Bret Easton Ellis

AMERİKAN SAPIĞI

İTHAKİ - ÇAĞDAŞ DÜNYA EDEBİYATI

İTHAKİ - ÇAĞDAŞ DÜNYA EDEBİYATI

Bret Easton Ellis

7 Mart 1964 tarihinde, Los Angeles'ta, zengin bir emlakçı olan Robert Manin Ellis ve ev hanımı Dale Ellis'in tek çocukları olarak dünyaya geldi. The Buckley School'dan vasat bir öğrenci olarak mezun olan Ellis, müzik eğitimi almak üzere Vermont'taki Bennington College'a devam etti. 801i yıllarda The Parents gibi ufak tefek gruplarda müzik yaptıktan sonra halen bir öğrenciyken ilk romanı, Less Than Zero (Sıfırdan Az) yayımlandı. Los Angeles'ta yaşayan bir grup zengin ama asi gencin hikayesini anlatan roman eleştirmenler tarafından çok beğenildi ve yayınlandığı ilk senede 50.000 gibi, bir ilk roman için büyük sayılabilecek bir satış rakamına ulaştı. 1987 yılında ikinci romanını yazmak üzere New York'a taşındı.

Uç seviyede şiddet unsurları taşıdığı için çokça tanışılan romanı Amerikan Sapığı 24 dile çevrildi. Başkarakter Patrick Bateman'ın materyalist ve yuppie bir seri katil olarak çizildiği bu romanı kimileri transgresyonel sanatın önemli bir örneği addeder. Bunun ötesinde Amerikan Sapığı, yayınlandığı günlerde kimsenin tahmin etmediği büyüklükte bir kült statüye ulaşmış ve yüzyılın en önemli yüz kitabından biri seçilmiştir.

Bret Easton Ellis

AMERİKAN SAPIĞI

Çeviren: Fatih Özgüven

Bruce Taylor için

Hem bu *Notlar'*ın yazarı hem de *Notlar'*ın kendileri, elbette ki, uydurmadır. Gene de, bu *Notlar'*ın yazarı gibi kişiler, toplumumuzun hangi şartlar altında oluştuğu göz önüne alındığında, toplumumuzda sadece var olmakla kalmamakta, var olmaları gerekmektedir de. Okurun gözleri önüne, alışılandan daha belirgin bir biçimde, yakın geçmişimizin karakterlerinden birini getirmeyi diledim. O, Hâlâ aramızda gün doldurmakta olan bir kuşağın temsilcisidir. "Yeraltı..." başlıklı parçada bu kişi kendini ve görüşlerini ve çabalarını anlatmakta ve deyim yerindeyse, nasıl olup da aramızdan çıktığının, çıkmak zorunda kaldığının nedenlerini açıklamaktadır. Aşağıdaki parça onun hayatındaki belli olaylara dair gerçek "notlardan" oluşacaktır.

FYODOR DOSTOYEVSKI

"Yeraltından Notlar"

İnsanların yaptığı büyük hatalardan biri, görgü kurallarının sadece mutlu fikirlerin ifadesi olduğunu sanmaktır. Adab-ı muaşerete uygun biçimde dile getirilebilecek gayet geniş bir davranış yelpazesi vardır. Uygarlık dediğimiz de bundan başka bir şey değildir -bu davranışları düşmanca değil, görgü kurallarına uygun bir biçimde yerine getirmektir. Hata yaptığımız yerlerden biri, herkesin "neden aklımızdan geçenleri söyleyivermeyelim?" dedikleri 60'lı yılların doğalcı, Rousseau'cu hareketleridir. Uygarlıkta her zaman bazı kısıtlamalar olmak zorundadır. Her içgüdünün peşinden gitsek, şu anda birbirimizi boğazlıyor olurduk.

BAYAN ADAB-I MUAŞERET (JUDITH MARTIN)

Ve her şey zıvanadan çıkarken

Hiç kimse fazla aldırış etmedi

TALKING HEADS

1 Nisan Alıkları

TERK ET BÜTÜN UMUDU EY SEN BURAYA GİREN diye karalamışlar Onbirinci Sokak'la Birinci Cadde'nin köşesinin yakınlarındaki Chemical Bank'ın yan duvarına kan kırmızısı harflerle ve harfler Wall Street'ten dışarı doğru akan trafikte öne doğru sarsılan taksinin arka koltuğundan görülecek kadar büyük. Timothy Price tam yazıyı fark ettiği anda taksinin yanına bir otobüs yanaşıyor, otobüsün üzerindeki Sefiller müzikalinin afişi görüşünü engelliyor, ama Pierce & Pierce'da çalışan ve yirmi altı yaşında olan Price anlaşılan buna aldırmıyor ki, şoföre radyonun sesini açarsa beş dolar vereceğini söylüyor. WYNN'de *Be My Baby* çalmakta ve Amerikalı olmayan şoför denileni yapıyor.

“Becerikliyim,” demekte Price. “Yaratıcıyım, gencim, engel tanımıyorum, motivasyonum yüksek, nitelikliyim. Kısacası, şunu demek istiyorum, toplum beni kesinlikle gözden çıkaramaz. Ben bir kıy-me-tim.” Price yatışıyor, taksinin kirli penceresinden dışarı bakmayı sürdürüyor, büyük olasılıkla da Dördüncü'yle Yedincinin köşesindeki bir McDonalds'ın yan duvarına kırmızı sprey boyayla yazılmış yazıdaki KORKU sözcüğüne. “Yani şu var, kimse yaptığı işi iplemiyor, herkes işinden nefret ediyor, ben işimden nefret ediyorum, sen söyledin işinden nefret ettiğini. Peki ne yapıyorum? Los Angeles'a geri mi dönüyorum? Alternatif değil UCLA'dan Stanford'a bunun için transfer yapmadım ben. Demek istediğim, yeterince kazanmadığını düşünen bir tek ben miyim?” Tıpkı bir filmdeymiş gibi bir başka otobüs daha görüntüye giriyor, bir başka Sefiller afişi sözcüğün yerini alıyor -deminki otobüs değil- çünkü Eponine'in yüzünün üzerine birileri LEZBO yazmış. Tim patlıyor. “Burada küçük bir dairem var. Hamp-tonlar'da benim asıl yerim yahu, allah allah.”

“Annenle babanın yeri, ahbap, annenle babanın.”

“Satın alacağım onlardan. Açacak mısın şu siktiğim şeyin sesini?” diye hırlıyor şoföre, ama yarım ağızla, The Crystals radyodan bangır bangır bağırmakta.

“Bundan çok açılmaz bu,” diyor belki şoför.

Timothy ona aldırış etmiyor ve gıcıklığa devam ediyor. “Bu şehirde yaşamaya bir şartla devam ederdim, bütün taksilere Blaupunkt radyo koyacaklar. Belki de ODM III ya da ORCII dinamik kanal arama sistemli, ha?” Sesinin perdesi alçalıyor burada. “Birinden biri. Çok in dostum, çok in.”

Pahalı görünüşlü walkman'i boynundan çıkarıyor, hâlâ şikayet etmekte. “Şikayet etmekten nefret ediyorum -hakkaten,-pislikten, çöpten, bulaşıcı hastalıklardan, bu şehir gerçekten de ne kadar leş gibi diye şikayet etmekten, sen de biliyorsun, ben de biliyorum ki burası bir domuz ahırı...” D.F. Sanders'den aldığı yeni Tumi dana derisi evrak çantasını açarken konuşmaya devam ediyor. Walkman i, Panasonic portatif katlanabilir Easa telefonun (bundan önce NEC 9000 Porta'sı vardı) yanına, kılıfına yerleştiriyor ve bugünkü gazeteyi çıkarıyor. “Şu gazeteye -bir tek gazeteye- bakalım bir... Boğularak öldürülen mankenler, damdan atılan bebekler, metroda öldürülen çocuklar, bir komünist mitingi, bir mafya patronu ortadan kaldırılmış, Naziler” -heyecanlı heyecanlı sayfaları çeviriyor- “AIDSIi beysbol oyuncuları, başka mafya boklukları, trafik tıkanıklığı, evsizler, çeşit çeşit manyaklar, sokaklarda sinek gibi ölüp giden ibneler, kiralık anneler, iptal edilen bir pembe dizi, hayvanat bahçesine zorla girip çeşitli hayvanları canlı canlı işkence ederek yakan veletler, gene Naziler... en matrağı, işin esprisi de şu, hepsi bu şehirde olup bitiyor, -başka yerde değil, buracıkta, iflah olmaz bu şehir... çüş oha, gene Naziler, trafik tıkanıklığı, trafik tıkanıklığı, bebek tüccarları, karaborsa bebekler, AIDS'li bebekler, canlı bebekler, bir bebeğin üzerine bina çökmüş, manyak bebek, trafik tıkanıklığı, köprü yıkılmış” Sesi kesiliyor, bir soluk alıyor, sonra gözlerini ikinciyle Beşinci sokakların köşesindeki bir dilenciye dikerek, tane tane, “Bu, bugün gördüğüm yirmi dördüncü. Saydım,” diyor. Sonra yanına dönüp bakmadan “Ne diye denizci mavisi worsted blazer'ınla gri pantolonunu giymedin?” diye soruyor. Price'in üzerinde yünlü ipekli karışımı, kruvaze ceketli Ermenegildo Zegna bir takım var, manşetli pamuklu gömlek Ike Behar'dan, ipek kravat Ralph Lauren'dan, üzeri zımbalı iskarpırıler Fratelli Rossetti. Aşağıya, Post gazetesine doğru kaydırma. Gazetede, yan ünlü bir New Yorklu sosyete kadınının yalındaki parti sırasında, yat Manhattan adasının çevresinde dolanırken oradan kaybolan iki kişi hakkında orta ilginçlikte bir haber var. Eldeki ipuçları

güverteye yayılmış kan lekesi kalıntısı ve tuzla buz olmuş üç şampanya kadehinden ibaret. Cinayetten kuşkulanılıyor ve polis katilin silahının bir çeşit pala olduğunu sanıyor, çünkü güvertede bazı oyuk ve deliklere rastlanmış. Ortada ceset yok. Zanlı yok. Price mavraya bugün öğle yemeğinde başladı, daha sonra squash maçı sırasında devam etti ve Harry's'de içerken de sürdürdü, oysa başta, sulu üç J&B'sini yudumlarken, Paul Owen'in elindeki Fisher hesabı gibi daha ilginç bir konudan söz etmişti. Price'ın çenesini kapamaya niyeti yok.

“Bulaşıcı hastalıklar!” diye haykırıyor, yüzü acıyla gerili. “Şimdi şu teoriyi attılar ortaya, AİDS virüsünü, virüsü taşıyan biriyle seks yapmak yoluyla kapabiliyor sanmış, o zaman her hastalığı da kapabilirmişsin, kendisi virütik bir hastalık olsun ya da olmasın - Alzheimer hastalığı, kas erimesi, hemofili, lösemi, anoreksi, diyabet, kanser, multipl sklerozis, sistik fibroz, beyin felci, disleksi bile, canına yandığımın, disleksi kapıyorsun, ondan, iyi mi?-”

“Emin değilim ahbap, ama sanmıyorum disleksinin virütik olduğunu.”

“Nereden biliyorsun yahu? Onlar bilemiyorlar. İspat et.”

Dışarıda, kaldırımda, bir Gray's Papaya'nın önünde siyah, şişmiş güvercinler sosisli sandviç kırıntıları için dövüşüyorlar, travestiler tembel tembel onları seyrediyor, bir devriye arabası tek yönlü bir sokakta ters yönden gelerek volta atıyor, gök iyice yere yaklaşmış, kurşuni ve sıkışan trafikte, bu taksinin yanındaki sırada durmuş bir taksiden Luis Carruthers'a çok benzeyen bir tip Timothy'ye el sallıyor, Timothy onun el sallamasına karşılık vermeyince de tip -briyantinle yapıştırılmış saçlı, pantolon askılı, bağa çerçeveli gözlüklü,- onun sandığı kişi olmadığını anlıyor ve yeniden elindeki USA Tocfa'ya dönüyor. Aşağıya kaldırıma doğru kaydırma, çirkin, ihtiyar, yanında torbalarıyla gezen evsiz bir kadın, elinde bir kırbaç, güvercinlere doğru şaklatıyor. Ama güvercinler oralı değil, sosisli sandviç artıklarını gagalamaya ve açgözlülükle dövüşmeye devam ediyorlar ve polis arabası da yerin altındaki otoparklardan birine dalıp gözden kayboluyor.

“Ama işte tam o noktaya geldiğinde, yani artık yaşadığımız günlere duyduğun tepki mutlak ve düpedüz bir kabulleniş olup çıktığında, vücudun bir biçimde bu cinnetle aynı dalga boyuna geldiğinde ve her şeyi artık manalı bulduğun bir noktaya vardığında, yani olay kafana tık ettiğinde, bir bakıyorsun, üşütük, siktiğimin evsiz bir zenci karısı çıkıyor, şaka değil bu -beni dinle, Bateman,- şaka değil bu, ille de bu sokaklarda yaşayacağım diye tutturuyor, bu sokaklarda, buralarda, nah, buralarda-” eliyle gösteriyor- “-ve de öyle bir belediye başkanımız var ki, ona kulak asmıyor, orospuyu bırakmıyor istediğini yapsın, -yüce tanrım- bırak siktiğimin orospusu donsun gebersin soğuktan, kurtulsun kendi marifeti olan bu allahın belası sefaletten, ve de bir bakıyorsun başladığın yere geri dönmüşsün, kafan karışmış, beynin sikilmiş... Evelyn'de kimler olacak? Dur, ben tahmin edeyim.” Kusursuz manikürlü elini havaya kaldırıyor. “Ashley, Courtney, Muldvyn, Marina, Charles -buraya kadar tamam, değil mi? Belki Evelyn'in 'sanatçı' dostlarından biri, o ay-aman-aman 'East' Village'dan... hani o tiplerden, Evelyn'e 'iyi kalite sek beyaz chardonnay var mı' diye soranlardan...” Elini alnına vuruyor, gözlerini yumuyor ve kenetli dişlerinin arasından mırıldanıyor. “Benden bu kadar. Meredith'in pasaportunu veriyorum ben. Kadın, ben ondan hoşlanmayayım diye elinden geleni ardına komuyor. Gittim ben. Neden bu kadar uzun zamanını aldı ki bunu anlamak, ondaki şahsiyet ancak bir talk-show'cudaki kadar... Yirmi altı, yirmi yedi... Yani bak, sana ne diyorum, ben duyarlı biriyim. Challenger olayında ödüm bokuma karıştı diyorum- daha ne diyeyim yahu? Etik tarafım var, hoşgörülüyüm, yani hayatımdan son derece hoşnudum, gelecekten umutluyum -sen değil misin yani?” “Tabii, ama...”

“Ondan sonra kalkmış ağzıma sıçıyor... Yirmi sekiz, yirmi dokuz, hassiktir bunlar allahın belası bir serseri ordusu yahu. Diyorum sana” Yorulmuş gibi birden duruyor, başka bir Sefiller afişinden öteye çeviriyor başını, aklına önemli bir şey geliyor, soruyor, “TV’deki o yarışma sunucusunu okudun mu gazetede? Ergenlik çağında iki oğlanı öldürmüş ha? Sapık ibne. Matrak, hakkaten matrak.” Price bir tepki bekliyor. Tepki gelmiyor. Birden: Batı Yakası'nın yukarısı.

Şoföre Seksenbirinci Sokakla Riverside'ın köşesinde durmasını söylüyor, çünkü sağa sapmak yasak.

“Dönmek için zahmet etme-” diye lafa giriyor Price.

“Peki öteki taraftan dolaşsam,” diyor taksici.

“Zahmet etme.” Sonra pek de öyle duyurmamaya filan çalışmayarak, diş gıcırtısı eşliğinde, gülümsemeden filan: “Siktiğimin beyinsizi.”

Şoför taksiyi durduruyor. Bu taksinin arkasından gelen iki taksi kornalarını bağırtıyor, sonra yollarına devam ediyor.

“Çiçek alsa mıydık?”

“Yok. Ona atlayan *sensin* yahu Bateman. Ne diye *biz* çiçek alıyormuşuz Evelyn'e? Boz şu elliliği, karışmam,” diye uyarıyor şoförü, gözlerini kısarak taksimetredeki kırmızı sayılara bakıyor. “Allah belasını versin. Steroidler. Bugün gerginim, kusura bakma.”

“Artık almıyorsun sanıyordum.”

“Doğrusu, evet, bacaklarımda ve kollarımda sivilceler çıkarıyordum ve de ultraviyole banyosu bunlara iyi gelmedi, ben de onun yerine solaryum salonuna gittim, geçtiler. Allah, Bateman bir görsen karnım çelik gibi oldu. O kasların görünüşü! Deri böyle yeni dövülmüş gibi,” diye anlatıyor uzak, garip bir sesle, şoförün para üstü vermesini beklerken. “Çelik gibi” Bahşişi kısıyor, ama şoför gene de memnun. “Hoşçakal, beceriksiz üçkağıtçı,” diyor, göz kırpıyor Price.

“Bela, bela, allahın belaları,” diyor Price taksinin kapısını açarken. Taksiden çıkarken gözüne sokakta bir dilenci ilişiyor- “Tombala: otuz”- adamın üzerinde garip, zevksiz, leş gibi pis, yeşil renkli tulum gibi bir şey var, tıraşı uzamış, kirli saçları yağla geriye yatırılmış, Price şakacıktan taksinin kapısını onun için açık tutuyor. Serserinin aklı karışıyor, bir şeyler homurdanıyor, gözleri utançla yere, yaya kaldırımına çevriliyor, hemen geri çekiliverecekmiş gibi uzattığı elindeki boş strafor bardağı bize doğru tutuyor.

“Galiba taksi istemiyor,” diyor Price. Kıs kıs gülüyor, kapıyı çarparak kapıyor. “Sor bakalım, American Express kartı alıyor muymuş?”

“AmEx alıyor musun?”

Serseri başıyla onaylıyor ve ağır ağır ayak sürüyerek uzaklaşıyor.

Nisan ayına göre hava soğuk, Price enerjik adımlarla, elindeki Tumi evrak çantasını ileri geri sallayarak, yokuş aşağı, Evelyn'in oturduğu eski, kahverengi kesme taştan New York apartmanına doğru yürüyor, bir yandan da ıslıkla Ah Bir Zengin Olsam'ı çalıyor, ağzından çıkan ısı sigara dumanı gibi bir duman bulutuna dönüşüyor. Uzaktan, briyantinle geriye yatırılmış saçlı, bağa çerçeveli gözlüklü birisi geliyor, üzerinde bej, kruvaze, yünlü gabardinden Cerutti 1881 takım, elinde Price'ınkinin aynısı, D.F. Sanders'dan alınma Tumi evrak çantası. Timothy yüksek sesle soruyor, “Victor Powell mı şu? Olamaz!”

Adam bir sokak lambasının sorgulayan floresan bakışı altından, yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle geçiyor, bu ifade bir an için dudaklarını kıvırıp belli belirsiz bir gülümseme biçimine sokmasına yol açıyor ve Price'a handiyse tanışıyorlarmış gibi bakıyor, ama gene hemen o an Price'ı tanımadığını anlıyor, Price da onun Victor Powell olmadığını, ve adam yürüyüp gidiyor.

“Tanrıya şükür,” diye mırıldanıyor Price, Evelyn'in evine yaklaşırlarken.

“Ona çok benziyordu.”

“Powell artı Evelyn'de yemek ha? Şal deseniyle ekose kadar uyar birbirine ancak.” Price durup düşünüyor. “Yok, beyaz çorapla gri pantolon kadar.”

Ağır ağır zincirleme, Price Evelyn'in babasının ona satın aldığı evin dış merdivenlerini koşarak çıkıyor, dün gece Video Cennetimden aldığı kasetleri geri götürmeyi unuttuğu için kendi kendine homurdanarak. Zili çalıyor. Evelyn'inkine komşu ev' den bir kadın -yüksek ökçeler, nefis bir kıç- sokağa çıkıyor, kapısını kilitlemeden. Price onu bakışlarıyla izliyor, içeriden koridordan bize doğru yaklaşmakta olan ayak seslerini duyduğunda önüne dönüyor, Versace kravatını düzeltiyor, gelen her kimse onunla yüzleşmeye hazır. Kapıyı Courtney açıyor, krem rengi Krizia bluz, pas rengi tüvit etek de Krizia, ipek-saten d'Orsay modeli topuklu pabuçlar Manolo Blahnik'den.

Şöyle bir titriyor ve siyah yünlüden Giorgio Armani paltomu ona veriyorum, o da alıyor, sağ yanağım yerine havayı öpüyor dikkatle,

sonra aynı hareketleri onun Armani paltosunu alırken Price'a da uyguluyor aynen. Oturma odasında Talking Heads'in yeni CD'si çalmakta usuldan.

"Biraz geç kalmadık mı çocuklar?" diye soruyor Courtney, hınzır hınzır gülümseyerek.

"Kifayetsiz Haitili taksi şoförü," diye mırıldanıyor Price. O da Courtney'in yanağı yerine havayı öpüyor cevaben. "Bir yerde yer ayırtıldı mı, ama lütfen saat dokuzda Pastels'da deme bana."

Courtney gülümsüyor, paltoları antredeki dolaba asıyor. "Bu gece evde yiyoruz canlarım. Üzgünüm, biliyorum, biliyorum, Evelyn'i vazgeçirmeye çalıştım ama... suşi yiyeceğiz."

Tim onu geçip antreden mutfağa doğru ilerliyor. "Evelyn? Neredesin Evelyn?" diye sesleniyor şakır gibi. "Mutlaka konuşmamız lazım."

"Seni görmek çok güzel," diyorum Courtney'ye. "Bu gece çok güzel görünüyorsun. Yüzünde bir... terütazelik var."

"Hanımların başını döndürmeyi gerçekten biliyorsun, Bateman." Courtney'in sesinde alay yok. "Evelyn'e bu dediğini söyleyeyim mi?" diyor cilveleşerek.

"Hayır," diyorum. "Ama can atıyorsundur eminim."

"Hadi gel," diyor. Ellerimi belinden ayırıyor ve kendi ellerini omuzlarıma koyup beni koridordan mutfağa doğru iteliyor. "Evelyn'i kurtarmamız gerek. Bir saattir suşiye biçim vermeye uğraşıyor. Senin isminin baş harflerini yapmaya çalışıyor sarıkuyruklardan P, ton balığından B- ama ton balığının rengi çok soluk kaçıyormuş-" "Ne romantik"

"-üstelik B'ye yetecek kadar da sarıkuyruk yokmuş elinde," - soluklanıyor - "işte galiba bu yüzden seninkinin yerine Tim'in adının baş harflerini yazacak, kirazın var mı?" diye soruyor, pek aldırdığı yok. Courtney, Luis Carruthers'in çıktığı kız.

"Feci kıskandım, Evelyn'le konuşsam iyi olur," diyorum. Kendimi Courtney'in ellerine bırakıyorum, beni yavaşça mutfağa doğru itiyor.

Evelyn, üzerinde krem rengi ipek Krizia bluz, pas rengi tüvit Krizia etek ve ayaklarında Courtney'nin ayaklarındakilerin aynısı ipek-saten

d'Orsay modeli topuklu pabuçlar, sarı ahşap bir tezgahın başında duruyor. Uzun sarı saçları oldukça sıkı bir topuz halinde ensesine toplanmış, üzerinde suşiye güzelce biçim verdiği oval Wilton paslanmaz çelik servis tabağından başını kaldırmadan odaya girdiğimi anladığını belli ediyor. “Oh hayatım, üzgünüm. Doğu yakasının aşağısındaki yeni açılan o çok sevimli El Salvador bistrosuna gidelim istemiştim-”

Price duyulur biçimde inliyor.

“-ama rezervasyonları doluymuş. İnleme, Timothy.” Bir sarıkuyruk parçasını alıyor ve dikkatle tabağın tepesine yakın bir yere yerleştiriyor, böylece T'ye benzeyen bir şeyi tamamlamış oluyor. Geriye çekiliyor ve tepsiyi inceliyor. “Bilmem ki. Ay, karar veremiyorum.”

“Ben sana bu evde Fin-landia bulunur demedim mi?” diye mırıldanıyor Tim, barın orada içki şişelerini gözden geçirirken -çoğu bir buçuk litrelik. “Hiç Fin-landia yoktur bu evde,” diyor ortaya, hepimize.

“Hey tanrım, Timothy. Absolut'u kaldıramıyor musun sen?” diye soruyor Evelyn. Sonra düşünceli bir sesle Courtney'ye soruyor, “Kaliforniya dolmaları tabağın kenarını çepeçevre sarmalı, değil mi?”

“Bateman. İçki?” Price iç geçiriyor.

“Buzlu J&B,” diyorum. Birden, Meredith'in çağrılı olmamasını garipsiyorum.

“Tanrım. Bu bulamaç oldu,” diyor Evelyn soluk alamıyormuş gibi. “Yemin ediyorum ağlayacağım.”

“Suşinin görünüşü harika; diyorum yatıştırmaya çalışarak.

“Oh, iğrenç bir bulamaç oldu,” diye feryat ediyor o, “bulamaç oldu.”

“Hayır, hayır, suşinin görünüşü harika; diyorum. Mümkün olduğunca avutmaya çalışarak, bir parça alıp ağzıma atıyorum, aldığım zevkten inliyorum ve Evelyn'i arkadan kavrıyorum; ağzım hâlâ dolu, ama 'çok lezzetli' demeyi beceriyorum.

Bana şakacıktan bir şaplak indiriyor, belli ki tepkim hoşuna gitti, nihayet, dikkatle yanağıma dokunup havayı öpüyor, sonra yeniden

Courtney ye dönüyor. Price bana bir içki veriyor, oturma odasına doğru yürürken blazer'ının üstünden görünmez bir ipliği almaya çalışıyor. “Evelyn, yumuşak kıllı bir fırçan var mı?”

Beysbol maçı seyretmeyi ya da spor salonuna gidip ağırlık çalışmayı ya da hakkında biri New York dergisinde diğeri Times'da, oldukça iyi iki yazı çıkan o El Salvador lokantasını denemeyi burada yemek yemeye tercih ederdim, ama Evelyn'de yemek yemenin de iyi yanı var: Evime yakın.

“Soya sosu tam oda sıcaklığında olmasa çok fark eder mi?” diye sormakta Courtney. “Galiba kaplardan birinde buz var.”

Evelyn soluk turuncu renkli zencefil şeritlerini dikkatle soya sosu dolu küçük porselen kasenin yanı başına bir tepe halinde yığıyor. “Evet, fark eder. Hadi Patrick, cici çocuk ol da buzdolabındaki Kirin'i çıkar, tamam mı?” Derken, anlaşılan zencefillerden sıkılıyor ki, hepsini birden tepsiye yığıveriyor. “Oh, boşver. Ben yaparım.”

Gene de buzdolabına doğru yürüyorum. Price kötü kötü bakarak yeniden giriyor mutfağa ve “Kim be bu oturma odasındakiler?” diyor.

Evelyn bilmezden geliyor. “Aa, birisi mi var?”

Courtney uyarıyor. “Evelyn. Söyledin onlara, umarım.”

“Kim?” diyorum. Birden korkuya kapılıyorum. “Victor Powell mı?”

“Hayır, Victor Powell değil, Patrick,” diyor Evelyn istifini bozmadan, “Benim sanatçı bir arkadaşım, Stash. Ve Vanden, onun kız arkadaşı.”

“Ha demek o içerideki kızmış” diyor Price. “Git bir bak, Bateman,” diye üstüne gidiyor. “Dur tahmin edeyim bakayım. East Village'dan mı?”

“Oh, Price,” diyor Evelyn cilveleşerek. Bir yandan da bira şişelerini açmakta. “Değil işte. Vanden, Camden'a gidiyor, Stash de SoHo'da oturuyor, ta-mam-mı.”

Mutfaktan çıkıyor, yemek odasının önünden geçiyorum, orada sofra kurulmuş, Zona'dan alınma mumlar yakılıp gümüş Fortunoff şamdanlara oturtulmuş, oturma odasına geçiyorum. Stash'in ne giydiğini anlayamıyorum çünkü baştan aşağı siyah. Vanden'in

saçında yeşil meçler var. Gözlerini dikmiş MTV'deki bir heavy metal klibine bakıyor, bir yandan da sigara içiyor.

“Öh-hö.” Öksürüyorum.

Vanden sakınarak dönüp bakıyor, büyük olasılıkla kafası iyi. Stash yerinden kıpırdamıyor.

“Selam. Pat Bateman,” diyorum. Elimi uzatıyorum, aynı anda da duvardaki aynada kendimi görüyorum -ne kadar yakışıklıyım- gülümsüyorum.

Kız elimi eline alıyor, bir şey söylemiyor. Oğlan parmaklarını kokluyor.

Ani geçiş, ve yeniden mutfaktayım.

“Hemen def et o kızı buradan.” Price köpürmekte. “MTV'yle kafayı yemiş, bense şu lanet olası Mac Neil/Lehrer dosyasını seyretmek istiyorum.”

Evelyn hâlâ koca koca ithal bira şişelerini açmakta, dalgın dalgın, “Bunları hemen yemeliyiz, yoksa hepimiz zehirleneceğiz,” diyor.

“Saçında yeşil meç var,” diyorum onlara. “Ve de sigara içiyor.” “Bateman,” diyor Tim. Evelyn'e hâlâ ateş saçan gözlerle bakmakta.

“Evet?” diyorum. “Evet, Timothy?” ' “Sen gabisin.”

“Oh, Patrick'i rahat bırak,” diyor Evelyn. “O komşunun oğlu. Patrick komşunun oğlu. Gabi değilsin, değil mi hayatım?”

Evelyn uçmuş durumda, ben de kendime bir içki daha hazırlamak için bara doğru gidiyorum.

“Komşunun oğluymuş.” Tim ağzını büzüp başını sallıyor, sonra yüz ifadesini eski haline getiriyor ve dostane olmayan bir sesle Evelyn'e yumuşak kıllı bir fırçası bulunup bulunmadığını soruyor.

Evelyn Japon birası şişelerini açmayı bitiriyor ve Courtney'ye Stash ile Vanden ı çağırmasını söylüyor. “Bunu hemen yememiz lazım, yoksa hepimiz zehirleneceğiz,” diye mırıldanıyor. Ağır ağır başını sallıyor, bir şey unuttu mu diye mutfağa şöyle bir göz gezdiriyor,

“Eğer onları Megadeth'in son klibinden çekip alabilirsem,” diye söyleniyor Courtney, çıkmadan önce. “Seninle konuşmam gerek,”

diyor Evelyn. “Ne hakkında?” Yanına gidiyorum. “Hayır,” diyor Evelyn, sonra Tim’i işaret ediyor, “Price'la.” Tim ona hâlâ ateş saçan gözlerle bakmakta. Bir şey söylemiyorum, gözümü dikip Tim'in içkisine bakıyorum.

“Canımın içi,” diyor bana Evelyn, “şu suşiyi masaya koyuversen. Tempura mikro dalga fırında, sakenin de kaynaması bitti gibi bir şey...” Price'ı alıp mutfaktan çıkarken sesi gitgide uzaklaşıyor.

Evelyn suşiyi nereden almış merak ediyorum -ton balığı, sarıkuyruk, uskumru, karides, yılan balığı, hattâ bonito, hepsi nasıl da taze görünüyorlar, Wilton servis tabağının çevresinde de uygun yerlere yerleştirilmiş, tepeleme wasabi ve yığınla zencefil var, -ama bilmemem, hiçbir zaman bilmeyecek, hiçbir zaman sormayacak olmam fikri de hoşuma gidiyor. Suşi orada, Evelyn'in babasının lambadan çıkan bir cin gibi ona Zona'dan satın alıp getiriverdiği cam masanın onasında durup duracak. Servis tabağını masaya koyarken masanın yüzeyinde kendi yansımam gözüme ilişiyor. Mum ışığında tenim daha esmer görünüyor ve geçen çarşamba Gio's'da kestirdiğim saçın ne kadar iyi durduğunu düşünüyorum. Kendime bir içki daha hazırlıyorum. Soya sosundaki sodyum oranı beni endişelendiriyor.

Dördümüz masanın çevresine oturmuş, Evelyn'le Timothy'nin, Price'a yumuşak kıllı bir fırça bulup geri dönmelerini bekliyoruz. Ben masanın başköşesine kurulmuş, J&B'yi koca koca yudumlarla götürüyorum. Vanden öbür uçta oturmuş pek de ilgilenmeden İhanet adında bir East Village dergisi okumakta, derginin kapağında koca harflerle KENT MERKEZİ ÖLDÜ yazıyor. Stash yemek çubuğunu tabağının onasında tek başına duran bir sarıkuyruk parçasına saplamış, sarıkuyruk şişlenmiş parlak bir böcek gibi, çubuk dimdik duruyor. Stash ara ara, suşi parçalarını çubukla tabağında itmekte, ama bunu yaparken başını kaldırıp ne bana ne Vanden'a ne de benim yanımda oturmuş şampanya kadehinden erik şarabı yudumlayan Courtney'ye bakmakta.

Evelyn'le Timothy biz sofraya oturduktan yirmi dakika kadar sonra dönüyorlar, Evelyn'in yüzü az biraz pembeleşmiş gibi. Tim yanımdaki iskemleye otururken gözlerinden ateşler saçarak bana bakıyor, elinde tazelediği içkisi, bana doğru eğiliyor, bir şey söylemek ya da

itiraf etmek üzere. Tam o an Evelyn araya giriyor, “Oraya değil, Timothy,” diyerek, sonra duyulur-duyulmaz bir fısıltıyla, “kadın-erkek, kadın-erkek” diye sayıyor. Eliyle Vanden'ın yanındaki boş iskemleyi gösteriyor. Timothy gözlerini Evelyn'e kaydırıyor ve duraksayarak Vanden'ın yanındaki iskemleye geçiyor, Vanden esniyor ve dergisinden bir sayfa çeviriyor.

“Evet, millet,” diyor Evelyn, gülümsüyor, hazırladığı yemekten hoşnut, “yumulun.” Sonra Stash'in şişlediği suşi parçasını görünce -Stash tabağa eğilmiş, o parçaya bir şeyler fısıldamakta,- kendine güveni sarsılıyor, fakat cesurca gülümsüyor ve şakıyan sesiyle soruyor: “Erik şarabı isteyen?”

Gözlerini Stash'in tabağına dikmiş bakan Courtney kadehini ürkekçe kaldırıp, gülümsemeye çalışarak, “Harika... olmuş Evelyn,” deyinceye kadar kimse bir şey söylemiyor.

Stash konuşmuyor. Büyük ihtimalle masada bizlerle oturmaktan rahatsız, çünkü odadaki diğer erkeklerle hiçbir benzerliği yok -saçı briyantinle yapıştırılmamış, askı takmamış, bağa çerçeveli gözlükleri yok, elbiseleri siyah ve üzerine pek iyi oturmamış, puro yakmak ve ucunu ağzında emmek gibi bir alışkanlığı yok, büyük olasılıkla Camol'da bir masa ayırtabilecek durumda değil, kazandığı parayla zar zor geçiniyor,- gene de bu davranışı olacak şey değil, sanki o parıldayan suşi parçası tarafından ipnotize edilmiş gibi çökmüş oturduğu yerde, ve tam masadakiler onu yok saymak, başka tarafa bakmak ve yemeğe başlamak üzerelerken, oturduğu yerde doğruluyor, parmağını tabağına doğru itham edercesine sallayarak, yüksek sesle “Kıpırdadı!” diyor.

Timothy ona, o ateş saçan bakışlarında öyle mutlak bir horgörüyle bakıyor ki, Timothy'ye yetişememekle birlikte, hiç değilse yaklaşabilmek için ben de olanca enerjimi topluyorum. Vanden eğlenmiş görünüyor, ne yazık ki Courtney de. Sanıyorum Courtney bu şebeği çekici buluyor. Luis Carruthers'le çıkıyor olsam, ben de bulurdum herhalde. Evelyn iyi niyetli bir kahkaha atarak, “Oh, Stash, alemsin.” diyor, sonra kaygılı sesiyle, “Tempura isteyen?” diye soruyor. Evelyn bir mali hizmetler şirketinde yönetici, FYI'da.

“Ben alırım,” diyorum, ortadaki tabaktan bir parça patlıcan alıyorum, aslında yemeyeceğim, çünkü yağda kızarmış.

Masadakiler kendileri servis yapmaya başlıyorlar, Stash'ı yok saymayı başarıyorlar. Yemeğini çiğner ve yutarken Courtney'ye bakıyorum. Evelyn, uzun, düşünceli bir sessizlikten sonra sohbeti başlatmak üzere olacak, konuşuyor, “Vanden, Camden'a gidiyor.”

“Ah, öyle mi?” diyor Timothy buz gibi bir sesle. “Nerede bu?”

“Vermont'da,” cevabını veriyor Vanden başını okuduğundan kaldırmadan.

Dönüp Stash'e bakıyorum, Vanden'ın söylediği apaçık yalan onu hoşnut etti mi diye, o ise dinlemiyor görünüyor, sanki başka bir odada ya da kentin böğründe bir yerde bir punk rock kulübünde, ama masadakilerin geri kalanı da onun gibi davranıyor, buna takılıyorum, çünkü neredeyse kesinkes eminim ki, hepimiz oranın New Hampshire'da olduğunu biliyoruz.

“Sen nereye gittin?” diyor Vanden içini çekerek. Nihayet hiç kimsenin Camden'la ilgilenmediğini anladı.

“Söyle, ben Le Rosay'e gittim de,” diye söze giriyor Evelyn, “sonra da İsviçre'de işletme okudum.”

“Ben de İsviçre’de işletme öğrenimini sağ salim atlatmışlardanım,” diyor Courtney. “Ama ben Cenevre'deydim. Evelyn, Lozan'daydı.”

Vanden, İhanet dergisini Timothy'nin yanına doğru atıyor ve bıkkın havalarda, şıllık şıllık gülümsüyor, Evelyn'in Vanden'ın o tepeden bakan hallerini alıp suratına fırlatmamasına canım sıkıldı, ama J&B stresimi öyle bir giderdi ki, anık cevap verip vermemek umurumda değil. Evelyn herhalde Vanden'ı şeker, korunmaya muhtaç, şaşkın buluyordur, sanatçı ya. Price yemek yemiyor, Evelyn de; kokainden şüpheleniyorum, ama belli olmaz. Timothy içkisinden büyük bir yudum alarak İhanet'i havaya kaldırıyor ve kendi kendine kıkırdıyor.

“Kent Merkezi Öldü,” diyor. Başlığı oluşturan harfleri teker teker parmağıyla gösteriyor. “Sıçanın götü kadar umurumda!”

Strash'in otomatikman başını tabaktan kaldırmasını bekliyorum, ama hâlâ kendi kendine gülümseyip başını sallayarak o, bir tek suşi parçasına bakmakta.

“Hey,” diyor Vanden, hakarete uğramış gibi. “Bizi etkiliyor o dediğin.”

“Vay-vay-vay!” Tim'in sesinde bir uyarı gizli. “Bizi etkiliyor ha? Sri Lanka'daki kıyımlara ne dersin hayatım? O da bizi etkilemiyor mu? Sri Lanka ya ne diyorsun?”

“Ha, o Village'da cool bir kulüp,” deyip omuzlarını silkiyor Vanden. “Hu, o da etkiliyor bizi.”

Birden Stash başını kaldırmadan söze giriyor. “Oranın adı The Tonka” Kızmış gibi, ama sesi düzgün ve ses tonu alçak, gözler hâlâ suşide. “The Tonka oranın adı, Sri Lanka değil. Anladın? The Tonka.”

Vanden gözlerini indiriyor, sonra uysal bir sesle, “Haa,” diyor.

“Yani bana Sri Lanka hakkında bir şey bilmediğini mi söylemek istiyorsun? Sililerin orada tonlarca İsrailli öldürdüğünü?” Timothy kızın üstüne üstüne gidiyor. “Bu bizi etkilemez mi?”

“Kappamaki dolması isteyen?” Evelyn neşeli bir sesle araya giriyor, tabağı uzatıyor.

“Aman boşver Price,” diyorum. “Sri Lanka'dan daha ciddi konular var dert edilecek. Tabii ki dış politikamız önemli, ama daha önemli konular var ilk elde.”

“Ne gibi?” diye soruyor Price bakışlarını Vanden'dan ayırmadan. “Bu arada, soya sosumda bu buz küpü ne arıyor?”

“Hayır,” diye başlıyorum biraz duraksayarak. “Bak, önce apartheid'i sona erdirmemiz lazım. Nükleer silahlanma yarışını yavaşlatmak, terörizme ve dünyadaki açlığa bir son vermeliyiz. Güçlü bir ulusal savunmayı garantilemeli, komünizmin Orta Amerika'da yayılışını önlemeli, Ortadoğu'da bir barış anlaşması için çalışmalı, denizaşırı ülkelerdeki ABD askeri müdahalesini önlemeliyiz. Amerika'yı saygı duyulan bir süper güç haline getirmeliyiz. Şimdi, tabii, bunu iç sorunlarımızı hafife almak için söylemiyorum, onlar da aynı derecede önemli, hattâ belki daha bile önemli. Yaşlılar için daha iyi ve daha ekonomik uzun vadeli bakım, AİDS salgınını denetlemek ve tedavisini bulmak, zehirli atıklar ve kirlenmeden ileri gelen çevre kirlenmesini çözümlemek, ilk ve orta eğitimin niteliğini yükseltmek, suçlular ve yasadışı uyuşturucularla ilgili yasaları güçlendirmek gibi.

Üniversite eğitiminin orta sınıflar için de ulaşılabilir bir şey olmasını sağlamalıyız, yaşlılar için Sosyal Sigortayı korumalı, artı doğal kaynakları ve bakir alanları yaşatmak ve politik eylem gruplarının etkisini azaltmalıyız.”

Masadakiler bana gözlerini dikmiş garip garip bakıyorlar, Stash bile, ama kendimi kaptırdım bir kere.

“Gene de ekonomik olarak hâlâ bataktayız. Enflasyonu aşağı çekmenin ve bütçe açığını azaltmanın bir yolunu bulmalıyız. İşsizler için eğitim ve iş olanakları sağlamalı, aynı zamanda Amerika'da var olan iş olanaklarını yabancıların haksız rekabetinden korumalıyız. Amerika'yı yeni teknolojilerde lider konumuna getirmeliyiz. Bu arada, ekonomik büyümeyi ve ticari faaliyetteki genişlemeyi teşvik etmeli ve gelir vergisindeki artış trendine karşı çıkmalı, küçük işletmelere olanaklar sağlarken faiz oranlarını indirmeli, şirket birleşmelerini ve büyük şirketlerin küçükleri ele geçirmelerini denetlemeliyiz.”

Bu sonuncusundan sonra, Price az kaldı içkisini döküyordu. Gene de hepsiyle tek tek göz göze gelmeye çalışıyorum, özellikle Vanden'la, yeşil meşinden ve derilerden vazgeçse, biraz renk-lense - belki bir aerobik kursuna katılsa, üzerine bir bluz, Laura Ashley'den bir şeyler geçirse - güzel olabilir. Peki ama neden Stash'le yatıyor? Stash, yağlı ve soluk benizli, ve saçları yoluk yoluk kesilmiş ve en az on beş kilo zayıflaması lazım; siyah tişörtünün altında adale namına bir şey görünmüyor.

“Ama toplumsal gereksinimlerimizi de göz ardı edemeyiz. İnsanların işsizlik sigortasını sömürmesine dur demeliyiz. Evsizler için yiyecek ve barınak sağlamalı, insan haklarım desteklerken bir yandan da kadın haklarını desteklemeli, ama kürtaj yasasını yaşama hakkını koruyacak biçimde değiştirmeli, gene de bir biçimde kadınların seçme özgürlüğünü ellerinde tutmalarını sağlamalıyız. Yasal olmayan göçmen akışını da denetlemeliyiz. Geleneksel ahlaki değerlere dönüşü desteklemeli ve TV'deki, sinemadaki, pop müziğindeki, her alandaki aşın seks ve şiddeti dizginlemeliyiz. En önemlisi de gençlerde sosyal meselelere ilginin artması, maddiyatçılığın azalmasını sağlamalıyız.” içkimi bitiriyorum. Masadakiler, yüzleri bana dönük, hiç ses çıkarmadan oturuyorlar. Courtney gülümsüyor, hoşnut kalmışa benziyor. Timothy neye

uğradığını şaşırmış, olup bitenlere inanamadan başını sallamakla yetiniyor. Evelyn konuşmanın aldığı yönden hiçbir şey anlamamış, ayağa kalkıyor ve kendinden pek de emin olmayan bir sesle tatlı isteyen olup olmadığını soruyor.

“Şey var... sorbe,” diyor uykuda gibi. “Kivi, karambola, çerimoya, kaktüs meyvesi... ve şey... neydi onun adı… Zombi pozisyonunu bozuyor ve son çeşniyi hatırlamaya çalışıyor. “A, evet Japon armudu.”

Herkes susmayı sürdürüyor. Tim bana bir bakış fırlatıyor. Courtney'e bakıyorum, sonra gene Tim'e, sonra Evelyn'e. Evelyn benim bakışıma karşılık veriyor, sonra kaygılı bir ifadeyle dönüp Tim'e bakıyor. Ben de dönüp Tim'e bakıyorum, sonra Courtney'ye, sonra gene Tim'e. Tim bana bir kere daha baktıktan sonra ağır ağır, biraz kendine güvensiz bir sesle, “Kaktüs armudu,” diyor.

“Kaktüs meyvesi” diye düzeltiyor Evelyn.

Kuşkulu gözlerle Courtney'ye bakıyorum ve o 'çerimoya' dedikten sonra, ben 'kivi' diyorum ve sonra Vanden 'kivi' diyor, ve Stash de alçak sesle, tane tane 'çikolatalı,' diyor.

Bunu duyduğu anda Evelyn'in yüzünde uçuşuveren kaygının yerini hemen gülümseyen ve dikkat çekecek kadar iyi niyetli bir maske alıyor ve “A, Stash biliyorsun ki çikolatalı yok, gerçi evet, sorbe için yeterince egzotik bir çeşni o da ama, dediğim gibi çerimoya, kaktüs armudu, karambola, şey yani kaktüs meyvesi- diyor.

“Biliyorum. Duydum, duydum,” diyor Stash. Eliyle Evelyn'i kışkışlıyor. “Bana bir sürpriz yap.”

“Tamam,” diyor Evelyn. “Courtney, yardım eder misin?”

“Tabii.” Courtney ayağa kalkıyor ve onun topuklarını tıkırdatarak mutfağa yollanışını izliyorum.

“Puro yasak çocuklar,” diye sesleniyor Evelyn.

“Aklımdan bile geçmedi,” diyor Price, çıkardığı puroyu cebine geri sokarak.

Stash beni rahatsız eden yoğun bir dikkatle hâlâ gözlerini dikmiş suşiye bakmakta, sesimdeki alayı yakalayacağını umarak sormaktan

kendimi alamıyorum, “Kıpırdandı filan mı gene, hı?”

Vanden tabağına doldurduğu bütün Kaliforniya dolmalarından gülümseyen bir yüz yaptı, bunu incelemesi için Stash e doğru uzatıyor ve soruyor, “Rex?”

“Cool” diye homurdanıyor Stash.

Evelyn, Odeon margarita kadehlerinde sorbeler ve açılmamış bir Glenfiddich şişesiyle geri geliyor, şişe biz sorbeleri yerken açılmadan bekliyor.

Courtney, Tımarhane adlı yeni bir kulüpte verilmekte olan şirket partisinde Luis'yle buluşmak üzere erkenden ayrılmak zorunda. Stash'le Vanden'in da SoHo'da bir yerden bir şey 'almaları' gerekiyormuş, biraz sonra onlar da kalkıyorlar. Stash m tabağından bir parça suşi alıp zeytin yeşili deri montunun cebine attığını gören bir tek benim. Evelyn bulaşık makinesini doldururken ona bundan bahsettiğimde bana öyle nefret dolu bakışlar atıyor ki, gecenin ilerleyen saatlerinde sevişip sevişmeyeceğimizden şüpheye düşüyorum. Ama gene de gitmeyip kalıyorum. Price da kalıyor. Şu anda Evelyn'in odasının zeminine, geç on sekizinci yüzyıl işi bir Aubusson halısının üzerine uzanmış, bir Ceralene kahve fincanından espresso içiyor. Bense Evelyn'in yatağına uzanmışım, elimde Jenny B. Goode bir goblen yastığı tutuyorum, bir yandan da ağır ağır kızılcık ve Absolut kokteylimi içmekteyim. Evelyn tuvalet masasının başına oturmuş saçlarını tarıyor, çok güzel bir vücut Ralph Lauren'in yeşil beyaz çizgili ipek ev elbisesine sarıp sarmalanmış, makyaj aynasındaki görüntüsüne bakıyor.

“Stash'in tabağındaki suşi lokmasına bir-” öksürüyorum, sonra devam ediyorum, -bir evcil hayvan muamelesi yaptığı gerçeğini tek fark eden ben miyim?”

“Lütfen, 'sanatçı' dostlarını yemeğe davet etmekten vazgeç,” diyor Tim yorgun bir sesle. “Sofrada bir uzaylıyla irtibat kurmamış tek kişi olmaktan bıkkınlık geldi.”

“O sadece, bir kereye mahsustu,” diyor Evelyn. Dudağını inceliyor, kendi dingin güzelliğine dalmış gitmiş.

“Ve de Odeon'da, üstüne üstlük,” diyor ağzının içinde geveleyerek Price.

Belli belirsiz, neden Odeon'daki sanatçılar yemeğine davet edilmediğimi merak ediyorum. Hesabı Evelyn mi çekmiştir acaba? Herhalde. Ve birden gülümseyen bir Evelyn geliyor gözümün önüne, içten içe bıkkın, Stash'in arkadaşlarıyla dolu bir masanın başköşesinde oturuyor -masadakilerin hepsi kızarmış patateslerinden küçük dağ evleri inşa etmekte ya da ızgara somonlarının canlı olduğunu farz ederek balık parçalarını masada oradan oraya dolaştırmaktılar, balıklar birbirleriyle 'sanat ortamı', yeni galeriler hakkında konuşmaktalar; hattâ belki de balıklar kızarmış patatesten yapılmış kulübenin içine sokulmaya çalışılmakta.

“Hafızanı yoklayacak olursan, ben de uzaylı görmeyenlerdenim,” diyor Evelyn.

“Evet, ama sen Bateman'la çıkıyorsun, sayılmaz!” Price kıh kıh gülüyor, yastığı ona fırlatıyorum. Yastığı yakalıyor ve bana geri fırlatıyor.

“İlişme Patrick'e. O komşunun oğlu,” diyor Evelyn ve yüzüne basura bastıra krem sürüyor. “Sen uzaylı değilsin, değil mi hayatım?”

“Bu soruyu bir cevapla şereflendirmeli miyim acaba?” diyerek iç geçiriyorum.

“Oh, bebeğim.” Aynaya bakıp somurtuyor, aynadaki aksinden bana bakıyor. “Ben biliyorum senin uzaylı olmadığını.”

“Aman, içime su serpildi,” diye mırıldanıyorum kendi kendime.

“Hayır, ama Stash o gece Odeon'daydı,” diye sözünü sürdürüyor Price, sonra dönüp bana bakarak, “Odeon'da. Dinliyor musun Bateman?”

“Hayır, yoktu” diyor Evelyn.

“Oo, evet vardı, ama son gördüğümüzde adı Stash değildi. Nal ya da Mıknatıs ya da Lego ya da bunun gibi aynı derecede yetişkin bir şeydi,” diyor alayla sırıtarak Price. “Unuttum şimdi.”

“Timothy, ne konuşup duruyorsun sen allasen?” diye soruyor Evelyn bıkkın bir sesle. “Seni duymuyorum bile.” Bir pamuk parçasını

ıslatıp bununla alnını siliyor.

"Hayır, Odeondaydık." Price biraz zorlanarak doğrulup oturuyor. "Ve bana nedenini sorma ama, onun cappuccino'lu ton ısmarladığını açık seçik hatırlıyorum."

"Carpaccio" diye düzeltiyor Evelyn.

"Hayır, Evelyn canım, hayatımın aşkı. Onun cappuccino'lu ton ısmarladığını açık seçik hatırlıyorum," diyor Price. Gözlerini dikip tavana bakıyor.

"Carpaccio dedi," diye üsteliyor Evelyn. Pamuk parçasını gözkapaklarının üzerinden geçiriyor.

"Cappuccino" diye ısrar ediyor Price. "Sen onu düzeltene kadar öyle dedi."

"Sen onu gecenin başında hatırlamadın bile," diyor Evelyn.

"Yoo, hatırlıyorum," diyor Price bana dönerek. "Evelyn onu bana 'halim selim vücut geliştirmen' diye anlatmıştı. Onu bana böyle tanıştırdı. Yemin ederim."

"Aah, kapa çeneni," diyor Evelyn, kızdı. Ama aynadan Timothy'ye bakıyor ve cilveli cilveli gülümsüyor.

"Demem şu ki, Stash'in W'nin sosyete sayfalarına geçtiğinden şüpheliyim, halbuki sen arkadaşlarını buna göre seçersin sanırdım," diyor Price. Gözlerini dikip onun bakışlarına cevap veriyor, yılık yılık, kurt kurt sırıtıyor. Ben elimde tuttuğum Absolut ve kızılcık kokteyline konsantre oluyorum ve içki, gözüme içinde buz ve limon dilimi bulunan bir bardak sulandırılmış kan gibi görünüyor.

"Courtney'yle Luis arasında neler olup bitiyor?" diye soruyorum, aralarındaki bakışı koparmayı umarak.

"Oh tanrım," diye inliyor Evelyn. Aynadaki kendine geri dönüyor. "Courtney'nin başına gelen en feci şey Luis'den artık hoşlanmıyor olması değil ki. En fecisi-"

"Bergdorfs'daki kredisini iptal etmeleri mi?" diye soruyor Price. Gülüyorum. Çak yapıyoruz.

"Hayır," diye sözünü sürdürüyor Evelyn, onun da hoşuna gitti. "En fecisi emlak komisyoncusuna âşık olması, gerçekten... Şu Bülbül

Yuvaları denen yerde çalışan beş para etmez bir küçük zirzop.”

“Courtney'nin sorunları olabilir,” diyor Tim. Yeni yaptırdığı manikürünü gözden geçiriyor. “Ama, yahu... nedir o... Vanden?

“Ay bunu hiç açma,” diye sızlanıyor Evelyn ve saçını fırçalamaya koyuluyor.

“Vanden... The Limited'le... kullanılmış Benetton arası bir şey,” diyor Price. Gözlerini yumarak ellerini havaya kaldırıyor.

“Hayır.” Kendimi konuşmaya dahil etmeye çalışarak gülümsüyorum. “Kullanılmış Fiorucci.”

“Hu,” diyor Tim. “Herhâlde.” Gözlerini açtı şimdi, doğrudan Evelyn'e ışınlıyor bakışlarını.

“Timothy, uzattın ama,” diyor Evelyn. “O bir Camden kızı. Ne bekliyordun?”

“Aman tanrım,” diye homurdanıyor Timothy. “Camden kızlarının sorunlarını dinlemekten bıkkınlık geldi. Ay erkek arkadaşım, ben onu seviyorum ama o başka birini seviyor, ay onu ne kadar da arzuluyordum fakat o beni görmezden geliyor falan da filan da falan da filan -ne sıkıcı. Üniversiteli yeniyetmeler. Önemli bir sosyal yara, biliyor musun? Acıklı, öyle değil mi Bateman?”

“Evet. Önemli. Acıklı.”

“Gördün mü, Bateman de benimle aynı fikirde,” diyor Price pişkin pişkin.

“Hayır, değil.” Evelyn, yüzüne sürdüğü her neyse, onu bir Kleenex'le siliyor. “Patrick sinik değildir, Timothy. O komşunun oğlu, öyle değil misin hayatım?”

“Hayır, değilim,” diye fısıldıyorum alçak sesle. “Siktiğimin kötü ruhlu psikopatının tekiyim ben.”

“Aman n'apalım,” diye iç geçiriyor Evelyn. “Yeryüzünün en zeki kızı değil işte.”

“Hıh! Asrın en iyimser görüşü!” diye bağırıyor Price. “Ama Stash de en zeki oğlanı değil. Kusursuz çift. Aşk Gemisi'nde falan mı tanışmışlar?”

“Rahat bırak şunları,” diyor Evelyn. “Stash yetenekli bir adam, Canden'a gelince, eminim ona da haksızlık ediyoruz.”

“Öyle bir kız ki...” Price bana dönüyor. “Bak Bateman, öyle bir kız ki -Evelyn anlattı bunu bana,- videocudan Yükseklik Korkusu filmini-”, yutkunuyor, “marihuana yetiştirenlerle ilgili bir film sanarak almış!”

“Şimdi dank etti,” diyorum, “Peki, anlayabildik mi şu Stash'in -bir soyadı vardır herhalde ama söyleme, bilmek istemiyorum, Evelyn,- neyle iştigal ettiğini?”

“Her şeyden önce son derece edepli ve efendi,” diyor Evelyn savunma olarak.

“Adam çikolatalı sorbe istedi be,” diye bir yaygara koparıyor Price, kulaklarına inanamayarak. “Sen neden bahsediyorsun"

Evelyn duymazdan geliyor, Tina Chow küpelerini çekip çıkarıyor. Aksi aksi, “O bir heykeltıraş,” diyor.

“Hadi yaa,” diyor Timothy, “ben onunla Odeon'da konuştuğumu hatırlıyorum.”

Yeniden bana dönüyor. “O zaman da cappuccino'lu ton ısmarlamıştı, kendi haline bıraksan sütlü kahveli ton da ısmarlardı allah bilir, bana da parti veririm demişti, yani aslında -bilmiyorum, yanlışsam düzelt beni Evelyn,- bu herif garson demek ki. Garson bu çocuk!” diye bir çığlık atıyor Price. “Siktiğimin heykeltıraşı filan değil!”

“Sakin ol canım,” diyor Evelyn yüzüne daha da krem sürerek.

“Bu senin şair olduğunu söylemek gibi bir şey.” Timothy sarhoş ve ne zaman toz olacağını merak etmeye başlıyorum.

“E, aslında,” diye lafa başlıyor Evelyn, “boş zamanlarımda şiir de-”

“Sen düzüşken bir kelime işlemcisisin!” diye patlıyor Tim. Evelyn'in yanına gidiyor ve iki büklüm aynada kendisine bakıyor.

“Kilo mu alıyorsun sen, Tim?” diye soruyor Evelyn düşünceli düşünceli. Aynada Tim'in kafasını inceliyor ve, “Yüzün... yuvarlaklaşmış sanki,” diyor.

Timothy, misilleme olarak, Evelyn'in ensesini kokluyor ve “Nedir bu büyüleyici... koku?” diyor.

“Obsession.” Evelyn cilveli cilveli gülümsüyor, Timothy'i hafifçe itiyor. “Obsession. Patrick, çek arkadaşını üstümden...”

“Hayır, hayır, dur,” diyor Timothy, gürültüyle kokluyor. “Obsession değil bu. Bu... bu...” sonra yüzü güya dehşetle çarpılarak, “bu... aman tanrım, bu Q.T. Instatan, bronzlaştırıcı krem.”

Evelyn duruyor ve silahlarına bir göz atıyor. Price'ın başını bir daha inceliyor. “Senin saçın mı dökülüyor?”

“Evelyn,” diyor Tim. “Konuyu değiştirme, fakat...” Ve sonra gerçekten kaygılanarak, “şimdi sen söyleyince baktım da... çok mu jöle sürmüşüm acaba?” Kaygıyla elini saçlarının üzerinden geçiriyor,

“Belki de,” diyor Evelyn. “Şimdi bir işe yara da otur artık.” “Eh, en azından saçım yeşil değil ya da tereyağı bıçağıyla kesmeye çalışmıyorum,” diyor Tim. Vanden'ın meçiyle Stash'in gerçekten de ucuz, kötü suç kesimini kastediyor. Ucuz olduğu için kötü saç kesimini.

“Kilo mu alıyorsun sen?” diye soruyor Evelyn, bu defa daha ciddi.

“Tanrım,” diyor Tim, yüzünü öte yana döndürmek üzere artık, gücendi. “Hayır, Evelyn.”

“Yüzün kesinlikle... daha yuvarlak görünüyor,” diyor Evelyn. “Daha az... heykel gibi.”

“Kulaklarıma inanamıyorum.” Tim gene.

Tim aynaya uzun uzun bakıyor. Evelyn saçını fırçalamaya devam ediyor, ama fırça darbeleri daha kararsız artık, çünkü Tim'e bakmakta. Tim bunu fark ediyor, derken Evelyn'in ensesini kokluyor ve sanıyorum çabucak bir yalıyor ve sırıtıyor.

“Q.T. değil mi bu?” diye soruyor. “Hadi hadi, bana söyleyebilirsin. Kokusunu aldım.”

“Hayır,” diyor Evelyn, gülümsemiyor anık. “Onu sen kullanırsın.”

“Hayır. Kullanmıyorum, gerçek bu. Ben solaryum salonuna gidiyorum. Bu konuda son derece dürüstüm,” diyor Tim. “Q.T.'yi sen kullanırsın.”

“Beni de kendin gibi sanıyorsun,” diyor Evelyn yarım ağızla.

“Söyledim sana,” diyor Tim. “Ben solaryuma gidiyorum. Yani evet biliyorum, pahalı ama...” Price benzi atmış gibi yapıyor. “Gene de, Q.T. kullanmak... bilmem ki?”

“Oh ne kadar yürekli bir itiraf, solaryuma gidiyormuş” diyor Evelyn.

“Q.T., ha!” Price kıkırdıyor.

“Neden söz ettiğini bilmiyorum bile,” diyor Evelyn saçını taramaya devam ederek. “Patrick, arkadaş mı dışarıya kadar geçirir misin?”

Şimdi Price dizlerinin üzerine çöküyor, Evelyn'in çıplak bacaklarını kokluyor ve gülüyor. Ben gerginleşiyorum.

“Oh, tanrım” diye inliyor Evelyn yüksek sesle. “Defol git.”

“Turuncusun” Price gülüyor, hâlâ dizleri üzerinde, kafası Evelyn'in kucağında. “Rengin turuncu”

“Hayır, değilim,” diyor Evelyn, artık sesi gitgide uzayan bir acı, haz inlemesi halinde çıkıyor. “Sapık.”

Yatağın üzerinden ikisini seyrediyorum. Timothy, Evelyn'in bacaklarının arasında, başını onun Ralph Lauren'inin içine sokmaya çalışıyor. Evelyn başını zevkten geriye atmış onu itmeye çalışıyor ama şakacıktan, bir yandan da Jan Hove fırçasıyla hafifçe sırtına vuruyor. Timothy ile Evelyn'in bir macera yaşadıklarından neredeyse eminim. Timothy tanıdığım tek ilginç kişidir.

“Artık gitmelisin,” diyor Evelyn nefes nefese. Onunla mücadele etmekten vazgeçti.

Timothy başını kaldırıp ona bakıyor, bütün dişlerini göstererek havalı havalı sırıtıyor. “Hanımefendi nasıl arzu ederlerse.”

“Teşekkür ederim,” diyor Evelyn, bana kalırsa sesinde bir parça düş kırıklığı var.

Timothy ayağa kalkıyor. “Akşam yemeği? Yarın akşam?”

“Erkek arkadaşıma sormam gerek,” diyor Evelyn, aynadan bana gülümsüyor.

“O seksi siyah Anne Klein elbiseni giyer misin?” diye soruyor Timothy. Elleri Evelyn'in omuzlarında, kulağına fısıldıyor bunu, bir yandan da kulağını kokluyor. “Ama Bateman davetli değil.”

Onu kapıya kadar geçirmek üzere yataktan kalkarken iyi niyetli bir kahkaha atıyorum.

“Dur! Espressom!” diye sesleniyor.

Evelyn gülüyor, sonra sanki Timothy'nin odadan çıkmaktaki gönülsüzlüğünden çok hoşlanmış gibi ellerini çırpıyor.

“Hadi ahbap,” diyorum onu sertçe odadan dışarı iterken. “Yatma vakti.”

Ben onu sürükleyip çıkarırken, gene de Evelyn'e bir öpücük yollamayı beceriyor. Apartmandan çıkarken kesiliyor sesi. O gittikten sonra, kendime doldurduğum brendiyi İtalyan malı damalı bir bardaktan içiyorum, odaya döndüğümde Evelyn'i yatağa yatmış 'Evinizden Alışveriş Kulübü'nü seyrederken buluyorum. Yanına uzanıyor ve Armani kravatımı gevşetiyorum. Nihayet, ona bakmadan soruyorum. “Neden götürmüyorsun Price'ı?”

“Ay, tanrım, Patrick,” diyor Evelyn, gözlerini yumarak. “Neden Price? Price ha?” Öyle söylüyor ki bunu, söyleyişinden Price'la seviştiği sonucunu çıkarıyorum.

“Zengin,” diyorum.

“Herkes zengin,” diyor, dikkatini TV ekranına vererek.

“Yakışıklı,” diyorum ona.

“Herkes yakışıklı, Patrick,” diyor ilgisizce.

“Vücudu harika,” diyorum.

“Herkesin vücudu harika artık,” diyor.

Bardağı komodinin üzerine koyuyorum, dönüp üstüne çıkıyorum. Ben boynunu öper ve yalarken donuk gözlerle geniş ekran, uzaktan kumandalı Panasonic televizyona bakıyor, televizyonun sesini kısıyor. Armani gömleğimi sıyırıyorum, elini alıp vücudumun üzerine koyuyorum, karnımın nasıl taş gibi, nasıl boğum boğum kas olduğunu görsün diye kasları şişiriyorum, karnımın nasıl biçimli ve bronzlaşmış olduğunu görebileceği için odanın aydınlığına şükrediyorum.

“Biliyor musun,” diyor tane tane, “Stash’in AİDS test sonucu pozitif çıktı. Ve...” Duruyor, ekrandaki bir şey dikkatini çekti; sesi biraz

yükseltiyor, sonra gene kısıyor. “Ve... sanıyorum bu gece Vanden'la yatacaklar.”

“iyi,” diyorum, hafifçe boynunu ısırıyorum, bir elim diri, soğuk memesinin üzerinde.

“Kötü ruhlusun sen,” diyor. Biraz tahrik oldu, ellerini geniş, sen omzumun üzerinden geçiriyor.

“Hayır,” diyorum. “Sadece senin nişanlınım.”

On beş dakika kadar onunla seks yapmaya çalıştıktan sonra, denemekten vazgeçmeye karar veriyorum.

Diyor ki, “Biliyor musun, daha formda olman her zaman için mümkün?”

Brendi bardağına uzanıyorum, içip bitiriyorum. Evelyn, Parnate bağımlısı, anti-depresan bir hap. Yanında, yattığım yerden 'Evinizden Alışveriş Kulübü'nü seyrediyorum -cam bebeklere, nakışlı küçük yastıklara, futbol topu biçiminde lambalara, Lady Zirconia marka yalancı elmaslara bakıyorum- televizyonun sesi kapalı. Evelyn kayıp gitmeye başlıyor.

“Minoxidil mi kullanıyorsun?” diye soruyor, uzun bir sessizlikten sonra.

“Hayır, kullanmıyorum,” diyorum. “Neden kullanacakmışım ki?”

“Alnın açılıyor gibi de,” diye mırıldanıyor.

“Açılmıyor,” diyen kendi sesimi duyuyorum. Ama bilinmez. Saçım çok kalın telli, dökülüp dökülmediğini bilemiyorum. Döküldüğünü sanmıyorum, gerçekten.

Kendi daireme yürüyerek dönüyorum, tanımadığım (herhangi birisi olabilir) kapıcıya iyi geceler diyorum. Oradan kente ta tepeden bakan oturma odama geçiş, oturma odasının köşesinde duran Wurlitzer 1015 müzik kutusunun (Wurlitzer 850 ayarında değil, onlar zor bulunuyor) ışıklı panelinden The Lion Sleeps Tanghit'i söyleyen Tokens'in sesleri. Mastürbasyon yapıyorum, önce Evelyn'i, sonra Courtney'i, sonra Vanden'ı, sonra gene Evelyn'i, ama tam boşalmadan önce -cılız bir orgazm- bugün bir Calvin Klein reklamında gördüğüm büstiyerli, yan çıplak mankeni düşünerek.

Sabah

Bir mayıs şafağının ilk ışıklarında oturma odam şöyle görünüyor: Beyaz mermer ve granitten, yalancı odunlu şöminenin üzerinde orijinal bir David Onica. iki metreye bir buçuk boyutlarında bir çıplak kadın portresi bu, genelde yumuşak gri ve nefti tonları hakim, kadın bir şezlonga uzanmış MTV seyretmekte, fonda bir Merih manzarası, şurasına burasına bağırsakları dışarı fırlamış ölü balıklar serpiştirilmiş parlak, morla çingene pembesi arası bir çöl, kadının sarı kafası üzerinde kırık tabaklar göz alıcı bir güneş ışığı huzmesi gibi yükselmekte, tablo siyah alüminyum çerçeveli. Tablonun tam karşısına düşen yerde uzun, beyaz, kuş tüyü minderli bir kanepe ve 70 ekran bir Toshiba televizyon var; yüksek kontrastlı en gelişmiş modellerden biri, artı NEC'in hi-tech tüp kombinasyonlu, resmin içine resim gömmeyi sağlayan dijital efekt sistemli (kareyi dondurma özelliğine sahip), dört köşe bir video eklentisi var; audio sisteminin kendisinden MTS'si ve 2x5 watt'lık amfisi var. Televizyonun altında, bir cam kutunun içinde Toshiba VideoCamCorder duruyor; bu, super-hing-band bir Beta ve bu Video Cam Corder'ın sekiz sayfalık belleği olan bir karakter üreticisi içeren montaj düzeneği, high-band kayıt ve playback sistemi ve üç haftalığına, aynı anda sekiz değişik biçimde programlanabilen bir timer'ı bulunuyor. Oturma odasının her köşesinde gemici feneri modeli birer halojen lamba var. Sekizi de tavandan yere kadar cam sekiz pencereyi ince çubuklu beyaz jaluziler örtüyor. Divanın önünde meşe ayaklı, üstü cam bir Turchin sehpa, sehpanın üzerinde pahalı kristal Fortunoff küllüklerin -gerçi ben sigara içmiyorum- çevresine stratejik noktalara yerleştirilmiş Steuben cam hayvan biblolan. Wurlitzer müzik kutusunun hemen yanında mobilyası siyah abanoz bir Baldwin kuyruklu piyano. Apartman dairesinin zemini baştan aşağı cilalı beyaz meşe parkeden. Odanın öteki ucunda, Gio Ponti yazı masasıyla dergi askılığının hemen yanında komple Sansui müzik seti (CD player'ı, kasetçaları, radyosu, amfisi), yanında Brezilya gül ağacından ikişer metre boyunda Duntech Sovereign 2001 kolonlar yükseliyor. Yatak odasının tam ortasında meşe kasası içinde kuş tüyü bir şilte. Bir duvarın önünde 75 ekran Panasonic televizyon, video kameradan anında görüntü verebiliyor, stereo, bunun altındaki bir cam kutuda da

Toshiba Video Cam Corder duruyor. Sony dijital çalar, saatin doğruluğundan kuşkuluyum, onun için yatakta doğrulmak ve VideoCamCorder'in üzerinde yanıp sönen saate bakmak, sonra yatağın yanındaki çelik ve cam karışımı sehpanın üzerinde duran tuşlu Ettore Sottsass telefonu alıp saat ayan veren numarayı aramak zorundayım. Odanın bir köşesinde Eric Marcus dizaynı krem rengi deri, çelik ve ahşap karışımı bir iskemle, öteki köşesinde bükülerek biçimlendirilmiş formika bir iskemle. Bej ve beyaz karışık, siyah puantiye Maud Sienna halısı hemen hemen tüm zemini örtüyor. Ağartılmış maundan çekmeceleri olan çok büyük dört dolap bir duvarı kaplıyor. Yatakta Ralph Lauren ipek pijama giyiyorum, yataktan kalktığımda üzerime klasik şal desenli bir robdöşambr geçiriyor ve banyoya doğru yürüyorum. Tuvaletin üzerine asılı beysbol posterinin de yansıdığı aynadaki görüntümde şiş suratımı seçmeye çalışarak işiyorum. Ralph Lauren'ın baş harfleri işli boxer şortumu, Fair İsle süveterini giyip ayaklanma puantiye, ipek Enrico Hidolin terliklerimi geçirdikten sonra, yüzüme içi buz dolu bir plastik torba bağlıyor ve bu sabahki gevşeme egzersizlerime başlıyorum. Daha sonra kromajlı akrilik Washmobile lavabonun -sabunluğu, bardak koyacak yeri, kenarında havlu askılığı vazifesi gören çubukları var, Finlandiya'ya ısmarladığım mermer lavabolar kumlanırken geçici olarak kullanmak üzere Hastings Fayans'dan aldım bunu- önünde duruyor ve yüzümde hâlâ buz torbasıyla aynadaki yansımama bakıyorum. Paslanmaz çelikten bir bardağa biraz sıvı Plax anti-tartar döküyor ve otuz saniye kadar ağzımı çalkalıyorum. Sonra sapı boynuz taklidi diş fırçama biraz Rembrandt sıkıyorum ve dişlerimi fırçalıyorum (diş ipliğiyle doğru dürüst temizleyemeyecek kadar akşamdan kalmayım, acaba dün gece yatmadan önce temizlemiş miyimdir?), sonra Listerine'le çalkalıyorum ağzımı. Sonra ellerime göz atıyorum ve tırnak fırçasını alıyorum. Buz torbasını çıkarıyorum, gözenekleri derinlemesine temizleyen bir losyon sürüyorum, ardından nane bazlı bir ot maskesi uyguluyorum, bunu on dakika yüzümde bırakıyorum, o arada ayak tırnaklarımı gözden geçiriyorum. Sonra, Probright diş cilalayıcısını kullanıyorum, peşinden Interplak diş cilalayıcısını (diş fırçasına ilaveten), bu ikincisi dakikada 4200 dönüşlü ve saniyede kırk altı kere yön değiştiriyor; uzun kıllar dişlerin arasını temizleyip diş

etlerine masaj yaparken kısa olanlar diş yüzeylerini temizliyor. Yeniden çalkalıyorum ağzımı, bu kez, Cepacol'la. Naneli bir yüz temizleme kremiyle maskeyi yıkayarak çıkarıyorum. Duşun 75 derecelik dikey bir açıyla her yöne dönebilen bir başlığı var. Başlık sarısiyah Avustralya pirincinden ve beyaz emaye kaplama. Duşta önce suyla çıkan bir temizleme jeli kullanıyorum, sonra bal-badem karışımı bir vücut şampuanı, yüzümü ölü derileri temizleyen bir jelle ovuyorum. Vidal Sassoon şampuanı, saçı ağırlaştırıp kafa derisine yapıştırarak insanı olduğundan yaşlı gösterebilen kurumuş ter tabakalarından, tuzlardan, yağlardan, havadan gelen kirli maddelerden ve tozdan arındırmakta birebir. Saç kremi de iyi -silikon teknolojisi, kremin saçı ağırlaştırıp insanı yaşlı göstermeden işlevini yerine getirmesini sağlıyor. Hafta sonları ya da biriyle buluşmadan önce Greune Natural canlandırıcı şampuanı, bu saç kremini ve Nutrient Complex besleyici kullanmayı yeğliyorum. Bunlar, bir vitamin B kompleksi olan D pantenol, kafa derisini temizleyen polisorbat 80, ayrıca doğal bitkiler içeren formüller. Hafta sonu Bloomingdale's ya da Bergdorfs'a gidip Evelyn'in tavsiyesi üzerine Foltene'in Avrupa malı besleyicisi ve şampuanını alacağım. Bunlardaki kompleks karbonhidratlar saç tellerine nüfuz edip saçın gücünü ve parlaklığını artırıyorlar. Bir de Vivagen'in saçı zenginleştiren bakım kremini alacağım, o da mineral kayıplarını önleyip saçın yaşamını uzatan, Redken'in yeni bir ürünü. Luis Carruthers, Aramis Nutriplexx sistemini tavsiye etti, kan dolaşımını hızlandıran bir besleyici kompleks. Duştan çıkıp da havluyla iyice kurulandıktan sonra, gene Ralph Lauren boxer şortumu giyiyorum, yüzüme Pour Hommes'un tıraş kremi Mousse a Raiser'ı sürmeden önce, sert sakal kıllarımı yumuşatmak için sıcak bir havluyu iki dakika kadar yüzüme bastırıyorum. Sonra her zaman olduğu gibi bir nemlendirici (tercihim, Clinique) sürüyor ve cildimi bir dakika kadar bunu emmeye bırakıyorum. Kremi suyla temizlemek mümkün, temizlemeseniz de olur, üstüne tıraş köpüğünü uygulayabilirsiniz -tercihen fırçayla, fırça sakalı yumuşattığı gibi kılları da kabartır - benim tecrübeme göre, bu ikincisi sakalın kesilmesini kolaylaştırıyor. Ayrıca, suyun buharlaşmasını da önlüyor ve cildinizle tıraş bıçağı arasındaki sürtünmeyi azaltıyor. Tıraştan önce her zaman bıçağı sıcak suyla ıslatınız ve kılın çıktığı yöne doğru tıraş ediniz, bu arada cildi hafifçe

çekiniz. Favorilerle çeneyi en sona bırakmalı, çünkü buradaki kıllar daha sert olup yumuşamaları daha fazla zaman alır. Tıraş bıçağım suyun altında temizleyiniz ve yeniden başlamadan önce bıçağın üzerinde su kalmışsa silkerek gideriniz. Tıraştan sonra köpük kalmaması için yüzünüzü bol soğuk suyla yıkayınız. Aftershave'iniz çok az alkollü ya da alkolsüz olmalı. Yüzünüze hiçbir zaman kolonya sürmeyiniz, çünkü kolonyadaki yüksek alkol oranı cildinizi iyice kurutur ve yaşlı görünmenize yol açar. Yüzün yağ ve su dengesini yerine getirmek için nemli bir pamukla alkolsüz bir anti bakteriyel tonik kullanılmalı. Son aşama nemlendirici tatbik etmektir. Yüzünüzü suyla ıslattıktan sonra cildi yumuşatmak ve nemi korumak için yumuşatıcı bir losyon sürünüz. Daha sonra gene Pour Hommes serisinden kusursuz, ferahlatıcı bir cilt losyonu Gel Appaisant'ı sürünüz. Cilt kuru ve pul pulsa -ki bu mat ve yaşlı görünmesine yol açar- ölü derileri gideren ve sağlıklı deriyi ortaya çıkaran bir temizleme losyonu kullanınız (bu, güneşten yanmışsanız teninizin daha esmer görünmesini de sağlar). Sonra, göz çevresindeki kırışıkları önleyici krem (Baume des Yeux) sürünüz, bir de son nemlendirici olarak 'koruyucu' losyon. Saçımın nemini havluyla aldıktan sonra kafa derisi için de bir losyon kullanıyorum. Saçımı kurutma makinesiyle hafifçe kurutuyorum ki, kabarık görünsün ve elastikiyeti artsın (fakat yapış yapış olmasın), sonra biraz daha losyon ekliyor ve doğal kıllı Kent fırçamla biçim veriyor ve en son olarak da büyük dişli bir tarakla arkaya doğru tarayarak yatırıyorum. Üzerime yeniden Fair İsle süveterimi geçiriyor, ayaklarımı yeniden puantiye ipek terliklerime sokuyorum, sonra oturma odasına yollanıp CD player'a Talking Heads'in yeni CD'sini koyuyorum fakat alet atlamaya başlıyor, bu yüzden diski çıkarıp yerine kafa temizleyici diski takıyorum. Kafa çok hassas, toz ya da kir ya da duman ya da hava kirliliğine yol açan maddeler ya da nemden etkilenebiliyor, kafa kirlendi mi de diskin hatalı çalınmasına yol açabiliyor, alet yanlış yerden başlayabiliyor, bazı bölümler duyulmayabiliyor, dijital atlama, devir değişiklikleri ve genel bozukluklar meydana geliyor; kafa temizleyicinin otomatikman kafayla aynı hizaya gelen bir temizleme fırçası var, disk dönmeye başlıyor ve böylece kalıntı ve parçacıklar temizleniyor. Talking Heads'in CD'sini yeniden alete yerleştirdiğimde bu kez hatasız çalıyor. Koridorda kapımın önünde duran USA Today'i

alıyor ve mutfağa geliyorum, mutfakta iki Advil, bir multivitamin ve potasyum tabletini bir büyük şişe Evian suyuyla yutuyorum. Şişeyle, çünkü yaşlı bir Cinli kadın olan hizmetçim dün evden çıkarken bulaşık makinesini çalıştırmayı unutmuş, bu yüzden de greyfurt-limon suyunu Baccarat'dan aldığım bir St. Remy şarap bardağından içmek zorunda kalıyorum. Aceleye getirmeden kahvaltımı yapmaya yetecek vaktim olup olmadığını görmek için buzdolabının üzerindeki neon ışıklı saate bir göz atıyorum. Mutfak masasının başında ayakta durarak, bir kivi ve birer Japon elmasıyla Japon armudunu (Gristede's'de tanesi dört dolar bunların) Batı Alman dizaynı alüminyum ambalajlarından yiyorum. Mutfağın hemen hemen bütün bir duvarını kaplayan camlı dolaplardan bir kepekli çörek, kafeini alınmış bir poşet ot çayı ve yulaf-kepek karışık bir kutu kahvaltı gevreğini çıkarıyorum; dolapların paslanmaz çelikten rafları, içleri telli kumlanmış camları ve metalik koyu gri mavi çerçeveleri var, Mikrodalga fırına sokup çıkardığım ve üzerine hafifçe elmalı tereyağı gezdirdiğim çöreğin yansını yiyorum. Arkasından bir kase soya sütlü yulaf-ekmek gevreği, bir şişe daha Evian suyu ve ondan sonra da küçük fincanda kafeini alınmış kahve. Panasonic ekmek kızartıcısıyla Salton kahve makinesinin yanı başında som gümüş bir Cremina espresso makinesi var (beklenmedik biçimde hâlâ sıcak), Hammacher Schlemmer'den aldım (kahveyi sıcak tutan paslanmaz çelik espresso fincanı, tabağı ve kaşığı eviyenin yanındalar, bulaşığa girecekler), kepekli çöreğin öteki yansını ısıtmak için de Sharp'ın döner tablalı R-1810A Carousel II Modeli mikrodalga fırınını kullanıyorum. Salton Sonata tost makinesinin, Cuisinart Küçük Üstat sebze ezicisinin, Acme Supreme meyve suyu sıkıcısının ve Her Zaman Emrinizde içki karıştırıcısının yanında, paslanmaz çelik çay suyu ısıtıcısı duruyor, düdüğünden, su kaynayınca Tea For Two melodisi çalıyor, bundan aldığım suyla bir küçük fincan elmalı-tarçınlı çay hazırlıyorum. Uzunca sayılabilecek bir süre eviyenin hemen yanında tezgahın üzerinde duran duvardaki fişe takılı Black & Decker mutfak bıçağına bakıyorum; doğrayan/soyan bir model, çeşitli aksesuarları var: Testere dişli, tarak dişli bıçaklar ve şarj edilebilir sap. Bugün üzerimdeki Alan Flussef den bir takım. 30'ların bol bir modelinin 80'lere uyarlanmışı, ipek kravatım Valentino'nun puantiye bir modeli. Rağbet gören versiyonun dışlara doğru uzayan

omuzları var, göğsü geniş, sırtı ortadan kesikli. Yumuşak yakaların üst taranan dört inç genişliğinde olmalı, uçlar omuzlarla aradaki mesafenin dörtte üçü kadarını kaplamalı. Kruvaze ceketlerde doğru kullanıldığında, sivri yakalar kesik yakalardan daha şık kabul edilir. Alçak ceplerde kapaklı, çift taraflı bir desen bulunuyor. Her iki tarafta da kapağın üzerinde aplike edilmiş kumaşla yapılmış bir kesik var. Dört adet düğme alçak bir dikdörtgen oluşturuyor; yukarıda, aşağı yukarı yakaların kavuştuğu noktada iki düğme daha var. Pantolon derin plili ve geniş omuzlu ceketin suyuna uysun diye bol kesimli. Bel önde hafifçe yüksek biçilmiş. Pantolon askılarının tutturulduğu yerler askının sırtın tam ortasına oturmasını sağlıyor. Ayaklarımda A. Testoni krokodil loafer'lar var. Giyinirken bir yandan da TV'de Patty Winters Şov'u seyrediyorum. Günün konukları birden fazla kişilikli kadınlar. Özelliksiz, yaşlıca, aşırı şişman bir kadın var ekranda ve Patty'nin şöyle sorduğu duyuluyor: “Eee, şizofreni mi yani bu, ne iş? Anlat.”

“Yoo, aa yoo. Birden fazla kişilikli insanlar şizofrenik değildir,” diyor kadın kafasını sallayarak. “Bizler kesinlikle tehlikesiziz.”

“Peki,” diye lafa giriyor Patty. Elinde mikrofon, seyircilerin ortasında ayakta durmakta. “Geçen ay kimdin?”

“Geçen ay çoklukla Polly idim sanki,” diyor kadın.

Kameradan seyircilere zum -bir ev kadınının kaygılı yüzü;

kadın monitörde kendi yüzünün farkına varmadan, gene birden fazla kişilikli kadına dönüyoruz.

“Peki,” diye sürdürüyor Patty, “şimdi kimsin?”

“Şeey...” diye lafa başlıyor kadın yorgun bir sesle. Bu sorunun sorulmasından bıkmış usanmış, sanki bu soruyu defalarca cevaplandırmış ama hâlâ kimseyi inandıramıyormuş gibi. şey, bu ay... Kuzu pirzolasıyım. Çokluk... Kuzu pirzolası.”

Uzun bir suskunluk. Kamera, başını sallayan afallamış bir ev kadınının yüzüne yakın plan çalışıyor, başka bir ev kadını onun kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Ayaklarımda A. Testoni krokodil loafer'lar var.

Holdeki dolaptan uzanıp yağmurluğumu alırken, elime Burberry bir kaşkol ve üzerine balina resmi işlenmiş ona uygun bir palto geliyor (küçük bir çocuğun giyeceği cinsten). Üstüne erimiş çikolata gibi bir şey dökülmüş, önüne çapraz çizgiler halinde sıçramış, yakaları kararmış. Asansörle aşağıya, lobiye iniyorum, bileğimi hafifçe sallayarak Rolex'imi kuruyorum. Kapıcıya günaydın diyorum, sokağa çıkıyorum, bir taksi çağırıyorum, şehir merkezine, Wall Street'e yollanıyorum.

Harry's

Price'la ben, alaca karanlığın en karanlık dakikalarında Hanover Sokağı'ndan aşağı doğru yürüyoruz ve bir radar tarafından yönlendirilmiş gibi sessizce Harry's'e yollanıyoruz. P & P'den çıktığımızdan beri Timothy tek kelime etmedi. Stone Sokağının berisinde bir Dumpster'ın yanına çömelmiş oturan çirkin serseri hakkında bile yorum yapmıyor. Ama Water Sokagı'na doğru yürüyen bir kadına -koca memeler, sarışın, sıkı bir kıç, yüksek ökçeler- sıkı bir zampara ıslığı yollamayı beceriyor. Price sinirli ve diken üstünde gibi, ona 'neyin var' diye sormaya

niyetim yok. Üstünde Canali Milano'dan keten bir takım, İke Behar'dan pamuklu gömlek, Bili Blass tan ipek kravat, ayağında Brooks Brothers'dan burnu değişik renkte, bağcıklı deri ayakkabılar. Benim üzerimde pantolonu pilili ince keten bir takım, pamuklu gömlek, puantiye bir kravat var, hepsi Valentino Couture'den, ayrıca Allen-Edmonds'ın burnu değişik renkte zımbalı deri ayakkabıları. Harry's'e girer girmez önlerde bir masada David Van Patten'la Craig McDermott'ı görüyoruz. Van Patten'ın üzerinde yünlü-ipekli karışımı kruvaze spor ceket, Mario Valentino'dan gizli pilili, önden düğmeli, yünlü-ipekli karışımı pantolon, Gitman Brothers'dan pamuklu gömlek, boynunda puantiye Bili Blass kravat ve ayaklarında Brooks Brothers'dan deri ayakkabılar var. McDermott ise pantolonu pilili keten takım, yakası düğmeli, pamuklu-keten karışımı Basile gömlek, Joseph Abboud'dan bir ipek kravat ve Susan Bennis Warren Edwards'dan deve kuşu derisi ayakkabılar giymiş. ikisi masanın üzerine abanmış, kağıt peçetelerin arkalarına bir şeyler yazıyorlar, birinin önünde Skoç, ötekinin önünde Martini duruyor. Bize el

ediyorlar. Price, Tumi çantasını boş bir iskemleye fırlatıyor ve doğru bara gidiyor. Arkasından “Bana buzlu J&B,” diye bağırıyorum, sonra Van Patten'la McDermott'un yanına oturuyorum.

“Baksana Bateman,” diyor Craig. Sesinden, ilk Martini'si olmadığı anlaşılıyor. “İşte giyilen takım elbiseyle püsküllü loafer giyilir mi? Aklımı kaçırmışım gibi bakma bana öyle.”

“Hastir yaa, Bateman'a sorma; diye inliyor Van Patten. Altın Cross dolmakalemini yüzünün önünde iki yana sallayarak, aklı başka yerlerde Martinisinden yudumlar alıyor.

“Van Patten?” diye soruyor Craig.

“Hıı?”

McDermott duralıyor, sonra dümdüz bir sesle, “Sen kes sesini,” diyor.

“İki zırdeli, nedir derdiniz sizin?” Luis Carruthers'ın, barda Price'ın yanında durduğunu görüyorum, Price onu kesinlikle görmezden geliyor. Carruthers iyi giyinmemiş: yünlü kumaştan kruvaze takım, Chaps'dan galiba, çizgili pamuklu gömlek, ipek papyon ve bağa çerçeveli Oliver Peoples gözlük.

“Bateman, şu soruları GQ dergisine yollayacağız da,” diye lafa giriyor Van Patten.

Luis beni fark ediyor, yarım yamalak gülümsüyor, sonra yanılmıyorsam kızarıyor ve bara dönüyor. Nedense barmenler Luis'yi hep görmezden gelir.

“İddiaya girdik, 'Okur Mektupları' sütununda hangimizin mektubu ilk yayınlanacak diye, işte bu yüzden cevabını istiyorum. Ee, ne diyorsun?” diye soruyor McDermott ısrarla.

“Ne hakkında?” diyorum öfkeli bir sesle.

“Püsküllü loafer'lar, salak,” diyor.

“Bakın arkadaşlar...” Kelimeleri dikkatle seçiyorum. “Püsküllü loafer geleneksel olarak spor bir ayakkabıdır...” Arkama dönüp Price'a bakıyorum, o içkiye müthiş ihtiyacım var. Price dönerken Luis'ye değiyor, Luis ona elini uzatıyor. Price gülümsüyor, bir şeyler söyleyip yürümeye devam ediyor, masamıza dönüyor. Luis bir kere daha

barmenin gözünü yakalamaya çalışıyor ve bir kere daha başaramıyor.

“Ama çok popüler olduğu için yaygın kabul gördü, öyle mi?” diye atılıyor Craig.

“Hu.” Başımı sallıyorum. “Siyah ya da derisi çok yumuşak ve doğal olduğu sürece, sakıncası yok.”

“Ya kahverengi olursa?” diye soruyor Van Patten kuşkuyla.

Biraz düşünüyorum, “İşte giyilecek takım elbiseye çok spor kaçar,” diyorum.

“Ne konuşuyorsunuz böyle, sizi gidi ibneler?” diye soruyor Price. Bana içkimi verip oturuyor, bacak bacak üstüne atıyor.

“Tamam, tamam, tamam,” diyor Van Patten. “Benim sorum da şu; iki kısımdan oluşuyor...” Dramatik bir susuş. “Yuvarlak yakalar çok mu spordur, çok mu abiye? iki, bunlarla hangi kravat düğümü iyi gider?”

Price dalgın dalgın, sesi gergin olmakla birlikte Harry's'i saran uğultuda gayet açık duyulacak biçimde hemen cevabını veriyor. “Bu çok değişken bir look'tur ve hem takım elbiselerle hem de spor ceketlerle gider. Abiye okazyonlarda gömlek kolalanmalıdır, özellikle resmi durumlarda ise, bir de yaka iğnesi takılmalıdır.” Duruyor, içini çekiyor; birini gördü anlaşılan. Price devam ediyor. “Blazer ile giyildiği takdirde yaka kolasız olmalıdır, iğne kullanılabilir de, kullanılmayabilir de. Geleneksel, okullu bir look olduğu için de, kravatın nispeten küçük düğümlenmesi uygun düşer.” Martini’sini yudumluyor, ters yönde bacak bacak üstüne atıyor. “Başka soru?”

“Adama bir içki ısmarlayın,” diyor McDermott, etkilendiği meydanda.

“Price?” diyor Van Patten.

“Efendim?” Price gözleriyle odayı taramakta.

“Helal sana.”

“Bana bakın,” diyorum, “yemeği nerede yiyoruz?”

“Emektar Mr. Zagat'ı getirdim.” Van Patten kızıl renkli, uzun kitapçığı cebinden çıkarıp Timothy ye doğru sallıyor.

“Yaşşa,” diyor Price ters ters.

“Ne yemek istiyoruz?” Ben.

“Koca memeli sarışın bi'şey.” Price.

“Şu El Salvador bistrosuna ne dersiniz?” McDermott.

“Baksanıza, yemekten sonra Tunnel'a uğrayacağız, onun yakınlarında bir yer olsun.” Van Patten,

“Hastiir,” diye lafa başlıyor McDermott. “Tunnel'a mi gideceğiz? Geçende şu Vassarlı pilici götürdüm oradan-”

“Haydaa, başlama gene.” Van Patten homurdanıyor.

“Sana bir giren çıkan mı var?” diye hırlıyor McDermott.

“Ben de oradaydım... Bu hikayeyi bir daha dinlemek istemiyorum” diyor Van Patten.

“Ama sana sonra neler olduğunu anlatmadım hiç,” diyor McDermott, kaşlarını havaya kaldırıyor.

“Heey, arkadaşlar, ne zaman gittiniz ki oraya?” diye soruyorum. “Ben niye davet edilmedim?”

“O siktiğimin yatıyla yolculuğa mı ne çıkmıştın da ondan. Şimdi kapa çeneni de dinle. İşte neyse, o Vassarlı pilici Tunnel'dan kaldırmışım -ateşli mi ateşli, koca memeler, nefis bacaklar, taş gibi- işte, ona bir-iki kadeh şampanya ısmarlamışım, bahar ya, hava almaya inmiş şehre, neredeyse daha oradan çıkmadan ağzına alacak, götürüyorum benim eve-”

“Yuh, dur bi dakka-” Sözünü kesiyorum. “Sorabilir miyim, bütün bunlar olurken Pamela nerelerde?”

Craig yüzünü buruşturuyor. “Hastir sen de. Birisi ağzına alsın benimkini istiyorum, Bateman yavrum. Bir piliç olsa da şimdi benimkini-”

“Duymak istemiyorum,” diyor Van Patten, elleriyle kulaklarını örterek. “Şimdi iğrenç bir şey söyleyecek.”

“Ahlak kumkuması, sen de.” McDermott alaylı alaylı sırıtıyor. “Dinle, ortak gayrimenkul alacak ya da jetle Saint Bart'a gidecek değiliz. Ben

sadece yarım saat, kırk dakikalığına yüzüne oturabileceğim bir piliç istiyorum."

Kokteyl pipetimi ona doğru atıyorum.

"Neyse, geldik benim eve -burasını iyi dinleyin şimdi." Masaya yaklaşıyor. "Bir gergedanı bile sarhoş edecek kadar şampanya içmişti içmesine ama, dinleyin şimdi-"

"Sana prezervatifsiz mi yaptırttı kendini yoksa?" diye soru

yor içimizden biri.

McDermott gözlerini devirip yukarı bakıyor. "Bu kız Vassar'da okuyor. Queens'de oturmuyor."

Price omzuma vuruyor eliyle. "Bu ne demek şimdi?"

"Neyse dinleyin," diyor McDermott. "Yaptığı... hazır mısınız?" Dramatik bir susuş. "Yaptığı... beni sadece eliyle getirdi... ama, burasına dikkat edin, eldivenini çıkarmadan." İskemlesinde geriye kaykılıp oturuyor ve kendinden memnun, küstah bir havada içkisini yudumluyor.

Bizler hepimiz bunu son derece ağırbaşlılıkla karşılıyoruz. Hiç kimse McDermott'ın itirafıyla ya da pilice daha saldırgan davranmamasına matrak geçmiyor. Hiç kimse bir şey söylemiyor fakat hepimizin aklında aynı düşünce; kesinlikle Vassarlı kız götürmeyeceksin.

"Sana Camdenlı bir kız lazım," diyor Van Patten. McDermott'ın laflarının etkisini üzerinden anca attı.

"Ooo, harika" diyorum. "Şöyle erkek kardeşiyle düzüşmeye okey diyecek bir piliç."

"Hu, ama AİDS'in yeni bir İngiliz pop grubu olduğunu zanneder onlar," diye uyarıyor Price.

"Nerede yiyoruz?" diye soruyor Van Patten. Dalgın dalgın peçetesinin üzerine karaladığı soruyu inceliyor. "Hangi allahın belası lokantaya gidiyoruz?"

"Kızların bizim gibi erkeklerin bu taraklarda bezi olduğunu düşünmeleri garip yani, bulaşıcı hastalık filan," diyor Van Patten. Başını iki yana sallıyor.

“Prezervatif filan takmayacağım ben,” diye bildiriyor McDermott.

“Bir yazı okudum, fotokopisini de çektim hattâ,” diyor Van Patten. “Orada deniyor ki, bunun bize bulaşması sıfır sıfır sıfır sıfır sıfır nokta yarım filan gibi bir şeymiş, üstelik de nasıl bir şırfıntı, süprüntü, sürtükle yatarsak yatalım.”

“Erkeklere bulaşmıyor, o kadar”

“Yani beyaz erkeklere.”

“Kız eldivenini çıkarmadı ha?” diye soruyor Price. Hâlâ şokta. “Eldiven, ha? Hay allah ya, sen ne diye kendi kendini getirmedin ki o zaman?”

“Dinle, sik de kalkar,” diyor Van Patten. “Faulkner söylemiş.”

“Sen hangi okula gittin?” diye soruyor Price. “Denize Nazır Diploma Hazır Üniversitesine mi?”

“Beyler, bakınız kim geliyor,” diye araya giriyorum.

“Kim?” Price başını çevirip bakmayacak bile. “İpucu,” diyorum, “Drexel Burnham Lambert'daki en büyük çakal.”

Price tahmin yürütüyor: “Connolly mi?”

“Merhaba, Preston.” Prestonla tokalaşıyorum.

“Beyler.” Preston masanın yanında ayakta durup herkesi başıyla selamlıyor. “Bu akşam sizlerle yemeğe çıkamayacağım için çok üzgünüm.” Preston’un üzerinde Alexander Julian kruvaze ceketli yünlü takım, pamuklu gömlek ve ipek bir Perry Ellis kravat var. Bir elini benim sandalyemin arkasına koyup dengesini bularak masaya eğiliyor. İptal etmek gerçekten hoşuma gitmiyor, ama verilmiş sözler, biliyorsunuz.”

Price bana suçlayıcı bir bakış yolluyor ve ağzının içinde, “O davetli miydi?” diye mırıldanıyor.

Omuzlarımı silkip kalan J&B'yi bitiriyorum.

“Ne yaptın dün gece?” diyor soruyor McDermott, sonra da “Façan yerinde,” diyor.

“Kimi yaptı dün gece?” diye düzeltiyor Van Patten.

“Yoo, yoo,” diyor Preston. “Çok saygın, mazbut bir geceydi. Yavrular yok, yamuk yok, yanlış yok. Alexandra ve anne-babasıyla Russian Tea Room'a gittik. Babasını -valla billa- Billy diye çağırıyor. Ama müthiş yorgunum, üstelik de sadece tek Stoli içtim.” Gözlüklerini çıkarıyor (Oliver Peoples, tabii), esniyor, Armani bir mendille siliyor. “Emin değilim ama, bize bakan sapık suratlı garson sebze çorbasına LSD attı galiba. Öyle feci yorgunum ki.”

“Bizimle gelmeyip ne yapacaksın peki?” diye soruyor Price, umurunda olmadığı açık.

“Videokasetleri geri vereceğim, Alexandra'yla Vietnam lokantası, müzikal, Broadway'de, İngiliz bi'şey” diyor Preston. Gözleriyle odayı taramakta.

“Baksana, Preston,” diyor Van Patten. “GQ'ya soru yollayacağız. Var mı bir soracağın?”

“Ha ya, var bir tane” diyor Preston. “Su, smokin giyerken gömleğinin önünün habire yukarı kalkmasını nasıl önlersin?”

Van Patten ve MCDermott bir dakika kadar hiç ses çıkarmadan oturuyorlar, derken Craig kaygılı bir sesle, alnı düşünceden kırış kırış, “Bu esaslı işte,” diyor. '

“Hey, Price,” diyor Preston. “Senin sorun var mı?”

“Hıı,” diye içini çekiyor Price. “Bütün arkadaşların geri zekalıysa, otuzsekizlik magnumu çekip hepsinin siktiğimin beyinlerini dağıtacak olursan bu cinayete mi girer, hafif suça mı, yoksa sevap mı sayılır?”

“GQ'luk soru değil,” diyor MCDermott. “Soldier of Furtune dergisini dene.”

“Ya da Vanity Fair’i.” Van Patten.

“Şu kim?” diye soruyor Price, ban gözden geçirerek. “Reed Robinson mu yoksa? Hem ayrıca, Preston, tek yapman gereken şu: Ucu ilikli bir brit diktireceksin gömleğinin önüne, sonra bunu bir düğmeyle pantolonuna tutturacaksın; ayrıca gömleğin sen, kırmalı önünün pantolonunun lastiğinden daha aşağıda olmamasına dikkat edeceksin ki, oturdun mu yukarı kalkmasın, söylesenize, şu gerzek Reed Robinson mu? Ona müthiş benziyor da.”

Preston, Price'ın söylediklerinden sersemlemiş halde, kıçını geri vermiş, ağır ağır arkasına dönüyor, gözlüklerini gözüne takıp gözlerini kırpıştırarak barı gözden geçiriyor. “Hayır, o Nigel Morrison.”

“Haa, şu şeyde staj yapan İngiliz ibnelerinden biri, şeyde” diye bağırıyor Price.

“Nereden biliyorsun ibne olduğunu?” diye soruyorum.

“Hepsi ibnedir,” diye omuz silkiyor Price. İngilizlerin.”

“Sen nereden biliyorsun, Timothy?” Van Patten sırıtıyor.

“Morgan Stanley'i erkekler tuvaletinde Bateman'a atlarken gördüm de oradan,” diyor Price.

Bir iç çekip Preston'a, “Morrison nerede staj yapıyor?” diye soruyorum.

“Unuttum,” diyor Preston, kafasını kaşıyor, “Lazard'da mıydı?” “Nerede?” diye bastırıyor McDermott. “First Boston mu? Goldman mı?”

“Kesin bilmiyorum,” diyor Preston. “Drexel mi acaba? Bak, adam sadece mali müşavir asistanı ve o çirkin, kara dişli kız arkadaşı da ucuza şirket kapatan üç kuruşluk bir sıçan deliğinde çalışıyor.”

“Nerede yemek yiyoruz?” diye soruyorum. Sabrımın sınırlarını zorluyorum artık. “Yer ayırtmamız lazım. Allanın belası bir barda ayakta duracak değilim.”

“Ne giymiş Morrison yahu?” diye soruyor Preston kendi kendine. “Yanlış mı görüyorum, ekose takımın içindeki gerçekten damalı gömlek mi?”

“O Morrison değil,” diyor Price.

“Kim peki?” Preston yeniden gözlüklerini çıkarıyor.

“Paul Owen,” diyor Price.

“Paul Owen değil,” diyorum. “Paul Owen barın öteki ucunda. Şurada.”

Owen, üzerinde kruvaze ceketli yünlü bir takım elbise, barda ayakta duruyor.

“Fisher hesabına o bakıyor.”

“Şanslı orospu çocuğu,” diye mırıldanıyor biri.

“Şanslı Yahudi orospu çocuğu,” diyor Preston.

“Oh, İsa aşkına, Preston,” diyorum. “Ne alaka şimdi yani?”

“Dinle, gözümle gördüm, orospu çocuğu bürosunda oturmuş şirket patronlarıyla telefonla konuşuyor, bir yandan da menorah çevirip duruyordu. O orospu çocuğu geçen aralıkta da Hanukka için büroya ağaç getirmişti,” diyor Preston. Kanı birden tepesine sıçradı.

“O çevrilen şey dreidel, Preston,” diyorum sakin bir sesle. “Menorah değil çevrilen. Dreidel çevrilir.”

“İyi be Bateman, bara gidip Freddy'ye sana Yahudi usulü patates gözlemesi yapmasını da söyleyeyim bari, ister misin?” diyor Preston, gerçekten sıkıntılı çıkıyor sesi. “Biraz... latte, ister misin ha?”

“Hayır,” diyorum. “Yahudi düşmanı yorumlarda bulunmayı kes, yeter.”.

“Sağduyunun sesi.” Price öne doğru eğilip sırtımı pat patlıyor. “Komşu çocuk.”

“Evet, sana bakacak olursak, İngiliz bir stajyer mali müşavir yardımcısına domalan bir komşu çocuk,” diyorum alaylı alaylı.

“Sağduyunun sesi olduğunu söyledim,” diyor Price. “Homoseksüel olmadığını söylemedim ki.”

“Ya da işsiz olduğunu,” diye ekliyor Preston.

“Ha ya,” diyorum, Price’ın gözlerinin içine bakarak. “Homoseksüel miyim değil miyim, sor da Meredith versin cevabını. Yani eğer, benimkini ağzından çıkarıp da cevap vermeye fırsat bulabilirse.”

“Meredith ibne seven kadınlardandı r,” diye izahatta bulunuyor Price, hiç bozulmadı. “Bunun için silkeliyorum onu ya.”

“A durun beyler, aklıma bir fıkra geldi.” Preston avuçlarını birbirine sürtüyor.

“Preston,” diyor Price. “Fıkra sen kendinsin. Yemeğe davetli falan olmadığını biliyordun. Sırası gelmişken, ceketin güzel; pantolonuna uymamış ama pek de bağırmıyor.”

“Price, orospu çocuğusun sen, içine ettiğimin, öyle hain herifsin ki, canimi acıtıyorsun,” diyor Preston, gülerek. “Neyse, JFK ile zenci şarkıcı Pearl Bailey bir partide tanışıyorlar ve seks yapmak için Oval Ofis'e gidiyorlar, yapıyorlar filan, derken JFK uyuyor...” Preston duruyor. “Hay allah, sonra ne oluyordu... ha şey, Pearl Bailey diyor ki, Bay Başkan sizinle yeniden düzüşmek istiyorum ve o da ben uyuyacağım şimdi diyor ve... otuz-yok, dur” Preston yeniden duruyor, karıştırdı. “Bakayım... hayır, altmış dakika... hayır, evet, otuz dakika sonra uyanacağım, o zaman yeniden yaparız diyor, fakat bir elin sikimde bir elin taşaklarımda olsun diyor, kadın diyor ki, peki ama neden bir elim orada... öteki orada... olacakmış ki... diyor...” Van Patten'ın bir peçetenin arkasına tembel tembel bir şeyler karaladığını fark ediyor. “Hey Van Patten, dinliyor musun beni?”

“Dinliyorum” diyor Van Patten, ama rahatsız. “Devam et. Bitir. Bir elin sikimde, bir elin taşaklarımda- devam et.”

Luis Carruthers hâlâ barda içki beklemekte. Bakıyorum, ipek papyonu Agnes B. galiba. Belli de olmuyor ki.

“Ben dinlemiyorum,” diyor Price.

“O da diyor ki çünkü...” Preston yeniden ucunu kaçırıyor. Uzun bir sessizlik. Preston bana bakıyor.

“Bana bakma,” diyorum. “Fıkra benim değil.” “O da diyor ki... Unuttum yaa.”

“Fıkranın komik yeri burası mı, 'unuttum yaa?” diye soruyor McDermott.

“O da diyor ki, mu, çünkü...” Preston bir eliyle gözlerini kapatıp düşünüyor. “Hay allah yahu, inanamıyorum bunu unuttuğuma.”

“Muhteşemsin, Preston,” diye iç geçiriyor Price. “Komiklikten nasibini almamış bir orospu çocuğu varsa o da sensin.”

'“Unuttum yaa mı?” diye bana soruyor Craig. “Ben anlamadım.”

“Haa tamam-tamaam-tamaaam,” diyor Preston. “Dinleyin, hatırladım. 'Çünkü son düzdüğüm zenci cüzdanımı çaldı da, ondan...” Anında kıkırdamaya başlıyor. Kısa bir sessizlikten sonra masadakiler de yerlere yatıyorlar, ben hariç.

“Bu işte, komik yeri burasıydı,” diyor Preston gururla, ferahladı.

Van Patten'la çak yapıyorlar. Price bile gülüyor. “Hey yarabbi,” diyorum. “Feci.” “Neden?” diyor Preston. “Komik. Mizah işte.” “Ha ya, Bateman,” diyor McDermott. “Gülsene.” “Haa, unuttum. Bateman American Civil Liberties Union'dan bir kızla çıkıyor da,” diyor Price. “Sana neresi battı ki fıkranın?” “Komik değil,” diyorum. “Irkçı.”

“Bateman, sen kasvet kumkuması orospu çocuğunun tekisin,” diyor Price. “Okuduğun kitapları değiştir.” Preston ayağa kalkıp Rolex'ine bir göz atıyor. “Evet beyler, ben kaçıyorum. Yarın görüşürüz.”

“Hıı, Bat-man kanalında, Bat-man programında yeniden buluşmak üzere esen kalınız,” diyor Van Patten, bana bir dirsek atıyor.

Preston ayrılmadan önce bana doğru eğiliyor, “'Çünkü son düzdüğüm zenci cüzdanımı çaldı da, ondan”...” “Anladım. Anladım,” diyorum, onu itekleyerek.

“Şunu unutmayın çocuklar: Hayatta en hakiki mürşit bir Kenwood'dur.” Çıkıyor.

“Yabba-dabba-du,” diyor Van Patten. “Hey, aranızda mağara adamlarının bizden daha fazla lifli besin aldığını bilen var mıydı?” diye soruyor McDermott.

Pastels

Pastels'a vardığımızda ağlayacak haldeyim, çünkü yer bulamayacağımızdan eminim. Ama masamız iyi, öyle rahatlıyorum ki, bunun ferahlığı içime sanki dalga dalga yayılıyor. McDermott, Pastelsin baş garsonunu tanıyor, rezervasyonu birkaç dakika önce bindiğimiz taksiden yaptırmamıza rağmen, hemen kalabalık bardan geçirilip pembe, aydınlık ana yemek salonuna alınıyor, önlerde dört kişilik bir bölmeye oturtuluyoruz. Pastels'da yer bulmak imkansız sayılır, Van Patten, ben, hattâ Price bile McDermott'ın masa ayırtmaktaki becerikliliğinden etkilendik, hattâ kıskandık. Water Sokağı'nda taksiye doluştuktan sonra, hiç kimsenin bir yerlerde rezervasyon yaptırmadığını fark ettik ve Doğu Yakasının yukarısındaki yeni bir Kalifoniya-Sicilya bistrosunun erdemlerini tartışırken -öyle paniklemiştim ki, neredeyse Zagat rehberini

paralıyordum- kararımızı vermiş gibiydik. Bir tek Price itiraz edecek oldu, ama sonunda o da omuzlarını silkerek “Umurumda değil,” dedi, onun Portaphone cep telefonunu kullanarak rezervasyonu yaptırdık. Kulaklarına walkmanini geçirdi ve sesini öyle bir açtı ki, yan açık pencerelerden içeri giren kent trafiğinin gürültüsüne rağmen, Vivaldi'nin müziğini duymak mümkündü. Van Patten'la McDermott, Tim'in aletinin büyüklüğü hakkında kaba şakalar yaptılar, ben de katıldım. Tim de Pastels'ın kapısında, Van Patten'in GQ'ya yollayacağı soruya en son halini verip üzerine karaladığı peçeteyi lokantanın dışında, elinde üzerine gelişigüzel AÇIM EVSİZİM LÜTFEN YARDIM EDİN yazılmış kartonu tutmaya çalışan, soğukta büzülmüş duran dilenciye fırlattı.

İşler yolunda gibi. Şef garson müessesenin ikramı olarak dört Bellini yolladı, ama bizler de içki ısmarlıyoruz. The Ronettes grubu Then He Kissed Me'yi söylüyor, bize bakan garson küçük bir mücevher gibi, buradan nefret etmesine rağmen, Price bile gevşemiş görünüyor. Artı, karşımızdaki masada dört kadın oturuyor, hepsi de harika görünüşlü -sarışın, büyük memeliler; biri Calvin Klein'ın yünlü kumaştan bir elbisesini giymiş, biri Geoffrey Beene'in örme yünden bir elbisesini, düğme ve ilik yerleri ipek-fay karışımı, biri kırmalı tülden simetrik bir etek ve de galiba Christian Lacroix'dan üstü işli bir büstiyer, bir de Sidonie Larizzi'den yüksek topuklu iskarpırıler, sonuncusu ise Bili Blass'ın yünlü krepten bir tayyör ceketinin altına siyah, askısız, payetli bir gece elbisesi giymiş. Şu anda hoparlörlerden The Shirelles'in sesi yükselmekte, Dancing in the Street’i söylüyorlar. Lokantanın tavanı yüksek olduğu için, ses düzeniyle akustik bir arada o kadar büyük bir gürültüye yol açıyor ki, taş gibi bir yavru olan garsonumuza sipariş verirken haykırmak zorunda kalıyoruz. Kızın üzerinde yünlü kumaştan iki renkli bir elbise, kenarlarına Myrone de Prémonville boncukları geçirilmiş, ayak bileklerine kadar yükselen kadife botları var ve de benimle cilveleştiğinden hemen hemen emin gibiyim; iştah açıcı olarak keler, kalamar ve ayrıca kırmızı havyar ısmarlarken seksi bir kahkaha atıyor, yeşil tomatillo soslu çömlek böreği ısmarladığımda ise bana öyle buğulu, öyle içe işleyen bir bakış yolluyor ki, çok fazla ilgilendiğimi sanmasın diye ciddi, kaygılı bir yüz ifadesi takınıp bakışlarımı kaçırmak ve gözlerimi flüt kadehteki pembe Bellini'ye

dikmek zorunda kalıyorum. Price tapa pidesi söylüyor, yoğurt soslu geyik eti, bir de mango dilimli eğrelti otu kökü.

McDermott keçi peynirli saşimi ısmarlıyor, ardından andivli ve akçaagaç soslu füme ördek. Van Patten tarak sosisi, ahududu sirkeli ve guakomol soslu somon ızgara yiyecek. Lokantanın havalandırması son sürat çalışıyor ve kendimi kötü hissetmeye başlıyorum. Geçen hafta Bergdorfs'dan aldığım yeni Versace kazağımı almamışım. Üstümdeki takımla iyi giderdi.

“Lütfen şunları önümüzden kaldırır mısınız?” diyor Price komiye. Eliyle Bellini'leri gösteriyor.

“Dur, Tim,” diyor Van Patten. “Sakin ol. Ben içeceğim.”

“Avrupa bozuntusu süprüntü, David,” diye açıklamada buluyor Price. “Avrupai süprüntü.”

“Benimkini de içebilirsin, Van Patten,” diyorum.

“Dur,” diyor McDermott, komiyi geri çağırıyor. “Ben de benimkini içeceğim.”

“Neden?” diye soruyor Price. “Bana oradaki Ermeni pilici mi ayarlamaya çalışıyorsun?”

“Hangi Ermeni pilici?” Van Patten birden kafayı o yana çeviriyor, ilgilendi.

“Hepsini al götür,” diyor Price, iyice köpürdü.

Komi kadehleri saygılı bir tavırla alıp götürüyor, ortaya başıyla bir selam veriyor.

“Kim seni patron ilan etti?” diye vızıldıyor McDermott.

“Bakın, beyler. Bakın şu anda kim girdi içeri.” Van Patten bir ıslık çalıyor. “Aman tanrım.”

“Yoo olamaz, allahın cezası Preston mu yoksa?” Price bir of çekiyor.

“Hayır. Yoo, haayııır,” diyor Van Patten, sesinde bir uğursuzluk var. “Bizi görmedi henüz.”

“Victor Powell mı? Paul Owen mı?” diyorum, bende birden şafak attı.

“Yaşı yirmi dön ve de, şöyle söyleyeyim, iğrenç derecede zengin,” diye ipucu veriyor Van Patten, sırıtıyor. Anlaşılan sözünü ettiği kişi de onu gördü ki, ağzı kulaklarında bir tebessüm yolluyor. “Para gerçekten de bok gibi kendilerinde.”

Kafamı oraya doğru uzatıyorum, ama neler olup bittiğini göremiyorum.

“Scott Montgomery,” diyor Price. “Değil mi? Scott Montgomery,”

“Olabilir.” Van Patten'in derdi gıdaklamak.

“Şu Scott Montgomery cücesi,” diyor Price.

“Price,” diyor Van Patten. “Helal sana.”

“Bakın, çok sevinmiş numaramı seyredin şimdi,” diyor Price, dönüyor. “Yani, Georgialı birini görünce ne kadar sevinebilir-sem, o kadar.”

“Çüş,” diyor McDermott. “Giyinişiyle de fark atmaya kararlı bu!”)

“Oo,” diyor Price. “Çok şey ettim, etkilendim yani.”

“Vauvv,” diyorum, Montgomery’yi fark edince. “Zarif havacı mavileri.”

“Hafif ekoseler,” diye fısıldıyor Van Patten.

“Bolca bejler,” diyor Price. “Bilindiği üzere.”

“İşte geliyor,” diyorum, kendimi hazırlayarak.

Scott Montgomery oturduğumuz bölmeye doğru geliyor. Üzerinde yalancı bağa düğmeli havacı mavisi kruvaze bir ceket, kırmızı dikişli, yıkanmış, buruşuk pamukludan çizgili bir gömlek, Hugo Boss'dan kırmızı, beyaz ve mavi havai fişek desenli ipek bir kravat, Lazo'dan yıkanmış yünlüden, dörder pilili, gizli cepli bir pantolon. Elindeki şampanya kadehini beraberindeki kıza veriyor -kesinlikle manken tipi, sıska, idare eder memeler, kıç yok, yüksek ökçeli ayakkabılar-. Kızın üzerinde yünlü-krep karışımı bir etek, yünlü ve kaşmir karışımı kadife ceket, kolundaysa aynı kumaştan bir manto, hepsi Louis Dell'Olio'dan. Yüksek ökçeli ayakkabılar Susan Bennis Warren Edwards'dan. Güneş gözlükleri Alain Mikli. Deri çanta Hermes.

“Ooo, beyler. Nassınız yaa?” Montgomery ağdalı bir Georgia aksanıyla konuşuyor. “Bu Nicki. Nicki, bunlar McDonald, Van Buren, Bateman -iyi yanmışsın- ve Mr. Price.” Sadece Timothy'yle tokalaşıyor, sonra şampanya kadehini Nicki'nin elinden alıyor. Nicki, kibarca, robot gibi gülümsüyor, belki de İngilizce bilmiyor.

“Montgomery,” diyor Price iyi niyetli, sohbet erbabı sesiyle, gözleri Nicki ye dikili. “İşler nasıl gidiyor bakalım?”

“İyi iyi, beyler,” diyor Montgomery. “Bakıyorum en iyi masayı kapmışsınız haa. Hesap geldi mi peki? Şaka şaka.”

“Dinle Montgomery,” diyor Price. Bakışları hâlâ Nicki'ye dikili, bizim çevreden olduğunu sanmadığım birine karşı da şimdiye kadar görmediğim derecede hoşgörülü. “Squash'a ne dersin?”

“Ara beni,” diyor Montgomery. Aklı başka yerlerde, salonu gözden geçirmekte. “Tyson mı şu? Al, kartım.”

“Çok iyi,” diyor Price, kartı cebine atıyor. “Perşembeye ne dersin?”

“Yok. Yarın Dallas'a gidiyorum fakat...” Montgomery masanın yanından uzaklaşmaya başladı bile, gördüğü birine doğru seğirtiyor, parmaklarını şaklatarak Nicki'yi çağırıyor. “Eee, gelecek hafta.”

Nicki bana gülümsüyor, sonra yere bakıyor -üçgen desenler halinde döşenmiş pembe, mavi, limon küfü, yeşil karolar birbirini kesip durmakta- niye Montgomery'yle birlikte olduğunun cevabı, bu konuda bir ipucu, akla mantığa uygun bir açıklama orada yerde yazılıymış gibi. Nicki'nin Montgomery'den büyük olup olmadığını, sonra da acaba bana cilve yapıp yapmadığını soruyorum kendi kendime.

“Görüşürüz,” diyor Price.

“Görüşürüz, beyler...” Montgomery salonun yansını katetti bile. Nicki süzülerek peşinden gidiyor. Yanılmışım: Kıçı varmış.

“Sekiz yüz milyon ha.” McDermott ıslık çalıyor, kafasını sallıyor.

“Hangi üniversite?” diye soruyorum.

“Havagazı,” diye kestirip atıyor Price.

“Rollins mi?” Bir tahminde bulunuyorum.

“Kafana iyi sok şunu,” diyor McDermott. “Hampden-Sydney.”

“Asalağın, beş para etmez herifin, çakalın teki,” sonucuna varıyor Van Patten.

“Ama sekiz yüz milyon ediyor,” diye tekrarlıyor McDermott üzerine basa basa.

“Madem öyle, git de ağzına al o cüceninkini -çenen o zaman kapanacak mı?” diyor Price. “Yani nasıl bu kadar ayran budalası olabiliyorsun McDermott?”

“Neyse,” diyorum öylesine. “Güzel yavru.”

“Kız müthiş,” diye onaylıyor McDermott.

“Olumlu.” Price başını sallıyor, ama isteksizce.

“Aa, yahu,” diyor Van Patten, endişeli. “Ben tanıyorum bu pilici.”

“Hastiir,” diye homurdanıyoruz hep bir ağızdan. “Bir tahminde bulunayım,” diyorum. “Tunnel'dan kaldırdın onu, öyle mi?”

“Hayır,” diyor, içkisinden bir yudum aldıktan sonra, “Manken bu kız. Sıska, alkolik, frijit bir karı, Yüzde yüz Fransız.”

“Amma desteksiz atıyorsun,” diyorum, yalan söyleyip söylemediğinden emin değilim.

“İddiaya var mısın?”

“N'olmuş?” McDermott omuz silkiyor. “Gene de atlardım ona.”

“Günde bir litre Stoli içiyor, sonra bunu kusuyor, sonra tekrar içiyor, McDermott,” diye açıklamada bulunuyor Van Patten.

“Süper ayyaş.”

“Süper ucuz alkolik,” diye mırıldanıyor Price.

“Umurumda değil,” diyor McDermott diklenerek. “Kız güzel. Onu düzmek istiyorum. Onunla evlenmek istiyorum. Çocuklarımı doğursun istiyorum.”

“Hay allah yahu,” diyor Van Patten, gülmekten boğulacak neredeyse. “Doğurduğunda, bir sürahi votkayla kızılcık şurubu kokteyli dünyaya getirecek bir piliçle kim evlenmek ister ki?”

“Bak, haksız sayılmaz,” diyorum.

“Ha ya. Aynı zamanda bardaki Ermeni piliçle de oynaşmak istiyor.” Price sırıtıyor. “O ne doğuracak -bir şişe Korbel'le yarım litre şeftali suyu mu?”

“Hangi Ermeni piliç bu yahu?” diye soruyor McDermott, iyice serseme döndü, iyice afalladı, gene boynunu oraya doğru uzatıp bakıyor.

“Of yaa. Siktirin gidin, ibneler.” Van Patten bir iç geçiriyor.

Şef garson McDermott'un hatırını sormak üzere masamıza geliyor, sonra müessesenin ikramı Bellini'lerin önümüzde olmadığını görünce, daha biz onu durduramadan rüzgar gibi masamızdan ayrılıyor. McDermott Alain'i nereden bu kadar iyi tanıyor ki -Cecilia dolayısıyla mı acaba?- buna biraz canım sıkılıyor ama üste çıkmak için herkese yeni kartvizitimi göstermeye karar veriyorum. Kartı ceylan derisi cüzdanımdan (Barney's'den, 850 dolar) çıkarıyorum ve şak diye masanın üzerine koyuyorum, tepki göstermelerini bekliyorum.

“Ne bu, bir gram kokain mi?” diyor Price, ama ilgilenmedi değil.

“Yeni kart.” Önemsemiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum, ama gururla gülümsüyorum. “Ne diyorsunuz?”

“Çüş,” diyor McDermott, kartı kaldırıp elliyor, gerçekten etkilendi. “Çok güzel, sen de bak.” Kartı Van Patten'a geçiriyor.

“Matbaadan daha dün aldım,” diyorum.

“Renk düzeni cool" diyor Van Patten, karta daha yakından bakıyor.

“Bu kemik rengi,” diye izah ediyorum. “Harf karakterleri de Silian Rail denen bir şey.”

“Silian Rail mi?” diye soruyor McDermott. “Hu. Fena değil, değil mi?”

“Çook cool Bateman,” diyor Van Patten, kıskanç piç, “ama bunun yanında hiç kalır...” Kendi cüzdanını çıkarıyor ve kartını küllüğün yanma şak diye indiriyor. “Bakın hele.”

Hepimiz eğilip David m kartını inceliyoruz ve Price tane tane, “Bu gerçekten güzel,” diyor. Rengin ve havalı harf karakterinin zarifliği karşısında içimden küçük bir kıskançlık spazmı gelip geçiyor. Ben

yumruğumu sıkarken, Van Patten gıcık gıcık, “Yumurta kırığı, harf karakteri Romalian...” diyor. Bana dönüyor. “Ne diyorsun?”

“Güzel,” diyorum, sesim çatlıyor. Ancak komi çocuk yeni Bellini'leri getirdiğinde başımı sallamayı beceriyorum.

“Allah allah,” diyor Price. Kartı kaldırıp ışığa tutuyor, tazelenen içkileri görmezden geliyor. “Hakikaten çok iyi. Senin gibi bir yarım akıllı nasıl da bu kadar zevkli olabiliyor?”

Bir Van Patten'ın kartına bakıyorum, bir de benimkine ve Price'ın gerçekten Van Patten'ınkini daha çok beğenmesine inanamıyorum. Başım dönüyor, önce içkimden bir yudum alıyorum, sonra da derin bir soluk.

“Ama durun,” diyor Price. “Daha hiçbir şey görmediniz...” Paltosunun iç cebinden kendisininkini çıkarıyor ve incelememiz için bize doğru tutuyor; “Benimkini”.

Ben bile itiraf etmek zorundayım ki, muhteşem.

Birden lokanta ayaklarımın altından kayıyor, sesler kesiliyor, uzaklaşıyor, anlamsız bir uğultu haline geliyor bu kartın yanında! Price'ın sözlerini duyuyorum: “Kabartma harfler, açık bulut beyazı...”

“Hastiir,” diye bağırıyor Van Patten. “Hiç böylesini görmemiştim...”

“Güzel, çok güzel,” diye itiraf etmek zorunda kalıyorum. “Ama durun. Bir de Montgomery'ninkini görelim.”

Price kartı geri alıyor; aldırmıyormuş havalarında, ama kartın çok zarif kırık beyaz rengini, ince zevk belirtisi olan gramajını görmezden geldiğine inanmıyorum. Bütün bu olayı ben başlattım, onun için keyfim kaçık.

“Pizza. Bir pizza söyleyelim,” diyor McDermott. “Pizza paylaşmak isteyen yok mu? Levrekli, ha? Mmmmmm. Bateman bayılır.” Avuçlarını iştahlı iştahlı birbirine sürtüyor.

Montgomery'nin kartını elime alıyorum ve mahsustan parmaklarımı sürtüyorum üzerine, sırf parmak uçlarımda o teması hissedebilmek için.

“Güzel, değil mi?” Ses tonu kıskandığımı fark ettiğini ima ediyor.

“Hu,” diyorum yarım ağızla, sikimde değilmiş gibi Price'a geri veriyorum kartı, ama boğazıma bir yumru gelip tıkandı.

“Levrekli pizza,” diye hatırlatıyor McDermott. “Açlıktan ölüyorum be.”

“Pizza olmasın,” diye mırıldanıyorum. Montgomery'nin kartı ortadan kaldırıp yerine, Timothy'nin cebine geri konulduğunda rahat bir nefes alıyorum.

“Yapma yaa,” diye mızıldanıyor McDermott. “Levrekli pizza söyleyelim.”

“Kes, Craig.” Van Patten başka bir bölmenin siparişini alan garson kızı kesmekte. “Ama şu taş gibi yavruyu çağır hele.” “Ama bize bakan o değil ki,” diyor McDermott. Oradan geçen bir kominin elinden çekip aldığı mönüyle oynayıp duruyor.

“Sen gene de çağır onu,” diye ısrar ediyor Van Patten. “Su iste, Corona ya da puro iste, ne bileyim bir şey iste.”

“Neden o?” Öyle ortaya soruyorum. Kartım masanın üzerinde, mavi cam vazodaki orkidenin yanında unutulmuş duruyor. Onu yavaşça oradan alıyor, ikiye katlayarak cüzdanıma geri koyuyorum.

“Bloomingdale’in Georgette Klinger parfüm seksiyonunda çalışan bir kız var, tıpatıp ona benziyor,” diyor Van Patten. “Çağırsana.”

“Pizza isteyen var mı yok mu?” McDermott'un sabrı taşmakta. “Peki sen nereden biliyorsun?” diye soruyorum Van Patten'a. “Kate'e oradan parfüm alıyorum,” diyor. Price'ın el kol hareketleri masayı hizaya getiriyor. “Montgemery'nin cüce olduğunu söylemiş miydim herkese?” “Kate kim?” diyorum.

“Kate, Van Patten'ın kırıştığı piliç,” diye izah ediyor Price. Yeniden gözlerini dikip Montgomery'nin masasına bakıyor. “Miss Kittridge'e ne oldu?"

“He ya,” diye gülümsüyor Price. “Amanda'ya ne oldu?” “Off, yahu, çocuklar, bu kadar ciddi takılmayın. Sadakat. Konu bu mu?”

“Hastalık kapmaktan korkmuyor musun?” diye soruyor Price.

“Kimden, Amanda'dan mı, Kate'den mi?” diye soruyorum.

“Bize hastalık bulaşmadığı konusunda anlaşmıştık sanıyorum.” Van Patten'ın sesi yükseliyor. “Yaa... bok kafalı. Sesini kes.”

“Sana demedim mi...”

Dört Bellini daha geliyor. Şu anda masanın üzerinde sekiz Bellini var.

“Aman tanrım,” diye inliyor Price. Komiyi, masadan ayrılmadan önce, kuyruğundan yakalamaya çalışıyor, ama boşuna.

“Levrekli pizza... levrekli pizza...” McDermott bu geceki mantrasını buldu.

“Yakında abazan iranlı piliçlere yem olacağız,” diye inliyor Price.

“Yüzde sıfır sıfır sıfır bir şey, biliyorsun -dinliyor musun?” diye soruyor Van Patten.

“...levrekli pizza... levrekli pizza...” Sonra McDermott elini masanın üzerine vuruyor, masa sarsılıyor. “Allah belanızı versin, kimse beni dinlemiyor mu?”

Hâlâ Montgomery'nin kartına uçmuş vaziyetteyim -rengin şıklığı, kartonun kalınlığı, harf karakteri, basımı- ve birden Craig'e indirecekmişim gibi yumruğumu havaya kaldırıyorum ve gürlüyorum, “...siktiğimin levrekli pizzasını isteyen yok! Pizza taze olmalı, pizza biraz ekmek tadında olmalı ve üzeri kalın peynirli bir tabakayla kaplı olmalı! Buradaki pizzaların üzerleri çok ince, çünkü buranın bok kafalı aşçısı her şeyi çok fazla pişiriyor! Pizza kuruyor ve fazla gevrek oluyor!” Kıpkırmızı bir yüzle Bellini'mi masanın üzerine indiriyorum, kafamı kaldırıp baktığımda iştah açıcıların geldiğini görüyorum. Taş gibi garson kızlardan biri yanımda durmuş, garip, donuk gözlerle süzüyor beni. Elimle yüzümdeki teri siliyor, kafamı kaldırıp ona gülümsüyorum. Orada durmuş bana bir tür canavarmışım gibi bakıyor, gerçekten korkmuş görünüyor. Sonra dönüp Price'a bakıyorum -ne için? Akıl versin diye mi?- 'puro’ sözcüğünü yuvarlıyor ağzında ve ceketinin ceplerini pat patlıyor.

McDermott sakin bir sesle, “Ben fazla gevrek olduklarını düşünmüyorum,” diyor.

“Yavrum,-” diyorum kıza McDermott ı duymazdan gelerek, onu kolundan tutup kendime doğru çekiyorum. Bir irkiliyor, fakat

gülümsüyorum, sesini çıkarmıyor. “Şimdi hepimiz güzel, kocaman bir yemek yiyeceğiz-” diye açıklamaya başlıyorum.

“Ama ben bunu ısmarlamadım ki,” diyor Van Patten tabağına bakarak. “Ben midye sosisi istedim.”

“Kes sesini.” Ona bir bakış fırlatıyorum, sonra gayet sakin taş-bebeğe dönüyorum, bir budala gibi, ama yakışıklı bir budala gibi sırıtıyorum. “Dinle bak, biz buranın iyi müşterileriyiz, kimbilir, belki iyi bir brendi, konyak filan ısmarlarız, yani gevşemek ve keyfini çıkarmak istiyoruz...” -kolumla çevreyi gösteriyorum-”...bu atmosferin. Şimdi-” öteki elimle ceylan derisi cüzdanımı çıkarıyorum- “müteakiben iyi cins bir-iki tane de puro içeceğiz ve de rahatsız edilmek istemiyoruz bazı gerzek kafalı-”

“Gerzek kafalı.” McDermott, Van Patten'la Price a başıyla işaret ederek tekrarlıyor.

“Gerzek kafalı ya da düşüncesiz müşteriler tarafından, ki bunlar çaresiz, zararsız küçük alışkanlığımızdan dolayı şikayet edeceklerdir... işte bu yüzden-” küçük kemikli eline ellilik olduğunu umduğum bir banknot sıkıştırıyorum, “bizim rahatsız edilmememizi sağlarsan, canı gönülden memnun olacağız.” Eli okşuyorum, elliliğin üzerine kapatıp bir yumruk yapıyorum. “Şikayet eden olursa da, eh...” Duruyorum, sonra tehditkar bir sesle, “vurun kıçına tekmeyi.”

Kız sessizce başını sallıyor, yüzünde şaşkın, afallamış bir ifadeyle çekiliyor.

“Ve de,” diye ekliyor Price, gülümseyerek, “bu masanın yirmi metre kadar yakınına bir Bellini servisi daha yapılacak olursa, şef garsonun kıçını tutuşturacağız. Evet, anlıyorsun değil mi, uyar onu.”

Uzun bir sessizlik oluyor, iştah açıcılarımıza bakarak düşüncelere dalıyoruz, sonra Van Patten konuşuyor. “Bateman?”

“Evet?” Bir lokma keler alıp biraz havyara buluyorum, sonra çatalımı tabağın kenarına bırakıyorum.

“Tam zengin liseli piçisin sen,” diye mırlıyor.

Price, içlerinde pembemsi bir sıvı bulunan dört flüt şampanya kadehiyle yaklaşan bir garson kız daha görüyor ve, “canına

yandığımın, çivisi çıktı ama bu işin...” diyor. Ne var ki kız içkileri yanımızdaki masaya, yavrulara bırakıyor.

“Esaslı,” diyor Van Patten, tarak sosisini unutarak.

“Taş gibi.” McDermott katıldığını belirtmek için başını sallıyor. “Kesinlikle.”

“Ben pek bayılmadım.” Price burun kıvırıyor. “Dizlerine bakın.”

Taşbebek yan masadayken onu bir gözden geçiriyoruz ve dizlerin uzun, güneşten yanmış bacaklara destek sağladığını itiraf etmekle beraber, bir dizinin, hakikaten, ötekinden iri olduğunu fark etmeden edemiyorum. Sol diz daha yamru yumru, ötekine oranla belli belirsiz de olsa şiş ve bu göze batmayan kusur birden o kadar gözümüzde büyüyor ki, hepimizin ilgisi tavsıyor. Van Patten tabağındaki yiyeceğe bakıyor, afallıyor, sonra McDermott'a bakıp şöyle diyor: “Bu da senin ısmarladığın değil zaten. Bu suşi, saşimi değil.”

“Aman yahu,” diye inliyor McDermott. “Yemek için geliniyorsun ki zaten buraya.”

Tıpkı Christopher Lauder'a benzeyen bir tip masamıza geliyor ve sırtımı pat patlayarak “Hey, Hamilton, güzel yanmışsın,” diyerek erkekler tuvaletine yollanıyor.

“Güzel yanmışmışsın.” Price adamın taklidini yapıyor ve ekmek tabağıma tapa parçaları fırlatıyor.

“Hay allah,” diyorum. “İnşallah yüzüm kızarmamıştır yav.

“Hakkaten, nereye gidiyorsun Bateman, söylesene?” diye soruyor Van Patten. “Bronzlaşmak için yani.”

“Ha ya, Bateman. Nereye gidiyorsun?” McDermott konuyla gerçekten ilgili görünüyor.

“Bilin bakalım,” diyorum, “Solaryuma,” sonra biraz rahatsız olarak ekliyorum, “Herkes gibi.”

“Benim-” diyor Van Patten, etkiyi anırmak için susuyor, “güneş yatağım var... evde.” Tarak sosisinden büyük bir lokma ısırıyor. “Hasstiir,” diyorum, içimden bir ürperti geçiyor.

“Doğru,” diye onaylıyor McDermott, dolu ağzıyla. “Gözümle gördüm.”

“Çok müthiş yaa,” diyorum.

“Neresi 'çok müthiş yaaymış bu işin?” diye soruyor Price. Çatalının ucuna batırdığı tapalarla tabağını sıyırmakta.

“Siktiğimin solaryum salonuna üyelik ne kadar pahalı, biliyor musun sen?” diye soruyor Van Patten. “Bir yıllık üyelik?”

“Manyak,” diye mırıldanıyorum.

“Beyler, bakın,” diyor Van Patten. “Bateman kızdı.”

Birden masamıza bir komi yanaşıyor ve bitirip bitirmediğimizi sormadan çoğu yenmemiş iştah açıcıları alıp götürüyor. Hiçbirimiz sesimizi çıkarmıyoruz, bir tek McDermott “mezelerimizi mi aldı?” diye soruyor ve olan biteni kavrayamadığından gülüyor. Fakat başka hiçbirimizin gülmediğini görünce susuyor.

“Porsiyonlar o kadar küçük ki, bitirdik sanıp almıştır,” diyor Price bıkkın bir sesle.

“Şu senin güneş yatağı işi manyaklık,” diyorum Van Patten a. Oysa bunun çok in bir konfor olacağını, fakat fazla odam olmadığını aklımdan geçiriyorum. Onun üzerinde güneşlenmekten başka işler de yapılabilir.

“Paul Owen'ın yanındaki kim?” McDermott, Price a soruyor.

“Kicker Peabody'den bir çakal,” diyor Price dalgın dalgın. “Owen, McCoy'u tanırdı.”

“O halde neden bu Drexel'li gerzeklerle birlikte?” diye soruyor McDermott. “Şu, Spencer Wynn mi?”

“Senin kafan iyi falan mı?” diyor Price. “O Spencer Wynn değil.”

Dönüp, bir bölmede yanında üç kişiyle oturan Paul Owen'a bakıyorum. Bunlardan biri Jeff Duvall olabilir, pantolon askılı, briyantinle yapıştırılmış saçlı, baga çerçeveli gözlüklü, hepsi de şampanya içiyor. Owen, Fisher hesabını nasıl ele geçirdi acaba diye öylesine aklımdan geçiriyorum. Konu iştahımı açmıyor, ama iştah açıcılarımız götürüldükten hemen sonra yemeklerimiz geliyor ve yemeye koyuluyoruz. McDermott pantolon askılarını çözüyor. Price ona “kılıksız,” diyor. Ben felç olmuş gibiyim, fakat Owen'dan kendimi alıp dönmeyi başarıyorum ve gözlerimi dikip tabağıma bakıyorum

(börek sarı bir sekizgen, çevresini füme somon şeritleri sarıyor, yemeğin tümünün çevresini de gayet artistik bezelye yeşili tomatillo sosu fışkırtılan sarmış), sonra dönüp masa bekleyen kalabalığa bakıyorum. Düşman gibiler, belki de müessesenin ikramı Bellini'lerden sarhoşlar, rezervasyonları olmasına rağmen, açık mutfağın yakınındaki boktan masaların boşalmasını beklemekten yorgun düşmüşler. Van Patten çatalını tabağa indirip iskemlesini geri iterek masamızdaki sessizliği bozuyor.

“Ne oldu?” Başımı tabağımdan kaldırıp bakıyorum, çatalım havada, ama elim aşağı inmiyor; elim, sanki tabağın dekorasyonuna çok hayran kalmış da kendiliğinden bu dekoru bozmayı reddetmiş gibi. İç geçirip çatalı indiriyorum, çaresiz.

“Siktir. Mandy için kablolu televizyondaki bir filmi videoya çekecektim.” Peçeteye ağzını siliyor, ayağa kalkıyor. “Şimdi dönerim.”

“Bırak kendisi yapsın salak,” diyor Price. “Aklını mı oynattın ne?”

“Boston'a gitti, dişçisini görecek,” diye omuz silkiyor Van Patten kılıbık kılıbık.

“Peki nasıl yapacaksın allasen?” Sesim titriyor. Hâlâ Van Patten'ın kartını düşünmekteyim. “Telefonla Video Kayıt Servisi'ni mi arayacaksın?”

“Hayır,” diyor. “Hammer Schlemmer'den satın aldığım Videonics video programlayıcısını programlamaya programlı bir tuşlu telefonum var.” Pantolon askılarını yukarı doğru çekerek basıp gidiyor.

“Ne kadar in,” diyorum ifadesiz bir sesle.

“Hey, tatlı olarak ne yiyeceksin?” diye sesleniyor McDermott.

“Çikolatalı ve unsuz bir şey,” diye bağırıyor Van Patten.

“Van Patten vücut geliştirmeyi bıraktı mı?” diye soruyorum. “Biraz gevşemiş.”

“Durum onu gösteriyorsa, öyledir,” diyor Price. “Vertical Club'a üye değil miydi?” diye soruyorum.

“Bilmiyorum,” diye mırıldanıyor Price. Tabağını inceliyor, sonra iskemlesinde doğrulup tabağı itiyor ve garson kıza işaret ederek bir

tane daha buzlu Fin-landia istiyor.

Bir başka taşbebek ürkekçe yanaşıyor masamıza, bir şişe şampanya daha getiriyor. Perrier-Jouet, rekolte dışı, bunu Scott Montgomery'nin gönderdiğini söylüyor.

“Rekolte dışı ha, çakala bak,” diye tıslıyor Price. Başını eğerek bakışlarıyla Scott Montgomery'nin masasını arıyor. “Bitik işi bunun.” Onun olduğu yere doğru başparmağını havaya kaldırarak bir işaret çakıyor. “Siktiğimin herifi o kadar bodur ki göremiyorum. İşareti Conrad'a çaktım galiba. Emin olamıyorum.”

“Conrad nerede?” diye soruyorum. “Ona merhaba demeliyim.”

“Sana Hamilton diyen herifti,” diyor Price. “O Conrad değildi,” diyorum.

“Emin misin? Müthiş benziyordu ona yaa,” diyor. Beni dinlediği yok. Gizlemeye filan gerek duymadan taşbebeğe, kız şişenin mantarını açmak için öne doğru eğildiğinde ortaya çıkan göğüslerine bakıyor.

“Hayır. O Conrad değildi,” diyorum. Price’ın iş arkadaşlarını tanımaktaki yeteneksizliğine şaşıyorum. “Herifin saç kesimi daha iyiydi,”

Taşbebek kadehlerimizi doldururken hiç ses çıkarmadan oturuyoruz. O gider gitmez McDermott yemekleri beğenip beğenmediğimizi soruyor. “Börek fena değil, ama yeterince tornatillo sosu yoktu,” diyorum. McDermott başıyla onaylıyor, “ben de zaten öyle duymuştum,” diyor.

Van Patten homurdana homurdana dönüyor. “Tuvaletleri koka çekmeye müsait değil,” diyor.

“Tatlı isteyen?” önerisinde bulunuyor McDermott.

“Bellini sorbe varsa yerim,” diyor Price esneyerek.

“Sadece hesabı istesek,” diyor Van Patten.

“Keklik avına çıkma zamanı, beyler,” diyorum.

Taşbebek hesabı getiriyor. 475 dolar, beklediğimizden çok daha az. Bölüşüyoruz, ama bana nakit lazım, onun için platin AmEx'imle ödüyorum ve ötekilerin paralarını topluyorum, çokluk yepyeni ellilikler. Tarak sosisi yalnızca on altı dolar olduğu için McDermott on

dolar geri istiyor. Montgomery'nin şampanyası içilmeden masada kalıyor. Pastels'in önünde başka bir serseri oturuyor çıktığımızda, önündeki kartonda anlaşılması imkansız kargacık burgacık bir şeyler yazıyor. Yumuşak bir sesle bozukluk istiyor, sonra da şansını zorlayarak, yiyecek.

“Herifin cilt bakımı yaptırmaya fena halde ihtiyacı var,” diyorum.

“Hey, McDermott.” Price kesik kesik gülüyor. “Kravatını at ona.”

“Hastir. Ne işine yarayacak ki onun?” diye soruyorum serseriye bakarak.

“Karşılığında bazı lokantalardan meze artıkları bulabilir.”

Van Patten gülüyor. Çak yapıyoruz.

“Salak,” diyor McDermott. Kravatını inceliyor. Açıkça alındı.

-A, affedersin... taksi!” Price bir taksiye el ediyor, “...ha bir bardak da içecek”

“Tunnel'a çek,” diyor McDermott taksi şoförüne.

“Çok güzel, McDermott,” diyor Price. On koltuğa geçiyor. “Gerçekten coştun bakıyorum.”

“Senin gibi pili bitik, yoz bir ibne değilsem n'olmuş yani,” diyor McDermott. Benden önce dalıyor taksiye.

“Mağara adamlarının bizden daha fazla lifli besin aldığını biliyor muydun?” diye soruyor Price taksi şoförüne.

“Ya, ben de duymuştum bunu,” diyor McDermott.

“Van Patten,” diyorum. “Montgomery'nin yolladığı uyduruk şampanyayı gördün mü?”

“Gerçekten mi?” diye soruyor Van Patten, McDermott'un üzerinden eğilerek. “Bırak tahmin edeyim. Perrier-Jouet?”

“Tombala," diyor Price. “Rekolte dışı.”

“Siktiğimin çakalı,” diyor Van Patten.

Tunnel

Bu gece Tunnel'in önündeki bütün erkekler nedense smokin giymiş, sadece bir çöp konteynırının dibine çökmüş oturan orta yaşlı evsiz berduş hariç. Lokalin girişini sokaktan ayıran kordonun ancak bir-iki metre uzağında oturuyor, belki birinin dikkatini çeker ümidiyle strafor bir bardak uzatmış, bozukluk dileniyor. Price bizi kalabalığın etrafından dolaştırarak kordonun önüne kadar götürüp kapıcılardan birine el ederken, Van Patten evsiz serserinin yüzüne doğru gıcır gıcır bir bir dolarlık sallıyor, yüz bir an aydınlanıyor, bunun üzerine Van Patten doları cebine sokuyor. Bu arada elimize bir düzine içki fişi ve iki VIP Bodrum geçiş kartı tutuşturularak alelacele kulübe alınıyoruz. İçeri girdiğimizde fraklı iki kapıcı -uzun yün paltolu, atkuyruklular, muhtemelen Almanlar- bizi hafifçe tartaklayacak gibi oluyorlar, neden smokin giymemişiz diye sorguya çekiyorlar. Price, nasıl beceriyorsa, durumu gayet şık biçimde hallediyor, yarmalara bahşiş vererek ya da önemli tanıdıkları olduğundan söz ederek (birincisi, muhtemelen). Ben karışmıyorum ve sırtım ona dönük olarak McDermott'in Van Patten'a ettiği şikayetleri dinlemeye çalışıyorum, Pastels'ın pizzalarını beğenmemem akla mantığa sığacak şey miymiş, ama Belinda Carlisle’ın Feel Free yorumu hoparlörlerde gümbürderken bir şey duymak mümkün değil. Valentino ceketimin cebinde ağzı tırtıklı bir bıçak var, McDermott'ın bağırsaklarını oracıkta, girişte deşmek geliyor içimden, suratını dilim dilim doğramak, omurgasını ikiye ayırmak; ama Price sonunda eliyle işaret ederek içeri çağırıyor bizi, ve McDermott'ı öldürme isteğimin yerini o garip eğlenme isteği alıyor, şampanya içmek, taş gibi bir yavruyla kırıştırmak, birinin ağzına vermek, hattâ belki kimi eski şarkılarla ya da şu sevdiğim yeni Janet Jackson şarkısıyla dans etmek.

Aşağılara, asıl girişe doğru ilerledikçe gürültü azalıyor, bu arada üç yavrunun yanından geçiyoruz. Birinin üzerinde siyah, yandan düğmeli, çentik yakalı yünlü bir ceket, yünlü-krep karışımı pantolon ve vücudunu saran kaşmir bir boğazlı kazak var, hepsi Oscar de la Renta'dan; yanındakinin üzerinde yün, moher ve naylon karışımı kruvaze bir tüvit ceket, buna uygun jean tarzı pantolon ve pamuklu erkek gömleği var, hepsi Stephen Sprouse; en güzellerinin üzerinde damalı yünlü ceket, beli yukarıda yünlü etek var, bunlar Barney's'den, bir de Andrea Gabrielle'den ipek bluz. Bizimle

ilgilendikleri kesin, biz de dönüp bakarak iltifata karşılık veriyoruz, bir tek Price hariç, o onları görmezden gelerek kaba kaba birtakım laflar ediyor.

"Amman yahu, yüzün gülsün be Price," diye mızıldanıyor McDermott. "Derdin ne? O kızlar çok iyiydi."

"Evet, eğer Farsça biliyorsan," diyor Price. McDermott'ı yatıştırmak ister gibi eline bir-iki tane içki fişi tutuşturuyor.

"Ne?" diyor Van Patten. "Bana İspanyol'muş gibi gelmediler."

"Biliyor musun Price, birilerini yatağa atmak istiyorsan tavrını değiştirmen gerek," diyor MCDermott.

"Bana birilerini yatağa atmaktan bahseden sen misin?" diye soruyor Price, Craig'e. "Sen, daha geçen gece elle getirilmeye eyvallah diyen sen?"

"Zaviyen yanlış, Price," diyor Craig.

"Bana bak, canım yarık çektiğinde sizlerin yanında davrandığım gibi davrandığımı sanmıyorsun herhalde?" diye meydan okuyor Price.

"Evet, sanıyorum" diyorlar McDermott'la Van Patten aynı anda.

"Biliyor musunuz," diyorum, "seks yaparken insanın o anda hissettiğinden çok daha- farklı davranması mümkün, beyler. Umarım, bununla masumiyetine bir kere daha halel getirmiyorumdur, McDermott." Adımlarımı hızlandırıyorum, Tim'e yetişmek için.

"Getirmiyorsun, fakat bu Tim'in davranışındaki muhteşem götlüğü açıklamaya yetmiyor," diyor McDermott. O da bana yetişmeye çalışıyor.

"Karıların umurunda sanki de," diye homurdanıyor Price. "Onlara yıllık gelirimi söyleyince, inan bana, davranışım vız geliyor."

"Peki bu küçük bilgi kırıntısını nasıl aktarıyorsun acaba?" diye soruyor Van Patten. "işte sana bir Corona, ha aklıma gelmişken, yıllık gelirim yüz seksen bin dolar, peki burcun ne mi diyorsun?"

"Yüz doksan," diye düzeltiyor Price, sonra da, "Aynen öyle diyorum. Kızların peşinde oldukları şey nezaket değil."

“Peki neymiş kızların peşinde oldukları, Sen Ey Bilge Kişi?” diye soruyor McDermott. Yürürken bir reverans yapıyor.

Van Patten gülüyor ve yürürken çak yapıyorlar.

“Hey,” diyorum gülerek, “bilsen, sormazdın”

“Kendilerini haftada iki kere Le Cirque'e götürecek, düzenli olarak Nell's'e devam etmelerini sağlayacak zımba gibi bir herif isterler. Ya da belki Donald Trump'la yakın ilişkisi olan birini,” diyor Price ifadesiz bir sesle.

Biletlerimizi, üzerinde yünlü-melton karışımı kumaştan bir kaban ve Hermès imzalı bir ipek eşarp olan, idare eder tipli bir kıza veriyoruz. Kız bizi içeri sokarken, Price ona göz kırpıyor, McDermott ise, “Daha buraya girerken bulaşıcı hastalık korkusu geliyor bana. Buradaki yavrular berbat. Hissedebiliyorum bunu,” diyor.

“Sana söyledim ya sersem,” diyor Van Patten. Sonra sabırla bu konudaki gerçekleri tekrarlıyor. “Bulaşmaz bize. Sıfır sıfır sıfır nokta bilemedin bir gibi bir şey-”

Neyse ki INXS'in New Sensation'ının uzun versiyonunun gürültüsünde sesi boğuluyor. Müziği öyle açmışlar ki, konuşmak ancak haykırarak mümkün. Kulüp tıkış tıkış dolu; ışıklandırma adına sadece dans pistinde yanıp sönerek ortalığı aydınlatan spot var. Herkes smokin giymiş. Herkes şampanya içiyor. Sadece iki tane VIP Bodrum geçiş kartımız olduğu için Price bunları fırlatır gibi McDermott'la Van Patten'a uzatıyor, onlar da biletleri merdivenin başında bekleyen herife doğru heyecanla sallıyorlar. Onları içeri sokan herifin üzerinde kruvaze, yünlü bir smokin, Cerutti 1881 pamuklu bir gömlek ve Martin Dingman'dan siyah beyaz kareli bir papyon var.

Price'a sesleniyorum. “Heey, neden biz kullanmadık onları?”

“Çünkü,” diye haykırıyor bastırarak, “bizim biraz Sihirli Bolivya Tozu'na ihtiyacımız olacak...” Yakama yapışıyor.

Dans pistine paralel dar koridordan koşarak inen Price’ın arkasından gidiyorum. Bara gidiyor, derken Avizeli Oda'ya giriyor, burası Drexel'den, Lehman'dan, Kidder Peabody'den, First Boston'dan, Morgan Stanley den, Rothschild'dan, Goldman'dan,

hattâ Citibank'den bile yahu, tiplerle dolu; hepsi de smokin giymiş, ellerinde flüt şampanya kadehleri. Ve müzik, adeta ikisi aynı parçaymışçasına New Sensacion'dan The Devil inside'a geçiyor. Price, odanın dibinde bir tırabzana dayanmış duran Ted Madison'ı fark ediyor. Üzerinde kruvaze, yünlü kumaştan bir smokin, Paul Smith pamuklu gömlek, Rainbow bir papyon ve kuşak, Trianon'dan elmaslı kol düğmeleri, Ferragamo'dan deri ve grogren karışık ayakkabılar ve Saks'tan bir antika Hamilton saat; Madison'ın arkasında dekorun parçası olan o ikiz tren rayları var, bugün yeşilli pembeli çiğ renklerle aydınlatılmışlar, Price birden duruyor, bakışları Ted'den ötelere gidiyor. Ted onu görünce hınzır hınzır gülümsüyor, Price'ın gözleri raylara özlemle, sanki bir tür özgürlük çağrısıymışlar, aradığı kaçışın simge-siymişler gibi dalıp gidiyor. Ama ben "heey, bak Teddy burada," diye bağırıyorum. Bu onun seyrini bölüyor, daldığı düşüncelerden kurtulmak istercesine başını sallıyor, bakışlarını yeniden Madison'ın üzerinde yoğunlaştırıyor. Kararlı bir sesle, "Yok, Madison değil o yahu, Turnball o," diye haykırıyor, Madison olduğunu sandığım herifi smokinli başka iki herif selamlıyor ve Madison bize sırtını dönüyor ve Ebersol birden Price'ın arkasına geçip Timothy'ye bir el ense çekiyor, gülerek onu boğarmış gibi yapıyor, Price onun kolunu itip kurtuluyor, Ebersol'le el sıkışıyor ve "N'aber, Madison," diyor.

Benim Ebersol sandığım Madison'ın üzerinde Bergdorf Goodman'dan Hackett of London'ın muhteşem bir kruvaze beyaz keten ceketi var. Bir elinde yakılmamış bir puro, ötekisinde yan dolu bir şampanya kadehi.

"Mr. Price," diye bağırıyor Madison. "Sizi görmek ne kadar güzel efendim."

"Madison," diye haykırarak cevap veriyor Price. "Hizmetlerine ihtiyacımız var."

"Bela mı arıyorsunuz?" Madison gülümsüyor.

"Çok daha acil bir şey," diye bağırıyor Price.

"Elbette," diye bağırıyor Madison. Sonra, nedense bana doğru havalı havalı başını sallıyor ve yanlış duymadıysam, "Bateman," diye bağırıyor, "kıyak yanmışsın!"

Madison'ın arkasında Ted Dreyer'a epeyce benzeyen bir herif duruyor, üzerinde kruvaze, şal yaka bir smokin, pamuklu gömlek, ekose desenli ipek papyon var ve bunların hepsinin de Ralph Lauren Polo olduğuna hemen hemen emin gibiyim. Madison olduğu yerde oyalanıyor, kalabalığı yararak gelip geçen insanlara başıyla selamlar yolluyor.

Sonunda Price'ın sabrı taşıyor. “Dinle. Keyif verici maddelere ihtiyacımız var” diye bağırdığını duyuyorum galiba.

“Sabret, Price, sabret,” diye bağırıyor Madison. “Ricardo'yla konuşacağım.”

Oysa oyalanmayı sürdürüyor, bizi iterek sağımızdan solumuzdan geçenlere başıyla selamlar yolluyor.

“Bir an önce konuşsan, ha?” diye haykırıyor Price.

“Neden smokinsizsin sen?” diyor Madison bağırarak.

“Ne kadar istiyoruz?” diye bana soruyor Price. Umutsuz görünüyor.

“Bir gram iyidir,” diye bağırıyorum. “Yarın sabah işe erken gideceğim.”

“Nakit var mı?”

Yalan söyleyemiyorum, başımla onaylıyorum, ona kırk dolar uzatıyorum.

“Bir gram,” diye bağırıyor Price, Ted'e.

“Hey-” Madison bize arkadaşını tanıştırıyor. “Bu Uy.”

“Bir gram.” Price, Madison’ın avucuna parayı sıkıştırıyor. “Uy mu? Ne dedin?”

O herif ve Madison, ikisi de gülümsüyorlar, Ted başını sallıyor ve duyamadığım bir isim haykırıyor.

“Hayır,” diye bağırıyor Madison. “Hugh.” Sanıyorum.

“Heey. Seninle tanıştığıma sevindim Hugh.” Price bileğini kaldırıyor ve işaret parmağıyla altın Rolex'ini tıklatıyor.

“Hemen dönerim,” diye bağırıyor Madison. “Arkadaşımı hoş tutun. İçki kuponlarınızı kullanın.” Ortadan kayboluyor. Uy mu, Hugh mu,

her kimse kalabalığa karışıyor. Price m peşinden tırabzanların oraya gidiyorum.

Puromu yakmak istiyorum, fakat kibritim yok; gene de sırf elimde tutmak, aromasını içime çekerken keyif vericilerin de yolda olduğunu bilmek beni rahatlatıyor, Price'dan iki içki kuponu alıp ona buzlu bir Fin-landia getirmek istiyorum, ama Fin-landia yokmuş, barın arkasındaki yavru edepsiz edepsiz açıklama yapıyor, ama öyle müthiş bir vücudu ve öyle ateşli bir hali var ki, sırf bu yüzden ona yüklü bir bahşiş bırakacağım. Price için Absoluta karar kılıyorum, kendime ise buzlu bir J&B ısmarlıyorum. Time gırgır olsun diye bir Bellini alacaktım neredeyse ama, bu gece şaka kaldıramayacak kadar sinirli, bu yüzden kalabalığı yara yara onun durduğu yere dönüyorum, Absolut'unu veriyorum, teşekkür etmeden alıyor, bir dikişte içiyor, bardağa bakıp yüzünü buruşturuyor, suçlayan gözlerle bana bakıyor. Ne yapayım, der gibi omuz silkiyorum. Sanki büyülenmiş gibi, gözlerini dikip ışıklı tren raylarına bakmayı sürdürüyor. Bu gece Tunnel'da piliç yok.

“Baksana, yarın akşam Courtney'le çıkıyorum,” diye haykırıyorum.

“Courtney'le mi?” diye haykırıyor cevaben, gözleri hâlâ raylara dikili. “Harika.” O gürültüde bile sesindeki alayı yakalayabiliyorum.

“Yani, neden olmasın? Carruthers burada değil nasıl olsa.” “Eskort servisinden birini de kiralasan olurdu,” diye bağırıyor müstehzi bir sesle, taşı gediğine koymuş oldu. “Neden?” diye bağırıyorum.

“Ondan iş almak sana çok daha pahalıya patlayacak da ondan.”

“Havasını alır,” diye haykırıyorum.

“Bana bak, o kadarına ben de katlanıyorum,” diye bağırıyor Price. Bardağını hafifçe sallıyor. Buzlar gürültüyle şıngırdıyor, şaşırıyorum. “Meredith de aynı. Kendisine para harcanmasını istiyor. Hepsi ister.”

“Price?” Skoçumdan büyük bir yudum alıyorum. “Senin gibisi yok...”

Eliyle arkasını gösteriyor. “Bu raylar nereye gidiyor?” Lazer ışığı yanıp sönmeye başlıyor.

“Bilmem.” Soruyla cevap arasında bir süre geçiyor, bilmiyorum ne kadar.

Price'ı seyrederken sıkılıyorum, ne yerinden kıpırdıyor ne de konuşuyor. Ara sıra Madison'a ya da Ricardo'ya bakmak için bakışlarını tren raylarından öteye çeviriyor. Görünürde hiç kadın yok, sadece frakları içinde Wall Street'le profesyoneller. Gözümüze kestirdiğimiz tek dişi bir köşede kendi başına dans ediyor,

Love Triangle olduğunu sandığım bir parçayla. Üzeri payet işli, ince askılı bir tişört giymiş, Ronaldus Shamask'dan galiba. İlgimizi onun üzerinde yoğunlaştırmaya çalışıyorum, ama tam kokain öncesi, sinirlerim ayakta, sinirli sinirli bir içki kuponunun ucunu çiğniyorum, Boris Cunningham'a benzeyen Wall Streetli bir herif de görüşümü engelliyor. Tam bara yollanacağım sıra Madison dönüp geliyor -yirmi dakika oldu,- gürültüyle burnunu çekiyor, ter içinde, gergin bir haldeki Price'la el sıkışırken yüzüne kocaman bir sırıtma yapıştırıyor. Price yanından öyle bir hızla ayrılıyor ki, Ted onun omzuna dostça bir şaplak indirmeye kalkıştığında sadece havayı şaplamayabiliyor.

Price'la bana, dans pistinin yanından, zemin kattan, yukarı kattan geçiyoruz. Bu gece kulüpte hemen hemen hiç kadın olmadığı düşünülürse, kadınlar tuvaletinin önündeki uzun kuyruk garip. İşte erkekler tuvaletindeyiz, burası boş, Price'la kapalı kabinlerden birine dalıyoruz, kapıyı sürgülüyor.

“Titriyorum,” diyor Price. Küçük zarfı bana uzatıyor, “Sen aç.”

Zarfı ondan alıyorum, minik beyaz paketin uçlarını dikkatle açıyorum, malum bir gram -daha az görünüyor gözüme- erkekler tuvaletinin ölgün floresan ışığının altında beliriyor.

“Canına yandığımın.” Price'ın sesi beklenmedik ölçüde yumuşak. “Öyle aman aman bir şey de değil, di mi?” İncelemek üzere öne doğru eğiliyor.

“Belki ışıktandır,” diye lafa giriyorum.

“Bu siktiğimin Ricardo'su kaşınıyor mu ne?” Ağzı bir karış açık, kokaine bakıyor.

“Şşşş,” diye fısıldıyorum, platin American Express kartımı çıkarıyorum. “Çekelim gitsin.”

Price, “Siktiğimin herifi bunu miligramla mı satıyor?” diye soruyor. Kendi platin American Express kartını toza daldırıyor, burnuna

çekmek için kartı burnuna kaldırıyor. Bir an hiç sesi . çıkmıyor, sonra alçak, hırıltılı bir sesle “Aman allah,” diyor.

“Ne?” diyorum.

“Bu siktiğimin miligramı... toz sakarin” diyor boğulurcasına.

Biraz çekiyorum ve aynı sonuca varıyorum. “Zayıf olduğu kesin, ama yeterince çekersek keyfimiz yerine-” Ama Price köpürmüş vaziyette, suratı pancar gibi olmuş, ter içinde; sanki suç bendeymiş, Madison'dan bu bir gramı satın almak benim fikrimmiş gibi bana bağırıp çağırıyor.

“Ben bununla uçmak istiyorum, Bateman,” diyor Price tane tane, sesi yükselmekte. “Kahvaltıda, siktiğimin kornfleksinin üzerine serpmek değil!”

“Sütlü kahvene koyabilirsin pekala.” Yan bölmeden kadınsı bir ses yükseliyor.

Price duyduğuna inanamamaktan ötürü iri iri açılan gözlerini dikip bana bakıyor, sonra kudurmuş gibi dönüp bölmenin duvarına bir yumruk indiriyor.

“Sakinleş,” diyorum. “Boşver, çekelim.”

Price yeniden bana dönüyor, elini jöleyle geriye yatırılmış kaskatı saçlarından geçiriyor, yola gelir gibi oluyor. “Haklısın galiba.” Sonra sesini yükselterek, “Yani eğer yandaki ibne müsaade buyurursa.”

Bir karşılık gelmesini bekliyoruz, sonunda yan bölmeden gelen kırık ses, “Bana göre hava hoooş...,” diyor.

“Siktir git!” diye kükrüyor Price.

“Sen siktir!” diyor ses papağan gibi.

“Hayır sen siktir” Price haykırarak alüminyum bölme duvarına tırmanmaya çalışıyor, boşta kalan elimle onu tutup aşağı çekiyorum. Yan bölmede tuvaletin sifonu çekiliyor, hiç istifini bozmadığı anlaşılan meçhul şahıs ayaklarını sürüye sürüye erkekler tuvaletinden çıkıyor. Price sırtını bizim bölmenin kapısına yaslayarak bana umutsuz gözlerle bakıyor. Titreyen elini hâlâ kıpkırmızı yüzünün üzerinden geçiriyor, gözlerini sımsıkı yumuyor, dudaklarının kanı çekildi, burun

deliğinin altında hâlâ biraz kokain artığı var, sakin bir sesle, gözlerini açmadan, “Tamam, çekelim,” diyor.

“Ha şöyle,” diyorum. Kartlarımızı zarfa daldırıp daldırıp çıkarıyoruz, sonunda artık kartlarla alınamayacak hale geldiğinde parmak uçlarımızı daldırıp aldığımız kadarını ya burnumuza çekiyor, ya yalıyor ya da ovalayarak dişetlerimize sürüyoruz. Ayaklarımın yerden kesildiği filan yok, ama bir J&B daha içsem, ne kadar zayıf olursa olsun, kokainin kanımda dolaştığı yolunda sahte bir his uyanabilir vücudumda.

Bölmeden çıkıp ellerimizi yıkıyoruz, aynada kendimizi inceliyoruz, memnun kaldıktan sonra gerisin geriye Avizeli Oda'ya . yollanıyoruz. Paltomu (Armani) alıp çıksam diye düşünüyorum, ama Price ne derse desin ayaklarım yerden kesilir gibi oluyor ve dakikalar sonra bardaki yavrunun dikkatini celbetmeye uğraşırken zaten artık umursamıyorum da. Daha elimde bir sürü içki fişi olduğu halde, belki beni fark eder umuduyla, tezgahın üzerine bir yirmilik bırakıyorum. Sonuç alıyorum. İçki fişlerinden faydalanarak, iki duble, buzlu Stoli ısmarlıyorum. Önümde hazırlıyor içkileri.

Artık kendimi iyi hissediyorum, “Hey, sen New York Üniversitesi'ne gitmiyor musun?” diye sesleniyorum.

Başını hayır anlamında sallıyor, gülümsemeden.

“Hunter'a?” diye haykırıyorum.

Gene başını sallıyor. Hunter'a da gitmiyor.

“Columbia?” diye haykırıyorum -gerçi, tabii sıkar biraz.

Dikkatini Stoli şişesi üzerinde yoğunlaştırmayı sürdürüyor. Sohbeti kesmeye karar veriyorum, bardakları önüme koyduğunda içki fişlerini tezgaha yapıştırıyorum. Ama başını hayır anlamında sallayarak, “Saat on biri geçiyor, bunlar artık geçmiyor. Nakit alıyoruz. Yirmi beş dolar lütfen,” diyor. Hiç sesimi çıkarmadan, son derece serinkanlı, ceylan derisi cüzdanımı çıkarıp ona bir ellilik uzatıyorum. Elliliği alıyor, ve yemin ederim, küçümseyen gözlerle inceliyor, sonra iç geçiriyor ve kasaya dönerek parayı bozuyor, gözlerimi ona dikiyorum ve tane tane, Pump Up The Volume parçasının ve kalabalığın çıkardığı gürültünün arasından, “Siktiğimin çirkin orospusunun

tekisin, seni bıçaklaya bıçaklaya gebertmek, kanını sağa sola sürmek isterdim," diyorum, ama bir yandan da gülümsüyorum. Amcığa bahşiş bırakmıyorum, tırabzanların orada elleri çelik boruyu sımsıkı kavramış, surat bir karış bekleyen Price'ı buluyorum. Fisher hesabına bakan Paul Owen, üzerinde kruvaze bir frak, Price'ın yanı başında durmuş, "İCM PCde yüz tane değişik ıskonto edilmiş nakit akışı analizi yaptım, şirketin arabasıyla Smith and Wollensky's'e gittim," diye anlatıp duruyor, Owen'a kafa sallarken Price'a içkisini uzatıyorum. Price hiçbir şey söylemiyor, teşekkür bile etmiyor. Sadece, elinde içkisi, abus abus raylara bakıyor, sonra gözlerini kısarak, bakışlarını bardağına doğru indiriyor, ışıklar yanıp sönmeye başlayınca olduğu yerde doğrulup, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor.

"Kafan iyi, değil mi?" diye soruyorum.

Owen, "Sen nasılsın?" diye haykırıyor.

"Çok mutlu," diyorum.

Müzik başka, ayrı ayrı şarkılara ulanan uzun, bitimsiz bir şarkıdan ibaret, hepsini birbirine bağlayan yavan bir dum dum dum ritmi, bütün bunlar konuşmayı imkansız kılıyor ki, bu da Owen gibi bir çakalla konuşurken işime geliyor. Şu anda Avize-li Oda'ya yeni kızlar da gelmeye başladı gibi, bunlardan biriyle göz göze gelmeye çalışıyorum -koca memeli manken tipli bir kız. Price bir dirsek atıyor, ona doğru eğilip bir gram daha mı istiyor diye soruyorum.

Owen, "Neden fraklı değilsin?" diye soruyor arkamdan.

"Bırakıyorum," diye bağırıyor Price. "Çekip gidiyorum."

"Neyi bırakıyorsun?" diye bağırıyorum cevap olarak, anlayamadım.

"Bunu" diye bağırıyor, emin değilim ama elindeki duble Stoli'yi kastediyor galiba.

"Yapma," diyorum. "Ben içerim."

"Bana bak, Patrick." Haykırıyor. "Terk ediyorum" "Nereye?" Hakikaten anlamadım. "Ricardo'yu mu bulmamı istiyorsun?"

"Terk ediyorum." Haykırıyor. "Terk... edi...yo...rum!" Gülmeye başlıyorum, ne kastettiğini anlamadan. "Eee, peki nereye

gideceksin?” "Gürültüye!”

“Dur tahmin edeyim.” Ben de haykırarak konuşuyorum. “Yatırım bankacılığı mı?”

“Hayır, Bateman. Ciddiyim ben, seni budala orospu çocuğu. Terk ediyorum. Yok oluyorum.”

“Nereye?” Hâlâ gülüyorum, hâlâ anlayamadım, hâlâ haykırıyorum. “Morgan Stanley’e mi? Ense mi yapacaksın? Ne?”

Yüzünü benden öteye çeviriyor, cevap vermiyor, raylara dalmış bakıyor, rayların nerede sona erdiğini, karanlığın gerisinde ne olduğunu görmeye çalışıyor. Can sıktı, ama Owen ondan da fena, bense çakalla göz göze gelmiş bulundum.

“'Don't worry be happy,’ de ona!” diye bağırıyor Owen.

“Fisher'in hesabı hâlâ sende mi?” Ne konuşayım ki başka onunla?

“Ne?” diyor Owen. “Dur. Conrad mı şu?”

Üzerinde hepsi Pierre Cardın şal yaka frak, pamuklu gömlek, papyon olan bir adamı işaret ediyor. Adam barda, tam avizenin altında durmuş, elinde bir şampanya kadehi, tırnaklarını inceliyor. Owen bir puro çıkarıyor, ateş istiyor. Canım sıkıldığı için hiçbir şey söylemeden yanlarından ayrılıyorum, doğramak arzusu duyduğum yavruya gidip kibrit isteyeceğim. Avize Odası tıklım tıkış dolu ve herkes tanıdık görünüyor, herkes birbirine benziyor. Puro dumanı boşluğa asılı ağır bir önü gibi, müzik ise gene 1NXS, deminkinden de yüksek, ama neden bu tırmanış? Yanlışlıkla şakağıma dokunuyorum, parmaklanın ıslak.

Bardan kibrit alıyorum. Kalabalığı yararak dönerken McDermott'la Van Patten'a rasgeliyorum, benden içki fişi dileniyorlar. Geçersiz olduklarını bildiğim halde geri kalan fişleri onlara veriyorum. Odanın ortasında kalabalık tarafından sıkıştırılmış vaziyetteyiz, içki fişleri hemen bara yollanmalarına yetmiyor.

“Piliçler bir tuhaf,” diyor Van Patten. “Aman dikkat. Yavru yok.”

McDermott, “Bodrum da beş para etmez” diye bağırıyor.

Van Patten, “Keyif verici buldunuz mu?” diye bağırıyor. “Ricardo'yu gördük.”

“Hayır,” diye bağırıyorum. “Negatif. Madison bize bir şey bulamadı.”

Arkamdan biri, “Garson, hay allah be, garson,” diye bağırıyor. “Yaran yok,” diye bağırıyorum. “Hiçbir şey duymuyorum.” “Nee?” Van Patten bağırıyor. “Hiçbir şey duymuyorum.” McDermott birden koluma yapışıyor. “Ne yapıyor bu Price be? Bak.”

Bir filmde gibi, zorlukla arkama dönüyorum, parmak uçlarımda yükselerek bakıyorum. Price tırabzana tünemiş, dengesini bulmaya çalışıyor, bir elinde bir şampanya kadehi, ya sarhoş ya uçuşta, kollarını iki yana açmış, gözlerini kapamış, sanki kalabalığı kutsamakta. Arkasındaki ışık yanıp sönmeye, yanıp sönmeye devam ediyor, duman makinesi manyak gibi çalışıyor, öbek öbek külrengi duman şişip kabarıyor, onu içine alıyor. Bağırarak bir şeyler söylüyor, ama dediğini duyamıyorum, oda tıklım tıklım dolu, Eddie Murphy'nin Party All the Time'ıyla işadamlarının kesintisiz dırıltısından oluşan kulak paralayıcı bir gürültü, kendime yol açarak ilerliyorum, gözlerim Price'a çivilenmiş vaziyette, Madison'ı, Hugh'u, Turnball'u, Cunningham'ı ve daha birkaç kişiyi geçmeyi başarıyorum. Ama kalabalık o kadar yoğun ki denemek bile boşuna. Sadece birkaç kişinin yüzü hâlâ tırabzanın üzerinde dengesini bulmaya çalışan, gözleri yarı kapalı, bir şeyler haykıran Tim'e dikili. Utanıyorum, birden kalabalığın içinde sıkışıp kaldığıma, ona ulaşamadığıma, onu şu mutlak rezillikten kurtaramadığıma seviniyorum, ve zamanlaması çok yerinde bir sessizlik anında Price’ın “Elveda!” diye haykırdığını duyuyorum. Sonra nihayet bütün milletler dönüp ona baktığında da, “Dalyaraklar!” Zarif bir hareketle kıvrılarak korkuluğun öte yanında, rayların üzerine atlıyor ve koşmaya başlıyor, elinde tutmakta olduğu şampanya kadehi karanlıkta hoplayıp zıplamakta. Bir kere, iki kere tökezliyor, ışık ağır çekimde gibi yanıp yanıp sönmekte çünkü, ama karanlığa dalıp kaybolmadan önce yeniden dengesini buluyor. Price tünele dalıp gözden kaybolurken tırabzanın yanında oturmakta olan güvenlik görevlisi hiç istifini bozmuyor. Sadece başını sallıyor, galiba.

“Price! Geri gel!” diye haykırıyorum, ama gerçekte kalabalık gösterisini alkışlamakta. “Price!” diye bağırıyorum bir kere daha, alkışları bastırmaya çalışarak. Ama gitti işte, zaten bağırdığımı duysa bile beni dinler miydi, belli değil. Madison yanımda durmuş, bir şeyi tebrik etmek istermiş gibi elini uzatıyor. “Bu herif alem yahu.”

McDermott arkamda belirip omzumdan çekiştiriyor. “Price bizim bilmediğimiz bir VIP salonu mu biliyor?” Yüz ifadesi endişeli.

Tunnel'ın dışındayız şimdi, uçuyorum ama gerçekten yorgunum ve şaşılacak şey ama, ağzımda NutraSweet tadı var, içtiklerimin üstüne iki Stoli ve yarım bardak J&B içmiş olmama rağmen. Saat on iki otuz ve sola, Batı Yakası Otoyolu'na dönen limuzinleri seyrediyoruz. Üçümüz, Van Patten, McDermott ve ben, Nekenieh adındaki şu yeni kulübü bulma ihtimalini tartışıyoruz. Gerçekten uçmuyorum, yalnızca sarhoş gibiyim.

“Öğle yemeğine ne dersiniz?” diye soruyorum, esneyerek.

“Yarın?”

“Olamaz,” diyor McDermott. “Pierre'de saç kestireceğim.” “Peki ya kahvaltı?” diye öneriyorum. “Hayır,” diyor Van Patten. “Gio's. Manikür.” “İyi söyledin,” diyorum, elime bakıyorum. “Benim de yaptırmam lazım.”

“Akşam yemeğine ne dersin?” diye soruyor McDermott. “Kızla buluşacağım,” diyorum. “Hay aksi.” “Ya sen?” McDermott, Van Patten'a soruyor. “Maalesef,” diyor Van Patten. “Sunmakers'a gitmem lazım. Sonra da özel beden eğitimi vaziyetleri.”

Büro

Asansörde Frederick Dibble bana 'Sayfa Altı' ya da ona benzer bir dedikodu sütunundaki Ivana Trump'la ilgili haberden söz ediyor, sonra da Doğu Yakası'nın yukarısındaki şu yeni İtalyan-Tayland lokantasından; dün gece Emily Hamilton'la gitmişler, harika fusilli şitake yapıyorlarmış, göklere çıkarıyor. Lokantanın adını adres defterime yazmak üzere altın Cross dolmakalemimi çıkardım. Dibble, Canali Milano'dan kendinden çizgili yünlü kumaştan kruvaze ceketli bir takım giymiş, pamuklu gömleği Bili Blass, minik desenli örme kravatı da Bili Blass, kolunda Missoni Uomo bir trençkot. Saç kesimi çok güzel ve pahalı görünüşlü, gözlerimi dikip hayranlıkla bakıyorum, o ise bizim şirket binasının bütün asansörlerinde çalan radyo istasyonuna eşlik ederek -çalan galiba Sympathy for the Devil’in bir düzenlemesi- mırıldanıyor. Dibble'a tam bu sabahki Patty Winters

Şov’u -konu otizmdi - seyredip seyretmediğini soracaktım ki, benden önceki katta asansör duruyor, o lokantanın adını tekrarlıyor, ‘Thaidialano’, sonra da “Görüşürüz Marcus,” diyerek asansörden iniyor. Kapılar kapanıyor. Minik balıksırtı desenli yünlü kumaştan, pilili pantolonlu Hugo Boss bir takım var üzerimde, ipek kravat, o da Hugo Boss, ince pamukludan Joseph Abboud gömlek, ayaklarımda Brooks Brothers ayakkabılar. Bu sabah diş ipliğiyle fazlaca sert temizledim dişlerimi, ağzımın gerisinde hâlâ yuttuğum kanın bakırsı tadı var. Sonra da Listerine kullandım, ağzım alev alev yanıyor sanki, ama asansörden inerken öylesine, ortaya bir gülücük yollamayı başarıyorum, Bottega Veneta'dan aldığım yeni evrak çantamı sallayarak akşamdan kalmış gibi duran Wittenborn'un yanından geçip gidiyorum.

Bana âşık olan ve sonunda herhalde karım olacak olan sekreterim Jean masasında oturmakta, bu sabah da her zamanki gibi ilgimi çekmek üzere akıl almayacak kadar pahalı ve son derece yersiz bir şeyler giymiş: kaşmir Chanel ceket, kaşmir süveter, kaşmir atkı, yalancı inci küpeler, Barney'den yünlü-krep bir pantolon. Masasına yaklaşırken walkman'imi boynumdan çekip çıkarıyorum. Başını kaldırıp bana bakıyor ve çekingenlikle gülümsüyor.

“Geç kaldın?” diyor.

“Özel aerobik dersi.” Kısa ve kesin konuşuyorum. “Üzgünüm. Arayan?”

“Ricky Hendricks bugün iptal etmek zorundaymış. Neyi iptal ettiğini ya da neden iptal ettiğini söylemedi.”

“Bazen boks maçı yapıyoruz da Ricky'yle Harvard Club'da,” diye açıklıyorum. “Başka?”

“Spencer da... seninle Fluties'de bir içki içmek üzere buluşmak istiyor,” diyor, gülümseyerek.

“Kaçta?”

“Altıdan sonra?”

“Negatif,” diyorum büroma doğru yürürken, “iptal et.” Masasından kalkıp arkamdan geliyor. “Öyle demek? Ne diyeyim peki?” diye soruyor, hoşuna gitti.

“Sadece... hayır...de,” diyorum. Armani paltomu çıkarıyor, Bloomingdale'den aldığım Alex Loeb paltoluğa asıyorum.

“Sadece... hayır... öyle mi?” diye tekrarlıyor. “Bu sabahki Patty Winters Şov'u seyrettin mi?” diye soruyorum, “Otizm hak-kındakini?”

“Hayır.” Patty Winters Şov tiryakiliğimi nedense pek şirin buluyormuş gibi gülümsüyor. “Nasıldı?”

Bugünün Wall Street Journal gazetesini alıp ön sayfaya hızla bir göz gezdiriyorum, anlamsız bir matbaa mürekkebi ve harf bulamacı. “Seyrederken halüsinasyon geçiriyordum galiba. Bilmiyorum. Kesin bir şey söyleyemeyeceğim. Hatırlamıyorum,” diyorum. Journal'i bırakıp Financial Times'ı alıyorum. “Gerçekten bilmiyorum.” Orada durmuş direktiflerimi bekliyor. İç geçiriyorum, ellerimi kavuşturup her iki yanında halojen lambalar yanmakta olan üstü camlı Palazzetti masama oturuyorum. “Evet, Jean,” diye söze başlıyorum. “12:30 için Camols'da üç kişilik yer istiyorum, orası olmazsa Crayons'u dene. Tamam mı?”

“Evet efendim,” diyor şakacı bir ses tonuyla. Çıkmak üzere arkasına dönüyor.

“Haa, dur,” diyorum, aklıma bir şey geliyor. “Bu gece sekize Arcadia'da iki kişilik yer ayırtmanı istiyorum.”

Bana dönüyor, yüzü hafifçe asıldı, ama hâlâ gülümsemekte. “A, romantik... bir olay mı?”

“Hayır, küçük budala. Neyse, boşver,” diyorum, “Ben ayırtırım. Teşekkürler.”

“Ayırtırım ben,” diyor.

“Yok, yok,” diyorum. Elimle çıkmasını işaret ediyorum. “Cici kız ol da bana bir Perrier getir sen, tamam mı?” “Çok hoşsun bugün,” diyor odadan çıkmadan. Haklı, ama ona cevap vermiyorum, sadece karşı duvarda asılı olan George Stubbs tablosuna gözümü dikip bakmakla yetiniyorum, acaba yerini mi değiştirsem diye düşünüyorum, büronun renklerine uysun diye her biri gece mavisi renginde seçilmiş Aiwa AM/FM stereo radyoya, çift gözlü kasetçalara, yan otomatik pikaba, grafik ekolayzere, kitaplık rafı ebadında çift hoparlöre çok mu yakın acaba? Stubbs'ın tablosunu herhalde köşede duran gerçek

boyutlardaki Doberman biblosunun (Trump Tower'daki Beauty and the Beast mağazasından, 700 dolar) üzerine aşmalıyım, ya da belki Doberman'ın bitişiğindeki Pacrizinni antika masanın üzerinde daha iyi durur. Kalkıp Funchies, Bunkers, Gaks and Gleeks'den -tanesi kırk dolar,- satın aldığım bütün o spor dergilerini kenara itiyorum, Stubbs'ı alıp masanın üzerinde dengeliyorum, sonra yeniden yazı masama oturup, Mantiques'den aldığım Alman bira kupasına yerleştirdiğim kurşun kalemlerle oynuyorum. Stubbs her iki yerde de iyi duruyor. Diğer bir köşede orijinalinden kopya bir Black Forest şemsiyelik (Hubert des Forges den, 675 dolar), içinde şemsiye yok, birden farkına varıyorum.

Kasetçalara bir Paul Butterfield kaseti koyuyorum, yeniden yazı masama oturup geçen haftasının Sports Illustrated dergisini karıştırıyorum, fakat konsantre olamıyorum. Aklımda Van Patten'da olan şu allahın belası güneşlenme şezlongu var, telefonu kaldırıp Jean'i tuşlamaktan kendimi alamıyorum.

“Evet?” diyor.

“Jean. Bak dinle, aklında olsun, bir güneşlenme şezlongu arıyorum, tamam mı?”

“Ne?” diye soruyor. Eminim kulaklarına inanamadı, ama hâlâ gülümsüyor olmalı.

“Biliyorsun işte. Güneşlenme şezlongu,” diye tekrarlıyorum sakin bir sesle. “Güneşlenmek için.”

“Tamam...” diyor duraksayarak. “Başka?”

“Ve de -of hay aksi, evet. Unutturma, dün gece kiraladığım videokasetleri dükkana geri vereceğim.” Telefonun yanı başında duran gümüş puro makasını açıp kapamaya koyuluyorum.

“Başka?” diye soruyor, sonra da, cilveli cilveli, “Perrier istemiştin?”

“Ha. Evet, iyi olur. Şey Jean?”

“Evet,” diyor, ve de sabrı karşısında rahatlıyorum.

“Aklımı kaçırdığımı düşünmüyorsun, değil mi?” diye soruyorum. “Yani, güneşlenme şezlongu istedim diye?”

Bir an cevap gelmiyor, sonra, “E, biraz alışılmadık bir istek,” diye itiraf ediyor.

Sözcüklerini çok dikkatle seçtiğini seziyorum. “Ama yok hayır, değil tabii. Yani o şeytani derecede hoş bronz tenini nasıl koruyacaksın başka türlü?”

“Cici kız,” diyorum telefonu kapamadan önce. Harika bir sekreterim var.

Beş dakika sonra Perrier, bir dilim yeşil limon ve Ransom dosyasıyla birlikte büroya giriyor. Ondan dosyayı getirmesini istememiştim oysa, bana olan kesin bağlılığını dokunaklı buluyorum. Elimde olmaksızın gururum okşanıyor.

“Saat 12:30’da Camols'da masan hazır,” diyor. Perrier yi cam bir sürahiye boşaltıyor. “Sigara içilmeyen yerden.”

“Bu kılığı giyme bir daha,” diyorum, onu şöyle bir baştan aşağı süzerek. “Ransom dosyası için teşekkürler.”

“Hu...” Perrier'yi bana vermek üzereyken donakalıyor. “Ne? Duyamadım dediğini?” Bardağı masaya koyuyor.

“Dedim ki,” -sakin bir sesle dediğimi tekrarlıyorum, sırıtarak- “bu kılığı giyme bir daha. Elbise giy. Etek filan gibi bir şey.”

Biraz sersemlemiş halde kalakalıyor olduğu yerde. Üzerindekilere bir göz attıktan sonra, geri zekalılar gibi gülümsüyor. “Beğenmedin anlaşılan,” diyor boynunu bükerek.

“Hadi canım,” diyorum, Perrier'imi yudumlayarak. “Şu halinden daha güzelsin aslında sen.”

“Teşekkürler Patrick,” diyor alaylı bir sesle. Ama bahse girerim ki, yarın elbise giyecek. Masasındaki telefon çalıyor. Büroda olmadığımı söylüyorum ona. Çıkmak üzere dönüyor.

“Ve de yüksek ökçeli ayakkabılar,” diyorum. “Yüksek ökçe severim.”

Başını anlayışlı anlayışlı iki yana sallıyor dışarı çıkarken, arkasından odamın kapısını kapıyor. Sekiz ekran diagonal renkli televizyonu olan Panasonic cep saatimi çıkarıyorum ve bilgisayar terminaline dönmeden önce seyredilecek bir şeyler, mesela bir yarışma programı bulmaya çalışıyorum.

Jimnastik Kulübü

Üyesi olduğum jimnastik salonu, Xclusive, özel bir kulüp ve Batı Yakası'nın yukarısındaki dairemden yalnızca dört sokak uzakta, iki yıldır üyeyim, üç kere baştan aşağı dekore edildi ve en son model ağırlık makinelerine (Nautilus, Universal, Keiser) sahip olmakla birlikte, benim kullanmaktan zevk. aldığım serbest ağırlık çeşitlerinden yana da çok zengin. Kulübün on adet tenis ve racquetball kortu var, aerobik dersleri veriyorlar, dört aerobik-dans stüdyosu, iki yüzme havuzu, Lifecycle aletleri, cross-country kayak makineleri, bir Gravitron makinesi, kürek aletleri, step aletleri, birebir training makineleri, kalp-damar muayene olanakları, kişiye özel programlan, masaj, sauna ve hamamı, güneşlenme yeri, solaryum odaları ve meyve suyu barı olan bir kafesi var, bunların hepsini tasarımlayan JJ. Vogel, Norman Prager'in, yeni kulübü Petty's de onun tasarımı. Üyelik yılda beş bin dolar civarında.

Bu sabah hava serindi, ama bürodan çıktığımda biraz daha ısınmış gibi, üzerimde ince beyaz çizgili kruvaze Ralph Lauren takım var, pamuklu bir Sea Island gömleği, çizgili, kolları manşetli, bu da Polonun, klimalı soyunma odasına şükrederek üzerimdekileri çıkarıyor, bel lastiği ve yanları beyaz şeritli, kuzguni siyah pamuklu ve lycra karışımı bir şort ve lycra spor fanilesi giyiyorum, ikisi de Wilkes, katlanınca o kadar ufalıyorlar ki, evrak çantama bile sığıyorlar. Giyindikten ve walkman'imi takıp onu lycra şortuma tutturduktan, kulaklıklarını kulağıma geçirdikten sonra -çalan Todd Hunter'ın benim için hazırladığı karışık bir Stephen Bishop/Christopher Cross kaseti- salona girmeden evvel gidip saçıma biraz daha köpük sürüyor, biraz daha geriye yamıyorum, sonra bir nemlendirici kullanıyorum, sonra da dudağımın altında ufak bir yara fark edip oraya Clinique’in kantaşı çubuğuyla bir dokunuveriyorum. Hoşnudum, walkman'i açıyorum, sesi yükseltiyorum, ve soyunma odasından çıkıyorum.

Cheryl, bana âşık olan şu bodur piliç, girenleri deftere kaydetmek için girişteki masaya oturmuş, Post'un dedikodu sütunlarından birini okuyor, benim yaklaştığımı görünce yüzünde güller açıyor. Mer'aba diyor, ama hızla yanından geçip gidiyorum, onu fark etmiyorum bile,

çünkü Stairmaster'ın başında bekleyen yok bugün, genellikle yirmi dakika beklenir bu makine için. Stairmaster'la vücudun en büyük kas grubunu çalıştırırsınız (pelvis'le dizler arası) ve dakikada herhangi başka bir aerobik egzersiz yaparken olduğundan çok daha fazla kalori harcarsınız, belki bir tek Nordic kayak hariç.

Önce gevşemem gerekir belki, ama bunu yaparsam sıra beklemem gerekecek, hemen bir ibne geldi yanaştı bile arkama, herhalde sırt, kıç, bacak kaslarımı incelemekle meşguldür. Vücutçular yok bugün salonda. Yalnızca Batı Yakası'nın ibneleri, herhalde işsiz aktörler, geceleri garsonluk yapıyorlardır, bir de birlikte Exeter'a gittiğimiz, Sachs'da çalışan Muldwyn Buttner, Buttner'ın üzerinde dize kadar inen naylon ve lycra karışımı damalı bir şort, pamuklu-lycra karışımı bir fanile ve deri Reebok'lar var. Stairmaster'da yirmi dakika çalışıp yerimi kasları fazla gelişmiş, oksijen sarışını, ona yaşlı ibneye bırakıyor ve gevşeme egzersizleriyle devam ediyorum.

Gevşerken, bu sabah seyrettiğim Patty Winters Şov aklıma geliyor. Konu Büyük Memeler'di ve konuklardan bir kadın, memelerini çok büyük bulduğu için aldırmıştı, geri zekâlı karı. Hemen, benim gibi programı seyreden McDermott'a telefon ettim ve programın geri kalan kısmı boyunca karıyla kafa bulduk. Nautilus makinelerine yollanmadan önce on beş dakika kadar gevşiyorum.

Luis Carruthers'ın önerdiği bir özel çalıştırıcım vardı ama geçen sonbahar bana sarktı, ben de kendime aerobik egzersizleriyle ağırlık çalışmasını birleştiren bir fitness programı yapmaya karar verdim. Ağırlık çalışmasında, halterlerle hidrolik, pnömatik veya elektromekanik direnç prensibine dayalı ağırlık makineleri arasında gidip geliyorum. Makinelerin çoğunda bilgisayarlı gösterge panelleri var, bunlara bakarak yerinizden kalkmadan ağırlık değiştirebiliyorsunuz. Makinelerin olumlu özellikleri arasında kas gerilmelerini en aza indirgemek ve sakatlanma riskini azaltmak gibileri de var. Ama serbest ağırlıkların sağladığı değişkenlik ve özgürlükle makinelerin sağlayamadığı ağırlık varyasyonlarından da hoşlanıyorum.

Bacak makinelerinde onar kerelik beş set yapıyorum. Sın için de onarlık beş set yapıyorum. Karın makinesinde o kadar ilerledim ki, on beşerlik altı set yapabiliyorum, biseps makinesinde ise onarlık

yedi set. Serbest ağırlıklara geçmeden önce, egzersiz bisikletinde yirmi dakika pedal sallıyorum, bir yandan da Money dergisinin son sayısını okuyorum. Serbest ağırlıklara geçince onbeşerlik üçer set kol egzersizi, sonra arka deltoidler için yirmi defa öne doğru eğilerek barbell kaldırma, sonra yirmişerlik üç ayrı set sırt hareketi. Göğüs için üç set yana doğru açış ve oturarak dambıl. Son olarak da, trisepsler için yirmişer tekrardan üç set kablolu ağırlık kaldırma ve elleri bana üzerinde birbirine yakın tutarak benç pres. Ardından, soğumak için yaptığım gevşeme egzersizlerinden sonra çabucak bir sıcak duş alıyorum, sonra pazartesi günü kiraladığım iki videokasetini geri vermek için videocuya gidiyorum. She-Male Reformatory ve Body Double; bir kere daha seyretmek için Body Double'ı yeniden kiralıyorum, ama biliyorum, kadının elektrikli matkapla oyularak öldürüldüğü sahneyi seyrederek mastürbasyon yapmaya vaktim yetmeyecek, çünkü Courtney'yle saat yedi buçukta Café Luxembourg'da randevum var.

Randevu

Xciusive'de vücut çalıştıktan ve de yoğun bir şiatsu masajı yaptırdıktan sonra, oturduğum binanın yakınlarındaki gazete bayiine uğruyorum; walkman'im hâlâ kulaklarımda, porno dergilerin olduğu rafı gözden geçiriyorum, Pachelbel'in Canon'unun yatıştırıcı nağmeleri sayfalarını karıştırdığım dergilerde, önümde yaprak yaprak açılan çiğ renkli fotoğrafları dengeliyor. İlk ikisine abone olduğum ve de dergiler posta kutumda beni beklediği halde, Sports Illustrated'in son sayısıyla Esquire'in yeni sayısını, bunların yanı sıra da Lesbian Vibrator Bitches ve Cunt On Cunt da satın alıyorum. Para ödemek için kasanın önünün boşalmasını bekliyorum. Gazeteci bana dergilerle birlikte paramın üstünü verirken, eliyle kanca burnunu işaret ederek bir şeyler söylüyor. Sesi kısıp, walkman'imin kulaklıklarından birini kaldırarak “Ne.” diye soruyorum. Yeniden burnuna dokunuyor ve korkunç, neredeyse anlaşılmaz bir aksanla, galiba "Burununus kanayor,” gibi bir şeyler söylüyor. Bottega Veneta evrak çantamı yere koyuyorum ve parmağımı yüzüme götürüyorum. Parmağım kan kırmızı ıslanıyor. Elimi Hugo Boss ceketimin cebine sokuyor ve bir Polo mendil çıkararak burnumu siliyorum, başımla

teşekkür ediyorum, Wayfarer pilot gözlüklerimi geriye doğru iterek dışarı çıkıyorum. Siktiğimin İranlısı.

Oturduğum binanın lobisindeki danışmaya uğruyorum ve tanımadığım siyahi Hispanik kapıcının dikkatini çekmeye çalışıyorum. Karısıyla mı, torbacısıyla mı, crack müptelasının tekiyle mi, birisiyle konuşuyor, gözlerini dikmiş bana bakarken bir yandan da kafasını sallıyor, ahize boynundaki kırışıklıkların içine gömülmüş. Bir şey sormak istediğim nihayet kafasına dank ettiğinde, içini çekiyor, gözlerini deviriyor ve hattaki her kimse ona 'bi dakka' beklemesini söylüyor. “Haa, ne vardı?” diyor lafları ağzının içinde yuvarlayarak.

“Evet,” diyorum, ses tonumun elimden geldiğince yumuşak ve kibar olmasına çalışarak. “Lütfen apartman sorumlusuna söyler misiniz, tavanımda bir çatlak var, ve de...” Susuyorum.

Bana sanki üzerinde herkesçe anlaşılmış bir sınırı aşmışım gibi bakmakta, bense onun aklını karıştıranın hangi kelime olmuş olabileceğini düşünmekteyim; çatlak olamaz herhalde, kendisi çatlak, ne peki? Apartman sorumlusu mu? Tavan mı? Hattâ belki, lütfen mi?

“Nassı yaniğ?” Dili dolaşırken içini çekiyor, oturduğu yere iyice çöküyor, gözlerini hâlâ bana dikmiş vaziyette.

Mermer zemine bakıyorum, ben de içimi çekerek, “Bak. Bilmiyorum. Apartman bakıcısına Bateman de sadece... Kat 10-1,” diyorum. Bu dediklerimden herhangi birini kaydedip kaydetmediğini anlamak üzere başımı yeniden yukarı kaldırdığımda, kapıcının yağlı, aptal sunumdaki ifadesiz maskeyle karşılaşıyorum. Bu adam için bir hayaletim ben, diye düşünüyorum. Gerçekliği olmayan bir şeyim, tam olarak elle tutulamayan bir şey, gene de bir çeşit engel teşkil ediyorum ki, başıyla onaylıyor, telefonuna geri dönüyor, bana tamamıyla yabancı bir ağızla konuşmaya devam ediyor.

Postadan gelenleri toparlıyorum -Polo kataloğu, American Express faturası, haziran Playboy'u, Bedlam adında yeni açılan bir kulüpte verilen bir parti- sonra asansöre yürüyorum, Ralph Lauren broşürünü inceleyerek içine giriyorum, kendi katımın düğmesine, sonra da Kapıyı Kapatır düğmesine basıyorum, fakat tam kapılar kapanmadan önce içeri birisi dalıyor ve içgüdüsel olarak dönüp merhaba diyorum. Çatı katında oturan aktör Tom Cruise, nezaketen, ona sormadan ÇK

düğmesine basıyorum, başıyla teşekkür ediyor ve gözlerini kapının üzerinde birbiri ardınca hızla yanarak geçen numaralardan ayırmıyor. Gerçek hayatta çok daha kısa boylu, gözünde de benim gözümdeki siyah Wayfarer'ların aynısı var. Blucin, beyaz bir tişört, Armani ceket giymiş.

Dikkat çekecek kadar rahatsızlık verici sessizliği bozmak üzere, gırtlağımı temizliyor ve konuşuyorum, “Barmen’de çok iyiydiniz. Bence çok iyi bir filmdi, Top Gun da öyle. Gerçekten, çok iyi buldum.”

Bakışlarını numaralardan ayırarak dosdoğru bana bakıyor. “Filmin adı Kokteyldi,” diyor alçak sesle.

“Pardon?” diyorum, aklım karıştı.

Gırtlağını temizliyor ve “Kokteyl. Barmen değil. Filmin adı Kokteyldi” diyor.

Uzun bir sessizlik oluyor; asansörü yukarıya taşıyan kabloların çıkardığı, sessizlikle yarışan ses, aramızda apaçık, olanca ağırlığıyla duruyor.

“Hu, evet... Doğru,” diyorum, sanki filmin adı o an aklıma gelmiş gibi.

“Kokteyl Doğru ya,” diyorum. “Harika. Bateman, aklın nerelerde senin?” Boşaltmak ister gibi sallıyorum kafamı, sonra arayı bulmak için, elimi uzatıyorum. “Hey. Ben Pat Bateman.”

Cruise gevşekçe sıkıyor elimi.

“Demek böyle,” diyorum. “Bu binada oturduğunuza memnun musunuz?”

Hemen cevap vermiyor. “Öyle gibi.”

“Harika bir yer,” diyorum. “Değil mi?”

Başıyla onaylıyor, bana bakmadan. Kendi katımın düğmesine yeniden basıyorum, neredeyse içgüdüsel bir tepki. Hiç konuşmadan duruyoruz.

“Kokteyl,, demek ki,” diyorum, bir süre sonra. “Filmin adı buydu.”

Bir şey söylemiyor, başını bile sallamıyor, fakat bana garip garip bakmakta, güneş gözlüklerini indiriyor ve azıcık yüzünü

buruşturarak, “ııı... burnunuz kanıyor,” diyor.

Bir şeyler yapmam gerektiğini anlayana kadar, olduğum yerde taş kesilip kalıyorum, derken durumun gerektirdiği mahcubiyet hareketlerinde bulunuyorum, şaşkınlıkla burnuma dokunuyor, sonra Polo mendilimi -zaten kahverengi lekeler var üzerinde- çıkarıp burun deliklerimden gelen kanı siliyorum, genel olarak olayı iyi hallediyorum. “İrtifadan olmalı.” Gülüyorum. “O kadar yüksekteyiz ki.”

Başını sallıyor, bir şey demiyor, yukarıya numaralara bakıyor.

Asansör benim katımda duruyor, kapılar açıldığında Tom'a, -Büyük bir hayranınım. Gerçekten, nihayet seninle tanışabilmek çok müthiş,” diyorum.

“Evet, evet, anlıyorum.” Cruise o meşhur gülümseyişiyle sırıtıyor ve parmağını Kapıyı Kapatır düğmesine yapıştırıyor.

Bu gece çıktığım kız, Patricia Worrell -sarışın, manken, sadece bir sömestr okuduktan sonra geçenlerde Sweet Briar'dan terk- telesekreterime iki mesaj bırakmış, kendisini aramamın nasıl da mutlaka gerekli olduğunu bildiriyor. Matisse esintileri taşıyan mavi ipek Bill Robinson kravatımı gevşetirken onun numarasını tuşluyorum ve elimde telsiz telefon, havalandırmayı açmak için dairenin karşı ucuna gidiyorum.

Üçüncü çalışta açıyor. “Alo?”

“Patricia. Selam. Ben Pat Bateman.”

“A selam,” diyor. “Dinle, öteki hattayım. Ben seni arayabilir miyim?”

“Valla, şey...” diyorum.

“Bak, spor salonumdan arıyorlar,” diyor. “Hesabımın içine etmişler. Bir saniye içinde seni arayacağım.” “Olur,” diyorum ve kapıyorum.

Yatak odasına gidip bugün üzerimde olanları çıkarıyorum; balıksırtı yünlü takım elbise, Giorgio Correggiari pilili pantolon, Ralph Lauren pamuklu Oxford gömlek, Paul Stuart örme kravat, Cole-Haan süet ayakkabılar. Üzerime Barney s'den aldığım altmış dolarlık boxer şortumu geçiriyorum ve birkaç gevşeme egzersizi yapıyorum, elimde telefon, Patricia'nın beni yeniden aramasını bekliyorum. On dakikalık

gevşeme hareketinden sonra telefon çalıyor, altı defa çaldırdıktan sonra açıyorum.

“Selaam,” diyor. “Benim, Patricia.”

“Bekleyebilir misin? Öbür hatta başka birisi var da.”

“A tabii,” diyor.

Onu iki dakikalığına beklemeye alıyorum, sonra hatta geri dönüyorum. “Selam,” diyorum. “Üzgünüm.” “Önemli değil.”

“Evet. Akşam yemeği,” diyorum. “Saat sekize doğru bende, ha?” “Şey, ben de seninle onu konuşmak istiyordum,” diyor tane tane.

“Yoo, söyleme sakın,” diye inliyorum. “Ne oldu?” “Şey, bak şöyle,” diye başlıyor. “Radio City Hall'da bir konser var ve...”

“Hayır, hayır, hayır,” diyorum ona ısrarla. “Müzik yok.”

“Ama eski erkek arkadaşım, Sarah Lawrencelı klavyeci, grupta çalıyor ve-” Sanki hemen o an kararıma karşı çıkmaya karar vermiş gibi susuyor.

“Hayır. Iıh, Patricia,” diyorum ona kesin bir sesle, bir yandan da düşünüyorum: Hay allah belasını versin, nereden çıktı bu şimdi, neden bu gece?

“Ama, Patrick,” diye sızlanıyor ahizeye. “Çok eğlenceli olacak.”

Şu anda bu gece Patricia'yla sevişme ihtimalinin epeyce yüksek olduğunu düşünüyorum, ama eski erkek arkadaşının (Patricia'da eski erkek arkadaş diye bir şey yoktur) grup elemanlarından biri olduğu konsere gidersek iş yatar.

“Konser sevmem,” diyorum ona, mutfağa giderek. Buzdolabını açıp litrelik bir Evian çıkarıyorum. “Konser sevmem,” diyorum yeniden. “'Canlı' müzik sevmem.”

“Ama bu ötekilere benzemiyor.” Yarım ağız ekliyor, “Yerimiz çok iyi.”

“Bak, tartışmanın yararı yok,” diyorum. “Sen gitmek istiyorsan, git”

“Ama ben bir-lik-te olacağız sanıyordum,” diyor, duygu yapmaya çalışarak. “Yemek yiyeceğiz sanıyordum,” sonra hemen o an aklına gelivermiş gibi, “Be-ra-ber olacağımızı sanıyordum. İkimizin.”

“Biliyorum, biliyorum,” diyorum. “Dinle, herkes ne yapmak istiyorsa onu yapabilmeli. Sen ne yapmak istiyorsan onu yap istiyorum ben"

Duruyor, yeni bir yol deniyor. “Bu müzik o kadar güzel ki...

Biliyorum, bayat gelecek sana, ama öyle... yüce ki. Grup, dinleyebileceklerinin en iyilerinden birisi. Komikler, harikuladeler ve de müzikleri o kadar şahane ki ve de oh tanrım, onları dinlemeni o kadar çok istiyorum ki. Harika bir zaman geçireceğiz, sana garanti veriyorum.” Paçalarından samimiyet akmakta.

“Hayır, hayır, sen git,” diyorum. “İyi vakit geçir.”

“Pat-ric,” diyor. iki biletim var.”

“Hayır. Konser sevmem,” diyorum. “Canlı müzik gıcık ediyor beni,”

“Valla,” diyor -sesinde belki de gerçek bir düş kırıklığının gölgesi var- “orada yanımda olmadığın için üzüleceğim.”

“Bak, git ve eğlen diyorum.” Evian şişesinin kapağını döndürüp çıkarıyorum, bir sonraki adımımı planlıyorum. “Dert etme. Dorsia'ya yalnız gideceğim o halde. Tamam, pekala.”

Çok uzun bir sessizlik oluyor, şu sözlere tercüme etmeyi başarabildiğini bir sessizlik; Hı-hı, evet, şimdi o siktiğimin boktan konserine git de görelim. Evian'dan kocaman bir yudum alıyorum, bana ne zaman bende olacağını söylemesini bekliyorum.

“Dorsia mı?” diye soruyor, sonra, kuşkulu bir sesle, “orada rezervasyon mu yaptırdın? İkimiz için yani?”

“Evet,” diyorum. “Sekiz otuza.”

“Şeey...” Küçük bir kahkaha çıkıyor ağzından, sonra duralı-yor, “yani şey... yani, demek istiyorum ki, ben onları seyrettim. Ben sadece senin onları seyretmeni istiyordum.”

“Dinle. Ne yapıyorsun?” diye soruyorum. “Gelmeyeceksen, başka birini aramam gerekiyor. Emily Hamilton'ın numarası var mı sende?”

“00, hadi hadi Patrick, böyle ani... karar verme.” Sinirli sinirli kıkırdıyor, “iki gece daha çalacaklar, demek ki onları yarın da dinleyebilirim. Dinle, sakinleş, tamam mı?”

“Tamam,” diyorum. “Sakinim.”

“Peki ne zaman geleyim sana?” diye soruyor Lokanta Orospusu.

“Sekiz demiştim' diyorum ona, iğrenerek.

“Tamam,” diyor, sonra baştan çıkarıcı bir fısıltıyla, “saat sekizde görüşürüz.” Başka bir şey söylememi beklermiş gibi telefonda oyalanıyor, sanki hani neredeyse doğru karar verdiği için . onu tebrik falan etmeliyim, ama bunlarla uğraşacak vaktim yok, onun için hemen kapatıyorum telefonu.

Telefonu Patricia'nın suratına kapar kapamaz odanın öbür ucuna koşup Zagat'ı kapıyorum ve sayfaları hızla karıştırıp Dorsia'yı buluyorum. Titreyen parmaklarımla numarayı tuşluyorum. Meşgul. Panik içinde, telefonu Sürekli Aramaya bağlıyorum, bunu izleyen beş dakika içinde sadece sadık ve uğursuz bir meşgul sesi, çaldıkça çalıyor. Nihayet düştü, çalıyor, açılmadan saniyeler önce, kırk yılda bir başıma gelen bir şey oluyor -bir adrenalin coşması.

“Dorsia,” diyor bir ses, cinsiyeti ilk anda belli değil, geri planda bir duvar gibi yükselen gürültülerden dolayı androjen bir karakterde. “Lütfen bekler misiniz?”

Orası tıka basa dolu bir stadyumdan ancak biraz daha az gürültülü, telefonu kapamayıp hatta kalmak için toplayabildiğim bütün cesareti topluyorum. Beş dakika kadar bekliyorum, avucum terli, telsiz telefonu bu kadar sıkıca kavramaktan dolayı acımakta, bir yanım çabamın boşunalığının bilincinde, bir yanım umutlu, bir yanımsa daha önceden yer ayırtmadığım ya da Jean'e ayırttırmadığım için sıkkın. Ses geri geliyor ve lanet bir tonda, “Dorsia,” diyor.

Gırtlağımı temizliyorum. “Mmm, şey, biliyorum biraz geç ama saat sekiz buçuk ya da belki dokuz için iki kişilik bir masa ayırtmak mümkün olur mu acaba?” Bunu sorarken gözlerim sıkı sıkıya yumulu.

Bir boşluk oluyor -geri plandaki kalabalık kabaran, kulakları sağır eden bir kütle- damarlarımda hızla dolaşmaya başlayan sahici bir umutla gözlerimi açıyorum, anlaşılan metrdotel, allah ondan razı olsun, rezervasyon defterinden belki de iptal edilen masa aramakta, fakat sonra kıkırdamaya başlıyor, kıkırdama önce alçak, fakat yavaş yavaş yükselip tiz bir kahkaha kreşendosuna erişiyor ve aniden ahizeyi küt diye suratıma kapatıverince kesiliyor.

Şaşkın, ateşler içindeyim, içim oyulmuş gibi, bir sonraki adımımı düşünmeye çalışıyorum, odadaki tek ses gürültüyle ahizeden taşan çevir sesi. Toparlan, altıya kadar say, Zagat rehberini yeniden aç, Dorsia kadar in olmasa da en azından ona en yakın ayarda bir yerde sekiz buçuk için rezervasyon yaptırma paniği karşı konulmaz biçimde sarıyor beni, konsantrasyonum yeniden yerine geliyor. Sonunda Barcadia'da dokuz için iki kişilik yer ayırtabiliyorum, o da sıradaki birisi rezervasyonunu iptal ettiği için, gerçi Patricia belki de düş kırıklığına uğrayacak ama Barcadia'dan hoşlanabilir de -masalar birbirinden iyice uzak, ışıklandırması loş, yemek Nouvelle Güneybatı ekolü- hoşlanmazsa da, ne yapacak yani kancık, beni dava mı edecek?

Bürodan çıktıktan sonra spor salonunda bayağı sıkı çalıştım bugün ama, o gerginlik gene dönüp geldi. Bu yüzden, doksan defa yanlarım için mekik çekiyorum, yüz elli şınav çekiyorum, sonra Huey Lewis'in yeni CD'sini dinlerken yirmi dakika kadar koşuyorum. Sıcak bir duş alıyorum, ardından Caswell-Massey'in yeni bir ölü deri temizleyici kremini, Greune'in vücut losyonunu, sonra Lubriderm'in vücut nemlendiricisini ve Neutrogena'nın yüz kremini kullanıyorum. İki takım elbise arasında tereddüt geçiriyorum. Biri Saks'dan aldığım, Bili Robinson'ın yünlü krep takımı, Charivari'nin pamuklu jakar gömleği ve Armani kravat. Yoksa Alexander Julian'ın yünlü kaşmir spor takımını mı giymeliyim, mavi ekose, pamuklu gömleği ve yünlü kumaştan pantolonu var, içine de Bill Blass'dan puantiye kravat takıyorum. Julian'ınki mayıs ayı için biraz kalın olabilir, ama Patricia, sandığım gibi, Karl Lagerfeld takımı giyerse, o zaman ben de Julian'ı giyerim, çünkü onun elbisesine bu yaklaşır. Ayakkabılar A. Testoni'den krokodil loafer'lar.

Bir şişe Scharffenberger'i buza oturttum, şişe bir Spiros alüminyum kasenin içinde, kase Christine Van der Hurd'ün kesme camdan şampanya soğutucusunda, hepsi birden Christofle gümüş kaplama bir tepsinin üzerinde. Scharffenberger fena değil -Cristal değil, ama Cristal'i neden bu dümbeleğe harcayayım ki? Büyük olasılıkla zaten farkı anlamayacaktır. Onu beklerken bir kadeh içiyorum, Turchin imzalı camlı çay masasının üzerindeki cam hayvan biblolarını

düzeltiyorum ara sıra, ya da son aldığım ciltli kitabın sayfalarını karıştırıyorum, Garrison Keillor'un yazdığı bir şey. Patricia gecikti.

Oturma odasındaki kanepenin üzerinde beklerken Wurlitzer'de Lovin Spoonful'un Cherish'i çalıyor, ben de Patricia'nın bu gece güvencede olduğu sonucuna varıyorum, beklenmedik bir anda bıçak çekip sırf eğlencesine onun üzerinde deneyecek değilim, gırtlağında açtığım yarıklardan akan kanı seyrederek ya da boynunu yarıp açarak ya da gözlerini oyarak zevklenmeyeceğim de. Şansı var bu gece, gerçi neden şansı var o da belli değil ya. Belki bu gece, serveti, ailesinin serveti onu koruduğu için güvencede, ya da belki sırf ben öyle uygun gördüğüm için. Belki içtiğim Scharffenberger dürtülerimi uyuşturdu ya da belki yalnızca, üzerimdeki bu güzelim Alexander Julian takımı kancığın kanıyla kirletmek istemiyorum. Her ne halse, şu saçma gerçek ortada: Patricia hayatta kalacak, ve bu en ufak bir beceri, en ufak bir zeka gerektirmeyen bir zafer.

Otuz dakika gecikmeyle geliyor, kapıcıya onu yukarı yollamasını söylüyorum, mamafih gene de dairemin önünde, kapımı

kilitlerken karşılıyorum. Beklediğim Karl Lagerfeld takımı giymemiş, ama gene de oldukça derli toplu görünüyor; kollarında Louis DeirOlio'dan yalancı taşlı kol düğmeleri olan ipek gazar bluz, Saks'dan işli kadife pantolon, Wendy Gell'in Anne Klein için dizayn ettiği kristal küpeler, dore yüksek topuklu ayakkabılar. Şehre inmek üzere taksiye bindiğimizde nihayet baklayı ağzımdan çıkarıyor, Dorsia'ya gitmediğimizi söylüyorum, sonra binbir özür dileyerek, kesilen telefonlarla, bir yangınla, kindar bir metrdotelle ilgili bir şeyler söylüyorum. Haberi verdiğimde kısa bir an nefesi kesilir gibi oluyor, özürleri dinlemiyor bile, lanet bakışlarını benden öteye, pencereye çeviriyor. Gittiğimiz lokantanın ne kadar in, ne kadar lüks olduğunu anlatarak onu yatıştırmaya çalışıyorum, rezeneli ve muzlu makarnasını, sorbelerini anlatıyorum, fakat o sadece başını sallıyor, sonunda, tanrım, ona Barcadia'nın son zamanlarda Dorsia'dan bile pahalı olduğunu anlatmaya kadar vardırıyorum işi, ama tınmıyor. Gözleri, yemin ediyorum, belli belirsiz yaşarıyor.

Büyük yemek salonunun arka bölümüne doğru vasat bir masaya oturtulduğumuzda açıyor ağzını ancak, o da bir Bellini ısmarlamak için. Yemekte, iştah açıcı olarak elma kompostolu tirsi balığı, antre

olarak da keçi peynirli rulo köfte ve bıldırcınlı sos ısmarlıyorum. O menekşeli, çamfıstıklı levrek, iştah açıcı olarak tereyağlı yerfıstığı çorbası, sakız kabağı ezmeli füme ördek istiyor, bu sonuncusu kulağa garip geliyor ama aslında oldukça iyi. New York dergisi bunun için 'şakacı fakat gizemli bir yemek; demişti, Patricia ya bunu söylüyorum. Yaktığım kibriti görmezden gelerek sigarasını kendisi yakıyor, oturduğu koltuğa gömülmüş somurtmakta, dumanı suratıma üflüyor, bana ara ara öfkeli bakışlar yolluyor, kibarlık bende kalsın diye görmezden geliyorum, elimden geldiğince centilmence davranıyorum. Tabaklarımız geldiğinde gözlerimi dikip uzun uzun yemeğime bakıyorum -rulo köfte koyu kırmızı üçgenler halinde, üzerlerine nar suyuyla pembeleştirilmiş keçi peyniri kondurulmuş, kalın, koyu, ten rengi bıldırcın sosu etin etrafını sarmış, geniş siyah tabağı çepeçevre saran yan yana dizilmiş mango dilimleri,- biraz kafam karıştı, nihayet yemeğe karar veriyorum, duraksayarak çatalı elime alıyorum.

Yemek yalnızca doksan dakika sürmekle birlikte, sanki bir haftadır Barcadia'da oturuyormuşuz gibi geliyor bana, ardından Tunnela gitmek çok içimden gelmese de, Patricia'nın davranışı karşısında ona yerinde bir ceza diye düşünüyorum. 320 dolar hesap geliyor -beklediğimden daha az aslında- platin AmEx kartımla ödüyorum. Takside kent merkezine doğru giderken gözlerim taksimetreye kilitlenmiş vaziyette, şoförümüz Patricia'yla sohbet etmeye yelteniyor, bizimki hiç oralı değil, Gucci pudriyerinin aynasında zaten iyice boyanmış agzına ruj sürüyor. Bu gece beysbol maçı vardı, galiba videoya almayı unuttum, eve gittiğimde seyredemeyeceğim, ama bugün işten çıktığımda iki dergi aldığımı hatırlıyorum, onları karıştırmakla bir-iki saat falan geçer. Rolex'ime bakıyorum ve bir, bilemedin iki içki içersek David Letterman'la Geceyarısına yetişebilirim. Patricia fiziksel olarak iştah açıcı, vücuduyla seks yapmak da hoşuma gider gitmesine ama, ona nazik davranmak, randevuyu iyi götürmek, ondan bu akşam Dorsia'ya giremediğimiz için özür dilemek (Barcadia iki kat daha pahalı üstelik, canına yandığımın) hiç içimden gelmiyor. Kancık, limuzine binmedik diye bozuk atıyor galiba.

Taksi Tunnel'ın kapısı önünde duruyor. Yazan parayı ödüyorum, şoföre iyi bir bahşiş veriyorum, Patricia'ya kapıyı açıyorum, taksiden inerken elinden tutarak yardım etmek istiyorum, görmezden geliyor. Kapı önündeki kordonların arkasında bekleyen yok bu gece. Hattâ bu gece Yirmidördüncü Sokak'taki tek insan, bir çöp konteynırının yanma çökmüş, acıyla kıvranırken inleyerek bozuk para ya da yiyecek dilenen bir berduş, çarçabuk yanından geçiyoruz, kordonların öteki yanında duran iki-üç kapıcıdan biri bizi içeri alıyor, bir diğeri de sırtımı sıvazlayarak, “Nasılsınız Bay McCullough?” diye soruyor. Başımı sallıyorum, Patricia'ya kapıyı açıyorum, ardından içeri girerken, “İdare eder... şey, Jim,” diyorum, onunla tokalaşıyorum.

İçeri girer girmez, ikimiz için elli doları ödedikten sonra, Patricia'nın arkamdan gelip gelmediğine aldırış etmeden, dosdoğru bara gidiyorum. Sek bir J&B ısmarlıyorum. O Perrier içecek, limonsuz, kendisi ısmarlıyor. Bara dayanmış taş gibi vücutlu garson kızı inceleyerek içkimi yanladığım sırada birden bir şeylerin yolunda olmadığını fark ediyorum; ışıklandırma ya da New Sensation'ı söyleyen INXS ya da barın arkasındaki taş gibi kız değil mevzu. Başka bir şey. Kulübün geri kalanına göz atmak için ağır ağır arkama döndüğümde, tamamıyla bomboş bir mekanla karşılaşıyorum, Patricia ile ben koca kulüpteki tek müşterileriz. Arada bir geçen sımsıkı vücutlu yavrular dışında, kelimenin tam anlamıyla Tunnel'da ikimiz baş başayız. New Sensation, The Devil Inside oluyor, müzik bangır bangır çalmakta, ama müziğe tepki veren bir kalabalık olmadığı için daha az gürültü çıkıyormuş gibi geliyor, dans pisti ise boş olunca uçsuz bucaksız görünüyor.

Bardan uzaklaşarak kulübün öteki bölümlerine bakmaya karar veriyorum, Patricia'nın da arkamdan gelmesini bekliyorum, ama o gelmiyor. Bodrum kata inen merdivenleri kollayan hiç kimse yok, aşağı doğru inerken yukarının müziği değişiyor, Feel Free'yi söyleyen Belinda Carlisle oluyor. Bodrumda Sam ve İrene Sanford'a benzeyen bir çift var, fakat aşağısı daha karanlık, daha sıcak, yanılıyor olabilirim. Bara dayanmış şampanya içerlerken yanlarından geçip gidiyorum ve bir koltukta oturan olağanüstü iyi giyinmiş Meksikalı tipli herife yöneliyorum. Üzerinde yünlü kumaştan Mario

Valentino kruvaze bir ceket ve buna uygun pantolon, Agnes B. pamuklu gömlek, ayaklarında Susan Bennis Warren deri iskarpinler (çorapsız), yanında güzel, adaleli, Avrupalı şırfıntı bir piliç -kirli sarışın, koca memeler, güneş yanığı, makyajsız, Merit Ultra Light içiyor- var, pilicin üstünde Patrick Kelly den zebra deseni baskılı pamuklu bir elbise ve yalancı taşlarla süslü, ipek kumaştan, uzun topuklu ayakkabılar var.

Herife adının Ricardo olup olmadığını soruyorum. Başıyla onaylıyor. “Bildin.”

Bir gram istiyorum, Madison yolladı diyorum. Cüzdanımı çıkarıp ona bir ellilik iki de yirmilik uzatıyorum. Avrupa süprüntüsü piliçten cüzdanını istiyor. Kız ona Anne Moore imzalı kadife bir çanta uzatıyor. Ricardo elini içine sokuyor ve minicik, ikiye katlanmış bir zarf çıkarıyor. Yanlarından ayrılmadan önce, Avrupa süprüntüsü piliç bana ceylan derisi cüzdanımı beğendiğini söylüyor. Ben de ona senin memelerinin arasına sokmak isterdim, sonra da kollarını kökünden koparmak diyorum, ama müzik, Faith'i söyleyen George Michael, o kadar yüksek çalıyor ki, beni duyamıyor.

Yukarıda, Patricia'yı bıraktığım yerde buluyorum, barda yalnız başına, önündeki Perrier'yi yudumluyor.

“Dinle, Patrick,” diyor, biraz gerilemiş gibi. “Sadece şunu bilmeni istiyorum ki-”

“Bir orospu olduğunu mu? Bak, biraz koka ister misin?” diye bağırıyorum, lafını ağzına tıkayarak.

“Hu, evet... Tabii.” Delicesine aklı karıştı.

“Hadi gel,” diye haykırıyorum, eline yapışıyorum. içkisini bana üzerine koyuyor ve bomboş kulüp boyunca arkamdan geliyor, merdivenlerden çıkıp tuvaletlere doğru gidiyoruz. Aşağıda yapmamamız için hiçbir neden yok aslında, ama biraz zevksizce geliyor ve erkekler tuvaletlerinin bölmelerinden birinde kokanın neredeyse tamamını çekiyoruz. Ben erkekler tuvaletinin önünde bir kanepeye oturmuş, onun sigaralarından birini içerken, o aşağıya, ikimize içki getirmeye iniyor.

Geri geldiğinde gecenin başındaki davranışı için özür dili. yor. “Yani Barcadia'ya bayıldım, yiyecekler istisnai, hele o mango sorbesi, ay-aman-aman, göğün yedinci katma çıktım. Dinle, Dorsia'ya gitmememizin ziyanı yok. Nasıl olsa başka bir gece gidebiliriz, biliyorum, büyük olasılıkla yer ayarlamaya çalıştın, ama şu sıralar o kadar in ki. Fakat, oh, gerçekten Barcadia'nın yemeklerine bayıldım. Ne zamandan beri açık orası? Üç-dört ay oluyor galiba. New York dergisinde müthiş bir yazı okudum, yoksa Gourme'de miydi... Fakat neyse, yarın gece benimle şu grubu dinlemeye gelmez misin? Ya da belki önce Dorsia ya gideriz, sonra Wallace'i seyretmeye, ya da belki Dorsia'ya sonra gideriz, fakat belki de o kadar geç saate kadar açık kalmayabilir. Patrick, ciddiyim; gerçekten, seyretmelisin onları. Avatar o kadar iyi bir solist ki, ona gerçekten âşık olduğumu sanmıştım bir aralar -valla, aslında kesiktim, âşık değil. Wallace'dan samimi olarak hoşlanıyordum ama o, o sıralar şu yatırım bankacılığı işlerine takmıştı, gündelik alışkanlıklarıyla birlikte götüremedi ve çöktü, ama onu asit götürdü, kokain değil. Yani evet, kesin biliyorum, onun için de o çöktüğünde ben uzaklaştım, takılmayayım dedim.”

J&B diye düşünüyorum. Sağ elimde J&B bardağı diye düşünüyorum. El diye düşünüyorum. Charivari. Charivari gömlek. Fusilli diye düşünüyorum. Jami Gertz diye düşünüyorum. Porsche 911. Şar-pei köpeği diye düşünüyorum. Bir şar-pei köpeğim olsun isterdim. Yirmi altı yaşındayım diye düşünüyorum. Önümüzdeki yıl yirmi yedi olacağım. Bir Valium. Hayır, iki Valium diye düşünüyorum. Cep telefonu diye düşünüyorum.

Kuru Temizleyici

Genellikle kanlı elbiselerimi yolladığım Çinli kuru temizleyici bana dün hâlâ üzeri birilerinin kanıyla lekeli bir Soprani ceket, iki beyaz Brooks Brothers gömlek ve Agnes B. bir kravat yolladı. Öğle yemeğine randevum var -kırk dakika sonra- ondan önce temizleyiciye uğrayıp şikayet etmek istiyorum. Soprani ceket, gömlekler ve kravatın yanı sıra, temizlenmeleri gereken bir çanta dolusu kan lekeli çarşaf da var yanımda. Çinlinin kuru temizleyici dükkanı, Batı Yakasında, benim oturduğum yerden yirmi sokak ötede, hemen hemen Columbia Üniversitesinin yakınlarında, ve

şimdiye kadar hiç oraya gitmediğim için de mesafe serseme döndürüyor beni (bugüne kadar elbiselerim evimden yaptığım bir telefon konuşmasını müteakiben alınır ve yirmi dön saat içinde geri getirilirdi). Bu gezinti nedeniyle sabahları yaptığım aletli jimnastik için vakit bulamıyorum. M.K.'de hiçbirimizin davetli olmadığı bir dergi partisinde gayet . masumca başlayıp sabah beş suları benim bankamatigimde son bulan, Charles Griffin'le Hilton Ashbury'nin de katıldıkları, geceden şafağa dek süren bir kokain alemi yüzünden uykuyu fazlaca kaçırdığımdan Patty Winters Şov'u da yakalayamadım. Aslında Başkanla yapılan bir söyleşinin tekrarıydı, onun için fazla bir şey kaçırmış sayılmam, herhalde.

Gerginim, saçım jöleyle geriye yatırılmış vaziyette, gözümde Wayfarer'larım, kafa derim sızlıyor, dişlerimin arasında -yakılmamış- bir puro var, üzerimde siyah bir Armani takım, beyaz pamuklu bir Armani gömlek, ve bir de ipek kravat, o da Armani. Sıkı görünüyorum ama midem allak bullak, beynim kaynıyor. Çinli çamaşırcıya girerken ağlayan bir serseriye sürünüp geçiyorum, ihtiyar bir adam, kırk-elli yaşlarında, şişko ve kır saçlı, tam kapıyı açarken, üstüne üstlük bir de kör olduğunu fark ediyorum, ayağına basıyorum, aslında ayak değil bir yumru, elindeki bardağı yere düşürüyor, bozukluklar bütün kaldırıma saçılıyor. Bunu mahsus mu yaptım? Ne dersiniz? Yoksa kazayla mı oldu?

Sonra on dakika kadar kuru temizlemecinin idarecisi olduğunu sandığım minnacık ihtiyar bir Çinli kadına tek tek lekeleri gösteriyorum, dükkanın arkasından tutup kocasını bile getirdi, çünkü dediklerinin tek kelimesini anlayamıyorum. İhtiyar kadın herhalde Çince olan bir lisanda bir şeyler söyleyip duruyor, sonunda kesmek durumunda kalıyorum.

“Dinle bak...” Purolu elimi havaya kaldırıyorum, Soprani ceketim öbür koluma asılmış vaziyette. “Ama bakın... Şşşş, ama bir dakika... şşşş, bana hiçbir neden gösteremiyorsunuz.”

Çinli kadın cır cır bir şeyler söylemeye devam ediyor, minik yumruğuyla ceketin kollarına yapışıyor. Elini itiyorum, ona doğru eğilerek, tane tane konuşuyorum. “Berna ne söylemeye çalışıyorsun -sen?”

Gözlerini iri iri açmış, cik cik devam ediyor. Kocası çantadan çıkardığı iki çarşafı havaya kaldırıyor, çarşafların ikisi de kurumuş kan lekelerine bulanmış, dili tutulmuş gibi çarşaflara bakakalıyor.

“Aga-agart-agartmak mı?” diye soruyorum kadına. “Ağartmak mı demeye çalışıyorsun sen?” Başımı sallıyorum, inanılır gibi değil. “Ağartmak ha? Oh, tanrım.”

Soprani ceketin kol yenlerine işaret ediyor hâlâ, sonra arkasındaki iki çarşafa döndüğünde, cik cik ses bir oktav yükseliyor.

“İki mesele var,” diyorum, sözünü keserek. “Bir. Soprani bir ceketi ağartamazsın. Söz konusu değil. İki,” -sesimi yükseltiyorum, o konuşadursun- “iki, ben bu çarşafları bir tek Santa Fe'de bulabiliyorum. Bunlar çok pahalı çarşaflar ve bunların ciddi olarak temizlenmeleri lazım...” O ise hâlâ konuşmakta, sanki bu laf salatasını anlıyormuş gibi başımı sallayıp duruyorum, sonra yüzüme bir gülümseme kondurarak dosdoğru suratına yaklaşıyorum. “Şu-siktigimin-çeneni-kapatmazsan-seni-öldürürüm-beni-anlıyor-musun?”

Çinli kadının panikli cırıldaması anlaşılmaz bir hız kazanıyor, gözleri hâlâ koca koca açık. Yüzü, belki de kırışıklıklardan, garip biçimde ifadesiz görünüyor. Dramatik bir hareketle lekeleri işaret ediyorum gene, ama sonra bunun yaran olmadığını anlıyorum, elimi indiriyor ve kendimi zorlayarak ne dediğini anlamaya çalışıyorum. Sonra öylesine, yeniden sözünü kesip ona aldırmadan konuşmaya devam ediyorum.

“Şimdi, dinle, çok önemli bir öğle yemeği randevum var,” -Rolex'ime bakıyorum- “Hubert's’da, yarım saat sonra-” sonra gene kadının yassı, çekik gözlü suratına bakıyorum- “ve de bunlar bana lazım... yoo, dur, yirmi dakika sonra. Yirmi dakika sonra Hubert’s’da Ronald Harrison'la yemeğe randevum var ve de bu çarşafların bugün akşam üzerine kadar temizlenmiş olması gerekiyor.”

Ama dinlemiyor; o aynı spastik, ecnebi dilde bir şeyler geveleyip duruyor. Şimdiye kadar hiçbir yeri ya da şeyi ateşe vermiş-ligim yok, acaba nasıl yapılıyor, hangi malzemeler kullanılıyor, gazyağı, kibrit... yoksa benzin mi?

“Bak.” Bende film kopuyor, bütün samimiyetimle, şarkı söyler gibi, suratına doğru eğilerek -ağzını çarpıta çarpıta konuşmakta, kocasına

dönüyor, adam ender tanık olunan kısa aralardan birinde ancak başını sallama fırsatı buluyor- diyorum ki, “Seni an-la-mı-yo-rum.”

Gülmeye başlıyorum, durum o kadar gülünç ki, elimi tezgahın üzerine indirerek konuşulacak başka birisi var mı diye çevreme bakmıyorum, ama dükkan boş, “Delice bir şey bu,” diye mırıldanıyorum kendi kendime. iç geçiriyorum, elimle yüzümü ovuşturuyorum, sonra aniden gülmeyi kesiyorum, bir anda Hiddetleniyorum. “Salağın tekisin sen. Seninle başa çıkılmaz,” diye hırlıyorum.

Cır cır cevap yetiştiriyor.

“Ne?” diye dikleniyorum. “Beni duymadın demek ki? Çang çing çong? Çang çing çong, ha? Öyle mi dedin? Çang... çing, çong mu demiştin?”

Yeniden Soprani ceketin kol yenine yapışıyor. Kocası tezgahın arkasında, surat beş karış, aklı başka yerlerde.

“Sen... salağın... tekisin!” diye haykırıyorum.

Cır cıra devam, istifini bozmadı, hâlâ inatla çarşaflardaki lekelere işaret ediyor.

“Sersem orospu, sersem çing kancık çong? Anladın mı?” diye bağırıyorum, suratım pancar gibi, ağlamak üzereyim. Tir tir titriyorum, ceketi elinden çekip alıyorum, “Yüce tanrım,” diye mırıldanarak.

Arkamda kapı açılıyor, çıngırak çınlıyor, kendimi toparlıyorum. Gözlerimi yumuyorum, derin bir soluk alıyorum, yemekten sonra solaryuma uğramam gerektiğini hatırlıyorum kendi kendime, belki de Hermes'e ya da "Patrick?”

Gerçek bir ses duymanın verdiği irkilmeyle arkama dönüyorum, benim apartmandan tanıdığım bir kız, bir-iki kere girişte oyalanırken görmüştüm, ne zaman karşılaşsak bana hayranlık dolu bakışlar yollar. Benden büyük, yirmilerinin sonunda, fena değil, biraz kilolu, üzerinde bir jogging eşofmanı -nereden? Bloomingdale's? Hiç fikrim yok-ve... ağzı kulaklarında. Güneş gözlüklerini çıkartarak geniş geniş sırıtıyor. “Selam Patrick, sen olduğunu anlamıştım.”

Adının ne olduğu konusunda hiçbir fikrim olmadığından pes perdeden bir merhaba çekiyorum, sonra ağzımın içinde çarçabuk

kadın ismine benzer bir şeyler geveliyorum, gözlerimi ona dikip öylece bakakalıyorum. Bitmişim, tükenmişim, içimdeki gaddarlığı denetlemeye çalışıyorum, arkamda Çinli kadın hâlâ çığırmakta. Ellerimi birbirine vurup “Ya, işte böyle,” diye lafı bağlıyorum.

Yerinden kıpırdamıyor, kafası karıştı, neden sonra elinde makbuzu ürkek ürkek tezgaha yanaşıyor. “Gülünç değil mi? Kalkıp taa buralara kadar geliyoruz, fakat biliyor musun, gerçekten bu işi en iyi yapan bunlar.”

“Peki o zaman neden şu lekeleri çıkaramıyorlar?” diye soruyorum sabırla, hâlâ gülümsemekteyim, gözlerimi yumuyorum, Çinli kadın nihayet çenesini kapıyor, o zaman açıyorum. “Yani bu insanlarla konuşabilir misin allasen" Nazikçe bir soru. “Ben bir yere varamıyorum da.”

Kız yaşlı adamın havaya kaldırdığı çarşafa doğru ilerliyor. “Aman tanrım, anlıyorum,” diye mırıldanıyor. Çarşafa şöyle bir dokunacak olduğunda ihtiyar kadın gene cırlamaya başlıyor, kız ona aldırış etmeden soruyor bana, “Ne lekesi bunlar?” Lekelere yeniden bakıyor ve “Aman tanrım,” diyor.

“Hmmm, şey...” Dönüp çarşaflara bakıyorum, gerçekten berbat görünüyorlar. “Hmm, şey, karadut suyu, şey, kızılcık suyu.”

Bana bakıp başını sallıyor, sonra pek ikna olmamış gibi, alttan alan bir sesle, “Bana pek karadut suyu, şey, kızılcık suyu gibi gelmedi,” diye karşılık veriyor.

Uzun uzun çarşaflara baktıktan sonra kekeleyerek, “Şey, aslında, ıhmm... Bosco... kırmızı biber sosu. Bilirsin, şey gibi...” Duralıyorum. “Vişneli çikolata gibi. Vişneli çikolata... Hershy's Şurubu.”

“Ha evet.” Başını sallıyor, anladı, bir parça inanmazlık var belki gözlerinde. “Aman tanrım.”

“Dinle, onlarla konuşabilirsen” -uzanıp yaşlı adamın elinden çekip alıyorum çarşafı- “gerçekten büyük yardım etmiş olursun bana.”

Çarşafı katlıyorum ve yavaşça tezgahın üzerine koyuyorum. “Gerçekten geç kaldım. On beş dakika sonra Hubert's'da bir öğle yemeği randevusuna yetişmem lazım” Kuru temizlemecinin kapısına doğru yöneliyorum, Çinli kadın yeniden cırıldamaya başlıyor,

umarsız, bana doğru parmak sallıyor. Korkunç bir bakış yolluyorum ona, el hareketlerinin taklidini yapmaktan kendimi zor alıyorum.

“Hubert's mı? Ay, sahiden mi?” diye soruyor kız, etkilendi. “Şehir dışına taşındılar değil mi?”

“Hu, şey, amm-man, dinle, gitmem gerek.” Cam kapının bu yanından sokaktan geçmekte olan bir taksiyi gözüme kestirmiş gibi yapıyorum ve müteşekkir numarasına yatarak, “Çok teşekkürler, ııı... Samantha,” diyorum.

“Victoria.”

“Doğru ya, Victoria.” Duralıyorum. "Öyle demedim mi?” “Hayır. Samantha dedin.”

“Şey, üzgünüm.” Gülümsüyorum. “Bugünlerde sorunlarım var.”

“Önümüzdeki hafta bir gün öğle yemeği yemeye ne dersin?” Sesi umutlu, ben geri geri dükkandan çıkarken üzerime üzerime geliyor. “Biliyor musun, sık sık şehir merkezine Wall Street civarına geliyorum.”

“A, bilemiyorum, Victoria.” Özür diler gibi gülümsüyorum, gözlerimi kalçalarından ayırıyorum. “Bütün günüm çalışmakla geçiyor.”

“Ee, şey, oh, biliyor musun, belki bir cumartesi?” diye soruyor Victoria, beni gücendirmekten korkuyor.

“Önümüzdeki cumartesi mi?” diye soruyorum, yeniden Rolex'ime bakıyorum.

“Oluuur.” Ürkekçe omuzlarını silkiyor.

“Ahhh. Mümkün değil. Matineye Sefillere gideceğim.” Yalan.

“Dinle. Gerçekten gitmeliyim. Yoksa...” Elimi saçımın üzerinden geçiriyor ve “aman tanrım,” diye mırıldanıyorum, sonra da kendimi zorlayarak, “'ben seni ararım,” diyorum.

“Oldu.” Gülümsüyor, rahatladı. “Ara.”

Çinli kadına bir kere daha kötü kötü bakıyorum ve dükkandan defolup çıkıyorum, var olmayan bir taksinin peşinden bir koşu koparıyorum, temizleyici bir ya da iki blok geçince yavaşlıyorum ve birden Amsterdam Caddesi'ndeki kahverengi kesme taş binalardan

birinin basamaklarına oturmuş çok güzel bir evsiz barksız berduş kıza bakarken buluyorum kendimi, ayakucundaki basamakta plastik bir bardak, sanki bir radar tarafından idare ediliyormuş gibi ona doğru seğirtiyorum, gülümsüyorum, cebimde bozukluk aranıyorum. Evsiz barksız birinin yüzü olamayacak kadar genç, taze ve renkli yüzü; bu, kızın üzüntüsünü daha da iç burkucu kılıyor. Kaldıranın kenarından üzerinde oturduğu kahverengi kesme taş binanın basamaklarına varmaya yetecek saniyeler zarfında onu dikkatle inceliyorum, başı önüne eğik, donuk gözlerle boş kucağına bakıyor. Durup baktığımı fark edince başını kaldırıyor, gülümsemiyor. Aksiliğim yok oluyor ve ona tatlı, basit bir şeyler söylemek isteğiyle yüzümü yüzüne yaklaştırıyorum, gözlerim hâlâ üzerine dikili, bomboş, kederli yüzüne doğru sempati ışınları yolluyorum ve strafor bardağına bir dolar atarak, “iyi şanslar,” diyorum.

Yüz ifadesi değişiyor, bu yüzden kucağındaki kitabı -Sanre- yanındaki Columbia Üniversitesi kitap torbasını ve nihayet bardağındaki sütlü kahveyi fark ediyorum, kahvenin içine doğru süzülerek iniyor bir dolarım ve bütün bunlar saniyelere sığıyorsa da her şey ağır çekimde olup bitiyor, kız başını kaldırıp bakıyor, önce bana, sonra bardağa, “Hey, bir derdin mi var senin allanın belası?” diye bağırıyor, bardağın üzerine eğilmiş halde donup kalıyorum, her yanım buz kesiyor, “Dol... dol... dolu... ol... dolu olduğunu.., görmedim,” diye kekeliyorum, sarsılmış bir halde kaçıp gidiyorum. Bir taksiye el ediyorum ve taksinin içinde Hubert's'a doğru yol alırken binaları dağlara, volkanlara dönüştüren sanrılar görüyorum, caddeler balta girmemiş orman oluyor, gökyüzü bir fon perdesi halinde donakalıyor, taksiden inmeden önce görüşümü düzeltmek için gözlerimi şaşılaştırmak zorunda kalıyorum. Hubert's'daki öğle yemeği kesintisiz bir sanrı olup çıkıyor, uyanık olduğum halde rüya görür buluyorum kendimi.

Harry's

“Çorapları pantolona uydurmalısın,” diyor Todd Hamlin kendisini dikkatle dinleyen Reeves'e. Reeves, bir yandan karıştırma çubuğuyla buzlu Beefeater'ını karıştırmakta.

“Kim demiş?” diye soruyor George.

“Dinle bak,” diye izah ediyor Hamlin sabırla. “Gri pantolon giymişsen, gri çorap giyeceksin. Bu kadar basit.”

“Dur bir dakika.” Sözünü kesiyorum. “Peki ya ayakkabıların siyahsa"

“O tamam,” diyor Hamlin, Martini'sini yudumluyor. “Ama o zaman kemerin ayakkabılara uyması gerekir.”

Soruyorum: “Yani diyorsun ki, gri bir takımın altına ya gri ya da siyah çorap giyebilirsin.”

“Eee... evet,” diyor Hamlin, aklı karıştı. “Herhalde. Öyle mi dedim?”

“Bak, Hamlin,” diyorum, “kemer konusunda seninle hemfikir değilim, çünkü ayakkabılar bel hizasından oldukça uzakta. Bence daha çok pantolona uyan bir kemer takmaya dikkat etmelisin.”

“Haksız sayılmaz,” diyor Reeves.

Üçümüz, Todd Hamlin, George Reeves ve ben, Harrys'de oturuyoruz, saat altıyı biraz geçiyor. Hamlin'in üzerinde Lubian'dan bir takım elbise var, Burberry'den geniş yakalı, çizgili, harika görünüşlü bir pamuklu gömlek, Resikeio'dan ipekli bir kravat ve Ralph Lauren bir kemer. Reeves'in üzerinde Christian Dior kruvaze bir takım, pamuklu gömlek, desenli bir Claiborne ipek kravat, burnu değişik renkte, zımbalı, bağcıklı Allen-Edmonds deri ayakkabılar, cebinde pamuklu bir mendil, herhalde Brooks Brothers; Lafont Paris güneş gözlükleri içkisinin yanında, peçetenin üzerinde duruyor. T. Anthon'dan alınma oldukça kaliteli evrak çantası İse masadaki boş iskemlenin üzerinde. Benim üzerimde iki düğmeli, incecik çizgili, yünlü-flanel karışımı bir takım elbise, hepsi Patrick Aubert, Bili Blass'dan puantiye bir ipek kravat ve çerçeveleri Lafont Paris'ten renksiz camlı numaralı gözlükler. Masanın ortasında birimizin discman'inin kulaklıkları duruyor, yanında içkilerimiz ve bir hesap makinesi. Reeves'le Hamlin bugün bir yerlerde cilt bakımı yaptırmak üzere bürodan erkenden ayrıldılar, ikisi de iyi görünüyor, ciltler pembeleşmiş fakat yanık, saç kısa ve başa yapışık. Bu sabahki Patty Winters Şov, 'Gerçek Hayattaki Rambolar' hakkındaydı.

Teki yeleklerden ne haber?” Reeves, Todd'a soruyor. “Onlar... onlar... out mu?”

“Hayır, George,” diyor Hamlin. “Tabii ki hayır.”

“Hayır.” Ben de katılıyorum. “Yeleklerin hiçbir zaman modası geçmedi.”

“Şey, aslında asıl mesele şu -yelek nasıl giyilmeli?” Hamlin soruyor.

“Vücuda oturmalı-” Reeves ve ben aynı anda söze giriyoruz. “Ah, özür dilerim,” diyor Reeves. “Sen söyle.” “Yok, yok, önemli değil,” diyorum. “Sen söyle.” “Yok rica ederim,” diyor George.

“Şöyle, yelek vücudu çepeçevre sararak oturmalı ve beli örtmeli,” diyorum. “Takım elbisenin ceketinin bel hizasındaki düğ-meşinin hemen yukarısında görünüvermeli. O kadar. Yelek fazla görünürse, cekete istenmeyen dar, kalıp gibi bir görüntü verir.”

“Hı-hı,” diyor Reeves, dili tutuldu neredeyse, kafası iyice karıştı.

“Tamam, onu biliyordum.”

“Bir J&B'ye daha ihtiyacım var,” diyorum, ayağa kalkarken. “Siz, beyler?”

“Buzlu bir Beefeater, bir dilim limonla,” diyor Reeves parmağını kaldırarak.

Hamlin. “Martini.”

“Tabii.” Bara gidiyorum, Freddy'nin içkileri hazırlamasını beklerken biri, galiba şu Yunanlı, William Theodocropopolis, First Boston'dan, zevksiz balıksırtı bir ceket giymiş, gömleği idare eder, ama süper görünüşlü Paul Stuart bir kaşmir kravat takmış, kravat takımı hak ettiğinden daha güzel gösteriyor. Diet Coke içen başka birine, o da Yunanlı, şunları söylüyor, “...dinle bak, Sting Çernobil'deydi -biliyorsun, Tunnel'ı açan heriflerin açtığı yer- 'Sayfa Altı'da haber oldu bu, derken biri altında bir Porsche 911'le geldi, arabada Whitney var-”

Masada, Reeves, Hamlin'e, sokak serserilerinin nasıl korkulu rüyası haline geldiğini, onlara yaklaşırken nasıl bir doları uzatıp sonra parayı birden çektiğini, sonra serserinin tam önünden geçerken de cebine soktuğunu anlatıyor.

“Dinle, sonuç alınıyor” diye üsteliyor. “O kadar şaşırıyorlar ki, çenelerini kapıyorlar”

“Sadece... hayır... de,” diyorum. İçkileri masaya koyuyorum. “Bütün söylemen gereken bu.”

“Sadece hayır mı diyeyim?” Hamlin gülümsüyor. “Sonuç alınıyor mu?”

“Eeee, aslında sadece sokakta yaşayan hamile kadınlardan,”

diye itiraf ediyorum.

“Sadece-hayır-de yaklaşımını Chambers Sokağındaki iki buçuk metrelik gorille denemedin herhalde?” diye soruyor Reeves. “Pipoyla crack içen hani?”

“Hey bakın, Nekenieh diye bir kulüpten haberdar olanınız var mı?”

Salonun öbür ucundaki bir masada Paul Owen, Trent Moore ya da Roger Daley'e bir hayli benzeyen biriyle ve Frederick Conne'a benzeyen bir başkasıyla oturuyor. Moore'un büyükbabası çalıştığı şirketin sahibi. Trent'in üzerinde çok küçük balıksırtı desenli yünlü kumaştan bir ceket var.

“Nekenieh mi?” diye soruyor Hamlin. “Nekenieh de ne?”

“Baksanıza, baksanıza,” diyorum. “Şurada Paul Owen'la oturan kim? Trent Moore mu?”

“Nerde?” diye soruyor Reeves.

“Kalkıyorlar. Şu masa,” diyorum. “İşte şu herifler.”

“Madison değil mi o? Hayır, Dibble,” diyor Reeves. Emin olmak için gözlüklerini takıyor.

“Hayır,” diyor Hamlin. “Trent Moore o.”

“Emin misin?” diye soruyor Reeves.

Paul Owen çıkarken bizim masaya uğruyor. Gözünde Persol gözlükler, evrak çantası Coach Leatherware.

“Selam, erkek tayfası.” Owen yanındaki iki herifi tanıştırıyor bize, biri Trent Moore, öteki Paul Denton diye biri.

Reeves, Hamlin ve ben ayağa kalkmadan tokalaşıyoruz. George'la Todd, Los Angeles'lı olan ve Nekenieh'in yerini bilen Trent'le sohbet etmeye koyuluyorlar. Owen ilgisini bana yöneltiyor, biraz huzursuz oluyorum.

"Nasılsın?" diye soruyor Owen.

"Çok iyiyim," diyorum. "Ya sen?"

"Oo, müthiş," diyor. "Hawkins hesabı ne alemde?"

"Hawkins hesabı..." Duralıyorum, sonra devam ediyorum, bir an bocaladım, "...iyi gidiyor."

"Sahiden mi?" diyor ilgisiz bir edayla. İlginç." Gülümsüyor, elleri arkada kenetli. "Süper değil yani?"

"Eh," diyorum, "işte... bilirsin ya."

"Ya Marcia nasıl?" diye soruyor, hâlâ gülümsemekte, odayı inceliyor, aslında bana baktığı yok. "Harika kız Marcia."

"Ya, evet," diyorum, bozum olmuş bir halde. "Şanslıyım... gerçekten."

Owen beni Marcus Halberstam sandı (gerçi Marcus, Cecelia Wagner'la çıkıyor,) ama nedense umursamıyorum, mantıklı bir gaf gibi de geliyor, çünkü Marcus da P & P'de çalışıyor ve hattâ benimle aynı işi yapıyor, Valentino takım elbiselere, marka numaralı gözlüklere düşkünlüğü var, hattâ Pierre Oteli'nde aynı berbere gidiyoruz, bu yüzden akla yatkın; beni irkiltmiyor. Ama Paul Denton bir şeyler biliyormuş gibi bana bakıp duruyor ya da bakmıyormuş gibi yapıyor, sanki beni tanıyıp tanımadığından tam emin değil, acaba o yat gezintisinde o da mı vardı, geçen man bir gece çıkılmıştı. Eğer öyleyse, telefonunu ele geçirmeliyim, ya da daha da iyisi adresini.

"E, belki bir gün bir içki içeriz," diyorum Owen'a.

"Harika" diyor. İçelim. İşte kartım."

"Teşekkürler." Cebime atmadan önce kartı yakından inceliyorum, kaba saba olduğunu görünce rahatlıyorum. "Belki ...Mardayı da...-" duruyorum, sonra üstüne basa basa, "getiririm," diyorum.

"Harika olur," diyor. "Hey, şu Seksen üçüncü Sokak'taki El Salvador bistrosuna hiç gittin mi?" diye soruyor. "Bu gece orada yemek

yiyoruz.”

“Hu. Yani hayır,” diyorum. “Ama çok iyi olduğunu duydum.” İsteksiz isteksiz gülümsüyorum ve içkimden bir yudum alıyorum.

“Evet, ben de öyle duydum.” Rolex'ine bakıyor. “Trent? Denton? Kaçalım mı? Rezervasyonumuz on beş dakika sonraya.”

Karşılıklı allahaısmarladık-güle güle'leşiliyor, çıkarken Dibble'Ia Hamilton'ın ya da en azından benim Dibble'la Hamilton olduklarını sandığım heriflerin oturdukları masaya uğruyorlar. Tam çıkarlarken, Denton dönüp bizim masaya bakıyor, bana, son bir kez, paniklemiş gibi, sanki beni görünce bir şeyden emin olmuş gibi, sanki beni bir yerden tanımış gibi, bu da beni müthiş huzursuz ediyor.

“Fisher hesabı,” diyor Reeves.

“Hasiktir,” diyorum. “Hatırlatmasana şimdi.”

“Şanslı orospu çocuğu,” diyor Hamlin.

“Çıktığı kızı göreniniz var mı?” diye soruyor Reeves. “Laurie Kennedy'yi? Müthiş parça.”

“Tanıyorum o kızı,” diyorum, sonra itiraf ediyorum, “yani tanırdım.”

“Ne diyorsun sen ya?” diye soruyor Hamlin, ilgilendi. “Ne diyor bu ya, Reeves?”

“Çünkü onunla çıktı da ondan,” diyor Reeves, istifini bozmadan.

“Sen nereden bildin?” diye soruyorum, gülümsüyorum.

“Kızlar beğenir Bateman'ı.” Reeves biraz sarhoş gibi. “Sen GQ'sun. Kesin GQ'sun sen, Bateman.”

“Teşekkürler beyler, ama...” Alay edip etmediğini bilmiyorum, ama ne olursa olsun, gururlanıyorum, yakışıklılığımın etkisini azaltmak için, “Karakteri feci kızın,” diyorum.

“Aman yahu, Bateman,” Hamlin homurdanıyor. “Ne fark eder ki?”

“Ne?” diyorum. “Ama öyle.”

“Ne yazar? Vücudu güzel olsun da. Laurie Kennedy tam bir yavru” diye ısrarla tekrarlıyor Hamlin. “Onunla başka nedenlerle ilgilendim demeye kalkma bana.”

“Karakterleri iyi oldu mu... mutlaka yolunda gitmeyen bir şeyler var demektir,” diyor Reeves, kendi dediğini kendisi de anlamadı.

“Karakterleri iyiyse ve de güzellikleri süper değilse yani-” Reeves ellerini havaya kaldırıyor, ne anlatmak istiyorsa, “-aman, kimin sikinde?”

“Bak, hipotez olarak diyelim, tamam mı? Ne olurmuş karakterleri iyi olursa?”

“İyilik, hoşluk. Hipotez olarak daha bile iyidir hattâ, ama-” diyor Hamlin.

“Biliyorum, biliyorum,” Gülümsüyorum.

“İyi karakterli kız diye bir şey yoktur” diyoruz hep bir ağızdan, kahkaha atıyoruz, ve çak yapıyoruz.

“İyi karakterli kız dediğin,” diye lafa başlıyor Reeves, “küçük taş gibi bir vücudu olan, bütün cinsel talepleri çok fazla orospulaşmadan yerine getiren ve esas itibarıyla o siktiğimin salak çenesini tutan bir piliçtir.”

“Dinleyin,” diyor Hamlin, başıyla onaylayarak. “İyi karakterli olup da aynı zamanda akıllı ya da matrak ya da belki zekimsi gibi ya da hattâ belki yetenekli -ne demek olduğunu sormayın bu yetenek denen şeyin- olan tek piliç cinsi çirkin piliçlerdir.”

“Tamaaaa-men.” Reeves başıyla onaylıyor.

“Sebebi de, suratlarına bakılmayacak gibi olduklarını gizlemek zorundadırlar” Hamlin sandalyesinde geriye yaslanıyor.

“Bakın, ben hep şu teoriyi savunmuşumdur,” diye söze giriyorum, “erkekler sadece döllemek için yaratılmışlardır, sadece soyu sürdürmek için, anlıyor musunuz?”

İkisi de başlarıyla onaylıyorlar.

“İşte bunu yapmanın tek yolu da,” sözcükleri dikkatle seçerek devam ediyorum, “...taş gibi yavrulardan... tahrik olursun, ama bazen para ya da şöhret de-”

“Aması yok,” diye sözümü kesiyor Hamlin. “Bateman, yani bana Oprah Winfrey'le -zenginlikse zenginlik, ünse ün- yapacağını mı

söylemek istiyorsun, ya da Nell Carter'a muamele mi çekeceksin - Broadway'de şovu var, ses müthiş, para gani-”

“Dur,” diyor Reeves. “Nell Carter da kim?”

“Dinle bak, Bateman,” diyor Hamlin. “Piliçlerin tek varlık nedeni bizi tahrik etmektir, senin de dediğin gibi. İnsan soyunun devamı, tamam mı? Bu kadar-” İçkisinden bir zeytin alıp ağzına atıyor, “basit.”

Mahsustan biraz sustuktan sonra, “Ed Gein'ın kadınlar hakkında ne dediğini biliyor musunuz?”

“Ed Gein mı?” diye birimiz soruyor. “Canal Bar'daki metrdotel mi?”

“Hayır,” diyorum. “Toplu cinayetler işleyen bir katil, 1950'ler, Wisconsin. İlginç bir herifmiş.”

“Sen hep böyle şeylerle ilgilenmişsindir Bateman,” diyor Reeves, sonra Hamlin'e dönüp, “bakın, şu yaşam öyküleri var ya, Bateman onları okur: Ted Bundy, Son of Sam, Fatal Vision, Charlie Manson. Hepsini.”

“Peki ne demiş Ed?” diye soruyor Hamlin, ilgilendi.

“Demiş ki,” diye başlıyorum. “Bana doğru gelen güzel bir kız görünce iki şey düşünürüm. Bir yanım onunla çıkmak, ona gerçekten iyi, hoş davranmak, gerektiği gibi davranmak ister.” Susuyorum, J&B'mi bir dikişte bitiriyorum.

“Öteki yanı ne düşünürmüş?” diye soruyor Hamlin çaktırmıyormuş gibi.

“Mızrağın ucuna geçirilmiş kellesinin nasıl görüneceğini,” diyorum.

Hamlin'le Reeves önce birbirlerine, sonra bana bakıyorlar, ben gülmeye başlıyorum, onlar da rahatsız rahatsız bana katılıyorlar.

“Dinleyin, yemeğe ne dersiniz?” diyorum. Çaktırmadan konuyu değiştiriyorum.

“Batı Yakasının yukarısındaki şu Hint-Kaliforniya lokantasına ne dersiniz?” önerisinde bulunuyor Hamlin.

“Bana uyar,” diyorum.

“Bana da iyi geldi,” diyor Reeves.

Hamlin soruyor, “Kim yapacak rezervasyonları?”

Şezlonglar

Pazartesi gecesi Courtney Lawrence beni yemeğe davet ediyor, davette hafif cinsel çağrışımlı bir hava olduğu için kabul ediyorum, ama işin içinde iş var, çünkü yemekte Scott ve Anne Smiley adında iki Camden mezununa katlanmamız gerekiyor. Columbus'da, Şezlonglar adında yeni bir lokanta seçmişler, sekreterime neler ısmarlamam gerektiği konusunda bugün öyle ayrıntılı bir inceleme yaptırttım ki, bürodan çıkmadan önce önümde üç alternatif mönü duruyor. Bitmez tükenmez taksi yolculuğumuz sırasında Courtney'in bana Scott ve Anne hakkında anlattıktan -çocuk bir reklam ajansında çalışıyor, kız babasının parasıyla lokantalar açıyor, son olarak da Doğu Yakasının yukarısındaki 1968'i açmış- gün boyu yaptıklarını dinlemekten ancak biraz daha sıkıcı; Elizabeth Arden'da yüz bakımı, Pottery Barn'da mutfak aletleri alışverişi (üstelik de bütün bunlar lityumlu kafayla), sonra Harry'e geliş, orada Charles Murphy ve Rusty Webster'la içki içişimiz, Courtney'in masanın altına koyduğu Pottery Barn mutfak aletlerini orada unutuşu. Scott'la Anne'in hayatlarının, beni uzaktan uzağa ilgilendiren tek ayrıntısı, evlendikten on üç yıl sonra Koreli bir oğlan çocuğunu evlat edinmeleri, ona Scott Jr. Adını vermeleri ve çocuğu, Scott'ın benim dönemimden dört yıl önce okuduğu Exeter a yollamaları.

Takside Courtney'yi uyarıyorum. “Rezervasyon yaptırmadılarsa yaktım çıralarını”

“Sen puronu içme yeter, Patrick,” diyor üstüne basa basa.

“Şu Donald Trump'ın arabası mı?” Yanımızda trafikte sıkışıp kalmış bir limuzini işaret ediyorum.

“Aman, Patrick. Kapa çeneni.” Dili dolanıyor, ilaç uyuşturmuş.

“Biliyor musun Courtney, Bottega Veneta evrak çantamda hemen çıkarıp takabileceğim bir walkman duruyor,” diyorum. “Biraz daha lityum alsana. Ya da bir Diet coke iç. Biraz kafein seni bu uyuşukluktan çekip çıkarabilir.”

“Sadece çocuğum olsun istiyorum,” diyor yumuşak bir sesle, pencereden dışarıya bakıyor, görmeden. “Sadece... iki... kusursuz... çocuk.”

“Bana mı söylüyorsun, yoksa şoför şapşalına mı?” diyorum iç çeker gibi, ama İsrailli şoförün de duyabileceği kadar yüksek bir sesle, ve tahmin edilebileceği gibi Courtney hiçbir şey söylemiyor.

Bu sabahki Patty Winters Şov, 'Parfümler, Rujlar ve Makyajlar' hakkındaydı. Courtney'nin çıktığı Luis Carruthers, şehir dışında, Phoenix'de ve perşembe gecesi geç saatlere kadar Manhattan'a dönmeyecek. Courtney, Bill Blass yün ceket, yelek, yün jarse tişört ve yün gabardin pantolon giymiş, kulaklarında Gerard E. Yosca'dan kristalli, mineli ve altın kaplama klips küpeler, ayaklarında Manolo Blahnik'in d'Orsay modeli ipek saten topuklu ayakkabıları. Benim üzerimde Alan Flusser'dan ölçülerime göre yapılmış tüvit ceket, pantolon ve pamuklu gömlek, Paul Stuart'dan ipek kravat. Spor salonunda bu sabah Stairmaster makinesinin başında yirmi dakika kadar beklemek zorunda kaldım. Kırkdokuzuncuyla Sekizinci sokakların kesiştiği yerde dilencinin birine bir dolar sallıyorum, ardından siktir işareti çekiyorum.

Bu gece sohbet Elmore Leonard'ın yeni kitabı -okumadım-ve kimi yemek yazarları -okudum- çevresinde gelişiyor; Sefiller müzikalinin İngiliz kastingi mi daha iyi, Amerikan kastingi mi; ikinci Sokak'la Seksenüçüncü Sokak'ın köşesindeki yeni El Salvador bistrosu; dedikodu sütunlarının hangisi daha başarılı, Post'unki mi, News'ün ki mi? Anne Smiley le ortak bir tanıdığımız olduğu ortaya çıkıyor, Aspen'daki Abetone'da çalışan bir garson kız. Geçen Noel'de oraya kayak yapmaya gittiğimde bir saç spreyi kutusuyla ırzına geçmiştim. Şezlonglar, kalabalık bir yer, müzik kulak paralıyor, yüksek tavanlar dolayısıyla akustiği feci ve yanılmıyorsam, tavanın köşelerine yerleştirilmiş hoparlörlerden gelerek uğultuya eşlik eden de White Rabbit'in bir New Age düzenlemesi. Forrest Atwater'a benzeyen biri -briyantinlenmiş sarı saç, kızıl bağa çerçeveli numarasız gözlükler, Armani takım elbise, pantolon askısı- Drexel'de yatırım bankacısı olan Caroline Baker'la oturuyor -galiba- ve kız çok iyi görünmüyor. Daha fazla makyaja ihtiyacı var, Ralph Lauren tüvit elbise de onu çok sert göstermiş. Yukarıda önde, bana yakınında vasat bir masada oturuyorlar.

Yemeklerimizi ısmarladıktan sonra, “Buna Kaliforniya klasik mutfağı diyorlar,” diyor Anne, bana iyice sokularak. Bu cümleye bir tepki

göstermek gerekiyor herhalde, Scott ile Courtney de Post'un dedikodu sütununu tartışmakla meşgul oldukları için cevap vermek bana düşüyor.

“Yani bildiğimiz Kaliforniya mutfağından farklı olarak mı?” diye soruyorum dikkatle, her kelimeyi tartarak, sonra yarım ağızla ekliyorum, “yoksa post-Kaliforniya mutfağından mı demeliyim?”

“Biliyorum, evet, kulağa sadece *in* bir laf gibi geliyor ama inan, arada dünyalar kadar fark var. Onlardan çok daha incelikli; diyor, “ama güncel der

“Post-Kaliforniya mutfağını duymuştum,” diyorum. Lokantanın dekorunun fena halde bilincindeyim şu anda: dıştan geçen borular, sütunlar, açık pizza fırını, ve... şezlonglar. “Tadına baktım bile hattâ. Küçük boy sebzeler, değil mi? Burritoların içinde tarak midyeler? Wasabi krakerleri? Bildim mi? Ha bu arada, sana tıpkı Garfield a benzediğini söyleyen oldu mu hiç, ama araba altında kalmış, derisi yüzülmüş ve de birileri veterinere koşturmadan önce üzerine çirkin bir Ferragamo süveter geçirilivermiş bir Garfield'a? Fusilli? Brie peyniri üzerine zeytinyağı?”

“Aynen,” diyor Anne, etkilendi. “Oh Courtney, nerden buldun Patrick'i? Ne kadar bilgili Yani Kaliforniya mutfağı deyince Luis'nin aklına gelen, yarım portakalla biraz dondurmalıdır.” Yayılıyor, gevşiyor, bir kahkaha atıyor, beni de kendisiyle birlikte gülmeye teşvik ediyor, isteksizce katılıyorum.

İştah açıcılardan, irili ufaklı mürekkep balığı parçalarıyla karışık kök ısmarlıyorum. Anne ve Scott, ikisi de menekşeli keşiş balığı yahnisi ısmarlıyorlar. Courtney mönüyü okuyuncaya kadar öyle yoruldu ki, neredeyse uyuyakalacaktı ama tam sandalyesinden kayıp düşmeden önce ben omuzlarından tutup doğrulttum, Anne de ona basit ve hafif bir şeyler ısmarladı, Cajun usulü patlamış mısır gibi, menüde yok aslında ama Anne, aşçıbaşı Noj'u şahsen tanıyor, o sayede biraz hazırlatıveriyor... *Courtney için özel olarak!* Scott'la Anne, hepimizin bir çeşit üzeri kızarmış, içi çok az pişmiş barbunya balığı ısmarlamamızda ısrar ettiler, Şezlongların bir spesiyalitesi, şansları varmış ki, Jean'in benim için hazırladığı menü alternatiflerinden birinde bu antrenin adı geçiyordu. Eğer

geçmeseydi, ve ısmarlamam için ille de ısrar etselerdi, bu gece yemekten sonra sabaha karşı saat ikide -David Letterman'la Gece yarısından sonra- Anne'le Scott'ın atölyelerine dalar, Anne'e Scott'ın göğsünde açtığım deliklerden kanlar aka aka geberişini seyrettirdikten sonra, ikisini de baltayla doğrar, sonra bir yolunu bulup Exeter'a gider, oğullarının o çekik gözlü suratına bir şişe kezzap boşaltırdım. Garsonumuz ufak tefek ve fıstık gibi, püskülleri yalancı incilerle süslü dore timsah derisi pabuçlar giymiş, Videokasetleri dükkanı geri götürmeyi unuttum, içimden kendi kendime küfrediyorum, bu arada Scott iki büyük şişe San Pellegrino ısmarlıyor.

Scott bana, “Buna Kaliforniya klasik mutfağı diyorlar,” diye anlatıyor.

“Neden hep beraber Zeus Bar'a gitmiyoruz gelecek hafta?” diye soruyor Anne, Scott'a. “Cuma gününe yer ayırtmakta zorluk çeker miyiz sizce?” Scott'ın üstünde, Paul Stuart'dan kırmızı, mor ve siyah çizgili bir kaşmir süveter, Ralph Lauren fitilli kadife bol pantolon ve Cole-Haan deri makosenler var.

“Şey... belki,” diyor.

“Bu çok iyi bir fikir. Çoook beğendim,” diyor Anne. Tabağından küçük bir menekşe alıyor, dikkatle dilinin üzerine yerleştirmeden önce çiçeği kokluyor. Özerinde Koos Van Den Akker Couture'den kırmızı, mor ve siyah renklerde elde örülmüş moher kazak, Anne Klein'dan bir pantolon ve burnu açık topuklu pabuçlar var.

Bir garson, deminki yavru değil ama, içki siparişi almak üzere salına salına geliyor.

“J&B. Sek,” diyorum herkesten önce.

Courtney buzlu şampanya söylüyor, bu içten içe tiksindiriyor beni. “Oh,” diyor aklına bir şey gelmiş gibi, “bir dilim de şey alabilir miyim, neydi?”

“Bir dilim de ne?” diyorum, sinirlendim artık, kendimi tutamıyorum. “Dur ben söyleyeyim. Kavun mu?” O sırada aklımdan şu allanın cezası videokasetleri neden geri vermedin Bateman, seni budala orospu çocuğu diye geçirmekteyim.

“Bir dilim limon herhalde, hamfendi,” diyor garson, bana buz gibi bir bakış fırlatarak.

“Evet, tabii. Limon.” Başıyla onaylıyor Courtney, o başka yerlerde şu anda -ama keyfi yerinde, dünya umurunda değil.

“Bana bir bardaak... hay allah, Acacia içeyim bari,” diyor Scott, sonra masaya dönerek: “Beyaz mı istesem? Gerçekten Chardonnay içmek istiyor mu canım? Balığı Cabernet'yle yiyebiliriz.”

“İç gitsin,” diyor Anne neşeyle.

“Oldu, şeey... ah, buldum, Sauvignon, beyaz,” diyor Scott. Garson şaşkın gülümsüyor.

“Scottie! diye çığlık atıyor Anne. “Sauvignon beyaz mı?” “Şaka yaptım,” diye kıkırdıyor Scott. “Chardonnay içeceğim. Acacia.”

“Sen kesin manyaksın.” Anne gülümsüyor, rahatladı. “Çok komiksin Scottie.”

“Chardonnay içeceğim,” diyor Scott garsona.

“Aferin,” diyor Courtney, Scott'ın elini sıvazlıyor.

“Ben yalnızca...” Anne duruyor, bir tartıyor söyleyeceğini. “Oh, ben sadece bir Diet cola içeyim.”

Scott zeytinyağı dolu küçük bir tasa bandırdığı ekmekten başım kaldırıp bakıyor. “Bu gece içmiyor musun?”

“Hayır,” diyor Anne, hınzır hınzır gülümsüyor. Kimbilir neden? Ayrıca kimin sikinde? “Havamda değilim.”

“Bir kadeh Chardonnay bile mi?” diye soruyor Scott. “Bir Sauvignon beyaz'a ne dersin?”

“Saat dokuzda aerobik dersim var,” diyor beriki, bir tereddüt geçiriyor, denetimini kaybeder gibi oluyor. “Gerçekten, içmemeliyim.”

“E iyi o zaman, ben de bir şey içmeyeyim,” diyor Scott, yüzünden hayal kırıklığı okunuyor. “Aslında benim de sekizde

Xclusive'de aerobiğim var.”

“Yarın sabah sekizde benim nerede olmayacağımı merak edeniniz var mı?” diye soruyorum.

“Hayır, canım. Acaciayı ne kadar sevdiğini biliyorum.” Anne uzanıp Scott'ın elini ellerinin arasına alıyor.

“Hayır, bebek. Pellegrino'yla yetineceğim,” diyor Scott, şişeyi gösteriyor.

Parmaklarımı son derece gürültülü bir biçimde masaya vurarak kendi kendime “hastir, hastir, hastir, hastir” diye mırıldanıyorum. Courtney'nin gözleri yan kapalı, nefesi sıklaştı.

“Dinle. Bir çılgınlık yapacağım,” diyor Anne en sonunda. “Romlu Diet Cola içeceğim.”

Scott içini çekiyor, sonra gülümsüyor, hattâ ağzı kulaklarına varıyor. “Diet cola kafeinsiz, değil mi?” diye Anne garsona soruyor.

“Biliyor musun?” diye sözünü kesiyorum, “Diet Pepsi içmelisin. Çok daha iyi.”

“Öyle mi?” diye soruyor Anne. “Nasıl yani?”

“Diet Cola yerine Diet Pepsi içmelisin. Çok daha iyi. Daha karbonlu. Tadı daha temiz. Romla daha iyi gidiyor ve sodyum oranı da daha düşük.”

Garson, Scott, Anne, hattâ Courtney bile -hepsi bana bakıyorlar, sanki şeytani, mahşeri bir cümle sarf etmişim, kutsal bir miti alaşağı etmişim, sıkı sıkıya korunan bir yemini bozmuşum gibi, Şezlonglarda neredeyse çıt çıkmıyor o an. Dün gece Inside Lydia's Ass diye bir film kiraladım, iki Halcion yutup bir de -hakikaten- Diet Pepsi yudumlarken seyrettim. Lydia -güneşten tamamen yanmış, oksijen sarışını taş gibi bir yavru, kusursuz bir kıçı ve nefis, kocaman memeleri var- dön ayak üzerinde koca malafatlı bir herifinkini ağzına alırken, vajinasının etrafındaki kıllar tıraşlı ufak tefek başka taş gibi bir yavru Lydia'nın arkasına çömeldi, kıçını yalayıp önünü emdikten sonra, Lydia'nın kıçına uzun, yağlı, gümüş bir vibratör soktu, önünü emmeye devam etti, o esnada büyük malafatlı Lydia'nın yüzüne geldi, Lydia o sırada onun taşaklarını yalamaktaydı, Lydia orgazm oldu, sahiciye benzeyen, oldukça güçlü bir orgazm, Lydia'nın arkasındaki kız sürünüp geldi, Lydia'nın suratındaki meniyi yaladı, sonra da gümüş vibratörü Lydia'ya yalattı. Yeni Stephen Bishop

geçen salı çıktı, dün Tower Records'dan CD'sini, kasetini ve plağını aldım, çünkü üçüne de sahip olmak istiyorum.

“Bakın,” diyorum, sesim duygu yoğunluğundan titreyerek, “neyle istiyorsanız onunla için, benim önerim Diet Pepsi, sadece bunu söylemek istedim.” Kucağıma bakıyorum, kucağımda-ki mavi kumaş peçeteye, peçetenin kenarına Şezlonglar adı işlenmiş, bir an ağlayacak gibi oluyorum; çenem titriyor, yutkunamıyorum.

Courtney elini uzatıp hafifçe bileğime dokunuyor, Rolex'imi okşuyor. “Tabii, Patrick, tabii. Bak, gerçekten-”

Karaciğerimin yakınlarında bir sancı, bu duygu selini bastırıyor, sandalyemde doğruluyorum, irkildim, şaşırdım, garson gidiyor, Anne bana son David Onica sergisini görüp görmediğimi soruyor, biraz sakinleşiyorum.

Görmediğim ortaya çıkıyor, ama orijinal bir Onica'm olduğunu söyleyecek kadar da ucuzlaşmak istemediğim için masanın altından Courtney'yi hafifçe tekmeliyorum. Bu onu lityum sersemliğinden çekip çıkarıyor ve kurulmuş gibi, “Patrick'in bir Onica'sı var. Gerçekten,” diyor.

Hoşnut, gülümsüyorum; J&B'mi yudumluyorum.

“Oh, harika bir şey bu,” diyor Anne.

“Gerçekten mi? Onica ha?” diye soruyor Scott. “Bayaa pahalı, değil mi.”

“Valla, şu kadarını söyleyeyim...” İçkimi yudumluyorum, birden kafam karıştı, ne... ne... demek... şu kadarı? “Hiç.”

Courtney bir tekme daha yemekten korkarak içini çekiyor. “Patrick'inki yirmi bin dolara geldi.” Can sıkıntısından çıldıracak raddelerde, küçük bir mısır ekmeği parçasını didiklemekte.

Ona ölümcül bir bakış fırlatıp, tıslamamaya çalışarak, ııh, hayır, Courtney, elliye; diyorum.

Bakışlarını, parmaklarının arasında ufalamakta olduğu mısır ekmeğinden yavaşça kaldırarak o lityum sarhoşu haline rağmen, bana öyle kötü bir bakışla bakıyor ki, otomatikman tırsıyorum, Onica'nın bana aslında sadece on iki bin dolara mal olduğunu Anne ile Scott'a çaktırmıyor neyse ki. Ama Courtney'in ürkütücü bakışı - gerçi aşırı tepki göstermiş olabilirim; o belki de onaylamayan gözlerle sütunlardaki desenlere, jaluzilere, ban çepeçevre saran mor lalelerle dolu. Montigo vazolara bakıyor-dur- bir Onica satın alma prosedürü üzerine uzun uzadıya açıklamalarda bulunamayacak kadar korkutuyor beni. Kolayca yorumlayabileceğim bir bakış bu. Uyarıyor: Bana hele bir daha tekme at, bu gece avucunu yalarsın, anladın mı?

“Bence...” diye söze başlıyor Anne.

Soluğumu tutuyorum, yüzüm sinirden gerili.

“...ucuz,” diyor, ağzının içinde geveliyor.

Soluğumu salıyorum. “Evet, öyle. Müthiş bir kelepirdi, sayende,” diyorum, yutkunarak.

“Ama elli bin...” Scott hâlâ şüpheli.

“Şey, bence onun yapıtlarında... onlarda bir çeşit... nasıl desem... harika bir proporsiyon duygusu, yüzeysellikle alay etmeyi amaçlayan bir yüzeysellik var.” Susuyorum, sonra New York dergisinde gördüğüm bir eleştirideki cümleyi hatırlamaya çalışarak tekrarlıyorum: “Yüzeysellikle alay...”

“Luis'nin de bir Onica'sı yok mu, Courtney?” diye soruyor Anne, sonra Courtney'yi dürtüyor, “Courtney?”

“Luis'nin de... nesi... yok mu?..” Courtney sanki boşaltmak ister gibi kafasını sallıyor, gözlerini de iri iri açıyor ki, kendiliğinden kapanmasınlar.

“Luis kim?” Scott soruyu sorarken, bir yandan da demin komi çocuğun masamıza bıraktığı tereyağını alması için garson kızlardan birine el ediyor, nasıl da bir sosyal hayvan.

Courtney’nin yerine Anne cevap veriyor. “Courtney'nin çıktığı çocuk.” Courtney'nin kafası allak bullak, gözlerini dikmiş benden yardım diliyor.

“O nerede?” diye soruyor Scott. “Texas'da,” diyorum çabucak. “Kent dışında, Phoenix'de yani.”

“Hayır,” diyor Scott, “Hangi şirkette demek istedim.”

“L.F. Rothschild,” diyor Anne, doğrulaması için Courtney’e bakacak gibi oluyor, sonra dönüp bana bakıyor. “Öyle değil mi?”

“Hayır. P & P’de,” diyorum. “Birlikte çalışıyoruz, öyle sayılır yani.”

“Bir aralar Samantha Stevens'la çıkmıyor muydu?” diye soruyor Anne.

“Hayır,” diyor Courtney. “Birisi bir fotoğraflarını çekmişti de, W’de çıkmıştı, o kadar.”

Gelir gelmez içkimi yuvarlıyor, hemen bir tane daha ısmarlıyorum; Courtney'nin tam bir yavru olduğunu aklımdan geçiriyorum, ama seksin hiçbir türlüsü şu yemeğe değmez. Ben tam odanın öbür ucundaki şahane bir kadını dikizlemekteyken -sarışın, koca memeler, bedeni saran elbise, dore topuklu saten ayakkabılar- sohbet şiddetle vites değiştiriyor, Scott bana yeni CD player'ından bahsederken, Anne her şeyden habersiz, kafayı uçurmuş, konuşulanlardan

tamamıyla bihaber Courtney’e yeni sodyum oranı düşük buğdaylı, pirinçli pasta çeşitlerinden, taze meyvelerden ve New Age müziğinden, özellikle de Manhattan Steamroller'dan söz ediyor.

“Aiwa,” diyor Scott, “Sesini duyacaksın. Sesi-” duralıyor, zevkten gözlerini yumuyor, mısır ekmeğini çiğniyor, "muh-te-şem.”

“Eeee, biliyor musun Scottie, Aiwa fena değil.” Canına yandığımın, sen daha öyle san, Scottie diyorum içimden. “Ama aslında en babaları Sansui’dir.” Susuyorum, sonra ekliyorum. “Yakinen biliyorum. Benimki Sansui.”

“Ben en babaları Aiwa sanıyordum.” Scott endişeli görünüyor, ama beni memnun etmeye yetecek kadar da allak bullak olmadı.

“Katiyen, Scott,” diyorum. “Aiwa'nın dijital uzaktan kumandası var mı?”

“Hıı.” diyor. “Bilgisayar kontrolü?” “Hı-hu.” Tam manasıyla hakiki bir salak. “Setin pikabının metacrylate ve pirinç karışık tablası var mı?” “Evet.” Yalan atıyor orospu çocuğu! “Radyosu... Accophase T-106 mı?” “Tabii,” diyor, omzunu silkerek. “Emin misin?” diyorum. “İyi düşün.” “Hıı. Galiba,” diyor, fakat biraz daha mısır ekmeği almak için uzanırken eli titriyor. “Hoparlörler ne?”

“Eee, ahşap Duntech.” Çok acele cevap verdi.

“Gördün mü, sersem kafa! Hoparlörlerin Infinity İRS V olacak,” diyorum. “Ya da-”

“Dur bir dakika,” diye sözümü kesiyor. “V hoparlörü mü? Hiç V hoparlörü diye bir şey duymadım.”

İşte, ben de onu diyorum ya,” diyorum. “V hoparlörün yoksa, siktiğimin walkman'ini dinle daha iyi.”

“Bu hoparlörler basları nereye kadar verebiliyor?” diye soruyor kuşkulu bir sesle.

“Ultrabas frekansı, on beş hertz,” diye kedi gibi mırlıyorum, her kelimenin tadını çıkarıyorum.

Bu onun bir süre çenesini kapamaya yarıyor. Anne, yağı alınmış, dondurulmuş yoğurdun faziletlerinden bahsederek kulak tırmalamakta. Doğruluyorum, Scott'u kıçüstü oturttuğum için

sevinçliyim, ama çarçabuk toparlanıyor ve lafa giriyor, “Neyse-” ucuz, boktan bir stereo set sahibi olmayı umursamıyormuş rolü oynamakta- “bugün yeni Phil Collins'i aldık. Groovy Kind of Love'ı bunda ne güzel yorumlamış, dinlemelisin.”

“Yaa, bence gelmiş geçmiş en iyi şarkısı,” diyorum, karşılıklı mavra atıyoruz- gerçi nihayet Scott'la benim üzerinde anlaştığımız bir şey bulduk ama, o sırada üzeri kızarmış barbunyalar geliyor, görünüşleri bir garip, Courtney özür dileyerek kalkıyor, tuvalete gidiyor, yarım saat sonra hâlâ ortalıkta görünmeyince lokantanın arka tarafına gidiyorum ve onu vestiyerde uyur buluyorum.

Evine vardığımızda soyunup uzanıyor, bacakları -solaryumlu, aerobikli, kaslı, çalıştırılmış bacaklar- iki yana açık, ben diz çökmüş onu yalıyor, bir yandan da kendimi getiriyorum, yalamaya ve emmeye başladığımdan beri iki kere geldi, sımsıkı ve ateş gibi ve ıslak, bacaklarını kapattırmıyorum, bir elimle onu parmaklıyor, ötekiyle de kendim sert kalmaya çalışıyorum. Onu havaya kaldırıp dilimi içine sokmaya çalışıyorum, ama o istemiyor, o yüzden başımı ondan kaldırıp Portian antika komodinin üzerinden D'Oro'dan alınma seramik kaseyle Tensor halojen lambanın yanındaki Palio küllükte duran prezervatifi alıyorum, paketi ıslak, becerikli iki parmağımla ve dişlerimle yırtarak açıyorum, sonra kolaycacık geçiriyorum.

“Beni düzmeni istiyorum,” diye inliyor Courtney, bacaklarını havaya kaldırınca vajinası daha da açılıyor, kendini parmaklıyor, parmaklarını bana yalatıyor, tırnakları uzun ve kırmızı, Stuart Hall jaluzilerden gelen sokak lambalarının ışığında parlayan ıslak vajinasının tadı pembe ve tatlı, parmaklarını soğumadan hemen ağzıma ve dilime sürüyor.

“Evet,” diyorum, üzerine çıkıyor, zarif bir hareketle içine giriyorum, dudaklarını ezerek öpüyorum, hızla gidip geliyorum, penisim, kalçalarım çılgın bir hızla girip çıkıyor, cinnet geçirir gibi kendi ivmeleriyle gidip geliyorlar, uşaklarımın dibinde, kıçımın deliğinde orgazm olacağımın belirtisi, çatlayacak kadar sertleşmiş organımdan yukarıya doğru yükseliyor -ama sonra öpüşmenin ortasında başımı kaldırıyorum, dili ağzından sarkmış öylece kalakalıyor, kendi kırmızı, kabarmış dudaklarını yalamaya başlıyor, ben hâlâ gidip geliyorum ama hareketlerim hafifliyor artık... bir... bir... sorun var sanki, ama ne

olduğunu hemen bulamıyorum... ama komodinin üzerindeki yan dolu Evian şişesine bakarken birden aklıma geliyor, “hastiir” diye inleyip içinden çıkıyorum.

“Ne oldu?” diye inliyor Courtney. “Bir şey mi unuttun?”

Cevap vermeden şilteden kalkmıyorum, prezervatifi çekerek çıkarmaya çalışarak düşe kalka banyoya gidiyorum, tam kolaylamışken kazayla Genold basküle takılıyorum, aynı anda elektriği de açmaya çalışıyorum, bu arada ayak başparmağımı çarpıyorum, derken, küfrede küfrede ecza dolabını açmayı başarıyorum.

“Patrick, ne yapıyorsun?” diye sesleniyor yatak odasından.

“Suda çözülebilen sperm öldürücü kremi arıyorum,” diye sesleniyorum cevap olarak. “Ne yaptığımı sanıyorsun? Advil mi arıyorum sence?”

.”Oh tanrım,” diye bir çığlık atıyor. “Üzerinde yok muydu?"

“Courtney!” Dudağımın üzerinde küçük bir jilet kesiği fark ediyorum. “Nerede o?”

“Seni duyamıyoruuum,” diye bağırıyor.

“Luis'nin losyon zevki feci,” diye mırıldanıyorum, bir Paco Rabanne şişesini alıp burnuma tutuyorum.

“Ne diyorsuuun?” diye bağırıyor.

“Suda çözülebilen sperm öldürücü krem,” diyorum bağırarak, aynalı dolabın içine bakıyorum, jilet kesiğine sürmek üzere Clinique'in kantaşı çubuğuna bakınıyorum. “Ne demek-nere-de?” diye sesleniyor. “Senin üzerinde yok muydu ki?”

“Allahın belası suda çözülebilen sperm öldürücü krem nerede?” diye haykırıyorum. “Suda! Çözülebilen! Sperm! Öldürücü! Krem!” Bu kelimeleri haykırırken Clinique fondöteninden biraz alıp yaranın üzerine sürüyorum, sonra saçımı geriye yatırarak tarıyorum.

“En üst rafta,” diyor, “galiba.”

Ecza dolabını karıştırırken gözüm küvetine gidiyor, son derece sıradan olduğunu fark ediyorum, dayanamıyorum, “Bana baksana Courtney, banyona biraz çekidüzen ver de şu küveti taşlatacak

mısın, yoksa Jakuzi seti mi ekleyeceksin, ne yapacaksan yap.” Bağırarak: “Beni duyuyor musun Courtney?”

Uzunca bir aradan sonra, “Evet... Patrick. Seni duyuyorum,” diyor.

Tüpü nihayet büyük bir şişe -kavanoz- Xanax'ın arkasında buluyorum ve çüküm tamamıyla inmeden önce prezervatifin ucuna, içeri bir parmak koyuyorum, geri kalanı lateks kılıfın üzerine sürüyorum, yatak odasına dönüyorum, şiltenin üzerine öyle bir atlıyorum ki, o “Patrick, bu yatak, allanın belası bir trambolin değil,” diye azarlıyor beni. Aldırmıyorum, üzerine eğilip dalıyorum Courtney'nin içine, anında kalçalarını havaya kaldırıyor gidiş gelişlerimi karşılamak için, sonra başparmağını yalayıp klitorisini ovalamaya başlıyor. Uzun uzun hızlı hızlı darbelerle aletimin vajinasına girip çıkışını seyrediyorum.

“Dur,” diyor soluk soluğa.

“Ne?” diye inliyorum, şaşırdım ama tam gelmek üzereyim. “Luis gıcık keçinin teki,” diyor soluk soluğa, beni dışarı itmeye çalışıyor.

“Evet,” diyorum, üzerine abanıp kulağını yalıyorum “doğru,

Luis gıcık keçinin teki. Ondan ben de nefret ediyorum.” Pısırık erkek arkadaşından duyduğum tiksintinin gücüyle, daha da hızlı gidip gelmeye başlıyorum, birazdan boşalacağım.

“Hayır, sersem,” diye homurdanıyor. “Bazısının ucu kesecik-li, dedim. Luis gıcık keçinin teki, değil. Bunun ucu kesecikli mi? Kalk üstümden.”

“Ne -ne mi?” diye inliyorum.

“Çık içimden,” diye homurdanıyor, debeleniyor.

“Seni dinlemiyorum,” diyorum, ağzımı onun sert, büyük memeler üzerine kondurulmuş küçük, kusursuz, sertleşmiş meme uçlarına indiriyorum.

“Çık diyorum, allanın cezası!” diye haykırıyor.

“Ne istiyorsun Courtney?” Homurdanıyorum, gidip gelişlerimi yavaşlatıyorum, sonunda doğruluyorum, yarı yarıya onun içindeyim hâlâ, dizlerim kırık olarak üzerindeyim. Kendini yatağın başucuna doğru geriye çekiyor, malafatım kayıp çıkıyor.

“Normal uçlu.” İşaret ediyorum. “Galiba.”

“Işığı yak,” diyor, doğrulup oturmaya çalışıyor.

“Amaan be,” diyorum. “Gidiyorum ben.”

“Patrick.” Sesinde bir uyarı gizli. “Işığı yak.”

Uzanıp halojen Tensor'u yakıyorum.

“Normal uçlu, gördün mü?” diye soruyorum. “N'olmuş?”

“Çıkar,” diyor sertçe.

“Neden?”

“Çünkü ucunda en az yarım santim boşluk kalmalı da ondan,” diyor. Göğüslerini Hermès bir eşarpla önüyor, sesi yükseliyor, sabrı taşmak üzere, “boşalmanın şiddetini karşılayabilsin diye.”

“Ben buradan çıkıp gidiyorum.” Tehdidi savuruyorum, ama bir yere kımıldamıyorum. “Lityumun nerede senin?”

Başını bir yastığın altına sokuyor ve ağzının içinde bir şeyler yuvarlıyor ve cenin pozisyonuna geçiyor. Ağlamaya başlıyor galiba.

“Lityumun nerede, Courtney?” Sakin bir sesle yeniden soruyorum. “Alman lazım,”

Gene anlaşılmaz bir şeyler mırıldanılıyor, başını sallıyor -hayır, hayır, hayır,- yastığın altında.

“Ne? Ne dedin sen?” zoraki bir kibarlıkla soruyorum, bir yandan da elimle hafif hafif kendiminkini sıvazlayarak sen kalmasını sağlıyorum. “Nerde?” Yastığın altından duyulur duyulmaz hıçkırıklar.

“Ağlıyorsun şu anda ve seni nispeten daha iyi duymakla birlikte, gene de dediklerinin tek kelimesini anlamıyorum.” Yastığı başının üstünden çekip almaya çalışıyorum. “Evet, sesin çıksın!”

Gene bir şeyler geveliyor, gene bir şey anlamıyorum.

“Courtney.” Bir uyarı gizli sesimde, şimdi tepem atacak. “Eğer demin sandığım şeyi dedinse; eğer lityumunun buzdolabında Frusen Glâdje dondurma kutusunun yanında olduğunu ve sorbe olduğunu söylemek istiyorsan” -haykırıyorum artık-”gerçekten de bunu söylüyorsan, o zaman öldürürüm seni. Sorbe mi? Lityumun aslında

sorbe mi?” Bunları çığlık çığlığa söyleyip nihayet yastığı başından çekip alıyorum, suratına şiddetli bir tokat atıyorum.

“Bu herif güvenliksiz seks yapmakla beni tahrik ettiğini mi sanıyor be!" diyor, çığlık çığlığa.

“Aman, gerçekten değmez bütün bunlara,” diyorum ağzımın içinde, prezervatifi biraz aşağı çekiyorum, yarım santim kadar -daha az aslında. “Evet, Courtney ne içinmiş bu, söyle bakalım? Ha? Anlat bakalım.” Bir tokat daha atıyorum, hafifçe bu sefer. “Neden yarım santim kadar aşağı çekecekmişiz prezervatifi? Boşalmanın şiddetini karşılayabilsin diye!”

“Hayııır, ben tahrik olmuyoruuum işteee!” Histeri krizi geçirmekte, gözyaşları içinde, boğula boğula ağlıyor. “Terfi alacağım yakında. Ağustosta Barbados'a gideceğim, her şeyi berbat edecek bir cinsel hastalık almak istemiyorum başıma.” Boğuluyor, öksürüyor. “Allahım, bikini giyebilmek istiyorum,” diye zırlıyor. “Bergdorfs'dan satın aldığım Norma Kamali bikinimi.”

Kafasını kavrıyorum ve prezervatifte yaptığım ayarlamaya bakması için zorluyorum. “Gördün mü? Mutlu musun? Aptal orospu seni! Mutlu musun, seni aptal kancık?”

Benimkine bakmadan, “Oh tanrım, hadi olsun bitsin anık,” diyor hıçkırıklar içinde ve yatağa devriliyor.

Sertçe içine giriyorum ve yok denecek kadar cılız bir orgazma ulaştırıyorum kendimi, bir biçimde hazır olduğum, ama gene de büyük düş kırıklığımın sonucu olan iniltim Courtney tarafından zevk olarak anlaşılıyor ve hıçkırıklara boğulmuş halde yatakta altımda yatarken bir an tahrik oluyor, elini aşağıya götürüp kendine dokunmaya kalkıyor, ama neredeyse hemen o an -aslında daha gelmekteyken- sönmeye başlıyorum, gene de içinden çıkarken sert kalmazsam fıttıracağından korktuğum için prezervatifin dibini sıkıyorum, sonra kelimenin tam anlamıyla porsuyup çıkıyorum. Yatağın bir tarafında o, bir tarafında ben, yirmi dakika kadar yatıyoruz, Courtney salya sümük Luis'yi, Harry'nin Barı'nda unuttuğu antika ekmek tahtalarını, som gümüş peynir rendesini, teneke çörek kutusunu sayıklıyor, sonra beni ağzına almaya kalkışıyor. “Seni tekrar düzmek istiyorum,” diyorum ona, “ama prezervatif takmak

istemiyorum çünkü bir şey hissetmiyorum.” Bunun üzerine ağzını sönmüş organımdan çekerek öldürücü bakışlar yolluyor, sakin sakin, “Takmayacak-san zaten hiçbir şey hissetmeyeceksin demektir,” diyor.

İş Toplantısı

Bana âşık sekreterim Jean, haber vermeden ofisime giriyor, saat on birde katılmam gereken çok önemli bir şirket toplantım olduğunu söylüyor. Üstü yekpare cam Palazzetti masamda oturmuş, gözümde Ray-Ban'lerim, bilgisayar ekranına bakmaktayım, bir Nuprin tableti çiğniyorum, dün gece Shout!'da Charles Hamilton, Andrew Spencer ve Chris Stafford'la birlikte gayet masumane başlayan kokain aleminden ötürü akşamdan kalmayım; oradan Princeton Club'a geçtik, sonra Barcadiaya devam ettik, üç buçuk sıralarıydı Nell’s'e düştük, sabahın erken saatlerinde banyoma gömülmüş, belki dört saatlik terli, rüyasız bir uykunun ardından Stoli Bloody Mary'mi yudumlarken, bir toplantım olduğu aklıma geldiydi, ama taksi yolculuğu sırasında gene aklımdan çıkmış. Jean streç ipekli kırmızı bir ceket, kenarı dantelli bir etek, Susan Bennis Warren Edwards'dan üzerleri saten kurdeleli kırmızı süet ayakkabılar giymiş, kulaklarında Robert Lee Morris altın kaplama küpeler var. Orada önümde durmuş acımı görmezden gelmekte, elinde bir dosya.

Bir dakika kadar onu yok sayarmış gibi yaptıktan sonra, sonunda güneş gözlüğümü indiriyor ve gırtlağımı temizliyorum. “Evet? Başka? Söyle Jean.”

“Bugün Bay Homur Homur'uz, öyle mi?” Gülümsüyor, dosyayı ürkekçe masamın üzerine koyuyor. Orada durmuş bekliyor hâlâ... neyi, dün geceye dair anekdotlarla onu eğlendirmemi falan mı?

“iyi bildin, şapşalım. Bugün Bay Homur Homur'uz,” diyorum tıslayarak, dosyayı kaptığım gibi masanın en üst çekmecesine tıkıyorum.

Bana bakıyor, hiçbir şey anlamadı, sonra tam süngüsü düşük bir suratla, “Ted Madison aradı, James Baker da. Seninle altıda Fluties'de buluşmak istiyorlar,” diyor.

Ona kötü kötü bakarak iç geçiriyorum. “Evet, bu durumda ne yapman gerekiyor?”

Tedirgin gülüyor, hâlâ ayakta, gözleri iri iri açık. “Emin değilim.”

“Jean.” Onu odadan çıkarmak üzere ayağa kalkıyorum. “Ne-de-men-ge-re-ki-yor?”

Aradan biraz geçiyor ama sonunda, ürkekçe bir tahminde bulunuyor; “Sadece... hayır... mı... diyeyim?”

“Sadece... hayır... de.” Başımla onaylıyorum, onu iterek dışarı çıkarıp arkasından kapıyı çarpıyorum.

Toplantı için bürodan çıkmadan önce, Perrier ile iki tane Valium yutuyorum, sonra kendinden nemli pamuk parçacıklarıyla yüzüme ölü derileri temizleyen bir losyon uyguluyorum, ardından bir nemlendirici kullanıyorum. Üzerimde yünlü bir tüvit takım elbise var, bir de çizgili pamuklu gömlek, ikisi de Yves Saint Laurent, Armanı bir ipek kravat, Ferragamo'dan siyah burunlu iki renkli ayakkabılar. Dişlerimi önce Plax'la temizliyor, sonra fırçalıyorum, sonra burnumu sildiğimde, parmak kalınlığında, ipimsi kan ve sümük parçaları, ne yazık ki hediye olmayan kırk beş dolarlık Hermes mendilimi lekeliyor. Ama günde yirmi litreye yakın Evian suyu içiyor ve düzenli olarak solaryuma gidiyorum, bir gecelik alem tenimin ne yumuşaklığını ne de rengini etkilemiş. Cildim hâlâ kusursuz. Üç damla Visine gözleri parlatır. Buz kesesi cildi gerginleştirir. Uzun lafın kısası, kendimi bok gibi hissediyorum, ama harika görünüyorum.

Toplantı odasına ilk varan da benim. Luis Carruthers uslu köpek yavrusu gibi ayaklarımın dibinden yetişip geliyor, az farkla ikinci, yanımdaki iskemleye oturuyor, bu da demektir ki, walkman'i kulaklarımdan çıkarmam gerekecek. Yünlü ekose bir spor ceket, yünlü kumaştan pantolon, Hugo Boss pamuklu gömlek ve şal desenli kravat-pantolon, yanılmıyorsam Brooks Brothers. Hemen Phoenbe'de Propheteers adında bir lokantadan bahsetmeye koyuluyor, aslında konu ilgilendiriyor beni, ama

Luis Carruthers'ın ağzından değil, neyse ki on miligramlık Valium almışım, o yüzden idare ediyorum. Bu sabah, Patty Winters Şov'da Donner Partisi üyelerinin varisleri vardı.

“Müşteriler tamamen kır oydu, tahmin edersin; diyor Luis. “Beni yerel bir Sefiller prodüksiyonuna götürmek istediler, zaten

Londra'da görmüştüm, fakat-'

“Propheteers'de yer ayırtmakta zorluk çektin mi?” diye sözünü kesiyorum.

“Hayır. Hiç,” diyor. “Geç yedik.”

“Ne ısmarladınız?”

“Ben istiridye çılbır, lotte ve fındıklı tan yedim.”

“Lotte'yi iyi yapıyorlarmış diye duydum,” diye mırıldanıyorum, dalgın dalgın.

“Müşteri, boudlin beyaz içti, kızarmış tavuk ve cheesecake yedi.”

“Cheesecake mi?” Bu basit, uzaylı yemeği gibi liste karşısında aklım karışıyor. “Kızarmış tavuğun üzerinde ne tür sos ya da meyve vardı? Değişik biçimlerde kesilmiş miydi?”

“Hiçbiri, Patrick,” diyor, onun da aklı karıştı, “kızar... tılmıştı.”

“Ya Cheesecake, neliydi? Isıtılmış mıydı? Ricotta peynirli cheesecake miydi? Keçi peyniri mi? Çiçek ya da kişniş var mıydı içinde?”

“Şey, basbayağı... sadeydi,” diyor, sonra ekliyor. “Patrick, terliyorsun sen.”

“Kız ne yedi?” diye soruyorum, onu duymazdan gelerek. “Müşterinin manitası.”

“Şey, mevsim salatası, tarak ve limonlu tart.”

“Taraklar ızgara mıydı? Saşi miydi, tarak mıydı?” diye soruyorum. “Ograten miydi yoksa?”

“Hayır, Patrick,” diyor Luis. “Kı... kızartılmıştı.”

Ben bu durum üzerine kafa yorarken toplantı odasına derin bir sessizlik hakim, uzun uzun düşündükten sonra, “'Kızartılmış’ ne demek, Luis?”

“Emin değilim,” diyor. “Galiba... tava... kullanılıyor.”

“Şarap?”

“'85, Sauvignon beyaz,” diyor. “Jordan, iki şişe.”

“Araba?” diye soruyorum. “Phoenix'de araba kiraladınız mı?”

“BMW,” Gülümsüyor. “Küçük, siyah, pırıl pırıl bir yavru.”

“Çok in,” diye mırıldanıyorum. Dün geceyi hatırladım, Nell's’deki bir bölmede nasıl kendimi tamamen kaybettiğimi -ağzım köpürerek, tek aklıma gelen böceklerdi, sürüyle böcek, ve güvercinlere koşuyorlardı, ağızları köpüre köpüre, güvercinlere koşuyorlardı. “Phoenix. Janet Leigh, Phoenixliydi...” Bir duruyorum, “Duşta bıçaklanmıştı. Zayıf sahnedir.” Duralıyorum. “Kan sahici gibi durmuyordu.”

“Dinle Patrick.” Luis, mendilini avucuma sıkıştırıyor, onun dokunmasıyla birlikte kenetlenip yumruk olmuş parmaklarım gevşiyor. “Dibble ile ben gelecek hafta Yale'liler kulübünde yemek yiyeceğiz. Bize katılmak ister miydin?”

“Tabii.” Courtney'nin iki yana açılmış ve yüzümün etrafına dolanmış bacaklarını düşünüyorum ve göz açıp kapayıncaya kadar geçen kısacık bir an Luis'ye baktığımda onun kafasını konuşan bir vajina olarak görüyorum, donuma edecek gibi oluyorum neredeyse, alnımda biriken terleri silerken bir şeyler söylemek gereği duyuyorum. “Üstündeki güzel... bir... takım, Luis.” Şu anda aklımdaki en son şey.

Afallamış gibi başını indirip bakıyor, sonra kızarıyor, utanarak yakasını elliyor. “Teşekkürler, Pat. Sen de harika görünüyorsun. .. her zamanki gibi.” Kravatıma dokunmak üzere elini uzattığında, parmakları daha bana ulaşamadan elini yakalıyorum, “İltifatın yeterli,” diyorum.

Reed Thompson içeri giriyor, üzerinde ekose yünlü dört düğmeli bir kruvaze takım, çizgili pamuklu gömlek ve ipek kravat, hepsi Armani, artı Interwoven'dan biraz zevksizce mavi renkte pamuklu çoraplar ve aynen benimkilere benzeyen burnu değişik renkte siyah Ferragamo ayakkabılar, kusursuz manikürlü elinde bir Wall Street Journal, boşta kalan kolunaysa Bili Kaiserman'dan tüvit bir palto atmış. Başıyla selam veriyor ve masaya, karşımıza oturuyor. Biraz sonra Todd Broderick geliyor; üzerinde ince beyaz çizgili altı düğmeli kruvaze bir takım elbise, çizgili ipek-pamuklu karışımı gömlek, ipek kravat var,

hepsi Polo, anı yapmacıklı bir göğüs cebi mendili, onun da Polo olduğundan emin gibiyim. Sonra McDermott giriyor içeri, elinde bu haftanın New York dergisi ve bugünkü Financial Times, gözünde Oliver Peoples'dan numarasız, kızıl kahverengi çerçeveli gözlükler, siyah-beyaz yünlü balıksırtı takım elbise, sivri yaka uçları, çizgili bir pamuklu gömlek, şal desenli ipek kravat, hepsi John Reyle kreasyonu ve onun dükkanından.

Kaşlarımı kaldırarak McDermott'a gülümsüyorum, o ise surat bir karış, gelip yanıma oturuyor. İç geçirip gazetesini açıyor, ses çıkarmadan okumaya başlıyor. Bir 'merhaba' ya da 'günaydın' dahi lütfetmemesinden canının sıkkın olduğunu anlıyorum, konunun benimle ilgisi olduğundan şüpheleniyorum. Sonunda, Luis'nin bir şey sormak üzere olduğunu sezip McDermott'a dönüyorum.

“Evet, McDermott, derdin nedir?” Pis sımış. “Stairmaster'da kuyruk mu vardı bugün?”

“Nereden çıkardın derdim olduğunu?” diye soruyor, burnunu çekip Financial Times'ın sayfalarını çeviriyor.

“Dinle,” diyorum, ona yaklaşarak, “geçen gece Pastels'daki pizza yüzünden sana bağırdığım için özür dilemiş bulunuyorum. Mutlu musun?”

“Kim demiş o yüzden olduğunu?”

“Peki o zaman nedir, McDermott?” diye fısıldıyorum. Arkamda bir hareket var. iskemlenin koluna yapışıp üçe kadar sayıyorum, sonra birden dönüyorum, Luis'yi kulak kabartmış konuştuklarımızı dinlerken yakalıyorum.

Yakalandığını biliyor, suçlu suçlu geri dönüp iskemlesine gömülüyor.

“McDermott, gülünç bu,” diye fısıldıyorum. “Hâlâ bana kızıyor olamazsın sırf Pasteldeki pizza... kıtır kıtır... dedim diye!”

“Gevrek,” diyor, bana bir bakış yollayarak. “Kullandığın sözcük gevrek'ti.”

“Özür dilerim,” diyorum. “Ama haklıyım. Öyle. Times'daki eleştiriyi okudun, öyle değil mi?”

“Al.” Elini cebine sokup fotokopi bir sayfa çıkarıyor. “Sadece haksız olduğunu kanıtlamak için. Oku şunu.”

“Nedir bu?” Katlı kağıdı açıyorum.

“Kahramanın Donald Trump hakkında bir makale.” McDermott sırıtıyor.

“Sahiden,” diyorum. “Nasıl olmuş da görmemişim bunu.”

“Veee...” McDermott makaleye şöyle bir göz gezdiriyor, ve parmağıyla kırmızı mürekkeple altı çizilmiş en alt paragrafı suçlar gibi işaret ediyor. “Donald Trump, Manhattan'da en iyi pizzanın nerede olduğunu düşünüyormuş?”

“Bırak da şunu okuyayım.” Üfleyerek elimle onu kışkışlıyorum “Yanılmış olabilirsin. Ne kötü bir fotoğraf.”

“Bateman. Bak. Daire içine aldım.”

Siktiğimin yazısını okurmuş gibi yapıyorum ama çok öfkeleniyorum ve yazıyı McDermott'a geri vermek zorunda kalıyorum. İyice kızgın bir sesle, “Ne olmuş? Ne demek oluyor yani bu? Sen bana ne demeye ça-lı-şı-yor-sun, McDermott?” diyorum.

“Pastels'ın pizzaları hakkında şimdi ne düşünüyorsun, Bateman?” diye soruyor pişkin pişkin.

“Şey,” diyorum, kelimeleri dikkatle seçerek. “Galiba oraya gitmem ve pizzasını yeniden tatmam gerekecek...” Bunu kenetlenmiş dişlerimin arasından söylüyorum. “Demek istediğim sadece şu, oraya son gidişimde pizzaları...”

“Gevrek miydi?”

“Haa.” Omuz silkiyorum. “Gevrekti.”

“Hı-hıı.” McDermott zafer kazanmışçasına gülümsüyor.

“Dinle, Pastelsin pizzasına Donny okey diyorsa-” diye lafa giriyorum, McDermott'a bunu itiraf etmekten nefret etmekteyim, içimi çekiyorum, anca duyulur bir sesle, “...o zaman ben de okey derim.”

McDermott zevkten kıkır kıkır gülüyor, zafer onun.

Üç krep-ipek kravat, bir Versace ipek-saten örme kravat, iki ipek fular, iki ipek Kenzo, iki ipek jakar kravat sayıyorum. Xeryus ve

Tuscany ve Armani ve Obsession ve Polo ve Grey Flannel ve hattâ Antaeus parfümleri birbirine karışıyor, birbirlerine doğru süzülüyor, takım elbiselerden havaya yükseliyor, kendi karışımlarını oluşturuyorlar: soğuk, mide bulandırıcı bir koku.

McDermott'ı uyarıyorum. “Ama özür dilemeyeceğim.”

“Diledin bile, Bateman.”

İçeri Paul Owen giriyor, üzerinde tek düğmeli kaşmir spor ceket, yün flanel pantolon, Ronaldus Shamask gömlek, ama beni gerçekten etkileyen kravatı oluyor -Zanzarra'nın bir Andrew Fezza modeli, üzerinde mavi, siyah, kırmızı, sarı renklerde cesur çizgiler var. Carruthers de heyecanlanıyor ve iskemleme doğru eğilerek, yanlış duymadıysam, “Bunu takmak da taşak ister, değil mi?” diyor. Cevap vermediğimi görünce siniyor, masanın onasında duran Sports Illustrated'lerden birini alıyor ve kendi kendine mırıldanarak, Olimpiyat dalış takımı hakkındaki bir yazıyı okumaya başlıyor.

“Merhaba, Halberstam,” diyor Owen, geçerken.

“Merhaba Owen,” diyorum. Saçını ortadan ayırıp geriye yapıştırma stiline hayran oluyorum, nasıl da tam ortadan ayırmış, ne keskin çizgi o... aklım başımdan gidiyor, ona saç bakım ürünlerini nereden aldığını, nasıl bir köpük kullandığım sormalıyım, ihtimalleri aklımdan geçirdikten sonra mutlaka Ten-X'dir diyorum.

Greg McBride içeri giriyor ve yanıma geliyor. “Bu sabahki Winters şovunu gördün mü? Alemdi. Tam alem.” Dibble ile Lloyd'un arasındaki yerine oturmadan önce çak yapıyoruz. Onlar da nereden çıktılarsa.

Charles Murphy ile birlikte içeri giren Kevin Forrest, “Benim telefonun beklemesi göçtü. Felicia berbat etti, nasıl becerdiyse,” diye söyleniyor. Ne giydiklerine dikkat bile etmiyorum. Ama gözlerimi Murphy'nin, gözleri mavi kristalden gümüş baykuş kol düğmelerinden ayıramıyorum.

Videocu Sonra D'Agostino's

VideoVisions'da, Yukarı Batı Yakasında, oturduğum yerin yakınındaki videocuda dolanıyorum, bir yandan da Diet Pepsi'mi

yudumluyorum, Sony walkman'imin kulaklıklarında yeni Christopher Cross kaseti gümbür gümbür çalmakta. İşten sonra Montgomery'yle racquetball oynadım, sonra bir şiatsu masajı yaptırdım ve Yetmiş üçüncü Sokak'taki Rusty's'de Jesse Lloyd, Jamie Conway ve Kevin Forrest'la bir içki içmek üzere buluştum. Bu akşam, üzerimde Ungaro Uomo'dan (Paris) yeni bir palto var, Bottega Veneta bir evrak çantası ve bir de Georges Gaspar şemsiye.

Videocu her zamankinden kalabalık. Bu akşam, She-Male Reformatory ya da Ginger's Cunt kasetlerini kızarıp bozarmadan kiralamam imkansız, çünkü sırada bekleyen birçok çift var, artı korku filmlerinin orada First Boston'dan Robert Ailes'la burun buruna geldim, ya da en azından bana öyle geldi. Yanımdan geçip giderken “Mer'aba, McDonald” dedi ağzının içinde yuvarlayarak. Elinde Friday the 13th, Bölüm 7 ve bir kürtaj belgeseli vardı, manikürünün kusursuz olduğu gözümden kaçmadı, ama bileğindeki altın Rolex bence imitasyondu.

Porno söz konusu olamayacağına göre Hafif Güldürü bölümünü gözden geçiriyorum ve bir Woody Allen seçiyorum, ama hâlâ tatmin olmuş değilim. Başka bir şey istiyorum. Rock Müzikalleri bölümünden geçiyorum -sıfır,- derken kendimi Korku-Komedi bölümünde buluyorum -aynen- ve birden küçük bir kalp sıkışması geçiriyorum. Çok fazla film var! Dan Aykroy'dun yeni komedisinin tanıtımı için konan karton afişin arkasına mevzileniyorum ve ağzıma iki tane beşer miligramlık Valium atıp Diet Pepsi'mle yutuyorum. Sonra uyurgezer gibi, programlanmış gibi elim Body Double'e gidiyor -otuz yedi kere kiraladım bu filmi- kasaya gidip tezgahtaki tombalak kızın -yedi-sekiz kilo fazlası var, saçları kuru ve kırık kırıklı - işimi görmesi için yirmi dakika sıra bekliyorum. Üzerinde torbamsı, ne idüğü belirsiz bir süveter -marka olmadığı kesin- belki de memeleri olmadığı gerçeğini gizlemek niyetiyle, ayrıca gözleri güzel olsa bile kimin sikinde? Nihayet sıra bana geldi. Boş kutuları ona uzatıyorum.

“Bunlar mı?” diye soruyor. Üye kartımı alıyor. Mario Valentino'dan acem siyahı eldivenler var elimde. VideoVisions üyelik aidatım yılda yalnızca iki yüz elli dolar.

“Jami Gertz filminiz var mı?” diye soruyorum. Gözlerimle gözlerini yakalamaya çalışıyorum.

“Ne?” diye soruyor. Aklı başka yerlerde.

“Jami Gertz'in oynadığı film var mı?”

“Kim?” Bilgisayara bir şey giriyor, sonra bana bakmadan soruyor, “Kaç geceliğine?”

“Üç,” diyorum. “Jami Gertz'in kim olduğunu bilmiyor musunuz?”

“Sanmıyorum.” Bir de iç geçiriyor. “Jami Geriz; diyorum. “Aktris.”

“Kimden söz ettiğinizi anlayamadım,” diyor. Ses tonuyla onu taciz ettiğimi ima etmek niyetinde, ooo evet, videocuda çalışıyor ve bu da zor, stresli bir iş olduğu için böyle şıllıkça davranmaya hakkı var, öyle mi? Elimde bir çekiç olsa bu kızın vücuduna neler yapmam ben, bir buz kıracağıyla onun beynine ne laflar kazırım. Arkasında duran herife boş kutuları veriyor -Body Double'ın kutusuna baktıktan sonra adamın yüzünde beliren dehşet ifadesini görmezden geliyorum- adam gene de filmleri getirmek üzere uslu uslu dükkanın arkasındaki depo gibi yere yollanıyor. “Tabii ki biliyorsun,” diyorum yumuşak bir sesle. “Diet Cola reklamlarına çıkıyor. Görmüşsündür o reklamları.” “Hiç sanmıyorum,” diyor. Sesi öyle monoton ki, neredeyse vazgeçecek gibi oluyorum. Filmlerin isimlerini, sonra da üye numaramı bilgisayara yazıyor. Body Double'da en sevdiğim sahne, kadının... elektrikli matkapla... oyulduğu... sahne,” diyorum, soluğum kesiliyor neredeyse. Dükkan birden çok ısınmış gibi oldu, fısıldar gibi “oh, tanrım,” diyorum, titremesini durdurmak için eldivenli elimi tezgahın üzerine yerleştiriyorum. “Sonra tavandan kan akmaya başlıyor hani,” derin bir soluk alıyorum ve bunları söylerken kafam elimde olmadan sallanmaya başlıyor, yutkunuyorum ve mümkün olduğunca dikkat çekmemeye çalışarak tezgahın üzerinden ne çeşit ayakkabı giydiğini görmeye çalışıyorum, ama deli olacağım, sıradan lastik pabuçlar var ayağında -K-Swiss değil Tretorn değil Adidas değil, Reebok değil, sadece ucuz lastik ayakkabılar.

“Burayı imzalayın.” Suratıma bile bakmadan, kim olduğumu öğrenmeyi reddederek kasetleri veriyor; derin bir soluk alarak bir sonrakilere, bebekli genç bir çifte işaret ediyor.

Eve dönerken D'Agostino'ya uğrayıp yemek için iki büyük şişe Perrier, altılık bir paket Coke Classic, bir baş arugula, beş tane orta büyüklükte kivi, bir şişe tarhun sirkesi, bir kutu krem şanti,

mikrodalga için bir karton küçük pide, bir kutu tofu ve kasanın oradan da beyaz çikolata kaplı şekerleme alıyorum.

Dükkandan çıktığımda, Şeftiler afişinin altında elinde İŞİMİ KAYBETTİM AÇIM PARAM YOK LÜTFEN YARDİM EDİN yazan bir levhayla dolanan berduşu görmezden geliyorum, sonra birden dilenciye-uzaktan-dolar-gösterme-numarasını' yapıyorum gözleri yerinden uğruyor,' yanından geçip giderken "Yahu bir tıraş olsanıza, lütfen yani," diyorum, bakışlarım sanki bir radar tarafından yönlendirilmiş gibi, kaldırımın kenarına park edilmiş, sokak lambalarının ışığı altında parlayan kırmızı Lamborghini Countach'de odaklanıyor. Yoluma devam etmem lazım, Valium sersemleterek, birdenbire yumruk gibi inerek gösteriyor etkisini, başka her şey silinip gidiyor: Ağlayan berduş, bangır bangır bağıran teypten gelen müzikle rap yapan, crackle kafayı bulmuş siyahi veletler, konacak yer arayarak çığlık çığlığa sürüler halinde tepemden uçan güvercin bulutlan, ambulans düdükleri, korna çalan taksiler, Betsey Johnson elbiseli eli yüzü düzgün yavru, bütün bunlar solup gidiyor ve zamanın geçişini, hareketleri hızlandırarak gösteren çekimler gibi -ama yavaş çekim, filmlerdeki gibi- güneş batıyor, şehre karanlık çöküyor ve tek görebildiğim kırmızı Lamborghini ve tek duyabildiğim kendi düzenli nefes alıp verişim. Hâlâ ayakta duruyorum, ağzımdan salyalar akarak, dükkanın önünde, gözlerimi dikmiş bakıyorum, dakikalar dakikalar geçmiş (kaç dakika bilmiyorum).

Yüz Bakımı

Bürodan dört buçukta çıkıyorum, dosdoğru Xclusive'e gidip, bir saat serbest ağırlıklarla çalışıyorum, sonra taksiyle parktan geçip Pierre Hotel'deki Gio's'a gidiyorum, yüz bakımı, manikür ve de vaktim yeterse pedikür yaptıracağım. Özel odalardan birindeki yükseltilmiş yatağın üzerine uzanmış, cilt teknisyeni Helga'nın gelip yüz bakımımı yapmasını bekliyorum. Brooks Brothers gömleğimle Garrick Anderson takım elbisem dolapta asılı, A. Testoni loaferlarım yerinde duruyor, Barney's'den aldığım otuz dolarlık çoraplarım top yapılıp içlerine tıkıştırılmış, üzerimde kalan tek giysi parçası Comme des Garçons'dan aldığım altmış dolarlık boxer şortum. Hesapta üzerime geçirmem gereken önlüğü buruşturup duşların oraya tıktım, çünkü

Helga vücudumu şöyle bir gözden geçirsin, göğsümü fark etsin, kamımın son geldiğimden beri nasıl inadına boğum boğum olduğunu görsün istiyorum. Gerçi benden çok daha yaşlı -otuz, otuz beş filan- onu düzmeye hiç niyetim yok. Vale Mario'nun getirdiği Diet Pepsi'yi yudumluyorum, yanında kırık buz da getirmiş, ama içine atmayacağım.

Cam bir Smithly Watson gazete askılığından sarkan bugünkü Post'u alıp dedikodu sütunlarına şöyle bir göz atıyorum, sonra gözüm, şu kuş ve kemirgen arası yaratıkların yenilerde gene görüldüğü haberine ilişiyor -esas itibariyle sıçan kafalı ve kuyruklu güvercinler bunlar-, Harlem'in derinliklerinde ortaya çıkmışlar ve de yavaş yavaş kent merkezine doğru ilerlemekteymişler. Yazının yanına bu yaratıklardan birinin grenli bir fotoğrafını koymuşlar, ama uzmanlar -diye temin ediyor Post bizi- bu yeni türün bir şakadan ibaret olduğuna hemen hemen eminmişler. Her zamanki gibi bu benim korkumu yatıştırmaya yetmiyor ve bir yerlerde birilerinin bunu uydurmak için enerji ve zaman harcadığını düşünmek, içimi, adını koyamadığım bir dehşetle dolduruyor; yalandan fotoğrafı hazırlaması (üstelik de acemice hazırlanmış, boktan bir Big Mac'e benziyor), fotoğrafı Post'a yollaması, sonra Post'un bunu haber yapmaya karar vermesi (toplantılar, tartışmalar, son dakikada iptal etmelere kalkışmalar?), fotoğrafın basılması, birilerinin fotoğrafa uygun yazı yazması, uzmanlarla söyleşi yapması, sonuçta haberin bugünkü gazetenin üçüncü sayfasında yayınlanması ve bugün kentte yüzbinler-ce kişinin öğle yemekleri sırasında bu haberi konuşması. Gazeteyi kapatıyor ve bitkin, geriye yaslanıyorum.

Özel odanın kapısı açılıyor ve tanımadığım bir kız giriyor içeri, yarı kapalı gözlerimin arasından genç ve kalyan olduğunu görüyorum, idare eder. Gülümsüyor, ayakucumda bir sandalyeye oturarak pediküre başlıyor. Tavandaki ışığı söndürüyor ve ayaklarımı, ellerimi ve yüzümü aydınlatan belli yerlere yerleştirilmiş halojen lambalar dışında oda karanlığa gömülüyor, vücudunun nasıl olduğunu görmem imkansız, sadece ayaklarında Maud Frizon'dan gri süet-siyah deri karışık bileği düğmeli botlar olduğunu görebiliyorum. Bu sabahki Patty Winters Şov, Öldüren UFO'lar hakkındaydı. Helga giriyor.

“Oh, Mr. Bateman,” diyor Helga. “Nasılsınız?”

“Çok iyiyim Helga,” diyorum karın ve göğüs kaslarımı şişirerek. Gözlerim kapalı, onun için rastgele bir hareket gibi oluyor bu, kaslar kendiliklerinden geriliyorlarmış, benim elimde değilmiş gibi. Oysa Helga önlüğü alıp ağır ağır inip kalkmakta olan göğsümü örtüyor ve düğmeleri ilikliyor, gıcır gıcır, yanmış derinin altındaki kımıltıları görmezden geliyor.

“Ne kadar da çabuk geldiniz,” diyor.

“Daha iki gün önce buradaydım,” diyorum, aklım karışarak.

“Biliyorum, fakat...” Oyalanıyor, lavaboda ellerini yıkıyor.

“Her neyse.”

“Helga?”

“Evet Mr. Bateman?”

“içeri girerken yan odanın kapısının önünde Bergdorf Goodman's'dan dore püsküllü bir çift loafer gördüm, cilalanmayı bekliyorlardı. Kime ait onlar?”

“Mr. Erlanger'e,” diyor.

“Lehman'daki Mr. Erlanger mi?”

“Hayır, Salomon Brothers'daki Mr. Erlanger,” diyor.

“Sana hiç söz etmiş miydim, o sarı büyük Sırıtan Surat maskelerinden takıp, CD ye de Bobby McFerrin in Don't Worry Be Happy'sini koyup, bir kız bir de köpek bulmak -lassie, chow, şar-pei, hiç fark etmez,- onları şu kan vermekte kullanılan pompalardan birine bağlamak ve de sonra kanlarını değiştirmek istiyorum, anlıyor musun, köpeğin kanını yavruya, yavrunun kanını köpeğe, söz etmiş miydim sana bundan hiç?” Konuşurken, ayaklarımı yapan kızın kendi kendine Sefiller’den bir parça mırıldandığını duyabiliyorum, sonra Helga nemli bir pamuk parçasıyla burnumun üzerini siliyor, yüzüme eğilerek gözenekleri inceliyor. Manyakça gülüyorum, sonra derin bir soluk alıp göğsüme dokunuyorum -kalbin hızlı hızlı, sabırsızca atacağım umuyorum, ama tık yok, tek bir kere bile çarpmıyor.

“Şşşş, Mr. Bateman,” diye tatlı tatlı mırıldanıyor Helga, “ne kadar da güzel teniniz. Kaç yaşındasınız? Sorabilir miyim?”

“Yirmi altı yaşındayım.”

“A, ondan. Ne kadar da temiz. Ne kadar da düzgün.” İçini çekiyor. “Gevşeyin siz hele.”

Başımı geriye atarak kayıp gidiyorum, Don't Worry Be Happy’nin asansör müziği versiyonu kafamdaki bütün kötü düşünceleri silip götürüyor, sadece olumlu şeyler düşünmeye başlıyorum -bu gece Marcus Halberstam'ın kız arkadaşı Cecelia Wagner'la buluşup gideceğim yemeği, Union Square Cafe'deki pancar püresini, geçen Noel'de Aspen'de Buttermilk Dağı’ndan aşağı doğru kayak kayışımı, Huey Lewis and the News'in yeni CD'sini, Ike Behar'in, Joseph Abboud'un, Ralph Lauren'ın gömleklerini, sert video ışığı altında her tarafları yağlanmış güzelim yavruların önden arkadan birbirlerini yiyişlerini, kamyonlar dolusu arugula ve kişnişi, mayomun altında güneşten yanmayan yerlerin beyazlığını, banyonun ışığı belli bir açıdan geldiğinde sırtımdaki kasların görüntüsünü, pürüzsüz tenime masaj yapan, ona hayran kalarak kremler, losyonlar, tonikler süren, yayan, yediren Helga'nın ellerini, onun "oh, Mr. Bateman, teniniz ne kadar da temiz ve pürüzsüz, ne kadar temiz,” diye fısıldayışını, bir karavan parkında yaşamıyor ya da bir bovling salonunda çalışmıyor ya da hokey maçlarına gitmiyor ya da kömür ateşinde pişmiş pirzola yemiyor olmam gerçeğini, AT&T binasının gece yarısı görünüşünü, ama sadece gece yansı. Jeannie geliyor ve manikür başlıyor, önce tırnaklarımı kesip törpülüyor, sonra sivri kalan kenarları yuvarlamak için bir disk zımpara kullanıyor.

“Gelecek sefere biraz daha uzun kalmalarını tercih ederim, Jeannie,” diye uyarıyorum.

Hiç sesini çıkarmadan parmaklarımı ılık lanolinli kreme daldırıyor, sonra tek tek kuruluyor ve ölü derileri yumuşatmak için nemlendirici kullanıyor, tırnak içlerini pamuklu çöple temizlerken bütün ölü derileri de alıyor. Bir ısı vibratörü elime ve dirseğe kadar koluma masaj yapıyor. Tırnaklar önce ince süetle sonra losyonla cilalanıyor.

Evelyn'Le Randevu

Üçüncü hatunun beklemesinde Evelyn var, açmayacaktım ama ikinci hatta bu gece Courtney'le (birinci hatta bekliyor) yemek

yiyebileyim diye Central Park Güneydeki yeni Davis François lokantasının metrdoteli Bullock'dan rezervasyon iptali olup olmadığını öğrenmek için beklemekte olduğumdan, belki de kuru temizleyicidir diye açıyorum. Ama hayır, telefondaki Evelyn ve aslında Courtney’e ayıp etmekle birlikte açıyorum. Evelyn'e öbür hatta özel çalıştırıcımla konuştuğumu söylüyorum. Sonra Courtney’e Paul Owen'ın telefonuna cevap vermem gerektiğini, onunla saat sekizde Turtles'da buluşacağımı söylüyor, sonra da Bullock'dan ayrılıyorum. Evelyn, dün gece bitişiğindeki binada oturan kadının kafası kesik cesedi bulunduğundan beri Carlyle'da kalıyor, o yüzden bu kadar sarsılmış vaziyette. Bugün büroda hiç iş yapamamış, onun için öğleden sonrasını Elizabeth Arden'da yüz bakımı yaptırarak sakinleşmekle geçirmiş. Bu gece yemek yememizi talep ediyor ve sonra, ben daha uygun bir yalan, makul bir gerekçe uyduramadan, “Dün gece neredeydin, Patrick?" diye soruyor.

Duralıyorum. “Neden? Sen neredeydin?” diye soruyorum. Bir yandan da litrelik Evian şişesini yudumlamaktayım, bugün öğleden sonra yaptığım spordan dolayı hâlâ biraz terliyim.

“Carlyle'ın kapıcısıyla tartışmaktaydım.” Canı iyice sıkılmış. “Şimdi sen söyle bakalım Patrick, sen neredeydin?”

“'Neden tanışıyordun adamla?”

“Patrick,” diyor, söyleyeceğimi söyledim gibilerden.

“Buradayım,” diyorum bir dakika sonra.

“Patrick. Neyse, önemli değil. Odamdaki telefonun iki hattı yok, beklemesi de yok,” diyor. “Neredeydin?”

“Şey... öylesine videokaset seçmekle oyalanıyordum.” Memnunum, telsiz telefonu omzumla başımın arasına sıkıştırarak kendi kendimi tebrik hareketi yapıyorum.

“Sana gelmek istedim,” diyor ağlamaklı küçük kız sesiyle. “Korktuuum. Hâlâ korkuyorum. Sesimden anlamıyor musun?”

“Aslını istersen, korkudan başka her şey var sesinde...”

“Hayır, Patrick, ciddiyim. Aklım başımdan gitti,” diyor. “Titriyorum. Yaprak gibi. Yüz bakımımı yapan Mia'ya sor. Gergin olduğumu Mia söyledi.”

“Ee, aslında zaten gelemezdin,” diyorum.

“Hayatım, neden öyle söylüyorsun?” diye mızıldıyor, sonra o anda süitine giren birine bir şeyler söylüyor. “A, servis arabasını şu pencerenin yanma bırakın,,. hayır, şu pencerenin... allarım cezası masöz nerede söyler misiniz lütfen?”

“Komşunun kesik kafası benim dipfrizimdeydi de ondan.” Esniyorum, geriliyorum. “Dinle. Akşam yemeğine ne dersin? Nerede? Beni duyuyor musun?”

Saat sekiz buçukta, ikimiz Barcadia'da karşılıklı oturmaktayız. Evelyn'in üzerinde, Anne Klein rayon ceket, krep yünlü etek, Bonwit's ipek bluz, kulaklarında James Robinson'dan, kendisine yaklaşık dört bin dolara patlayan altın ve akik karışık antika küpeler; benim üzerimde kruvaze ceket, örgü çizgili ipek gömlek, desenli ipek kravat ve ayaklarımda hafif deri ayakkabılar var, hepsi Gianni Versace'den. Ne Turtles'daki rezervasyonu iptal ettim ne de Courtney’e gelemeyeceğimi haber verdim, demek ki sekiz on beş sularında çıkagelir, iyice kafası karışacak, eğer bugün Elavil de almadıysa, büyük olasılıkla deliye dönecek, yüksek sesle gülmemin nedeni de bu -Evelyn'in ısmarlamakta ısrar ettiği, sonra da içerken üstüne kassis eklediği bir şişe Cristal değil.

Öğleden sonranın büyük bir bölümünü kendime erken Noel armağanları almakla geçirdim -Belediye Sarayı'nın yakınlarındaki bir drugstore'dan büyük bir makas, Hammacher Schiemmer'dan bir mektup açacağı, Bloomingdale'den bana âşık olan sekreterim Jean in geçen gün ben toplantıda olduğum sıra öğle yemeğine çıkmadan önce masamın üzerine koyduğu peynir tahtasına uygun bir peynir bıçağı. Bu sabahki Patty Winters Şov bir nükleer savaş olasılığı hakkındaydı, uzmanların görüşüne göre savaşın önümüzdeki ay içinde patlak vermesi olasılığına hemen hemen kesin gözüyle bakılabilir. Evelyn'in yüzü şu anda kireç gibi görünüyor gözüme, dudaklarının çevresi neredeyse ürkünç bir etki yaratan mor kalemle çizilmiş, Tim Price’ın güneş yanığı etkisi veren losyonu kullanmama tavsiyesine uymuş ne yazık ki. Bu konuyu açıp da beni saçma sapan ayrıntılarla can sıkıntısından serseme çevirmesine katlanmak yerine, Timin kız arkadaşı Meredith'i soruyorum ona. Evelyn, bana hiçbir zaman anlaşılır gelmeyen nedenlerle Meredith'den nefret ediyor.

Ayrıca Courtney'yle benim hakkımızda çıkan dedikodular dolayısıyla, Courtney de Evelyn'in kara listesinde, bunun sebepleri daha açık. Garson kız, Evelyn'in ricasına uyarak Cristal'ime biraz yaban mersini kasisi koymaya yeltenince, flüt şampanya kadehinin üzerini elimle örtüyorum.

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum ona. "Belki daha sonra. Ayrı bir bardakta."

"Oyun bozan." Evelyn kıkırdıyor, sonra hızla soluyor. "Ama güzel kokuyorsun. Ne bu koku, Obsession mu? Seni oyun bozan, Obsession mı bu?"

"Hayır," diyorum hain hain. "Paul Sebastian."

"Tabii." Gülümsüyor, ikinci kadehi de dipliyor. Keyfi çok daha yerine geldi sanki, neredeyse coştu, bilinci yerindeyken elektrikli mini testereyle kafası gövdesinden ayrılan bir komşusu olan birisi için fazla neşeli. Evelyn'in gözleri bir an mum ışığında parlıyor, sonra her zamanki gibi donuk külrengi oluyorlar.

"Meredith nasıl?" diye soruyorum, sesimdeki ilgiyi gizlemeye çalışarak.

"Oh, tanrım. Richard Cunningham'la çıkıyor." Evelyn inliyor. "Richard First Boston'da. İ-na-na-biliyor musun?"

"Biliyorsun," diye laf atıyorum. "Tim onunla ilişkisini bitire

çekti. Pasaportunu verecekti."

"Neden ki, aman tanrım?" diye soruyor Evelyn, şaşırdı, ilgilendi. "Hampton sayfiyesinde şahane bir yerleri vardı."

"Bana bütün bir hafta sonu Meredith'in tırnaklarını yapmaktan başkaca iş yapmamasını seyretmekten gına geldiğini söylediğini hatırlıyorum."

"Aman tanrım," diyor Evelyn, sonra bu kez kafası gerçekten karışarak, "yani, demek istiyorsun ki... tırnaklarını kendisi yapıyormuş, öyle mi?"

"Tim onda ancak bir yarışma sunucusu kadar şahsiyet olduğunu söyledi ve sık sık da tekrarladı," diyorum soğuk bir sesle, flüt kadehimden yudumlar alarak.

Kendi kendine, gizlice gülümsüyor. “Tim ne namussuzdur.”

Öylesine, Evelyn'in evine başka bir kadın getirsem ve de ısrar etsem, ikisi sevişirler mi acaba diye merak ediyorum. Onları yönetmeme, ne yapacaklarını söylememe, onları kızgın halojen lambalar altına yatırmama izin verirler mi acaba? Herhalde hayır; pek olası görünmüyor. Peki ya silah zoruyla yaptırsam? Belki de, sözümü dinlemezlerse, ikisini de doğrayacağımı söylesem? Fikir pek de nahoş sayılmaz, ve senaryonun tümünü de gayet güzel gözümün önünde canlandırabiliyorum. Odayı çepeçevre saran sedirleri, sonra da sedirlerde oturan insanları saymaya başlıyorum.

Evelyn bana Tim hakkında sorular soruyor. “Sence nerelerde o namussuz? Sachs'daymış diyorlar.”

“Tedavi de görüyormuş diyorlar. Bu şampanya yeterince soğuk değil,” Dikkatim dağıldı. “Sana kart yollamıyor mu?”

“Rahatsız mı?” diye soruyor en ufak bir duraksama geçirmeden.

“Evet, sanıyorum öyle,” diyorum. “Öyle olacak. Biliyor musun, Cristal ısmarlıyorsan, bari en azından soğuk olmalı.”

“Aman tanrım,” diyor Evelyn. “Rahatsız olabilir mi gerçekten?”

“Evet. Hastanede. Arizona'da,” diye ekliyorum. Arizona kelimesinde esrarengiz bir yan var, tekrarlıyorum, “Arizona'da galiba.”

“Aman al-la-hım,” diye haykırıyor Evelyn, gerçekten telaşlandı şu anda, bardağında kalan bir parça Cristal'i de dipliyor.

“Kimbilir?” Belli belirsiz omuz silkiyorum.

“Şey sanmıyorsun...” Soluk alıyor ve bardağını masaya koyuyor. “Şey sanmıyorsun, değil mi” -sonra çevresine bir göz attıktan sonra bana doğru eğilerek fısıldıyor- “AİDS mi?”

“A, hayır, öyle bir şey değil.” Ama gene de cevap vermeden önce onu korkutmaya yetecek kadar bir süre bekliyorum. “Sadece... genel... beyin” -bir otlu grissiniyi ucundan ısırıp koparıyorum-”...rahatsızlıklar”

Evelyn içini çekiyor, rahatladı, sonra “Burası biraz sıcak mı?” diye soruyor.

“Geçen gece, şu iki zenci çocuğu öldürmeden önce metro istasyonunda gördüğüm afiş gözümün önünden gitmiyor -bir danacık, başı fotoğraf makinesine doğru çevrilmiş, flaş iri iri açılmış, makineye bakan gözlerini yakalamış, vücudu sandık gibi bir şeyin içinde, resmin altında büyük, kara harflerle 'Soru: Bu Dana Neden Yürüyemiyor?' yazıyor. Altında, 'Cevap: Çünkü Sadece İki Bacağı Var'. Fakat sonra bir tane daha gördüm, aynısının tıpkısı bir fotoğraf, aynısının tıpkısı bir danacık, fakat bunun altında, 'Yayıncılıktan Vazgeçin' yazılıydı.” Duruyorum, grissinimi parmaklarımın arasında çevirerek, “dediklerimden bazısını olsun kaydediyor musun, yoksa herhangi bir... şeyden -bir buz kovasından daha mı fazla tepki alırdım?” Bütün bunla-n Evelyn'in gözlerinin içine bakarak, tane tane söylüyorum, derdimi anlatmaya çalışıyorum, ağzını açıyor ve nihayet beni dikkate alacak diye düşünüyorum. Onu tanıdığımdan bu yana

ilk kez ilginç bir şey söylemek için kendini zorluyor, olanca dikkatimi veriyorum, soruyor: “Şey, şu...”

“Evet?” Gece boyunca ne diyeceğini gerçekten merak ettiğim tek an şu an, devam etmesi için sıkıştırıyorum. “Evet? Şey, ne...?”

“Şey, şu... Ivana Trump mı?” diye soruyor, omzumun üzerinden bakarak.

Bir anda oturduğum yerde dönüyorum. “Nerede? Nerede Ivana?”

“Önlerdeki bölmelerden birinde, içeride-” duralıyor, “Brooke Astor'ın yanında, ikinci. Gördün mü?”

Gözlerimi kısıp bakıyorum, numarasız Oliver Peoples gözlüklerimi takıyorum ve başı kasisten iyice dumanlanan Evelyn'in yalnızca Norris Powell'ı Ivana Trump'la karıştırmakla kalmadığını, Steve Rubell'ı da Brooke Astor sandığını fark ediyorum, elimde değil, neredeyse patlayacağım.

“Hayır, a-man tanrım, a-man tanrım, Evelyn,” diye inliyorum, mahvolmuş, düş kırıklığına uğramış bir halde, adrenalin akışım dumura uğruyor, başım ellerimin arasında. “O sersem karıyı nasıl İvana Trump sanırsın.”

“Kusura bakma,” dediğini duyuyorum cılız bir sesle. “Küçük kız hata yaptı, tamam mı?”

“Kudurttun beni,” diye tıslıyorum. Gözlerim sımsıkı yumulu.

Yüksek konçlu saten ayakkabılar giymiş olan yavru garsonumuz, Evelyn'in ısmarladığı ikinci şişe Cristal için flüt kadehleri masaya koyuyor, iştah açıcılarımızı getiriyor. Bana kurutulmuş biberli, acılı balkabağı çorbası; Evelyn'e kurutulmuş mısır ve jalapeno pudingi. Onun Norris Powell'ı Ivana Trump sanmasıyla iştah açıcılarımızın gelmesi arasında kulaklarımı ellerimle kapattım, ama şimdi acıktığım için, istemeden de olsa sağ elimi kulağımdan çekiyorum. Anında Evelyn'in sızlayan sesi kulaklarımı sağır edecek gibi oluyor.

“...Tanduri tavuk ve kaz ciğeri ezmesi ve kesintisiz caz, Savoy'a da bayıldı, renkler nefisti, aloe, istiridye pembesi, turunç, Morgan Stanley...”

Kulaklarımı yeniden kapıyorum, ama faydasız, açlık galebe çalıyor, yüksek sesle kendi kendime bir şarkı mırıldanarak yeniden kaşığa uzanıyorum, fakat durum ümitsiz, Evelyn'in sesi duymazdan gelinemeyecek tizlikte.

“Gregory'nin Saint Paul'den mezun olmasına az kaldı, Eylül'de Columbiaya gidecek,” diye anlatıyor Evelyn, bu arada da dikkatle pudingini üflüyor ki, puding zaten soğuk olarak servis yapılmış bulunuyor. “Ona bir mezuniyet hediyesi almam laa-zım, ne alayım bilemiyorum. Bir fikrin var mı, şeker?”

“Bir Sefiller afişi.” Diyorum içimi çekerek, sadece yan şaka.

“Haa-rika.” Yeniden pudingini üflüyor, sonra Cristal'inden bir yudum alıp yüzünü buruşturuyor.

“Bir şey mi var, canım?” ağzımdan püskürttüğüm kabak çekirdeği, esas hedefim olan Evelyn'in elbisesi yerine olanca zarafetiyle kül tablasının onasına düşmeden önce havada bir eğri çiziyor. “Hm?”

“Daha kasis istesek,” diyor. “Garsonu çağırır mısın?”

“Tabii ki isteyelim,” diyorum en yumuşak başlı sesimle, hâlâ gülümsemedeyim. “Gregory kim, en ufak bir fikrim yok. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Evelyn kaşığını yavaşça puding tabağının kenarına bırakıp gözlerini gözlerime dikiyor. “Mr. Bateman, espri duygunuza gerçekten hayranım. Tapıyorum espri duygunuza.” Elimi hafifçe okşuyor,

gülüyor, “ha-ha-ha,” da diyor hattâ, ama ciddi, şaka yapmıyor. Evelyn bana gerçekten iltifat etmekte. Benim espri duyguma gerçekten hayran. İştah açıcılarımız gidiyor, aynı anda antrelerimiz geliyor, Evelyn tabaklara yer açmak için elini elimden çekmek zorunda kalıyor. Evelyn mavi mısır unundan tortillalara doldurulmuş mürekkep balığı, garni olarak patates kabuğuna doldurulmuş istiridye ısmarladı. Bense kara Oregon mantarlı orta büyüklükte bir tavşan ve otlu kızarmış patates ısmarladım.

“...oğlan Deerfield'a gitti, sonra Harvard'a. Kız Hotch-kiss'e, sonra Radcliffe'e...”

Evelyn söylüyor, ben dinlemiyorum. Kendi soruyor, kendi cevaplıyor, kelimeleri havada uçuşuyor. Ağzı oynuyor ama ben bir şey duymuyorum, dinlemiyorum da, gerçekten konsantre olamıyorum, çünkü tavşanımı... tam... bir... yıldız... biçiminde... kesmişler! Etrafında bağcık kalınlığında kızarmış patatesler, tabağın -beyaz ve porselen ve metrelerce uzunlukta- tepesine iri parçalar halinde salsa sürmüşler, günbatımı görünümü vermek için, ama benim gözüme kocaman bir yara gibi görünüyor, gördüklerime inanamayarak başımı sallarken ete parmağımı batırıyorum, parmağımın izi kalıyor, sonra öteki parmağımı, sonra parmaklarımı silmek için benimki olmayan bir peçete aranıyorum. Evelyn monoloğunu kesmedi -hem konuşup hem çiğneyişi muhteşem- ona baştan çıkana bir gülümseme yollayarak, elimi masanın altına sokuyorum, kalçasını kavrıyorum, elimi oraya siliyorum, hâlâ konuşmayı sürdürerek bana çapkın çapkın gülümsüyor ve biraz daha şampanya yudumluyor. Suratını incelemeye devam ediyorum, bu kadar güzel olması can sıkıntısı veriyor, kusursuz gerçekten, düşünüyorum da, Evelyn ne kadar çok kahrımı çekti; ona ne zaman çok ihtiyacım olsa hep yanımdaydı. Dönüp tabağıma bakıyorum, iştah sıfır, çatalımı alıyorum, bir-iki dakika gözlerimi tabağa dikip bakıyorum, önce kendi kendime sızlanıp içimi çekiyor, çatalı masaya koyuyorum. Şampanya kadehimi alıyorum.

“...Groton, Lawrenceville, Milton, Exeter, Kent, Saint Paul's, Hotchkiss, Andover, Milton, Choate... ay, Milton'ı saymıştım...”

“Bu gece bunu yemeyeceksem, ki yemeyeceğim, biraz kokain istiyorum,” diye bildiriyorum. Ama Evelyn'in sözünü kesebilmiş

değilim -durdurulamaz o, bir makine- konuşmaya devam ediyor.

“Jayne Simpson'ın düğünü o kadar güzeldi ki,” diye iç geçiriyor. “Sonraki davetse çılgındı. Club Çernobil'de oldu, 'Sayfa Altı'da çıktı. Billy yazdı. W'de karşılıklı iki sayfa yer ayırdı.” .

“İki içki minimumu varmış diye duydum,” diyorum bıkkınlıkla ve geçmekte olan bir komiye tabağımı almasını işaret ediyorum.

“Düğünler öyle romantik oluyor ki. Jayne'in nikah yüzüğü elmastı. Biliyor musun Patrick, daha azına dünyada razı gelmem,” diyor cilveli cilveli. “Elmas olacak; Gözlerinin önüne bir perde iniyor ve düğünü akıllara durgunluk verecek şekilde bütün ayrıntılarıyla aktarmaya çalışıyor. “Beş yüz kişilik, yemekli... hayır, özür dilerim, yedi yüz elli kişilik, yemeğin ardından Ben ve Jerry'nin beş metrelik, kat kat dondurmak pastası. Gelinlik Ralph'dandı, beyaz danteldi, dekoltesi derin ve kolsuzdu. Çok tatlıydı. Ay, Patrick, sen olsaydın ne giyerdin?” İç çekiyor.

“Ben Ray-Ban güneş gözlükleri takmak isterdim. Pahalı Ray-Ban'ler,” diyorum özenle. “Hatta herkesin Ray-Ban'ler takmasını talep ederdim.”

“Ben zydeco grubu isterdim, Patrick. İsteyeceğim bu olurdu. Bir zydeco grubu,” diyor zevkten eriyerek. “Ya da mariachi. Ya da reggae. Babamı şoke edecek etnik bir şeyler. Oh, karar vere-miyo-rum.”

“Ben törene bir Harrison AK-47 hücum silahı getirmek isterdim,” diyorum, sıkıldım, art arda sıralayıveriyorum, “otuzluk ' tamburalılardan, böylece o şişko ananın kafasını iyice uçurduk-tan sonra, ibne erkek kardeşinin üzerinde de kullanabilirdim. Gerçi şahsen Sovyet tasarımı olan hiçbir şey kullanmaktan hazzetmem, ama bilmem, Harrison nedense bana bir şey hatırlatıyor...” Duruyorum, aklım karıştı, dünden kalma manikürümü inceliyorum. Evelyn'e bakıyorum. “Stoli?”

“A sonra, kilo kilo trüfl çikolata. Godiva. Ve istiridye. Yarım kabuğun içinde istiridye. Badem ezmesi. Pembe çadırlar. Yüzlerce, binlerce gül. Fotoğrafçılar. Annie Leibovitz. Annie Leibovitz'ı tutarız,” diyor coşarak. “Veee, videoya çeksin diye de birini kiralarız!”

“Ya da bir AR-15. Bayılırsın, Evelyn; silahların en pahalısı ama her kuruşuna değer!” Göz kırpıyorum ona. O hâlâ konuşuyor; dediklerimin tek kelimesini bile duymuyor; kaydetmiyor. Dediklerimin tek kelimesini anlamıyor. Özüme inemiyor. Laf salatasını kesip bana ancak buğulu diyebileceğim bakışlar yolluyor. Elime, Rolex'ime dokunarak, bu kez beklenti dolu bir sesle, “Hadi, yapalım bunu,” diyor.

Gözlerimle yavru garsonu aranmaktayım; yere düşen bir peçeteyi almak üzere eğildi. Bakışlarımı Evelyn'e çevirmeden soruyorum, “Neyi... yapalım?”

“Evlenelim,” diyor, gözlerini kırpıştırıyor. “Düğün yapalım,”

“Evelyn?”

“Evet, canım?”

“İçkileri haddinden fazla mı... karıştırdın?”

“Yapmalıyız,” diyor yumuşak bir sesle. “Patrick...”

“Evlenme mi tek-lif ediyorsun bana?” Gülüyorum, dediğine bir anlam veremedim. Şampanya kadehini elinden alıyorum, kenarını burnuma götürüp kokluyorum.

“Patrick?” diye soruyor, cevabımı beklemeden.

“Vallaaa, Evelyn,” diyorum, tutuldum. “Bilmiyorum.”

“Neden olmasın?” diye soruyor sinirli bir sesle. “Evlenmememiz İçin bir tek iyi neden söyle bana.”

“Seni düzmeye çalışmak... küçücük ve... pek hareketli... bir kemirgene derin öpücük vermeyi denemek gibi, acaba ondan mı?” diyorum. “Bilemiyorum.” “Evet?” diyor. “Ayrıca?”

“Ayrıca da dişlerinde teller olan bir kemirgen?” diye bitiriyorum, omuz silkiyorum.

“Ne yapacaksın peki?” diye soruyor. “Otuzuna kadar üç yıl bekleyecek misin?”

“Dört yıl,” diyorum, gözlerimden alevler saçarak. “Otuzuma dört yıl var.”

“Dört yıl. Üç yıl. Üç ay. Tanrım, ne fark eder? Gene de yaşlanmış olacaksın.” Elini elimden çekiyor. “Biliyor musun, Jayne Simpson'ın düğününe gelseydin, böyle düşünmezdin. Çevrene bir baktın mı, o an benimle evlenmek isterdin.”

“Ama ben Jayne Simpson'ın düğününe geldim, Evelyn, hayatımın aşkı. Gabe'in yanında oturuyordum. İnan bana, oradaydım”

“Kor-kunç-suun,” diye sızlıyor. “Sen pis bir oyunbozansın!”

“Yoksa gelmedim mi acaba?” diye soruyorum yüksek sesle. “Belki de ben... düğünü MTVde verdiler mi?”

“Balayları da öyle romantikti ki. Düğünden iki saat sonra bir Concorde'a bindiler, Londra'ya gitmek üzere. Ciaridge's otelinde kaldılar.” Evelyn içini çekiyor, elleri çenesinin altına kenetli, gözler buğulanıyor.

Ona aldırış etmeden, bir puro almak için elimi cebime daldırıyorum, çıkarıp ucunu masaya vuruyorum. Evelyn üç çeşit sorbe ısmarlıyor: yerfıstıklı, meyanballı ve donatlı. Ben kafeinsiz bir espresso istiyorum. Evelyn somurtuyor. Ben bir kibrit çakıyorum.

“Patrick.” Aleve bakıyor, sesinde bir uyarı. “Ne oldu?” Puronun ucunu yakmakta olan elim havada donup kalıyor.

“İzin aldın mı,” diye soruyor, ciddi.

Onu yumuşatmaya çalışarak, “Sana altmış dolarlık boxer şort giydiğimi söylemiş miydim?” diye soruyorum.

Salı

Puck Binası'nda bu gece profesyoneller için tasarımlanmış yeni bir bilgisayarlı kürek makinesinin tanıtım kokteyli var, smokin mecburi. Frederick Dibble'la squash oynadıktan sonra, Harrys'de Jamie Conway, Kevin Wynn ve Jason Gladwin'le içki içiyoruz, Kevin'in gece için kiraladığı limuzine atlayıp kentin yukarı mahallelerine yollanıyoruz. Üzerinde Barneys'den alınma Kilgour, French&Stanbury jakarlı yelek, Saks ipek papyon, Baker-Benjes rugan mesler, Kentshire Galerisinden antika elmas kol düğmeleri, gri yünlüden ipek astarlı, reglan kollu, hakim yaka palto Luciano

Soprani. Devekuşu derisinden Bosca bir cüzdana yerleştirilmiş nakit dört yüz dolar, siyah yünlü pantolonumun arka cebinde durmakta. Rolex'imin yerine on dört karat altın H. Stern bir saat takıyorum.

Puck Binası'nın birinci kat balo salonunda hedefsizce dolanıyorum, canım sıkkın, plastik flüt kadehlerden kötü şampanya yudumluyor (rekolte dışı Bollinger olabilir mi?), üzerlerine birer parça keçi peyniri kondurulmuş kivi dilimleri çiğniyor, çaktırmadan etrafta kokain aranıyorum. Satıcı tanıyan birini ararken, onun yerine, merdivenlerin orada Courtney'yle burun buruna geliyorum, ipek pamuk karışımı streç tül kumaştan bir bluz ve üstüne yalancı mücevherler işlenmiş pantolon giymiş, gergin görünüyor ve bana Luis 'den uzak durmamı söylüyor. Onun bir şeylerden şüphelendiğini sandığını söylüyor. Gece için tutulmuş grup, altmışların Motown hitlerinin sulandırılmış versiyonlarını çalmakta.

“Ne gibi?” diye sorarken bakışlarımla salonu tarıyorum. “İki

kere ikinin dört etmesi gibi mi? Senin gizli gizli Nancy Reagan olduğun gibi mi?”

“Gelecek hafta onunla Yale'liler kulübünde yemek yeme,” diyor, bir fotoğrafçıya gülümsüyor, patlayan flaş bir anlığına ikimizi de kör ediyor. "Bu gece... şahane görünüyorsun,” diyorum. Boynuna dokunuyorum, parmağımla çenesini okşayarak alt dudağına kadar çıkıyorum.

“Ben şaka etmiyorum, Patrick.” Gülümseyerek, Jennifer Morgan'la beceriksizce dans eden Luis'ye el sallıyor. Krem rengi yünlü ceket, yünlü kumaştan pantolon, pamuklu gömlek, yeşilin hakim olduğu ekose ipek kuşak, bunların hepsi Hugo Boss, papyon Saks, mendil Paul Stuart. O da ona el sallıyor. Ben de başparmağımı havaya kaldırarak selamlıyorum.

Courtney, “Nasıl da dallama,” diye üzüntüyle fısıldıyor kendi kendine.

“Dinle, ben çıkıyorum,” diyorum, şampanyamı bitiriyorum. “Neden gidip dans etmiyorsun şu... kesecikli uçluyla?”

“Nereye gidiyorsuuun?” diye soruyor. Koluma yapışıyor.

“Courtney, senin bitmez tükenmez... duygusal patlamalarından birini daha yaşamak istemiyorum. Ayrıca kanepeler de bok gibi.”

“Nereye gidiyorsun?” diye soruyor yeniden. “Ayrıntı ver, Mr. Bateman.”

“Seni neden bu kadar çok ilgilendiriyor?” “Bilmek istiyorum da ondan,” diyor. “Evelyn'e gitmiyorsun, değil mi?”

“Belki,” diye yalan atıyorum.

“Patrick, beni burada bırakma. Gitmeni istemiyorum” “İade etmem gereken videokasetler var.” Gene yalan söylüyorum, tam bir yerde bir flaş daha patlarken boş şampanya bardağımı eline tutuşturuyorum. Yürüyüp gidiyorum.

Grup Life in the Fast Lane parçasının bir versiyonuna doğru meylederken ben sımsıkı bir yavru aranarak çevreme bakmıyorum. Charles Simpson -ya da şaşılacak derecede ona benzeyen biri, geriye yatırılmış saçlı, pantolon askılı, Oliver Peoples gözlüklü- "Hey, Williams” diyerek elimi sıkıyor ve bana gece yarısına doğru Alexandra Craig'le birlikte Nell's’de birtakım insanlarla buluşmaya gelmemi söylüyor. Güven telkin edici bir biçimde omzunu sıkarak ona orada olacağımı söylüyorum.

Dışarıda, puro içip düşünceli nazarlarla gökyüzünü süzerken uzaktan Reed Thompson'ı görüyorum, yanında avanesiyle -Jamie Conway, Kevin Wynn, Marcus Halberstam, yavrular yok-birlikte Puck Binasını terk etmekte, beni de yemeğe davet ediyorlar; yanlarında mal olduğunu tahmin etmekle birlikte, geceyi onlarla geçirmek pek açmıyor beni, o yüzden de o El Salvador bistrosuna kadar taban tepmemeye karar veriyorum, yer ayırtmamış oldukları ve de bulacakları çok kuşkulu olduğu için. Elimi hayır anlamında sallayarak Broadway üzerindeki bankomatlardan birinin önünde duruyor, öylesine bir yüz dolar daha çekiyorum, cebimde yuvarlak hesap beş yüz dolar bulunsun diye.

Kendimi Ondördüncü Cadde'nin altındaki antikacılar mahallesinde yürür buluyorum. Saatim durdu, onun için gecenin kaçı olduğunu tam bilmiyorum, ama on buçuk falan olmalı. Yanımdan crack satmaya ya da Palladium'daki bir parti için bilet sokuşturmaya çalışan zenciler geçiyor. Bir gazete bayiinin, kuru temizleyicinin, kilisenin, aşevinin

önünden geçiyorum. Sokaklar boş; sessizliği bozan tek gürültü, ara sıra müşteri bakınarak Union Squaree doğru yol alan taksiler. Bir telefon kulübesinden telesekreterime bırakılan mesajları dinleyip bir yandan da bir antikacı dükkanının vitrininde görünüşüme bakarken, iki sıska ibne geçip gidiyor kulübenin yanından. Biri bana ıslık çalıyor, öteki gülüyor; tiz, çatlak, korkunç bir gülüş. Sidikle ıslanmış yırtık bir Sefiller afişi yola düşüyor. Sokak lambalarından biri sönüyor. Jean-Paul Gaultier paltolu birisi kuytuda işiyor. Yerden yukarı doğru bir duman yükseliyor, şerit şerit havaya karışıyor. Sokak kenarlarına torbalar dolusu, buz tutmuş çöp yığılmış. Solgun ve gökyüzünde alçalmış ay, Chrysler Binasının hemen ucunda asılı duruyor. West Village'ın oradan bir yerden bir cankurtaran düdüğünün çığlığı geliyor, rüzgar çığlığı geliyor, çığlık yankılanıyor, sonra sönüyor.

Zenci berduş Onikinci Sokak'taki terkedilmiş bir antikacı dükkanının girişinde, açık bir ızgaranın üzerinde yatıyor, çevresinde çöp torbaları ve Gristede's'in alışveriş arabalarından biri var, arabanın üzerine bir şeyler yığılmış, şahsi eşyaları olmalı: gazeteler, şişeler, alüminyum kaplar. Arabanın önüne iliştirilmiş bir karton parçasının üzerine el yazısıyla, AÇIM EVSİZİM LÜTFEN BANA YARDIM EDİN yazılmış. Yanına bir köpek, kırma, kısa tüylü ve sopa gibi sıska bir köpek uzanmış, acemice yapılmış kayışı alışveriş arabasının tutamağına bağlanmış, ilk geçişimde köpeği fark etmiyorum. Ancak sokağı çepeçevre dönüp de yeniden aynı yere geldiğimde görüyorum onu, bir gazete yığınının üzerine uzanmış, serseriyi koruyor, boynunda bir tasma, tasmanın üzerinde, üstünde GIZMO kelimesi okunan irice bir künye. Köpek, kuyruk denemeyecek kadar cılız, zavallı kuyruğunu sallayarak başını kaldırıp suratıma bakıyor, eldivenli elimi uzattığımda da aç aç elimi yalıyor. Dışkıyla ucuz alkol karışımından oluşan iğrenç koku ağır, görünmez bir bulut gibi havada asılı duruyor, pis kokuya alışıncaya kadar soluğumu tutmak zorunda kalıyorum. Serseri uyanıyor, gözlerini açıyor, esniyor, çatlamış mor dudakların arasından dikkat çekecek derecede lekeli dişleri görünüyor.

Kırk yaşlarında, tıknaz, doğrulup oturmaya çalıştığında sokak. lambasının çiğ ışığında yüz hatlarını daha iyi seçebiliyorum; birkaç günlük sakal, üç kat çene, üzerinde kalın kahverengi damarlar belirmiş patlıcan burun. Limon sarısı polyesterden rüküş görünüşlü

bir tulum ve üzerine yıkana yıkana rengi solmuş Sergio Valente jean giymiş (son moda sokak serserisi kıyafeti herhalde), yanı sıra yol yol yırtılmış turuncum kahverengili V yaka kazak, kazağın üzerinde kırmızı şarap lekesi olduğu düşünülebilecek bazı lekeler. Çok sarhoşa benziyor -ya öyle, ya da kaçık yahut geri zekalı. Ben tepesinde durmuş sokak lambasından gelen ışığı kapatarak onu karanlıkta bırakırken bakışları hâlâ bulanık. Çömeliyorum.

“Merhaba,” diyorum. Elimi uzatıyorum, köpeğin yaladığı elimi. “Pat Bateman.”

Serseri gözlerini dikmiş bana bakıyor, doğrulup oturmak için harcadığı çabadan hâlâ nefes nefese. Benimle tokalaşmıyor.

“Para mı istiyorsun?” diye soruyorum yumuşak bir sesle. “Yoksa... yiyecek mi?”

Serseri başıyla onaylıyor ve ağlamaya başlıyor, müteşekkir.

Elimi cebime sokup bir on dolar, sonra fikrimi değiştirip bir beş dolar çıkarıyorum, sallıyorum. “Bu mu istediğin?”

Serseri başıyla onaylıyor yeniden, utançla başka yöne bakıyor, burnu akmakta, boğazını temizledikten sonra alçak sesle, “Öyle açım ki,” diyor.

“Dışarısı soğuk da,” diyorum. “Değil mi?”

“Öyle açım ki.” Bir, iki, üç kere kasılıyor bedeni, sonra başını utanarak benden öte yana çeviriyor.

“Neden çalışmıyorsun?” diye soruyorum. Para hâlâ elimde, ama serserinin elinin erişebileceği uzaklıkta değil. “O kadar açsan, neden çalışmıyorsun?”

Soluğunu tutuyor, titremekte, hıçkırıklar arasında itiraf ediyor: “İşimi kaybettim...”

“Neden?” diye soruyorum, gerçekten ilgilendim. “İçiyor muydun? Onun için mi kaybettin? Ayağını mı kaydırdılar? Şaka, şaka. Hayır, bak gerçekten -çalışırken içki mi içiyordun.”

Kollarıyla vücudunu sarıyor, hıçkırıklara boğularak konuşuyor: “Kovulmuştum. İşten çıkartmıştım.”

Yutuyorum bunu, başımla onaylıyorum. “Yaaa, hıı, çok yazık.”

“Öyle açım ki,” diyor, sonra gözyaşlarını koyuveriyor, hâlâ kendi kendini sarmalamakta. Köpeği, o Gizmo denen şey, sızlanmaya başlıyor.

“Neden başka bir iş bulmuyorsun?” diye soruyorum. “Neden başka bir iş bulmuyorsun?”

“Ben...” Öksürüyor, hâlâ kendi vücudunu sarmalamakta, feci titriyor, sarsıla sarsıla, cümlesini bitiremiyor.

“Evet... sen?” diye soruyorum yumuşak bir sesle. “Başka bir iş yapamaz mısın?”

“Açım,” diye fısıldıyor.

“Biliyorum onu, onu biliyorum,” diyorum. “Yahu, bozuk plak gibisin. Ben sana yardımcı olmaya çalışıyorum...” Sabrım taşıyor.

“Açım,” diyor tekrar.

“Dinle. İş güç sahibi insanların parasını almak adil mi sence? Çalışan insanların?”

Suratı buruşuyor, hırıltılı bir sesle kesik kesik, “Ne yapayım peki?” diyor.

“Dinle,” diyorum. "Adın ne?” “Al.”

“Sesin çıksın,” diyorum. “Evet?”

“Al,” diyor, biraz daha yüksek sesle.

“İş bul, iş bul, Al,” diyorum ciddi bir sesle. “Yaklaşımın negatif. Önündeki engel bu. Kendine çekidüzen vermelisin. Sana yardım edeceğim.”

“Çok iyi kalplisiniz, bayım, iyi kalplisiniz, iyi kalpli bir insansınız,” lafları dökülüyor ağzından. “Gerçekten öylesiniz.”

“Şşşş. Tamam, tamam.” Köpeği okşamaya başlıyorum. '

“Lütfen.” Bileğime yapışıyor. “Çaresizim. Öyle üşüyorum ki.”

“Ne kadar kötü koktuğunu biliyor musun?” Bunu yatıştırıcı bir sesle fısıldıyorum, yüzünü okşayarak. “Bu iğrenç bir koku, tamım...”

“Barın...” Boğulur gibi oluyor, yutkunuyor. “Barınacak yerim yok.”

“Leş gibi kokuyorsun,” diyorum. “Bok... kokuyorsun.” Hâlâ köpeği okşamaktayım. Köpeğin gözleri iri iri açıldı, ıslak ve müteşekkir. “Biliyor muydun bunu? Kahretsin, Al -yüzüme bak ve ibneler gibi ağlamayı da kes,” diye bağırıyorum. Öfkem büyüyor, hafifliyor, gözlerimi yumuyorum, elimi burnumun üzerine koymak üzere havaya kaldırıyorum, sonra iç geçiriyorum. “Al... üzgünüm. Sadece şu var... bilmiyorum. Seninle hiçbir ortak yönümüz yok.”

Berduş dinlemiyor. Öyle hüngür hüngür ağlıyor ki, iki kelimeyi bir araya getirmeyi beceremiyor. Parayı yavaşça Luciano Soprani ceketimin cebine geri sokuyorum, öteki elimle köpeği okşamayı kesiyorum ve öteki cebime sokuyorum. Serseri hemen o an ağlamayı kesiyor ve gözleriyle beşliğin akıbetini, ya da belki kendi Thunderbird şişesini kollamak üzere, yerinde doğruluyor. Uzanıyorum, yüzünü bir kez daha şefkatle okşayarak, "Canına yandığımın, çoktan kaybetmişsin sen, biliyor musun?” diye fısıldıyorum. Çaresizce kafasını sallamaya başlıyor, cebimden ağzı tırtıklı, uzun, sivri bir bıçak çıkarıyorum, ve onu öldür-memeye çok dikkat ederek bıçağın belki bir santim uzunluğunda bir kısmını sağ gözüne sokuyorum, sapı kaldırarak kanırtıyorum, retina anında dışarı fırlıyor.

Serseri bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkın. Yalnızca dehşet içinde ağzını açıyor ve kirli, kesik uçlu eldivenli elini yavaşça yüzüne götürüyor. Tulumunu çekip indiriyorum ve yoldan geçen bir taksinin farlarında pörsük kara kalçalarını seçebiliyorum, durmadan tulumuna işediği için isilik içindeler. Bok kokusu hızla yüzüme çarpıyor, burnumdan nefes alarak çömeldiğim yerde, sık, çitişmiş edep kıllarının hemen yukarısına, kamına, bıçağı hafifçe sokup çıkarmaya başlıyorum. Bu onu biraz ayıltı-yor, içgüdüsel olarak elleriyle korunmaya çalışıyor, köpek acı acı inlemeye başlıyor, gerçekten deli gibi oldu ama saldırmıyor, şimdi serserinin parmaklarının arasına bıçak darbelerini indirmekteyim, ellerinin aralarını bıçaklıyorum. Patlayan göz, deliğinden aşağıya sallanıyor, yüzünden aşağı doğru akıyor, gözkapağını kırpıştırıp durması da deliğin içinde kalan şeyin kırmızı, damarlı bir yumurta sarısı gibi akmasına yol açıyor. Bir elimle kafasını kavrıyorum, geriye itiyorum, baş ve işaret parmağımla öteki gözünü açıyorum, bıçağı kaldırıp gözünün deliğine daldırıyorum,

delik önce kanla doluyor, sonra gözünün bebeğini yanlamasına yarıp açıyorum, nihayet burnunu da ikiye yardığımda çığlık atmaya başlıyor, benim ve köpeğin üzerine hafifçe kan fışkırıyor, Gizmo yüzüne kan sıçrayınca gözlerini kırpıştırıyor. Bıçağı çarçabuk serserinin suratına sürüp temizliyorum, bu arada yanağını yarıyorum. Hâlâ çömelmiş vaziyette, vıcık vıcık kandan parlayan suratına bir çeyreklik atıyorum, her iki göz çukuru da oyulmuş, kan dolu, göz namına ne varsa, haykıran dudaklarının üzerinden kalın, ağ gibi çizgiler halinde aşağıya akıyor. Sakin bir sesle, "Al sana bir çeyreklik. Kendine çiklet alırsın, siktiğimin kaçık zencisi" diye fısıldıyorum. Sonra havlayan köpeğe dönüyorum ve ayağa kalktığımda, tam kıçını geriye vermiş, dişlerini çıkarmış, üzerime atlamak üzereyken, ayağımı ön ayaklarının üzerine indiriyorum, anında her iki ayağının kemikleri de kırılıyor, acıdan inleyerek yanma düşüyor, her iki ön ayağı da havada müstehcen, tatmin edici bir açıda sallanmaktalar. Kendimi gülmekten alamıyorum, bu tabloyla pek eğlenerek orada biraz daha oyalanıyorum. Bir taksinin yaklaşmakta olduğunu görünce, ağır adımlarla uzaklaşıyorum.

Sonra, batı yönünde iki sokak yürüdüğümde, bir baş dönmesi, bir yırtıcılık, bir kabarma geliyor üstüme, sanki biraz önce aletli jimnastik çalışmışım da, sinir sistemim endorfinle yıkanmış, kokainden ilk fırtı çekmişim, iyi bir purodan ilk nefesi almışım, Cristal'den ilk kadehi içmişim gibi. Açlıktan öleceğim, bir şeyler yemem lazım, gerçi yürüme mesafesinde ama Nell's'e de uğramak istemiyorum, Indochine da bir kutlama içkisi için pek uygun bir yer değil. Bu nedenle Al'in gideceği bir yere gitmeye karar veriyorum, Union Square'deki McDonald's mesela. Sıraya girip bir milk-shake ("İyice koyu olsun," diye uyarıyorum veledi, o ise başını sallayıp bir makineyi çalıştırmakla yetiniyor) alıp önlerde bir masaya gidiyorum, Al buralarda otururdu herhalde, ceketim, kol yenlerim hafifçe onun kanıyla lekeli. Cat Club'ın garsonu iki kız arkamdan içeri giriyorlar ve bana çapkın çapkın gülümseyerek çaprazımdaki bölmeye oturuyorlar. Cool takılıp onları görmezden geliyorum. Zincirleme sigara içen, kırış kırış suratlı, kaçık bir ihtiyar kadın yakınımıza oturup öylesine durmadan kafasını sallıyor. Yakınımızdan bir polis arabası geçiyor, iki milk-shake daha içtikten sonra uçuşumda bir hafifleme oluyor, yoğunluğu azalıyor. Bir can sıkıntısı, bir yorgunluk

çöküyor; akşam pek bir fos çıktı gibi, Reed Thompson ve çocuklarla şu El Salvador bistrosuna gitmediğim için kendi kendime sövüp sayıyorum. Kızlar oyalanıyorlar, hâlâ ilgililer. Saatime bakıyorum. Tezgahın arkasındaki Meksikalılardan biri sigarasını içerken, bir yandan da gözlerini dikmiş bana bakıyor, Soprani ceketin üzerindeki lekeleri inceliyor, sanki bir şey söyleyecekmiş gibi, ama o sırada içeriye müşteri giriyor, demin bana crack satmaya çalışan zenci heriflerden biri, o da zencinin siparişini almak zorunda. Meksikalı sigarasını söndürüyor ve öyle yapıyor.

Genesis

1980'de çıkardıkları Duke albümünden bu yana büyük bir Genesis hayranı oldum. Ondan önceki çalışmalarının hiçbirini tam olarak anlamamıştım. Gerçi 1970'lerde çıkardıkları son albümleri, konseptin fazlaca ağır bastığı And Then There Were Three'deki (kendi yarım yamalak solo kariyerini başlatmak üzere gruptan ayrılan Peter Gabriel'a bir gönderme) güzel Follow You, Follow Me parçasını sevmiştim ama, bunun dışında Duke'dan önceki bütün albümleri fazla sanatsal, fazla entelektüel gelmişti. Phil Collins'in varlığının daha belirginleşmesi, müziğin daha modernleşmesi, davul makinesinin daha ağır basması ve sözlerin daha az mistik, daha spesifik olması (belki de Peter Gabriel'in gruptan ayrılması nedeniyle) karmaşık, ne dediği belirsiz, hep bir şeyleri yitirmeyi konu edinen şarkıların yerini benim sevinçle karşıladığım cıvıl cıvıl birinci sınıl pop şarkılarının alması Duke'la (Atlantic, 1980) başlar. Şarkılarsa Mike Rutherford'un bas partileri ya da Tony Banks'in klavyede çaldığı riff'lerden çok, Phil Collins'in davulu etrafında örülmeye başlanır. Buna klasik bir örnek, grubun seksenli yıllardaki ilk büyük hit'i olmakla kalmayıp seksenli yıllardaki diğer albümlerin de tonunu belirleyen Misunderstanding adlı parçadır. Dukee'da kendini hemen belli eden ikinci şarkı ise, televizyonun olumsuz etkilerini konu alan Turn It On Again'dir. Öte yandan, hiç anlayamadığım bir parça varsa o da Heathhaze'dir, oysa Please Don't Ask boşanan bir çiftten adamın, çocukların velayetini almaya hak kazanan eski karısına söylediği dokunaklı bir aşk şarkısıdır. Boşanmanın olumsuz yönleri bir rock'n roll grubu tarafından bundan daha içten bir biçimde

dile getirilmiş midir acaba? Sanmıyorum. Duke Travels ve Dukes End de anlamlı şarkılar olabilir, ama şarkı sözleri plağın arkasına basılı olmadığı için Collins'in şarkılarda neden söz ettiğini anlamak zor, gene de şarkıların ikincisinde Tony Banks gerçekten de yoğun ve muhteşem bir piyano işçiliği sergiliyor. Duke'daki fos çıkan tek parça, grubun daha sonraki başyapıtı Invisible Touch'daki Tonight Tonight Tonight'ı haddinden fazla andıran ve bu anlamda, doğrusu, Collins'in kendi kendinden kopya 1 çektiği tek örnek olan Alone Tonight'tır.

Neredeyse hemen Duke'un ardından piyasaya sürülen Abacab (Atlantic, 1981) Genesis'e daha çok seksenler sound'u kazandıran grubun yeni prodüktörü Hugh Padgham'ın olumlu etkisini taşır ve şarkılar kulağa oldukça tanıdık gelmesine rağmen, albümde gene de harika şeyler vardır: albüme adını veren parçanın ortasındaki uzun jam'le No Reply at All'daki, Earth, Wind and Fire adındaki bir grubun nefeslileri buna sadece iki örnektir. Şarkılar gene melankolik duyguları yansıtır ve yitik ya da çelişki içindeki insanlara dairdir, fakat prodüksiyon ve sound pırıl pırıl olup hayli iyimserdir (ama şarkı adları değil; No Reply At All, Keep It Dark, Who Dunnit?, Like It or Not gibi). Mike Rutherford'un bası miksajda biraz güme gidiyor ama bunun dışında grubun sound'u çok sıkı ve gene Collins'in insanı gerçekten hayretlere düşüren davuluyla yükseliyorlar. En umarsız anlarında bile (nesli tükenen hayvanlardan söz eden Dodo'da olduğu gibi) Abacab cıvıl cıvıl ve tüy gibi hafif bir albüm.

Benim favorim, her şeyiyle Collins'e ait olan Man on the Corner'du, arkasında tatlı bir synthesizer melodisi artı insanı yerine mıhlayan bir davul makinesi olan duygulu bir balad. Bu şarkı rahatlıkla Phil'in solo albümlerinden birinde yer alabilirdi, çünkü yalnızlık, paranoya ve yabancılaşma temaları Genesis'in yabancısı olmadığı temalar olmakla birlikte, bu şarkı grubun umut dolu hümanizmini yansıtır. Man on the Corner, bir yalnız adam figürü (bir serseri, belki yoksul, evsiz biri?), öylece durup duran 'köşedeki o yalnız adam' ile kendi arasında çok derin bir benzeşme bulur. Who Dunnit?, fonda funky bir ritmle çıkışsızlık temasında derinlemesine bir yorum getirir ve şarkının hoş yanı da, anlatıcının hiçbir çıkış yolu bulamadan şarkıyı bitirmesidir.

Bu albümden sonra Hugh Padgham daha da az konsept yüklü, adı yalnızca Genesis (Atlantic, 1983) olan bir albümün prodüktörlüğünü yaptı, albüm iyi bir albüm olmakla birlikte, bugün içindeki bir sürü şey bana artık fazla türevsel geliyor. That's All, Misunderstanding'e benziyor, Taking It All Too Hard bana Throwing it All Away'i hatırlatıyor. Aynı zamanda öncekilerden daha az caz havalı gibi, daha ziyade 801i yılların bir pop albümü havasında, daha rock'n'roll. Padgham'ın prodüktörlüğü harika, fakat malzeme genelde olduğundan daha zayıf ve grubun zorlandığını sezebiliyorsunuz. Albüm otobiyografik bir parça olan Mama ile açılıyor, bu hem garip hem de dokunaklı bir parça, ama şarkıcının gerçek hayattaki annesine mi, yoksa 'Mama' diye çağırmaktan hoşlandığı bir sevgiliye mi seslendiğini anlayamadım. That's All, aşkına cevap vermeyen partneri tarafından yok sayılan ve dövülen bir âşığın yakınması; şarkının umarsız tonuna rağmen canlı, insanı dinlerken mırıldanmaya çağıran bir melodisi var ki, bu da şarkıyı iç karartıcı olmaktan kurtarıyor. That's All albümündeki en iyi parça, fakat Phil'in sesinin en güçlü olduğu şarkı House by the Sea, ancak şarkının sözleri o kadar 'bilinç akışı' ki, pek bir şey anlaşılmıyor. Büyümek ve yetişkinliği kabullenmekle ilgili olabilir ama kesin değil; her neyse, şarkının ikinci, enstrümantal kısmı bana hikayeyi daha çok anlatıyor. Burada Mike Banks gitardaki ustalığını konuşturma fırsatı bulurken, Tom Rutherford hülyalı synthesizer sesleriyle şarkıyı dalga dalga kaplıyor, ayrıca Phil sonunda şarkının üçüncü kıtasını tekrarladığında tüyleriniz ürperebilir. illegal Alien grubun şimdiye kadar yaptığı en politik, aynı zamanda da en matrak şarkı. Görünürde konu üzücü -bir kaçak işçinin sınırdan ABD'ye sızmaya çalışması- fakat ayrıntılar son derece komik: Meksikalının elinde tuttuğu tekila şişesi, ayağındaki yeni ayakkabılar (muhtemelen çalıntı); her şey tam yerine oturuyor. Phil'in şarkıyı yırtık, kişner gibi Meksikalı taklidi bir sesle söylemesi olayı daha da komik yapıyor, ve 'fun' ve 'illegal alien' sözcüklerinin kafiye olması da iyi buluş doğrusu. Just a Job to Do albümün en funky şarkısı. Banks'in iş bitirici bir bas partisi var burada, ve şarkı görünürde suçluyu kovalayan bir dedektifle ilgili olmasına karşın, bence birinin peşine düşmüş kıskanç bir âşıkla da ilgili olabilir. Silver Rainbow albümün en duygulu şarkısı. Sözler yoğun, karmaşık ve olağanüstü. Albüm It's Gonna Get Better

ile olumlu, iyimser bir havada sona eriyor. Sözler bazılarına birazcık tekrar gibi gelse de, Phil söylerken o derece kendinden emin ki (kendisi hiçbir zaman bu kadar usta işi, bu kadar sıcak bir albüm yapamamış olan Peter Gabriel'in yoğun etkisi seziliyor burada), bizleri görkemli bir geleceğin varlığına inandırıyor. Invisible Touch (Atlantic, 1986) grubun tartışmasız başyapıtı. Elle tutulup gözle görülmeyen durumlar üzerine epik boyutlarda bir deneme olup aynı zamanda kendinden önceki üç albümün de anlamını zenginleştirip derinleştiriyor. Dinleyenin kulağında yer eden bir rezonansı var ve müzik o kadar güzel ki, etkisini üzerinizden silkip atmak mümkün değil, çünkü her bir şarkı bilinmezlikleri ya da insanlar arasındaki boşlukları (Invisible Touch) birbirine bağlıyor, sebep ister baskıcı sevgililer olsun, ister baskıcı yönetimler (Land of Confusion), isterse de anlamsız tekrarlar (Tonight Tonight Tonight). Bütün olarak son on yılın en usta işi rock'n'roll çalışmaları arasında ve albümün arkasındaki beyin, -kuşkusuz Banks, Collins ve Rutherford'un birlikte çalışlarındaki uyumun yanı sıra- prodüktör Hugh Padgham. Padgham hiç bu kadar aydınlık, taze ve modem bir sound yakalamamıştı. Hemen hemen her enstrümanı, her nüansı duyabiliyorsunuz.

Lirik işçilik ve katışıksız şarkı yazarlığı becerisi açısından bu albüm profesyonelliğin yeni bir doruğu. Şarkıcının, politik otoritenin kötüye kullanılmasını konu edindiği Land of Confusion'ın sözlerini ele alalım. Geri planda Prince'in ya da Michael Jackson'ın -ya da aslına bakarsanız son yıllarda ortaya çıkan karaderili şarkıcıların herhangi birinin- şarkılarında ulaştıklarından daha funky ve karaderili bir ritm var. Öte yandan, her ne kadar dans edilebilir bir albüm olsa da, bu albümün, değeri oldukça abartılan Bruce Springsteen in bile ulaştığı söylenemeyecek çıplak elektrik teli gibi bir çarpıcılığı var. Collins, aşk acılarından söz ederken 'Boss' Springsteen! fersah fersah aşıyor, in Too Deep'de duygusal açık yürekliliğin yeni zirvelerine ulaşmakta; fakat şarkı aynı zamanda Collins'in palyaço yanını, hinoğluhin, beklenmedik yanını da sergiliyor. Parça, tekeşlilik ve sadakat konusunda 80'lerde yazılmış en duygulu pop şarkısıdır. Anything She Does (J. Geils Band'in Centerfield'ini andıran ama ondan çok daha canlı ve enerjik bir parçadır) ikinci yüzün birinci parçasıdır ve bundan sonra albüm iki bölümlü bir şarkı olan Domino ile zirvesine

ulaşır. Birinci bölüm, in the Heat of the Night, keskin, ayrıntıyla çizilmiş umarsızlık imgeleriyle The Last Domino'yla tamamlanır. Şarkı son derece moral vericidir. Sözler rock müzikte duyduğum en pozitif ve olumlayıcı şarkı sözleridir.

Phil Collins'in solo çalışmaları daha ticari ve bu nedenle daha dar bir anlamda daha tatmin edici sayılabilir, özellikle de No Jacket Required ya da In the Air Tonight ya da Against All Odds gibi parçalarla (gerçi ikincisi tema şarkısı olarak bestelendiği usta işi filmin biraz gölgesinde kalmıştı) ya da Takt Me Home ya da Sussudio (süper şarkı; favori parçalarımdan) ve düzenlemesini yeniden yaptığı You Can't Hurry Love, ki birçok kişi bunun the Supremes tarafından söylenen orijinalinden daha iyi olduğunda benimle hemfikir. Ama aynı zamanda Phil Collins'in grup içinde, solo sanatçı olarak olduğundan daha başarılı işler yaptığını da düşünüyorum, sanatçı lafının altını çiziyorum burada. Aslında bu çocukların üçü için de geçerli, çünkü Genesis hâlâ 1980'lerde İngiltere'den çıkmış en iyi, en heyecan verici grup.

Öğle Yemeği

Tribeca'da Tony McManus'un yeni lokantası DuPlex'de Christopher Armstrong'la oturuyoruz, o da P & P'de çalışıyor. Birlikte Exeter'a gittik, o daha sonra Pennsylvania Üniversitesi'ne gitti, Manhattan'a taşınmadan önce de Wharton'daydı. Anlaşılmaz nedenlerden dolayı Subjects'de masa bulamadık, o yüzden Armstrong burayı önerdi. Armstrong'un üzerinde Christian Dior'dan ince beyaz çizgili, dört düğmeli, kruvaze bir ceket, pamuklu gömlek ve Givenchy Gentleman'dan geniş, şal desenli bir kravat var. Bottega Veneta imzalı deri ajandasıyla ince evrak çantası masamızdaki üçüncü iskemlenin üzerinde duruyor. Masamız iyi, önlerde, pencerenin yakınında. Benim üzerimde DeRigueur'den alınma, Schoeneman'ın çivi başı desenli yünlü worsted bir takımı, Bili Blass'dan ince pamuklu bir gömlek, Savoy'dan ipekli Macclesfield kravat ve ceket, cebimde Ashear Bros'dan pamuklu mendil. Arka planda Sefiller müzikalinin asansör müziği versiyonu hafif hafif çalıyor. Armstrong'un kız arkadaşı eskiden Todd Hamlin'le çıkan Jody Stafford, bu durum, artı mutfakta çalışan aşçıbaşıları gösteren tavandan sarkıtılmış kapalı

devre televizyon ekranları beni tarifsiz bir kasvetle dolduruyor. Armstrong adalardan daha yeni döndü, bu nedenle de teni koyu, kopkoyu, ama benimki de öyle.

"Eee, Bahama Adaları nasıldı?" diye soruyorum, siparişlerimizi verdikten sonra. "Daha yeni döndün, değil mi?"

"Vallaaa, Taylor," diye lafa giriyor Armstrong. Arkamda ve başımın biraz yukarısında bir noktaya dalmış bakıyor, terrakota süsü verilmiş sütuna ya da belki tavanı çepeçevre dolaşan boruya, "bu yaz kusursuz tatil peşinde olan tatilciler güneyi tercih edebilirler, güney derken Bahama ve Karayip Adaları kadar güneyi. Karayiplere gitmek için en azından beş tane akıllıca neden var: havası, şenlikleri ve yerel etkinlikler, otellerinin ve eğlence yerlerinin daha az kalabalık olması, fiyatları ve benzersiz kültürleri. Çoğu tatilci yaz aylarında şehirlerden kaçıp daha serin iklimlere doğru yönelir, oysa pek azı şu gerçeğin farkında, Karayipler'de yıl boyu hava güzel olup adalar ılık rüzgarların etkisi altında. Çoğunlukla kuzey bölgesi daha sıcak olup..."

Bu sabahki Patty Winters Şov'da konu Bebek Katilleri idi. Stüdyodaki seyirciler kaçırılan, işkence edilen, öldürülen çocukların ana babaları idi, konuşmacı yerinde ise psikiyatrisi ve pediyatristlerden oluşan bir grup, ana babalara, başlarına gelen sarsıntı ve öfkeyle hesaplayabilmeleri için yardımcı olmaya çalışıyordu. Pek başaramadıklarını söylemeliyim, bu da beni pek eğlendirdi. Beni gerçekten zevkten dört köşe edense, hüküm giymiş, ölümlerini bekleyen üç Beşik Katili'nin -uydu aracılığıyla gariban bir TV ekranında göründüler- karmaşık birtakım yasal boşluklar sonucu temyize başvurmuş bulunmaları ve büyük ihtimalle de davalarını kazanacak olmaları oldu. Fakat, önümde dilimlenmiş kivi, Japon armudu, Evian suyu, yulaflı-kepekli çörek, soya sütü, ve tarçın granola'dan oluşan kahvaltı eşliğinde büyük ekran Sony'ye bakarken her an, ilgimi dağıtan, acılı annelerin verdiği hazzı bozan bir şeylerin farkındaydım, bunun ne olduğunu ancak şov bitmeye yüz tutarken anladım: Tam David Onica'mın üzerine düşen yerdeki çatlak, kapıcıya apartman bakımıyla görevli kişiye tamir ettirmesini söylediğim çatlak. Bugün çıkarken lobide kapıcıya şikayette bulunmak üzere duralayacak oldum ki, karşıma yeni bir kapıcı çıktı,

benim yaşlarımda, fakat saçları dökülmüş, çirkince ve de şişman. Oturduğu yerde, yanında üç jöleli donat ve dumanları tüten iki ekstra ekstra kakao vardı, bunların yanında çizgi roman sayfası açılmış olarak Post. Düşündüm ki, ben bu zavallı orospu çocuğuyla karşılaştırılmayacak kadar yakışıklı, başarılı ve zenginim, o yüzden bir acıma dalgası kabardı içimde, gülümsedim, başımla kısa fakat kibarlıktan uzak olmayan bir selam verdim, şikayette bulunmadım. Kendimi, hiç ilgilenmediğim halde, Armstrong'a “Yaa, öyle mi?” derken yakalıyorum.

“Birleşik Devletler'de olduğu gibi orada da yaz ayları şenlikler ve özel olaylarla kutlanıyor, bunlar arasında dinletiler, sanatsal etkinlikler, sokak sergileri ve spor turnuvaları var ve .çoğunluk başka yerleri tercih ettiği için de adalar daha az kalabalık oluyor, bu da daha iyi hizmet demek, şu şu yelkenliye binmek ya da şu şu lokantada yemek yemek için kuyrukta beklemiyorsun. Bence çoğunluk oraya kültür, mutfak ve tarih için gitmekte ve...”

Bu sabah Wall Street'e gelirken, trafik sıkışıklığı yüzünden şirketin arabasından inmek zorunda kaldım, bir metro istasyonu bulmak amacıyla Beşinci Sokak'tan aşağı doğru yürüyordum ki, önce Cadılar Bayramı vesilesiyle bir yürüyüş olduğunu sandığım bir şeyin yanından geçtim, garipsedim, çünkü aylardan mayıstı, bundan oldukça emindim. Onaltıncı Sokak'ın köşesinde durup daha yakından inceleyince bunun 'Eşcinsellerin Gurur Yürüyüşü' denen şey olduğu ortaya çıktı, midem kalktı. Eşcinseller Beşinci Cadde'den aşağıya doğru gururla yürüyorlardı, pastel renkli montlarının üzerine pembe üçgenler basılıydı, kimileri elele bile tutuşmuşlardı, çoğunluk kafalarına göre, detone seslerle Somewhere şarkısını söylüyorlardı. Paul Smith'in önünde durup büyülenmiş gibi, bir çekime kapılarak seyrettim, bir insanın, bir erkeğin başka bir erkeğin içine girmekten dolayı gurur duyması fikri karşısında aklım fırtmıştı, fakat, “bize de bir yer var, bir yerde bize de yer var,” cümleleri arasında yaşlanmaya yüz tutmuş, ayıbalıgı bıyıklı, aşın kaslı plaj oğlanlarından efemi-ne ıslıklar gelmeye başlayınca, soluğu Altıncı Cadde'de aldım. Büroya geç gitmeye karar verdim, taksiye binip eve geri gittim, üzerime yeni bir takım elbise geçirdim (Cerutti 1881), kendime bir pedikür seansı ısmarladım ve hafta başında Lexington'da bir hayvan dükkanından

aldığım küçük köpeği işkence ederek öldürdüm. Armstrong kafa ütülemeye devam ediyor.

"Su sporları tabii ki en belli başlı eğlence. Ama golf sahalarıyla tenis kortları da mükemmel durumda, yaz mevsimi boyunca da bu gibi yerlerde daha çok sayıda profesyonel bulundurulmasına gayret ediliyor. Kortların birçoğu gece maçları için de ışıklandırılmakta..."

Hass... tir... Armstrong diyorum içimden, bir yandan da pencereden dışarıdaki düğüm olmuş trafiği ve Church Sokağı'nda gezinen serserileri seyrediyorum, iştah açıcılar geliyor: Armstrong'a güneşte kurutulmuş domatesli börek. Bana, yanında soğan aromalı, turunculu morlu marmelat olan Poblano biberi. İnşallah hesabı Armstrong ödemeye kalkmaz, çünkü şu geri zekalı orospu çocuğuna platin bir American Express kartım olduğunu göstermem lazım. Şu anda Armstrong'u dinlerken nedense müthiş hüzünleniyorum, boğazıma bir yumru gelip tıkanıyor, fakat yutkunuyorum ve Corona'mdan bir yudum alıyorum, o duygu geçiyor, o yemeğini çiğnerken konuşmaya ara verdiğinde, "Yemekler? Yemekler nasıl?" sorusu adeta ağzımdan fışkırıyor, oysa aklımdaki son şey yemekler.

"Güzel soru. Lokanta kültürüne gelince, adanın mutfağı Avrupa kültürüyle giderek kaynaştıkça Karayipler daha da çekicilik kazanmış. Lokantaların birçoğunun sahibi ve işletmecisi Amerikalı, İngiliz, Fransız, İtalyan hattâ Hollandalı göçmenler..." Allahtan, bir es verip kana batırılmış süngeri andıran böreğinden -böreği kocaman, kanlı bir süngere benziyor,- bir ısırık alıyor, ve bir yudum Corona'yla mideye indiriyor. Sıra bende.

"Gezip görülecek yerler?" diye soruyorum ilgisizce, ligimi yanmış fasulyeler, tabağı sanatkarane bir sekizgen halinde çevreleyen sarımsı marmelat, marmeladı çevreleyen kişniş yaprakları, ve kişniş yapraklarını çevreleyen fasulyeler üzerinde yoğunlaştırmış durumdayım.

"Gezip görülecek yerler esas itibariyle adaları 1700'lerde bölgesel birer kale haline getiren Avrupa kültürünün kalıntıları. Ziyaretçiler Colomb'un karaya çıktığı çeşitli yerleri gezip görebiliyorlar, hele onun 1590'daki ilk keşif yolculuğunun üçyüzüncü yılını idrak ettiğimiz şu günlerde, adalarda bu olaya ilişkin bilinç artmış durumda, tarih ve

kültürün ada yaşamının ayrılmaz bir parçası olduğu da düşünülecek olursa...”

Armstrong: sen bir... götsün. “Hı-hı” diyerek başımla onaylıyorum. “Şeeey...” Şal desenli kravatlar, ekose takım elbiseler, aerobik dersim, videokasetleri geri vermek, Zabar'dan alınacak baharat, dilenciler, beyaz çikolatalı trüfl... Christopher'ın sürdüğü Drakkar Noir parfümünün mide bulandıran kokusu, marmeladın, kişnişin, soğanın ve yanık fasulyelerin kokularıyla karışarak yüzümü yalayıp geçiyor. “Hı-hı,” diyorum, yeniden.

“Aktif tatilciler için dağcılık, mağaracılık, yelken sporu, ata binme, kanoculuk imkanları var, kumar sevenler içirişe adaların birçoğunda casinolar bulunmakta...”

Kısacık bir an, bıçağımı çektiğimi, bir bileği, bileklerimden birini yardığımı, oluk gibi kan fışkıran daman Armstrong un kafasına ya da daha iyisi elbisesine nişan aldığımı gözümün önüne getiriyorum, acaba gene konuşmaya devam eder miydi? İzin istemeden kalksam, taksiyle başka bir lokantaya, SoHo'da, hattâ belki daha uzakta bir yere gitsem, bir içki içsem, tuvalete gitsem, hattâ belki Evelyn'e bir telefon açsam, gene dönüp DuPlex'e gelsem diyorum kendi kendime, vücudumun her bir molekülüyle farkındayım ki, geri geldiğimde Armstrong hâlâ kulağa sadece kendi tatili değil, bütün dünyanın siktiğimin Bahama Adalar’ındaki tatili gibi gelen şeyden söz ediyor olacak. Bir ara garson, yarısı yenmiş iştah açıcıları alıp götürüyor, Corona'ları tazeliyor, ahududu sirkeli ve guakomolalı orta büyüklükte bir piliç, tirsi balığı ve pırasalı dana karaciğeri getiriyor, kimin neyi ısmarladığından emin olmasam da fark etmiyor, çünkü iki tabak da tıpkı birbirine benziyor. Pilici alıyorum, duble tomatillo soslu, galiba,

“Karayip adaları için pasaport gerekmiyor -ABD vatandaşı olduğunu belgelemen yeterli- daha iyisi Taylor, dil engeli yok. Her-yer-de İngilizce konuşuluyor, resmi dilin Fransızca veya İspanyolca olduğu adalarda bile. Adaların çoğu eski İngiliz...”

“Ben cehennem hayatı yaşıyorum,” diyorum, öylesine, ortaya, bir yandan da tabağımdaki pırasaları kenara ayırmaktayım, bu arada, tabağım porselen bir üçgen. “Ve de çevremde bir sürü insan var...

eee, şey, galiba... öldürmek istediğim.” Bu sonuncuyu, özellikle vurgulayarak, Armstrong'un gözlerinin içine baka baka söylüyorum.

“Adalara yönelik turizm hizmeti oldukça ilerlemiş durumda. Hem American Airlines hem de Eastern Airlines direkt uçuşları olmayan adalara aktarmalı seferler düzenlemek amacıyla San Juan'ı üs edinmişler. BWIA’nın, Pan Am’ın, ALM’in, Air Jamaica'nın, Bahamas Air'in ve Cayman Airways'in de ek seferleriyle, adaların çoğuna ulaşmak son derece kolay. Adalar arasında LIAT ve BWIA'nın ilave seferleri bulunmakta, böylece adadan adaya uçuşlar da...”

Armstrong konuşmaya devam ederken Charles Fletcher olduğunu tahmin ettiğim biri yanımıza geliyor, omzuma vurarak, “Hey, Simpson,” diyor, “Fluties'de görüşürüz.” Sonra, kapıdan çok çekici bir kadınla çıkıyor -koca memeli, sarışın, dar elbiseli, sekreteri değil, karısı değil- birlikte siyah bir limuzine binip gidiyorlar. Armstrong hâlâ yemek yemekte, kusursuz dörtgenler halinde kesilmiş dana ciğerleri kesmekte, o konuşmaya devam ederken ben giderek daha çok hüzünleniyorum.

“Bütün bir hafta tatil yapamayacak durumda olan tatilciler için Karayip Adaları ideal bir hafta sonu kaçamağı alternatifi. Eastern Airlines'ın Hafta Sonucular Kulübü, Karayip'de pek çok adayı içermekte olup üyelerine birçok yer görme imkanı sağlıyor, son derece indirimli fiyatlarla üstelik de, biliyorum fark etmez aslında, ama millet gene de gidiyor.”

Konser

Carruthers'ın bizi bu akşam sürüklediği New Jersey deki konserde herkes çok gergin. Konser geçen hafta Time a kapak olan U2 adlı İrlandalı bir topluluğun. Biletler aslında New York gezilerini son anda iptal eden bir grup Japon müşterininmiş, bu yüzden Carruthers'in (kendi ifadesine göre) bu ön sıra biletlerini elden çıkarması hemen hemen imkansızmış. Carruthers'la Courtney, Paul Owen'la Ashley Cromwell ve Evelyn'le beniz. Paul Owen'in da geleceğini duyduğumda, Paul Owen benim Marcus olduğumdan oldukça emin olduğu için Marcus Halberstam'ın kız arkadaşı Cecilia Wegner'a ulaşmaya çalıştım, kız davetimden oldukça memnun kalmakla

beraber (hep bende gözü olduğunu düşünmüşümdür), Maggie adında yeni bir İngiliz müzikalinin açılış partisine davetli olduğunu söyledi. Ama laf arasında gelecek hafta öğle yemeği yiyelim gibilerinden bir şey dedi, ben de ona perşembe günü arayacağımı söyledim. Bu gece Evelyn'le yemek yiyecektik hesapta, ama iki saatlik bir yemek boyunca onunla baş başa oturmak içimi tarifsiz bir kasvetle doldurduğu için ona telefon edip yemeği iptal ediyorum, isteksizce program değişikliğinden bahsediyorum, Tim Price'ın gelip gelmediğini soruyor, gelmiyor deyince de, kısacık bir duraksamadan sonra kabul ediyor. Bunun üzerine Jean'in bizim için Chelsea'deki Clive Powell'in yeni lokantası H20'da ayırttığı masayı iptal ettiriyorum ve konserden önce az da olsa aerobik yapabilmek için bürodan erken çıkıyorum.

Kızlardan hiçbirinin topluluğu göreceğiz diye ölüp bayıldığı yok, hattâ her biri teker teker bana gelip gitmek istemediklerini söyledi, limuzinle Meadowlands denen yere doğru giderken, Carruthers, Donald Trump'ın büyük bir U2 hayranı olduğunu, hattâ John Gutfreund'un bile onların plaklarını aldığını söyleyerek bizi yatıştırmaya çalışıyor. Bir şişe Cristal açıyoruz, bir şişe daha. TV'de, Reagan'ın bir basın toplantısı var, ama çok parazit yapıyor, benden başka hiç kimsenin dinlediği de yok. Bu sabahki Patty Winters Şov, Köpekbalığı Saldırısı Kurbanları hakkındaydı. Paul Owen bana dört kere Marcus diye hitap etti, Evelyn'e de, allahtan iki kere, Cecilia diye, fakat Evelyn farkında değil, çünkü limuzindeyken Courtney'ye öldürücü bakışlar yolladı durdu. Neyse, kimse Owen'in hatasını düzeltmedi, düzelteceği de yok. Ben bile bir-iki kere, dinlemediğinden emin olduğum sıralar Cecilia dedim ona, tam o sırada nefret dolu gözlerle Courtney'ye bakmaktaydı. Carruthers ne kadar formda göründüğümü söyleyip üzerimdeki takıma iltifat edip duruyor.

En iyi giyimli çift kesinlikle Evelyn'le beniz. Benim üzerimde kısa bir lambswool palto, yün flanel pantolon ve yünlü ceket, pamuklu gömlek, V yaka kaşmir süveter, ipek kravat var, hepsi Armani. Evelyn'in üzerinde, Dolce&Gabbana pamuklu bluz, ayaklarında Yves Saint Laurent süet ayakkabılar, Adrienne Landau'dan parçalı bir deri etek, Jill Stuart süet kemer, Calvin Klein tayt, Frances Patiky

Sten'dan Venedik işi cam küpeler var, elinde ise Carruthers beni limuzinle gelip almadan önce bir Kore şarküterisinden aldığım tek beyaz gülü tutuyor. Carruthers'in üzerinde lambswool spor ceket, kaşmir/vicuna hırka-süveter, süvari modeli pantolon, pamuklu gömlek, ipek kravat, hepsi Hermès'den. (Evelyn, “Ne rüküş,” diye fısıldadı, sessizce onayladım.) Courtney üç katlı bir ipek organze etek giymiş, kadife bir kurdela, José ve Maria Barrera'dan emaye küpeler takmış, ellerinde Ponolano eldivenler, Gucci ayakkabılar giymiş. Paul'la Ashley bence biraz abartmışlar, limuzinin camları füme olmasına karşın Ashley'nin gözünde güneş gözlükleri var, zaten akşam olmakta. Elinde de Carruthers'ın armağanı küçük bir demet çiçek, papatya, bununla Courtney'yi çok kıskandırmayı başaramadı çünkü o her halükarda Evely'nin suratını paralamayı kafaya koymuş durumda, Evelyn'in suratı arabadaki suratlardan en güzeli olmakla birlikte, fikir hiç fena sayılmaz ve Courtney'in bu olayı gerçekleştirmesini zevkle seyredebilirim. Courtney'in vücudu onun-kinden biraz daha iyi, Evelyn'inse memeleri daha güzel.

Konser belki yirmi dakikadır aynı minval üzere gidip durmakta. Canlı müzikten nefret ederim, gelgelelim etrafımızdaki herkes ayaklanmış vaziyette, hayranlık çığlıkları tepemizde yükselen üst üste dikilmiş hoparlör kulelerinden yayılan korkunç gürültüyle yarışmakta. Burada bulunmanın bana verdiği en büyük zevk, Scott ve Anne Smiley'nin on sıra gerimizde, boktan, ama muhtemelen de daha az pahalı olmayan bir yerde oturuyor olmaları. Carruthers, benimle iş konuşmak üzere Evelyn'le yer değiştiriyor, ama dediğinin tek kelimesini duyamıyorum, o yüzden Courtney'yle konuşmak için ben de Evelyn'le yer değiştiriyorum.

“Luis çakalı,” diye bağırıyorum, “hiç kuşkulanmadı.”

O, “The Edge, Armani giyiyor,” diye bağırıyor, parmağıyla bas gitaristi göstererek.

“Armani değil o,” diye bağırarak cevap veriyorum, “Em-po-rio!”

“Hayır,” diye bağırıyor, “Ar-ma-ni!”

“Griler çok silik, havai mavi de. Kırık kenarlar, belli belirsiz ekoseler, küçük puanlar ve çizgiler Armani'dir. Emporio değil,” diye bağırıyorum ellerimle kulaklarımı kapatarak, bunu bilmemesi, farkı

fark edememesi beni çok sinirlendiriyor. “Arada fark var. The Ledge hangisi?”

“Davulcu The Ledge olabilir,” diye bağırıyor. “Sanıyorum. Emin değilim. Bir sigaraya ihtiyacım var. Geçen gece neredeydin? Evelyn'leydim deme. bir tane patlatırım.”

“Davulcunun giydiğinin Armani'nin A'sıyla ilgisi yok,” diye yırtınıyorum, “ya da Emporio'nun E'siyle. Kesinlikle.”

“Davulcu hangisi bilmiyorum ki,” diye bağırıyor.

“Ashley'ye sorsana,” diye öneriyorum, çığlık çığlığa.

“Ashley'ye mi?” Paul un üzerinden eğilerek Ashley'nin dizine dokunuyor. “The Ledge hangisi?” Ashley ona duyamadığım bir cevap haykırıyor, Courtney bana dönerek omuzlarını silkiyor. “New Jersey'de olduğuna inanamıyormuş,” diyor.

Carruthers, kendisiyle yer değiştirmesi için Courtney'ye işaret ediyor. Kız sinek kovalar gibi bir el işareti yapıyor ve benim kalçama yapışıyor, sıkıyorum kasımı, eline taş gibi gelsin diye, eli hayran havran üzerinde dolaşıyor. Ama Luis pes etmiyor, Courtney ayağa kalkıyor ve bana “Galiba bu gece keyif verici madde gerekecek!” diye haykırıyor. Başımla onaylıyorum. Topluluğun solisti Bono, kulağıma 'Where The Beat Sounds the Same' gibi gelen bir şeyler haykırıyor. Evelyn'le Ashley sigara almak, tuvalete gitmek, içecek bir şeyler bulmak üzere gidiyorlar Luis yanıma oturuyor.

Luis, “Kızlar sıkıldı,” diye haykırıyor bana.

“Courtney bu gece ona biraz kokain bulmamızı istiyor,” diye bağırıyorum.

“Oo, harika.” Luis somurtkan.

“Bir yere masa ayırttık mı?”

“Brussels,” diye haykırıyor, Rolex'ine bir göz atıyor. “Ama yetişebileceğimiz şüpheli.”

“Yetişemeyecek olursak” diye uyarıyorum, “ben hiçbir yere gitmiyorum. Beni eve bırakırsınız.”

“Yetişiriiiz,” diye bağırıyor.

“Yetişemez isek, Japon yemeğine ne dersin?” diyorum, insafa geliyorum. “Batı Yakası'nın yukarısında gerçekten süper bir suşi barı var. Blades. Aşçısı eskiden Isoito'nun aşçısıydı. Zagat rehberinde çok övmüşler.”

Carruthers, “Bateman, ben Japonlardan nefret ederim,” diye haykırıyor, bir eliyle kulağını kapatıyor. “Çekik gözlü bodur orospu çocukları.”

Haykırıyorum. “Ne dediğinin farkında mısın sen?”

“Oo, farkındayım, farkındayım,” diye haykırıyor, gözler dışarı uğramış. “Bizden daha tutumlular, pek bir yenilik yaptıkları yok, fakat siktiğimin herifleri bizim yaptığımız yenilikleri almayı, çalmayı, onları geliştirmeyi, sonra da dibine kadar kıçımıza sokmayı çok iyi biliyorlar!”

Duyduklarıma inanamayarak bir an bakakalıyorum ona, sonra dönüp sahneye bakıyorum, daireler çizerek dönen gitariste, sahneyi bir uçtan ötekine koşarak kat ederken ellerini iki yana açan Bono'ya, dönüp yeniden Luis'ye bakıyorum, suratı hâlâ öfkeden kıpkırmızı, hâlâ gözlerini dikmiş bana bakmakta, gözler dışarı uğramış, dudaklarında tükürükler, sustu.

“Bunun Blades'le ilgisi ne, be adam?” diye soruyorum sonunda, gerçekten kafam karıştı. “Tükürüklerini sil.”

“İşte Japon yemeğinden onun için nefret ediyorum,” diye haykırıyor cevaben. “Saşimi. Kaliforniya dolması. Aman alla-hım.” Bir parmağını gırtlağına sokup kusar gibi bir ses çıkarıyor.

“Carruthers...” Susuyorum, hâlâ suratına bakmaktayım, yüzünü yakından inceliyorum, azıcık tırstım, ne söyleyecektim unuttum.

“Ne var, Bateman?” Eğiliyor.

“Bak, bu bokluğa inanamıyorum,” diye haykırıyorum. “Daha sonrası için yer ayırtmamış o-la-maz-sın. Beklemek zorunda kalacağız.”

“Nee?” Eliyle kulağına boru yapıyor, sanki fark edermiş gibi. “Beklemek zorunda kalacağız!” diye haykırıyorum daha yüksek sesle.

“Sorun değil,” diye bağırıyor.

Şarkıcı sahneden bize doğru elini uzatıyor, elimi sallayarak onu defediyorum. “Değil ha? Değil, öyle mi? Hayır, Luis. Yanlışsın. Hem de nasıl sorun!” Aynı derecede sıkılmış görünen Paul Owen'a bakıyorum, iki eliyle kulaklarını örtmüş, ama hâlâ Courtney'yle istişare etmeyi becerebiliyor.

“Beklemek zorunda kalmayacağız,” diye bir çığlık atıyor Luis. “Söz veriyorum.”

“Söz falan vermiyorsun, gerzek" diye haykırıyorum. “Fisher hesabına hâlâ Paul Owen mı bakıyor?”

“Bana kızma lütfen, Patrick,” diye umarsızca haykırıyor Luis. “Her şey yolunda gideceeek!”

Carruthers dönüp ona bakıyor, sonra da bana. “Hıı, galiba. Duydun mu, Ashley'nin klamidiyası varmış “

“Paul'la konuşacağım,” diye bağırıyorum, kalkıp Owen'ın yanındaki boş yere oturuyorum.

Ama oturduğumda sahnede garip bir şey dikkatimi çekiyor. Bono sahnenin öbür ucundan geldi, sahnenin üzerinden oturacağım yere kadar beni izledi, sahne kenarına diz çöktü, gözlerini dikmiş bana bakıyor, siyah cin var üzerinde (Gitano belki), sandaletler, deri ceket, altında gömlek yok. Teni beyaz, tere bulanmış, yeterince vücut çalışmamış, kasları belli olmuyor, varsa da seyrekçe göğüs kılları tarafından örtülmüş. Başında şapka var, saçını geriye çekip atkuyruğu yapmış, inleyerek bir ağıt söylemekte -”Kahraman bir böcektir bu dünyada,” cümlesini yakalıyorum- suratında hafif, pek belli belirsiz, ama ısrarlı bir sırıtış ve bu sırıtış büyüyor, kendinden emin bir şekilde suratına yayılıyor, gözleri yanıp sönerken sahnenin fon ışığı kırmızıya dönüyor ve birden olağanüstü bir duygu taşması oluyor bende, birden bir şeyleri anlamanın seli, ve bu yüzden kalbim daha hızlı çarpmaya başlıyor, Bono'dan çıkan görünmez bir elektrik telinin şu anda beni sarıp sarmaladığına inanmamak elde değil, şu anda seyirciler gözden kayboluyor, müzik yavaşlıyor, hafifliyor, sahnede bir tek Bono var, stadyum bomboş, grup silinip gidiyor...

Derken herkes, seyirciler, grup yeniden beliriyor, müzik ağır ağır yükseliyor, Bono yüzünü benden öteye çeviriyor, kalakalıyorum. İçimde kımıltılar, yüzüme kan hücum etmiş, kasığıma yapışmış,

nabız gibi atmaktan sızlayan bir ereksiyon, ellerim sıkılı birer yumruk. Fakat birden her şey kesintiye uğruyor, sanki bir şalter indirilmiş gibi, fon ışığı beyaza dönüyor. Bono sahnenin öbür ucunda şimdi, her şey, kalbimdeki duygu, beynimi tırmalamakta olan heyecan kayboluyor ve Owen'ın baktığı Fisher hesabı hakkında bilgi edinmeyi her şeyden çok istiyorum, bu bilgi .şu anda kaybolup uzaklaşan Bono'yla aramda kurulduğunu sandığım bağdan daha can alıcı, daha acil. Paul Owen'a dönüyorum.

“Heey" diye bağırıyorum. “Nasıl gidiyor?”

“Şuradaki herifler...” On sıranın en uzak noktasında kenarda durmuş kalabalıkta birilerini seçmeye çalışarak birbirleriyle konuşan bir grup sahne görevlisini gösteriyor. “Buraya bakıp Evelyn, Courtney ve Ashley'i gösteriyorlardı.”

“Kim onlar?” diye bağırıyorum. “Oppenheimer'dan mı?”

“Hayır,” diye haykırarak cevaplıyor Owen. “Kulise götürüp grupla seks yapacak yavrular arayan turne görevlileri bunlar.”

“Haa,” diye haykırıyorum. “Belki Barney's de çalışıyorlardı diye düşünmüştüm.”

“Hayır,” diye bağırıyor. “Bunlara sahne amiri diyorlar.”

“Sen nereden biliyorsun?”

“All We Need of Hell grubunun menajeri olan bir kuzenim var,” diye bağırıyor.

“Bunu bilmen irkiltici,” diyorum. “Nee?” diye bağırıyor.

“Fisher hesabı hâlâ sende mi?” diye bağırıyorum cevaben.

“Haa,” diyor çığlık çığlığa. “İyi düşürmüşüm, ha Marcus?”

“Hem de nasıl,” diye çığlık atıyorum. “Nasıl düşürdün?”

“E, Ransom hesabı bendeydi, olaylar birbirini izledi.” Ne yapayım der gibi omuzlarını silkiyor, havalı orospu çocuğu. “Bilirsin işte.”

“Vauw,” diye bağırıyorum.

“Hu,” deyip koltuğunda dönüyor ve iri bir esrarlı sigarayı birbirlerine geçiren New Jerseyli tombul, salak görünüşlü iki kıza bakıyor, inek

karılardan birisi İrlanda bayrağı olduğunu sandığım bir şeye sarınmış. “Şu pisliği lütfen ortadan kaldırır mısınız -leş gibi kokuyor.”

“Ben istiyorum,” diye bağırıyorum, gözlerim saçının kusursuz, tam ortadan ayrılmış çizgisine takılıp kalıyor; kafa derisi bile bronzlaşmış.

“Ne istiyorsun?” diye bağırıyor Owen. “Marihuana mı?”

“Yok. Hiç,” diye bağırıyorum, bağırmaktan gırtlağım ağrıdı, gene koltuğuma gömülüyorum, boş boş sahneye bakıyorum' başparmağımın tırnağını ısırıyorum, dün yaptırdığım manikürü mahvediyorum.

Evelyn'le Ashley döndükten sonra kalkıyoruz ve daha sonra, Brussels'de rezervasyon yaptırmak üzere limuzinle son sürat geriye, Manhattan’a dönüyoruz, bir şişe daha Cristal açıldı, televizyonda hâlâ Reagan, Evelyn ve Ashley kadınlar tuvaletinin yakınlarında iki fedainin kendilerine yaklaştıklarını ve kendilerinden sahne gerisine gelmelerini istediklerini söylüyor. Onların kim olduklarını ve amaçlarının ne olduğunu açıklıyorum.

“Tan-rım.” Evelyn'in soluğu kesiliyor. “Yani şimdi sen bana... sahne amirleri tarafından fark edildiğimizi mi söylemek istiyorsun?”

“Bahsine varım, Bono'nun çükü küçüktür,” diyor Owen, füme camdan dışarıya bakarak. İrlandalı, anlarsın ya.”

“Orada bankamatik var mıydı acaba, ne diyorsunuz?” diye soruyor Luis.

“Ashley,” diye haykırıyor Evelyn. “Duydun mu?.. Az kaldı sahne... amirlerinin eline düşecekmişiz!” “Saçım nasıl görünüyor?” diye soruyorum. Courtney, Luis'ye “Daha Cristal?” diye soruyor.

Bir Perşembe Öğleden Sonrasına Kısa Bakış

...ve öğleden sonranın göbeği ve kendimi kem merkezinde bir yerde bir köşedeki telefon kulübesinin yanında durur buluyorum, burası neresi bilmiyorum, sızım sızım sızlayan bir migren kafamı dövüp duruyor, bayağı büyük bir anksiyete krizi geçiriyorum, ceplerimde Valium, Xanax, artakalmış bir Halcion, ne varsa aranıyorum, tek bulabildiğim Gucci bir hap kutusundaki rengi atmış

üç Nuprin, üçünü de atıyorum ağzıma, bir Diet Pepsi'yle yutuyorum, bu Pepsi nereden çıktı, gırtlağımı sıksalar söyleyemem. Öğle yemeğini kiminle yedim, daha da önemlisi, nerede? Beats'de Robert Ailes'le mi? Yoksa Tribeca'daki Philip Duncan Holmes'un yeni bistrosu Ursula's'da Todd Hendricks'le mi? Yoksa Ricky Worall'la December'a mı gittik? Acaba NoHo'daki Contra'da Kevin Weber'le olmasın? Yeşil domates soslu börek, üzerine sülünlü sandviç mi ısmarladım, yoksa istiridye soslu koca bir tabak andiv mi? "Ah tanrım, hatırlayamıyorum;' diye inliyorum, elbiselerim -keten ipek karışık bir spor ceket, pamuklu gömlek, pilili haki keten pantolon, hepsi Mat-suda, Matsuda imzalı bir ipek kravat, Coach Leatherware'den kemer- tere batmış, ceketimi çıkarıp onunla yüzümü siliyorum. Telefon çalıp duruyor, fakat ben kimi aradığımı bilmiyorum, köşede öylece duruyorum, Ray-Ban'lerim garip, sanki çarpık bir şekilde alnımda duruyor, sonra tellerden geçerek gelen zayıf, tanıdık bir ses duyuyorum -Jean'in, Broadway'deki bitmez tükenmez trafik tıkanıklığıyla yarışmaya çalışan yumuşak sesi. Bu sabahki Patty Winters Şov, "Aspirin: Hayatınızı Kurtarabilir mi'ydi. "Jean?" diye bağırıyorum. "Alo? Jean?" "Patrick? Sen misin?" diye bağırıyor. "Alooo?" "Jean, yardıma ihtiyacım var," diye haykırıyorum. "Patrick?" "Ne?" "Jesse Forrest aradı," diyor Jean. "Melrose'da bu gece saat sekizde yer ayırtmış, Ted Madison'la Jamie Conway de bir içki içmek için seninle Harry's'de buluşmak istiyorlar. Patrick?" diyor Jean, "neredesin?" "Jean?", içimi çekiyor, burnumu siliyorum, "ben-" "Ha, bir de Todd Lauder aradı," diyor Jean, "hayır, Chris demek istiyorum- a, yok Todd Lauder'dı arayan. Ev-vet, Todd Lauder." "Ah tanrım," diye inliyorum, kravatımı gevşetiyorum, ağustos güneşi tepemde kaynamakta, "ne diyorsun sen, sersem karı" "Hayır, Bice değil, Patrick. Melrose'da yer ayırtmış. Bice'da değil," "Ne yapıyorum ben?" diye haykırıyorum. "Neredesin?" diyor, sonra, "Patrick, neyin var?" "Bugün öğleden sonra büroya gelemeyeceğim, Jean," diyorum, boğulur gibi. "Neden?" Sesi depresif, belki de sadece kafası karıştı. "Yok-de-ye-ter!" diyorum çığlık çığlığa. "Ne oldu, Patrick? İyi misin sen?" diye soruyor. "Şu... siktiğimin hüzünlü sesiyle konuşmayı bıraksana... sen, tanrım," diye haykırıyorum. "Patrick, affedersin. Tam, öyle diyeceğimi söylemek üzereydim." Telefonu suratına kapıyorum, kulübeden dışarı atıyorum kendimi, boynumdaki

walkman boyunduruk gibi geliyor birden (içinden çığıran sesler de -Dizzy Gillespie- müthiş kulak tırmalayıcı), walkmani çıkarıp önüme gelen ilk çöp tenekesine atıyorum, ucuz zaten, sonra tenekenin kenarına yapışıp kesik kesik solumaya başlıyorum, Matsuda ceket belime dolanmış, gözlerimi dikip hâlâ çalışmakta olan walkman'e bakıyorum, güneş başıma sürdüğüm jöleyi eritmekte, suratıma süzülen tere karışıyor, dudaklarımı yaladığımda tadını alabiliyorum, iyi de gelmeye başlıyor, birden bir yırtıcılık geliyor üzerime, elimi saçımdan geçiriyorum ve Broadway'den yukarı doğru yürürken iştahla avucumu yalıyorum, el ilanları dağıtan yaşlı kadınları görmezden geliyorum, blucincilerin önünden geçiyorum, içeriden bangır bangır müzik geliyor, dışarıya, sokaklara taşıyor, insanların hareketleri şarkının ritmine uyuyor, Madonna'nın bir single'ı, Madonna haykırıyor, "hayat bir sırdır, herkes tek başınadır"... Motosikletli kuryeler vızır vızır yanımdan geçiyor, bir köşede durmuş onlara surat ediyorum, ama insanlar gelip geçiyor, görmeksizin, hiç kimse aldırış etmiyor, aldırış etmiyormuş taklidi bile yapmadan, bunu fark etmek beni yeterince uzun süre kendime getiriyor ve bir çaydanlık almak üzere yakınımdaki bir Conran mağazasına doğru yürüyorum, ama tam normale döndüğümü ve kendime geldiğimi farz ettiğim sırada, midem sıkışıyor, sancılar o kadar yoğun ki, seke seke en yakınımdaki kapı aralığına girip belime yapışıyorum, sancıdan iki büklüm oluyorum, sancı geldiği gibi birden kesiliyor, bana doğrulacak kadar zaman bırakıyor, önüme gelen ilk nalbura girip bir kasap bıçağı seti, bir balta, bir şişe kezzap satın alıyorum, sonra sokağın sonundaki evcil hayvan dükkanından iki beyaz fare satın alıyorum, bunlara bıçak ve kezzapla işkence etmeyi planlıyorum, ama bir noktada, akşamüstünün ilerleyen saatlerinde fare paketini mum almak için girdiğim Pottery Barn'da unutuyorum, yoksa sonunda çaydanlığı aldım mı? Şu anda haldır huldur La-fayette'in merdivenlerini tırmanmaktayım, terliyor, inliyor, önüme çıkanları kenara itiyorum, ağzım köpürüyor, midem korkunç kramplarla sıkışıyor -steroidlerden olabilir ama emin değilim- yürüyüp bir Gristede's'e girecek kadar yatışıyorum, koridorlarda hızla aşağı yukarı gidip geliyorum, bir jambon konservesi aşırıp onunla birlikte sakin sakin dükkanı terk ediyorum, Matsuda ceketimin altına saklı, sokaktan aşağı doğru yürüyorum, American Felt Building'in lobisinde

gizlenmeye çalışıyorum, konserve kutusunu anahtarlarımla yırtarak açıyor, kapıcıyı görmezden geliyorum, önce beni tanır gibi oluyor, sonra konserve kutusundaki ılık, pembe eti avuçlayarak, tırnaklarımın arasına salam dola dola, avuç dolusu yemeye başladığımda polis çağırmakla tehdit ediyor. Dışarıdayım, orada, sokakta, kusup çıkarıyorum bütün salamı, bir otobüs durağındaki Sefiller posterine yaslanıyorum ve Epopine'nin güzel yüzünün resmini öpüyorum, dudaklarını; yumuşak, masum yüzünde ve altına karalanmış LEZZO kelimesinin üzerinde kahverengi safra izleri bırakıyorum. Pantolon askılarımı gevşeterek, dilencileri görmezden gelerek, dilenciler beni görmezden gelerek, terden sırılsıklam, cinnet geçirerek, kendimi gene kent merkezinde Tower Records'da buluyorum, kendimi topluyorum ve öylesine, ortaya, “videokasetlerimi geri vermeliyim, videokasetlerimi geri vermeliyim,” diyorum, en sevdiğim compact disc'den iki tane satın alıyorum, Bruce Willis'in The Return of Bruno, sonra beş dönüş boyu döner kapıya sıkışıp kalıyorum, sarhoş gibi sokağa savruluyorum, Kidder Peabody'den Charles Murphy'ye tosluyorum ya da Morgan Stanley'den Bruce Barker da olabilir, her kimse, o da bana, “Hey, Kinsley,” diyor, suratına geğiriyorum, gözbebeklerim kafamın içine doğru dönerek ve köpekdişlerimden yeşilimsi safralar damlayarak, o ise istifini bozmadan, “Fluties'de görüşürüz, tamam mı? Severt de, ha?” Bir çığlık atıyorum, geri geri giderken bir Kore manavının meyve tezgahına bindiriyorum, tepeleme dizilmiş elma, portakal ve limonları deviriyorum, yaya kaldırımına, oradan caddeye yuvarlanıyorlar, taksilerin ve arabaların, otobüslerin ve kamyonların tekerlekleri altında eziliyorlar, af diliyorum, cinnet halinde, haykıran bir Koreliye o an elime gelen platin AmEx kartımı teklif ediyorum, sonra bir yirmilik, ama o hâlâ demin üzerime zorla geçirdiğim lekeli, buruşuk ceketimin yakalarına yapışmış bırakmıyor, yüzümü kaldırıp çekik gözlü, yuvarlak suratına baktığımda birden Lou Christie'nin Lightnin' Strikes'ının nakarat bölümünü söylemeye başlıyor. Dehşet içinde çekip kurtarıyorum kendimi, tökezleye tökezleye yukarı, eve doğru yürüyorum, ama yerler, insanlar, dükkanlar iki adımda bir yolumu kesip duruyorlar, Onüçüncü Sokak'ta bir satıcı bana crack satmayı teklif ediyor, kör gibi bir ellilik sallıyorum ona, “Oh, man” diyor memnuniyetten ve benimle el sıkışıyor, avucuma beş küçük şişeyi

bastırıyor, bunları bütün bütün yemeye kovuluyorum, crack satıcısı gözlerini dikip bakıyor bana, duyduğu derin rahatsızlığı eğleniyormuş gibi sırıtarak gizlemeye çalışmakta, onu ensesinden yakalıyorum ve çatlak sesle, nefesim leş kokaraktan, “En iyi motor BMW 750 IL'de,” diyorum ve yoluma devam ediyorum, bir telefon kulübesine giriyorum, telefonda santraldeki memura sıkı bir saçmaladıktan sonra tükürür gibi kredi kartı numaramı söylüyorum, derken Xclusive'in bürosuyla konuşmaktayım, var olmayan bir masaj randevusunu iptal ediyorum. Sırf ayaklarıma bakarak, yani A. Testoni loafer'larıma demek istiyorum, kendime hakim olmayı başarıyorum, güvercinleri tekmeliyorum ve farkına bile varmadan İkinci Cadde'de döküntü bir şarküteriye giriyorum, hâlâ kafam karmakarışık, içim dışıma çıkmış, terliyim, varıp bodur, tombul bir Yahudi karısının yanına gidiyorum, yaşlı ve iğrenç giyimli. “Dinle,” diyorum, “yer ayırtmıştım. Bateman. Şef garson nerede? Jackie Mason ahbabım olur.” O içini çekiyor, “Yerimiz var, ayırtmaya gerek yok,” diyor, bir menüye uzanıyor. Dükkanın arkasında tuvaletlere yakın korkunç bir masaya götürüyor beni, kapıp alıyorum menüyü elinden, önlerde bölmeli bir yere seğirtiyorum, yemeklerin ucuzluğu tiksindiriyor beni -”Şaka falan mı bu?”- garson kızın yakınımda olduğunu sezinleyerek başımı kaldırmadan siparişimi veriyorum. “Çizburger. Çizburger ve de az pişmiş olsun.” Affedersiniz, beyefendi,” diyor garson kız. “Peynir yok. Kaşer burası,” siktiğimin karısının neden bahsettiği konusunda en ufak bir fikrim yok, onun için, “Güzel. O zaman peynirli bir kaşer burger, Monterey Jack olabilir mesela, ve -aman tanrım,” diye inliyorum, kramplar gelecek zannediyorum. “Peynir yok, beyfendi,” diyor kız, “kaşer burası...” Aman tanrım, Yahudi dükkanı mı burası, kabusta mıyım, sıçtığımın Yahudisi" diye mırıldanıyorum ağzımın içinde, sonra “Kase yoğurdu mu, olsun git getir,” “Patronu getireyim,” diyor. “Ne olursa. Ama bu arada içecek bir şey getir,” diye tıslıyorum. “Evet?” diyor. “Vanilyalı... milk shake...” “Milk shake yok. Kaşer,” diyor, sonra, “Beyefendi, patronu getireyim.” “Hayır, dur.” Köpürmüş bir vaziyette, platin AmEx'imi yağlı masanın üzerine indirerek yeniden aynısını istiyorum. “Milk shake yok. Koşer,” diyor, kalın kalın dudaklı, şu gezegenden gelip geçen milyarlarca insandan biri sadece. “Peki o zaman siktiğimin... vanilyasını... getir... malt olsun!” diye kükrüyorum, açık duran mönünün üzerine tükürükler

saçıyorum. “İki parmak kalın olsun üstü de ha!” diye ekliyorum. Patronu getirmeye gidiyor, patron görününce -garson kızın kel bir karbon kopyası- ayağa kalkıyorum, “Siktir git geri zekalı saksafoncu Yahudi orospu seni!” diye haykırıyorum ve dükkandan koşarak çıkıp sokak-

Yaleliler Kulübü

“Süveter yelek giymenin kuralları nedir?” diye onaya soruyor Van Patten.

“Ne demek istiyorsun?” McDermott alnını kırıştırıyor, Absolut'ünden bir yudum alıyor.

“Evet,” diyorum, “açıklık getir.”

“Yani, tamamıyla spor bir giyecek midir-”

“Yoksa takım elbiseyle giyilebilir mi?” Araya girip cümlesini tamamlıyorum.

“Aynen.” Gülümsüyor.

“Bak, Bruce Boyer'a kalırsa,” diye söze giriyorum.

“Dur bi dakka.” Van Patten susturuyor beni. “Morgan Stanley'de mi çalışıyor?”

“Hayır.” Gülümsüyorum. “Morgan Stanley'de çalışmıyor.”

“O toplu cinayet katili heriflerden biri değil mi bu?” McDermott kuşkulu kuşkulu soruyor bu soruyu, sonra inliyor. “Bunun da o seri cinayet katili heriflerden biri olduğunu söyleme bana, Bateman. Sakın söyleme.”

“Hayır, McGerzek, o dediğim seri cinayet katili değildi,” diyorum, Van Patten'a dönerek, ama sonra McDermotta geri dönüp “bak, bu iş gerçekten çok canımı sıkıyor,” diyorum.

“Ama hep o konuyu açıyorsun,” diye yakınıyor McDermott. “Hem de hiç istifini bozmadan, ders verirmiş gibi. Yani, ben Sam'in Oğlu ya da siktiğimin Bayır Canavarı ya da Ted Bundy ya da Tüykafa hakkında bir şeyler öğrenmek istemiyorum yaaa.”

“Tüykafa mı?” diye soruyor Van Patten. “Tüykafa da kim? Sıkı tehlikeliye benziyor.”

“Derisurat demek istiyor,” diyorum, dişlerim kenetli. “Deri-surat. Teksas Zincirli Testere katliamını yapanlardan biriydi

“Yaa,” Van Patten kibarca gülümsüyor. “Anlıyorum.”

“Ve gerçekten de sıkı tehlikeliydi,” diyorum.

“Tamam, tamam, devam et. Peki Bruce Boyer, o kimdir diye soruyor McDermott, bir inilti salıveriyor, gözlerini devirerek tavana dikiyor. “Mesela, canlı canlı deri mi yüzmüş? Birilerini aç bırakarak mı gebertmiş? Üzerlerinden arabayla mı geçmiş? Doğrayıp köpeklere mi atmış? Ne?”

“Ne adamlarsınız,” diyorum, başımı sallıyorum, sonra kinayeli bir sesle baklayı ağzımdan çıkarıyorum, “çok daha fenasını yapmıştı.”

McDermott, “Ne gibi -onları McManus'un yeni lokantasına yemeğe mi götürmüş?” diye soruyor.

“Kesin çözüm,” diye katılıyor Van Patten. “Sen gittin mi? Pisti, değil mi?”

“Rulo köftesini yedin mi?” diye soruyor McDermott.

“Ne rulo köftesi?” Van Patten şokta. “İçerisine ne diyorsun? Siktiğimin masa örtülerine?"

“Peki ama sen rulo köftesini yedin mi?” diye üsteliyor McDermott.

“Tabii, köftesini de yedim, güvercin yavrusunu da, kılıç balığını da,” diyor Van Patten.

“Amaan, kılıç balığını unutmuştum;' diye inliyor McDermott. “Kılıç balığı dolması.”

“Miller m Times'daki yazısını okuduktan sonra, aklı başında hiç kimse, bırak kılıç balığı dolmasını, rulo köfte falan dahi ısmarlamaz.”

“Miller yanlış ele almış olayı,” diyor McDermott. “Sadece kirliydi. Papayalı quesedilla mı? Genellikle iyi yemektir, ama orada, aman tanrım.” Bir ıslık çalıp başını iki yana sallıyor.

“Ve de ucuz; diye ekliyor Van Patten.

“O kadar ucuz ki.” McDermott kesinlikle aynı fikirde. “Ya gevrek karpuz pastası-”

“Beyler.” Öksürüyorum. “Öhö-öhö. Sözünüzü kesmiş gibi olmayayım, ama...”

“Tamam, tamam, devam et,” diyor McDermott. “Bize Charles Moyer'i anlat.”

“Bruce Boyer,” diye düzeltiyorum. “Elegance: A Guide to Quality in Menswear'in yazarı.” (Zerafet: Erkek Giyiminde Kalite Rehberi) Sonra ekliyorum. “Ayrıca hayır Craig, boş vakitlerinde seri cinayetler de işlemiyordu.”

“Ne diyormuş bu Bruce Bey?” McDermott ağzında bir buz parçasını çiğnemekte.

“Sen bir dangalaksın. Harika bir kitaptır. Onun teorisi ölümsüzdür, takım elbiseyle süveter yelek giyme konusunda özgürce davranmamız gerektiğini söyler,” diyorum. “Sana dangalak dedim, duydun mu?”

“Hıı.”

“Ama yeleğin takımı gölgelememesi gerektiğini de söylemez mi?” diyor Van Patten yarım ağızla.

“Tabii ki...” Van Patten'ın konudan haberli olduğu halde gene de fikrimi sorması beni biraz kızdırdı. Sakin bir sesle devam ediyorum. “İnce çizgili bir takımla pes perdeden bir mavi ya da is grisi yelek giyilmeli. Ekose bir takım daha cesur bir yelek gerektirir.”

“Ve unutma; diye ekliyor McDermott, “normal bir yelekte de en alt düğme açık bırakılmalı.”

McDermott'a kötü kötü bakıyorum. Gülümsüyor, içkisini yudumluyor ve memnun, dudaklarını şapırdatıyor.

“Neden?” Van Patten bilmek istiyor.

“Adettendir,” diyorum, McDermott'a gözlerimden ateş saçıyorum hâlâ. “Ama aynı zamanda daha da rahattır.”

“Pantolon askısı takmak yeleği daha dökümlü mü gösterir?” Van Patten soruyor.

“Neden?” diye soruyorum, ona dönerek.

“E, şey... mani teşkil etmediği için...” Susuyor, takıldı, tam kelimesini arıyor.

“Ne mani teşkil etmediği için?” diye başlıyorum.

“Kemerin tokası, değil mi?” McDermott tamamlıyor.

“Ha tabii,” diyor Van Patten.

“Unutmayın-” McDermott yeniden sözümü kesiyor.

“Unutmayın, yeleğin takımın renk ve biçimine uygun olması gerekmekle beraber, yeleğin desenini çorapların ya da kravatın deseniyle uydurmaktan kesinlikle kaçınmalı,” diyor. Bana ve Van Patten'a bakıp gülümsüyor.

Kızgınlıkla, “Senin o kitabı... o kitabı okumadığını sanıyordum,” diye kekeliyorum. “Daha demin Bruce Boyer'le... John Wayne arasındaki farkı bile bilmediğini söyleyen sen değil miydin?”

“Birden aklıma geldi.” Omuz silkiyor.

“Dinle.” McDermott'ın fırsatçılığını son derece ucuz bularak Van Patten'a dönüyorum. “Baklava desenli bir yelekle baklava desenli çorap giymek çok altı çizilmiş duracaktır.”

“Öyle mi diyorsun?” diye soruyor.

“Özellikle yapmış gibi görünürsün,” diyorum, sonra birden

tepem atarak McDermott'a dönüyorum. “Tüykafa mı? Derisuratı nereden Tüykafa yaptın yahu?” diyorum.

“Amaan, neşelen, Bateman,” diyor, sırtıma bir şaplak atıyor, sonra da ensemi ovuyor. “Ne var, ne oldu? Bu sabah şiatsu yapamadın mı?”

“Bana öyle dokunmaya devam edersen,” diyorum, gözlerim sıkı sıkıya yumulu, vücudum yay gibi gergin, sokmaya hazır yılan gibiyim, sıçrayıp kalkmak istiyorum, “koparırım o elini.”

“Çüüş, yavaş ol bakalım ahbap,” diyor McDermott, korkmuş taklidi yaparak geriye kaçıyor. İkisi geri zekalılar gibi kıkırdayarak çak yapıyorlar, McDermott onun elini ve daha birçok yerini büyük bir zevkle koparabileceğimin farkında değil. Üçümüz, David Van Patten,

Craig McDermott ve ben, Yaleliler Kulübümde öğle yemeğindeyiz. Van Patten'ın üzerinde, Krizia Uomo ekose yünlü-krep karışımı bir takım, bir Brooks Brothers gömlek, Adirondack'den bir kravat ve ayaklarında Cole-Haan ayakkabılar var. McDermott'ın üzerinde lambswool ve kaşmir karışımı bir blazer, Ralph Lauren'dan worsted yünlü flanel pantolon, gene Ralph Lauren'dan bir gömlek ve kravat ve Brooks Brothers'dan ayakkabılar var. Benim üzerimde kalın dokunmuş bir yünlü takım, Luciano Barbera pamuklu gömlek, Luciano Barbera kravat, ayaklarımda Cole-Haan ayakkabılar ve Bausch&Lomb numarasız gözlükler var. Bu sabahki Party Winters Şov, Naziler hakkındaydı ve nedendir bilinmez, seyrederken bana gerçekten çok zevk verdi. Nazilerin marifetlerinden pek hoşlandığım söylenemez ama, onları antipatik bulduğum da söylenemez. Seyircilerin çoğunluğunun da bu duygumu paylaştığını ekleyeyim. Nazilerden biri, nadir esprili anlarından birinde, greyfurtlarla üç top numarası yaptı ve zevkten, yatağımda doğrulup alkışladım.

Bizim, masadan beş masa ötede Luis Carruthers oturuyor, giysileri sanki sabah sabah üzerine kurbağa siğmiş gibi -Fransız terzilerden birinin elinden çıkma ne idügü belirsiz bir takım elbise; eğer yanılmıyorsam, sandalyesinin yanında yerdeki silindir şapka da ona ait- buram buram Luis kokuyorlar. Gülümsüyor, ama ben fark etmemiş gibi yapıyorum. Bu sabah iki saat Xclusive'de vücut çalıştım, bugün üçümüz de öğleden sonra işe gitmediğimiz için masaj yaptıracağız. Henüz yemek ısmarlamadık, hattâ mönüyü bile görmedik. Sadece İçki içtik. Craig başlangıçta bir şişe şampanya istiyordu, ama önerince David ısrarla başını sallayarak, “Out, out, out,” dedi, onun yerine başka içki ısmarladık. Göz ucuyla Luis'yi izliyorum, ne zaman bizim masaya baksa, Van Patten'ın ya da McDermott'ın o anda söyledikleri çok komik olmasa bile -hemen hemen hepsi öyle- başımı geriye atıp bir kahkaha atıyorum. Bu sahte kahkahayı iyice doğal çınlayacak biçimde öylesine kusursuzlaştırdım ki, hiç kimse yalancılığını fark etmiyor. Luis ayağa kalkıyor, peçeteyle ağzını siliyor ve yemek salonundan çıkmadan önce gene bana doğru bir bakış fırlatıyor ve tahminimce, erkekler tuvaletine gidiyor.

“Ama her şeyin sının var,” demekte Van Patten. “Konu şu, yani, ben de akşamı Kurabiye Canavarı'yla baş başa geçirmek istemiyorum.”

“Ama hâlâ Meredith'le çıkıyorsun, eeee, şey, yani ne fark eder ki?” diye soruyorum. Tabii duymuyor.

“Ama Ditsy çok şirin,” diyor McDermott. “Ditsy çok şirin.”

“Sen Bateman?” diye soruyor Van Patten. “Ditsy konusunda herhangi bir fikir serdedecek misin?”

“Ne?” diye soruyorum, ayağa kalkıyorum.

“Ditsy dediniz? Değil mi?” McDermott bu kez. “Ditsy arzulanası bir şeydir, comprende?”

“Dinleyin,” diyorum, sandalyemi masaya yanaştırıyorum. “Herkesin bilmesini istiyorum ki, ben aileden yana ve uyuşturucu karşıtıyım. izninizle.”

Ben yürüyüp giderken Van Patten oradan geçmekte olan bir garsonun koluna yapışıyor ve giderek uzaklaşan sesi, “Musluk suyu mu bu? Musluk suyu içmem. Bana Evian falan bir şey getir, tamam mı?” diyor.

Luis ölse, Courtney benden daha mı az hoşlanırdı? Yüzleşmem gereken soru bu, cevabın belirsizliği beynimi dağlamakta, yemek odasından ağır ağır geçerek çıkıyorum, Vincent Morrison'a benzeyen birine el sallıyorum, Tom Newman'a benzeyen birisi olduğundan oldukça emin olduğum başka birisine de. Courtney bana daha fazla zaman ayırır mıydı -şu sıralar Luis'ye ayırdığı zamanı- Luis ortalıktan kaybolsa, alternatif olmaktan çıksa, belki... ölse? Luis öldürülse Courtney altüst olur muydu? Suratına karşı kahkahayı basmadan, kendimi oh olsun demekten alıkoyarak, duygulanım açık etmeden, avutabilir miyim onu gerçekten? Onu heyecanlandıran benimle Luis'ye çaktırmadan görüşüyor olması mı, vücudum mu, yoksa benimkinin büyüklüğü mü? Öte yandan, neden memnun etmek istiyorum ki Courtney'yi? Beni sadece kaslarım, aletimin gramajı için beğeniyorsa, o zaman kof kancığın tekidir. Ama fiziksel olarak üstün, görünüş olarak kusursuza yakın bir kof kancık, ki bu da her şeyden önemli olabilir, belki sadece ağız kokusu ya da sarı dişler hariç, hayatta katlanamadığını. Luis'yi boğsam bir çuval inciri berbat eder miyim? Evelyn'le evlenecek olsam, bana ondan boşanıp kurtulana kadar Lacroix gece elbiseleri aldırır durur mu? Güney Afrika sömürge güçleriyle, Sovyet destekli kara gerillalar arasında

Namibya'da barış sağlanmadı mı hâlâ? Yoksa Luis'yi lokma lokma doğrasam, dünya daha güvenli, daha iyi bir yer mi olur? Benim dünyam olabilir, o halde neden olmasın? Gerçekten de... başka yolu yok. Aslında bu soruları sormak için çok bile geç, çünkü erkekler tuvaletindeyim, aynada kendime göz atıyorum -bronzlaşmış tenim ve saç kesimim kusursuz- dişlerime bakıyorum, hepsi dümdüz, beyaz ve pırıl pırıl parlıyorlar. Aynadaki aksime göz kırpıp derin bir soluk alıyorum, elime Armani deri eldivenlerimi geçiriyorum, sonra Luis'nin işgal ettiği tuvalete yöneliyorum. Erkekler tuvaletinde kimse yok. Bütün tuvaletler boş, bir tek en sondaki hariç, kapı kilitli değil, hafifçe aralık, yaklaşırken ıslıkla Sefiller müzikalinden bir parça çalan

Luis'nin sesi giderek yükseliyor, üzerime üzerime geliyor.

Ayakta, sırtı bana dönük, üzerinde kaşmir blazer, pilili yünlü pantolon, pamuklu-ipekli karışımı beyaz gömlek, tuvalete işemekte. Tuvalet kabininde bir hareket olduğunu sezdiğini fark ediyorum, çünkü gözle görülür biçimde kasılıyor, ve suya dökülen sidiğin sesi de birden yarı yolda kesiliyor. Ağır çekimde, benim kendi kesik kesik soluk alıp verişim bütün öteki sesleri bastırarak, görüşüm kenarlara doğru hafifçe bulanarak, ellerim kaşmir blazer'ıyla, pamuklu flanel gömleğinin yakasının üzerine doğru çıkıyor, başparmaklarım ensesinde, işaret parmaklarımsa adem elmasının üzerinde birbirleriyle kavuşuncaya kadar boynunu sarmalıyor. Sıkmaya başlıyorum, sıkıyorum, sıkıyorum, ama Luis'nin dönüp arkasına bakmasına -hâlâ ağır çekimde- yetecek kadar gevşek sıkıyormuşum ki, bana döndü işte, bir eli yünlü ipekli Polo süveterinin üzerinde, ötekiyse yukarı doğru kalkmakta. Gözkapakları bir an kırpışıyor, sonra iri iri açılıyor, tam istediğim gibi. Luis'nin suratının kasılmasını, morarmasını ve kendisini öldürenin kim olduğunu bilmesini istiyorum. Luis'nin ölmeden önce gördüğü son surat, son şey olmak istiyorum ve ona haykırmak istiyorum, “Courtney'yi ben düzüyorum. Duyuyor musun beni? Courtney'yi ben düzüyorum. Ha-ha-ha.” Bunlar duyduğu son sözler, son sesler olsun, kendi nefes borusunun ezilirken çıkardığı sese eşlik etsin, bütün diğer sesleri boğsun. Luis gözlerini dikmiş bakıyor bana, kol kaslarımı daha da geriyor, mücadeleye hazırlanıyorum, ama hayal kırıklığı.

Mücadele edeceğine gözlerini indirip bileklerime bakıyor, bir an sanki bir şeylere karar veremezmiş gibi duralıyor, sonra başını eğiyor ve... öpüyor sol bileğimden, başını kaldırıp yeniden bana baktığında gözlerinde... aşk dolu ve pek ürkek olmayan bir ifade. Sağ elini uzatıp tatlı tatlı yanağımı okşuyor. Donmuşum, kalakalmışım, ellerim halâ öne doğru uzanmış, parmaklanın hâlâ Luis'nin gırtlağını sıkmakta.

“Tanrım, Patrick,” diye fısıldıyor. “Neden burası”

Eliyle saçlarımı karıştırmakta şimdi. Kabinin yan duvarına bakıyorum, biri boyayı kazıyarak Edwin çok iyi ağzına alır yazmış, donmuş gibi kalakaldım, gözlerimi yazıya dikmiş vaziyetteyim, afalladım, cümlenin etrafını çevreleyen kutuya bakıyorum, sanki onda bir cevap, bir hikmet gizliymiş gibi. Edwin mi? Edwin kim? Boşaltmak için bir sallıyorum kafamı, ve dönüp yeniden Luis'ye bakıyorum, suratında hâlâ o korkunç, gözünü aşk bürümüş ifade yapışık duruyor, gırtlağını daha çok sıkmaya çalışıyorum, suratım harcadığım çabadan çarpılmış durumda, ama yapamıyorum, ellerim sıkmıyor, ve hâlâ öne doğru uzanan kollarım, o kaskatı duruşları içinde komik ve yararsızlar.

“Seni bana bakarken gördüm,” diyor, kesik kesik. “Fark etmedim sanma,” -yutkunuyor- “...nefis vücudunu.”

Beni dudaklarımdan öpmeye çalışıyor, ama tuvalet kabininin kapısına doğru geri çekiliyorum, kazayla kapıyı kapıyorum. Ellerimi Luis'nin boynundan çekip alıyorum, ellerimi tutup hemen eski yerlerine koyuyor. Ben gene çekip bir sonraki hareketimi planlıyorum, ama yerime çakılmış gibiyim.

“Çekingen... davranma,” diyor.

Derin bir soluk alıyorum, gözlerimi kapıyorum, ona kadar sayıp açıyorum, Luis'yi boğmak için kollarımı tekrar kaldırmak üzere bir çabada bulunuyorum, ama kurşun gibiler, onları kaldırmak imkansız bir iş olup çıkıyor.

“Ne kadar uzun zamandır bunu istedim, bilemezsin...” iç geçiriyor, omuzlarımı ovalıyor, titriyor. “Arizona 206'daki o Noel partisinden beri. Biliyorsun hangisi, kırmızı çizgili şal deseni kravat takmıştın hani.”

Pantolonunun fermuarını hâlâ çekmediğini ancak o an fark ediyorum, sakin sakin dönüp kabinden çıkıyorum, ellerimi yıkamak üzere tuvaletlerden birine yöneliyorum, ama eldivenlerim hâlâ elimde, çıkarmak da istemiyorum. Yaleliler Kulübünün tuvaleti ansızın bana evrendeki en soğuk odaymış gibi geliyor ve ister istemez içimden bir titreme geçiyor. Luis peşimden geliyor, benimkinin yanındaki lavaboya eğilip ceketime sürtünüyor.

“Seni istiyorum; diyor alçak, ibnemsi bir fısıltıyla. Lavaboya eğilmiş halde, için için köpürerek, ona tiksinti saçan bakışlar yollamak üzere başımı ağır ağır arkama çevirdiğimde, “deli gibi; diye ekliyor.

Tuvaletten hışımla çıkıp Brewster Whipple'a çarpıyorum, galiba. Şef garsona gülümsüyorum ve onun elini sıktıktan sonra kapıları kapanmakta olan asansöre doğru koşuyorum, ama gecikiyorum, haykırarak asansörün kapısına bir yumruk indiriyorum, küfrediyorum. Kendimi toparlıyorum, şef garsonun bir garsonla görüşmekte olduğunu fark ediyorum, ikisi de soran gözlerle benden tarafa bakıyorlar, bu yüzden şöyle bir doğrulup onlara mahcup bir gülümseme yolluyor, el sallıyorum. Luis kıçın kıçın yaklaşıyor,

sırıtmakta, yüzü pençe pençe kızarmış, hiç kıpırdamadan yanıma gelmesini bekliyorum. Hiçbir şey söylemiyor.

“Ne... var... gene?” diye tıslıyorum sonunda.

“Nereye gidiyorsun?” diye fısıldıyor, şaşaladı.

“Be... ben... benim...” Çuvalladım, önce kalabalık lokantaya, sonra gene Luis'nin seğiren, arzulu yüzüne bir bakış atıyorum. “İade etmem gereken bazı videokasetler var,” diyorum, asansörün düğmesine basıp duruyorum, derken sabrım taşıyor, çekip masama gitmeye davranıyorum.

“Patrick,” diye arkamdan sesleniyor.

Olduğum yerde hızla dönüyorum. “Ne var?”

Yüzünde bana 'simim' saklayacağını söyleyen, bana güvence veren o ifadeyle “Seni arayacağım,” kelimelerini biçimlendiriyor dudaklarıyla. “Aman tanrım,” -resmen boğulacak gibi oluyorum, gözle görülür biçimde titreyerek yeniden masamıza oturuyorum, kesin bir yenilgiye uğramış haldeyim, eldivenlerim hâlâ elimde, buzu erimiş bir J&B'nin geri kalanını mideye indiriyorum. Daha oturur oturmaz Van Patten soruyor: “Hey Bateman, kravat iğnesi takmanın doğru yolu nedir?”

“Kravat iğnesi işe giyilen takım elbisenin zorunlu bir parçası sayılmamakla birlikte, genel olarak temiz, derli toplu bir görünüşe katkısı vardır. Ama aksesuar kravatı ezmemelidir. Sade bir altın iğne seçilmeli ve bu, kravatın altına, aşağıya doğru kırk beş derecelik bir açı yapacak şekilde iliştirilmeli.”

Köpek Öldürüyorum

Courtney arıyor, Cranes'de aklı başında bir akşam yemeği yiyemeyecek kadar 'Elavil-altı' olmuş; Cranes, sekreterim Jean'in bizim için geçen haftadan yer ayırttığı, Gramercy Park'daki yeni Kitty Oates Sanders lokantası, bok gibi oldum. Lokanta mükemmel eleştiriler almış olmasına rağmen (biri New York dergisinde, ötekisi The Nation'da) ne şikayet ediyorum ne de Courtney'yi ikna etmeye çalışıyorum, çünkü gözden geçirmem gereken iki dosya var, bu sabah videoya aldığım Patty Winters Şov da henüz seyredilmedi.

Rahimleri alman kadınlarla ilgili altmış dakikalık bir program, yedi buçukta, sabah kahvaltısında, işe gitmeden önce, sonuna kadar seyredememiştim, ama bugün olanlardan sonra -büroda takıldım biraz, o arada klima bozuldu, Cunningham'la Odeonda sıkıcı bir öğle yemeği, siktiğimin Çinli çamaşırcıları bir Soprani ceketten daha kan lekelerini çıkartamadılar, vakti geçen dört videokaset daha, ki sonuçta bana bir servete mal oldular, Stairmasters'ın başında yirmi dakika bekleyiş -gene de uyum sağladım, bu olaylar dayanaklılığımı artırdı, artık bu özel konuyla yüzleşmeye hazırım. iki bin karın egzersizi, oturma odasında otuz dakika ip atlama, Wurlitzer'imda üst üste bangırdayan The Lion Sleeps Tonight, bütün bunlar bugün spor salonunda iki saate yakın çalışmaya ilaveten. Ardından D'Agostino'dan bakkaliye malzemeleri almak üzere giyiniyorum: Armani blue jean, beyaz bir Polo gömlek, Armani bir spor ceket, kravat yok, saç Thompson köpükle geriye yatırıldı; yağmur çiselediği için, Manolo Blahnik siyah su geçirmez bağcıklı pabuçlarımı giyiyorum; siyah deriden Louis Vuitton, Epi modeli çantada (3.200 dolar) üç bıçak ve iki silah taşıyorum; hava soğuk, manikürümü berbat etmek istemediğim için geyik derisi eldivenler. Son olarak da Gianfranco Ferre'den siyah deri kemerli bir trençkot, 4.000 dolar. D'Agostino's çok uzak olmamasına rağmen, ben gene de disc-man'imi kulağıma takıyorum, Bon Jovi'nin Wanted Dead or Alive'ının uzun versiyonunu koymuşum zaten içine. Bergdorf Goodman dan aldığım Etro marka tahta saplı, kumaşı şal desenli -indirimde 300 dolar- şemsiyeyi holdeki şemsiyelikten alıyorum, çıktım bile.

Bürodan sonra Xclusive'de vücut çalıştım, sonra eve gelince de Dalton'da çalışan genç kızlara müstehcen telefonlar açtım. Numaralarını geçen perşembe gecesi gizlice girdiğim idari bürodan bir nüshasını çaldığım kayıt defterinden seçmiştim. “Ben şirket tecavüzcüsü,” diye fısıldadım telsiz telefona ahlaksız ahlaksız. “Haince şirket ele geçirmeleri düzenlerim. Ne diyorsun bakalım?” Durdum, sonra emme sesleri, dudak uçurtan domuz guruldamasına benzer gurultular çıkarttım, “ha, orospu?” diye sordum. Konuşmalar sırasında genellikle korktuklarını fark edebiliyordum, bu da beni çok uyarıyordu, telefon konuşması süresince iyice sertleşmeme yarıyordu, nabız gibi sancıyordu ereksiyonum, ta ki kızlardan biri, Hillary Wallace, hiç istifini bozmadan, “Babacığım, sen misin?” diye

soruncaya kadar, bütün heyecanım söndü gitti. Biraz hayal kırıklığına uğramıştım, bir-iki kızı daha aradım, öylesine gönülsüzce, konuşurken bir yandan da gelen mektupları açıyordum, birden Clifford'dan, Armam de bana yardımcı olan tipten imzalı bir hatırlatma notuyla burun buruna gelince telefonu lafın ortasında kapattım. Madison'daki butikte özel bir indirim vardı... iki hafta önce! Düşününce, siktiğimin kapıcılarından birinin beni gıcık etmek için kartı elime özellikle geç ulaştırdığını bulup çıkardım ama, bu gene de siktiğimin indirimini kaçırdığım gerçeğini değiştirmiyordu, bu kaybı kafamda evirip çevirerek Yetmişbeşinci, Yetmişaltıncı Sokak'ın oralarda bir yerlerde Batı Central Park'tan aşağı doğru yürürken, derinden derine bu dünyanın çoğunlukla kötü ve acımasız olduğunu düşünüyorum.

Bir sokak lambasının altından geçerken tıpatıp Jason Taylor'a benzeyen biriyle -kafaya yapışık siyah saç, havacı mavisi kunduz kürkü yakalı kruvaze kaşmir palto, siyah deri çizmeler, Morgan Stanley'den- karşılaşıyorum, başıyla selam veriyor, ben walkman'imin sesini kısarken “Selam, Kevin,” dediğini duyuyorum ve burnuma bir Grey Flannel kokusu geliyor, yürümeyi sürdürürken dönüp Taylor'a, Taylor olabilecek adama bakıyorum, hâlâ Shelby Phillips'le mi çıkıyor acaba diye merak ediyorum. Tam o sırada kapanmış bir lokantanın -Tony McManus'un bundan iki yaz önce açtığı, Amnesia adında bir yer- kapı aralığına yayılmış, sokakta yatan bir dilenciye ayağım takılıyor, düşmeme ramak kalıyor. Kadın, zenci, iyice üşütük, zır kaçık, bir Budist duasını tekrarlar gibi, “Para lütfen, yardım edin beyim, para lütfen, yardım edin beyim,” sözcüklerini tekrarlayıp duruyor. Ona bir yerlerde bir iş bulmanın erdemlerini anlatmaya çalışıyorum -belki de Cineplex Odeon'da, diye önerdim kibarca-, kendi kendime evrak çantamı açsam, bir bıçak ya da silah çıkar-sam mı diye düşünüyorum. Ama sonra, beni tam olarak tatmin etmez, çok kolay bir hedef diye düşünüyorum, ona cehennemin dibine gitmesini söyleyip tam Bon Jovi 'hepsi aynı, sadece isimler değişti’ diye bağırırken walkman'imin sesini açıyorum, bir bankamatigin önünde durup ihtiyacım olmadığı halde 300 dolar çekiyorum, gıcır gıcır, yeni basılmış yirmilikler, kırışmasınlar diye onları dikkatle ceylan derisi cüzdanıma yerleştiriyorum. Columbus meydanında pelerinimsi trençkot giymiş, silindir şapka takmış,

öğleden sonraları genellikle burada bulunan ve kendine Esneyen Adam adını yakıştıran bir hokkabaz, küçük, ilgisiz bir kalabalık önünde gösteri yapmakta; kurban kokusu alıyorum, üstelik gazabıma tamamen değecek bir kurban, fakat daha az dallama bir hedef bulmaya karar vererek yoluma devam ediyorum. Pandomimci olsaydı, bak o zaman çoktan ölmüştü.

Adı eskiden Plaza olan bir başka kapanmış restoranın camları, üzerinde Donald Trump'ın resmi olan solmuş Time afişleriyle kaplanmış, bunu görünce moralim yeniden yükseliyor. D'Agostino's'a vardım bu arada, tam önünde duruyorum, içeri bakıyorum, içimden dükkana girmek, her kulvara göz atmak, sepetimi kokulu sirke, deniz tuzu ile doldurmak, sebzelerin arasında gezinmek, raflardaki kırmızı biberlerle sarı biberlerin, yeşil biberlerle mor biberlerin ton farklarını incelemek, alacağım kurabiyeler ne çeşit olsun, biçimleri ne olsun bunlara karar vermek istiyorum, ama bundan önce daha derin, henüz adını koyamadığım bir şeyler yapma ihtiyacı var içimde. Bu yüzden hortlaklar gibi düşüyorum Batı Central Park'ın karanlık, soğuk sokaklarında Café des Artistes'nin kapısı önüne park etmiş bir limuzinin koyu renk camlarında kendi yüzümü görüyorum, ağzım gayri ihtiyari oynuyor, dilim her zamankinden daha ıslak, gözlerimi kontrolüm dışında kırpıştırıyorum. Sokak lambasının çığ ışığında gölgem ıslak kaldırıma daha da parlayarak düşüyor, eldivenli ellerimin kıpırdandığını, kah sıkılıp yumruk olduklarını, kah parmaklarımın gerilip kımıldandıklarını görüyorum, Altmışyedinci Sokak'ın ortasında durup kendimi yatıştırmak, kendi kendime fısıldayarak telkinlerde bulunmak zorunda kalıyorum. Aklımdan D'Agostino's, Dorsia'da bir rezervasyon, Mike and the Mechanics'in yeni CD'si geçiyor, kendi kendimi tokatlama dönüsüne kapılmamak için insanüstü çabalar sarf etmem gerekiyor

Sokaktan yukarıya doğru, ağır ağır yürüyerek, ihtiyar bir ibne geliyor, üstünde kaşmir balıkçı kazak, şal desenli yünlü enli fular, başında fötr şapka, kahyerengili beyazlı bir şar-pei’yi gezdirmeye çıkarmış, köpeğin buruş buruş suratı yere yapışmış, yeri kokluyor. İkisi yaklaştıkça yaklaşıyorlar, bir sokak lambasının altından geçiyorlar, bir başkasının altından daha, yavaşça walk-man'imi çıkaracak ve dikkat çekmeden evrak çantamı açacak kadar kendimi

topladım. Kaldırımın dar bir yerinde beyaz bir BMW 320i'nin yanında duruyorum, şar-pei'li ibne benden ancak birkaç metre uzaklıkta şimdi, iyice bir bakıyorum ona: Ellilerini devirmeye yüz tutmuş, yumuk yumuk, müstehcen denecek b-dar pembe-beyaz, kırışıksız, bütün bunlara ilaveten bir de efemine çizgilerini vurgulayan gülünç bir bıyık. Esrar dolu bir gülümsemeyle beni kesiyor, o sırada şar-pei önce bir ağacın altını, sonra BMW'nin yanı başında duran bir çöp kovasını koklamakta "Güzel köpek." Gülümsüyorum, eğiliyorum. Şar-pei bana güvensiz bakışlar atıyor, sonra hırlıyor. "Richard." Adam köpeğe öfkeli bakışlar yolluyor, sonra dönüp gene bana bakıyor, özür diler gibi, gururunun okşandığını sezebiliyorum, sadece köpeğini fark etliğim için değil, onunla konuşmak için durduğum için, yemin ederim kızardı ihtiyar orospu çocuğu, rüküş fitilli kadife pantolonunun içine nasıl da boşalmıştır, pantolon Ralph Lauren, tahmin ederim.

"Zararı yok," diyorum ona, evrak çantasını yere koyarak köpeği usul usul okşuyorum. "Şar-pei, değil mi."

"Hayır. Şar-pei," Onun söylediği gibi söylemeye çalışıyorum, hâlâ köpeğin ensesiyle sırtının kadifemsi engebelerini okşamaktayım.

"Hayır." Kırıtkan gülüyor. "Şar-pei. Vurgu son hecede." 'Vur-gu-son-hecede' ayol!

"Her neyse," diyorum, ayağa kalkıp toy bir gülümseme yolluyorum. "Güzel hayvan."

"Oh, teşekkür ederim," diyor, sonra nazlı nazlı ekliyor, "Bana servete mal oluyor."

"Hakikaten mi? Neden?" diyorum, yeniden eğilip köpeği okşuyorum. "Mer'aba Richard. Mer'aba yav' ahbap."

"İnanmazsınız" diyor. "Gözlerinin altındaki torbaları iki yılda bir estetik cerrahiyle aldırmak gerekiyor, onun için ta Key West'lere taşınıyoruz -çünkü orada bir veteriner var ve bir tek ona güvenebiliyorum-, kesiyorlar, biçiyorlar, Richard m görüşü yeniden kusursuz hale geliyor, değil mi bebeğim?" Elimi baştan çıkarıcı okşayışlarla köpeğin sırtından geçirirken söylediğini onaylar gibi başını sallıyor.

"Eh," diyorum. "Ama harika görünüyor."

Bir sessizlik oluyor, ben o arada köpeği kolluyorum. Sahibi beni kesmeye devam ediyor, derken artık dayanamıyor, sessizliği bozması lazım.

“Bakın,” diyor. “Bunu sorduğum için kendimden nefret ediyorum.”

“Sorun, sorun,” diye üsteliyorum. “Oh, aman tanrım, çok aptalca bir şey.” Gülmeye başlıyorum. “Neden?”

“Manken misiniz?” diye soruyor, gülmüyor artık. “Sizi bir dergide filan gördüğüme yemin edebilirim.”

“Hayır, değilim,” diyorum yalan söylemememeye karar vererek. “Ama iltifata teşekkürler.”

“Oh, şey, tıpkı sinema yıldızlarına benziyorsunuz da.” Bileğini içeriden dışarıya doğru oynatıyor, “Ne bileyim,” sonra -yemin ederim- kendi kendine, “Ay yeter, sersem, kendini maskara ediyorsun,” diyor.

Evrak çantamı alır gibi yaparak eğiliyorum, ama gölgelere doğru eğildiğimden bıçağı, en keskinini, ağzı tırtıllı olanı çekip çıkardığımı göremiyor, ona Richard için ne ödediğini soruyorum, doğal bir tavırla, ama aynı zamanda üstüne basa basa; başımı kaldırıp bize doğru gelen var mı yok mu diye bakmıyorum' bile. Tek, seri bir hareketle köpeği boynundan yakalayıp kaldırıyorum, sol elimle tutuyorum, elimi ısırmaya, eldivenlerimi parçalamaya çalışırken sokak lambasına doğru itiyorum, çeneleri boşlukta açılıp kapanıyor, öyle sıkı tutuyorum ki, havlayamıyor ve nefes borusunun elimin altında çıtırdayarak ezildiğini kulaklarımla duyabiliyorum. Ağzı tırtıklı bıçağı karnına sokuyorum, seri bir hareketle çıplak karnını yarıp açıyorum, kahverengi bir kan fışkırıyor, bacaklarıyla tekmeler atıyor, pençelerini bana geçirmeye çalışıyor, sonra dışarı mavili kırmızılı bağırsaklar dökülmeye başlıyor, köpeği yaya kaldırımına atıyorum, ibne orada durakladı, tasmayı hâlâ sıkıca tutmakta, bütün bunlar öyle çabuk oldu bitti ki, hâlâ şokta, dehşet içinde bakakaldı, “Aman tanrım, aman tanrım, aman tanrım,” diyor, bu arada şar-pei kendi çevresinde dönmekte, kuyruğunu sallıyor, inliyor ve bir tepe halinde sokağa dökülen kendi bağırsaklarının oluşturduğu yığını kokluyor, yalıyor, bazıları hâlâ kopmuş değil, köpek hâlâ kayışına bağlı olduğu halde son nefesini vermekteyken sahibinin çevresinde şöyle bir dönüyorum, onu sertçe, kanlı bir eldiven tekiyle geriye doğru

itiyorum, ve yüzüyle başına rastgele bıçak darbeleri indiriyorum, sonuçta iki kısa darbeyle gırtlağını yarıp açıyorum; kırmızı-kahverengi bir kan fışkırtısı sokağın kenarına park etmiş olan beyaz BMW 320i'nin üzerine şarıldayarak dökülüyor, arabanın alarmı harekete geçiyor, çenesinin altından dön yerden oluk gibi kan fışkırıyor. Fışkıran kanın şakırtısı. Yaya kaldırımına devriliyor, deli gibi titriyor, kan hâlâ oluk gibi akıyor, bıçağı ceketinin önüne silip evrak çantama atarak oradan ayrılmaya davranıyorum, ama ihtiyar ibnenin gerçekten öldüğünden, numara yapmadığından (bazen yaparlar) emin olmak için susturucu takılmış tabancayla suratının ortasına iki kurşun sıkıp yoluma devam ediyorum. Başının çevresinde biriken kan gölüne basıp neredeyse kayacak gibi oluyorum, sokaktan aşağı doğru kayboluyorum, karanlıktan çıkıp neredeyse bir film karesindeymiş gibi D'Agostino's'un önünde buluyorum kendimi, tezgahtar eliyle girmem için işaret ediyor, karşılığında bir kutu yulaf-kepek kahvaltılık alabileceğim süresi dolmuş bir kuponu kullanmaya çalışıyorum, kasadaki kız -siyah, gerzek, ağırkanlı- çakmıyor, kuponun tarihinin dolduğunu fark etmiyor, oysa satın aldığım tek şey bu, olay bana dükkandan çıkarken ufak ama fazladan bir haz sağlıyor, kutunun içindekiler-den avuç avuç alıp ağzıma tıkıyor, bir yandan da Hit to Be Square şarkısını ıslıkla çalmaya uğraşıyorum, derken şemsiyemi açtım, Broadway den aşağı doğru koşuyorum, derken Broadway'den yukarı doğru koşuyorum, derken yeniden aşağı doğru, şebek gibi çığlıklar atıyorum, paltom açılıyor, bir pelerinmiş gibi uça uça ardım sıra geliyor.

Kızlar

Bu akşam Raw Space'de bana kaplıca menüleri, George Bush ve Tofutti hakkında sorular sorup duran uyuşturucudan hafifçe yamulmuş Courtney'yle yemek yiyoruz, kabus. Kesinlikle görmezden geliyorum, bakıyorum olacak gibi değil, çareyi tam lafının ortasında -'Sayfa Altı', Jackie O.- garsonu çağırmakta buluyorum. Yanında yerfıstığı ve dereotuyla mısırlı-balıklı limonlu soğuk sebze çorbası, rokalı bir Sezar salatası ve kivi hardallı kılıç balığı köftesi ısmarlıyorum, bunları zaten ısmarlamış bulunuyorum, garson da

bunu belirtiyor. Şaşkınlık taklidi bile yapmaya gerek görmeden başımı kaldırıp ona bakıyorum, ve kötü kötü gülümsüyorum. “Ismarlamıştım ya, evet, ısmarlamıştım.” Florida mutfağı etkileyici görünüyor, ama porsiyonlar ufak ve pahalı, özellikle masanın üzerinde bir tabak içinde renkli tebeşirler duran bir yer için. (Courtney kağıt Amerikan servisine bir Laura Ashley deseni çiziyor, bense benimkinin üzerine Monica Lustgarden'ın midesiyle göğsünün içini çiziyorum, Courtney çizdiğim şeye pek bayılıyor, ne olduğunu öğrenmek istiyor, “Iı, şey... bir kavun,” diyorum.) Platin American Express kartımla ödediğim hesap üç yüz doların üzerinde tutuyor. Courtney üzerinde Donna Karan yünlü ceket, ipek bluz ve kaşmir yünlü bit etekle fena görünmüyor. Benim üzerimde smokin, nedeni kili değil. Bu sabahki Patty Winters Şov, Cüce Fırlatma denen yeni bir spor hakkındaydı.

Limuzine biniyoruz, Courtney'yi Meredith Taylor, Louise Samuelson ve Pierce Towers ile içki içmemiz gereken Nell's'e bırakırken ona keyif verici bulmam gerektiğini, gece yarısından önce döneceğimi söylüyorum. “Ha, Nell'e de selam söyle bu arada,” diye ekliyorum lakayt bir sesle.

“O kadar lazımsa, aşağıdan girişten alıversene, noluuur” diye mızıldıyor.

“Ama birilerine uğramaya söz verdim. Paranoya. Anladın mı?" diye mızıldanarak karşılık veriyorum ben de.

“Paranoyak olan kimmiş?” diye soruyor, gözlerini kısarak. “Anlamadım.”

“Şekerim, aşağıda sattıkları keyif vericiler etki açısından NutraSweet'ten ancak bir gömlek daha iyi,” diyorum. “Bilir-sin sen de.”

“Beni karıştırma, Patrick,” diye uyarıyor.

“Sen içeri gir de bana bir Foster's ısmarla, tamam mı?”

“Doğru söyle, nereye gidiyorsun?” diye soruyor kısa bir susuştan sonra, şüphelendi.

“Noj'a... gidiyorum,” diyorum. “Noj'dan koka alacağım.”

“Ama Noj, Şezlongların aşçıbaşısı,” diyor, bu arada ben onu limuzinden dışarı doğru itiyorum. “Noj esrar satıcısı değil ki. Aşçıbaşı!”

“Tıslama krizine girme, Courtney.” Ellerim sırımda, iç geçiriyorum.

“Sen de bana Noj hakkında yalan söyleme,” diye mızıldanıyor, arabada kalmaya çalışıyor. “Noj, Şezlongların aşçıbaşısı. Duydun mu?”

Hiçbir şey söyleyemeden gözlerimi dikip ona bakıyorum, Nell’s'in önündeki iplere dizilmiş çiğ ışıklara takılıp kalıyorum.

“Fiddler demek istedim,” diyorum sonunda, cılız bir sesle. “Kokain bulmaya Fiddler'a gidiyorum.”

“İflah olmazsın sen,” diye mırıldanıyor, limo'nun yanından uzaklaşırken. “Senin ciddi ciddi problemin var.”

“Geri geleceğim,” diye haykırıyorum arkasından, limuzinin kapısını çarparak kapatıyorum, sonra yeniden bir puro yakarken kendi kendime neşeyle kıkırdıyorum, “fazla da emin ol-maaa.”

Orospu aramak için, şoföre Nell's'in hemen batısına düşen Bistro Florent'in yakınındaki kasaplar mahallesine çekmesini söylüyorum. Bölgeyi iki kere ağır biçimde gözden geçirdikten sonra -aslında tam dişime göre yavruyu bulabilmek için kentin bu bölgesinde aylarca volta attım- onu Washington'la Onüçüncünün köşesinde buluyorum. Sarışın ve ince ve genç, süprüntümsü ama o geri zekalı eskort kızlardan da değil, en önemlisi de beyaz, buralarda ender rastlanan bir şey bu. Daracık blue jean şort, beyaz bir tişört ve ucuz bir deri ceket giymiş ve sol dizinin üzerindeki çürük hariç teni bembeyaz, yüzü de öyle, gerçi ağzı pembe, kalın bir ruj tabakasıyla kaplı. Arkasında, terkedilmiş, tuğladan bir depo binasının yan duvarında büyük kırmızı harflerle ET sözcüğü yazılı, iki harfin arasındaki açıklık içimde bir şeyleri uyandırıyor, binanın üzerinde fon perdesi gibi aysız bir gökyüzü asılı, gökyüzü erken saatlerde, öğleden sonra bulut yüklüydü, ama gece vakti öyle değil.

Limuzin kızın yanı sıra çark ediyor. Füme camların ardından, yakından teni daha da beyaz,- sarı saçlar şimdi oksijen sarısı gibi duruyor, yüz hatları bana sandığımdan daha genç birisi olduğunu

düşündürüyor, ve bu gece kentin bu bölgesinde gördüğüm tek beyaz kız olduğu için de, özellikle temizmiş -öyle olsa da, olmasa da- gibi geliyor; rahatça New York Üniversitesine giden kızlardan biri sanabilirsiniz onu, eve dönüyordur, bütün gece alkolsüz meyve kokteyli içmiş, diskoda Madonna'nın yeni şarkılarıyla dans etmiş, belki ardından erkek arkadaşıyla kavga etmiştir, oğlanın adı Angus'tur, ya da Nick, ya da... Pokey; Florent'e kız arkadaşlarıyla dedikodu yapmaya giden bir kız, bir alkolsüz meyve kokteyli daha ısmarlamaya belki, ya da cappucino, ya da bir bardak Evian suyu -üstelik de buradaki orospuların çoğunun tersine, yanında kaldırıma yanaşıp duran, motoru çalışır vaziyetteki limuzini kaydetmiyor bile. Bunun yerine olduğu yerde bir aşağı bir yukarı geziniyor, limuzinin aslında bir şeyin göstergesi olduğunu bilmezden geliyor.

Pencere açıldığında gülümsüyor, fakat bakışlarını kaçırıyor Bunu izleyen konuşma bir dakikadan az sürüyor.

“Seni buralarda hiç görmedim,” diyorum ben.

“Bakmamışsındır da ondan,” diyor, “hakikaten cool”

“Apartman dairemi görmek ister misin?” diyorum, limo'nun arkasında, içerideki ışığı yakıveriyorum ki yüzümü görsün, üzerimdeki smokini görsün. Limuzine bakıyor, sonra bana, sonra gene limo'ya. Elimi cebime sokup ceylan derisi cüzdanımı çıkarıyorum.

“Aslında gelmemeliyim,” diyor, karşı sokakta iki bina arasındaki karanlığa bakarak, ama gözleri yeniden bana çevrildiğinde ona uzattığım yüz dolarlık banknotu görüyor ve kimin nesi olduğumu sorup anlamadan, ondan gerçekte ne istediğimi sormadan, hattâ aynasız olup olmadığımı bile sormadan banknotu alıyor, ancak o zaman soruyu yeniden, başka biçimde sorma fırsatı doğuyor. “Bana gelmek istiyor musun, istemiyor musun?” Bunu sırıtarak soruyorum.

“Gelmemeliyim aslında,” diyor yeniden, ama sonra kara, uzun arabaya, şu anda kıç cebine yerleştirmekte olduğu banknota ve ileriye doğru uzattığı, yaraları kabuk tutmuş kolun ucunda duran kupadaki bozuk paraları şangırdatarak ayaklarını sürüye sürüye limuzine doğru gelen serseriye bir kere daha baktıktan sonra, “ama bir istisna yapabilirim,” demeyi başarıyor.

“American Express alıyor musun?” diyorum, arka ışığı söndürüyorum.

Hâlâ karşıdaki o karanlığa gözlerini dikmiş bakmakta, sanki görünmeyen birinden bir işaret bekliyor. Bakışını benim bakışımla buluşturmak üzere gözlerini kaydırıyor ve “American Express alıyor musun?” diye tekrarlayınca bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor, ben gene de kapıyı açarken laf ola gülümsüyorum ve “Saka yapıyorum, gel, gir içeri,” diyorum. Sokağın karşısında duran birilerini başıyla onaylıyor, kızı karanlık limuzinin içine arkaya alıyorum, kapıyı çarparak kapıyorum, sonra kilitliyorum

Daireme geldiğimizde, Christie banyo yaparken (gerçek ismini bilmiyorum, sormadım, ona sadece Christie diye seslendiğim, de cevap vermesini söyledim) Cabana Bi eskort servisinin numarasını tuşluyorum ve altın American Express kartımı kullanarak çiftlere hizmet veren bir kadın ısmarlıyorum, bir sarışın. Adres iki kere söylüyorum ve sonra da yeniden sarışın diyorum üstüne basarak. Telin öbür ucundaki herif, moruk hıyarın teki, sarışını bir saat içinde göndereceği konusunda garanti veriyor.

Diş ipliğiyle dişlerimi temizledikten ve üzerime ipek Polo boxer şortumla kolsuz, pamuklu Bili Blass tişörtümü geçirdikten sonra banyoya giriyorum. Christie sırtüstü küvete yatmış, ince ayaklı Steuben şarap kadehinden beyaz şarap yudumluyor Küvetin mermer kenarına oturup suya Monique Van Frere'in ot kokulu banyo köpüğünden dökerken bir yandan da küvetteki gövdeyi inceliyorum. Epey bir dalıp gidiyorum, aklıma kirli düşünceler üşüşüyor, -kafası elimin altında, elimi uzatsam ezebilirim; o an birden ona uzanıp vurmak, hakaret etmek, cezalandırmak arzusu kabarıyor içimde, sonra sönüyor, bir an sonra İçtiğin çok iyi bir Chardonnay'dir,” diyebilecek gücü buluyorum kendimde.

Uzun bir sessizlik oluyor, elimle küçük, çocuksu memesini yoğuruyorum, sonra “Vajinanı temizlemeni istiyorum,” diyorum.

On yedi yaşının bakışlarıyla gözlerini kaldırıp yüzüme bakıyor, sonra küvete, suyun içine boylu boyunca uzanmış vücuduna çeviriyor. Çok hafifçe omuz silkerek kadehi küvetin kenarına koyuyor ve bir elini dümdüz, porselen pürüzsüzlüğündeki kamının altındaki

saçı gibi sarışın, seyrek kıllara uzatıyor, sonra hafifçe bacaklarını aralıyor.

“Hayır,” diyorum sakince. “Arkadan. Dizlerinin üzerine çok.”

Yeniden omuz silkiyor.

“Seyretmek istiyorum,” diye açıklıyorum. “Vücudun çok güzel,” diye gayrete getiriyorum.

Dönüyor, dört ayak üzerine çöküyor, kıçını sudan dışarı havaya kaldırıyor, sabunlu eliyle parmakladığı organını daha iyi görebilmek için küvetin öteki ucuna gidiyorum. Elimi kımıldanan bileğinden kıçının deliğine doğru hareket ettiriyorum, orayı genişletip bir parmağımın ucuna banyo köpüğü sürerek hafifçe parmaklıyorum. Delik büzülüyor, kız inliyor. Parmağımı çıkarıp altta sarkan organına kaydırıyorum, parmaklanınız birlikte giriyor oraya şimdi, giriyor, çıkıyor, sonra gene giriyor. İçerisi ıslak, bu ıslaklığı kullanarak işaret parmağımı yeniden kıç deliğine sokuyorum, rahatça giriyorum içeri, parmağımın ilk boğumuna kadar. Nefessiz kalır gibi oluyor iki kere, organını parmaklamayı sürdürerek kendini parmağıma doğru itiyor. Bu bir müddet sürüyor, kapı görevlisi arayıp da Sabrina'nın geldiğini bildirinceye kadar. Christie ye küvetten çıkıp kurulanmasını, kendisine dolaptan bir bornoz seçmesini -Bijan'dan aldığım hariç- ve içki içmek üzere konuğumuzla benim yanıma oturma odasına gelmesini söylüyorum. Yeniden mutfağa dönüp Sabrina'ya şarap koyuyorum.

Sabrina sarışın değil oysa. Kapının eşiğinde ilk şoku atlattıktan sonra, nihayet içeri buyur edebiliyorum onu. Saçı kahverengimsi sarı, gerçek sarı değil, buna çok kızmama rağmen sesimi çıkarmıyorum, çünkü aynı zamanda da çok güzel; Christie kadar genç değil, ama çok yıpranmış da değil. Kısacası, ona vereceğim saat ücreti' her neyse, onu hak edecekmiş gibi görünüyor. Öfkem tamamen geçinceye kadar kendimi tutuyorum, çünkü üstünü çıkardığında ortaya taş gibi bir vücut çıkıyor, kalçalarını saran siyah, pantolon, üzerinde çiçek desenli kolsuz bir atlet, ayaklarında siyah sivri uçlu, sivri topuklu ayakkabılar var. Rahatlayarak, oturma odasına buyur ediyorum onu, kuştüyü yastıktı beyaz kanepeye yerleştiriyorum ve bir şey içmek istiyor mu diye sormadan bir kadeh

beyaz şarap ve kadehi üzerine koyması için de Hawai'deki Mauna Kea Oteli'nden alınma altlıklardan birini getiriyorum. Müzik setinde Sefiller'in Broadway versiyonunun CDsi çalmakta. Christie banyodan çıkıyor, üzerinde Ralph Lauren havlu bir bornozla yanımıza geliyor, sarı saçları başına yapışmış, banyodan dolayı daha da beyaz görünüyor, onu Sabrina'nın yanına oturtuyorum -birbirlerini başlarıyla selamlıyorlar- ben de divanın karşısındaki kromajlı tikagacından Nordian iskemleye oturuyorum. Yatak odasına avdet etmeden önce tanışmamızın en iyisi olacağına inandığım için boğazımı temizleyerek uzun, hiç de nahoş olmayan sessizliği bir-iki soruyla bozuyorum.

“Evet,” diye lafa giriyorum, bacak bacak üstüne atıyorum. “Ne yaptığımı öğrenmek istemiyor musunuz?”

İkisi de uzun bir süre gözlerini dikip bakıyorlar. Yüzleri yapıştırma tebessümlerle kilitlenmiş, birbirlerine bakıyorlar, derken Christie pek de kendinden emin olmayan bir omuz silkişiyle, alçak sesle “hayır,” diyor.

Sabrına gülümsüyor, tüyoyu aldı, o da katılıyor. “Hayır, gerekmez.”

Öteki tarafa doğru bacak bacak üstüne almadan önce bir an durup bekliyorum, bir iç geçiriyorum, epey sinirlendim. “Bakın, Wall Street'deyim. Pierce & Pierce'da.”

Uzun bir sessizlik.

“Duydunuz mu orayı?” diye soruyorum. Gene uzun bir sessizlik. Sonunda Sabrina bozuyor sessizliği. “Mays'le ya da Macy's'le alakası var mı bu yerin?”

“Mays mi?”

Bir dakika kadar derin derin düşünüyor, sonra “Hıı. Ayakkabı toptancısı filan mı? P & P ayakkabı mağazası değil miydi?” diye soruyor.

Ona kötü kötü bakıyorum.

Christie ayağa kalkıyor, beni şaşırtıyor, gidip müzik setine hayranlığını belirtiyor. “Evin gerçekten çok güzel... Paul,” sonra beyaz meşeden büyük bir rafa sıra sıra dizilmiş yüzlerce, yüzlerce CD'yi gözden geçiriyor, “kaça çıktı burası?”

Kendime bir kadeh Acacia daha doldurmak üzere ayağa kalkıyorum. “Aslında üzerine vazife değil Christie, ama hiç de ucuza çıkmadığını söyleyebilirim sana.”

Mutfaktan, Sabrina'nın el çantasından bir paket sigara çıkardığını fark ediyorum ve o daha yakmaya fırsat bulamadan başımı iki yana sallayarak oturma odasına dönüyorum.

“Yok, sigara yasak,” diyorum ona. “Burada olmaz.”

Gülümsüyor, bir duralıyor ve hafifçe başını sallayarak sigarayı geriye, paketine sokuyor. Elimde bir tepsi çikolata var, Christie'ye bir tane tutuyorum.

“Varda trüfl ister misin?”

Tepsiye boş boş bakıyor, sonra kibarca başını sallıyor. Sabrina'ya yöneliyorum, o gülümsüyor ve bir tane alıyor, içki bardağı dikkatimi çekiyor, hâlâ dolu.

“Sarhoş olmanı istemem,” diyorum ona. “Ama içmemekte olduğun şey gayet nefis bir Chardonnay"

Trüfl tepsisini Palazzetti kahve sehpasının üzerine koyup yeniden koltuğa oturuyorum, elimle Christie'ye dönüp divana oturmasını işaret ediyorum, oturuyor. Hiç konuşmadan oturup Sefiller CD'sini dinliyoruz. Sabrina dalgın dalgın trüflünü çiğniyor, bir tane daha alıyor.

Sessizliği bozan gene ben oluyorum. “Eee, birinizden biri yurtdışında bulundu mu hiç?” Birden cümlenin yakışıksızlığını, nasıl yanlış yorumlanabileceğini fark ediyorum. “Avrupa seyahati yaptınız mı demek istiyorum?”

Sanki aralarında gizli bir dille anlaşıyorlarmış gibi birbirlerine bakıyorlar, sonra Sabrina başını hayır anlamında sallıyor, Christie de aynı baş hareketiyle onu izliyor.

Uzunca bir sessizlikten sonra sorduğum soru, “Birinizden biri üniversiteye gitti mi, gittiyse hangisine?” oluyor.

Bu soruya cevapları pek de gizlemeye çalışmadıktan kötü bakışlar oluyor, ben de bunu onları yatak odasına götürmek için fırsat biliyorum. Odadaki bütün halojen lambalar yanmakta, Christie'yle

benim önümde soyunmadan önce Sabrina'yı biraz dans ettiriyorum. Ona Christian Dior ipekli çamaşırlar giydiriyorum, sonra kendi üstümdekileri tamamen çıkarıyorum -sadece ayağımda Nike allsport ayakkabılarım kalıyor- sonra Christie de Ralph Lauren bornozunu çıkarıyor, çırılçıplak, boynuna ipek-lateks karışımı bir Angela Cummings eşarbı dolayıp düğümlüyorum, ellerinde Bergdorf Goodman's'daki indirimden aldığım Gloria Jose süet eldivenler.

Şimdi üçümüz de yatağın üstündeyiz. Christie dört ayak üzerinde, yatağın başucuna doğru dönmüş, kıçını iyice havaya kaldırmış, bense bir köpeğe filan biner gibi onun üzerindeyim, ama tersten, dizlerim şiltenin üzerinde, aletim yarı sert, kararlı bakışlarını Christie'nin iyice açılmış kıçına dikmiş bakan Sabrina'yla yüz yüzeyim. O acılı bir ifadeyle gülümsüyor, kendini parmaklıyor, sonra içine soktuğu pırıl pırıl parlayan işaret parmağını parlatıcı sürermiş gibi dudaklarının üzerinden geçirerek dudaklarını ıslatıyor. İki elimle Christie'nin kıçıyla organını açık tutuyor, Sabrina'yı iyice yaklaşıp oraları koklamaya zorluyorum. Sabrina’nın yüzü şu anda Christie'nin kıçıyla organının hizasında, ben de oraları parmaklamaktayım. Sabrina'ya yüzünü daha da yaklaştırması için işaret ediyorum, parmaklarımın kokusunu alıncaya kadar yaklaşıyor, onları ağzına sokuyorum, iştahla emiyor. Öteki elimle de Christie'nin iyice açılmış, genişlemiş kıç deliğinin altında sulanıp duran, aşağı doğru sarkmış, sıkı, ıslak dudaklarını yoğurup duruyorum.

“Kokla,” diyorum Sabrina'ya; yüzünü Christie'nin kıçına iyice yaklaştırıyor. Aletim dimdik şimdi, inmesin diye elimle sıvazlıyorum.

“Organını yala önce,” diyorum Sabrina'ya, orayı parmaklarıyla genişletiyor, köpek gibi yalamaya başlıyor, bir yandan da bizin ovuşturuyor, sonra Christie'nin kıç deliğine çıkıp onu da aynen yalıyor. Christie'nin inlemeleri sıklaşıyor, denetlenemez hale geliyor, kıçını ısrarla Sabrina’nın yüzüne, diline doğru itmeye başlıyor, Sabrina dilini ağır ağır oraya sokup çıkarıyor. O bunu yaparken ben seyrediyorum, kendimden geçmiş gibiyim, hızlı hızlı Christie'nin bızırını ovuşturmaya başlıyorum, ta ki Christie kıçını Sabrina’nın yüzüne yapıştırıncaya ve “Geliyorum; diye bağırıncaya kadar, aynı anda da kendi meme uçlarını çimdikleyerek uzun uzun orgazm

oluyor. Yaptığı orgazm taklidi bile olsa manzarası hoşuma gidiyor, tokatlamaya falan kalkışmıyorum.

Dengede durmaya çalışmaktan yorulup Christie'nin üzerinden iniyorum ve sırtüstü yatıp Sabrina'nın kafasını dimdik, büyük malafatımın üzerine getirip ağzına veriyorum, o benimkinin başını emerken ben de kendimi getiriyorum. Christie'yi kendime doğru çekiyorum, eldivenlerini çıkarırken bir taraftan da ağzından sertçe öpüyorum, içini yalıyorum, dilimi diline, dilinden de öteye, gidebildiğince, gırtlağının dibine kadar sokuyorum. Kendini parmaklıyor, o kadar ıslak ki, sanki birisi kasıklarının üstüne boydan boya yağlı, yapışkan bir şey sürmüş gibi. Christie'yi aşağıya doğru itiyorum, beni emmekte Sabrina'ya yardım etsin diye, ikisi sırayla bir başını bir sapını yaladıktan sonra, Christie şişmiş, sancıyan, iki küçük erik büyüklüğündeki taşaklarıma doğru iniyor, bütün torbayı ağzına aldıktan sonra diliyle yalamaya koyuluyor, taşaklarımı kah yalıyor kah emiyor, diliyle aralarına giriyor. Christie, Sabrina'nın hâlâ emmekte olduğu malafata geri dönüyor, sertçe öpüşmeye başlıyorlar, tam benimkinin başının üzerinde, salyaları onun üzerine akıyor, bir taraftan da beni elleriyle getirmeye çalışıyorlar. Bu sırada Christie bir yandan da mastürbasyon yapıyor, üç parmağıyla vajinasına girip çıkıyor, bızırını iyice ıslatıyor, inliyor. Bu beni o kadar tahrik ediyor ki, onu belinden kavrayıp çeviriyor, organını yüzümün üzerine getiriyorum, seve seve oturuyor yüzümün üstüne. Organı temiz, pespembe, ıslak ve tabak gibi açık, bizin şişmiş, kan hücum etmiş, tam yüzümün üzerinde duruyor, tadını iyice almak için çıldırarak kafamı içine gömüyor, dilimi daldırıyorum, bir yandan da kıç deliğini parmaklıyorum. Sabrina hâlâ malafatımla meşgul, dibinden tutarak beni getirmeye çalışıyor, gerisi ağzında, derken üstüme çıkıyor, dizleri göğsümün her iki yanında, üzerindeki çamaşırı bir çekişte yırtıyorum, kıçı ve organı Christie'nin yüzüyle aynı hizaya geliyor, başını elimle aşağı doğru iterek “Yala onları, em o bizin,” diye emrediyorum, dediğimi yapıyor.

Üçümüz için de zor bir pozisyon, o yüzden ancak iki ya da üç dakika sürüyor, ama bu kısa süre içinde Sabrina Christie'nin yüzüne geliyor, bu arada Christie de organını ağzıma yapıştırıp sürterek, şakır şakır benim yüzüme geliyor, kalçalarını doğrultup bütün

gücümle yukarı doğru itiyorum, yoksa hızla oturup kalkarken burnumu kıracak. Ben hâlâ gelmedim, Sabrina'nın da bana özel muamele yaptığı falan yok, onun için ağzından çekip üzerine oturtuyorum. Neredeyse fazla kolayca giriyorum -Sabrina iyice ıslak, kendi suyu ve Christie'nin salyasından sırılsıklam, zorlanma olmuyor- eşarbı Christie'nin boynundan çözüp çıkarıyorum, aletimi Sabrina'nın organından çekiyorum, bacaklarını iki yana iyice açıp onu ve kendimi siliyorum, tekrar ona girip -bir yandan da Christie'yi yemekteyim- bir-iki dakika içinde onu doruğa çıkarıyorum. Kızlar birbirleriyle yüz yüze, ben Sabrina'nın içindeyim, Christie yüzüme oturmuş Sabrina eğilip Christie'nin küçük, sert, yuvarlak memelerini emmeye ve okşamaya başlıyor. Derken Christie, Sabrina'yı dilini gırtlağına kadar daldırarak öpmeye başlıyor, ben onu yemeye devam ediyorum, ağzım, çenem ve yanaklarım onun suyuyla ıpıslak, hemen kuruyorlar, anında yeniden ıslanmak üzere.

Sabrina'nın içinden çıkıp onu sırtüstü yatırıyorum, başı şiltenin ayakucunda. Üzerine Christie'yi uzatıyorum, altmışdokuz pozisyonuna gelecek biçimde. Christie'nin kıçı havada, kendime prezervatif taktıktan sonra şaşılacak kadar az miktarda vazelinle onun daracık kıç deliğini parmaklıyorum, genişliyor, böylece Sabrina Christie'nin önünü yer, parmaklar, şişmiş bızırını emer, bazen taşaklarımı tutup hafifçe sıkar, ıslak parmağıyla kıç deliğimi yoklarken, ben de Christie'ye dalı veriyorum. Christie eğilip Sabrina'nın önünü yalamaya başlıyor, Sabrina'nın bacaklarını sertçe bir hareketle iki yana doğru açıyor, başlıyor dilini olabildiğince derine daldırmaya, ama bu uzun sürmüyor, çünkü Sabrina bir kere daha orgazm oluyor, Christie başını kaldırıp bana bakıyor, yüzü sırılsıklam, sonra haykırıyor, “Gir bana, geliyorum, oh tanrım, ye beni, geliyorum.” Bu da beni ona sertçe çıkıp girmeye kışkırtıyor. Aynı anda Sabrina onun önünü yemekle meşgul, Christie ıpıslak. Aletimi Christie'nin kıçından çıkarıp tabak gibi açılmış organına sokmadan önce, zorla Sabrina'ya emdiriyorum, Christie'nin içinde bir-iki dakika gidip geldikten sonra gelmeye başlıyorum ve aynı anda da Sabrina ağzını taşaklarımdan çekiyor ve tam ben Christie'nin içinde patlamadan önce, kıçımı iyice açıp dilini kıç deliğimin dibine kadar sokuyor, dili içimde kıpırdanıp duruyor, bu yüzden orgazm olmam gecikiyor, Sabrina dilini çıkarıp geliyorum diye inlemeye başlıyor,

çünkü Christie geldikten sonra Sabrina'yı yemeye devam ediyor, ben Christie'nin üzerinde iki büklüm, soluk soluğa onları seyrediyorum, Sabrina tekrar tekrar kalçalarını indirip kaldırarak Christie'nin yüzüne itiyor, uzanıyorum, anık bitmişim, ama aletim hâlâ sert, parlıyor, boşalmanın şiddetiyle hâlâ sızım sızım sızlamakta, gözlerimi kapıyorum, dizlerim boşalmış, tir tir titriyorum.

Kızlardan biri kazara bileğime dokununca uyanıyorum ancak. Gözlerim açılıyor ve kızları Rolex'ime dokunmasınlar diye ikaz ediyorum, bütün bu zaman zarfında bileğimden çıkarmamıştım. Her iki yanımda sessizce yatıyorlar, bazen göğsüme dokunuyorlar, arada bir ellerini karın kaslarımın üzerinden geçiriyorlar. Bir saat geçmeden gene sertleşiyorum. Kalkıp silah dolabının oraya yürüyorum, orada çivi atan silahın yanında, ucu sivriltilmiş bir palto askısı, paslı bir tereyağı bıçağı, Gotham Bar ve Izgara Salonu'ndan alınmış kibritler ve yarısına kadar içilmiş bir puro var; çırılçıplak, dikelmiş organım havada sallanarak dönüyorum, bu eşyaları uzatarak, hırıltıyla fısıldıyorum, “Daha işimiz bitmedi...” Bir saat sonra onlara sabırsızca kapıyı göstereceğim, ikisi de giyinik, hıçkırmaktalar, kan revan içindeler, fakat paralarını bol bol aldılar. Yarın Sabrina biraz topallayacak. Christie'nin gözünde korkunç bir morluk ve kalçalarında askının neden olduğu derin çizikler olacak. Yatağın yanında bükülüp top haline getirilmiş kanlı Kleenex'lerin yanı sıra, Dean&Deluca'dan aldığım İtalyan salata tuzunun boş karton kutusu duracak.

Alışveriş

Hediye almam gereken işten arkadaşlar arasında, Victor Powell, Paul Owen, David Van Patten, Craig McDermott, Luis Carruthers, Preston Nichols, Connolly O'Brien, Reed Robinson, Scott Montgomery, Ted Madison, Jeff Duvall, Boris Cunningham, Jamie Conway, Hugh Turnball, Frederick Dibble, Todd Hamlin, Muldwyn Buttner, Ricky Hendricks ve George Carpenter var. Gerçi bugün Jean'i yollayıp bu hediyeleri aldırabilirdim, ama bunun yerine, ondan Noel için üzerlerinde bir Mark Kostabi baskısı olan üç yüz adet özgün kartı imzalamasını, pullamasını ve postalamasını rica ettim, sonra da Paul Owen'in baktığı Fisher hesabı hakkında her şeyi

öğrenmesini istedim. Madison Avenue'den aşağı doğru yürümekteyim, bir saate yakın süre Yetmişikinci Cadde'deki Ralph Lauren mağazasının içindeki merdivenin altına yakın bir noktada bakarkör gibi dikildim durdum, allak bullak, aç, gözlerim kaşmir süveter yeleklere dikili, nihayet kendime geldiğimde, tezgahın arkasından kuyruk sallayıp duran sarışın yavrunun adresini de almayı başaramadığımdan, “Geliniz ey iman edenler!” diye haykırarak mağazayı terk ettim. Şu anda EarKarma adında bir dükkanın girişine oturmuş, iki eliyle AÇ VE EVSİZİM... LÜTFEN YARDİM EDİN, TANRİ SİZDEN RAZİ OLSUN yazılı bir levhayı kavramış bir serseriye suratımı ekşitiyorum, sonra bir bakıyorum Beşinci Cadde'deyim, Saks'a doğru gidiyorum, videodaki kaseti değiştirip değiştirmediğimi hatırlamaya çalışıyorum, birden panikleyerek makinenin Pamela's Tight Fuckhole'un üzerine Thirtysomething dizisini kaydediyor olabileceği aklıma geliyor. Bir Xanax tableti paniğimi hafifletemiyor. Saks daha da artırıyor.

...dolmakalemler ve fotoğraf albümleri, kitap dayayacakları ve tüy gibi hafif bavullar, elektrikli ayakkabı parlatıcıları ve ısıtılmış havlu askıları, gümüş kaplama kararmaz karaflar ve avuç içine sığabilen portatif, kulaklıktı renkli TVler, kuşevleri ve şamdanlar, paspaslar, piknik sepetleri ve buz kovaları, kenarlarına dantel geçirilmiş büyük boy keten peçeteler ve şemsiyeler ve üzeri monogramlı gümüş golf topları ve masa lambaları ve parfüm şişeleri, mücevher kutuları ve dergi koymak İçin sepetler, evrak kutuları, büroya giderken omuza aşılabilecek kumaş çantalar, masaüstü aksesuarları, fularlar, kartoteksler, adres defterleri, çanta ajandaları...

Noel öncesi önceliklerim şöyle sıralanıyor; (1) Dorsia'da cuma gecesi saat sekiz için yer ayırtıp Courtney'yle yemek yemek, (2) kendimi, Trump'ların yatlarında verdikleri partiye davet ettirmek, (3) her türlü yola başvurarak Paul Owen'ın esrarengiz Fisher hesabı hakkında öğrenilebilecek ne varsa öğrenmek, (4) taş gibi bir yavrunun kafasını testereyle gövdesinden ayırıp özel ulakla Salomon Brothers'da çalışan Robin Barker'a -geri zekalı orospu çocuğu-yollamak, (5) özür dilemiyormuş gibi yaparak Evelyn'den özür dilemek. Bu sabahki Patty Winters Şov, homoseksüellerle evlenen kadınlar hakkındaydı, az kaldı Courtney'yi arayıp uyaracaktım -şaka

niyetinde- ama sonra vazgeçtim, Luis Carruthers'ın ona evlenme teklifinde bulunuşunu, Courtney'in bunu mahcup mahcup kabul edişini, kabus gibi geçen balaylarını gözümde canlandırmaktan belli bir tatmin duydum. Elliyedinciyle Beşinci Sokak'ların köşesinde, puslu çiseltinin ortasında durmuş titreyen bir dilenciye daha ekşi surat yapıyorum, yanma gidip sevecenlikle yanağından bir makas alıyorum, sonra yüksek sesle kahkaha atıyorum. “Nasıl da parladı gözleri! Nasıl da şen gamzesi!” Selamet Ordusu korosu en detone haliyle Joy to the Worlds söylüyor. Tıpkı Duncan McDonald'a benzeyen birisine el sallıyorum, sonra Bergdorf’s’a dalıyorum.

.. .şal deseni kravatlar, kristal sürahiler, su takınılan, ısı, nem ve basınç ölçen büro saatleri, elektrikli, içine kartvizit dizilen adres defterleri ve margarita kadehleri, ayaklı elbise askıları, tatlı tabağı takınılan, karşılıklı yazışmak için kartvizitler ve aynalar ve duş saatleri ve mutfak önlükleri ve süveterler, ve spor çantaları ve şişe şişe şampanyalar ve porselen saksı zarfları, üstüne isminizin baş harfleri işlenmiş banyo havluları ve parayı yabancı kura çeviren mini hesap makineleri ve gümüş kaplama adres defterleri, içinde balık olan pleksiglas kağıt ağırlıkları ve kutu kutu kırtasiye ve şişe açacakları ve CDler ve özel imalat tenis topları ve pedometreler ve kahve kupaları...

Hâlâ Bergdorf's'dayım, Clinique tezgahından ölü deri temizleyici losyon alırken Rolex'ime göz atıyorum, saat yedide Princeton'lar Kulübü’nde Tim Sevenle buluşmadan önce alışveriş için yeterince zamanım var mı diye. Bu sabah büroya gitmeden önce, zamanımı masaj için ya da daha dün yaptırmamama rağmen, yüz bakımı için harcayabilecekken, iki saat vücut çalıştım (kaslarım uyguladığım yorucu beden eğitiminden ötürü iyice yorgun halde). Önümüzdeki haftalarda kesinlikle icabet etmem gereken o kadar çok kokteyl daveti var ki, onlarda boy göstermem alışveriş takvimini dara sokacak, onun için alışverişi aradan çıkarmam iyi olur. F.A.O. Schwarzm kapısı önünde P & P'den Bradléy Simpson'a rastlıyorum, üzerinde minik şal desenli yünlü bir Perry Ellis elbise var, Gitman Brothers'dan pamuklu ipek karışımı gömlek, Savoy ipek kravat, krokodil kayışlı kronometreli Breil saat, Paul Smith pamuklu yağmurluk ve Paul Stuart kürklü fötr şapka. “Selaaam, Davis,”

dedikten sonra, nedense Noel Baha'nın sekiz ren geyiğinin birden isimlerini saymaya başlıyorum, alfabetik sırayla, bitirdiğimde gülümsüyor, “Dinle, ayın yirmisinde Nekenieh'de bir Noel partisi var, orada görüşelim mi?” Gülümsüyorum ve onu yirmisinde Nekenieh'de görüşeceğimize temin ediyorum, öylesine başımla selamlayarak yürüyüp giderken, dönüp ona sesleniyorum, “Hey göt oğlanı, senin geberişini seyretmek istiyorum, anasını şaaaptıımın,” sonra şebek gibi çığlıklar atmaya başlayarak Bottega Veneta evrak çantamı duvara çalıyorum. Lexington'da başka bir koro Hark the Herald Angels ilahisini söylüyor. Önlerinde homurdanarak step yapıyorum. Sonra zombi gibi Bloomingdales'e yollanıyorum, orada ilk karşıma çıkan kravatlara seğirtiyorum ve ipek bir as-kotu okşarken tezgahın arkasındaki gençten ibneye mırıldanıyorum, “Ay çok şa-ha-ne”. cilveli cilveli manken olup olmadığımı soruyor. “Cehennemde görüşürüz,” diyorum, yürüyüp gidiyorum.

...vazolar ve tüylü bantlı fötr şapkalar ve krokodil tuvalet takımı çantaları, içlerinde altın gümüş yaldızlı şişeler ve fırçalar ve iki yüz dolarlık ayakkabı çekecekleri ve şamdanlar ve yastık yüzleri ve eldivenler ve terlikler ve pudra ponponları ve el örgüsü, kar tanesi desenli pamuklu süveterler ve deri patenler ve Porsche dizaynı kayak gözlükleri ve antika ecza şişeleri ve elmas küpeler ve ipek kravatlar ve çizmeler ve parfüm şişeleri ve elmas küpeler ve çizmeler ve votka bardakları ve kartvizit kılıfları ve fotoğraf makineleri ve maun tepsiler ve eşarplar ve aftershaveler ve fotoğraf albümleri ve tuzluk biberlikler ve seramik tost makineleri ve kurabiye kavanozları ve iki yüz dolarlık ayakkabı çekecekleri ve sırt çantaları ve alüminyum sefertasları ve yastık yüzleri...

Bloomingdale'de bakınırken önümde birden varoluşsal bir uçurum açılıyor ve gözüme hemen bir telefon kestirip telesekreterime gelen mesajları dinlemeye sevk ediyor beni, sonra, neredeyse gözyaşları içinde, üç tane Halcion aldıktan sonra (bedenim mutasyona uğrayıp ilaca alıştığından beri çoktandır uyku getirmiyor artık, tek yaptığı tamamen delirmemi önlemek), dosdoğru Clinique ürünleri satan bölüme yollanıp platin American Express kartımla altı tüp tıraş kremi alıyorum, bir yandan da orada çalışan kızlarla tedirgin tedirgin kırıştırıyorum, bu boşluk duygusunun en azından kısmen, geçen

gece Barcadia'da Evelyn'e davranışımla ilgili olduğunu düşünüyorum, ama videomun tracking düğmesiyle ilgili olması ihtimali de her zaman için mevcut, Evelyn'in Noel partisinde boy göstermek konusunda zihnime bir not düşerken -hatta Clinique kızlarından birini partiye davet etmeyi bile geçiriyorum aklımdan- aynı zamanda videomun kullanım kitapçığına da bir göz atıp tracking düğmesi sorununu çözmek gerektiğini kendi kendime hatırlatıyorum. Annesinin yanında duran on yaşlarında bir kız çocuğu görüyorum, kadın eşarp, mücevher filan alıyor, düşünüyorum: fena parça değil. Kaşmir bir palto var üzerimde, kruvaze ekoseli, yünlü ve alpaka bir spor ceket, pilili yünlü pantolon, kendinden desenli ipek kravat, hepsi Valentino Couture, ayaklarımda Allen-Edmonds bağcıklı deri ayakkabılar.

Noel Partisi

Evelyn'in Noel partisinde boy göstermeden önce güç toplamak üzere Charles Murphy'yle Rusty's'de içki içiyorum. Üzerimde yünlü-ipekli karışımı kruvaze takım elbise, Valentino Couture'dan yakası düğmeli pamuklu gömlek, kendinden desenli Armani kravat ve ayaklarımda Allen-Edmonds'dan iki renkli deri iskarpırıler var. Murphy'nin üzerinde Courreges'den altı düğmeli kruvaze yün gabardin bir takım, yakası düz renk çizgili pamuklu gömlek ve ipek krep kravat, bu sonuncuların her ikisi de Hugo Boss. Japonlar hakkında bir söylev çekmekte -"Empire State Building'i ve Nell's'i satın aldılar. Nell's'i, aklın alıyor mu Bateman?” diye haykırıyor ikinci sek Absolut'unu içerken- ve bu benim içimde bir şeyleri dürtüyor, bir şeyi harekete geçiriyor ve Rusty's'den ayrıldıktan sonra, Batı Yakası'nın yukarılarında dolanırken, eskiden Carly Simon'ın yeri olan, geçen sonbahar kapanan çok in bir J. Akail lokantasının girişinde iki büklüm sığınmış buluyorum kendimi, önümden geçmekte olan bir Japon çırak çocuğun üzerine sıçrayıp onu bisikletinden deviriyorum ve eşiğe sürüklüyorum, ayakları sürmekte olduğu Schwinn'in tekerleklerine takılıyor, bu da işime geliyor, çünkü gırtlağını kestiğimde -kolayca, zahmetsizce- bu olaya genellikle eşlik eden spazm niteliğindeki hava tekmelemeler bisiklet tarafından önleniyor, gene de kendi sıcak kanında boğulmadan önce bisikleti

beş-altı kere havaya kaldırmayı başarıyor. Altı karton Japon yemeğini açıp içindekileri onun üzerine döküyorum, ama şaşırtıcı şey, suşi ve teriyaki ve açma börekler ve soba şehriyeleri yerine, hırıltıyla soluyan kanlı suratının üzerine iri yerfıstıklı piliç dökülüyor, körük gibi inip kalkan göğsünün üzerine sığır etli çov mein, karidesli pilav, domuz etli moo shu boşalıyor, ve bu sinir bozucu dezavantaj - kazara yanlış Asyalıyı öldürmüş olmak- bende siparişin gittiği yeri öğrenme isteği uyandırıyor -Sally Rubinstein,- ve Mont Blanc dolmakalemimle Seni de ele geçireceğim... orospu yazıyorum sipariş kağıdının arkasına, sonra kağıdı ölü oğlanın suratına yapıştırıyorum ve özür dilercesine omuz silkiyorum, “Iıh, affedersin,” gibi bir şeyler homurdanarak ve bu sabahki Patty Winters Şov un konusunun Crack İçin Vücutlarını Satan Reşit Olmamış Kızlar olduğunu hatırlıyorum. Bugün jimnastik salonunda iki saat çalıştım, artık iki yüzlük bir karın egzersizi setini üç dakikadan daha az sürede tamamlayabiliyorum. Evelyn'in evinin yakınlarında götü donmuş bir serseriye çırak çocuktan aldığım, içinden kağıda yazılı fal çıkan kurabiyelerden birini uzatıyorum, fal kağıdı falan dinlemeden hepsini ağzına tıkıştırıyor, başını sallayarak teşekkür ediyor. “Siktiğimin berduşu,” diye mırıldanıyorum duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Köşeyi dönüp Evelyn'e doğru yollanırken, komşusu Victoria Bell'in başının gövdesinden ayrıldığı yandaki binanın önünde hâlâ polis kordonu olduğunu görüyorum. Önde dört limuzin park edilmiş, birinin motoru çalışır halde.

Geciktim. Oturma odasıyla yemek odası hiç mi hiç sohbet etmek istemediğim insanlarla dolmuş çoktan. Şöminenin iki yanında yanıp sönen beyaz ışıklarla donanmış uzun, masmavi ladin ağaçları durmakta. CD playerda Ronettes'in söylediği, 60'lardan kalma eski Noel şarkıları var. Smokinli bir barmen şampanya ve yumurta likörü sunuyor, Manhattan ve Manini hazırlıyor, Calera Jensen marka Pinot Noir ve Chappellet marka Chardonnay şişeleri açıyor. Poinsettia vazoların arasına dizilmiş yirmi yıllık Portolar derme çatma bir bar oluşturmuş. Uzun, açılır kapanır bir masanın üzerine kırmızı bir masa örtüsü yayılmış, masanın üzerine dip dibe, tıka basa çanaklar, tabaklar, kaseler dolusu kavrulmuş fındık ve ıstakoz ve midye çorbası ve elmalı kereviz sapı çorbası ve üçgen kesilmiş kızarmış ekmeklerin üzerinde Beluga havyan ve kremalı soğan ve kestaneli

hindi kızartması ve içi havyarlı puf böreği ve sebzeli tartlar, ördek kızartması, arpacık soğanlı kızarmış dana eti ve gnocchi graten ve sebzeli strudel ve Waldorf salatası ve tarak ve mascarpone'li bruschetta ve beyaz trüfl ve yeşil çili suflesi ve adaçaylı, patatesli, soğanlı sülün kızartması, kızılcık sosu, köfteler ve çikolatalı trüfl, limon sufle, tartlar ve 'pecan tane Tatin' doldurulmuş. Her yerde mumlar yakılmış ve mumların hepsi de som gümüş Tiffany şamdanlara oturtulmuş. Ve eğer hayal görmüyorsam, dört bir yanda, yeşilli kırmızılı cin kılığına girmiş ve keçe bereler takmış cüceler ellerinde ordövr tepsileriyle dolaşmakta. Fark etmemiş gibi yaparak dosdoğru bara gidiyorum, bir bardak pek de fena olmayan şampanyayı kafama dikip Donald Petersen'ın yanma seğirtiyorum, odadaki bütün erkeklerle yaptıkları gibi, birileri onun da kafasına kağıttan geyik boynuzları bağlamış. Odanın öteki ucunda Mana'yla Darwin Hutton'ın beş yaşındaki kızı Cassandra duruyor, ikisinin de üzerinde Nancy Halser'dan yedi yüz dolarlık kadife elbiseler ve içecekler var. Bir kadeh şampanya daha içtikten sonra Manini ye geçiyorum -duble Absolut- ve yeterince sakinleştikten sonra odayı bir kere daha, iyice inceliyorum, ama cüceler hâlâ yarlar.

“Çok fazla kırmızı var,” diye mırıldanıyorum kendi kendime, transtayım. “Sinirime gidiyor.”

“Hey, McCloy,” diyor Petersen. “Ne diyossun?”

Transtan çıkıyorum ve kurulmuş gibi, “Bu çalan Sefillerin İngiliz versiyonu mu, değil mi?” diye soruyorum.

“Hey, kutlu mutlu Noeller olsun.” Bana parmağıyla işaret ediyor, sarhoş.

“Evet, nedir bu çalan?” diye ısrar ediyorum, çok kızdım. “Evet, madem yeri geldi, kutlu mutlu Noeller, bütün sarayı ökseotuyla döşeyiniz boydan boya, haşmetmeap.”

“Bili Septor,” diyor, omuz silkerek. “Septor mu, Skeptor mu, neyse.”

“Evelyn neden Talking Heads çalmaz ki allasen,” diye yakınıyorum acı acı.

Odanın öteki ucunda Courtney durmakla, elinde şampanya kadehi, beni tamamen görmezden geliyor.

“Ya da belki Sefillerdir,” diyor Petersen.

“Amerikan kastı mı, İngiliz kastı mı?” Gözlerimi kısıyorum, onu sınamaktayım.

“Şeyy, İngiliz,” diyor, bir cüce her ikimize birer tabak Waldorf salatası uzatıyor.

“Kesinlikle,” diye mırıldanıyorum, sallana sallana uzaklaşan cücenin arkasından dalmış bakarken.

Birden Evelyn hızlı adımlarla yanımıza geliyor, üzerinde samur bir ceket ve Ralph Lauren kadife pantolon, bir elinde bir parça ökseotu, başımın üzerine tutuyor, öbür elinde bir baston şekerleme.

“Dikkat ökseotu!” diye bir çığlık atıyor, yanağıma kuru kuru bir öpücük konduruyor. “Mutlu Noeller, Patrick. Mutlu Noeller, Jimmy.”

“Mutlu... Noeller,” diyorum, bir elimde Martini, diğerinde Waldorf salatası olduğu için onu itemiyorum. “Geciktin, hayatım,” diyor.

“Gecikmedim,” diyorum, sesimi yükseltmeye bile gerek duymadan.

“Eveet, geciktin,” diye cıvıldıyor.

“Hep buradaydım,” diyorum, onu defederek. “Sadece sen beni görmedin.”

“Ay, bırak surat asmayı. Ne kasvetli herifsin.” Petersen'a dönüyor. “Patrick ne kasvetli heriftir, biliyor musun?”

“Yalan dolan.” Gözlerimi Courtney'den ayırmadan iç çekiyorum.

“Yahu, hepimiz biliriz McCoy'un ne kasvetli herif olduğunu,” diye havlıyor Petersen sarhoş sarhoş. “N'aber, Kasvetli Herif?”

“Peki Kasvetli Herif, Noel hediyesi olarak ne istiyor?” diye soruyor Evelyn bebek sesiyle. “Kasvetli Bey yıl boyunca uslu durdu mu?”

İç çekiyorum. “Kasvetli Herif, Burberry trençkot, Ralph Lauren kaşmir süveter, yeni bir Rolex, bir araba teybi-”

Evelyn lafa girmek üzere elindeki baston şekerlemeyi emmeyi kesiyor. “Ama senin araban yok ki, hayatım.”

“Gene de istiyorum.” Yeniden iç çekiyorum. “Kasvetli Herif gene de bir araba teybi istiyor.”

“Waldorf salatası nasıl?” diye soruyor Evelyn, kaygılı bir sesle. “Tadı iyi mi sence?”

“Leziz.” Kafamı ileriye doğru uzatıyorum, birini gördüm, et

kilendim birden. “Hey, bana Laurence Tisch'in bu partiye davetli olduğunu söylememiştin.”

Dönüp arkasına bakıyor. “Neden söz ediyorsun sen?”

“Nasıl oluyor da,” diye soruyorum, “Laurence Tisch kanepe tepsisi dolaştırıyor?”

“Aman tanrım, Patrick, o Laurence Tisch değil,” diyor. “O Noel cinlerinden biri!”

“Nelerden biri? Cüceler demek istiyorsun.”

“Cin onlar,” diye üsteliyor. “Noel Baba'nın yardımcıları. Oh, asma suratını öyle. Bak şunlara. Çok şirinler. Şurada ilerideki Rudolph, baston şeker gezdiren Blitzen. Ötekisi Donner.”

“Dur bir dakika Evelyn, bekle...” Waldorf salatası tabağımı kaldırıp gözlerimi kapıyorum. Ter içindeyim. Sanki bir 'déjà vu' hissine kapılıyorum. Peki ama niçin? Daha önce orda burda bu cücelere rastlamadım mı? En iyisi başka bir şeyler düşünmek. “Ben... Bunlar geyiklerin adları... Cinlerin adları değil. Blitzen bir geyikti.”

“Tek Yahudi starı,” diye araya giriyor Petersen.

“Ooo...” Evelyn tamamen şaşkın bir halde. Onay bekleyerek Petersen'a dönüyor. “Doğru mu bu?”

Petersen ne yapacağını bilemez bir havada omuz silkiyor. “Bak güzelim, geyikmiş, cinmiş, Kasvetli Herifmiş, şans dağıtıcısıymış... Su gibi Cristal aktıktan sonra, ne fark eder bu?” Alçak sesle kıkırdayarak kaburgalarıma dirsek atıyor, “Öyle değil mi, Bay Kasvet?”

“Peki ama bunun Noel'e çok uygun olduğunu düşünmüyor musun?” diye son bir umutla soruyor Evelyn.

“Tabii, Evelyn,” diyorum. “Tam Noel. Hakikaten öyle düşünüyorum, yalan söylemiyorum.”

“Ama Bay Kasvet geç geldi,” diyor somurtarak. Suçlayıcı bir edayla elindeki allanın cezası kamışı bana doğru sallıyor. “Üste

lik Waldorf salatası hakkında da tek kelime bile etmedi.”

“Sen de pekala biliyorsun ki, bu şekilde gidebileceğim daha bir sürü Noel yemeği var Evelyn, ama ben seninkini tercih ettim. Belki 'niçin' diye sorarsın bana. Ben de kendi kendime 'niçin' diye sordum, ve hiçbir geçerli cevap bulamadım, ama yine de buradayım, o halde biraz... minnettar ol hayatım, ha?”

“Yani, benim Noel hediyem de bu, öyle mi?” diyor alaycı bir şekilde. “Çok harika, çok zarif...”

“Hayır. İşte senin hediyen.” Şimdi fark ettiğim gömleğimin manşetine yapışmış bir erişteyi ona uzatıyorum. “Alsana.”

Erişteyi mum ışığına doğru tutup evirip çevirerek “Ah Patrick, beni ağlatacaksın neredeyse. Harika bu. Hemen takabilir miyim?” diye soruyor.

“Hayır. Cinlerden birine at. Bak, oradakinin karnı aç gibi. Özür dilerim, bir bardak daha içki almam lazım.”

Waldorf salatası tabağımı Evelyn'e uzatıyorum, Petersen'ın boynuzlarından birini büküyorum ve Sileni Night şarkısını mırıldanarak bara yöneliyorum. Kadınların kıyafetleri beni hafif bir depresyona sürüklüyor: kaşmir kazaklar, blazer'lar, uzun yün etekler, kalın kadife elbiseler, balıkçı yakalar. Dışarıda hava soğuk. İçlerinde bir tane bile zarif yok.

Paul Owen barın yakınında durmuş, elinde flüt şampanya kadehi, antika gümüş cep saatini (Hammacher Schlemmer'dan, hiç kuşku yok) inceliyor, yanına gidip o allanın belası Fisher hesabı hakkında bir-iki laf etmek istiyorum, tam o sırada Humphrey Rhinebeck cinlerden birinin üzerine basmamaya çalışırken bana çarpıyor. Üzerinde hâlâ Lord Sr Taylor'dan Crombie imzalı kaşmir chesterfield bir palto, sivri yakalı kruvaze yünlü smokin, Perry Ellis pamuklu gömlek, Hugo Boss papyon, kafasındaki kağıt geyik boynuzlarının hiç farkında değil gibi, sanki inadına şöyle diyor gıcık: “Hey, Bateman, geçen hafta bir balıksırtı ceket aldım, terzide, şurasını burasını değiştirecekler.”

“Eee, şey tebrik etmek durumundayım herhalde,” diyorum elini sıkarak. “Olay... müthiş.”

“Teşekkürler.” Kızarıyor, gözlerini indiriyor. “Şey, terzi, dükkanda ceketin orijinal etiketini değiştirdiklerini fark etti, kendi etiketlerini dikmişler. Şimdi bilmek istediğim, yasal mıdır bu?”

“Akıl karıştırıcı, biliyorum,” diyorum, kalabalığın içinde yürümeyi sürdürerek. “Bir giyecek toptancısından satın alındıktan sonra, perakendecinin orijinal etiketi çıkarıp yerine kendi etiketini dikmesi tamamen yasaldır. Ne var ki, etiketi başka bir perakendecinin etiketiyle değiştirmek, o olmaz.”

“Dur bir dakka, o neden?” diye soruyor, beni dinlerken bit yandan da Martini'sini yudumlamaya çalışıyor.

“İpliğin cinsi, ürünün imal edildiği ülke ya da imalatçının kayıt numarası gibi detay bilgilere dokunulmamak da ondan. Etiket yolsuzluğu çok zor tespit edilen ve de ender olarak yetkililere bildirilen bir olaydır,” diye sesleniyorum omzumun üzerinden. Courtney, Paul Owen'ı yanağından öpüyor, elleri zaten sıkı sıkıya birbirine kenetli. Kasılıyorum, yürümeyi kesiyorum. Rhinebeck gene bana çarpıyor. Ama Courtney odanın öteki ucunda birilerine el sallayarak yürüyüp gidiyor.

“Pekala, en iyi çözüm nedir?” diye sesleniyor' Rhineback arkamdan.

“Tanıdığın dükkanlardan bildik markaları al ve şu siktiğimin boynuzlarını da çıkar kafandan, Rhinebeck. Geri zekalı bir görünüşün var. İzninle.” Humphrey'nin elini kaldırıp başındakine dokunduğunu gördükten sonra yürüyüp gidiyorum. “Aman, tanrım”

“Owen!” diye bağırarak neşeyle elimi uzatıyorum, öbür elimle de yanımdan geçmekte olan bir cinin tepsisinden bir Martini kapıyorum.

“Marcus!” Mutlu Noeller,” diyor Owen, elimi sıkıyor. “Nasılsın? Her zamanki gibi işkolik, herhalde.”

“Görünmedin epeydir ortalıkta,” deyip göz kırpıyorum. “Sen de işkoliksin, hu?”

“Ee, Knickerbocker Kulübü'nden daha yeni döndük,” diyor ve ona çarpan birini selamlıyor -”Heey, Kinsley”- sonra gene bana dönüyor. “Nell's'e gidiyoruz. Limuzin kapının önünde.”

“Öğle yemeği yiyelim bir gün,” diyorum, pespayeleşmeden şu Fisher hesabı konusunu açmanın bir yolunu bulmalıyım diye düşünüyorum.

“Evet, harika olur,” diyor. “Belki sen de beraberinde şeyi getirirsin....”

“Cecelia'yı mı?”

“Evet, Cecelia'yı,” diyor.

“Evet, Cecelia buna... bayılır,” diyorum.

“Ee, ne duruyoruz o halde.” Gülümsüyor.

“Evet. Şeye gidebiliriz... Le Bernardin'e,” diyorum, sonra durup düşünüyorum, “-şey yemeye... deniz ürünleri, değil mi? Hmmmmm?”

“Le Bernardin bu sene Zagat'ın top ten'inde.” Başını sallıyor. “Biliyor muydun?”

“Oradaaaa...” Duruyorum, ona daha da kararlı bir bakış yollayarak, “-balık yeriz. Hayır mı?”

“Deniz kestanesi,” diyor Owen, gözleriyle odayı taramakta. “Meredith orada deniz kestanesi yemeye bayılıyor.”

“A, öyle mi?” diyorum, başımla onaylıyorum.

“Meredith,” diye sesleniyor, eliyle benim arkamdaki birine işaret ederek çağırıyor. “Buraya gel.”

“Meredith burada mı?” diye soruyorum.

“Şurada Cecilia'yla konuşuyor,” diyor. “Meredith,” diye sesleniyor, el sallıyor. Arkama dönüyorum. Meredith'le Evelyn bize doğru geliyorlar.

Olduğum yerde dönüyorum, gene Owen'la yüz yüzeyim.

Meredith'le Evelyn geliyorlar. Meredith'in üzerinde Geoffrey Beene bir bolero ve yünlü gabardin bir elbise var, üzerine boncuklar işlenmiş, Barney’s’den, James Savitt elmas taşlı altın küpeler (13.000 dolar), ellerinde Geoffrey Beene'in Portolano Products için hazırladığı eldivenler, “Evet, beyler? Neler kaynatıyorsunuz bakalım? Noel listeleri mi hazırlanıyor?”

“Le Bernardin'in deniz kestanelerinden bahsediyoruz, canım,” diyor Owen.

“En sevdiğim konu.” Meredith bir kolunu omzuma atıyor ve bana sır verir gibi, “Muhteşemdirler,” diyor.

“Lezizler.” Tedirgin, öksürüyorum.

“Waldorf salatası hakkında ne düşünüyorsunuz millet?” diye soruyor Evelyn. “Sevdiniz mi?”

“Cecelia, canım, daha tatmadım,” diyor Owen, odanın öbür ucunda bir tanıdığını görüyor. “Ama Laurence Tisch’in neden kumuna likörü servisi yaptığını bilmek isterdim.”

“O Laurence Tisch diiil,” diye sızlanıyor Evelyn, gerçekten sinirlendi. “O Noel cinlerinden biri. Patrick, ne söyledin ona?”

“Hiçbir şey-Cecelia!”

“Ayrıca Patrick, sen de kasvetli herifin tekisin.”

Evelyn adımı söyler söylemez hemen bir şeyler gevelemeye başlıyorum, Owen'in fark etmediğini umarak. “Ee, Cecelia, galiba ona şöyle dedim, yani biliyor musun dedim, bu dedim ikisinin bir karışımı dedim, şey gibi yani...” Duruyorum, onlara şöyle bir bakıp “Noel modeli Tisch, dedim!” diye bir şey yumurtluyorum. Sonra, tedirgince, yanımdan geçmekte olan bir cinin tepsisindeki sülün pate diliminin üzerinden bir sap maydanoz alıyorum ve o daha bir şey diyemeden Evelyn'in başının üzerine tutuyorum. “Dikkat ökseotu!” diye bağırıyorum, yanımızdaki herkes başını eğiyor, Owen'la h baka baka Evelyn'i dudaklarından öpüyorum, ikisi de bana garip garip bakmaktalar, gözümün ucuyla Rhinebeck'le konuşurken bana nefret dolu, çileden çıkmış bakışlar fırlatan Courtney'yi görüyorum.

“Ooo, Patrick,” diye başlıyor Evelyn.

“Cecelia! Hemen buraya gel.” Onu kolundan çekiyorum, sonra Owen'la Meredith'e, “Bize müsaade. Şu cinle konuşup meseleyi açıklığa kavuşturmalıyız,” diyorum.

“Çok üzgünüm,” diyor o da onlara, ben onu çekip götürürken omuzlarını silkiyor. “Patrick, neler oluyor?”

Onu mutfağa doğru sürüklüyorum.

“Patrick? Ne işimiz var mutfakta?”

“Dinle,” diyorum, omuzlarından kavrayarak. “Buradan çıkıp gidelim.”

“Oo, Patrick,” diye sızlanıyor. “Çıkamaam. İyi vakit geçirmiyor musun?”

“Neden çıkamazmışsın?” diye soruyorum. “Çok mu mantıksız? Burada yeterince kaldın.”

“Pat-rick, bu benim Noel partim,” diyor. “Ayrıca, cinler hemen biraz sonra O Tannenbaum'u söyleyecekler.”

“Hadi, Evelyn. Çıkıp gidelim buradan.” Histerinin eşiğindeyim, Paul Owen'ın ya da daha kötüsü Marcus Halberstam'ın her an mutfağa giriverecekleri paniği içindeyim. “Seni bütün bunlardan çekip kurtarmak istiyorum,”

“Bütün nedenlerden?” diye soruyor, sonra gözleri kısılıyor. “Waldorf salatasını beğenmedin, değil mi?”

“Seni bütün bunlardan çekip kurtarmak istiyorum,” diyorum, elimle mutfağı gösteren bir hareket yapıyorum, spastik spastik. “Suşiden ve cinlerden... falan filan.”

Mutfağa bir cin giriyor, bir tepsi dolusu kirli tabağı yere koyuyor, onun üzerinden , uzakta Meredith'in üzerine yığılmış Paul Owen'ı görebiliyorum. Meredith, Noel müziğinin şamatasını bastırmaya çalışarak onun kulağına bir şeyler haykırıyor, gözleriyle odayı tarayarak birini arıyor, başını sallıyor, sonra görüntüye Courtney giriyor. Evelyn'e yapışıp onu daha da kendime doğru çekiyorum.

“Suşi mi? Cinler mi? Patrick aklımı karıştırıyorsun benim,” diyor Evelyn. “Ve bu da hoşuma gitmiyor”

“Gidelim hadi.” Onu sertçe sıkıştırıyorum, arka kapıya doğru çekmeye çalışıyorum. “Bir kerecik risk al. Sadece bir kerecik hayatta, Evelyn, risk al.”

Olduğu yerde duruyor, çekilip götürülmeye karşı koyuyor, sonra gülümsemeye başlıyor, teklifimi düşünüyor, ancak pek ikna olmuş değil gibi.

“Gel hadiii...” Mızıldanmaya başlıyorum. “Bu da benim Noel armağanım olsun.”

“Oo hayır, sana zaten Brooks Brothers'dan...” diye lafa başlıyor.

“Kes artık. Gel hadi. İstiyorum,” diyorum ve umarsız bir çabayla onu baştan çıkarmak istercesine gülümsüyorum, dudaklarının üzerine hafifçe bir öpücük konduruyorum ve ekliyorum, “ha, Mrs. Bateman?”

“Ah, Patrick,” diye inliyor, eridi. “Ama bulaşıkları kim yıkayacak?”

“Cüceler yapar,” diye temin ediyorum onu.

“Ama birilerinin başlarında durması gerek, tatlım.”

“O halde seç bir cin. Şurada ilerideki cini bulaşıkçı başı yap,” diyorum. “Ama gidelim hadi, şimdi” Onu evin arka girişine doğru çekmeye çalışıyorum, Muscoli mermer döşemenin üzerinden kayarken ayakkabıları gıcırdıyor.

Ve kapıdan çıkıyoruz, eve bitişik avludan hızla iniyoruz, durup köşeden sokağı kolluyorum, partiden çıkan ya da partiye giren bir tanıdık var mı diye. Owen'in olduğunu sandığım limuzine doğru bir koşu koparıyoruz, ama Evelyn'i şüphelendirmek istemediğim için en yakınımızdakine gidiyor, kapısını açıp onu içeri itiyorum.

“Pat-riiick,” diye ciyaklıyor, hoşuna gitti. “Oh ne ayıp. Üstelik de bir limu-” Kapıyı üstüne kapatıp arabanın öbür yanına dolanıyor, şoförün camını tıklatıyorum. Şoför camı indiriyor.

“Selam” diyorum, elimi uzatarak. “Pat Bateman.”

Dişlerinin arasına yakılmamış bir sigara sıkıştırılmış şoför boş boş bakıyor, önce uzattığım ele, sonra suratıma, sonra da başıma, tepeme.

“Pat Bateman,” diye tekrarlıyorum. “Ne... ııı, bir şey mi var?”

Bana bakmaya devam ediyor. Hafifçe başıma dokunuyorum, saçım dağınık mı, tarumar falan mı diye ve dehşet ve şaşkınlık içinde elime iki çift geyik boynuzu geliyor. Siktiğimin işi, kafamın üzerinde dört adet boynuz var. “Oh tanrım, olamaz!” diye mırıldanıyorum, ve onları çekip indiriyorum, dehşet içinde elimdeki buruşmuş kağıt boynuzlara bakakalıyorum. Onları yere atıp şoföre dönüyorum.

“Eveet. Pat Bateman,” diyorum, saçımı elimle şöyle bir yatırıyorum.

“Demek öyle? Ben de Sid.” Omuz silkiyor.

“Dinle, Sid. Mr. Owen bu arabayı alabileceğimizi söyledi, bu yüzden...” Duruyorum, nefesim buz gibi havada ağzımdan buhar olarak çıkıyor.

“Mr. Owen kim?” diye soruyor Sid.

“Paul Owen. Tanıyorsun,” diyorum. “Müşterin.”

“Hayır. Bu Mr. Barker'ın limuzini,” diyor. “Boynuzların güzel mamafih.”

“Siktiiir,” diyorum, kötü bir şeyler olmadan önce Evelyn'i limuzinden çıkarmak için dönüp arabanın öbür yanına koşuyorum, ama çok geç. Kapıyı açtığım an, Evelyn başını çıkarıp vıyaklıyor, “Patrick, canım, bayılırıııım. Şampanya” -bir elinde bir şişe Cristal, ötekisinde altın bir kutu- “ve trüfl de vaaar.”

Kolundan tuttuğum gibi çekip çıkarıyorum onu, ağzımda geveleyerek birtakım açıklamalarda bulunuyorum, alçak sesle, “Yanlış limuzin, trüfleri al,” diyorum, yandaki limuzine yollanıyoruz. Kapısını açıp Evelyn'i içeri sokuyorum, sonra dönüp öne gidiyor, şoförün camını tıklatıyorum. Camı indiriyor. Tıpatıp ilk şoföre benziyor.

“Selam. Pat Bateman,” diyorum, elimi uzatıyorum.

“Öyle mi? Selam, ben de Donald Trump. Karım Ivana arkada,” diyor alaylı bir sesle, elimi sıkıyor.

“Hey, kendine gel,” diye uyarıyorum. “Dinle, Mr. Owen arabasını alabileceğimizi söyledi. Ben... hay allah kahretsin. Yani ben Marcus'um da.”

“Adının Pat olduğunu söylemiştin.”

“Hayır. Hata yaptım,” diyorum ciddiyetle, gözlerimi dikip ona bakıyorum. “Adımın Pat olduğu konusunda hata yaptım. Benim adım Marcus, Marcus Halberstam.”

“Şimdi eminsin, öyle mi?” diye soruyor.

“Dinle, Mr. Owen arabasını bu geceliğine alabileceğimi söyledi. ..” Duruyorum. “Anlarsın ya işte, hadi bakalım.”

“Galiba önce Mr. Owen'la konuşmam gerekecek,” diyor şoför, dalga geçiyor, benimle oynuyor.

“Dur, hayır!” diyorum, sakinleşiyorum. “Dinle, ben... dert değil, yamuk yok gerçekten.” Kendi kendime bıyık altından gülüyorum. “Mr. Owen kendini -çok, çok kötü hissediyor.”

“Bunu yapmaya mecburum,” diyor şoför başını kaldırıp bana bakmaya bile tenezzül etmeden. “Kesinlikle yasak. Lafı bile edilemez. Hiç uğraşma.” “Yaaa boşver ya,” diyorum.

“Şirket kurallarına tamamıyla aykırı,” diyor. “Sikmişim şirket kurallarını,” diye havlıyorum ona. “Sikmişsin şirket kurallarını, öyle mi?” diye soruyor, başını sallayarak.

“Mr. Owen sakıncası yok dedi,” diyorum. “Dediklerimi dinlemiyor gibi bir halin var, ha?”

“Hayır, Olamazzz.” Başını sallıyor.

Susuyorum, ayakta dikilip duruyorum, bir elimle yüzümü sıvazlıyorum, soluk alıp yeniden arabanın penceresine eğiliyorum. “Dinle beni...” Yeniden soluklanıyorum. “İçeride cüceler var.” Başparmağımla arkayı, evi işaret ediyorum. “O Tannenbaum" söylemek üzere olan cüceler...” Yalvaran gözlerle ona bakıyorum, aynı zamanda yeterince ürkmüş bir ifade var yüzümde. “Ne kadar korkutucu bir şey bu, biliyor musun? Cinler-” yutkunuyorum- “hep bir ağızdan.” Susuyorum, sonra çabucak, “düşün bir,” diyorum.

“Dinleyin, bayım.”

“Marcus,” diye ikaz ediyorum.

“Marcus. Her kimsen. Kuralları çiğnemeyeceğim. Bu konuda elimden bir şey gelmez. Şirket kuralları. Çiğnemiyceeem.”

İkimiz de susuyoruz. Bir of çekerek çevreme bakmıyorum, Evelyn'i belki de çekip üçüncü limuzine götürmeyi düşünüyorum, ya da belki Baker'ın limuzinine -tam göttür o herif de-ama hayır, allah kahretsin, Owen'inkini istiyorum. Bu arada şoför iç geçiriyor, “Cüceler şarkı söylemek istiyorlarsa, bırak söylesinler.”

“Hastir,” diye küfrediyorum, ceylan derisi cüzdanımı çıkarı-yorum. “Al sana bir yüzlük.” Ona iki ellilik uzatıyorum. İki yüz,” diyor.

“Bu şehir batmış,” diyorum, parayı ona uzatırken.

“Nereye gitmek istiyorsun?” diye soruyor, içini çekerek banknotları alıyor, motoru çalıştırıyor.

“Kulüp Çernobil,” diyorum, arkaya seğirtip kapıyı açıyorum.

“Emredersiniz, beyim,” diye sesleniyor.

Atlıyorum, şoför Evelyn'in evinden kopup Riverside Drive'a doğru direksiyonu kırarken ancak kapayabiliyorum kapıyı. Soluklanıp alnımdan akan soğuk terleri Armani mendille silerken Evelyn yanımda oturuyor. Dönüp ona baktığımda gözyaşlarına boğulmak üzere, dudakları titriyor, bir kere olsun çenesini kapatmış.

“Ürkütüyorsun beni. Ne oldu?” Panikledim gerçekten. “Ne... ne yaptım? Waldorf salatası güzeldi. Başka bir şey mi var?”

“Oh, Patrick,” diye içini çekiyor. “Çok, çok... güzel. Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Eee...” Mahsustan susuyorum. “Ben de... bilemiyorum.”

“Bul” diyor, bana Tiffanys'den alınma elmas bir gerdanlık gösteriyor, Owen'ın Meredith'e armağanı. “E, yardım et de takayım, hayatım. Sen kasvetli herif falan değilsin, hayatım.”

“Hıı, Evelyn,” diyorum, sonra gerdanlığı boynuna takmam için döndüğümde içimden lanet okuyorum. Limuzin öne doğru hamle ediyor, Evelyn kahkahalar atarak üzerime düşüyor, yanağımdan öpüyor. “Çok güzel. Ah bayılıyorum... Ooops, nefesim trüfl kokuyor herhalde. Özür dilerim, hayatım. Bana şampanya bul ve bir kadehe koy.”

“Ama...” Çaresizlik içinde, ışıklar saçan gerdanlığa bakakalıyorum. “Bu olmadı.”

“Ne?” diye soruyor Evelyn, limuzinde çevresine bakınarak. “Kadeh var mı buralarda? Ne olmadı, hayatım?”

“Bu olmadı,” diye tekrarlıyorum tekdüze bir sesle.

“Ah, canım.” Gülümsüyor. “Bana başka bir şey daha mı aldın?”

“Hayır, demek istiyorum ki...”

“Seni şeytan seni,” diyor, şakacıktan paltomun cebine yapışıp çekiştiriyor. “Hadi söyle nedir?”

“Ne nedir?” diye soruyorum sakin bir sesle, kızdım.

“Bir şey daha var. Dur tahmin edeyim. Yüzüğü de mi var?” diye tahmin yürütüyor. “Bileziği mi var? Broş mu? Broş o zaman.” Ellerini birbirine kavuşturuyor. “Gerdanlığın broşu da var.”

Kollarından birini arkasına bükerek onu üstümden itmeye çalışırken, öbür kolu yılan gibi arkama dolanıyor ve cebimden bir şey bulup çıkarıyor -ölü Çinli çocuktan çaldığım ikinci fal kurabiyesi. Gözlerini dikip bakıyor, bir an şaşalıyor, sonra “Patrick, ne... romantiksin,” diyor, sonra fal kurabiyesini inceliyor, coşkusu azalarak, “ne... orijinalsin.”

Ben de fal kurabiyesine bakmaktayım. Üzerinde epeyce kan var, omuz silkip olabildiğince neşeli bir sesle, “Oh, beni bilirsin,” diyorum.

“Ama üstündeki ne?” kurabiyeyi kaldırıp yüzüne yaklaştın-yor, gözlerini kısarak bakıyor. “Nedir bu... kırmızı?”

“O...” Ben de bakıyorum gözlerimi kısarak, lekeler çok ilgimi çekmiş gibi yapıyorum, sonra yüzümü buruşturuyorum. “O tatlı-ekşi sos.”

Kurabiyeyi heyecanla kırıp açıyor, şaşkın bir yüzle falını okuyor. “Ne diyor?” İçimi çekiyorum, radyoda istasyon aranıyorum, sonra limuzinin dört bir yanına göz gezdirip Owen'in evrak çantasını bulmaya çalışıyorum, şampanya nerede acaba, Tiffanys'den alınan gerdanlığın kutusu boş, boş kutu yerde, birden, karşı konulmaz biçimde keyfimi kaçırıyor bu iş.

“Diyor ki...” Duruyor, sonra gözlerini iyice kısarak yeniden okuyor. “Diyor ki, La Cirque'deki taze ızgara kaz ciğeri kusursuz, fakat ıstakoz salatası şöyle böyle”

“İyi, iyi,” diye mırıldanıyorum, şampanya, teyp kaseti, ne

olursa, bir şeyler aranıyorum.

“Gerçekten böyle diyor, Patrick.” Falı bana uzatıyor, yüzüne limuzinin karanlığında bile görebildiğim hafif bir gülümseme yerleşiyor. “Ne demek sence bu?” diye soruyor sinsice.

Falı elinden alıyorum, okuyorum, önce Evelyn'e, sonra fala bakıyorum, sonra füme cama, sokak lambalarının, otobüs bekleyen insanların, kentin sokaklarından iki yana sallana sallana amaçsızca

yol alan dilencilerin etraflarında savrularak dönen kar fırtınasına bakıyorum ve kendi kendime yüksek sesle, “Falım bundan kötü de çıkabilirdi,” diyorum.

“Ah, hayatım,” diyor, kollarını boynuma dolayarak başımı göğsüne bastırıyor. “La Cirque'de öğle yemeği ha? Sen bir tanesin. Kasvetli Herif filan değilsin. Sözümü geri alıyorum. Perşembe? Perşembe sana uygun mu? Oo, hayır. Perşembe olmaz. Bitkisel vücut masajım var. Peki cuma nasıl? Ayrıca gerçekten La Cirque'e mi gidelim? Şeye ne dersin-”

Onu üzerimden itiyorum ve şoförle aramızdaki pencereye vurmaya başlıyorum, şoför camı indirinceye kadar da hızlı hızlı vuruyorum. “Sid, pardon Earle, her kimsen işte, Çernobil yolunda değiliz.”

“Evet, doğru yoldayız Mr. Bateman.”

“Hey!”

“Yani, şey, Mr. Halberstam. C Caddesi, değil mi?” Kibarca öksürüyor.

“Anlaşılan,” diyorum, pencereden dışarıya bakarak. “Ben bir şey tanımaz oldum.”

“C Caddesi mi?” Evelyn, Paul Owen'ın Meredith'e aldığı gerdanlığa hayran olmaya ara vererek, başını kaldırıyor. “C Caddesi de ne? Cartier'nin Csi gibi mi ha?”

“Çok in,” diye garanti veriyorum. “Kesinlikle in.”

“Sen oraya gittin mi hiç?” diye soruyor.

“Milyonlarca kez,” diye mırıldanıyorum. "Çernobil'e gitmeyelim! N'oolur Çernobil'e gitmeyelim,” diye mızıldanıyor. “Hayatım, yılbaşı buuu!” “Ne demek şimdi bu?”

“Limuzin şoförü bey, limuzin şoförü bey.,.” Evelyn öne doğru eğilerek dizlerimin üzerine abanıyor. “Limuzin şoförü bey, Gökkuşağı Kulübü’ne gidiyoruz. Şoför bey. Gökkuşağı Kulübü’ne, lütfen.”

, Onu geriye itip kendim öne eğiliyorum. “Dinleme bayanı.

Çernobil.” Düğmeye basıyorum ve aradaki pencere yukarıya kalkıyor.

“Ama Patriiick. Noel akşamı.”

“Aynı şeyi söyleyip durma, sanki bir anlamı varmış gibi,” diyorum, dik dik bakarak.

“Ama Noeeel,” diye mızıklanıyor yeniden.

“Gökkuşağı Kulübü'ne tahammül edemiyorum,” diyorum, tepem attı.

“Peki ama niçin, Patrick?” diye sızlanıyor. “Bütün şehirde oradakinden daha iyi Waldorf salatası başka hiçbir yerde yok. Benim Waldorf salatamı beğendin mi canikom?”

“Tanrım sen bana yardım et,” diyorum fısıltıyla, iki elimle yüzümü kapıyorum.

“Açıkça söyle. Sevdin mi? Beni endişelendiren tek şey hakikaten buydu, bir de, kestaneli dolma... Çünkü, sen de farkındasın, kestaneli dolma... nasıl söylesem, kolaydı, ne demek istediğimi anladın, değil mi...”

“Gökkuşağı Kulübü'ne gitmek istemiyorum,” diye sözünü kesiyorum, “çünkü keyif verici bulunmuyor orada.” Yüzüm hâlâ ellerimin arasında.

“Ooo...” Beni bir süzüyor, onaylamayan bakışlarla. “Tçık, tçık, tçık. Keyif vericiler mi Patrick? Ne çeşit keyif vericilerden bahsediyoruz?”

“Kokain. Keyif vericiler. Bu gece biraz kokain çekmek istiyorum. Anlıyor musun?” Olduğum yerde doğrulup ateş saçan gözlerle ona bakıyorum.

“Patrick,” diyor başını sallayarak, bana olan bütün güvenini kaybetmiş gibi.

“Görüyorum ki aklın yatmadı,” diye üstüne gidiyorum.

“Bak, ben bu işte yokum,” diyor.

“Olman da gerekmiyor,” diyorum ona. “Olmam zaten istemiyorum.”

“Niye Noel'imi rezil etmek zorundasın bilmem ki,” diyot.

“Şey gibi düşün bunu... kırağı. Diyelim ki Noel'de kırağı düşmüş. Pahalı, beyaz bir Noel kırağı'sı,” diyorum.

“Şeey...,” diyor, keyfi yerine geliyor. “Serserilik etmek heyecan verici, değil mi?”

“Kapıda adam başı otuz dolar giriş parası vermek pek serserilik sayılmaz, Evelyn.” Sonra şüpheyle soruyorum, “Donald Trump neden partine davetli değildi?”

“Oh, gene başlama Donald Trump'dan!” diye inliyor Evelyn. “Aman tanrım, böyle aksi bir şebek gibi davranmanın sebebi bu mu yoksa? Bu saplantıdan kur-tul artık!” diye haykırıyor. “Deminden beri eşeklik etmenin sebebi buydu demek ki!”

“Hayır, Evelyn, Waldorf salatası yüzünden,” diyorum sikli dişlerimin arasından. “Waldorf salatası beni bu berbat hale soktu.”

“Aman tanrım! Üstelik hâlâ bunu düşünüyorsun!” Umutsuz bir edayla başını arkaya atıyor. “Biliyordum, biliyordum.”

“Hazırlayan sen değildin ki!” Bu sefer bağırıyorum. “Şarküteriden almıştın!”

“Aman tanrım,” diye inliyor ağlar gibi. “İnanamıyorum buna.”

Limuzin, Kulüp Çernobil'in önünde duruyor, kulübün kapışım sokaktakilerden ayıran iplerin gerisinde yoğun bir insan güruhu beklemekte. Evelyn ve ben arabadan iniyoruz, Evelyn'in hiç hoşuna gitmese de, onu kalkan olarak kullanarak kalabalığı yarıyorum, şansa uzaktan aynen Jonathan Leatherdale'e benzeyen birini gözüm ısırıyor, tam o sırada kapıdan içeri girmek üzere, Noel hediyesine hâlâ sıkıca yapışmış duran Evelyn i tam anlamıyla iterek ona sesleniyorum, “Jonathan, hey Leatherdale!” ve birden, tahmin edilebileceği gibi bütün herkes “Jonathan, hey Jonathan!” diye bağırmaya başlıyor. Dönüyor ve beni görüyor, “Hey, Baxter!” diye sesleniyor, göz kırpıyor, başparmağını havaya kaldırarak selamlıyor beni, meğer bana değil, başka biri-neymiş. Evelyn ve ben onun grubundanmışız numarası yapıyoruz gene de. Kapıcı tam biz geçmeden önce kordonları indiriyor, soruyor, “Siz ikiniz şu limuzinle mi geldiniz?” kaldırımın kenarına doğru başıyla işaret ediyor.

“Evet.” Evelyn'le ikimiz hızlı hızlı başımızla onaylıyoruz.

“Pekala, giriniz,” diyor, kordonları kaldırıyor.

İçeri giriyoruz, altmış doları toka ediyorum; tek bir içki fişi yok. Tahmin edilebileceği gibi kulüp karanlık, sadece yanıp sönen renkli ışıklar var, onlarla bile tek görebildiğim bir sis makinesinden

pompalanan kuru buz ve INXS'in New Sensation'ıyla dans eden taş gibi bir yavru, müzik o kadar yüksek volümlü ki, insanın bedeninden bir titreme geçiyor. Evelyn e bara gidip bize iki kadeh şampanya almasını söylüyorum. “Oh, tabii,” diye haykırıyor cevaben, pek emin olmayan adımlarla ince beyaz bir neon çizgisine doğru yollanıyor, içki satılan yeri aydınlattığı tahmin edilebilecek tek ışık çizgisi o. Bu arada Mike Donaldson'a benzeyen birinden bir gram buluyorum ve dans eden yavruyu izlerken, on dakika kadar Evelyn'i eksem mi ekmesem mi diye kendi kendimle fikir teatisinde bulunduktan sonra, Evelyn elinde yan dolu iki flüt şampanya kadehiyle geliyor, kızgın, üzgün. “Korbel bu,” diye bağırıyor. “Gidelim buradan.” Başımı olmaz anlamında sallıyorum ve bağırarak, “Tuvalete gidelim,” diyorum. Arkamdan geliyor.

Çernobil'de tek tuvalet var, uniseks. içeride iki çift daha var, çiftlerden biri kabinde. Öteki çift, bizim gibi, sabırsızlıkla kabinin boşalmasını bekliyor. Kızın üzerinde ipek jarse kolsuz tişört, ipek şifon bir etek ve ipek ayakkabılar var, hepsi Ralph Lauren. Erkek arkadaşı, yanılmıyorsam William Fioravanti'den ya da Vincent Nicolosi'den ya da Scali’den bir takım elbise giymiş -tam züppe. İkisinin de ellerinde şampanya bardakları; oğlanınki dolu, kızınki boş. Kabinden gelen burun çekme sesleri ve pes perdeden kahkahalar dışında ortalık sessiz, tuvaletin kapısı müziğin derinden gelen zonklaması haricinde hiçbir ses geçirmeyecek kadar kalın. Adam ayağını sabırsızca yere vuruyor. Kız iç geçirmeye ve başını garip çekici bir biçimde sallayarak saçını omzunun üzerinden atmaya devam ediyor; sonra dönüp benimle Evelyn'e bakıyor ve erkek arkadaşına bir şeyler fısıldıyor. Sonunda, kız tekrar bir şeyler fısıldadıktan sonra, oğlan başını sallıyor ve çıkıp gidiyorlar.

“Tanrıya şükür,” diye fısıldıyorum, parmağımla cebimdeki bir gramı yokluyorum, sonra Evelyn'e 'Neden bu kadar sessizsin?" diye soruyorum.

“Waldorf Salatası,” diye mırıldanıyor bana bakmadan. “Lanet olsun.”

Bir klik sesi oluyor, kabinin kapısı açılıyor ve genç bir çift -oğlanın üzerinde süvari modeli kruvaze takım elbise, pamuklu gömlek ve ipek kravat, hepsi Givenchy, kızın üzerindeki kenarları otrişle çevrili

ipek tafta elbise Geoffrey Beene, emayeli camdan küpeler Stephen Dweck Moderne'dan, Chanel dans pabuçları- kapıda beliriyor, kibarca birbirlerinin burun deliklerin-deki tozları siliyorlar, aynada kendilerine bir göz attıktan sonra tuvaletten çıkıyorlar, tam Evelyn'le ben boşalttıkları kabine girmek üzereyken, demin önümüzdeki çift hızla içeri dalıyor ve kabine girmeye kalkışıyorlar.

"Af-federsiniiiz," diyorum. Kolumu uzatıp yollarını kesiyorum. "Siz çıkmıştınız. Sırada... mmm, şey yani, şimdi bizim sıramız."

"Eh-em, bana öyle gelmiyor," diyor adam sakin bir sesle.

"Pat-rick," diye fısıldıyor Evelyn arkamdan. "Bırak girsinler... biliyorsun."

"Durun. Hayır. Bizim sıramız," diyorum.

"Evet, ama biz sizden önce bekliyorduk."

"Dinle, bakın, kavga çıkarmak istemiyorum."

"Ama çıkarıyorsun," diyor kız, sıkkın ama gene de fena fena sırıtmayı beceriyor.

"Aman tanrım," diye mırıldanıyor Evelyn arkamdan.

"Dinle, şuracıkta yapıverelim," diyor kız tükürür gibi, aslında tam düzülecek parça.

"Kancık karı," diye mırıldanıyorum, başımı sallayarak.

"Dinle," diyor adam, geriliyor. "Şurada tanışacağımıza, şu anda ikimizden biri içeride olabilirdi."

"Hıı," diyorum. "Biz."

"Hey tanrım," diyor kız. Sonra elleri belinde, Evelyn'le bana bakarak, "kimleri içeri alıyorlar artık, gözlerime inanamıyorum," diye ekliyor.

"Sen bir kancıksın" diye mırıldanıyorum, kulaklarıma inanamayarak. "Davranışın rezil anladın mı?"

Evelyn'in bir an soluğu kesiliyor ve omzumu sıkıyor. "Patrick"

Adam kokasını çekmeye başladı bile, tozu kahverengi bir şişeden kaşıkla alıp burnuna çekiyor, her çekişten sonra bir kahkaha atıyor, kapıya yaslanıyor.

“Kız arkadaşın tam bir kancık,” diyorum adama.

“Patrick; diyor Evelyn. “Kes artık.”

“Kancık,” diyorum, parmağımla kızı işaret ederek.

“Patrick, özür dile,” diyor Evelyn.

Adamı bir gülme nöbeti tutuyor, başını geriye atarak gürültüyle kokasını çekiyor, sonra iki büklüm nefes almaya çalışıyor.

“Oh, tanrım” diyor Evelyn, iğrenmiş bir ifadeyle. “Ne gülüyorsun? Savunsana kızı.”

“Neden?” diye soruyor adam, omuzlarını silkiyor, burun deliklerinin çevresi beyaz tozla kaplı. “Haklı”

“Ben gidiyorum, Daniel,” diyor kız, gözyaşlarına boğuldu boğulacak. “Dayanamıyorum bunlara. Sana dayanamıyorum. Onlara dayanamıyorum. Bice'da uyarmıştım seni.”

“Hadi,” diyor adam. “Git. Hemen kalk git. Otostop yap. Umurumda değil.”

“Patrick, bak nelere sebep oldun,” diyor Evelyn, gerileyerek. “Buna dayanamam.” Sonra, başını kaldırıp floresan lambalara bakarak, “Bu ışığa da. Gidiyorum.” Ama gitmiyor, kalıyor.

“Ben gidiyorum Daniel,” diyor kız. “Duydun mu beni?”

“Ha-di. Gideceksen git,” diyor Daniel, aynada burnunu inceliyor, eliyle kızı kışkışlıyor. “Otostop yaparsın, dedim ya.”

“Kabini kullanacağım,” diyorum odadakilere. “Tamam mı? İtirazı olan var mı?”

“Kız arkadaşını savunmayacak mısın?” diye soruyor Evelyn, Daniel'e.

“Aman yaa, naapiim istiyorsun?” Daniel aynadan Evelyn'e bakıyor, burnunu siliyor, yeniden koka çekiyor. “Yemek ısmarladım. Onu Richard Manda tanıştırdım. Aman yaa, daha başka ne istiyo ki?”

“Eşek sudan gelinceye kadar döver misin şunu?” diye teklifte bulunuyor kız parmağıyla beni işaret ederek.

“Canım benim,” diyorum, hayır anlamında başımı sallayarak. “Sana bir askıyla neler yaparım, biliyor musun?”

“Elveda, Daniel,” diyor kız, dramatik bir susuştan sonra. “Ben gittim.”

“İyi,” diyor Daniel, şişeyi havaya kaldırarak. “Bana daha fazla kalır.”

“Beni sakın arayayım deme,” diye haykırıyor kız, kapıyı açıyor. “Telesekreterim açık bu gece, istemediğim telefonlara cevap vermiyorum!”

“Patrick,” diyor Evelyn, hâlâ kendine hakim, ciddi. “Seni dışarıda bekleyeceğim.”

Önce ona, sonra eşikte duran kıza kabinin içinden gözlerimi dikip bakarak bir dakika bekliyorum. “Yaa, öyle mi?”

“Patrick,” diyor Evelyn. “sonradan pişman olacağın bir şey söyleme.”

“Çık git,” diyorum. “Hemen çık. Limuzini al.” “Patrick-”

“Çık!” diye kükrüyorum. “Kasvetli Herif, çık buyurdu!”

Kabinin kapısını çarparak kapatıyorum ve zarftaki kokayı platin AmEx kartımla burnuma küreklemeye koyuluyorum. Burun çekişlerim arasında Evelyn'in yanındaki kıza hıçkıra hıçkıra, “Kendi Noel partimden çıkarttı beni, düşünebiliyor musun? Kendi Noel partimden!” dediğini duyuyorum. Kızın aşağılayıcı bir tonda, “Boşver, hayatını kurtardın,” dediğini duyuyorum, sırtlanlar gibi gülmeye başlıyorum, bir yandan da kafamı kabinin duvarına küt küt vurmaya koyuluyorum, derken oğlanın bir-iki kere daha çektiğini duyuyorum, gramın büyük bölümünü bitirdikten sonra, kabinin üzerinden gizlice bakıyorum, bakalım Evelyn hâlâ oralarda dolanıyor mu diye, somurtkan dudağını dişliyordur -ooo, hüngür şakır, kıyamam bebeğime - geri gelmemiş, sonra Evelyn'le Daniel'in kız arkadaşını bir yerde bir yatakta gözümün önüne getiriyorum, kız Evelyn’in bacaklarını iki yana ayırırken, Evelyn dört ayak üstünde, kızın kıç deliğini yalıyor, önünü parmaklıyor, bu manzara bir baş dönmesi veriyor bana, kabinden çıkıp kulübe yollanıyorum, abazan ve çaresizim, düzüşme şehveti içindeyim.

Ama şimdi saat daha geç ve de kalabalık değişmiş -daha çok punk rocker'lar, siyahlar, Wall Street'ten tipler az, A Caddesinde ikamet eden, canı sıkılan zengin kızlar falan var, ve müzik de değişti; I'm

Free'yi söyleyen Belinda Carlisle'ın yerini, rapçı bir zenci almış. Yanlış duymuyorsam, “Oğlanın Zamazingosunda Kızın Boku,” diye bir parça, ikisinin de üzerlerinde Betsey Johnson tarzı elbiseler olan taş gibi, zengin iki yavruya yanaşıyorum, inanılmaz derecede iyi kafam. “Müzik cool -Salomon Brothers'da karşılaşmadık mı daha önce?”, ikisinden biri küçümseyen bir sırıtışla, “Wall Street'ine dönsene sen,” diyor, burnunda hızma olanı da, “Siktiğimin yuppie'si.”

Takım elbisem kulübün karanlığında kapkara görünmesine ve kravatımı da -şal desenli, Armani, ipek- gevşetmiş olmama rağmen, bana bunları söylüyorlar.

“Hey,” diyorum, dişlerimi gıcırdatarak. “Gerçekten iğrenç bir yuppie olduğumu sanabilirsiniz, ama değilim, gerçekten.” Çabucak yutkunarak söylüyorum bunları, kafam öyle iyi ki, beynim dışarı fırlayacak.

Bir masada iki siyahi tiple birlikte oturuyorlar. İkisi de solmuş spor blue jean, tişört ve deri montlar kuşanmışlar. Birinde ayna gözlükler var, ötekinin kafası kazınmış. İkisi de ateş saçan gözlerle bana bakıyorlar. Elimi yanlamasına bir açıyla yana götürüyorum, rap'çi taklidi yapmak için. “Hey,” diyorum. “Gıcırım. En gıcır, biliyo musun... kafayım... en kafa benim.” Şampanyadan bir yudum alıyorum. “Anlarsınız ya... kafa.”

Bunu kanıtlamak için tirbuşon gibi lüleleri olan siyah bir herifin yanına gidiyorum ve “Rasta Man!” diye haykırıp elimi uzatıyorum. havada çak yapacağını umarak. Ama zenci orada öylece durup duruyor.

“Yani, demek istiyorum ki,” öksürüyorum, “Vıy, monşer" sonra coşkum sönüyor, “var mısınız, alt alta üst üste ha...”

Zenci bana sürtünerek geçip gidiyor, başını sallıyor. Dönüp kızlara bakıyorum. Hayır anlamına başlarını sallıyorlar, yeniden yanlarına gelmemem için uyarı. Sütunun yanında kendi başına dans eden taş gibi yavruya çeviriyorum bakışlarımı, sonra şampanyamı bitirip yanma gidiyorum, telefon numarasını soruyorum. Kız gülümsüyor. Perde.

Nell's

Gece yarısı. Nell's'de, kapalı bir bölmede Craig McDermott ve -biraz önce sızan- Alex Taylor ve Elite Ajans'tan üç mankenle oturuyorum: Libby, Daisy ve Caron. Mevsim yaza dönmekte, mayıs ortası, fakat kulüp klimalı ve serince, hafif caz çalan gruptan gelen müzik, yansı boş odada süzülüyor, tavandaki pervaneler vızıltılı sesler çıkararak dönüyor, dışarıda yağmurda yoğun bir kalabalık beklemekte, öbek öbek birikmişler. Libby sarışın ve ayaklarında Yves Saint Laurent'dan uçları abartılı sivrilikte, üzerlerinde kırmızı saten kurdeleler olan yüksek topuklu abiye ayakkabılar var. Daisy daha sarışın ve burunları açık siyah saten ayakkabılar giymiş, Betsey Johnson gümüş simli siyah çoraplar ayakkabıları daha da gösteriyor, Caron platin sarışın ve ayaklarında kalın topuklu deri botlar var, sivri rugan uçlu, Chanel için Karl Lagerfeld kreasyonu. Üçü de Giorgio di Sant'Angelo'dan dümdüz, siyah örme yünlü kısa elbiseler giymiş ve hepsi de kızılcık suyu-şampanya ve şeftali şnaps içiyor ve Alman sigaraları içiyorlar -şikayetçi değilim, gene de Nell’s’e sigara içmeyenler için bir bölüm koysalar iyi olur diye düşünüyorum. İkisinin gözünde Giorgio Armani güneş gözlükleri var. Libby uçaktan inmiş, saat farkı yüzünden 'jet sersemi'. Üçü içinde, güçlü bir arzuyla olmasa da, düzmek istediğim bir tek Daisy var. Gün içinde birtakım düzmece tecavüz iddiaları dolayısıyla avukatımla konuştuktan sonra, Dean&Deluca'da bir anksiyete krizi geçirdim, sonra bunu Xclusive'de sporla attım. Sonra Trump Plaza'da içki içmek üzere mankenlerle buluştum. Ardından tek bir sahnesinden bir şey anlamadığım, ama oldukça şık görünüşlü bir Fransız filmi, sonra Lincoln Center'ın yakınlarındaki Vivids adlı bir suşi lokantasında yemek ve de mankenlerden birinin eski erkek arkadaşının Chelsea'deki yerinde bir parti, içki olarak meyveleri insanın ağzına gelen, kötü bir sangria. Dün gece görüntü olarak porno filmleri andıran rüyalar gördüm, rüyalarımda kartondan yapılmış kızları düzdüm. Bu sabahki Patty Winters Şov, Aerobik Egzersizleri hakkındaydı.

Üzerimde Luciano Soprani'den ceketi iki düğmeli, pantolonu pilili yünlü takım, Brooks Brothers pamuklu gömlek ve Armani ipek kravat var. McDermott'ın üzerinde Lubiam'dan yünlü takım, cebindeki keten mendil Ashear Bros'dan, Ralph Lauren pamuklu gömlek, Christian Dior ipek kravat var. Hangimizin Sihirli Bolivya tozunu almak üzere aşağıya ineceğine karar vermek için yazı tura atıyoruz. Çünkü

hiçbirimiz burada bu kızlarla oturmak istemiyoruz, çünkü aslında onları düzmek istiyorsak da, gene de istemiyoruz, aslında anladık ki, onlarla konuşamıyoruz, aşağılamıyoruz dahi -söyleyecek hiçbir sözleri yok, yani, aslında şaşmamalıyız buna, ama gene de biraz şaşırtıcı. Taylor yerinde dimdik oturmuş, fakat gözleri kapalı, ağzı hafifçe açık ve McDermott'la ben başta onun uyuyormuş numarası yaparak kızıları sohbet yeteneklerini protesto ettiğini sanmış olsak da, şimdi anlıyoruz ki gerçekten de yamulmuş olabilir (Vivids'de yuvarladığı üç sake'den beri dili dolanıyordu), ama kızlardan

hiçbiri oralı değil, belki de sadece Libby, o da yanında oturduğu için fakat gene de şüpheli, oldukça şüpheli.

“Tura, tura, tura,” diye mırıldanıyorum duyulmayacak kadar alçak bir sesle.

McDermott çeyreği havaya fırlatıyor.

“Yazı, yazı, yazı,” diye şakıyor, sonra peçetenin üzerine inen , paranın üzerine elini şaplatıyor.

“Tura, tura, tura,” diye tıslıyorum, içimden dua ederek.

Elini kaldırıyor. “Yazı geldi,” diyor, bana bakarak.

Gözlerimi dikip uzun uzun çeyreğe bakıyorum, sonra “Yeniden at,” diyorum.

“Bay bay,” diyor, kalkmadan önce arkasına dönüp kızlara bir kere daha göz atıyor, sonra bana bakıyor, gözlerini deviriyor, başıyla işaret çekiyor. “Dinle,” diye uyarıyor beni. “Bir Martini daha istiyorum. Absolut. Duble. Zeytinsiz.”

“ikile,” diye bağırıyorum arkasından, sonra onun merdivenlerin tepesinden neşeyle el salladığını görünce, duyulur duyulmaz bir sesle, “Siktiğimin gerzeği” diyorum

Oturduğumuz yere dönüyorum. Arkamızda, merak uyandıracak derecede Brezilyalı travestileri andıran bir masa dolusu Avrupalı süprüntü yavru hep bir ağızdan çığırıyorlar. Bakalım... Cumartesi gecesi Jeff Harding ve Leonard Davis'le Mets'in bir maçına gideceğim... Pazar günü Rambo kasetleri kiralayacağım. Yeni Lifecycle egzersiz makinesi pazartesi günü teslim edilecek... Üç manken kıza ızdırap dolu bir süre boyu, dakikalarca, bir şey

demeden bakıyorum, birinin bir tabak dilimlenmiş papaya, bir diğerinin de bir tabak kuşkonmaz ısmarladığını ve fakat ikisine de el sürülmediğini fark ediyorum. Daisy beni baştan aşağı dikkatle süzüyor, sonra dudaklarını büzerek yüzüme doğru duman üflüyor, duman başımın üzerinden süzülüp gidiyor, gözlerime isabet ettiremiyor, zaten gözlerim gece boyu takmakta olduğum Oliver Peoples'ın kırmızı ahşap çerçeveli numarasız camlı gözlükleriyle korunmakta. Ötekisi, Libby, jet sersemi olan salak, peçetesinin katlarını nasıl açacağının derdinde Früstrasyon düzeyim oldukça düşük, ne de olsa her şey daha kötü olabilirdi. Yani bunlar ingiliz kızları da olabilirlerdi. Bizler. .. çay içiyor olabilirdik!

“Eveet!” diyorum, ellerimi birbirine vurarak, canlı görünmeye çalışıyorum. “Ee, bugün bayaa sıcak bir gündü, değil mi?”

“Greg nereye gitti?” diye soruyor Libby, McDermott'ın yokluğunu fark ederek.

“Şey, Gorbaçov aşağıda da,” diyorum ona. “McDermott, yani Greg onunla bir barış anlaşması imzalayacak, ABD ile Rusya arasında.” Duruyorum, tepki bekliyorum, sonra ekliyorum, “Glasnost'un perde arkasındaki adam McDermott, biliyorsun.”

“Hu... evet,” diyor, inanılmaz ifadesiz bir ses, başını sallıyor. “Ama bana şirket birleşmeleriyle uğraşıyorum demişti... bir de... su sporlarıyla...”

Dönüp Taylor'a bakıyorum, hâlâ uyuyor. Pantolon askılarından birini şaklatıyorum ama, hiç tepki vermiyor, kıpırdamıyor bile, Libby'ye dönüyorum. “Aklın karıştı öyle mi?”

“Hayır,” diyor. “Yooo dul.”

“Gorbaçov aşağıda değil,” diyor Caron birden.

“Yalan mı söylüyorsun sen?” diye soruyor Daisy gülümseyerek.

Düşünüyorum: Aman tanrım. “Evet. Caron haklı. Gorbaçov aşağıda değil. Tunnel'da. Müsaadenizle. Garson hanım?” Bili Blass'dan, ipek organze kırmaları olan bahriyeli modeli dantel gece elbisesi giymiş olan taş gibi bir yavru yanımızdan geçmekte, onu yakalıyorum. “Ben sek bir J&B alacağım, bir de mutfaktan kasap bıçağı ya da ona benzer kesici bir şey. Kızlar?”

Hiçbiri bir şey demiyor. Garson kız gözlerini dikmiş Taylor'a bakıyor. Ben de dönüp ona bakıyorum, sonra garsona, sonra gene Taylor'a. "Ona, hmmm, ona greyfurt sorbe ve de bir, ıı, mesela Skoç getirin, tamam mı?”

Garson kız gözlerini dikmiş hâlâ ona bakmakta.

“Öh-hö, hayatım?” Elimi yüzünün önünde ileri geri sallıyorum. “J&B? Sek? Tamam mı ha?” Take Five'ın başarılı bir yorumunu icra eden caz orkestrasının sesini bastırmaya çalışarak tane tane tekrarlıyorum.

Sonunda başıyla onaylıyor.

“Onlara da” -kızları gösteriyorum- “içtikleri her ne idiyse ondan. Cincibir? Soğuk şarap?”

“Hayır,” diyor Libby. “Şampanyaydı.” Caron'a dönüp soruyor, “di mi?”

“Her'alde.” Caron omuzlarını silkiyor.

“Yanında şeftali şınapsıyla,” diye hatırlatıyor Daisy.

Garson kız başını sallıyor, bir şeyler not ediyor, gidiyor, o yürüyüp giderken kıçını dikizliyorum, sonra gene dönüp kızlara bakıyorum, herhangi bir açıklarını yakalamak üzere her birini dikkatle inceliyorum, yüzlerinden gelip geçerek onları ele verecek bir seğirme, bu robot numarasının foyasını onaya çıkaracak tek bir hareket, fakat Nell's'in içi oldukça karanlık, bu yüzden ellerimi yeniden birbirine vurup bir soluk alıyorum. “Eve-et! Bugün dışarısı bayaa sıcaktı. Değil mi?”

“Yeni bir kürke ihtiyacım var,” diye içini çekiyor Libby, bakışlarını şampanya kadehine dikerek.

“Yere kadar mı, bileğe kadar mı?” diye soruyor Daisy, onunda sesinde aynı ifadesiz ton.

“Etol mü?” diye soruyor Caron.

“Ya yere kadar, ya da...” Libby duruyor ve bir dakika kadar derin derin düşünüyor. “Küçük, sıcacık bir kürk atkı gördüm...”

“Ama vizon, di mi?” diye soruyor Daisy. “Eminsin, kesin vizon?”

“Hıı tabii. Vizon," diyor Libby.

“Hey Taylor,” diye fısıldıyorum, ona bir dirsek atarak. “Uyan. Konuşuyorlar. Kaçırma bunu.”

“Ama ne cins?” Caron'da plak takıldı.

“Sence bazı vizonlar çok... böyle... şey olmuyor mu... pofuduk?" diye soruyor Daisy.

“Bazı vizonlar hakikaten çok pofuduk,” diyor Libby.

“Gümüş tilki çok popüler,” diyor Libby.

“Hangileri onlar?” diyor biri.

“Vaşak. Çinçilla. Ermin. Kunduz.”

“Mer'aba.” Taylor uyanıyor, gözlerini kırpıştırıyor. “Buradayım.” “Sen uyu gene Taylor.” İç geçiriyorum. “Bay McDermott nerede?” diye soruyor gerinerek. “Aşağıda bir yerlerde dolaşıyor. Koka bakmıyor.” Omuz silkiyorum.

“Gümüş tilki çok popüler,” diyor kızlardan biri.

“Rakun. Kokarca. Sincap. Misk sıçanı. Astragan.”

“Rüya mı görüyorum,” diye soruyor Taylor bana, “yoksa... gerçek bir sohbet ortamına mı tanık olmaktayım?”

“Ee, şey, onun gibi bir şey.” Suratımı buruşturuyorum. “Şşş. Dinle. Çok esinlendirin.”

Bu gece suşi lokantasında, McDermott tamamen çaresiz kalıp kızlara dokuz gezegenin isimlerini bilip bilmediklerini sordu. Libby ve Caron aydedeyi tahminle çıkardılar. Daisy emin değildi, fakat acaba şey olmasın... Kuyrukluyıldız! Daisy kuyruklu yıldızın bir gezegen olduğu fikrindeydi. Şaşkınlıktan dilimiz tutularak McDermott, Taylor ve ben öyle olduğu konusunda güvence verdik.

“Ee, iyi kürk bulmak kolay bu aralar,” diyor Daisy tane tane. “Piyasaya giderek daha çok hazır giyim dizaynın girdiğinden beri çeşit çoğaldı, çünkü her dizaynır koleksiyonuna özel bir karakter vermek için değişik değişik hayvanlar seçiyor.”

“Ay, bütün bunlar çok ürkünç-” diyor Caron titreyerek.

“Ürkmemelisin,” diyor Daisy. “Kürk sadece bir aksesuar. Ürkütmemeli senii!”

“Ama lüks bir aksesuar,” diye dikkat çekiyor Libby.

Ortaya soruyorum, “Aranızda hiç dokuz milimetre namlulu bir Uzi'yle oynaşan oldu mu? Silah bu. Hayır mı? Bu çok pratik bir modeldir, çünkü susturucu takmak için tertibatları var, ayrıca namlu uzatmaları da.”

' “Kürk Ürkütücü Olmamalı.” Taylor bana dönüyor ve ifadesiz bir sesle, “Önemli bilgiler keşfediyorum burada yavaş yavaş,” diyor.

“Ama lüks bir aksesuar,” diye tekrarlıyor Libby.

Garson kız yeniden ortaya çıkıyor, içkileri ve bir kase greyfurt sorbesini masaya koyuyor. Taylor önüne konan şeye bakıyor ve gözlerini kırpıştırarak, “Ben bunu ısmarlamadım,” diyor.

“Evet, ısmarladın,” diyorum. “Uykunda ısmarladın bunu. Bunu uykunda ısmarladın.”

“Hayır, ısmarlamadım,” diyor, ama emin değil.

“Ben yerim,” diyorum. “Sen dinle sadece.” Parmaktanım gürültüyle masaya vurmaktayım.

“Kesinlikle Karl Lagerfeld kazanır, tabii,” diyor Libby. “Neden?” Caron.

“Fendi'nin koleksiyonunu o hazırladı da ondan, tabii ki,” diyor Daisy bir sigara yakarak.

“Köstebek karışık astragan seviyorum, ya da-” Caron kıkırdamayı kesiyor, “Kenarları İran kuzusu çevrili o siyah deri ceketi.”

“Geoffrey Beene'e ne diyorsun?” diye soruyor Daisy.

Carol uzun uzun düşünüyor. “Beyaz saten yakalar... belki.”

“Ama Tibet kuzusundan ha-ri-ka şeyler yapıyor,” diyor Libby.

“Carolina Herrera?” diye soruyor Caron.

“Hayır, hayır, çok pofuduk,” diyor Daisy, başını sallayarak “Çok 'liseli kız',” diye katılıyor Libby.

“James Galanos Rus vaşaklarının karın kısımlarının en güzellerini kullanıyor ama,” diyor Daisy.

“Arnold Scaasi'yi de unutma. Beyaz ermin,” diyor Libby “Ölürüm ben ona.”

“Gerçekten mi?” Gülümsüyorum, dudaklarımı yoz bir sırıtışla büzüyorum. “Ölür müsün?”

“Ölürüm,” diyor Libby yeniden, bütün gece boyu söylediği tek olumlu laf bu oldu.

“Taylor, sana bir Geoffrey Beene kreasyonu ne kadar yakışır ayool,” diye kişniyorum tiz, ibnemsi bir sesle, bileğimi dışa doğru kırıp onun omzuna koyuyorum, ama o gene uyumakta, onun için fark etmiyor. İç geçirerek elimi çekiyorum.

“Bak Miles'a...” Caron yanımızdaki kapalı bölmede oturan kırlaşmış alabros tıraşlı morukça bir gorille kucağına oturttuğu on bir yaşlarında bir gerzek yavrusuna bakıyor.

Libby emin olmak için dönüp bakıyor. “Ama ben onun Filadelfiya'da o Vietnam filmini çekmekte olduğunu sanıyordum.” “Hayır. Filipinlerdee!” diyor Caron. “Filadelfiya'da değil.” “Haa, öyle mi,” diyor Libby, sonra, “emin misin?” “Hu. Hattâ bitti bile,” diyor Caron, kesinlikle kararsız. Gözlerini kırpıştırıyor. “Hatta, galiba... oynuyor.” Yeniden gözlerini kırpıştırıyor. “Hatta oynadı galiba... geçen sene.”

İkisi ilgisizce yandaki bölmeye bakıyorlar, fakat bizim masaya geri döndüklerinde, gözleri uyumakta olan Taylor'a ilişiyor, Caron, Libby'ye dönüp içini çekiyor. “Gidip mer'aba desek mi?”

Libby ağır ağır başını sallıyor, mum ışığında yüzünde muzip bir ifadeyle, ayağa kalkıyor. “İzninizle.” Gidiyorlar. Daisy kalıyor, Caron'ın şampanyasını yudumluyor. Onu çıplak, öldürülmüş olarak gözümün önüne getiriyorum, içine girip çıkan, midesinin tadına bakan kurtçuklar, memeler sigara yanıklarıyla kararmış, Libby onun cesedini yerken... Sonra gırtlağımı temizliyorum. “Ee, bugün bayaa sıcak bir gündü, değil mi?” "Sıcak bir gündü,” diye katılıyor.

“Bir soru sor bana,” diyorum, birden hani nasıl demeli, bir spontanelik geldi üzerime.

Sigarasından bir nefes çekiyor, dışarı salıyor. “Evet, ne iş yapıyorsun?”

“Tahmin et?” Küstah da.

“Manken misin?” Omuzlarını silkiyor. “Oyuncu mu?” “Hayır,” diyorum. “İltifatlara teşekkür, ama hayır.” “Eee?”

“Ben, şey, cinayet ve infazlarla ilgileniyorum genelde. Duruma göre.” Omuz silkiyorum.

“Hoşuna gidiyor mu?” diye soruyor, gözünü bile kırpmadı.

“Imm... duruma göre. Neden?” Sorbeden bir kaşık alıyorum.

“Valla, şirket birleştirme ve de alım işlerinde çalışan tanıdığım bir sürü tip işlerini sevmiyorlar da,” diyor.

“Ben sana onu demedim,” diyorum, zoraki gülümsüyorum, bir yandan da J&B'mi bitiriyorum. “Boşver, neyse.”

“Sen bana bir soru sor,” diyor.

“Oldu. Nerede...” bir an duruyorum, takıldım, sonra, “...yazı nerede geçiriyorsun?” .

“Maine'de,” diyor. “Bir şey daha sor.”

“Nerede vücut çalıştırıyorsun?”

"Özel çalıştırıcım var,” diyor. “Ya sen?”

“Xclusive,” diyorum. “Batı Yakası'nın yukarısında.”

“Hakkaten mi?” Gülümsüyor, sonra arkamdaki birisi dikkati çekiyor, fakat ifadesi değişmiyor, aynı ifadesiz ton. “Francesca. Aman tanrım. Francesca bu. Bak!”

“Daisy! Ve de Patrick, şeytan seni!” diye çığırıyor Francesca.

“Daisy, allahın aşkına, Patrick gibi bir aygırla ne işin var?” Bölmemizi ele geçiriyor, yanında tanımadığım bıkkın, sarışın bir kızla içeri süzülüyor, oturuyor. Francesca'nın üzerinde Saint Laurent Rive Gauche'dan kadife bir elbise, tanımadığım kızın üzerindeyse Geoffrey Beene'den yünlü bir elbise. İkisi de inci takmışlar.

“Merhaba, Francesca,” diyorum.

“Daisy, oh tanrım, Ben'le Jerry buradalar. Bayılıyorum Ben le Jerry'ye,” buna benzer bir şeyler diyor galiba, hiç nefes almadan arka arkaya sıralıyor bunları. Sonra oradan geçmekte olan bir garson kıza hırıltılı bir sesle, “Portakal suyu! Portakal suyu içmeliyim! Tanrı belasını veresice, buradaki personel toptan ko-vul-malı. Nell nerede? Ona söylemeliyim,” diye mırıldanıyor, odaya çevresine bakmıyor, sonra Daisy ye dönüyor. “Yüzüm nasıl? Bateman, Ben ve Jerry buradalar. Orada salak gibi oturmasana. Aman camım, şaka yapıyorum. Patrick'e bayılırım, ama hadi Batman, canlan biraz aygır seni, Ben ve Jerry buradalar.” Arsızca göz kırpıyor, sonra dudaklarını diliyle ıslatıyor. Francesca, Vanity Fair'in yazarlarından.

“Ama ben zaten...” deyip susuyorum ve sorbeme bakıyorum, endişeliyim. “Ben zaten bu greyfurt sorbesini ısmarlamıştım.” Kasvetli bir yüz ifadesiyle tabağı gösteriyorum, aklım karıştı. “Dondurma falan istemiyorum ben."

“Hay allahım yarabbi, Bateman, Jagger burada. Mick. Jerry. Biliyorsun...” Francesca bizimle konuşuyor, ama bir yandan da gözleriyle hiç durmadan salonu taramakta. Daisy'nin yüz ifadesi akşam boyunca bir kere olsun değişmedi. “Ne yuppie'dir bu,” diyor sarışın kıza, sonra Francesca'nın gözleri sorbeme dikiliyor. Sorbeyi korumak ister gibi kendime doğru çekiyorum.

M0 evet,” diyorum, “Just another night just another night with you...” Şarkıyı söyler gibi yapıyorum. “Biliyorum kim olduğunu.”

“Zayıflamışsın Daisy, midemi bulandırıyorsun. Neyse, bu Alison Poole, o da çok sıska ve de midemi bulandırıyor,” diyor Francesca, sorbenin üzerini örten elime hafif bir şaplak indiriyor, Kaseyi geriye, kendine doğru çekiyor. “Bunlar da Daisy Milton ve Patrick.”

“Tanışmıştık,” diyor Alison, bana kötü kötü bakarak.

“Selam, Alison. Pat Bateman,” diyorum elimi uzatarak.

“Tanışmıştık” diyor Alison, daha da kötü kötü bakarak.

“Hm., öyle mi?” diye soruyorum.

Francesca bağırıyor, “Tanrım, bakın şu Bateman'ın profiline. Kesinlikle Latin. Hele o kirpikleri” diye bir çığlık atıyor.

Daisy onaylayan bir gülümseme yolluyor. Cool takılıyorum, duymamış gibi yapıyorum.

Alison'ı hatırladım, geçen ilkbahar Evelyn ve anne-babasıyla Kentucky Derby yarışlarına gittiğimizde becerdiğim kız. Hatırlıyorum, elimde eldiven vardı ve baştan aşağı vazelinle, diş macunuyla, artık ne bulduysam onunla yağladığım kolumu bütünüyle vajinasına sokmak istediğimde çığlık çığlığa bağırmıştı. Sarhoştu, kokainden uçmuştu, onu telle bağlamıştım, ağzına, yüzüne, memelerine seloteyp dolamıştım. Francesca'nın beni ağzına almışlığı vardır. Zemini ya da zamanı hatırlamıyorum ama ağzına aldı ve hoşuna da gitti. Birden, içimde bir sızıyla, geçen ilkbahar o akşam üzeri Alison'ın kanaya kanaya ölmesini seyretmek istediğimi, fakat beni bir şeyin durdurduğunu hatırlıyorum. Öyle uçmuştu ki -”oh tanrım,” diye inleyip durdu bütün o saatler boyunca, kan burnundan köpükcükler çıkara çıkara akıyordu- hiç ağlamadı. Belki de mesele buydu; belki de onun hayatını kurtaran buydu. O hafta sonu Uygunsuz Vaziyet adlı bir ata oynayıp dünyanın parasını kazanmıştım.

“Öyle mi... Selam.” Cılız bir tebessüm yolluyorum, fakat çok geçmeden kendime güvenim yerine geliyor. Alison olan biteni hiç kimseye anlatmış olamaz. Hiç kimsenin o güzel, korkunç öğleden sonradan haberdar olduğuna ihtimal vermiyorum. Nells’'in karanlığında ona sırıtıyorum. “Hu, hatırlıyorum seni. Sen tam bir...” duruyorum, sonra homurdanıyorum, “...erkekten çok iyi anlayan bir kızdın.”

Hiçbir şey demiyor, yalnızca bana uygarlıktan falan nasibini almamış birine bakar gibi bakıyor.

“Tanrım. Taylor uyuyor mu, yoksa sadece ölü mü?” diye soruyor Francesca, bir yandan sorbemden kalanları mideye indirirken. “Aman tanrım, bugün 'Sayfa Altı'yı okuyan var mı? Ben vardım, Daisy de vardı. Ve de Taffy.”

Alison hiç bana bakmadan ayağa kalkıyor. “Aşağıda Skip'i bulup dans edeceğim.” Yürüyüp gidiyor.

McDermott geri geliyor ve ona sürtünerek geçip giden Alison'a bir bakış fırlattıktan sonra yanımdaki yere çöküyor.

“Şans güldü mü bari?” diye soruyorum.

“Yok yaa,” diyor, burnunu siliyor. İçkisini burnuna kaldırıp kokluyor, sonra bir yudum alıp Daisy'nin sigaralarından birini yakıyor. Yakarken bana bakıyor ve bu arada kendisini Frances-caya tanıştırıyor.

“Bu kadar endişeli durma Bateman. Olur böyle şeyler.”

Bir süre hiçbir şey demeden dik dik ona bakıyorum: “Beni enayi yerine mi koyuyorsun, McDermott?”

“Nereden çıkarıyorsun,” diyor. .”Ben de hava aldım.”

Yine bir süre suskun oturuyorum, sonra gözlerimi önüme çevirip bir iç çekiyorum. “Bak, McDermott, yapacağımı yaptım ben zaten. Ne dolap çevirdiğini çok iyi görüyorum.”

Önlerdeki bölmelerden birinde, bir kızı göstererek, “Şunu düzdüm ben,” diyor, yine burnunu çekerek.

Feci terliyor, ve pis pis Xeryus kokuyor.

“Hakikaten mi yaa? Neyse, dinle beni,” diyorum, birden göz ucuyla bir şey fark ediyorum. “Francesca...”

“Ne?” diyor, gözlerini kaldırmıyor, çenesinden bir damla sorbe akıyor.

“Benim sorbemi mi yiyorsun?” diye soruyorum Francesca'ya önündekini işaret ederek.

Ağzındakini yutuyor, bana kötü kötü bakarak. “Neşelen biraz Bateman. Ne istiyorsun benden, seni harikulade aygır, AİDS testi filan mı! Aman tanrım, AIDS testi dedim de, şuradaki tipi görüyor musun, Krafft adı? Ev-vet. Onunla yatmayan kârlı çıkar.”

Francesca'nın parmağıyla işaret ettiği tip, caz grubunun çaldığı sahnenin yakınlarındaki bir kapalı bölmede oturuyor. Çok bebeksi bir yüzü var, saçı geriye doğru taranıp briyantinle yapıştırılmış, pilili pantolonlu bir takım elbise ve de Comme des Garçons Homme'dan uçuk gri puantiye ipek bir gömlek giymiş ve bir Martini'yi yudumlamakta, insanın onu bu gece birinin yatak odasında gözünün önüne getirmesi zor değil, muhtemelen yanında oturan kızla aynı yatakta yatarken hattâ: Sarışın, koca memeli, Giorgio di Sant'Angelo'nun madeni kabaralı bir elbisesini giymiş.

“Kıza söylesek mi?” diye soruyor biri.

“Ooo, hayır,” diyor Daisy. “Söylemeyin. Tam bir orospu o.”

“Dinle bak, McDermott.” Ona doğru eğiliyorum. “Sende keyif verici vardır. Gözlerinden okunuyor. Hele o siktiğimin burun çekişlerinden hiç bahsetmeyelim.”

“Hayır. Negatif. Bu gece yok, bebeğim.” Başını iki yana sallıyor.

Caz grubuna alkış -bütün masa alkışlıyor, Francesca'nın fütursuzca uyandırdığı Taylor bile; başımı McDermott'tan öte yana döndürüyorum, fena canım sıkıldı, ben de herkes gibi ellerimi birbirine vuruyorum. Caron ve Libby masaya dönüyorlar ve Libby, “Caron'ın yarın Atlanta'ya gitmesi lazım. Vogue çekimi Kalkmalıyız,” diyor. Biri hesabı ödüyor ve de McDermott alt,, AmEx kartını çıkarıyor, bu da sonuç olarak kokadan iyice kafayı uçurmuş olduğunun bir kanıtı, çünkü eli sıkılığıyla meşhurdur.

Dışarıda hava puslu ve hafif yağmur çiseliyor, sis gibi bir şey var, şimşek çakıyor, gök gürültüsü yok. İmana getirmeyi umarak McDermott'ın peşi sıra gidiyorum. Az kaldı tekerlekli sandalyedeki birisine çarpacaktım, ilk geldiğimizde bu adamın tekerlekli arabasıyla kapıdaki kordonlara doğru yanaştığını hatırlıyorum, herif halen olduğu yerde, tekerlekler bir öne bir arkaya gidip geliyor, kaldırıma iniyor çıkıyor, kapıcı tınmıyor bile.

“McDermott,” diye sesleniyorum. “Ne yaptığını sanıyorsun' Ver şu malı.”

Dönüyor, yüz yüzeyiz şimdi, sapıkça bir dans tutturuyor, kendi etrafında dönüyor, sonra birden dönüyor ve Nell's'in bitişiğindeki kapalı bir şarküterinin girişinde oturan zenci kadınla çocuğun yanma gidiyor. Tahmin edilebileceği gibi kadın yiyecek dilenmekte, tahmin edilebileceği gibi ayaklarının dibinde bir karton parçası. Çocuğun yaşının altı mı, yoksa yedi mi olduğunu, siyah olup olmadığını tahmin etmek zor, yani tabii eğer kendi çocuğuysa, çünkü Nell's'in dışındaki ışık son derece çiğ ve acımasız, o yüzden de herkesin cildi aynı sarımtırak, kanı çekilmiş renge bürünüyor.

“N'aapıyor bunlar?” diyor Libby, gözlerini dikti, daldı gitti. “Kordonlara daha yakın durmaları gerektiğini biliyorlar mı?”

“Libby, hadiii” diyor Caron, onu kaldırımın kenarındaki iki taksiye doğru çekerek.

“McDermott? Ne yapıyorsun allasen?" diye soruyorum. McDermott'ın gözleri camlaşmış gibi, kadının suratına doğru bir dolarlık bir banknot sallamakta, kadın hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor, acınası hareketlerle parayı yakalamaya çalışıyor, ama tabii, beklenebileceği üzere McDermott parayı kadına vermiyor. Bunun yerine Canal Bar kibritleriyle banknotu tutuşturuyor, inci gibi bembeyaz dişlerinin -kaplama muhtemelen, gıcık herif- arasına sıkıştırdığı yarısı içilmiş puroyu yeniden yakıyor.

“Ne kadar havalı... bir davranış, McDermott-” diyorum ona.

Daisy kaldırımın kenarında duran beyaz bir Mercedes'e yaslanmış. Başka bir Mercedes, bu siyah bir limuzin, beyaz olanın yanma iki arabalık yeri kaplayacak biçimde park edilmiş. Hâlâ şimşekler çakıyor. Bir ambülans Ondördüncü Sokaktan gürül- . tüyle iniyor. McDermott, Daisy'nin yanma gidiyor ve taksilerin ikincisine atlayıp gitmeden önce onun elini öpüyor.

Ağlamakta olan zenci kadının önünde tek başıma kalakaldım, Daisy de gözlerini dikmiş bakıyor.

“Tamım,” diye mırıldanıyorum, sonra “al şunu...” Zenci kadına Lutece'in bir kutu kibritini veriyorum, sonra hatamı fark ederek Tavern on the Green'in bir kutu kibritini bulup çıkarıyor, bunları velede fırlatıp kadının kirli, yaraları kabuk tutmuş parmaklarının arasından öbürünü koparıp alıyorum.

“Tanrım,” diyorum yeniden, yürüyüp Daisy'nin yanma gidi-' yorum.

“Taksi kal-ma-dı,” diyor, elleri belinde. Bir şimşek daha çakınca yerinde zıplayıp hemen arkasına dönüyor, mızıltılı bir sesle 'fotoğrafçılar nerde? Resimleri kim çekiyo?” diyor.

“Taksi!” Islıkla geçen bir arabayı durdurmaya çalışıyorum.

Zeckendorf Towers'ın üzerinde çakan bir şimşek gökyüzünü ortasından yırtıyor ve Daisy gene cikliyor, “Nerede bu Fotoğrafçı, Patriiick? Dur desene artık şunlara.” Aklı karmakarışık oldu, kafasını sağdan sola, soldan sağa, sağdan sola oynatıyor. Güneş gözlüklerini indiriyor.

“Aman tanrım,” diye mırıldanıyorum, sesim bir haykırışa dönüşüyor. “Şimşek bu. Fotoğrafçı değil. Şimşek çakıyor”

His

His

“Yaa, sana inanacağımı sanıyorsun dii mii? Demin de Gorbaçov aşağıda demiştin,” diyor suçlayıcı bir tonda, “inanamıyor^ sana. Bence gazeteciler geldi.”

“Aman, taksi. Hey, taksii.” Tam o sırada Sekizinci Cadde'den dönen bir taksiye ıslık çalıyorum, ama biri omzuma dokunuyor arkamı döndüğümde Harvard'dayken çıktığım ve de sonuçta beni eken bir kızla, Bethany'yle burun buruna geliyorum. Üzerinde Christian Lacroix dantelli süveter ve viskon-krep bit pantolon, bir elinde açık beyaz bir şemsiye. Çağırmaya çalışıp taksi vınlayıp gidiyor.

“Bethany,” diyorum, afallamış haldeyim.

“Patrick.” Gülümsüyor.

“Bethany,” diyorum yeniden.

“Nasılsın, Patrick?” diye soruyor.

“İn, şey, m, iyiyim,” diye kekeliyorum, gergin bir sessizlik anından sonra. “Ya sen?”

“Gerçekten iyiyim, teşekkürler,” diyor.

“Şey, yani... sen, içeride miydin?” diye soruyorum.

“Hıı, içerideydim.” Başıyla onaylıyor, sonra, “Seni gördüğüme sevindim.”

“Sen... burada mı oturuyorsun?” diye soruyorum, yutkunarak. “Manhattan'da yani?”

“Evet.” Gülümsüyor. “Millbank Tweed'de çalışıyorum “

“Ha, şey... çok iyi.” Omzumun üzerinden Daisy'ye bakıyorum, birden öfkeleniyorum, Cambridge'deki öğle yemeğini hatırlıyorum, Quarters'da, Bethany orada kolu askıda, yanağının yukarısında hafif bir çürük, ilişkimizi bitirmişti, sonra aynı hızla başka bir şey aklıma geliyor: Saçım, tanrım, saçııım, hafif yağan yağmurun saçımı mahvettiğini hissedebiliyorum. “Eee, şimdi gitmeliyim.”

“Sen P & P'desin, değil mi?” diye soruyor, sonra ekliyor,

“Çok iyi görünüyorsun.”

Yaklaşmakta olan başka bir taksiyi gözüme kestirerek geri geri gidiyorum. “Hu, şey, idare eder işte.”

“Öğle yemeğine çıkalım,” diye sesleniyor coşkulu bir sesle.

“Tabii, çok keyifli olur,” diyorum, emin değilim. Taksi Daisy'yi gördü ve durdu.

“Arayacağım seni,” diyor.

“Kafana göre,” diyorum.

Siyahi bir herif Daisy'ye taksinin kapısını açtı, Daisy nazlı nazlı içeri giriyor, siyahi benim de içeri girmemi bekliyor, el sallıyorum, Bethany'ye başımla selam yolluyorum. “Bahşiş, misler,” diyor siyahi, “sizden ya da güzel küçük hanımdan, ha?”

“Anladık,” diye homurdanıyorum, bir yandan arabanın dikiz aynasında saçlarımı görmeye çabalıyorum. “Al sana bahşiş; adam gibi bir iş bul, seni siktiğimin sersem zencisi.” Sonra kapıyı kendim çarparak kapıyorum ve şoföre bizi Batı Yakası'nın yukarısına götürmesini söylüyorum.

“Bu geceki film ne ilginçti di mi, yani adamlar hem casustu, ama hem de değildiler?” diye soruyor Daisy.

“Kızı da Harlem'de silkeleyebilirsin,” diyorum şoföre.' Banyomdayım, Orobwener aynanın önünde gömleksizim, duş yapıp yağmurdan dolayı bok gibi görünen saçlarımı yıkayayım mı, yıkamayayım mı, kendi kendimle tartışmaktayım. Hafifçe saçlarıma biraz köpük sürüyorum ve köpüklü saçlarımdan tarak geçiriyorum. Daisy Japon yatağının yanında duran pirinç-nikel karışımı Louis Montoni iskemlede oturuyor, Hâagen-Dazs'ın Macadamia Brittle dondurmasından kaşık kaşık atmakta ağzına. Üzerinde sadece dantel bir sutyen ve de Bloomingdale'den bir jartiyer.

“Biliyo musun,” diye sesleniyor, “var ya, eski boyfrendim Fiddler, bu gece partinin başında, orada bir yuppie'yle ne işim olduğunu anlayamadı.”

Gerçekten dinliyor değilim, ama dalmış saçıma bakarken, “Hu, öyle mi?” sorusu çıkıyor ağzımdan.

“Dedi ki...” Gülüyor. “Dedi.ki, ona kötü elektrik veriyor-muşsun.”

İç çekiyorum, sonra kol kasımı şişiriyorum. “Buna... çok üzüldüm.”

Omuzlarını silkiyor ve öylesine itiraf ediyor. “Çok kokain alırdı. Beni döverdi.”

Birden dikkat kesiliyorum, “Ama hiç yüzüme dokunmadı,” diyor.

Yatak odasına giriyor, soyunmaya başlıyorum.

“Benim aptal olduğumu düşünüyorsun, değil mi?” diye soruyor, gözünü benden ayırmadan, iskemlenin kol dayayacak yerine attığı bacakları güneşte yanmış, aerobik görmüş.

“Ne?” Ayakkabılarımı çıkarıyorum, sonra onları yerden almak üzere eğiliyorum.

“Aptal olduğumu düşünüyorsun,” diyor. “Bütün mankenlerin aptal olduğunu düşünüyorsun.”

“Hayır,” diyorum, gülmemi bastırmaya çalışarak. “Gerçekten düşünmüyorum.”

“Düşünüyosun,” diye üsteliyor. “Anlarım ben.”

“Benim düşündüğüm, senin...” Gerisini getiremiyorum, sesim çıkmıyor.

“Evet?” Sırıtarak bekliyor.

“Senin son derece parlak bir zekan olduğunu ve de inanılmaz... bir zekan olduğunu düşünüyorum,” diyorum yeknesak bir sesle.

“Sevindim.” Dingin gülümsüyor, kaşığı yalıyor. “Sende de, şey, çok sevecen bir yan var.”

“Teşekkürler.” Pantolonumu çıkarıyorum, dikkatle katlıyorum, gömleğim ve kravatımla birlikte siyah çelikten bir Philippe Stark elbise askısına asıyorum. “Biliyor musun, geçen gün hizmetçimi mutfağımdaki çöp tenekesinden bir dilim kepekli ekmek çalarken yakaladım.”

Daisy dediğimi dinliyor, sonra soruyor, “Neden?”

Duruyorum, dümdüz, kaslı kamıma bakıyorum. Gövdesi tamamıyla güneşte esmerleşmiş ve kaslı. Benimki de öyle. “Çünkü açmış, öyle diyor.”

Daisy iç çekiyor ve kaşığı düşünceli düşünceli yalıyor.

“Saçım iyi görünüyor mu sence?” Hâlâ aynı yerde ayakta durmaktayım, üzerimde sadece Calvin Klein don, önüm iyice kabarık, ayaklarımda elli dolarlık Armani çoraplar.

“Hu.” Omuzlarını silkiyor. “Tabii.”

Yatağın kenarına oturuyorum ve çoraplarımı çıkarıyorum.

“Bugün sokakta dilenen bir kızı dövdüm.” Duruyorum, sonra her kelimemi tartarak konuşuyorum. “Gençti, korkmuş gibiydi, New York'ta kaybolduğunu bildiren bir tabela taşıyordu, ve çocuğu vardı, ama onu görmedim. Paraya ihtiyacı vardı, yiyecek için falan, öyle bir şey. Iowa'ya otobüs bileti almak için. Iowa. Galiba Iowa'ydi ve...” Bir an susuyorum, çoraplarımı dürüp top yapıyorum, sonra bozuyorum.

Daisy bana bir dakika kadar boş boş bakıyor, sonra “Ee, sonra?” diye soruyor.

Susuyorum, ilgim dağıldı, ayağa kalkıyorum. Banyoya yollanmadan önce ağzımın içinde mırıldanıyorum, “Sonra mı? Pestili çıkana kadar dövdüm.” İlaç gözünü açıp bir prezervatif aranıyorum, sonra, yeniden odaya girerken, “Muhtaç kelimesini yanlış yazmıştı. Yani, onu dövmemin nedeni bu değil ama... işte, anladın.” Omuz silkiyorum. “Irzına geçilemeyecek kadar çirkindi.”

Daisy ayağa kalkıyor, kaşığı Gilbert Rhode tasarımı komodinin üzerindeki Hâagen-Dazs dondurma kutusunun yanına koyuyor.

Parmağımla işaret ediyorum. “Hayır. Kutunun içine koy." “Oh, pardon,” diyor.

Ben prezervatifi geçirirken o hayran hayran bir Plazzetti vazosunu inceliyor. Üstüne çıkıyorum, seks yapıyoruz, altımda yatarken sadece bir karaltı halinde, bütün halojen lambalar sonuna kadar yanmakta olduğu halde. Daha sonra yatakta yan ya. na yatarken omzuna dokunuyorum.

“Bana kalırsa eve gitmelisin,” diyorum.

Gözlerini açıyor, ensesini kaşıyor.

“Senin... canını... acıtabilirim,” diyorum. “Kendimi kaybedebilirim.”

Dönüp bana bakıyor ve omuzlarını silkiyor. “Tamam. Tabii.” Giyinmeye koyuluyor. “Benim de seninle ciddi olmaya niyetim yok zaten,” diyor.

“Sanırım kötü bir şeyler olacak,” diyorum ona.

Donunu giyiyor, Nabohvev aynada saçını yokluyor ve de başıyla onaylıyor. “Anlıyorum.”

O giyindikten ve aramızda dakikalarca dupduru, kaskatı bir sessizlik olduktan sonra, bir parça umut beslemekten de gen durmayarak, “anın acısın istemiyorsun değil mi?” diye soruyorum.

Elbisesinin üst kısmını ilikliyor, içini çekiyor, bana bakmadan, “onun için gidiyorum zaten,” diyor.

“Kontrolümü kaybetmeye başlıyorum,” diyorum.

Paul Owen

Bütün sabah dairemde telefonlara cevap vermedim, hiçbirine, yorgun gözlerle telsiz telefona kötü kötü bakarken, bir yandan da fincan fincan kafeinsiz bitki çayı yudumladım. Arkasından, spor salonuna gittim, iki saat çalıştım; daha sonra Health Bar'da yemek yedim, ısmarladığım havuç soslu andiv salatasının yansını ancak bitirebildim. Hell's Kitchen civarında bir yerde, terkedilmiş bir binada kiraladığım küçük apartman dairesinden dönüşte Barney's'e uğradım. Yüz bakımı yaptırdım. Yale'liler Kulübünde Brewster Whipple'la squash oynadım ve oradan Texarkana'da saat sekiz için Marcus Halberstam adına yer ayımım, orada Paul Owen'la yemek yiyeceğim. Texarkana'yi seçtim, çünkü iş yaptığım bir sürü insanın o gece orada yemek yemeyeceklerini biliyorum. Artı, spesiyaliteleri olan, çiliye sarılmış domuz eti burnumda tütüyor ve belki bir-iki tane de Dixie birası içerim. Aylardan haziran, üzerimde iki düğmeli keten takım elbise, pamuklu bir gömlek, ipek kravat ve deri ayakkabılar var, hepsi de Armani. Texarkana'nın önünde şen, siyahi bir serseri bana işaret ediyor, Bob Hope'un küçük kardeşi No Hope olduğunu söylüyor. Plastik strafordan bir kahve bardağı uzatıyor. Dediğini matrak buluyorum, onun için bir çeyrek veriyorum. Yirmi dakika

geciktim. Onuncu Cadde'deki açık bir pencereden, Beatles'ın A Day in the Life'ının son nağmelerini duyabiliyorum.

Texarkana'nın barı boş ve yemek salonunda da ancak dön ya da beş masa dolu. Owen arkada bir bölmede, garsona esefle bu gece kerevitli bamyaları kalmamasının gerekçesinin tam olarak ne olduğunu sormakla, onu sorguya çekmekle meşgul. Yakışıklıca bir ibne olan garsonun eli ayağı birbirine dolanmış, çaresizlik içinde, yarım yamalak bir bahane uyduruyor. Owen şirinlik çekecek havada değil, ama ben de değilim. Ben otururken, garson bir kere daha özür diliyor, sonra benim içki siparişimi alıyor. "J&B, sek" diyorum üstüne basa basa. "Ve bir Dixie birası." Siparişimi not alırken gülümsüyor -kirpiklerini bile kırpıştırıyor piç kurusu- ona tam benimle sohbet filan etmeye kalkışmamasını söylemek üzereyken, Owen havlar gibi içkisini ısmarlıyor. "Duble Absolut Martini," ibnecik yoluna gidiyor.

"Burası gerçekten bir, ııı, ne derler, arı kovanı gibi Halberstam," diyor Owen, eliyle yan yarıya boş salonu göstererek. "Çok iyi burası yaa, çok iyi."

"Dinle, buranın Cajun usulü kara fasulye çorbası ve kömürde arugulası eşsizdir; diyorum ona.

"Hu, öyle mi." Homurdanıyor, gözlerini Martini kadehine dikiyor. "Geciktin."

"Hey, ilişme şu boşanmış anne-baba kurbanına. Bir nefes alayım yahu," diyorum, omuzlarımı silkerek, içimden düşünüyorum: Of Halberstam, ne götsün sen. Sonra, menüyü inceliyorum. "Hımmm, görüyorum ki, ekşi limon jöleli domuz filetoyu kaldırmışlar."

Owen'ın üzerinde kruvaze ipekli-keten bir takım, pamuklu gömlek ve de ipek kravat, hepsi Joseph Abbaud, güneş yanığı teni kusursuz. Ama keyifsiz bu gece, şaşılacak biçimde suskun, onun tatsızlığı benim neşeli, beklenti içindeki ruh halime sızıyor, epey bir sönükleştiriyor, birden "Şuradaki Ivana Trump mı?" gibi laflar ediyorum, sonra kendi kendime, "Aman yahu Patrick, yani şey Marcus, ne diyorsun sen allah aşkına? Ivana neden Texarkana'ya gelsin ki?" Ama bunlar yemeği monotonluktan kurtaramıyor. Paul Owen'ın benimle aynı yaşta, yirmi yedi yaşında olduğu gerçeğini

gizleyemediği gibi, bütün olup bitenleri benim için daha katlanır hale de getirmiyor.

İlk başta Owen'ın kendini beğenmişliği sandığım şey aslında sarhoşluk. Fisher hesabı konusunda sıkıştırmaya kalkışınca, zaten bildiğim istatistiki bilgiler sunuyor: nasıl önce Rothschild'daymış da hesap, sonra nasıl Owen ele geçirmiş. Jean bu bilgileri aylar önce benim için edinip dosyalamış olmasına rağmen, başımı sallayıp duruyorum, bu ilkel bilgiler çok açıklayıcıymış gibi yaparak, "Bu çok aydınlatıcı," gibi şeyler söylerken, bir yandan da laf arasında, "Ben tamamen kaçığım," ya da "lan parçalara ayırmayı seviyorum," gibi cümleler kuruyorum. Mevzuu ne zaman yeniden esrarengiz Fisher hesabına çekmeye çalışsam, konuyu ya solaryumlara ya puro markalarına ya kimi spor salonlarına ya da Manhattan'daki en iyi jogging parkurlarına getirerek tepemi artırıyor, arada da kıs kıs gülüyor ki, bunu da son derece sinir bozucu buluyorum. Yemeğin ilk yansında bira -antre öncesi, iştah açıcılar sonrası- ikinci yarıdaysa Diet Pepsi içiyorum, çünkü biraz da olsa ayık kalmam lazım. Owen'a Marcus Halberstam'ın kız arkadaşı Cecelia'nın iki vajinası olduğunu ve gelecek bahara East Hampton'da evlenmek niyetinde olduğumuzu söylemek üzereyim ki, sözümü kesiyor.

"Ben, ııı, şey, azıcık çakırkeyfim," diye itirafta bulunuyor, sarhoşluktan bira kupasını tamamen ıskalayarak masaya limon sıkıyor.

"Hı-hıı." Bir jicama çubuğunu ravendi hardallı sosa batırıyorum, onu duymazdan gelmiş gibi yapıyorum.

Yemek bittiğinde o kadar sarhoş ki, (1) iki yüz elli dolara yaklaşan hesabı ona ödetiyorum (2) nasıl bir orospu çocuğu olduğunu kendi ağzıyla söylettiriyorum, (3) onu benim eve getiriyorum, orada kendine bir içki daha hazırlıyor- tutup bir de Peter Radloff'ın birlikte Heatherberg işini bağlayışımızın ardından bana hediye ettiği som gümüş Mulazoni şişe açacağıyla, iyi bir yere sakladığımı sandığım bir şişe Acacia'yı açıyor. Banyoya gidip duşa gizlediğim baltayı alıyorum, bir kapak dolusu Plax'la iki tane beşer miligramlık Valium yuvarlıyorum, sonra antreye geçip çarşamba günü Brooks Brothers'dan aldığım ucuz yağmurluğu üzerime geçiriyorum ve oturma odamda müzik setinin yanma çömelmiş CD koleksiyonumu

inceleyen Owen'a yaklaşıyorum- dairemdeki bütün elektrikler yanıyor, jaluziler örtülü. Owen ayağa kalkıyor, ağır adımlarla geri geri yürüyor, şarap kadehinden yudumlar alıyor, daireyi gözden geçiriyor, sonunda haftalar önce Conran Anma Günü Kermesimden aldığım açılır kapanır beyaz alüminyum bir sandalyeye oturuyor ve nihayet, beyaz mat cilalı meşe parkem onun kanıyla kirlenmesin diye yere serdiğim gazeteleri -USA Today ve W ve de The New York Times'lar- fark ediyor. Bir elimde baltayla ona doğru yürüyorum, ötekiyle de yağmurluğu ilikliyorum.

"Hey, Halberstam," diyor, dili iyice dolaşarak.

"Efendim Owen?" diyorum, yaklaşıyorum.

"Neden her yere bu Erkek Modası sayfalarını yaymışın bööle?" diye soruyor yorgun bir sesle. "Köpeğin mi var? Bir chow falan mı?"

"Hayır Owen." Ağır ağır iskemlenin etrafında dolaşıyorum, onunla yüz yüze gelinceye kadar, tam görüş hizasındayım şimdi, o kadar sarhoş ki, baltaya odaklanmıyor bakışları, onu başımın üstünde havaya kaldırdığımda bile fark etmiyor. Ya da fikrimi değiştirip bel hizasına doğru indirdiğimde de, sanki elimdeki bir beyzbol sopası da, gelecek topa doğru sallamak üzereyim, top da Owen'in kellesi.

Owen susuyor, sonra: "Ne diyordum, Iggy Pop'dan nefret ederdim, fakat artık o kadar ticarileşti ki, onu şeyden çok daha fazla beğeniyorum, neydi-"

Balta cümlemin ortasında iniyor, tam suratının ortasına, kalın kesici ağız Owen in açık ağzını yanlamasına yarıyor, sesini kesiyor. Paul başını kaldırıp bana bakıyor, sonra elinde olmaksızın gözlerini geriye deviriyor, sonra gene bana bakıyor, birden elleri baltanın sapını kavramaya çalışıyor, fakat darbenin şoku bütün gücünü alıp götürdü. İlk önce kan yok, debelenmekte olan Paul'un ayaklarının altındaki gazetelerin hışırtısı, yırtılması dışında ses de yok. Darbeden hemen sonra kan ağzının iki yanından ağır ağır akmaya başlıyor, baltayı suratından çekip çıkarıyorum- bu arada Owen'i da kafasından çekip havaya kaldırıyorum neredeyse- tekrar indiriyorum, suratını yarıp açıyorum, kolları boşlukta çırpmıyor, kan kahverengimsi ikiz fışkırtılar halinde fışkırıyor, yağmurluğuma sıçrıyor. Yanı sıra kafatasında, kemikle etin birbirinden ayrıldığı yerlerden bir anlığına çıkıveren o

tıslama sesi gibi korkunç ses, ardından sunumdaki yaralardan basınç kuvvetiyle pembe pembe parlayarak pırtlayıp çıkan beynin bir bölümünün çıkardığı çirkin osurma sesi. Azap içinde yere yuvarlanıyor, suratı kül rengi ve kan içinde, elinde olmaksızın kırpıştırıp durduğu gözlerinden biri hariç; ağzı çarpılmış kırmızımsı-pembemsi bir diş, et ve çene kemiği çorbası, dili yanağındaki kanlı yarıktan dışarı sarkıyor, ağzına sadece kalın, morumsu ip gibi bir şeyle bağlı. Ona sadece bir kere, şöyle haykırıyorum: “Siktiğimin budalası, orospu çocuğu. Siktiğimin, orospu çocuğu.” Durup bekliyorum, gözlerim apartman görevlisinin hâlâ onarmadığı, Onica'nın resminin üzerindeki çatlağa dikili. Owen'in ölmesi beş dakika sürüyor. Bütün kanın akması ise otuz dakika.

Taksiyle Owen'in Doğu Yakası'nın yukarısındaki evine yollanıyorum ve bu boğucu haziran gecesinin sessizliğinde, taksinin arka koltuğunda Central Park'tan geçerken, kanlı yağmurluğun hâlâ üzerimde olduğu kafama dank ediyor. Oraya vardığımda, cesedin cebinden aldığım anahtarlarla kapıyı açıp içeri giriyorum ve girer girmez yağmurluğun üzerine çakmak benzini döküp şöminede yakıyorum. Oturma odası çok sade, minimalist. Duvarlar beyaz püskürtme boyalı beton, bir duvar dışında onda da bu aralar pek moda olan dev ölçekli bilimsel çizimlerden biri asılı, Beşinci Cadde'ye bakan duvara ise üzerine genişçe bir yalancı inek derisi parçası gerili aynalık tahtası asılmış. Tam altına gelen yerde siyah deri bir kanepe.

70 ekran Panasonic televizyonu açıyorum, David Letterman'la Geceyarısı programı, sonra Owen'in mesajını değiştirmek üzere telesekretere gidiyorum. Halihazırdaki mesajı silerken (Owen ulaşılabileceği bütün numaraları veriyor -Yat limanı dahil olmak üzere, işe bak- bu arada fonda Vivaldi'nin Dört Mevsim'i çalmakta, ne ince zevk) yüksek sesle düşünüyorum Paul’u nereye postalasam diye ve de birkaç dakika süren yoğun bir iç tanışmadan sonra karar veriyorum: Londra. “Orospu çocuğunu İngiltere'ye yollayacağım,” diye kikirdiyorum uğursuz uğursuz, TV'nin sesini alçaltıp telesekretere yeni mesaj kaydediyorum. Sesim Owen'ınkine benzer, telefonda duyan biri büyük olasılıkla onunki sanır. Bu gece Letterman'da Aptal Evcil Hayvan Numaraları var. Kafasında Mets

kepi olan bir Alman kurt köpeği portakal soyup yiyor. Bunu iki kere gösteriyorlar, ağır çekimde.

Üstü haki renkli çadır bezi kaplı, kenarları takviyeli, tutacak yeri ve kilidi sarı madenden, el yapımı deri bir Ralph Lauren bavula, altı düğmeli, kruvaze, yaka uçları sivri, ince çizgili bir takım elbiseyle flanel bir takım elbise yerleştiriyorum, ikisi de Brooks Brothers'dan, ayrıca bir Mitsubishi şarjlı elektrikli tıraş makinesi, Barneys'den gümüş kaplama bir ayakkabı çekeceği, Tag-Heuner spor saat, siyah deriden Prada bir cüzdan, bir Sharp Handy-Copier, bir Sharp Dialmaster, siyah deri kılıfı içinde pasaport ve de Panasonic portatif saç kurutma makinesi. Kendim içinse, içinde hâlâ Sefiller'in orijinal kaydının disklerinden biri bulunan Toshiba bir portatif CD player çalıyorum. Banyo tamamen beyaz, sadece bir duvar, üzerinde siyah Dalmaçyalı benekleri bulunan bir duvar kağıdıyla kaplanmış. Unutmuş olabileceğim tuvalet malzemelerini de kalın plastikten bir çantaya atıyorum.

Daireme döndüğümde ceset katılaşmış durumda, gene Conran'dan, Anma Günü indiriminden aldığım dört ucuz havluya sardıktan sonra, Owen'i, önce başı içeri girecek biçimde, tamamen giyimli olarak içi kaz tüyü dolu Canalino bir uyku tulumuna sokuyorum, fermuarı çekiyorum, kolaylıkla asansöre kadar sürüklüyorum, sonra sürükleyerek gece bekçisinin önünden lobiden geçiriyorum, sokağa, aşağı iniyorum, orada bir anda Café Luxembourg'da yemekten dönmekte olan Arthur Crystal'la Kitty Martin'e rastgeliyorum. Allahtan herkes Kitty Martin'i bu gece Houston'da bulunan Craig McDermott'la çıkıyor diye biliyor, onun için fazla oyalanamıyorlar, gerçi bu arada Crystal -küstah orospu çocuğu- beyaz smokin giymenin kuralları nedir diye sormayı ihmal etmiyor. Onu sertçe cevapladıktan sonra, bir taksiye el ediyorum, uyku tulumunu zahmetsizce arka koltuğa atıveriyorum, öne biniyor ve şoföre Hell's Kitchen adresini veriyorum. Oraya vardığımda cesedi dördüncü kata, terkedilmiş binada satın aldığım daireye çıkarıyorum, içeri girip Owen'in cesedi geniş porselen küvete yerleştiriyorum, Abboud takım elbisesini soyuyorum, cesedi ıslattıktan sonra üzerine iki torba sönmüş kireç döküyorum.

Daha sonra, saat iki suları, yataktayım, uyku tutmuyor. 976-TWAT telesekreterime bırakılmış mesajları dinler, bir yandan da videodan bu sabahki Patty Winters Şov'u -bedensel çarpıklıkları olanlar hakkında- izlerken Evelyn bekleme hattında yakalıyor beni.

“Patrick?” diyor Evelyn.

Ses çıkarmıyorum, sonra donuk, tekdüze bir sesle konuşu% yorum. “Patrick Bateman'ın numarasını aramış bulunuyorsunuz. Kendisi şu anda telefona gelememektedir. Lütfen bip sesinden sonra mesaj bırakınız...” duruyorum, sonra ekliyorum, “İyi günler.” Gene duruyorum, inşallah yutmuştur diye dua ediyorum, sonra pek zavallıca bir “biip,” sesi çıkarıyorum.

Kızgınlıkla, “Aman kes şunu, Patrick,” diyor. “Biliyorum oradasın. Ne yaptığını sanıyorsun sen tanrı aşkına?”

Telefonu kaldırıp ileri doğru uzatıyorum, sonra yere bırakı

yorum, komodine çarptırıyorum. Rastgele numaraları tuşlayıp duruyorum, ahizeyi kulağıma götürdüğümde kulağıma bir çevir sesinin geleceğini umarak. “Alo? Alo?” diyorum. “Kimsiniz? Evet?”

“Aman, tanrı aşkına bırak şunu. Bırak şunu,” diye sızlanıyor Evelyn.

“Selaam, Evelyn,” diyorum neşeli bir sesle, suratım bombok.

“Nerelerdeydin bu gece?” diye soruyor. “Yemek yiyecektik hani. Raw Space'de yer ayırttık sanıyordum.”

“Hayır, Evelyn,” diyerek içimi çekiyorum, birden çok yorgun hissediyorum kendimi. “Ayırtmamıştık. Nereden çıkardın bunu?”

“Hatta bir yerlere not aldım sanıyorum,” diye mızıklanıyor. “Sanıyorum sekreterim benim için bir yerlere not almıştı.”

“Valla, ikinizden birinin yanlışı var,” diyorum, yattığım yerden uzaktan kumandayla teybi başa sarıyorum. “Raw Space, ha? Aman tanrım. Sen... delirmiş... olmalısın.”

“Canımm.” Şımarıyor. “Neredeydin bu gece? Umarım bensiz Raw Space'e gitmemişsindir.”

“Tanrım,” diyerek inliyorum. “Videocuya gittim. Yani bazı kasetleri geri vermek için.”

“Başka ne yaptın?” diye soruyor, gene o mızıklanan sesle.

“Valla, Arthur Crystal'la Kitty Martin e rastladım yolda,” diyorum. “Cafe Luxembourg da yemekten çıkarıyorlardı.”

“Sahi mi?” Orpenici bir biçimde dikkat kesiliyor. “Kitty ne giymişti?”

“Ortası kadife korsajlı düşük omuzlu bir balo elbisesi ile çiçek desenli dantel etek, Laura Marolakos'dan sanıyorum.” “Ya Arthur?” “Aynısını.”

“Amaan, Mr. Bateman.” Kıkırdıyor. “Espri anlayışınıza bayılıyorum.”

“Dinle, geç oldu. Yorgunum.” Esneme numarası yapıyorum.

“Uyandırdım mı seni?1' diye soruyor kaygılı bir sesle. “Umarım uyandırmadım.”

“Evet. Uyandırdın. Ama cevap verdiğime göre benim hatam, senin değil.”

“Yemeğe ne dersin, canım? Yarın?” diye soruyor, cilveli cilveli, evet dememi bekliyor. “Olmaz. İşim var.”

“O allahın cezası şirket senin sayılır,” diye inliyor. “Ne işi? Ne işiymiş bu? Anlamıyorum.”

“Evelyn.” İç geçiriyorum. “Lütfen.”

“Ah, Patrick, bu yaz çekip bir yerlere gitsek,” diyor arzulu bir sesle. “Edgartown’a gidelim ya da Hampton'a.” “Olabilir,” diyorum. “Olabilir. Bakarız.”

Paul Smith

Paul Smith'de ayakta Nancy ve Charles Hamilton ve onların iki yaşındaki kızları Glenn'le konuşmaktayım. Charles'ın üzerinde Readaellf'den dört düğmeli kruvaze ceketli bir keten takım, Ascot Chang'dan pamuklu ipekli karışımı bir gömlek, Eugenio Venanzi'den desenli ipek kravat, ayaklarında da Brooks Brothers loaferlar var. Nancy sedef payetli ipek bluz, Valenti-no'dan şifon etek giymiş, Reena Pachochi'den gümüş küpeler takmış. Benim üzerimde Boston'daki Louis'den altı düğmeli, kruvaze, ince çizgili bir takım ve Luciano Barbera pamuklu Oxford gömlek var. Glenn'in üzerinde ipek

Armani tulum ve başında da mini mini bir Mets kepi var. Satıcı kız Charles’ın aldıklarını hesaplarken, ben Nancy'nin kucağındaki bebecikle oynamaktayım, Glenn'e platin American Express kartımı veriyorum,

Bret Easton El|k heyecanla elimden kapıyor, ben olmaz gibilerden başımı sallıya rum, tiz bir bebekçe konuşarak çenesini sıkıyorum, kartı bur. nunun ucunda sallıyorum, agucuk yapıyorum, “Evet tamamen psikopat bir katilim been, evet yaa öyleyim, insanları öldürmeyi seviyorum, eveet camım, eveeet mini minnacık bebecik, evet yaa...” bugün bürodan çıktıktan sonra Ricky Hendericks'le'squash oynadım, Stephen Jenkies'le Fluties'de buluşup içki içtim ve de Gramercy Park'daki Bishop Sullivan’ın yeni lokantası Poon-cakes'de saat sekizde Bonnie Abbott'ïa buluşmam icap ediyor Bu sabahki Patty Winters Şov toplama kampından kurtulanlar hakkındaydı. 6.75 ekranlı siyah-beyaz ve yalnızca 60 gram ağırlığında bir mini Sony Watchman cep televizyonu çıkarıp Glenn'e uzatıyorum. Nancy, “Rafaeli's'in tirsi balığı yumurtası iyi mi?” diye soruyor. Şu anda, dışarıda hava henüz karanlık değil, ama karanyor.

“Müthiş,” diye mırıldanıyorum, gözlerimi dikmiş mutlulukla Glenn'e bakıyorum.

Charles faturayı imzalıyor, altın American Express kartını cüzdanına geri koyarken bana dönüyor ve omzumun üzerinden bir tanıdığını görüyor.

“Hey Luis,” diyor Charles, gülümsüyor.

Arkama dönüyorum.

“Selam, Charles. Selam, Nancy.” Luis Carruthers, Nancy'yi yanağından öpüyor, sonra bebekle tokalaşıyor. “Selaam Glenn’cik. Aman ne kadar da büyümüşsün.”

Charles, “Luis, tanıyorsun değil mi, Robert Chanc,” diye lafa giriyor.

“Pat Bateman,” diyorum, Watchman'ı cebime sokuyorum. “Boşver. Biz tanışıyoruz.”

“Çok üzgünüm. Doğruuu. Pat Bateman,” diyor Charles. Luis'nin üzerinde yünlü-krep karışımı bir takım, pamuklu-ipekli bir gömlek ve

ipek kravat, hepsi Ralph Lauren. Benim gibi, Charles gibi o da saçım geriye yatırmış ve de kızıl kahve Oliver Peoples çerçeveli gözlük takmış. Benimkiler, hiç değilse, numarasız.

“Bak hele,” diyorum tokalaşırken. Luis'nin elimi sıkan eli son derece sen, ama aynı zamanda da korkunç şehvetli. “Bağışlayın, bir kravat almam lazım da.” Glenn bebeğe bir kere daha el sallayıp kravatları gözden geçirmek üzere bitişik bölüme yollanıyorum, bu arada mermer bir askıda duran iki yüz dolarlık bir banyo havlusuna elimi iyice sürterek siliyorum. Çok geçmeden Luis çıkıp geliyor ve tezgaha dayanarak benim yaptığımı yapıyor, kravatları inceleme taklidi yani.

“Ne işin var burada?” diye fısıldıyor.

“Kardeşime kravat seçiyorum. Doğum günü de, yakında. Müsaade eder misin?” Ondan uzaktaki kravatlara doğru yollanıyorum.

“Senin gibi bir ağabeyi olduğu için kendini çok şanslı saymalı,” diyor, bana doğru yanaşıp olanca içtenliğiyle sırıtıyor.

“Olabilir, fakat ben onu son derece itici buluyorum,” diyorum. “Sen ondan hoşlanabilirsin belki.”

“Patrick, neden bana bakmıyorsun?” diye soruyor Luis, müzdarip bir sesle. “Bak bana.”

“Lütfen, lütfen git başımdan, Luis,” diyorum, gözlerim yumulu, her iki elim de öfkeden yumruk olmuş halde.

“Hadi, Sofi'de bir içki içelim de bunu konuşalım,” önerisinde bulunuyor, yalvarmaya başladı.

“Ne hakkında konuşacağız?” diye soruyorum. Kulaklarıma inanamıyorum, gözlerimi iri iri açıyorum.

“Şeey... ikimiz hakkında.” Omuzlarını silkiyor.

“Sen buraya benim peşimden mi geldin?” diye soruyorum.

“Nereye?"

“Buraya. Paul Smith'e. Neden?”

“Ben mi? Senin peşinden mi? Hadi canım.” Gülmeye, sözlerimi şakaya vurmaya çalışıyor. “Tanrım!” '

“Luis,” diyorum, kendimi zorlayarak gözünün içine bakıyorum. “Lütfen beni yalnız bırak. Çek git.”

“Patrick,” diyor. “Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Uma. rım bunun farkındasındır.”

İnliyorum, ayakkabılara doğru ilerleyip bir tezgahtara boş boş gülümsüyorum.

Luis peşimden geliyor. “Patrick, ne işimiz var burada?”

“Valla ben erkek kardeşime kravat satın almaya çalışıyorum, sense,” Bir loafer'ı kaldırıp bakıyorum, iç geçiriyorum- “sense benimkini ağzına almaya çalışıyorsun. Öf yahu, ben gidiyorum artık.”

Kravat reyonuna geri dönüyorum, hiç seçmeden bir kravat çekip çıkarıyorum, alıp kasaya götürüyorum. Luis peşimden geliyor. Onu yok sayarak satıcı kıza platin AmEx kartımı veriyorum ve, “Dışarıda, kapının önünde bir serseri var,” diyorum. Dükkan girişinin orada bir sıranın üzerine çıkmış ağlayan evsiz adamı parmağımla gösteriyorum, ayaklarının dibinde içi gazete dolu bir torba var. “Polis falan çağırsanız.” Kız başını sallayarak teşekkür ediyor ve kartımı bilgisayardan geçiriyor. Luis olduğu yerde durmuş, mahcup mahcup yere bakmakta. Makbuzu imzalıyorum, çantayı alıyorum ve Luis'yi işaret ederek, tezgâhtar kıza, “Beraber değiliz,” diye bilgi veriyorum.

Dışarı çıkınca Beşinci Cadde'de taksi çağırmaya çabalıyorum. Luis aceleyle peşimden geliyor.

“Patrick, konuşmamız lazım;' diye kükrüyor trafik gürültüsünü bastırmaya çalışarak. Koşup yanıma geliyor, ceketimin koluna yapışıyor. Bir anda dönüyorum, sustalıyı açıyorum, tehdit-kar bir tavırla daldıracakmış gibi yapıyorum, Luis'ye geri çekilmesini söylüyorum, insanlar çevremizden dolaşarak yollara devam ediyorlar.

“Heyy, kendine gel, Patrick,” diyor, ellerini havaya kaldırıyor, geriliyor. “Patrick...”

Ona tıslıyorum, el ettiğim taksilerden biri acı bir fren yaparak duruncaya kadar bıçağı indirmiyorum. Luis bana yaklaşmaya çalışıyor, elleri hâlâ havada, bıçağı ona doğru tutuyorum, havada bir-iki hareket yapıyorum, taksinin kapısını açarak geri geri içeri

giriyorum, hâlâ ona tıslamaktayım, sonra kapıyı çekip kapıyorum ve de şoföre dosdoğru Gramercy Park'a, Pooncakes'e çekmesini söylüyorum.

Doğumgünü, Biraderler

Bütün günü, kardeşim Sean'la benim bu gece Quilted Giraffe'da nasıl bir masaya oturtulacağımızı düşünerek geçiriyorum. Bugün doğum günü ve de şehirde bulunuyor, bu vesileyle babamın muhasebecisi Charles Conroy'la vakfının mutemedi Nicholas Leigh geçen hafta ayrı ayrı aradılar ve her ikisi de bu bahaneyle Sean'ın hayatta ne yaptığını öğrenmenin ve de konuya ilişkin birkaç soru sormanın herkesin çıkarına olacağını öne sürdüler. Her ikisi de biliyorum ki Shawn'in beş para etmediğini düşündüğümü biliyorlar ve bu duyguma Shawn, aynıyla açık seçik karşılık veriyor ama yine de akşam yemeğine çağırmak iyi fikir. Reddetmesi halinde de, yem olarak, onu cezbetmek için, ciddi bir sesle, kötü bir şey olduğu söylenebilirmiş. Geçen çarşamba akşamüzeri Conroy ve Leigh'le, ikisiyle birden bir telefon konuşması yaptım.

“Kötü bir şey mi? Ne gibi?” diye sordum. Bir yandan monitörün ekranından akıp giden sayılara konsantre olmaya çalışırken, bir yandan da elimle Jean'i kışkışlıyorum, oysa elinde imzalamam gereken bir tomar kağıt vardı. "Michelob'un Kuzeydoğudaki bütün fabrikaları üretimi mi durdurdu? Telekız 976-BIMBO evlere servis yapmayacak mıymış?”

“Hayır,” dedi Charles, sonra sakin bir sesle ekledi, “Annenin biraz kötülediğini... söyle ona.”

Bu taktiği kafamda bir evirip çevirdim, sonra “Umursamaya-bilir,” dedim.

“Ona dersin ki...” Nicholas sustu, sonra boğazını temizleyerek, çekingen bir sesle “mülkleriyle ilgiliymiş dersin,” dedi.

Başımı monitörden kaldırdım, Wayfarer havacı gözlüklerimi indirerek Jean'e baktım, sonra monitörün yanındaki Zagat rehberini şöyle bir karıştırdım. Pastel mümkünsüz. Keza Dorsia da. Dorsia'yı son aradığımda ben daha, “Eee, bu ay olmazsa, ocakta da olmaz

mı?” diyemeden telefonu suratıma kapattılar. Bir gün (bu takvim yılında değilse bile, otuzumu devirmeden önce) Dorsia'da yer ayırtmaya yeminli olmakla birlikte, bu müthiş olayı gerçekleştirmek için gereken enerjiyi Sean'a harcamaya değmez. Ayrıca, Dorsia onun için fazla şık. Onun bu yemeğe katlanmasını istiyorum; bir sonraki durakları Nell's olacak olan taş gibi yavrulara takılma zevkiyle oyalanmasın; tuvaletinde tuvaletçi olan bir yer olsun ki, son zamanlarda kronikleştiğine emin olduğum kokain kullanımı konusunda mecburen pek dikkatli olsun. Zagat'ı Jean’e uzattım ve Manhattan'ın en pahalı lokantasını bulmasını istedim. Quilted Giraffe'da saat dokuza yer ayırttı.

“Sandstone'da işler daha kötüledi,” diyorum Sean'e akşamüzeri saat dört sularında. Carlyle'da babamızın süitinde kalıyor. Geride bangır bangır çalan MTV, onun çıkardığı yaygaranın üzerine de başkaları haykırıyor. Akan bir duş sesi duyuyorum.

“Ne gibi? Annem yastığını mı yedi? Ne?”

“Galiba bir akşam yemeğine çıkmalıyız,” diyorum.

“Dominique, kes şunu,” diyor, eliyle ahizeyi kapayarak uzaklarda bir şeyler mırıldanıyor.

“Alo, Sean? Neler oluyor?” diye soruyorum.

“Seni arayacağım,” diyor, telefonu kapıyor.

Geçen hafta Paul Smith'den Sean'a aldığım kravatı beğeneceğim tuttu, ona hediye etmemeye karar verdim (gerçi göt herifin o kravatla, diyelim ki, kendini asması fikri beni oldukça zevklendiriyor). Hatta onu bu gece Quilted Giraffe'a giderken kendim takmaya karar verdim. Kravat yerine ona Casio'nun QD-150 Quick-Dialer modeli hesap makineli, data banklı kol saati hediye edeceğim. Bir ahizenin ağzına tuttuğunuzda sonik olarak tuşlu telefondan numara çevirebiliyor, elli isim ve numaralık hafızası var. Bu kullanışsız hediyeyi kutusuna koyarken gülmeye başlıyorum, kendi kendime Sean'ın elli tane bile tanıdığı olmadığını düşünüyorum. Elli kişi say desen sayamaz. Bu sabahki Patty Winters Şov, Diyet Lokantaları hakkındaydı.

Sean saat beşte Racquet Club'dan telefon açıyor ve kendisiyle bu akşam Dorsia'da buluşmamı söylüyor. Brin'le, Dorsia'nın sahibiyle, demin konuşmuş, dokuza masa ayırtmış. Allak bullak oluyorum. Ne düşüneceğimi, kendimi nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Bu sabahki Patty Winters Şov Diyet Lokantaları hakkındaydı.

Derken, Dorsia, dokuz buçuk; Sean yarım saat gecikiyor. Şef garson kardeşim gelmeden beni oturtmayı reddediyor. En büyük korkum, gerçek oldu. Barın karşısında nefis bir yer, bomboş, Sean'ın orayı varlığıyla şereflendirmesini bekliyor. Öfkem bir Xanax ve sek Absolut'la ancak dizginlenir gibi oluyor. Erkekler tuvaletinde işerken bakışlarım pisuarın sifonunun üzerindeki ince, ağ gibi bir çatlağa dalıp gidiyor ve kendi kendime diyorum ki, şu çatlağa girip kaybolsam, diyelim ki bir biçimde ufalıp kayıversem, eminim hiç kimse gittiğimi fark etmez. Hiç... kimsenin... umurunda... olmaz. Hattâ kimileri, yokluğumu fark etseler, garip, tanımlanamaz bir ferahlama bile hissederler.

Gerçek bu; bazı insanlar olmadan dünya daha yaşanacak bir yer olur. Hayatlarımız o kadar da birbirimizinkine bağlı değil. Gerçekten de, bazı insanlar olmasalar da olur. Hattâ, bunlardan biri, kardeşim, Sean, tuvaletten çıktığımda ayırtmış olduğum masada oturmakta (bu arada evime de telefon ettim, mesajları dinledim, Evelyn intiharlık, Courtney bir chow köpeği satın almak istiyor, Luis perşembe günü yemek yiyelim diyor). Sean zincirleme sigara içmekte, kendi kendime, hastir, neden sigara içilmeyen yerden masa istemedim ki diye düşünüyorum. Ben masaya yaklaşırken şef garsonla el sıkıştığını görüyorum, ama lütfedip bizi tanıştırmıyor. Oturup başımla selam veriyorum. Sean karşılık veriyor, bir şişe Cristal ısmarlamış bile, hesabı benim çekeceğimi biliyor ya; aynı zamanda benim onun şampanya içmediğini bildiğimi de biliyor, eminim.

Yirmi üç yaşına giren Sean geçen sonbahar Avrupa'daydı, ya da en azından Charles Conroy, Sean'ın kendisine öyle söylediğini söylüyor. Charles'a Plaza Athenee'den yüklüce bir fatura geldi gelmesine ama, faturalardaki imzalar Sean'ın imzasını tutmuyordu, Sean'ın gerçekten Fransa'ya gidip gitmediğini ya da otelde kalıp kalmadığım bilen de yok. Sonra şurada burada sürttü, ardından tekrar üç haftalığına Camden'a yazıldı. Şu anda Palm Beach'e ya da New Orleans'a

uçmadan önce Manhattan'da bulunuyor. Tahmin edilebileceği gibi, bu akşam kah efkarlı kah kibirli olmakta kararlı. Aynı zamanda, şu anda fark ettim ki, kaşlarını da almaya başlamış. Artık ikişer kaşı var. Bunu ona bildirmek için duyduğum dayanılmaz arzuyu önleyen tek şey, elimi sıkı sıkı yumruk yaptığım için avucumun ve sol kolumun bisepsinin üzerimdeki keten Armani takımın kumaşını iyice gerip sonra da yırtması.

“Burayı beğendin mi?” diye soruyor, sırıtarak.

“Favori... mekanım,” diyorum şakayla karışık, dişlerimin arasından.

“Haydi yemekleri söyleyelim,” diyor yüzüme bakmadan, yavrulardan birine el edip çağırıyor, yavru iki menü ve iki şarap listesi getiriyor, bu arada Sean'a hayran hayran gülümsemekte, Sean ise ona aldırış dahi etmiyor. Menüyü açıyorum ve -hastiir!- fiyatlar fiks değil, bu da demektir ki, Sean iştah açıcılardan havyarlı ıstakoz ve şeftalili raviyoli, antre olaraksa çilek soslu karartılmış ıstakoz ısmarlayacak - menüdeki en pahalı iki yemek. Ben kızarmış börekle mürekkep balığı saşimi ısmarlıyorum, bir de üzümlü jöleli yumuşak kabuklu yavru pavuryalardan. Yavrulardan biri Cristal’i açıyor ve kristal su bardaklarına dolduruyor, böylesi cool sayılıyor herhalde. Kız gittikten sonra Sean, gözlerimi ona dikmiş, az buçuk onaylamaz bakışlarla baktığımı fark ediyor.

“Ne var?” diye soruyor.

“Hiç,” diyorum.

“Nen... var... Patrick?” Lafları çiklet gibi çekip uzatıyor, öküz herif.

“Istakozla mı başlayacaksın? Antre olarak üstelik?”

“Ne ısmarlayayım isterdin? Patates cipsi mi?”

“İki çeşit ıstakoz mu?”

“Burada verdikleri ıstakoz kibrit kutusundan biraz daha büyüktür,” diyor. “Ayrıca çok da aç değilim.” “Daha iyi ya.”

“Sana özürlerimi fakslarım.” “Gene de, Sean-” “Sallan Yuvarlan.”

“Biliyorum, biliyorum, sallan yuvarlan, kafana göre takıl, di mi?” diyorum, şampanyayı yudumlarken bir elimi kaldırarak. Garson kızlardan birinden, üstü mumlu bir pasta getirmesini istemek için çok

mu geç acaba diye düşünüyorum -utançtan boku donsun, göt üstü otursun piç kurusu- ama bunun yerine bardağı masaya koyuyorum ve derin bir nefes alıp, zoraki bir sesle, “Bugün ne yaptın?” diye soruyorum.

“Richard Lindquist'le squash oynadım.” Hor görüyle omuz silkiyor. “Bir smokin satın aldım.”

“Nicholas Leigh'le Charles Conroy bu yaz Hampton'a gidip gitmeyeceğini merak ediyorlar.”

“Başarabilirsem gitmeyeceğim,” diyor, omuzlarını silkerek.

Kusursuza yakın, büyük memeli ve de elinde bir Sefiller müzikali programı tutan, Bergdorf Goodman'dan alınma çizgili mat jarseden Michael Kors imzalı uzun bir gece elbisesi giymiş, ayaklarında Manolo Blahnik pabuçlar, kulaklarında Ricardo Silberno altın kaplama avize küpeler olan bir kız Sean'a merhaba demek üzere masamıza yanaşıyor, ben olsam düzerim kızı, ama

Sean onun cilveleşmesini görmezden geliyor ve de benimle tanıştırmaktan kaçmıyor. Bu karşılaşma sırasında Sean son derece kaba, fakat kız gülümseyerek yanımızdan ayrılıyor, eldivenli elini havaya kaldırıyor. “Mortimer'da olacağız. Görüşürüz.” Sean başıyla tamam çekiyor, sonra garsonu çağırıp sek bir Skoç ısmarlıyor.

“Kimdi bu?” diye soruyorum.

“Stephens'da okuyan bir yavru.”

“Nerede tanıştın onunla?”

“M.K.'de, bilardo oynarken.” Omuz silkiyor.

“Du Pont'lardan mı?” diye soruyorum.

“Neden? Telefonunu mu istiyorsun?”

“Hayır. Sadece du Pont'lardan mı, onu öğrenmek istedim.”

“Olabilir. Bilmiyorum.” Bir sigara yakıyor, Parliament, çakmağı on sekiz karat altın, Tiffany'den galiba. “Du Pont'lardan birinin arkadaşı olabilir.”

Neden hâlâ burada oturuyorum diye düşünüyorum, şu anda, bu gece, Sean’la, Dorsia'da, ama aklıma bir neden gelmiyor. Sadece

sonsuz kere tekrarlanan bir sıfır süzülerek geliyor gözümün önüne. Yemek sonrası -porsiyonlar ufak, fakat yiyecekler çok iyi; Sean hiçbirine dokunmadı bile- ona Nell's'de Andrea Rothmere ile buluşacağımı, espresso ya da tatlı istiyorsa şimdiden ısmarlamasını, çünkü gece yarısı kent merkezinde olmam gerektiğini söylüyorum.

"Ne acelen var?" diye soruyor. "Nell's o kadar in değil artık."

"Gene de..." Afallıyorum, çarçabuk toparlanıyorum ama. "Orada buluşacağız işte. Aslında şeye gidiyoruz..." Aklıma taklalar attırarak bir isim buluyorum: "Çernobil'e." Su bardağındaki şampanyadan bir yudum alıyorum.

"Can sıkıntısı. Gerçekten can sıkıntısı," diyor, gözleriyle salonu tarayarak.

"Ya da Contraclub East'de. Hatırlamıyorum."

'Out. Taş devri. Tarih öncesi." Alaylı alaylı gülüyor. Gergin sessizlik. "Sen nereden bileceksin ki?" diyorum.

"Sallan yuvarlan." Omuzlarını silkiyor. "Kafana göre takıl."

"Peki Sean, sen nereye gidiyorsun?"

Anında cevap. "Petty's'e."

"A evet," diye mırıldanıyorum, açıldığını unutmuşum. Islıkla bir şarkı çalıyor, bir sigara içiyor. "Donald Trump'ın verdiği bir partiye gideceğiz," diye yalan atıyorum.

"Ne eğlence. Aman ne eğlence."

"Donald çok keyifli birisidir. Onunla tanışmalısın," diyorum. "Seni ona... tanıştırayım." "Hakkaten mi?" diyor Sean, belki hevesli, belki değil. "Hıı ya."

Simdi hesabı aldığımda... dur bakalım... hesabı ödedim, taksiyle eve döndüm, neredeyse gece yansını bulmuş olacak, dünkü videokasetleri geri vermeye vaktim olmayacak ama hiç eve uğramadan dosdoğru gidip bir başka vıdeokaset isterim, ama üyelik kartımda her üyenin bir keresinde yalnız dört kaset alabileceği söylenmiyor mu? Bu şu demektir, dun gece iki tane almıştım (Body Double ve Blond, Hot, Dead), demek iki tane daha alabilirim, ama unuttum bak, ben Altın Kart üye olduğum için, son altı ayda asgari

bin dolar harcamışsam istediğim zaman istediğim kadar kaset alabilirim, ama gecede iki tane aldım diye başka alamıyorsam, Altın Kart falan da kar etmiyorsa, eğer illa da ötekileri geri vermem gerekiyorsa

"Damien. Sen Damien'sın." Sean mırıldanıyormuş gibi geliyor.

"Ne dedin?" diye soruyorum gözlerimi kaldırarak. "Ne dediğini duymadım."

"İyi yanmışsın," diye içini çekiyor. "İyi yanmışsın dedim"

"Haa, öyle mi?" diyorum. Kafam hâlâ video meselesiyle meşgul. Aşağı bakıyorum -nereye, kucağıma mı? "Ha, sağol."

"Sallan yuvarlan." Sigarasını bastırıyor. Kristal kül tablasından dumanlar yükseliyor, sonra sönüyor.

Sean onun bizi büyük olasılıkla Petty's'e sokabileceğini biliyor, Ellidokuzuncu Cadde'deki Norman Prager'ın yeni kulübü bu, ama ondan bunu istemeyeceğim, o da teklif etmeyecek. Platin American Express kartımı hesap pusulasının üzerine koyuyorum. Sean'ın bakışları bardaki bir yavruya kilitlenmiş vaziyette, yavrunun üzerinde Thierry Mugler'dan jarse elbise, boynunda Claude Montana eşarp var, su bardağından şampanya yudumluyor. Garson kız hesabı ve kartı almaya gelince, hayır anlamında başımı sallıyorum. Sonunda Sean'ın bakışları bir saniyeliğine, belki de daha uzun süre, platin AmEx'e ilişiyor, garson kıza yeniden el edip bu sefer hesabı almasına izin veriyorum.

Bethany'yle öğle Yemeği

Bugün Bethany'yle Vanities'de, Tribeca'daki Evan Kiley'nin yeni lokantasında öğle yemeği yemek üzere buluşacağım. Sabah iki saate yakın vücut çalıştım, hatta öğleden önce büromda da ağırlıklarla çalıştım, fakat hâlâ son derece sinirliyim. Nedenini bilemiyorum, düşünüyorum da, belli başlı iki sebebi olabilir. Ya reddedilmekten korkuyorum (gerçi neden, bilemiyorum; beni arayan o, benimle görüşmek isteyen o, benimle yemek yemek isteyen o, benimle bir kere daha düzüşmek isteyen o) ya da, öte yandan, yeni aldığım İtalyan saç köpüğünden de olabilir, gerçi saçımı daha dolgun

gösteriyor ve kokusu da güzel, ama bir taraftan da yapış yapış ve rahatsızlık veriyor, sinirimin sebebi pekala bununla açıklanabilir. Öğle yemeğinde konu sıkıntısı çekmeyelim diye, dün akşam Barnes&Noble'dan aldığım Wok adlı çok in bir hikaye kitabını okumaya çalıştım, kitabın genç yazarını New York dergisinin Hızla Yükselenler köşesinde tanıtmışlardı, fakat bütün hikayeler 'Aydede koskocaman bir pizza gibi çarptığında gözünüze,' diye başlıyor, incecik kitabı kütüphaneye geri koyup sek bir J&B içtim, arkasından da iki Xanax yuttum, harcadığım çabanın yorgunluğunu gidermek üzere. Bir şey yapmış olmak için, uykuya dalmadan önce Bethany'ye bir şiir yazdım, çok da vaktimi aldı, şaşırdım buna, çünkü ona eskiden de, birlikte Harvard'dayken, aramız bozulmadan önce, sık sık şiir yazardım, uzun karanlık şiirler. Tanrım, diyorum kendi kendime yalnızca on beş dakika gecikmeyle Vanities’e girerken, umarım Robert Hall'un kucağına düşmemiştir, o salak, göt herifin. Masamıza götürülürken, barın üzerine asılı aynanın önünden geçiyorum ve aynadaki yansımama bakıyorum- köpük iyi duruyor. Bu sabahki Patty Winters Şov'un konusu: Patrick Swayze Sinikleşti mi Sinikleşmedi mi?

Önümden yürüyen şef garsonu izlemek zorunda olduğum için yaklaşırken yavaşlamak zorunda kalıyorum (bütün bunlar ağır çekimde cereyan ediyor), Bethany'nin yüzü benden yana dönük değil, sadece arkadan ensesini görüyorum, kumral saçlarını firketeyle toplamış, yüzünü pencereden yana döndürdüğünde ise profilinin bir kısmını görüyorum, kısa bir an, tıpkı modellere benziyor. Bethany'nin üzerinde ipek bir bluz ve ipek saten karışımı etek var. Önünde, masanın üzerinde, bir şişe San Pellegrino suyunun yanında süet ve dövme demir karışımı, avcı yeşili bir Paloma Picasso çanta duruyor. Saatine bakıyor. Bitişik masadaki çift sigara içmekte ve eğilip Bethany'nin yanağına sürpriz bir öpücük kondurduktan sonra, soğuk bir sesle şef garsondan bizi sigara içilmeyen yere oturtmasını istiyorum. Kibarım, fakat sesim nikotin bağımlılarının beni duymalarına yetecek kadar da yüksek çıkıyor, umarım bu pis alışkanlıklardan dolayı bir parça olsun utanmışlardır.

“Eee?” diyorum. Kollarımı kavuşturmuş ayakta duruyorum, ayağımı sabırsızca yere vurmaktayım.

Şef garson, “Korkarım sigara içilmeyen bölümümüz yok, beyefendi,” diyerek beni bilgilendiriyor.

Ayağımla yere vurmayı kesiyorum ve bakışlarımla ağır ağır lokantayı, daha doğrusu, bistroyu tarıyorum, içimden saçım nasıl görünüyor acaba diye geçiriyorum, birden keşke öbür saç köpüğünü kullansaydım diye düşünüyorum, çünkü saçıma saniyeler önce son bakışımdan bu yana değişti gibi geliyor, bardan masaya yürürken nasıl olduysa biçim değiştirdi sanki. Önüne geçemediğim bir bulantı ılık ılık akıyor içimden, ama bütün bunlar aslında rüya olduğu için, “Yaa, demek ki sigara içilmeyen bölümünüz olmadığını söylüyorsunuz, öyle mi? Yanlış duymadım ya?” diye soruyorum.

“Evet, beyefendi.” Şef garson benden genç, ibne kılıklı, dünyadan haberi yok, işsiz bir aktör kuşkusuz, ekliyor, “Özür dilerim.”

“Eee, bu... çok ilginç. Özrünüzü kabul ediyorum.” Ceylan derisi cüzdanımı çıkarmak üzere elimi cebime atıyorum, bir yirmilik çıkarıp şef garsonun kararsız avucuna sıkıştırıyorum. Paraya bakıyor, ne yapacağını şaşırıyor, ağzının içinde “teşekkür ederim,” diye yuvarlayarak, uykuda yürür gibi çekip gidiyor.

“Hayır, ben teşekkür ederim,” diye seslenerek Bethany’nin karşısındaki yerimi alıyorum, bitişiğimizdeki çifte başımla kibarca selam veriyorum, ve de görgü kurallarının gerektirdiği bir süre onu görmezden gelmeye çalışıyorsam da yapamıyorum. Bethany şahane görünüyor, tıpkı mankenler gibi. Her şey bulanık. Sinirlerim dimdik ayakta. Hummalı, romantik düşünceler.

İlk söylediği, “Harvard'dayken sigara içmez miydin sen?” oluyor. "Puro,” diyorum. “Yalnızca puro.”

“Öyle mi?” diyor

.”Ama bıraktım onu da,” diye yalan atıyorum, derin bir nefes alıyorum, avuçlarımı sıkıca birbirine bastırıyorum, “iyi etmişsin.” Başını sallıyor.

“Dinle, rezervasyon yaptırmakta zorluk çektin mi?” diye soruyorum, hastiiir, yaprak gibi titriyorum. Salaklığımdan, ellerimi masanın üzerine koyuyorum, belki onun dikkatli bakışları altında titremeleri durur diye.

“Burada rezervasyon yaptırmaya gerek yok, Patrick,” diyor beni yatıştırmak istercesine, bir elini uzatıp elimin üzerine koyuyor. “Sakinleş. Gözü dönmüş gibisin.”

“Sa-sa-sakinim,” diyorum, derin bir nefes alıyorum, gülümsemeye çalışıyorum, sonra elimde olmaksızın, kendimi tutama-yarak, “Saçım nasıl?” diye soruyorum.

“Saçın gayet iyi,” diyor. “Şşşt. Gayet iyi.”

“İyiyim. Ben iyiyim.” Yeniden gülümsemeye çalışıyorum ama eminim bir sırıtma gelip yerleşiyor suratıma.

Kısa bir aradan sonra, “Güzel bir takım üzerindeki. Henry Stuart mı?” diye soruyor.

“Hayır,” diyorum, hakaret bu, elbisenin yakasına dokunarak cevaplıyorum, “Garrick Anderson.”

“Çok güzel,” diyor, sonra gerçekten kaygılanmaya başlayarak, “İyi misin Patrick? Demin... yüzün seğirdi de.”

“Dinle. Sersem gibiyim. Washington'dan biraz önce döndüm, sabah Trump'ın uçağıyla geldim,” diyorum hızlı hızlı, gözlerine bakamıyorum. “Harikaydı. Servis falan -hakikaten şahaneydi. Bir içki içmem gerek.”

Gülümsüyor, eğlendi, beni hınzır hınzır süzüyor. “Öyle miydi?” diye soruyor, sesinde bir parça tepeden bakma da yok değil.

“Evet.” Hakikaten bakamıyorum ona, peçeteyi açmak, kucağıma yaymak, açısını düzeltmek, şarap kadehimle ilgileniyormuş gibi yapmak, garson gelsin diye dua etmek bana müthiş bir çabaya mal oluyor, çıkan sessizlik en büyük gürültüden de gürültülü. “Eee, bu sabahki Patty Winters Şov'u izledin mi?”

“Hayır, jogging yapmaya çıkmıştım,” diyor bana, sokularak. “Michael J. Fox hakkındaydı, değil mi?”

“Hayır,” diye düzeltiyorum onu. “Patrick Swayze hakkındaydı.”

“A öyle mi?” diyor, sonra, “Her şeyi birden izlemek zor. Emin misin?”

“Evet. Patrick Swayze. Kesinlikle eminim.”

“Nasıldı?”

“Ee, çok ilginçti,” diyorum, derin bir nefes alıyorum. “Neredeyse münazara gibiydi, sinikleşip sinikleşmedigi hakkında.”

“Sinikleşti mi sence?” diye soruyor, gülümsemeyi sürdürerek.

“Valla, şey, emin değilim,” diye söze başlıyorum güvensizce. “İlginç bir soru. Enine boyuna ele alınmadı. Yani Dirty Dancing'den sonra bence hayır, ama Tiger Warsaw'la... bilemiyorum. Emin değilim.”

Gözlerini dikmiş, yüzünde aynı ifadeyle bana bakıyor.

“Haa, az kaldı unutuyordum,” diyorum, elimi cebime atıyorum. “Sana bir şiir yazdım.” Ona bir kağıt parçası uzatıyorum. “AL” Hasta, kolu kanadı kırık gibiyim, işkencelerdeyim, oynatmama az kaldı.

.”Oh, Patrick.” Gülümsüyor. “Ne tatlı.”

“Şey, öylesine bir şey işte,” diyorum, mahcup mahcup önüme bakıyorum.

Bethany kağıt parçasını alıp açıyor.

“Oku,” diye üsteliyorum coşarak.

Anlamadan, şaşırarak, gözlerini kısarak kağıda bakıyor, sonra kağıdı çeviriyor, arkasında bir şey yazılı mı diye. Sonra nihayet bunun kısa bir şey olduğunu kavrıyor, dönüp sayfanın ön yüzüne çiziktirilmiş kırmızı harflere bakıyor.

“Bir tür haiku, biliyor musun?” diyorum. “Okusana. Hadi.”

Boğazını temizliyor ve bir duraksadıktan sonra ağır ağır okumaya başlıyor, sık sık yarıda keserek. “Duvarın üzerindeki zavallı zenci. Bak ona.” Duruyor ve gene gözlerini kısarak kağıda bakıyor, duraksadıktan sonra devam ediyor. “Bak zavallı zenciye. Bak zavallı zenciye... duvarın... üzerindeki.” Gene duruyor, duraksıyor, bana bakıyor, aklı karıştı, sonra gene kağıda bakıyor.

“Devam et,” diyorum, etrafa bakınarak bir garson aranıyorum. “Bitir.”

Boğazını temizliyor ve kağıda gözlerini dikerek fısıltıdan da alçak bir sesle geri kalanını okumaya çalışıyor. “Sik onu... sik duvarın

üzerindeki zenciyi.. .” Yeniden duraksıyor, sonra bir iç geçirerek son cümleyi de okuyor. “Siyah adam... ge... geri zekalıdır?”

Bitişik masadaki çift bakışlarını ağır ağır bize doğru çeviriyor. Adam donakalıyor, kadının suratındaysa aynı derecede dehşetengiz bir ifade. Alev saçan bakışlar yollayarak, kadının bakışlarını önündeki siktiğimin salatasına indirmesini sağlıyorum sonunda.

“Hmm, Patrick” diyor Bethany, boğazını temizliyor, gülümsemeye çalışıyor, kağıdı bana geri veriyor. “Evet? Eee?” '

“Görüyorum ki-” diyor, düşünüyor- “sosyal adaletsizlik... duygun hâlâ...” -yeniden gırtlağını temizliyor, gözlerini indiriyor- “hâlâ yerinde.”

Kağıdı ondan alıyorum, cebime sokup gülümsüyorum, gene de umursamaz bir ifade takınmaya çalışıyorum, göçtüm sanmasın diye dik duruyorum. Masamıza bakan garson geliyor, hangi marka biraları var diye soruyorum.

“Heineken, Budweiser, Amstel Light,” diye sıralıyor.

“Başka?” Bethany'ye bakarak elimle garsona devam etmesini işaret ediyorum.

“Şeey... hepsi bu kadar... efendim.”

' “Corona yok mu? Kirin yok mu? Grolsch? Moretti?” diye soruyorum şaşkın, kızgın.

“Kusura bakmayın efendim, ama hayır. Yalnızca Heineken, Budweister, Amstel Light.”

“Çılgınlık bu,” diyerek iç çekiyorum. “Bana sek bir J&B, buzlu. Hayır, bir Absolut Martini. Hayır, buzsuz J&B.”

“Bana da bir San Pellegrino daha,” diyor Bethany.

“Bana da aynısından,” diye ekliyorum çabucak, masanın altında bacağım önüne geçilmez biçimde seğirmekte.

“Peki. Spesiyalitelerimizi öğrenmek ister misiniz?” diye soruyor.

“Kesinlikle,” diyorum tükürür gibi, sakinleşiyorum, yatıştırıcı bir gülümsemeyle Bethany'ye bakıyorum.

“Emin misiniz?” Gülüyor garson.

“Lütfen” diyorum menüyü inceleyerek, hiç komik bulmuyorum.

“İştah açıcılardan güneşte kurutulmuş domates ve poblano biberi, sarı havyarım var, ayrıca taze andiv çorbam da var.”

“Dur bi dakka, dur bi dakka,” diyorum, elimi kaldırıp onu susturuyorum. “Ağır ol.”

“Buyrun?” diye soruyor garson, şaşaladı.

“Havyarım var, çorbam var, ne demek? lokantamızda var diyeceksin,” diye düzeltiyorum. “Güneşte kurutulmuş domatesler senin değil. Lokantanın. Poblano biberleri senin değil. Lokantanın. Biraz daha net olmalısın. Öylesine söylüyorum, aklında bulunsun diye.”

Afallayan garson Bethany'ye bakıyor, Bethany, “Andiv çorbasını nasıl getiriyorsunuz?” diye sorarak durumu ustaca kurtarıyor.

“Şeey... soğuk olarak,” diyor garson, deminki parlamamın etkisinden tamamen kurtulmuş değil, çok çok çok sinirli biriyle muhatap olduğunu sezdi. Ürküyor, yeniden susuyor.

“Devam,” diye üsteliyorum. “Lütfen devam et.”

“Soğuk olarak veriyoruz,” diye yeniden giriyor söze. “Antre olarak da mango dilimli keler balığımız, börek üzerine levrekgiller sandviçi, üzerine akçaağaç şurubu veriyoruz ve de,” -yeniden elindeki listeye bakıyor- “pamukla.”

“Mmmm, nefise benziyor. Pamuk ha, mmmm,” diyorum, ellerimi iştahlı iştahlı ovuşturarak. “Bethany, sen?”

“Ben, yanında pırasa ve kuzukulağı ile Meksika suşisi alacağım,” diyor Bethany. “Ayrıca da andiv... fındık soslu.”

“Siz efendim?” diye soruyor garson ürkekçe.

“Bense...” duruyorum, mönüye çarçabuk bir göz atıyorum. “Çam fıstıklı mürekkep balığı alacağım, bunun yanında bir de lütfen bir dilim keçi peynirinden, de chèvre yani” -yanlış telaffuzum karşısında yüzünün seğirip seğirmediğini görmek için Bethany'ye dönüp bakıyorum- “ve de, ve de... yanında, yanında... ha, bir parça salsa.”

Garson başıyla onaylıyor, çekiliyor, baş başayız.

“Eee?” Bethany gülümsüyor, masanın hafifçe sarsıldığını fark ediyor.

“Bacağın... rahatsız mı?”

“Bacağım? Oh.” Önce bacağıma, sonra ona bakıyorum. “Şey. den... müzikten. Müziğe bayıldım da. Çalan müziğe.”

“Nedir çalan?” diye soruyor, başını yana yatırıyor, barın üzerine tavana tutturulmuş hoparlörlerden gelen New Age asansör müziğini duymaya çalışıyor.

“Şey... Sanırım Belinda Carlisle,” diye tahmin yürütüyorum “Emin değilim.”

“Fakat...” diye söze başlıyor, sonra susuyor. “Aman, boşver.'

“Fakat ne?”

“Şarkı söyleyen birini duymuyorum ben.” Gülümsüyor, uysal uysal bakışlarını indiriyor.

Bacağımı yatıştırıyorum ve dinlermiş gibi yapıyorum. “Fakat bu onun şarkılarından biri,” diyorum, sonra da yarım ağız ekliyorum, “galiba adı da Heaven Is a Place on Earth. Bilirsin.”

“Baksana,” diyor, “son zamanlarda hiç konsere gittin mi?”

“Hayır,” diyorum, açacak konu mu kalmamıştı diyorum içimden, “canlı müzik sevmem.”

“Canlı müzik demek?” diye soruyor, ilgisi uyandı, San Pellegrino'sunu yudumluyor.

“Hu. Bilirsin. Grup mesela,” diye açıklıyorum,' yüzündeki ifadeden tamamıyla yanlış şeyler söylediğimi seziyorum. “Haa, unutuyordum. U2'yu seyrettim ama.”

“Nasıllardı?” diye soruyor. “Yeni CD'leri epey hoşuma gitti.”

“Müthiştiler, kesinlikle müthiştiler. Kesinlikle...” Ne diyeceğimi bilemediğimden susuyorum. Bethany kaşlarını havaya kaldırıyor, daha fazlasını öğrenmek arzusunda. “Kesinlikle... İrlandalıydılar.”

“Sahnede oldukça iyi olduklarını duydum,” diyor, sesinde hafif, müzikal bir tını var. “Başka neden hoşlanıyorsun?”

“Eh, işte bildiğin şeyler,” diyorum, takıldım kaldım. “The Kingsmen, 'Louie, Louie’ falan... öyle şeyler.”

“Oh, Patrick,” diyor, yüzümü dört bir yandan inceleyerek.

“Ne?” Panikliyorum, elim hemen saçıma gidiyor. “Fazla mı köpük sürmüşüm? The Kingsmen i sevmez misin?”

“Hayır.” Gülüyor. “Okuldayken bu kadar bronz tenli olduğunu hatırlamıyorum.”

“Ama bronz tenliydim gene de değil mi?” diye soruyorum. “Sevimli Hayalet Casper'a falan benzemiyordum, değil mi?” Dirseğimi masanın üzerine dayayıp bisepsimi sıkıyorum, kasa dokunmasını söylüyorum. İsteksizce dokunduktan sonra, sorulanını sürdürüyorum. “Gerçekten, Harvard'da bu kadar bronz tenli değildim, öyle mi?” diye soruyorum endişeli ses taklidi yaparak, ama gerçekten endişeyle.

“Hayır, hayır.” Gülüyor. “84 mezunlarının George Hamilton'ıydın sen, emin ol.”

“Teşekkürler,” diyorum, rahatladım.

Garson içkilerimizi getiriyor- iki şişe San Pellegrino. Sahne İki.

“Sen neredeydin... Mili...? Tafetta? Neydi adı?” diye soruyorum. Vücudu, teni, sımsıkı ve pembe görünüyor.

“Millbank Tweed,” diyor. “Çalıştığım şirket.”

“Eee,” diyorum, bardağıma bir şeyil limon sıkarken. “Harika bir şey. Hukuk okumak yaramış bakıyorum.”

“Sen... P & P'desin, değil mi?” diye soruyor.

“Evet,” diyorum.

Duruyor, susuyor, bir şey söylemek istiyor, söylesin mi söylemesin mi düşünüyor, sonra soruveriyor: “Fakat... ailen şeyin sahibi değil miydi...”

“Bundan bahsetmek istemiyorum,” diyorum, sözünü keserek. “Fakat, evet Bethany. Evet.”

“Sen de hâlâ P & P'de mi çalışıyorsun?” diye soruyor.

Heceler teker teker birbirinden kopuyorlar ve gelip başımın içinde patlıyorlar.

“Evet,” diyorum, etrafa kaçamak bakışlar fırlatarak.

“Fakat-” kafası karıştı. “Senin babanın-”

“Evet, elbette,” diyorum, sözünü keserek. “Pooncakes'de focaccia yemiş miydin hiç?”

“Patrick”

“Evet?

“Bir sorun mu var.”

“işten bahsetmek istemiyorum o kadar...” duruyorum. “O kadar.” “Neden?”

“Çünkü nefret ediyorum da ondan,” diyorum. “Simdi dinle bak, Pooncakes'i denedin mi hiç? Bana kalırsa, Miller onu suiistimal etti.”

“Patrick,” diyor tane tane. “İş konusunda bu kadar gerginsen neden bırakıvermiyorsun? Çalışmaya ihtiyacın yok.”

“Çünkü,” diyorum, gözlerimi gözlerine dikerek. “Düzene... uymak... istiyorum...”

Uzun bir sessizlikten sonra gülümsüyor. “Anlıyorum.” Bir sessizlik daha oluyor.

Bunu ben bozuyorum. “Bunu, nasıl diyeyim, iş hayatına yeni bir yaklaşım olarak ele alabilirsin,” diyorum.

“Ne kadar da” -duralıyor- “sağduyulusun.” Tekrar duralı-yor. “Ne kadar, ımmm, gerçeklik duygusu.”

Öğle yemeği kah bir ızdırap, kah çözülmesi gereken bir bilmece, kah bir engel, derken zahmetsizce düze çıkıyoruz ve ben becerikli bir performans göstermeyi başarıyorum- galebe çalan zekam işin içine giriyor ve onun beni ne kadar arzuladığını sezdiğini söylüyor, ama ben kendimi geri çekiyor, bağlamıyorum.

O da bağlamıyor, ama benimle kırıştırmayı da sürdürüyor. Beni yemeğe çağırmakla bir sözünü yerine getirdi ve de mürekkep balığı sofraya geldiğinde, bu söz tamamen yerine getirilmedikçe kendime gelemeyeceğimi düşünerek panikliyorum. Masamızın yanından geçen erkekler onu fark ediyor. Bazen sesimi alçaltıp bir fısıltı haline getiriyorum. Sesler duyuyorum- gürültüler, esrarengiz sesler, kafamın

içinde; ağzı açılıyor, kapanıyor, mürekkep balığını yutuyor, gülümsüyor, dudak boyasıyla sıvanmış bir mıknatıs gibi beni kendisine çekiyor, faks makineleriyle ilgili bir şeyden söz ediyor, iki kere. Sonunda buzlu bir J&B, sonra da konyak ısmarlıyorum. Bethany naneli Hindistan cevizli bir sorbe alıyor. Dokunuyorum, masanın öte yanından uzanarak elini tutuyorum, arkadaşçadan öte. Vanities e güneş doluyor, lokanta boşalıyor, saat üçe geliyor. Bir kadeh Chardonnay ısmarlıyor, sonra bir tane daha, sonra hesabı istiyor. Gevşedi, fakat bir şey oluyor. Kalp atışlarım hızlanıyor, yavaşlıyor, derken normalleşiyor. Dikkatle dinliyorum. Zamanında hayal edilen olasılıklar tuzla buz oluyor. Gözlerini indiriyor, kaldırıp baktığında da ben benimkilerini indiriyorum.

“Eee,” diye soruyor. “Biriyle beraber misin?”

“Aslında sade bir hayat sürüyorum,” diyorum düşünceli bir sesle, hazırlıksız yakalandım.

“Ne demek bu?” diye soruyor.

Bir yudum konyak alıyor ve kendi kendime hafifçe gülümsüyorum, onunla oynuyorum, ümitlerini, yeniden birleşme rüyalarını yıkıyorum.

“Biriyle beraber misin, Patrick?” diye soruyor. “Haydi, söyle.” Evelyn'i düşünerek kendi kendime mırıldanıyorum. “Evet.” “Kim?” diye soruşunu duyuyorum.

“Çok büyük bir şişe Desyrel,”' diyorum uzaklara karışıp giden bir sesle, birden hüzünleniyorum.

“Nee?” diye soruyor, gülümsüyor fakat sonra bir şeyin farkına varıyor ve başını sallıyor. “İçki içmemeliydim.”

“Yok, hayır, gerçekten beraber olduğum biri yok,” diyorum, daldığım yerden çekip çıkarıyorum kendimi, sonra mekanik bir sesle, “demek istediğim, kim kiminle gerçekten beraber ki? Birileriyle gerçekten beraber olan birisi var mı ki? Sen benimle beraber miydin? Beraber? Ne demek ki bu? Ha! Beraber? Ha! Gerçekten anlıyorum. Ha!” Gülüyorum.

Bunu yiyor, sonra başıyla onaylayarak, “Biraz karışık da olsa, bu dediğinde mantıklı bir yan var sanıyorum,” diyor.

Uzun bir sessizlik daha, sonra ürküntüyle bir sonraki soruyu soruyorum: “Eee, sen biriyle birlikte misin?”

Kendinden hoşnut gülümsüyor, önüne bakmayı sürdürerek, benzersiz bir açık sözlülükle itiraf ediyor, “Eee, şey, evet bir erkek arkadaşım var ve-”

“Kim?”

“Ne dedin?” İrkilerek başını kaldırıyor. “Kim o? Adı ne?” “Robert Hall. Neden?” “Salomon Brothers'da mı?” “Hayır, şef.”

“Salomon Brothers'da mı?”

“Patrick, o şef, yani aşçıbaşı. Ve bir restoranın ortağı.”

“Hangisinin?”

“Ne fark eder?”

“Hayır, gerçekten, hangisi?” diye soruyorum, sonra alçak sesle, “Zagat rehberimden silip atmak istiyorum o restoranı.”

“Dorsia diye bir yer,” diyor, sonra, “Patrick, iyi misin sen?”

Evet, beynim infilak ediyor ve karnım içinden yırtılarak açılıyor - spastik, asidik, gastrik bir reaksiyon; silme küçük, be^ aşçıbaşı şapkalarından oluşan yıldızlar ve gezegenler, koca koca galaksiler gözümün önünden uçarcasına geçiyorlar. Boğulurcasına bir soru daha soruyorum.

“Neden Robert Hall?” diye soruyorum. “Neden o?”

“Şey, bilmiyorum,” diyor, biraz çakırkeyf. “Yirmi yedi yaşında olmakla ilgili herhalde ve de-”

“Öyle mi? Ben de o yaştayım. Manhattan'ın yarısı da. Ne olmuş? Bu Robert Hall'la evlenmek için bahane değil.”

'Evlenmek mi?” diye soruyor, gözleri iri iri açılıyor, savunmaya geçiyor. “Öyle bir şey dedim mi?”

“Evlendim demedin mi?”

“Hayır, demedim, ama kimbilir.” Omuzlarını silkiyor. “Evlenebiliriz.”

“Ha-ri-ka.”

“Dediğim gibi, Patrick,” -bana kötü kötü bakarmış gibi yapıyor, şakacıktan, midemi bulandırıyor- -sanırım biliyorsun, eee, zaman geçiyor. Şu biyolojik saat tık tık etmekten vazgeçmiyor,” diyor, düşünüyorum: Aman tanrım, bunu itiraf etmesi için sadece iki kadeh Chardonnay içmesi yetecek miydi? Nasıl da hafif sıklet. “Çocuk istiyorum.”

“Robert Hall'dan mı?” diye soruyorum, inanamayarak. “Yok artık, Kaptan Lou Albano'dan yap bari. Seni kesinlikle anlamıyorum Bethany.”

Peçetesini elliyor, gözlerini indiriyor, sonra garsonların akşam servisi için masa çıkardıkları yaya kaldıranına bakıyor. Ben de onları seyrediyorum. “Peki neden sende bir düşmanlık seziyorum, Patrick?” diye soruyor usulca, sonra şarabından bir yudum alıyor.

“Belki de düşman olduğum içindir,” diyorum tükürürcesine. “Belki de sen sezdiğin içindir.”

“Aman tanrım, Patrick,” diyor, yüzümü inceliyor, gerçekten keyfi kaçtı. “Robert'la senin arkadaş olduğunuzu sanıyordum.”

“Ne?” diye soruyorum. “Aklım karıştı da.”

“Robert'la sen arkadaş değil miydiniz?” Duruyorum, kuşkuluyum. “Arkadaş mıydık?” “Evet, Patrick, öyleydiniz.”

“Robert Hall, Robert Hall, Robert Hall,” diye mırıldanıyorum kendi kendime, hatırlamaya çalışarak. “Burslu öğrenci? Mezuniyet sınıfımızın başkanı?” Bir saniye daha düşünüyorum, sonra ekliyorum, “Çenesi doğrudan boynuyla birleşen hani?”

“Hayır, Patrick,” diyor. “Öbür Robert Hall.”

“Onu öbür Robert Hall'la mı karıştırıyorum?”

“Evet, Patrick,” diyor bıkkınlıkla.

Gözlerimi yumup içimi çekiyorum. “Robert Hall. Hani ana-babası, ne derler, Washington'ın yarısına sahip olan Robert Hall mu? Hani” -yutkunuyorum- “takım kaptanı olan mı? Bir doksan boyunda?”

“Evet,” diyor. “O Robert Hall.”

“Ama...” Duruyorum.

“Evet? Ama, ne?” cevabıma hazırlanıyor gibi. “Ama o ibneydi” diye çıkarıyorum baklayı ağzımdan. “Hayır, değildi, Patrick,” diyor, apaçık gücendi. “İbne olduğundan kesinlikle eminim,” diyorum başımı sallayarak.

“Nasıl bu kadar kesinlikle emin oluyorsun?” diye soruyor, hiç hoşlanmadı bu işten.

“Çünkü yurtta kalan tiplere -benim binadakilere değil ama-partilerde kendini, şey, sırayla yaptırırdı, bağlattırırdı filan. En azından ben öyle duydum,” diyorum sır verir gibi, sonra hayatımda hiç olmadığı kadar utanarak, itiraf ediyorum, “Bak Bethany, bir keresinde bana... şey yani, benimkini ağzına almayı teklif etmişti. Şeyde, m, kütüphanenin medeni hukuk bölümünde.”

“Aman tanrım,” diyor soluğu kesilerek, yüzünde iğrenme ifadesi. “Hesap nerede?”

“Robert Hall tezini Babar üzerine yazdığı için atılmadı mıydı? Ya da Babar gibi bir şey?” diye soruyorum. Fil Babar. Şey, aman tanrım, Fransızların fili Babar?”

“Ne diyorsun sen allahaşkına?”

“Dinle beni,” diyorum. “Kellogg'daki meslek lisesine gitmemiş miydi? Kuzeybatıda, hani?”

“O okulu bırakmıştı,” diyor.

“Dinle.” Eline dokunuyorum.

Gözlerini kırpıştırıp elini geri çekiyor.

Gülümsemeye çalışıyorum. “Robert Hall ibne değil.”

“Ondan emin olabilirsin,” diyor fazlaca kendini beğenmiş bir sesle. Robert Hall yüzünden gözü döner mi insanın? “Öyle mi, aptal kancık seni,” diyecek yerde, yatışıma bir sesle, “Eminim, eminim,” diyorum sonra, “Bana onu anlat. Aranız nasıl onunla, onu bilmek istiyorum,” sonra gülümseyerek, öfkeyle, köpürerek, özür diliyorum. “Özür diliyorum.”

Biraz zaman alıyor, ama sonunda pes ediyor, bana bakıp gülümsüyor, ben yeniden, “Haydi anlat, daha anlat,” diyorum, sonra alçak sesle, hafif bir sırıtışla, “Amını yarıp açmak isterdim senin,”

diyorum. Chardonnay biraz gevşetti onu, o yüzden yumuşuyor, dili çözülüyor.

O yakın geçmişini anlatırken ben başka şeyler düşünüyorum: hava, su, gök, zaman, bir an, ona dünyadaki bütün güzel şeyleri göstermek istediğim bir zaman noktası. İçini açmalar, yeni başlangıçlar, benim şu anki görüş alanımın dışında olup biten şeyler için sabrım yok. Harvard'a ilk girdiğim yıllarda Cambridge'de bir barda tanıştığım bir genç kız, bir birinci sınıf öğrencisi, “Hayat sonsuz olasılıklarla doludur,” demişti. Kız bu böbrek taşı kıymetinde inciyi savururken yemekte olduğum çerezleri bütün bütün yutup boğulmamak için yiğitçe çaba sarf etmiştim, sakince bir Heineken’in geri kalanıyla onları mideye yollamış, gülümsemiş ve dikkatimi bir köşede oynanan dana vermiştim. Söylemeye gerek yok, kız ikinci senesini göremedi. O kış, cesedini Charles Irmağında buldular, başı gövdesinden ayrılmış, üç mil ötedeki bir ağacın alt dallarından birine saçlarından düğümlenmiş olarak bulunmuştu. Harvard'daki öfkelerim şimdikilerden çok daha az şiddet doluydu ve tiksintimin kaybolacağını umut etmek de yararsız- hiç yolu yok.

“Oo, Patrick,” diyor. “Hâlâ aynısın. Bu iyi mi, kötü mü, bilemiyorum.”

“İyi olduğunu söyle.”

“Neden? Öyle mi?” diye soruyor, alnını kırıştırarak. “Öyle miydi? Eskiden?”

“Kişiliğimin sadece bir yüzünü tanıyordun,” diyorum. “Öğrenciyi.”

“Ya, sevgiliyi?” diye soruyor, sesi bana insani bir şeyi hatırlatıyor.

Bakışlarım buz gibi, hiç etkilenmeksizin yüzüne düşüyor, dışarıda sokakta salsaya benzeyen bir müzik bangır bangır çalmakta. Garson sonunda hesabı getiriyor.

“Ben ödeyeceğim,” diyorum içimi çekerek.

“Hayır,” diyor, el çantasını açarak. “Seni ben davet ettim.”

“Ama benim platin American Express kartım var,” diyorum ona.

“Benim de var,” diyor, gülümseyerek.

Duruyorum, sonra, onun kartını hesabın geldiği tepsinin üzerine koymasını seyrediyorum. Ayağa kalkmazsam şiddetli kasılmalar

gelecek. “Feminizm. Vauw.” Gülümsüyorum, etkilenmedim.

Ben erkekler tuvaletinde yediklerimi kusar, hazmedilmemiş haliyle tabakta olduğundan daha az mor görünen mürekkep balığını çıkarırken, o dışarıda, yaya kaldırımında bekliyor. Vanites'den dışarı sokağa çıkıp Wayfarer'larımı gözüme takıyorum, kendi kendime bir şeyler mırıldanıyorum, sonra onun yanağına bir öpücük konduruyor, bir hikaye uyduruyorum. “Kusura bakma, beklettim. Avukatımı aramam gerekti de.”

“Yaa?” ilgilenirmiş numarası yapıyor -sersem kancık. “Bir arkadaşın işi vardı da.” Omuz silkiyorum. “Bobby Chambers. Hapiste. Bazı dostları, yani, şey, aslında sadece ben, savunmasına yardımcı olmaya çalışıyoruz,” diyorum yeniden omuz silkerek, sonra konuyu değiştiriyorum. “Dinle.” “Evet?” diye soruyor, gülümseyerek. “Geç oldu. Büroya dönmek istemiyorum,” diyorum Rolex'ime bir göz atarak. Batmakta olan güneşin saçtığı ışınlar bir an onun gözlerini kamaştırıyor. “Neden sen bana gelmiyorsun?” “Ne?” Gülüyor.

“Neden bana gelmiyorsun?” diye öneriyorum.

“Patrick.” Kışkırtıcı biçimde gülüyor. “Ciddi misin?”

“Bir şişe Pouilly-Fuisse'im var, soğutulmuş, ne dersin?” diyorum, kaşlarımı havaya kaldırarak.

“Bak, bu teknik Harvard'da işe yarayabilirdi ama” -gülüyor,-”hmmm, artık büyüdük ve de...” Susuyor.

“Ve de... ne?” diye soruyorum.

“Öğle yemeğinde şarap içmemeliydim,” diyor yeniden.

Yürümeye başlıyoruz. Dışarıda hava korkunç sıcak, nefes alınamıyor. Gündüz değil, gece değil. Gökyüzü sarı gibi. Sırf onu etkilemek için Duane ile Greenwich'in köşesinde duran dilenciye bir dolar veriyorum.

“Bak, hadi gel,” diyorum yeniden, neredeyse ağlamaklı bir sesle. “Hadi gel.”

“Gelemem,” diyor. “Ofisimdeki havalandırma bozuk, ama gelemem, isterdim, ama gelemem.”

“Amaan hadi gel,” diyorum, omuzlarını kavrıyorum, dostça sıkıyorum.

“Patrick, ofise geri dönmem gerek” diye homurdanıyor, isteksizce karşı koyuyor.

“Ama sıcaktan pişeceksin orda,” diye hatırlatıyorum. “Başka çarem yok.”

“Hadi.” Sonra aklını çelmek amacıyla ekliyorum, “1940 yapımı dört parçalık som gümüşten Durgin Gorham çay ve kahve takımım var, sana onu göstermek istiyorum.”

“Gelemem.” Gülüyor, güneş gözlüklerini takıyor.

“Bet-ha-ny,” diyorum, sesimde yapmacık bir uyarı tonuyla.

“Dinle,” diyor, pes etti. “Sana bir Dove çikolatası alayım. Bir Dove çikolatasıyla yetin.”

“İnanamıyorum. O çikolatanın sadece üstünü kaplayan tabakada kaç gram yağ, kaç gram sodyum olduğunu biliyor musun?” Korkmuş taklidi yaparak soluğumu tutuyorum.

“Hadii,” diyor. “Senin bundan endişelenmen için bir neden yok ki.”

“Sana hadii,” diyorum, bir parça önden gidiyorum ki, saldırganlığımı sezmesin diye. “Dinle, bir içki içmeye gel bana, sonra Dorsia ya gideriz, Robert'la tanışırım, olur mu?” Geri geri yürümekteyim şu anda. “Lütfen, ha?”

“Patrick, yalvarıyorsun sen.”

“Şu Durgin Gorham çay takımını sana gerçekten göstermek istiyorum.” Duruyorum. “Lütfen, ha?” Gene duruyorum. “Üç bin beş yüz dolara patladı bana.”

Ben durduğum için o da duruyor, başını indiriyor, kaldırdığında şakakları, yanakları, hafif bir ter tabakasıyla kaplı, çok hafif. Terledi. Kendi kendine gülümseyerek iç geçiriyor. Saatine bakıyor.

“Eee?” diyorum.

“Gelirim ama...” diye söze başlıyor.

“Ev-veet?” diye soruyorum.

“Gelirim ama önce bir telefon etmem lazım.”

“Hayır, söz konusu değil,” diyorum, bir taksiye el ederek ”Benden edersin telefonunu.”

“Patrick,” diye karşı çıkıyor. “Bak hemen şurada bir telefon var.”

“Hadi gidelim,” diyorum. “İşte taksi.” Takside, Batı Yakası'nın yukarısına doğru yol alırken, “O şarabı içmemeliydim,” diyor. “Sarhoş musun?”

“Hayır,” diyor, birinin taksinin arka koltuğunda unuttuğu bir Sefiller programıyla yelpazelenerek. Taksi havalandırmalı değil, iki pencere de açık olduğu halde yelpazelenmeye devam ediyor. “Sadece birazcık... çakırkeyfim.”

İkimiz de sebepsiz yere gülüyoruz, Bethany bana sokuluyor, sonra bir şeyi fark ederek geri çekiliyor. “Kapıcın var, değil mir diye soruyor kuşkulu bir sesle.

“Evet.” Gülümsüyorum, tehlikenin nasıl da yakınında olduğunu fark etmeyişinden dolayı tahrik oluyorum.

Dairemdeyiz. Salonda bir aşağı bir yukarı gidiyor, bir yandan da başını sallayarak onaylıyor, “Çok güzel. Mr. Bateman, çok güzel.” Bu arada ben kapıyı kilitliyorum, iyice sürgülenip sürgülenmediğini kontrol ediyorum, sonra bara gidip bir bardağa biraz J&B dolduruyorum, o ise Wurlitzer jukebox'ı okşayarak incelemekte. Hafiften homurdanmaya başladım, ve ellerim öylesine titriyor ki, buz koymaktan vazgeçiyorum. İşte oturma odasındayım, o başını kaldırmış şöminenin üzerinde asılı olan David Onica’ya bakarken, ben arkasına geçip duruyorum. Başını yana eğiyor, resmi inceliyor, sonra kıkırdamaya başlıyor, bana bakıyor, şaşalıyor, sonra gene dönüp Onica'ya bakıyor, hâlâ gülmekte. Ne var diye sormuyorum - umurumda mı sanki. İçkiyi bir dikişte bitirerek, geçen hafta Wall Street'te büromun yakınlarındaki bir nalburdan aldığım yepyeni bir çivi atan tabancayı sakladığım beyaz meşeden Anahol silah dolabına gidiyorum. Ellerime siyah deri eldivenler geçirdikten sonra çivi tabancasının dolu olup olmadığını kontrol ediyorum.

“Patrick?” diye soruyor Bethany, hâlâ kıkırdamakta.

“Evet?” diyorum, ekliyorum, “Canımın içi?”

“Kim astı Onica'yı?”

“Sevdin mi?” diye soruyorum.

“Güzel de, fakat...” Susuyor, sonra, “ters asıldığından emin gibiyim.” “Ne?”

“Kim astı Onica’yı?”

“Ben astım,” diyorum, arkam hâlâ ona dönük olarak.

“Onica’yı tepetaklak asmışsın.” Gülüyor.

“Hmmm?” Silah dolabının yanında ayakta duruyorum, çivili tabancayı elimde tartıyorum, eldivenli elimi ağırlığına alıştırıyorum.

“Tepetaklak duruyor, inanamıyorum,” diyor. “Ne kadar zamandır böyle bu?”

“Bin yıldır,” diye fısıldıyorum, arkama dönüyorum, ona yaklaşıyorum.

“Ne?” diye soruyor, hâlâ Onica’yı incelemekte. “Ne işin var siktiğimin Robert Hall’uyla senin, dedim,” diye fısıldıyorum.

“Ne dedin?” Yavaş çekimde gibi, bir film sahnesi gibi, arkasına dönüyor.

Çivili tabancayı ve eldivenli ellerimi görünceye kadar bekliyorum, sonra haykırıyorum, “Ne işin var siktiğimin Robert Hall’uyla senin?”

Belki içgüdüsel olarak, belki bir şeyler hatırladığı için kapıya doğru nafile bir atakta bulunuyor, çığlık atıyor. Chardonnay onun reflekslerini ağırlaştırdıysa, içtiğim viski de benimkileri keskinleştirdi, hiç zorlanmadan sıçrayıp onun önüne geçiyorum, kaçmasına mani oluyorum, onu kafasına indirdiğim dön kabza darbesiyle bayıltıyorum. Onu sürükleyecek oturma odasına geri götürüyorum, beyaz pamukludan Voilacutro bir çarşafa uzatarak kollarını iki yana açıyorum, ellerini avuçları yukarı gelecek biçimde kalın döşeme tahtalarının üzerine yerleştiriyorum ve de her bir elinin gelişigüzel üç parmağını uçlarından tahtaya çiviliyorum. Bu bilincinin yerine gelmesine yol açıyor ve haykırmaya başlıyor. Gözlerine, ağzına, burun deliklerine Mace spreyi sıktıktan sonra, başının üstüne Ralph Lauren bir devetüyü palto geçiriyorum, bu çığlıkları boğuyor, bir miktar. İkisi de tamamen çivilerle kaplanıncaya kadar her iki eline de çivi sıkıyorum -birbirlerinin üzerine binmiş, birbirlerini sıkıştıran öbek

öbek çiviler, doğrulup kalkması imkansız artık. Beni bir parça hayal kırıklığına uğratan ayakkabılarını çıkarmak zorundayım, ama ayaklarını deli gibi yere vurup duruyor, kendinden lekeli beyaz meşenin üzerinde kara oyuklar bırakıyor. Bu esnada ona “Seni kancık,” diye bağırıyorum, derken sesim pürtük pürtük bir fısıltı haline geliyor, kulağına “Amcık seni,” diye hırlıyorum.

Nihayet, paltoyu yüzünden çektiğimde, azap içinde yalvarmaya başlıyor ya da en azından yalvarmaya çalışıyor, adrenalin bir anlığına acıyı bastırıyor. “Patrick, aman tanrım, yapma, lütfen, aman tanrım, bırak beni...” Fakat beklenebileceği üzere, acı geri geliyor -geri gelmemesi mümkün değil, çok yoğun- yeniden bayılıyor ve baygınken kusuyor, başını yukarıya kaldırmak durumundayım, kusmuğuyla boğulmasın diye, sonra gene Mace sıkıyorum. Yere çivilemediğim parmaklarını ısırarak koparmaya çalışıyorum, sol başparmağında hemen hemen sonuç alıyorum, dişlerimle kemire kemire bütün etini sıyırıp kemiği meydana çıkarıyorum, sonra gene Mace'liyorum onu, gereksiz yere, bir kere daha. Çığlık atarak kendine gelmesi ihtimaline karşı devetüyü paltoyu başının üzerine örtüyorum, sonra olup bitenleri videoya çekmek için avuç içi büyüklüğündeki Handycam Sony kamerayı ayağa yerleştiriyorum. Tripodun üzerindeki makine otomatikte çalışmaya başlar başlamaz, makasla elbiselerini kesmeye başlıyorum ve göğsüne gelince makası gelişigüzel saplıyorum, kazara (istemeden) sutyenin üzerinden meme uçlarından birini kesip koparıyorum. Elbisesini yırtıp açtığımda yeniden çığlık atmaya başlıyor, Bethany'nin üzerinde sadece sağ tarafı kandan koyulaşan sutyeniyle sidikten sırılsıklam olan donu kalıyor, onları sonraya saklıyorum.

Üzerine eğiliyorum ve çığlıklarını bastıran bir sesle, “Haykırmaya çalış, haykır, devam et haykırmaya...” diye bağırıyorum. Bütün pencereleri ve terasıma açılan kapıyı açtım, onun üzerinde ayakta duruyorum, ağız açılıyor, çığlık bile çıkmıyor anık, sadece korkunç, gırtlaktan gelen, hayvan sesi gibi sesler, bazen kusma sesleri giriyor araya. “Bağır, yavrum,” diye yüreklendiriyorum onu, “devam et, bağır.” Eğiliyorum, yüzünün daha da yakınma geliyorum, saçını elimle geriye itiyorum. “Hiç kimsenin umurunda değil. Hiç kimse senin yardımına gelmeyecek...” Yeniden çığlık atmaya çalışıyor, ama

bilincini kaybetmekte ve sadece cılız bir inilti çıkarıyor. Onun bu çaresizliğinden faydalanarak eldivenlerimi çıkarıyorum, zorla ağzını açıyorum, makasla dilini kesiyorum, kolaylıkla ağzından çekip çıkarıyorum, avucumda tutuyorum, sıcak, kanları akıyor, ağzında olduğundan daha küçük görünüyor, dili alıp duvara fırlatıyorum, ıslak bir sesle yere düşmeden önce bir an duvara yapışıp kalıyor. Ağzından oluk gibi kan akıyor, başını kaldırıyorum, kandan boğulmasın diye. Sonra ağzından düzüyorum onu, boşaldıktan ve ağzından çıkardıktan sonra, biraz daha Mace sıkıyorum.

Sonra, kısa süreliğine bilinci yerine geldiğinde, Harvard'daki birinci yılımda kız arkadaşlarımdan birinin verdiği mezuniyet kepini kafama geçiriyorum.

“Hatırladın mı bunu?” diye bağırıyorum, tepesinde durarak. “Şuna da bak!” diye bağırıyorum zafer kazanmış bir sesle, elimdeki puroyu havaya kaldırıyorum. “Hâlâ puro içiyorum. Ha, gördün mü? Puro bu.” Puroyu titremeyen, kan lekeli parmaklarımla yakıyorum, maviye kesecek kadar solgunlaşan yüzü kasılmaya devam ediyor, acıyla seğiriyor, dehşetten donuklaşan gözleri açılıyor, sonra yan yarıya kapanıyor, hayatı bir kabusun hiçliğinde.

“Ha, bir şey daha var,” diye haykırıyorum, aşağı yukarı gezinerek. “Garrick Anderson da değil. Bu takım Armani. Giorgio Armani.” Meydan okurcasına susuyorum, ona doğru eğilerek sırıtıyorum, “Sen Henry Stuart sanmıştın. Tanrım.” Suratına okkalı bir tokat indiriyorum ve “Aptal kancık,” diye tıslıyorum, suratına yağmur gibi tükürük yağdırıyorum fakat öylesine Mace'le kaplı ki, büyük ihtimalle hissetmiyor, onu yeniden Mace'liyorum, sonra yeniden ağzından düzmeye çalışıyorum, fakat gelemiyorum, onun için vazgeçiyorum.

Perşembe

Daha sonra, daha doğrusu ertesi gece, üçümüz, Craig McDermott, Courtney ve ben, taksiyle Nell's'e gitmekteyiz, bir yandan da Evian suyundan bahsediyoruz. Üzerinde Armani bir vizon olan Courtney, biraz önce kıkırdayarak Evian'ı buz yapmakta kullandığını itiraf ediyor, böylece şişelenmiş sular üzerine sohbet açılıyor ve de Courtney bizden aklımıza gelen bütün markaları saymamızı istiyor.

Courtney başlıyor, parmaklarıyla sayarak. “Eee, Sparcal var, Perrier, San Pellegrino, Poland Spring, Calistoga...” Duruyor, daha ileri gidemiyor, yardım isteyerek McDermott'a bakıyor.

McDermott içini çekip devam ediyor, “Canadian Spring, Canadian Calm, Montclair, o da Kanada'dan, Fransız Vittel, Crodo, İtalyan...” Duruyor ve düşünceli düşünceli çenesini sıvazlıyor, bir tane daha bulmaya çalışıyor, sonra bulduğuna şaşırmış gibi ilan ediyor. “Elan.” Sanki dilinin ucuna başka bir isim gelmiş gibi görünüyorsa da Craig, esin dolu bir sessizliğe gömülüyor.

“Elan mı?” diye soruyor Courtney.

“İsviçre'den,” diyor Craig.

Courtney, “Yaa,” diyor, bana dönüyor. “Sıra sende, Patrick.”

Gözlerimi taksinin penceresinden dışarı dikmiş bakıyorum, düşünceliyim, neden olduğum sessizlik beni tarif edilmez bir sıkıntıyla dolduruyor, mekanik bir sesle an arda sayıyorum. “Unuttukların, Alpenwasser, Down Under, Schat, Lübnan'dan, Qubol ve Cold Springs...”

“Onu söylemiştim zaten,” diye sözümü kesiyor Courtney, itham eder gibi.

“Hayır,” diyorum. “Sen Poland Spring dedin.”

“Öyle mi?” diye mırıldanıyor Courtney, sonra McDermott'ın ceketini çekiştirerek, “Doğru mu söylüyor, Craig?” diyor.

“Muhtemelen.” McDermott omuz silkiyor. “Sanırım.”

“Maden suyunu her zaman cam şişede satın almak gerektiğini de unutmamalısın. Plastik şişede almamalısın,” diyorum uğursuz bir sesle, sonra ikisinden birinin nedenini sormasını bekliyorum.

“Neden?” Courtney'in sesinde gerçek bir ilgi kıvılcımı var. “Okside olduğu için,” diye açıklamada bulunuyorum. “Suyun bayatlamamış olması gerekir, tadı bozulmamış olmalı.” Uzun, şaşkın, tam Courtney’vari bir susuştan sonra, McDermott pencereden dışarı bakarak itiraf ediyor. “Haklı.”

“Sular arasındaki farkları bilemiyorum,” diye mırıldanıyor Courtney. Arabanın arka koltuğunda McDermott'la benim aramızda oturuyor.

Üzerindeki kürkün altında Givenchy'den kabartma desenli yünlü bir elbise, Calvin Klein tayı, ayaklarında Warren Susan Allen Edmonds ayakkabılar var. daha önce, gene takside, kalitesini yoklamaktan başka bir amacım olmadan kürkü usulca ellediğimde, Courtney alçak sesle, ağız kokusu için nane kullanıp kullanmadığımı sordu. Bir şey demedim.

“Ne demek istiyorsun?” diye soruyor McDermott ciddiyetle.

“Eee,” diyor Courtney, “demek istiyorum ki, mesela memba suyu denen şeyle tabii su arasındaki fark nedir, ya da yani, var mıdır?”

“Courtney. Yeraltındaki herhangi bir kaynaktan gelen suya tabii su denir,” diye içini çekiyor Craig, hâlâ pencereden dışarı bakmakta. “Mineral doygunluğu aynıdır fakat su dezenfekte edilmiş ya da arıtılmışım” McDermott m üzerinde Gianni Versace'den uçları sivri yakalı yünlü kumaştan bir frak var, buram buram Xeryus kokmakta.

Bir an zihni uyuşukluğumdan silkinip ilave açıklamada bulunuyorum: “Memba suyunda ise, madenler eklenmiş ya da çıkarılmış olabilir ve su genellikle işleme tabi tutulmamış, fikre edilmiştir. Amerika'da satılan şişelenmiş suyun yüzde yetmiş beşi aslında memba suyudur.” Yeniden susuyorum, sonra taksinin içindekilere soruyorum, “Bilen var mıydı bunu?”

Uzun, ruhsuz bir sessizlik oluyor, sonra Courtney başka bir soru soruyor, ama yarım. “Arı suyla arıtılmış su arasındaki farklar?..”

Bu konuşmayı dinlediğim filan yok aslında, kendi söylediklerimi bile, çünkü Bethany'nin cesedini ortadan kaldırmanın yollarını düşünmekteyim ya da en azından bir ya da iki gün daha evde tutayım mı tutmayayım mı, onun muhasebesini yapmaktayım.

Bu gece ortadan kaldırmaya karar verirsem, parçalarım rahatlıkla bir Hefty çöp torbasına yerleştirir, merdiven boşluğuna koyabilirim; ya da ekstra bir çaba harcayabilir, sürükleyerek sokağa çıkarabilir ve kaldırım kenarındaki çöplüğe atabilirim. Hattâ onu Hell's Kitchen'daki apartman dairesine bile götürebilir, üzerine kireç döker, bir puro içer, kulağımda walkman'im, cesedin erimesini seyredebilirim, fakat kadın cesetlerini erkeklerinkinden ayrı tutmak ve de ayrıca bu akşamüzeri kiraladığım Bloodhungry adlı video filmini seyretmek istiyorum - kasetin üzerindeki tanıtma yazısında 'bazı palyaçolar sizi güldürür,

oysa Bobo sizi öldürür, sonra da cesedinizi yer,' deniyor -Bellvue'de ufak tefek bir şeyler yemeden bile Hell's Kitchen'a bir gece yarısı yolculuğu yapmak bana zaman kaybettirir. Bethany'nin kemikleri ve bağırsaklarıyla etinin büyük bir kısmı, büyük ihtimalle apartmanın koridorunun dibindeki çöp yakma makinesini boylayacak.

Courtney, McDermott ve ben Manhattan burnundaki Liman'ın yakınlarında Goldcard adındaki yeni bir kulüpte verilen bir partiden yeni ayrıldık. Lokal kendi başına koskoca bir şehir gibiydi, orada Exeter'dan beri görmediğim ve de tıpkı McDermott gibi buram buram Xeryus kokan, kesinkes Kanadalı Walter Rhodes'a rastgeldim, ona “Bak, insanlardan uzaklaşmaya çalışıyorum, konuşmaktan bile kaçınıyorum,” dedim ve sonra izin istedim. Walter yalnızca biraz şaşırarak, “Hu, tabii, şey, hımm, anlıyorum,” dedi. Üzerimde altı düğmeli, kruvaze, yün-krep karışımı, pantolonu pilili bir smokin var, ham ipekten bir papyon, hepsi Valentino. Luis Carruthers bir haftalığına Atlanta'da. Herbert Gittes'le Goldcard'da bir çizgi kokain çektim ve de McDermott, Nell's'e gitmek üzere bu taksiye el etmeden önce de, kokaini yumuşatsın diye bir Halcion aldım, fakat henüz etkisini göstermedi. Courtney, McDermott'la ilgileniyor gibi ve de bu gece Courtney'in Chembank kartı, en azından uğradığımız otomatik gişede, işlemediği için (sebebi de, gerçi kendisi itiraf etmez ama kartını sık sık kokain çizgilemek üzere kullanması; kokain tozu, çeşitli zamanlarda benim de kartımın ağzına sıçmıştır) ve de McDermott'ınki işlediği için, onun kartını benimkine tercih etti, bu da demektir ki, Courtney’yi tanıdığım kadarıyla, McDermott’la düzüşmek istiyor. Aslında fark etmez. Ben Craig’den daha yakışıklıyım gerçi ama aslında ikimiz de üç aşağı beş yukarı aynıyız. Bu sabahki Patty Winters Şovun konusu konuşan hayvanlardı. Portatif bir akvaryumda vantuzlarından birine mikrofon bağlanmış bir ahtapot süzülüyor ve de 'peynir isteyip duruyordu, (ya da yumuşakçaların ses telleri olduğundan kesinlikle emin olan eğiticileri bizi öyle olduğuna temin etti). Seyrettim, hafifçe dalar gibi olmuşum, hıçkırarak ağlamaya başladım. Sekizinciyle Onuncu Sokak'ların kesiştiği karanlık köşede Hawaililer gibi giyinmiş bir dilenci çöp tenekesinin başında bir şeyler yapıyor.

“Arı ya da arıtılmış suda madenlerin çoğu süzülmüştür. Su kaynatılmış ve buhar kondanse edilerek arıtılmış su haline getirilmiştir.” '

“Bu yüzden de arıtılmış suyun tadı yavan olup genellikle içilmez.” Elimde olmadan esniyorum.

“Ya maden suyu?” diye soruyor Courtney.

“Kimyasal madde ya da tuz ya da şeker ya da kafein ihtiva etmez,” diyorum.

“Peki kabarcıklı olanı da kabarcıklarını karbondioksitten mi alır?” diye soruyor.

“Evet.” McDermott'la ikimiz, bakışlarımız ileriye dikili, başımızı sallayarak onaylıyoruz.

“Biliyordum,” diyor.

“Fakat onun da yalnızca doğal olanını al,” diye uyarıyorum. “Çünkü ancak o durumda suyun karbondioksit muhtevası kaynağından geliyor demektir.”

“Kulüp soda ve seltzer mesela, yapay olarak karbonlandırılmış içeceklerdir.”

“White Rock seltzer dışında,” diye ekliyorum, McDermott'ın gülünç, kesintisiz gösterişsizliği karşısında hayretlere düştüm. “Ramlösa karbonlu maden suyu da çok iyidir.”

Taksi Ondördüncü Sokak'a sapmaya hazırlanıyor, fakat aynı anda dön ya da beş limuzin de aynı şeyi yapmaya çalıştıklarından ışığı kaçırıyoruz. Şoföre küfrediyorum, fakat fiberglasla ayrılmış ön bölmede, radyoda, eski bir Motown şarkısı -60’lı yıllardan, belki de Supremes söylüyor- çalmakta, alçaktan sesi geliyor. Camı açmaya çalışıyorum fakat kilitli ve yerinden oynamıyor. Courtney, “Jimnastikten sonra hangisini içmeli?” diye soruyor.

“Valla,” diyorum, “hangisini içersen iç, iyice soğuk olsun da.”

“Çünkü?” diye soruyor.

“Çünkü, oda sıcaklığındaki sudan daha soğuk olunca vücut daha kolay emer.” Dalgın bakışlarla Rolex'ime bakıyorum. “Su içmelisin. Evian. Ama plastik şişede olmamalı.”

“Antrenörüm, Gatorade için de iyidir diyor,” diye karşı çıkıyor McDermott.

“İyi de, sence başka sıvılardan çok daha çabuk kana karıştığına göre, suyun sıvı kaybında en iyi çözüm olduğunu düşünmüyor musun?” Eklemeden edemiyorum, “Birader?”

Yeniden saatime bakıyorum. Nell’s’de sek bir J&B içer, eve dönerim, saat ikide Bloodhungry’nin hepsini seyretmiş olurum. Taksinin içi gene sessiz, kulübün önündeki kalabalığın içinde yol alıyoruz, limuzinler teker teker yolcularını indirip yollarına devam ediyor, hepimiz dikkatimizi buna yoğunlaştırmış durumdayız, bir de şehrin üzerindeki ağır, karanlık bulutlarla yüklü gökyüzüne. Gittes'le çektiğim kokain yüzünden boğazım kupkuru, biraz ıslatmak için yutkunuyorum. Limuzinler birbirlerine koma çalıp duruyor, hiçbir işe yaramıyor. Sokağın öbür yanındaki terkedilmiş binanın camlarına Crabtree & Evelyn'deki bir indirimli satışın ilanlarını yapıştırmışlar. 'Moğol' de bakayım, Bateman. Nasıl dersin? M-o-g-o-I. Mo-gol. Mog-ol. Buzullar, hortlaklar, uzaylılardan sevmem,” diyor McDermott biraz hüzünlü bir sesle. “Çok tatlı geliyor bana.” Bunu söylerken öyle perişan bir görünümü var ki, içime dokunuyor, hak veriyorum.

Taksinin karanlığında ona bakıp, büyük ihtimalle bu gecenin sonunda kendini Courtney’le yatakta bulacağını düşününce, içim birden ona karşı acıma hissiyle doluyor.

“Evet, McDermott,” diyorum ağır ağır. “Evian çok tatlı.” Biraz önce, Bethany'nin kanı yerde öylesine geniş bir göl oluşturmuştu ki, telsiz telefonlarımdan birine uzanırken bunda kendimi görebiliyordum ve de saç kestirmek için Gio's’dan randevu alışımı seyrettim. Courtney, “Pellegrino'yu denemeye korkmuştum ilk defasında,” itirafıyla transımı bölüyor. Tedirgin gözlerle bana bakıyor -ne bekliyor... hak vermemi mi?- sonra da McDermott'a, beriki ona uçuk, isteksiz bir gülücük yollamakla yetiniyor. “Fakat bir kere denedikten sonra, çok... iyi geldi.”

“Ne gözü pek bir davranış,” diye mırıldanıyorum, yeniden esniyorum, taksi milim milim Nell's'e yaklaşmakta, sonra yüksek sesle, “Baksanıza, telefona takıldığında bekleme sesi taklidi çıkarabilecek bir aygıttan haberiniz var mı?” diye soruyorum.

Gene dairemdeyim, Bethany'nin cesedi üzerinde ayakta duruyorum, düşünceli düşünceli bir içki yudumluyorum, cesedin durumunu gözden geçiriyorum. Her iki gözkapağı da yan açık, dudaklar koptuğu için -dişlenerek koparıldı aslında- alt dişler dışarı doğru fırlıyormuş gibi görünüyor. Günün daha erken saatlerinde sol kolunu testereyle kestim, onu öldüren de bu oldu sonuçta, kolu, elin olması gereken (şu anda el nerede, en ufak bir fikrim yok, buzlukta mı, dolapta mı?) yerden fırlayan kemikten tutup kaldırıyorum -kemiği pipo gibi avucumla kavrayarak; çoğu budandığı ya da kemirildiği halde hâlâ kemiğe yapışıp kalmış bir sürü et ve kas var- ve kafasına indiriyorum. Çenesini tamamıyla parçalamak için pek az, beş ya da altı darbe kadarı yetiyor, suratını göçürmek içinse iki defa daha vurmam gerekiyor.

Whitney Houston

Whitney Houston kendi adını taşıyan bir LP'yle 1985'de müzik dünyasını birbirine kattı. Albümde, The Greatest Love of All You Give Good Love ve Saving All My Love for You gibi parçaların yanı sıra, her biri 45'liği olarak birer hit olan dört şarkı vardı. Anı, bu albüm ona en iyi kadın pop şarkıcısı dalında bir Grammy ödülü ve biri en iyi rhythm&blues 45^, diğeri en iyi rhythm&blues videoklibi dallarında olmak üzere iki Amerikan Müzik Ödülü kazandırdı. Ayrıca Billboard ve Rolling Stone dergileri onu yılın en iyi genç sanatçısı mansiyonuyla ödüllendirdiler. Bütün bu tantanaya bakarak insan albümün sönük, pırıltısız bir olay olacağını düşünebilir, fakat işin hoş yanı Whitney Houston (Arista) son on yılın en sıcak, en yoğun ve her yönüyle en dört dörtlük rhythm&blues albümlerinden biridir ve Whitney akıllara durgunluk verecek bir sese sahiptir. Whitney'nin albümün kapağındaki zarif, güzel fotoğrafıyla (üzerinde Giovanne De Maura imzalı bir gece elbisesiyle) oldukça seksi arka kam pak fotoğrafına (Norma Kamali imzalı bir mayoyla) bakınca, insan bunun o tatsız tuzsuz profesyonel işlerden biri olamayacağını hemen anlamaktadır; albüm iyi cilalanmış fakat aynı zamanda güçlü bir yapıttır, Whitney'nin sesi sayısız sınırlar aşmakta ve öylesine değişkenlik göstermektedir ki (temelde bir caz şarkıcısı olmasına

karşın), dinleyici tek dinleyişle albümün iğine giremeyecektir. Ama bunu istemeyecektir de. Defalarca defalarca dinlemek isteyecektir.

Albüm, prodüktörlüğü ve aranjmanları Kashif tarafından yapılan You Give Good Love ve Thinking About You parçalarıyla açılır, parçaların ikisi de sıcak, zengin caz tınıları taşımakla birlikte, çağdaş bir synthesizer ritminden de yoksun değildirler ve ikisi de kaliteli şarkılar olmakla birlikte, albüm ancak prodüktörlüğünü Jermaine Jackson'ın yaptığı Someone for Me ile gerçek havasım bulur. Burada Whitney, özlem dolu bir sesle caz-disko bir enstrumantasyon önünde söyler ve bu şarkıda Whitney’in özlemiyle şarkının kendine özgü enerjisi arasındaki fark çok dokunaklıdır. Saving All My Love For You adlı balad, albümdeki en seksi, en romantik şarkıdır. Ayrıca şarkıda Tom Scott’ın dört dörtlük bir saksafon solosu da yer almaktadır ve kişi, 60’ların sırf kızlardan oluşan pop gruplarının etkilerini (bestedeki imzalardan biri de Gerry Goffin'e aittir) duyabilmektedir, fakat 60’ların kızlı gruplarının hiçbiri bu şarkıdaki kadar duygusal ya da seksi olamamışlardır (ne de bu kadar iyi prodüktörlere sahip olmuşlardır.) Nobody Loves Me Like You Do, (şarkının prodüktörlüğünü de yapan). Jermaine Jackson'la birlikte söylenmiş nefis bir düet olup bu albümdeki şarkı sözü kalitesine sadece bir örnektir. Şarkıcının kendi şarkı sözlerini yazmayıp da seçimi prodüktöre bıraktığında karşılaşılan doğru dürüst şarkı sözlerinin mumla aranır olması durumu, bu albüm için kesinlikle geçerli değildir. Whitney ve ekibinin seçimi dört dörtlüktür.

How Will I Know adını taşıyan disko parça (80lerin en iyi disko şarkısı ödülüne benim adayım), erkeğin kendisiyle ilgilenip ilgilenmediğinden emin olamayan genç kız tedirginliğine adanmış neşeli bir kasidedir. Nefis bir klavye riff’i olan parçanın prodüktörlüğünü 'harika çocuk’ prodüktör Narada Michael Waiden gerçekleştirmiştir. Şahsen, benim favori baladım (şarkıcının kariyerinin zirvesi olan The Greatest Love of All dışında), genç bir kadının sevgilisinin kendisinden yavaş yavaş uzaklaştığını fark etmesini konu edinen ve enfes bir yaylı sazlar aranjmanına sahip olan All at Once'dır. Albümde hiçbir 'dolgu’ şarkı bulunmamasına rağmen, gene Jermaine Jackson’la bir düet olan Take Good Care of My Heart, bu mantığa en yakın şarkı sayılabilir. Sorun, şarkının

albümün caz kökenlerinden çok uzaklaşması ve 1980'lerin dans müziğinden fazla etkilenmiş görünmesidir.

Fakat Whitney nin yeteneği, kişinin kendine ve onuruna sahip çıkmasını konu edinen en güzel, en güçlü şarkılardan biri olan o müthiş The Greatest Love of All'la yeniden ayakları üzerinde doğrulacaktır. İlk satırından (şarkının söz yazarları olarak Michael Masser'la Linda Creed'in adları geçmektedir) son satırına kadar, şarkı insanın kendine inancını konu edinen dört dörtlük bir baladdır. Mesaj çok güçlüdür, Whitney şarkıyı 'yüce' denecek kadar görkemli bir yorumla söylemektedir. Mesajın evrenselliği bütün sınırları aşmaktadır ve dinleyende kendini kusursuzlaştırmak, daha iyi davranmak için çok geç kalmadığı ümidini uyandırmaktadır. Yaşadığımız dünyada başkalarıyla empati kurmak imkansız olduğu için, her zaman kendi kendimizle empati kurabiliriz. Mesaj önemlidir, hattâ acildir ve albümde çok güzel dile getirilmiştir.

İkinci çalışması Whitney'de (Arista, 1987) hit olmuş dört şarkı, I Wanna Dance With Somebody, So Emotional, Didn't We Almost Have It All? ve Where Do Broken Hearts Go? Yer almakta olup, albüm ağırlıklı olarak prodüktör Narada Michael Wal-den'ın imzasını taşımaktadır. Whitney Houston kadar ciddi bir çalışma olmamakla birlikte, sulu gözlü bir anlayışın kurbanı olduğu da söylenemez. Ritmik, insanı dans etmeye çağıran ve bundan önceki albümün fıkır fıkır şarkısı How Will I Know tarzında olan I Wanna Dance With Somebody (Who Loves Me) şarkısı albümün ilk parçasıdır. Bunu okşar gibi bir şarkı, Just The Lonely Talking Again izlemekte ve bu şarkı da ilk albüme rengini veren ciddi caz etkisini yansıtmaktadır. Bu şarkıda Whitney nin sesinin yeni bir sanatsal olgunluğa kavuştuğu hissedilir ki -albümdeki bütün vokal düzenlemeleri kendisi yapmıştır- aynı olgunluk Whitney'in icra ettiği en iddialı şarkı olan Love Will Save The Day'de iyice belirgindir. Prodüktörlüğünü Jellybean Benitez'in yaptığı şarkının ritmi nabız gibi atmakta ve albümdeki bütün diğer şarkılarda olduğu gibi, bunda da yetişkin bir kişi, Whitney söyler, biz de ona inanırız. Bu, ilk albümde pek çekici olan o daha yumuşak, yolunu şaşırmış küçük kız imajından epeyce farklıdır.

Whitney, prodüktörlüğünü Michael Masser'ın yaptığı Didn't We Almost Have It All'da daha da yetişkin bir imaj sunar. Şarkı, çok

zaman önce yitirilmiş bir sevgiliyle yeniden karşılaşma ve ona geçmişte kalmış gönül macerası hakkındaki hislerin anlatılmasıdır. Baladların çoğunda olduğu gibi, bunda da nefis bir yaylı sazlar aranjmanı vardır. So Emotional ise, How Will I Know ve I Wanna Dance With Somebody ile aynı havada olmakla birlikte, daha da rock etkileri taşıyan bir şarkıdır ve Whitney deki bütün şarkılar gibi, şarkıcıya davul makinesinde Narada, synthesizer'da ve synthesizer basta Wolter Afanasieff, synthesizer gitarda Corrado Rustici, vurmalı programında ve davul samplingde Bongo Bob'dan kurulu, müthiş bir stüdyo grubu eşlik etmektedir. Albümde prodüktörlüğü Kashif tarafından yapılmış tek şarkı Where You Are'dır ve şarkı gerçek profesyonelliğin silinmez izlerini taşımaktadır -pürüzsüz, göz kamaştırıcı bir cilası olan bu şarkıda Vincent Henry'nin de bir funky saksafon solosu yer almaktadır. Parça, listelerde başa güreşecek bir şarkı havasındadır (gerçi albümdeki bütün şarkılar öyledir) ve neden 45'lik olarak çıkarılmadığına hayret etmişimdir.

Love İs A Contact Sport albümün gerçek sürprizidir -prodüksiyon anlamında albümün merkezi niteliğindeki geniş sound, cüretkar, seksi bir parça, ayrıca ritmi sağlam ve sözleri de harikadır. Favori parçalarımdan biri. You're Still My Man'de Whitney'in sesinin bir enstrüman gibi olduğunu açıkça duyabilirsiniz -neredeyse şarkıcının müziğinin duygusunu bastıran kusursuz, sıcacık bir makine, ne var ki sözler ve ezgiler, Whitney ça-pmda bir şarkıcının dahi kendilerini gölgelemesine izin vermeyecek kadar belirgin ve güçlüdür. For the Love of You, Nanda'nın davul programlama konusundaki mükemmel yeteneğini sergilemekte ve şarkının caz tınılı modernliği, sadece Michael Jackson ya da Sade gibi modem cazın tüccarlarına değil, Miles Davis, Paul Butterfield ve Bobby McFerrin gibi sanatçılara kadar geri gitmektedir.

Where Do Broken Hearts Go, masumiyetin yitirilişi ve çocukluğun güvencesine yeniden kavuşulması temalarını işleyen, albümün duygusal mesajı en güçlü şarkısıdır. Whitney'in sesi her zamanki gibi nefis ve denetimlidir ve albüm I Know Him So Well'e bağlanır, albümün en dokunaklı anı, çünkü bu her şeyden önce, şarkıcının annesi Cissy'yle birlikte söylediği bir düettir. Bu balad... -neyle... kimle ilgilidir... paylaşılmış bir sevgili mi? Geçmişte kalmış bir baba

mı? Özlem, pişmanlık, kararlılık ve güzellikten oluşan karışımıyla albüme zarif, mükemmel bir son nokta koyar. Whitney'den yeni şeyler bekleyebiliriz (One Moment in Time, 1988 Olimpiyatlarına nefis bir armağan verdi), fakat beklemeyecek bile olsak, Whitney gene de kuşağının en heyecan verici ve özgün siyah kadın şarkıcısı olmayı sürdürecektir.

Sekreterimle Yemek

Pazartesi akşamı saat sekiz, Büromdayım, dünkü New York Times'ın bulmacasına giriştim, sette rap çalıyor, bu müziğin neden bu kadar popüler olduğunu anlamaya çalışıyorum, çünkü iki gece önce Au Bar da karşılaştığım sarışın bir yavru rap'in dinlediği tek müzik olduğunu söyledi. Gerçi sonradan Dakota'da birisinin dairesinde ağzını burnunu dağıtana kadar dövdüm onu (neredeyse kellesi uçuyordu; benim için tuhaf bir tecrübe sayılmaz), ama bu sabah müzik zevki belleğimi kurcaladı ve Batı Yakası'nın yukarısındaki Tower Records'a uğrayıp doksan dolarlık rap CD si aldım, fakat tahmin ettiğim gibi, bir şey anlayabilmiş değilim; dijit, puddin’ çank gibilerinden çirkin sözcükler çıkaran zenci sesleri. Jean, ondan üzerlerinden şöyle bir geçmesini istediğim tepeleme kağıtlarla dolu masasının başında oturuyor. Bugün fena bir gün olmadı. Büroya gelmeden önce iki saat vücut çalıştım; Robison Hirsch'ün Finna adlı yeni lokantası Chelsea'de açıldı; Evelyn, telesekreterime iki, Jean'e de bir mesaj bırakarak haftanın büyük bir bölümünü Boston'da geçireceğini bildirmiş, en güzeli de, bugünkü Patty Winters Şov iki bölümlüydü? Birinci bölümde Donald Trump’la yapılan özel bir söyleşi vardı, ikinci bölüm ise işkence gören kadınlarla ilgiliydi. Madison Grey ve David Campion'la Café Luxembourg’da akşam yemeği yemem gerekli, fakat sekiz on beşte Luis Carruthers’ın da bizimle birlikte olacağını öğreniyorum ve o budala orospu çocuğu Campion'a telefon edip gelmeyeceğimi söylüyorum, sonra dakikalarca akşamın geri kalanında ne yapsam diye düşünüyorum. Penceremden dışarı bakarken, birkaç saniye içinde şehrin üzerindeki gökyüzünün kapkaranlık olacağını fark ediyorum.

Jean yan açık kapıyı hafifçe tıklatarak başını içeri doğru uzatıyor. Onu fark etmemiş gibi yapıyorum, ama neden ki, halbuki yalnızlık

çekmiyor muyum? Masaya yanaşıyor. Gözümde Wayfarer'larım, hâlâ gözlerimi dikmiş çapraz bulmacaya bakıyorum, dalgınım ama belli bir sebebi yok.

“Bulmaca mı çözüyosun?” diye sormadan önce masamın üzerine bir dosya bırakıyor, 'çözüyorsun'un r'si yok, dokunaklı bir senli-benlilik çabası, zoraki bir ahbapçavuşluk, sinirleniyorum. İçimden boğulur gibi oluyorum, dönüp ona bakmadan baş sallıyorum.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye soruyor, dikkatle masanın etrafından dolaşıp oturduğum yere doğru geliyor. Her boşluğu rt ya da kemik sözcüğüyle doldurdum, bunu fark edince hafifçe nefesi kesilir gibi oluyor, ortadan kırıp masanın üzerine bir tepe halinde yığdığım iki numara kurşun kalemleri görünce görevinin bilincinde bir sekreter olarak, onları toplayıp odadan çıkıyor.

“Jean?” diye sesleniyorum.

“Evet, Patrick?” Hevesini bastırmaya çalışarak büroya yeniden giriyor.

“Benimle yemeğe çıkar mısın,” diye soruyorum, hala gözlerimi dikmiş bulmacaya bakıyorum, baştanbaşa 'yemekle doldurduğum bulmacayı hafifçe silerek 'ye'ye çeviriyorum.” “Yani, başka bir şey... yapmıyorsan.”

“Aa, hayır...” diyor fazlasıyla aceleyle, sonra da galiba acelesini fark ederek, “bir planım yok.”

“Yaa, tesadüfe bak,” diyorum, dönüp Wayfarer’larımı indirerek ona bakıyorum.

Hafifçe gülüyor, fakat bir acelecilik var bu gülüşte, rahatsız bir şeyler, bu da midemin bulantısına iyi gelmiyor doğrusu.

“Evet ya,” diyor omuzlarını silkerek.

“Bir de... bir Milla Vanilla konserine biletim var, gitmek istersen,” diyorum, öylesine.

Aklı karıştı, “Öyle mi? Kim?” diye soruyor.

“Milla... Vanilla,” diye tekrarlıyorum tane tane. “Milla... Vanilla mı?” diye soruyor tedirgin bir sesle. “Milla... Vanilla; diyorum. “Galiba isimleri böyle.” “Emin değilim,” diyor. “Gitmek istediğinden mi?”

“Hayır... isimden.” İyice bir düşünüyor, sonra, “Galiba... Milli Vanilli isimleri.” diyor. Bir süre susuyorum, sonra “Yaa,” diyorum.

“Neyse, önemli değil,” diyorum -biletim filan yok zaten. “Konser aylar sonra.”

“Oh,” diyor, yeniden başım sallayarak. “Peki.”

“Dinle, nereye gitmeli?” Geriye gidip masanın en üst çekmecesinden Zagat'ımı alıyorum.

Duruyor, bir şey söylemeye korkuyor, sorumu geçmesi gereken bir sınav gibi görüyor, sonra doğru cevabı verdiğinden pek emin olmadan, “İstediğin bir yer var mı?” diye söze giriyor.

“Hayır, hayır, hayır.” Kitapçığın sayfalarını karıştırırken gülümsüyorum. “Senin istediğin bir yere ne dersin?”

“Oh, Patrick.” İçini çekiyor. “Bu kararı ben veremem.”

“Yok, hadi ama,” diye üsteliyorum. “Neresini istersen.”

“Oh, yapamam.” Çaresizlikle iç çekiyor. “Bilmiyorum.”

“Hadi canım,” diye üsteliyorum, “nereye gitmek istersin? Neresini istersen. Söyle yeter ki. Her yerde yer ayırtabilirim.”

Uzun uzun düşünüyor, sonra zamanının tükenmekte olduğunu sezerek, ürkek sesle, beni etkilemek için, “Dorsia'ya... ne dersin?” diyor.

Zagat rehberine bakmayı bırakıyorum, başımı kaldırıp ona bakmadan, sinirli bir gülümsemeyle, kendi kendime, gerçekten hayır demeli miyim, ona muhtemelen yer ayırttırmayacağımı gerçekten söylemeli miyim, bunu yapmaya gerçekten hazır mıyım, gerçekten bunu yapmak istiyor muyum diye soruyorum.

“Demek kiiii...” -kitabı masaya koyuyorum, sonra numarayı bulmak üzere sinirli bir hareketle yeniden açıyorum- “Jean, Dorsia'ya gitmek istiyor...”

“Oh, bilmiyorum...” diyor, aklı karıştı. “Hayır, senin istediğin yere gidelim.”

“Dorsia... iyi,” diyorum aldırışsız bir sesle, ahizeyi kaldırıyorum ve titreyen parmaklarla o kahrolası yedi numarayı çeviriyorum,

soğukkanlılığı elden bırakmamaya çalışarak. Beklediğim meşgul sesi yerine Dorsia'nın telefonu gerçekten çalıyor ve iki kere çaldıktan sonra son üç aydır duymaya alıştığım aynı rahatsız edilen adam sesi, “Evet, Dorsia.” diye bağırarak cevap veriyor, sesin gerisinde, fonda lokantanın kulakları sağır eden uğultusu.

“Evet, bu gece için iki kişi alabilir misiniz, a, mesela yirmi dakika kadar sonra.” diye soruyorum, Rolex'ime bakıyorum, Jean'e doğru göz kırparak bir bakış fırlatıyorum. Etkilenmişe benziyor.

“Tamamen doluyuz,” diye bağırıyor şef garson kendini beğenmiş bir sesle.

“A, öyle mi?” diyorum, memnun görünmeye çalışarak, aslında kusmanın eşiğindeyim. “Harika.”

“Tamamen doluyuz, dedim,” diye bağırıyor. “Saat dokuzda, iki kişi?” diyorum. “Mükemmel.” “Bu gece için boş masamız yok,” diye dayatıyor şef garson inatla. “Yedek liste de tamamıyla dolu.” Telefonu kapatıyor.

“Görüşürüz o halde.” Ben de kapatıyorum, ve elimden geldiğince Jean'in seçiminden duyduğum hoşnutluğu ifade etmeye çalışan bir gülümsemeyle, zorla nefes almaya çalışır buluyorum kendimi, vücudumdaki her bir kas yay gibi gerili. Jean'in üzerinde Calvin Klein yünlü jarse-flanel karışımı bir elbise, Barry Kieselstein Cord gümüş tokalı timsah derisi bir kemer, gene Calvin Klein gümüş küpeler ve ten rengi çoraplar var. Masanın önünde ayakta duruyor, kafası karıştı.

“Evet?” diyorum, askılığa doğru yürüyorum. “Giysilerin... idare eder.”

Duralıyor. “Onlara isim vermedin,” diyor alçak sesle.

Armani ceketimi giyer, Armani ipek kravatımın düğümünü yeniden bağlarken bunu düşünüyorum ve hiç teklemeden, “Beni... tanırlar,” diyorum.

Şef garson, Kate Spencer ve Jason Lauder olduklarından son derece emin olduğum bir çifti masalarına oturturken Jean'le ben şef garsonun podyumuna doğru ilerliyoruz, rezervasyon defteri açık duruyor, saçma ama, isimler okunuyor, eğilip baktığımda saat

dokuzdaki iki kişilik rezervasyonlar arasında üstü çizili olan tek bir ad görüyorum, o da -isa aşkına- Schrawtz. İç geçiriyorum, ayağımı yere vurup kafayı harıl harıl işleterek, olabilir bir plan kurmaya çalışıyorum. Birden Jean e dönüp, “Neden kadınlar tuvaletine gitmiyorsun,” diyorum.

Etrafına bakınıp restoranın havasını içine çekmekle meşgul. Kaos. Barda öbek öbek bekleyen insanlar. Şef garson çifti salonun ortasındaki masaya oturtuyor. Sean’la bizim birkaç hafta önce oturduğumuz bölmede Sylvester Stallone'la zeka özürlü bir yavru, midem bulanıp hayretler içinde kalıyorum, bunun yanındaki bölmeye korumaları doluşmuşlar, Petty's'in sahibi Norman Prager ise üçüncüye yayılmış. Jean bana dönüyor, uğultuyu bastırmaya çalışarak “Ne?” diye bağırıyor.

“Tuvalete gitmek istemiyor musun?” diye soruyorum. Şef garson kalabalık lokantada dikkatle yol alarak bize doğru yaklaşıyor, gülümsemeden.

“Neden? Yani... istiyor muyum?” diye soruyor, kafası tamamen karıştı.

“Sen... git hele,” diye tıslıyorum, umarsızca kolunu sıkıyorum.

“Ama ihtiyacım yok, Patrick,” diye karşı çıkıyor.

“Hey tanrım,” diye mırıldanıyorum. Zaten artık çok geç.

Şef garson podyuma yaklaşıyor, defteri inceliyor, bir telefona cevap veriyor, birkaç saniyede işini hallediyor, sonra dönüp bi. ze bakıyor, pek hoşnutsuz da sayılmaz. Şef garson en az elli yaşında ve de atkuyruğu var. Dikkatini tümüyle çekebilmek için gırtlağımı temizliyorum, şöyle bir göz göze geliyoruz, ama etkisi olmuyor.

“Evet?” diye soruyor, taciz edilmiş gibi.

Sessizce iç çekmeden önce ona onurlu bir bakış fırlatıyorum.

“Saat dokuza yer ayırtmıştık...” Yutkunuyorum. “İki kişi.”

“Öyle mi?” diye soruyor şüpheci bir sesle. “İsim?” diye soruyor, sonra oradan geçmekte olan bir garsona dönüyor, on sekiz yaşında ve bir manken kadar yakışıklı; “Buz nerde?” diye sormuş bulundu. Gözlerinden alev saçarak ona bağırıyor, “Şimdi... sırası değil.

Tamam mı? Kaç kere söylemem gerekecek size?” Garson omuz silkiyor, mahcupça, sonra şef garson ban işaret ediyor, “Buz orda karşında işte!” Bize arkasını dönüyor ve ben gerçekten korkmaya başlıyorum.

“İsim,” diye buyuruyor.

Düşünüyorum: Bütün siktiğimin isimleri bitti de bu mu kaldı? “Iıı, şey, Schrawatz” -aman, tanrım- “Bay ve Bayan Schrawtz.” Yüzüm, eminim, kül rengi ve de ismi kurulmuş gibi söylüyorum, fakat şef garson bunu yememeyi unutacak kadar meşgul, davranışlarımdan tamamen şaşkına döndüğüne emin olduğum Jean'e ise dönüp bakmıyorum bile, Schrawtz'ların masasına götürülüyoruz, eminim boktan bir masa ama gene de ferahladım.

Masanın üzerinde menüler duruyor, fakat o kadar sinirliyim ki, kelimeler ve hattâ fiyatlar bile çivi yazısı gibi görünüyor gözüme, elim kolum bağlı. Bir garson içki siparişimizi alıyor-demin buzun yerini bulamayan- ve kendimi Jean'i dinlemeden, “Ozon tabakasını korumak hakkaten çok süper bir fikir,” falan gibi şeyler söyler buluyorum, bayat fıkralar anlatıyorum. Gülümsüyor, gülümsemeyi suratıma yapıştırıyorum, başka bir ülkedeyim, aradan çok geçmiyor ki -dakikalar, aslında, garson spesiyaliteleri sıralayacak zaman bile bulamıyor- podyumun orada şef garsonla görüşen boylu boslu, hoş kadınla adamı fark ediyorum ve derin derin iç geçirerek, Jean'e, “Kötü bir şeyler oluyor” diyorum kekeleyerek.

Başını menüden kaldırıyor ve yudumlamakta olduğu buzsuz içkiyi masaya koyuyor. “Neden? Bir şey mi var?”

Şef garson, çifti bizim masamıza doğru getirirken, odanın öbür ucundan gözlerinden alevler saçarak bize, bana bakmakta. Çift kısa boylu, tombalak, haddinden fazla Yahudi olsaydı, masadan kalmayabilirdim, hattâ bir elliliğe bile gerek kalmazdı, ama bu çift Ralph Lauren reklamından fırlamış gibi, gerçi Jean'le ben de öyleyiz -allahın cezası lokantanın geri kalanı da öyle-adamın üzerinde bir smokin var ve kız -tam gömmelik bir yavru- mücevherlerle donanmış. Olup biten gerçek ve iğrenç, biraderim Sean'ın diyeceği gibi, bununla baş etmek zorundayım. Şef garson şu anda masamızın başında, hiç

eğleniyor gibi bir hali yok ve de uzun bir suskunluktan sonra soruyor, “Bay ve Bayan... Schrawtz?”

“Evet?” Cool takılıyorum.

Sadece gözlerini dikip bakıyor. Yanısıra anormal bir sessizlik. Saçının gri ve yağlı kuyruğu ensesinden aşağı bir çeşit pislik gibi sarkmakta.

“Biliyor musun,” diyorum sonunda, cakalı bir hava takınmaya çalışarak, “aşçıbaşını yakından tanırım.”

Gözlerimin içine bakmaya devam ediyor. Kuşkusuz, arkasındaki çift de öyle.

Bir uzun sessizlik daha oluyor, öylesine soruyorum, “Aspen'de... falan mı?”

Yol alamıyoruz. İçimi çekip, iyiden iyiye olup bitenlerin içinden çıkamaz hale gelen Jean'e dönüyorum. “Kalkalım, tamam mı?” Ses çıkarmadan başıyla onaylıyor. Utançtan yerin dibine girmiş bir halde, Jean'i elinden tutuyorum, şef garsonla çifte sürtünerek kalkıyoruz, kalabalık lokantadan gerisin geriye çıkıyoruz, sonra dışardayız, tamamıyla perişan haldeyim ve kendi kendime robot gibi, “Böyle olacağını bilmeliydim, böyle olacağını bilmeliydim, böyle olacağını,” diye mırıldanıyorum, fakat Jean gülüyor sokaktan aşağı doğru sekerek yürürken, beni de yanısıra çekiyor, beklenmedik neşesini nihayet fark ettiğimde, kıkırdamalar arasında “Ay ne kadar komikti,” demekte, sonrası-kılı yumruklarımı okşayarak, “Espri anlayışın ne kadar spontane,” diye ekliyor. Sarsılmış bir halde, Jean'in yanında sopa gibi yürüyorum, onu görmezden gelerek, kendi kendime “Peki... şimdi... nereye?” diye soruyorum, saniyeler sürüyor cevabı bulmam-Arcadia; ikimizi oraya doğru yönlendirirken buluyorum kendimi.

Hamilton Conway olduğunu sandığım birinin beni Ted Owen sanmasının ve kendisini bu gece Petty's'e sokup sokmayacağımı sormasının ardından -ona “Bakalım, çalışacağım,” diyorum-Arcadia'nın neredeyse bomboş yemek salonunda karşımda oturan Jean'e, artık bende ilgi namına ne kalmışsa işte, ilgi gösteriyorum. O gittikten sonra, lokantanın masalarından yalnızca beş tanesinin dolu olduğunu görüyorum. Buzlu bir J&B ısmarladım. Jean beyaz şarabını yudumluyor, bir yandan da asıl amacının 'ticari bankacılığa girmek'

olduğunu söylüyor, bense düşünüyorum: Sen hayal kur bakalım. Biri daha, Frederick Dibble, masama uğruyor, beni Larson hesabından ötürü kutluyor ve sonra da “Görüşürüz, Saul-” demek münasebetsizliğinde bulunuyor. Ama ben rüyada gibiyim, milyonlarca mil uzaklardayım, Jean ise farkında değil; okuduğu yeni bir kitaptan söz ediyor, genç bir yazarınmış- kapağı gördüm, neonlarla çizgi çizgi bölünmüş, konusu soylu ızdıraplar. Kazara onun başka bir şeyden söz ettiğini sanıyorum ve doğruca ona bakmadan kendimi, “Bu şehirde ayakta kalmak için öküz derisine sahip olman gerekir,” derken yakalıyorum. Kızarıyor, utandı gibi ve şarabından bir yudum daha alıyor, güzel bir Sauvignon Blanc.

“Uzaklarda gibisin,” diyor.

“Ne?” diye soruyorum, gözlerimi kırpıştırarak.

“Hayır.” İçimi çekiyorum. “Hâlâ kendimdeyim, o antika adam.”

“Bu iyi.” Gülümsüyor -rüya mı görüyorum? Ferahladı.

“Şimdi dinle,” diyorum, ilgimi onda yoğunlaştırmaya çalışarak, “gerçekten, hayatta gerçekten ne yapmak istiyorsun?” Sonra, ticari bankacılık kariyeri diye tutturduğunu hatırlayıp, “Kısaca anlat, bilirsin musun, özetle,” diyorum. Sonra ekliyorum, “Bana çocuklarla uğraşmaktan hoşlandığını filan da söyleme sakın, tamam mı?”

“Valla, seyahat etmek isterdim,” diyor. “Belki öğrenimimi sürdürmek, fakat aslında bilmiyorum...” Dalıp susuyor ve içten bir sesle, “Hayatımın öyle bir noktasındayım ki, bir sürü olasılık var gibi, fakat ben o kadar... bilmiyorum... kararsızım ki,” diyor.

“Kişinin sınırlarını bilmesi de önemli diye düşünüyorum.” Sonra, damdan düşer gibi soruyorum, “Erkek arkadaşın var mı?”

Mahcup gülümsüyor, kızarıyor, cevap veriyor. “Yok. Evet, gerçekten.”

“İlginç,” diye mırıldanıyorum. Menümü açtım, gecenin fiks menüsünü inceliyorum.

“Sen birisiyle çıkıyor musun?” diye çekingen bir şekilde lafa giriyor. “Yani, ciddi olarak?”

Laleli ve tarçınlı pilot balığında karar kılıyorum, soruyu iç çekerek geçiştiriyorum. “Ben yalnızca özel birisiyle anlamlı bir ilişkim olsun istiyorum,” diyorum ve daha cevap vermesine fırsat kalmadan, ona ne ısmarlayacağını soruyorum.

“Sanırım mahi-mahi,” diyor, sonra gözlerini kısıp menüyü inceleyerek ekliyor, “zencefilli.”

“Ben pilot balığı alacağım,” diyorum. “Gitgide aramızda bir aşk doğdu. Pilot balığı... ile,” diyorum, başımı sallayarak.

Daha sonra, vasat bir akşam yemeğinin, bir şişe pahalı Kaliforniya Cabernet Sauvignon şarabın, ortaklaşa yediğimiz bir krem karamelin üzerine ben kadehi elli dolara bir Porto, Jean ise kafeinsiz bir espresso ısmarlıyoruz ve de bana lokantanın adını nereden aldığını sorduğunda anlatıyorum, aptal aptal bir şeyler uydurmuyorum -gerçi aklımdan geçmiyor değil, bakalım hemen yutar mı diye merak ediyorum. Şu anda Arcadia'nın alacakaranlığında Jean'le karşı karşıya otururken, ona sunduğum her türlü yanlış malumatı havada kapacağını -bana yanık olduğu için iyice elden ayaktan kesilecektir- sanmak çok kolay ve ben bu savunmasızlık durumunu, ne gariptir ki, erotik bulmuyorum. Hattâ ona ırk ayrımı yanlısı tutumumu izah edebilir ve ona bunu paylaşması gerektiğini düşünecek nedenler bulabilir ve ırkçı cemiyetlere büyük parasal bağışlar yapmaya ik-

”Arkadya, Yunanistan'ın Peloponnes bölgesinde M.Ö. 370 yılında kurulan, etrafı tamamen dağlarla çevrili antik bir yerleşim merkeziydi. Başlıca şehri... Megalopolis, aynı zamanda politik faaliyetlerin merkezi olup Arkadya konfederasyonunun da başkentiydi...” Koyu, sen, pahalı Portodan bir yudum alıyorum. “Yunan bağımsızlık savaşı sırasında yerle bir oldu...” Yeniden duruyorum. “Arkadya'da Pan a tapılırdı. Pan'ın kim olduğunu biliyor musun?”

Gözlerini benden hiç ayırmadan, başıyla onaylıyor.

“Cümbüşleri Baküs'ünkileri pek andırırdı,” diyorum. “Geceleri su perileriyle oynaşırdı, fakat aynı zamanda, gündüzleri gezginleri korkutmaya da... bayılırdı... Pan-ik lafı oradan gelir.” Şak-şak-şak. Bu bilgiyi aklımda tutmuş olmak beni eğlendirdi, dalgın dalgın baktığım porto bardağından başımı kaldırıp ona gülümsüyorum. Uzun süre sessiz kalıyor, kafası karıştı, ne cevap vereceğini bilemiyor, ama

sonunda derin derin gözlerimin içine bakıyor ve masanın öte yanından bana doğru eğilip kelimelerin arasını açarak, “Bu... çok... ilginç,” diyor.

11:34. Doğu Yakasının yukarısında Jean'in oturduğu apartmanın önündeyiz. Kapıcısı bizi kötü kötü süzüyor ve lobiyi delip geçen bakışları beni tarifsiz bir ürpertiyle dolduruyor. Yıldızlardan bir perde, millerce uzunlukta, gökyüzüne yayılmış pırıl pırıl parlamakta, o kadar çoklar ki, aşağıda kendimi küçücük hissediyorum, bu duruma zorlukla katlanıyorum. Anksiyetenin türleri hakkında bir şeyler söylüyorum, omuzlarını silkip başıyla onaylıyor. Sanki zihni ağzıyla bağlantı kurmakta zorluk çekiyormuş gibi, sanki benim kim olduğum konusunda akılcı bir analiz yapmak istiyor, bu ise imkansız tabii; ... gerekli... anahtar... yok... elinde.

“Yemek harikuladeydi,” diyor. “Çok teşekkür ederim.”

“Aslında, yediklerimiz vasattı, fakat beğendiysen...” diyerek omuz silkiyorum.

“Gel yukarı, bir içki iç,” diyor fazlasıyla aldırışsız olmasına gayret ettiği bir sesle, tarzını beğenmesem bile bu yukarı çıkmak istemediğim anlamına gelmez. Ama bir şey beni durduruyor, bir şeyler kan şehvetimi dindiriyor. Kapıcı mı? Lobinin ışıklandırması mı? Jean'in dudak boyası mı? Artık pornografik filmlerin gerçek seksten çok daha az komplike olduğunu düşünmeye başlıyorum ve bundan dolayı da, çok çok daha zevkli.

“Peyoten var mı?” diye soruyorum.

Anlamıyor, şaşkın, “Ne?” diye soruyor.

“Şaka, şaka,” diyorum, sonra, “Dinle, David Letterman'ı seyretmek istiyorum, onun için...- duruyorum, hâlâ neden oyalandığımı anlayamıyorum, “gitmeliyim.”

“Bende... seyredebilirsin.”

Sormadan önce duralıyorum. “Kablolu televizyonun vat mı?”

“Evet.” Başını sallıyor. “Kablolu televizyonum var.”

Sıkıştım, gene ağız değiştiriyorum. “Hayır, tamam. Kablosuzdan... seyretmeyi tercih ederim.”

Üzgün, şaşkın bakışlarla bakıyor. “Ne?”

“Geri vermem gereken videokasetler var da,” diyorum aceleyle.

“Şimdi mi? Saat,” -kolundaki saate bakıyor- “neredeyse geceyarısı.”

“Valla, işte-” diye bir şeyler söylüyorum, iyice lakayıdım.

“E, peki, o zaman... iyi geceler demekten başka çare kalmıyor,” diyor.

Jean ne tür kitaplar okur acaba? Zihnimden şimşek hızıyla başlıklar geçiyor: Erkeği Kendinize Âşık Etmenin Yolları. Erkeği Ebediyen Kendinize Bağlamanın Yolları. Nasıl iş bitirirsiniz: Evlenin. Bir Yıl İçinde Evlenmenin Yolları. Paltomun cebinde, geçen hafta Luc Benoit'dan aldığım devekuşu derisinden prezervatif kutusunu elliyorum ama, şeey, hayır.

Huzursuz bir şekilde el sıkıştıktan sonra, eli hâlâ elimde, soruyor. “Gerçekten mi? Kablon yok mu?”

Ve aslında hiç de romantik bir gece olmamasına rağmen, bana sarılıyor ve hiç alışkın olmadığım bir sıcaklık yayılıyor. Herşeyin filmlerde olduğu gibi olacağını, olayların bir biçimde perdedeki olaylar gibi gelişeceğini sanmaya o kadar alışkınım ki, neredeyse bir orkestradan yükselen müziği duyuyor, kameranın çevremizde pan yaptığı sanısına kapılıyor, tepemize ağır çekim havai fişeklerin patladığını, Jean in 70 mm. Sinemaskop dudaklarının aralandığını ve Dolby ses düzeninde 'seni istiyorum, mırıltısının çıktığını görebiliyorum. Ama ben onu kucaklarken kaskatıyım ve önce uzaktan uzağa, daha sonra giderek daha büyük bir açlıkla, içimde kükreyen dalganın ağır ağır dindiğini, onun beni dudaklarımdan öptüğünü fark ediyorum ve bu beni sarsarak bir çeşit gerçekliğe geri döndürüyor ve onu hafifçe itiyorum. Başını kaldırarak korkuyla bana bakıyor.

“Bak, gitmem gerek,” diyorum, Rolex’ime bakarak. “Şeyleri kaçırmak istemiyorum... Hayvanlarla yapılan kamera şakalarını...”

“Tamam,” diyor, kendini toparlıyor. “Bay bay.”

“Hoşça kal,” diyorum.

İkimiz de ayrı yollara gidiyoruz, ama birden dönüp sesleniyor.

Dönüp bakıyorum.

“Frederick Bennet ve Charles Rust'la 21’de kahvaltıda toplantın olduğunu unutma,” diyor kapıcının onun için açık tuttuğu kapının ağzından.

“Teşekkürler” diye sesleniyorum, el sallıyorum, “Tamamen aklımdan çıkmıştı.”

O da el sallıyor, lobiye girip kayboluyor.

Taksi bulmak üzere Park Avenue’ye doğru giderken, yol üzerinde çirkin bir sokak serserisinin yanından geçiyorum -genetik olarak altsınıfların bir mensubu- bana alçak sesle bozukluk diye yalvarınca –“gönlünden ne koparsa”- önünde dilendiği kilisenin merdivenlerinin üzerindeki Barnes&Noble kitabevinin çantasını fark ediyorum, yüzümü buruşturup yüksek sesle, alaycı alaycı, “yaa, çok okursun da...” demekten kendimi alamıyorum, sonra taksinin arka koltuğunda evime doğru yol alırken, serin bir ilkbahar akşamüzeri Central Park'ın çevresinde Jean'le koştuğumuzu hayal ediyorum, gülüyoruz, el ele tutuşmuşuz. Balonlar satın alıyoruz, sonra uçuyoruz.

Dedektif

Mayıs hazirana, haziran temmuza kayıyor, temmuz ağustosa doğru sürünüyor. Sıcaklardan dolayı son dön gecedir deneyler sırasında kesilip biçilen hayvanlarla ilgili ağır rüyalar gördüm, şu anda da hiçbir şey yapmadan iğrenç bir baş ağrısıyla büromda bitki gibi oturuyorum, kulaklarımdaki walkman'de yatıştırıcı bir Kenny G. CD'si çalmakta, fakat gün ortasının parlak ışığı odaya dolduğu için kafatasım çatlayacak gibi ağrıyor, akşamdan kalmalığım kafamda zonkluyor bu yüzden, bu sabah alet çalışmadım. Müziği dinlerken telefonumun ikinci hattında ışığın yanıp söndüğünü görüyorum, demek ki Jean beni arıyor. İç çekiyorum ve walkman'i dikkatle kulağımdan çıkarıyorum.

“Ne var?” diye soruyorum monoton bir sesle.

“Imm, Patrick,” diye lafa giriyor.

“Eeevet, Jean?” diyorum lütfedermişçesine, ağır ağır.

“Patrick, burada seninle görüşmek isteyen Mr. Donald Kimball diye biri var,” diyor tedirgin bir sesle.

“Kim?” diye hırlıyorum.

Kaygılı kaygılı hafifçe içini çekiyor, sonra soru sorar gibi, sesini alçaltarak, “Dedektif Donald Kimball,” diyor.

Duruyorum, pencereden gökyüzüne, sonra bilgisayarımın ekranına, sonra bu haftanın Sports Iliustrated'inin arka kapağına karaladığım başsız kadına bakıyorum, elimi derginin parlak kağıdı üzerinden bir kere, bir kere daha geçirdikten sonra kapağı yırtıyor, avucumda buruşturuyorum. Nihayet söze giriyorum. “Ona de ki...” Sonra, gene fikir değiştiriyorum, seçeneklerimi gözden geçiriyorum, yeniden lafa başlıyorum. “Ona öğle yemeğine çıktığımı söyle.”

Jean susuyor, sonra fısıltıyla konuşuyor. “Patrick... sanırım burada olduğunu biliyor.” Uzun sessizliğim sırasında, gene fısıltıyla ekliyor: “Saat on otuz.”

İçimi çekiyorum, gene duralıyorum, sonra az çok bastırmaya çalıştığım bir panik içinde, “İçeri yollayacaksın, anlaşıldı,” diyorum.

Ayağa kalkıyorum, George Stubbs imzalı tablonun yanında asılı duran Jodi aynaya yürüyorum, saçıma bakıyorum, öküz boynuzu tarağımı bir kere geçiriyorum saçımdan, sonra sakin sakin telsiz telefonlarımdan bir tanesini alıyorum masadan, kendimi gergin bir sahneye hazırlayarak John Akers'la görüşürmüş gibi yapıyorum, ve dedektif büroya girmeden önce, tane tane ahizeye konuşmaya başlıyorum.

“Bak, John...” Gırtlağımı temizliyorum. “Fiziğinle uyumlu takım elbiseler giymelisin,” diye başlıyorum, boşluğa konuşarak. “Geniş çizgili gömlek giymek konusunda kesinlikle yapman' ve kesinlikle 'yapmaman' gerekenler var, ahbap. Geniş çizgili gömlek, sağlam renklerde, gösterişsiz desenli takım ve kravat ister.”

Büronun kapısı açılıyor, elimi sallayarak dedektifi içire buyur ediyorum. Şaşırtıcı derecede genç, belki de benim yaşımda, benimkinden pek farklı olmayan bir Armani takım var üzerinde, ama onunki biraz havalı, derbederce buruşuk, sinir oluyorum. Dostça bir gülümseme yolluyorum.

“Ayrıca iplik muhtevası daha yoğun olan bir gömlek, olmayandan daha dayanıklıdır... evet, biliyorum... ama bunu tespit etmek için kumaşı yakından incelemelisin...” Masamın karşısındaki tik ağacından, kromajlı iskemleyi göstererek oturması için sessizce ısrar ediyorum.

“Sıkı dokunmuş kumaş sadece çok iplik kullanmakla elde edilmez, kaliteli, uzun ince elyaf kullanılarak da elde edilir... ki bunlar ...evet... bunlar mesela tüvitte bulunan kısa, kalın elyaflara oranla daha sık bir doku meydana getirirler... Ayrıcaaa, trikolar gibi gevşek örgülü dokular da çok itina ve bakım ister...” Dedektifin avdeti yüzünden, günümün iyi geçeceğinden şüpheliyim, kaçamak bakışlarla süzüyorum onu, yerine oturuşu ve bacak bacak üstüne atışı içimi tarifsiz bir ürpertiyle dolduruyor. Konuşmam bitti mi diye başını eğip baktığında epeyce uzattığımı anlıyorum.

“Doğru, bir de... evet, John, doğru. Bir de... saçını kesene her zaman yüzde on beş bahşiş verilmez...” Dedektife doğru ne yaparsın gibilerden omuz silkiyorum, gözlerimi deviriyorum. Başını sallıyor, anlayışla gülümsüyor ve yeniden bacak bacak üstüne atıyor. Çorapları iyi. Tanrım. “Saçını yıkayan kıza mı? Duruma bağlı. Bir ya da iki dolar, bence...” Gülüyorum. “Neye benzediğine bağlı...” Daha yüksek gülüyorum. “Ha ya, bir de başka nereni yıkadığına...” Yeniden susuyorum, sonra, “Dinle John, kapamam lazım. T. Boone Pickens şu anda kapıdan içeri girdi...” Susuyorum, budala budala sırıtıyorum, sonra gülüyorum. “Şaka, şaka...” Gene susuyorum. “Hayır, salonun sahibine bahşiş verme.” Bir kere daha gülüyorum, sonra, nihayet, “Tamam John...tamam, anladım.” Telefonu kapatıyorum, anteni iterek yerine sokuyorum, sonra normalliği gereksizce vurgulayarak, “Kusura bakmayın,” diyorum.

“Hayır, siz kusura bakmayın,” diyor, gerçekten özür diler bir hali var. “Randevu almalıydım.” Yuvasına yerleştirdiğim telsiz telefona doğru eliyle işaret ederek, “konuşmanız, şey, önemli miydi?” diye soruyor.

“A, o mu?” diye soruyorum, masama yaklaşıp koltuğuma gömülüyorum. “İş meselelerini evirip çevirmece. Fırsatları incelemece... Dedikodu alışverişi... dedikodu yaymaca.” İkimiz de gülüyoruz. Buzlar çözülüyor.

“Merhaba,” diyor, yerinde doğrulup elini uzatıyor. “Ben Donald Kimball.” .

“Merhaba, Pat Bateman.” Elini elime alıyorum, sertçe sıkıyorum. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Kusura bakmayın,” diyor. “Böyle paldır küldür daldım, ama Luis Carruthers'la konuşmam gerekiyordu, o da yerinde yoktu, e siz de buradasınız, o yüzden...” Gülümsüyor, omuzlarını silkiyor. “Sizlerin işiniz nasıl başından aşkındır, biliyorum.” Bakışlarını masamın üzerinde, walkman’in yanında açık duran üç Sports Illustrated’den öteye çeviriyor. Ben de dergileri fark ediyorum, üç dergiyi de kapayıp hâlâ çalışmakta olan walkman’le birlikte masamın en üst çekmecesine kaydırıveriyorum. “Eevet,” diye söze giriyorum, olabildiğince dostça bir sohbet başlatmaya çalışarak. “Görüşeceğiniz konu nedir?”

“Şey,” diye lafa giriyor. “Meredith Powell tarafından, Paul Owen'in ortadan kayboluşunu araştırmak için tutuldum.”

Düşünceli düşünceli başımı salladıktan sonra, “FBI'dan falan değilsiniz, değil mi?” diye soruyorum.

“Yok, yok,” diyor. “Öyle bir şey değil. Ben sadece özel dedektifim.”

“A, anlıyorum... Evet.” Başımı sallıyorum yeniden, hâlâ içim rahat değil. “Paul'ün ortadan kayboluşu... evet.”

“Yani o kadar resmi bir şey değil,” diye güvence veriyor. “Sadece bazı belli başlı sorularım olacak. Paul Owen hakkında. Sizin hakkınızda-”

“Kahve?” diye soruyorum birden.

Emin değilmiş gibi, “Hayır, içmeyeyim daha iyi,” diyor.

“Perrier? San Pellegrino?” diye öneriyorum.

“Hayır, iyiyim böyle,” diyor yeniden, akın Cross tükenmez kalemle birlikte cebinden çıkardığı siyah bir not defterini açıyor. Düğmeye basıp Jean'i çağırıyorum.

“Evet, Patrick?”

“Jean, şey, Mr. ...” Duruyorum, başımı kaldırıp bakıyorum.

O da başını kaldırıyor. “Kimball.”

“...Kimball’a bir şişe San Pelle-”

“Yoo, hayır, gerçekten almayayım.” diye karşı çıkıyor.

“Problem değil,” diyorum ona.

Bana garip garip bakmamaya çalıştığı duygusuna kapılıyorum. Not defterine dönüyor ve bir şeyler yazıyor, sonra bir şeyin üzerini çiziyor. Jean hemen dönüp geliyor, San Pellegrino şişesini ve Steuben marka bir kesme cam bardağı masamın üzerine Kimball'ın karşısına koyuyor. Bana kaçamak, kaygılı bir bakış fırlatıyor, ben de suratımı buruşturarak cevap veriyorum. Kimball başını kaldırıyor, gülümsüyor ve Jean'e başını sallayarak teşekkür ediyor, Jean bugün sutyen giymemiş, fark ediyorum. Masum masum onun odadan çıkışını izliyorum, sonra ellerimi birbirine kenetleyip yerimde doğrularak bakışlarımı Kimball’a çeviriyorum. “Evet, görüşülecek konu neydi?” diyorum yeniden.

Hatırlatıyor: “Paul Owen'ın ortadan kaybolması.”

“A evet. Valla onun ortadan kaybolduğunu filan duymadım ben...” Duruyorum, sonra gülmeye çalışıyorum. “En azından Sosyete Haberleri'nde okumadım.”

Kimball kibar kibar gülümsüyor. “Galiba ailesi duyulmasını istemiyor.”

“Anlaşılır bir şey.” Dokunmadığı şişeyle bardağa doğru başımı sallıyorum, “Yeşil limon?” diye soruyorum. “Yok, gerçekten,” diyor, “Almayayım.” “Emin misiniz?” diye soruyorum, “Yeşil limon var.”

Biraz duruyor, sonra, “kayıtlara geçirilmesi gerekli bir-iki ön soru, tamam mı?” diyor. “Başlayabiliriz,” diyorum. “Kaç yaşındasınız?” diyor.

“Yirmi yedi,” diyorum, “Ekimde yirmi sekiz olacağım.” “Hangi okula gittiniz?” Not defterine bir şeyler karalıyor. “Harvard,” diyorum, “sonra da Harvard İşletme.” “Adresiniz?” diye soruyor, gözlerini not defterinden ayırmadan.

“Elli Beş Batı, Seksenbirinci Sokak,” diyorum, “American Gardens Binası.”

“Güzeel,” başını kaldırıp bakıyor, etkilendi, “Çok güzel.”

“Teşekkürler.” Gururum okşandı, gülümsüyorum.

“Tom Cruise orada oturmuyor mu?” diye soruyor.

“Ev-vet.” Burnumun kemerini sıkıyorum. Birden gözlerimi kapatmam icap ediyor.

Sesini duyuyorum. “Affedersiniz, iyi misiniz?” ikisi de yaşaran gözlerimi açarak, “Neden soruyorsunuz?” diye soruyorum.

“Sinirli... gibisiniz de.”

Elimi masamdaki çekmecelerden birine sokup bir şişe aspirin çıkarıyorum.

İkram ediyorum. “Nuprin?”

Kimball önce şişeye sonra bana garip garip bakıyor, başını sallıyor, “Iıı... hayır, teşekkürler.” Bir paket Marlboro çıkarıp dalgın dalgın San Pellegrino şişesinin yanma yerleştiriyor, defterinde bir şeyleri inceliyor.

“Kötü alışkanlık,” diyorum işaret ederek.

Başını kaldırıyor, hoşnutsuzluğumu fark ederek alık alık sırıtıyor. “Biliyorum. Kusura bakmayın.”

Gözlerim kutuya dikili.

“Şeyse... sigara içmememi tercih ederseniz diye soruyor yarım ağızla.

Gözlerimi dikmiş sigara paketine bakmayı sürdürüyorum kendi kendimle tartışmaktayım. “Hayır... zararı yok canım” “Emin misiniz?” diye soruyor.

“Sorun değil.” Düğmeye basıp Jean’i çağırıyorum. “Evet, Patrick?”

“Mr. Kimball için bir kültablası getirir misin bize lütfen?” diyorum.

Birkaç saniyede getiriyor.

Jean, masanın üzerine, el sürülmemiş San Pellegrino şişesinin yanma Fortunoff kristal küllüğü yerleştirip odadan çıktıktan sonra, “Bana Paul Owen hakkında ne söyleyebilirsiniz?” diye soruyor en nihayet.

“Valla...” Öksürüyorum, iki Nuprin yutuyorum; susuz.

“Onu o kadar iyi tanımazdım.”

“Ne kadar iyi tanırdınız?” diye soruyor.

“Valla... şaşırdım şimdi,” diyorum, yalan da değil. “Bütün Yale dümeninin ... parçasıydı, biliyorsunuz.”

“Yale dümeni mi?” diye soruyor, kafası karıştı.

Duruyorum, neden söz ettiğimi bildiğim yok. “Hu... Yale dümeni.”

“Ne demek istiyorsunuz?” Meraklandı.

Tekrar duralıyorum, ne demek istiyorum? “Valla, bir kere onun büyük ihtimalle gizli eşcinsel olduğunu düşünüyorum.” En ufak bir fikrim yok; yavrulara düşkünlüğü göz önüne alınırsa şüpheliyim hattâ. “Epey bir kokain kullanırdı...” Duruyorum, sonra biraz titrekçe bir sesle, “Yale dümeni bu işte.” Bunu biraz tuhafça ifade ettiğimin farkındayım, ama başka yolu da yok.

Büroya büyük bir sessizlik hakim şimdi. Oda birden üstüme üstüme geliyor, terler döküyorum, soğutucu ardına kadar açık

0lsa da, odanın havası hava gibi değil, bayat bir koku var sanki.

“Demek ki...” Kimball çaresizce defterine bakıyor. “Paul Owen hakkında bana söyleyebileceğiniz bir şey yok?”

“Valla,” iç geçiriyorum, “herhalde derli toplu bir hayat sürmüştür, öyle sanıyorum.” İyice çaresiz kaldım. “Şey...dengeli beslenirdi,” diyorum.

Kimball'da bir hayal kırıklığı sezinliyorum, “Nasıl biriydi? Şeyin-” duraksıyor, gülümsemeye çalışıyor, “-demin verdiğiniz bilgilerin dışında?”

Bu adama Paul Owen'i nasıl anlatayım? Övünmeyi seven, kibirli, şen bir et kafa, Nells’de sürekli olarak hesaptan kıvırtmayı başarırdı. Penisinin bir adı olduğu ve bu adın Michael olduğu yolunda bahtsız bir bilginin sahibi bulunduğumu mu? Hayır. Sakinleş, Bateman. Galiba gülümsüyorum.

“Umarım sorguya çekilmiyorumdur burada,” demeyi beceriyorum.

“Öyle mi hissediyorsunuz?” diye soruyor. Som kötücül gibi, ama değil.

“Hayır,” diyorum dikkatli bir sesle. “Pek değil.”

Çıldıracağım, gene bir şeyler karalıyor, sonra başını yazdığından kaldırmadan, kalemin ucunu çiğneyerek, “nerelere takılırdı Paul?” diye soruyor.

“Takılmak... mı?” diye soruyorum.

“Hu,” diyor. “Bilirsiniz işte... takılmak”

“Durun bir düşüneyim,” diyorum, parmaklarımı masanın üzerine vurarak. “The Newport. Harry'nin Yeri. Fluties. İndochine. Nell's. Cornell Club. New York Yat Kulübü. Bildik yerler.”

Kimball şaşırmış görünüyor. “Yatı mı vardı?”

Sıkıştım, lakayt cevap veriyorum. “Hayır. Sadece oraya takılırdı.” “Peki nerede okumuştu?”

Duralıyorum. “Siz bilmiyor musunuz?”

“Sadece sizin bilip bilmediğinizi öğrenmek istedim” diyor başını kaldırmadan.

“İn, Yale,” diyorum ağır ağır. “Öyle mi?” “Öyle.”

“Sonra Columbia Üniversitesi İşletme Bölümü,” diye ekliyorum, “Galiba” “Bütün bunlardan önce?”

“Yanlış hatırlamıyorsam, Saint Paul lisesi... yani-”

“Yoo yoo, tamam. Aslında soruşturmayla doğrudan ilişkili değil,” diye özür diliyor. “Sanırım başka sorum olmayacak. Daha çok işim var.”

“Dinleyin, ben...” Pes perdeden, kibarca söze başlıyorum. “Olabildiğince yardımcı olmak isterim.”

“Anlıyorum,” diyor.

Gene uzun bir sessizlik. Bir şey çiziktiriyor, fakat galiba önemli değil.

“Bana Owen hakkında söyleyebileceğiniz başka bir şey?” diye soruyor, sesi neredeyse ürkek.

Düşünüyorum, sonra cılız bir sesle, “İkimiz de 1969'da yedi yaşındaydık,” diyorum.

Kimball gülümsüyor. “Ben de.”

Vakayla ilgileniyormuş gibi yaparak soruyorum, “Bir şey var mı elinizde, tanık, parmak izi?”

“Valla, telesekreterinde Londra'ya gittiğini söyleyen bir mesaj var,” diye sözümü kesiyor.

“Eee, o zaman,” diye soruyorum, umutlandım, “belki de gitmiştir, hı?”

“Kız arkadaşı öyle düşünmüyor,” diyor Kimball ifadesiz bir sesle.

“Ama...” Duruyorum. “Onu Londra'da gören olmuş mu?” Gidişatın devasa genelinde Paul Owen'ın nasıl da bir toz zerresi olduğunu idrak etmekten hayli uzak anlaşılan.

Kimball defterine bakıyor, bir sayfayı çeviriyor ve gene bana bakarak, “Aslında... olmuş.” diyor. “Hmmm,” diyorum.

“Valla, kesin bilgi edinmek için çok uğraştım,” diye itiraf ediyor. “Stephen... Hughes diye biri onu orada bir lokantada gördüğünü söylüyor, ama araştırdım, meğerse Hubert Ainsworth diye birini Paul'e benzetmişmiş, o yüzden...”

“Yaa,” diyorum.

“Paul’un ortadan kaybolduğu gece nerede olduğunuzu hatırlıyor musunuz?” Defterine bakıyor. “Haziran'ın 24'ünde yani?”

“Hay allah... Bilmem ki...” Düşünüyorum. “Büyük ihtimalle bazı videokasetleri geri veriyordum.” Çekmecemi açıyorum, randevu defterimi çıkarıyorum ve bir yandan aralık ayının yapraklarını karıştırarak, “Veronica diye bir kızla randevum vardı...” Kesin yalan söylüyorum, tamamen uyduruyorum.

“Bir dakika,” diyor, şaşkınlıkla defterine bakarak, “Burada... öyle demiyor.”

Kalça kaslarım geriliyor. “Ne?”

“Bana verilen bilgi bu değil,” diyor.

“Eee...” Birden afalladım ve korktum, Nuprin ekşi ekşi midemde. “Ben... dur bir dakika... neymiş size yerilen bilgi?”

“Bir bakayım...” Defterinin yapraklarını karıştırıyor, bir şey buluyor. “Şeyleymişsiniz-”

“Bi dakka.” Gülüyorum. “Yanılmış olabilirim ...” Sırtımın çukurluğunda bir ter.

“Peki...” Duruyor. “Paul Owen'ı en son ne zaman gördünüz?”

“Biiiz” -aman tanrım, Bateman, bir şeyler uydur? “en son yeni başlayan bir müzikale gitmiştik, adı... Ah Afrika, Brave Afrika” Yutkunuyorum. “Kahkahalarla gülmüş... tuk... o kadar, sanıyorum. Galiba Orso'da yemek yemiştik... hayır, Petaluma.

Hayır, Orsa” Duruyorum. “Onu... cismen son görüşüm isee... bir bankamatikte oldu. Hangisiydi hatırlamıyorum... mı, Nell's’in yakınlarında bir tanesi.”

Teki kaybolduğu gece gördünüz mü?” diye soruyor Kimball.

“Pek emin değilim,” diyorum.

“Sanıyorum günleri karıştırdınız,” diyor, defterine bakarak.

“Ama nasıl olur?” diye soruyorum. “Paul o gece sizce neredeydi?” Randevu defterine bakılırsa, ki sekreteri tarafından da doğrulandı, şeyle yemek yemiş... Marcus Halberstam'la,” diyor.

“Ve?” diye soruyorum.

“Onu sorguya çektim.”

“Marcus'u mu?”

“Evet. inkar ediyor,” diyor Kimball, “gerçi ilk önce emin olamadı ama.”

“Ama Marcus inkar etti, öyle mi?” “Evet.”

“Peki Marcus nerede olduğunu kanıtlayabiliyor mu?” Cevaplarını can kulağıyla dinliyorum şimdi. “Evet.” Susma.

“Kanıtlıyor ha?” diye soruyorum. “Emin misiniz?” “Araştırdım,” diyor garip bir gülümsemeyle. “Temiz.” Susma. “Yaa.”

“Peki ya siz neredeydiniz?” Gülüyor.

Neden güldüğümü bilmesem de, ben de gülüyorum. “Marcus neredeymiş?” Gülmem neredeyse kıkırdamaya dönüştü.

Kimball beni tepeden tırnağa süzerken gülümsemeye devam ediyor. “Paul Owen'la değildi,” diyor esrarlı esrarlı.

“Eee, peki kimleydi?” Hâlâ gülüyorum, ama başım da topaç gibi dönmekte.

Kimball not defterini açıyor ve bana ilk olarak azıcık düşmanca bir bakışla bakıyor. “Atlantis'deydi, George Burner, Harry Newman, Frederick Dibble, Craig McDerbott ve de-” Kimball duruyor, sonra başını kaldırıp bana bakıyor, “-sizinle.”

Bu ofiste, şu anda bir cesedi parçalara ayırmak ne kadar sürer diye düşünmekteyim, tam şurada, bu ofiste. Bu ofiste rüyadayken bir yandan da aklımdan geçirdiğim şeyler şunlar: Washington D.C.'deki Red, Hot and Blue'da pirzola yemek. Şampuanımı değiştirsem mi? Gerçekten en iyi siyah bira hangisi? Bili Robinson değeri abartılmış bir modacı mı? IBM'de ters giden ne? Had safhada lüks. 'Oyunu insafsızca oynamak' deyişinde, 'insafsızca' adıl mıdır? Assisi kentinin huzuru ne de kolay bozulabilir. Elektrik ışığı. Lüksün zirvesi. Had safhada lüks. Piç kurusu benim üzerimdeki Armani takım elbisenin aynını giymiş. Bu siktiğimin herifi nasıl da kolay korkudan donuna sıçar. Kimball farkında bile değil aslında hiç buralarda olmadığımın. Şu büroda ne ipucu ne de bir hayat işareti var, gene de not almaya devam ediyor. Bu cümleyi okuyup bitirdiğinizde bir Boeing jet uçağı dünyanın bir yerinden kalkacak ya da konacak. Bir Pilsner Urquell istiyorum.

“A evet,” diyorum. “Tabii... Paul Owen'ın da gelmesini istemiştik,” diyorum, sanki bunu şu anda hatırlamış gibi kafamı sallıyorum. “Ama başka programım var demişti...” Sonra yarım ağızla, “Victoria'yla ertesi gece yemek yedik... herhalde.”

“Bakın, dediğim gibi, ben sadece Meredith tarafından tutuldum.” İçini çekiyor, defteri kapatıyor.

Laf olsun kabilinden, “Meredith Powell'ın Brock Thompson'la çıktığını biliyor muydunuz?” diye soruyorum.

Omuz silkiyor, iç geçiriyor. “Orasını bilmem. Tek bildiğim, Paul Owen’ın ona epey bir borcu varmış.”

“A? Gerçekten mi?” “Fikrimi sorarsanız,” diyor, sır verircesine, “herhalde herif biraz üşüttü. Kentten uzaklaştı bir süre. Belki de Londra'ya gitmişti Gezip görmeye. İçmeye. Her neyse. Neyse, er geç ortaya çıkacağından eminim.”

Ağır ağır başımı sallayarak ona katılıyorum, yeterince afallamış görünmeye çabalayarak.

“Mesela kara büyü ya da şeytana tapanlarla filan ilgisi olup olmadığını biliyor musunuz acaba?” diye soruyor Kimball ciddi bir ifadeyle.

“Efendim, ne?”

“Biliyorum, saçma bir soru belki ama, geçtiğimiz ay New Jersey'de -bunu duydunuz mu bilmiyorum, genç bir borsacıyı tutuklamışlar, bir kızı, bir Cihan’ayım öldürüp, şeyleriyle... vücudunun çeşitli parçalarıyla vudu ayinleri yapmakla suçlanıyor-muş.”

“Iyyy!” diye haykırıyorum. “Yani diyorum ki...” Gene koyun koyun sırıtıyor. “Bununla ilgili bir şey duymadınız mı hiç?”

“Adam inkar mı etmiş?” diye soruyorum, tüylerimde bir kabarma.

“Evet.” Kimball başıyla onaylıyor.

“İlginç bir vakaydı,” diyebiliyorum ancak.

“Adam masumum diyormuş, ama bir taraftan da kuş tanrı İnka mı ne, öyle bir şey olduğunu söyleyip duruyormuş,” diyor Kimball, suratını ekşiterek.

İkimiz de buna sesli sesli gülüyoruz.

“Hayır,” diyorum sonunda. “Paul bunlara takılmazdı. Dengeli beslenirdi ve de-”

“Evet -evet, biliyorum ve de 'bütün o Yale dümeninin bir parçasıydı',” diye ekliyor Kimball bıkkınlıkla.

Uzun bir sessizlik oluyor, şimdiye kadar olanların en uzunu belki de diye düşünüyorum. “Bir medyuma başvurdunuz mu?” diye soruyorum.

“Hayır.” Başını sallayışından bunu aklından geçirdiğini anlayabiliyorum. Aman, kim takar?

“Dairesi soyulmuş mu?” diye soruyorum.

“Hayır, soyulmamış aslında,” diyor. “Tuvalet malzemeleri kaybolmuştu. Bir takım elbise gitmişti. Bir-iki de bavul. Hepsi bu.” İşin içinde iş mi var sizce?”

“Bilemem,” diyor, “ama size dediğim gibi, bir yerlerde saklanıyorsa şaşmam.”

“Yani olay cinayet masasına filan gitmiş değil henüz, değil mi?” diye soruyorum.

“Hayır, henüz değil. Dediğim gibi, emin olamıyoruz. Fakat...” Duruyor, dalgın bakıyor, “esas itibariyle hiçbir şey gören ya da duyan yok.”

“Son derece tipik, değil mi?”

“Sadece garip,” diyor, pencereden dışarı bakıyor, iyice daldı. “Dün ortalıklarda dolaşıyor, işine gidiyor, canlı, derken...” Kimball duruyor, cümlesini bitiremiyor.

“Sır oluyor,” diye içimi çekiyorum, başımla onaylayarak.

“İnsanlar ortadan... kayboluveriyorlar,” diyor.

“Yer yanlıyor ve insanlar içine giriyor,” diyorum biraz hüzünlü bir sesle, Rolex'ime bakıyorum.

“Ürpertici.” Kimball esniyor, geriniyor. “Gerçekten ürpertici.”

“Tekinsiz.” Başımı sallayarak onaylıyorum.

“Her şey-” -bıkkın, içini çekiyor- “boş.”

Ne söyleyeceğimi bilemeden öyle susuyorum, sonunda, “Boşunalıkla... başa çıkmak zor,” diyorum.

Hiçbir şey düşünmüyorum. Büroya sessizlik hakim. Bunu bozmak için, masada San Pellegrino şişesinin yanında duran bir kitabı işaret ediyorum. Pazarlık Sanatı, yazan Donald Trump.

“Okudunuz mu?” diye soruyorum Kimball'a.

“Hayır,” diyor, fakat nezaketen soruyor, “İyi mi?”

“Çok iyi,” diyorum, başımı sallayarak.

“Bakın.” Bir kere daha içini çekiyor. “Yeterince zamanınızı aldım.” Marlboroları cebine atıyor.

“Zaten benim de yirmi dakika sonra Dört Mevsim lokantasında Cliff Huxtable ile öğle yemeğine randevum var,” diye bir yalan atıyorum, ayağa kalkıyorum, “Benim de gitmem gerek.”

“Dört Mevsim buradan biraz uzakta değil mi?” Kaygılı bir ifade takınıyor, o da ayağa kalkıyor. “Demek istiyorum ki, sız de geç kalmayacak mısınız?” “Iıı, hayır.” Sıkıştım. “Burada... aşağımızda da... bir tane var.”

“A, öyle mi?” diyor. “Bilmiyordum.”

“Evet,” diyorum, onu kapıya geçirirken. “Çok iyidir.”

“Bakın,” diyor, yüzünü bana çevirerek, “aklınıza bir şey gelecek olursa, herhangi bir bilgi falan.. .”

Elimi kaldırıyorum. “Kesinlikle. Size yüzde yüz yardımcı olacağımı biliniz,” diyorum ciddi bir sesle.

“Harika,” diyor beceriksiz sıçan, içi rahat. “Ayrıca, vakit ayırdığınız için de teşekkür ederim, Mr. Bateman.”

Onu kapıya doğru götürürken bacaklarım titriyor, astronotlarınki gibi, kapıdan geçirirken, bomboş, her türlü duygudan arınmış bir haldeyim, gene de -kendimi aldatmaksınızın- bir şeyler başardığım duygusuna kapılıyorum ve o noktada bir-iki dakika tıraş sonrası losyonlarından ve değişik gömlek çeşitlerinden söz ediyoruz, bu tam tersi bir etki yaratıyor. Konuşmamızda bana sakinleştirici gelen genel bir acelesizlik vardı -hiçbir şey olmadı- fakat o gülümseyerek kartını uzatıp çıktığında, kapının kapanma sesi bana milyarca böcek çığlığı, kilolarca kızaran et cızırtısı, uçsuz bucaksız bir sessizlik gibi geliyor. Binadan çıktıktan sonra da (Jean'e güvenlikteki Tom'a telefon ettirip sorduruyorum) telefonlarımın hiçbirinin dinlenmediğinden kesinlikle emin olmak için avukatımın tavsiye ettiği birini arıyorum ve de bir Xanax yuttuktan sonra, Tribeca'daki Cuisine de Soy isimli pahalı, yüksek standartta bir sağlık yiyecekleri lokantasında beslenme uzmanımla buluşabiliyorum nihayet. Tofu barının üzerine yay şeklinde gerilerek asılmış, doldurulmuş ve cilalanmış yunus balığının

altında otururken, beslenme uzmanıma, fütursuzca, 'peki o zaman börekler hakkındaki tüm gerçekleri anlat bana’ gibi cümleler kurabiliyorum, iki saat sonra büroma döndüğümde, telefonlarımdan hiçbirinin dinlenmediğini öğreniyorum.

Hafta sonuna doğru, Meredith Powell'a da rastlıyorum, cuma gecesi, yanında Brock Thompson'la Ereze'de, Borck'un ateşler saçan bakışları altında on dakika kadar konuşmakla birlikte, bir kere bile Paul Owen'dan bahsetmiyoruz. Çıktığım kız Jeannette ile son derece ağır ve sıkıcı bir yemek yiyoruz. Lokanta çok gösterişli ve yeni, tabaklar ele ağır ağır geliyor, bıktırıcı. Porsiyonlar cimri. Giderek huzursuzlaşıyorum. Sonra Jeanette'in ille de dans etmek istiyorum diye tutturmasına rağmen, M.K.'ya uğramamaya karar veriyorum. Yorgunum, dinlenmem lazım. Dairemde yatakta yatıp kalıyorum, seks yapamayacak kadar dağınık kafam, bunun üzerine Jeannette evi terk ediyor, ve Ortadoğu'nun en iyi lokantaları hakkındaki bu sabahki Patty Winters Şov’un kasetini seyrettikten sonra, telsiz telefonumu kaldırıyorum ve istemeye istemeye, duraksayarak Evelyn'i arıyorum.

Yaz

Yazın büyük bölümünü uyuşuk uyuşuk geçirdim: büroda, ya da yeni açılan lokantalarda oturarak, evimde video seyrederek, ya da taksilerin arka koltuklarında, yeni açılan gece kulüplerinde, ya da sinemalarda, Hcll's Kitchen'daki apartmanda, ya da yeni açılan lokantalarda. Bu yaz dört büyük uçak kazası oldu, sanki, bu olaylar neredeyse önceden planlanmış gibi birçoğu videoya çekildi ve televizyonda sonsuz kere tekrar tekrar gösterildi. Uçaklar ağır çekimde yere çakılıp durdular, ardından parçalar sayısız kere sağa sola uçtu, derken o yanmış, kanlar içinde bedenlerin gelişigüzel çekimleri, ağlayan kurtarma elemanlarının ceset parçaları toplamaları. Oscar de la Renta'nın aftershave'ini kullanmaya başladım, azıcık kaşındırdı. Konuşan küçük bir böcekle ilgili bir film piyasaya sürüldü, kıyamet koptu, film iki yüz milyonun üzerinde hasılat yaptı. Mets kötü maçlar çıkardı. Ağustosta dilencilerle evsizlerin sayısı arttı ve kadersizler, çaresizler ve ihtiyarlar her yerde sıra sıra sokakları doldurdular. Cafcaflı lokantalarda yenen bir sürü

yemekte bir sürü yazlık tanıdığa, onları Sefiller müzikaline götürmeden önce, aralarında HBO'da The Toolbox Murders'ı gören olup olmadığını sorarken buldum kendimi, çıt çıkmayan masalarda insanlar bana gözlerini dikip baktılar, kibarca öksürüp hesap almak için garsonu çağırdım, ya da sorbede veya yemeğin başlarındaysak, bir şişe San Pellegrino daha istettim, sonra yazlık tanıdıklara dönüp “Hayır mı?” dedim, “Çok iyi filmdi;' Platin American Express kartım o kadar çok kullanıldı ki, iki yazlık tanıdığı, Pablo Lester'ın yeni lokantası Yalan Rüzgarı'na yemeğe götürdüğümde ortadan kırıldı, kendi kendini imha etti, fakat ceylan derisi cüzdanımda hesabı ödemeye yetecek kadar nakit vardı. Patty Winters Şovların hepsi tekrardı. Hayat boş bir tuval olarak kaldı, bir klişe, bir pembe dizi. Öldürme arzum sürdü, cinnetin kıyılarında gezindim. Geceki kana susamışlığım gündüzlerime taştı ve kentten ayrılmak zorunda kaldım. Aklıbaşındalık maskem sıyrıldı sıyrılacaktı. Hayırlı günler değildi benim için ve bir tatile ihtiyacım vardı. Hampton'a gitmeliydim

Evelyn'e öneride bulundum, örümcek gibi hemen üstüne atladı. Kaldığımız ev aslında Tim Price'ın eviydi, neden bilmem, Evelyn'de anahtar vardı, serseme dönmüş gibi olduğum için ayrıntıları sormayı reddettim.

Tim'in evi doğuda, deniz üzerineydi. Çeşitli çatılarla donanmış, dört katlı bir evdi, katlar galvanize çelikten bir merdivenle birbirine bağlanıyordu. Yüz metrekarelik su katılmamış minimalist bir mutfak tasarımı; her şey bir duvara gömülmüş: iki kocaman fırın, dev dolaplar, içine girilip çıkılabilen bir dondurucu, üç kapılı buzdolabı. Özel sipariş üzerine yapılmış bir paslanmaz çelik adası, mutfağı üç ayrı mekana bölüyordu. Dokuz banyonun dördünde göz yanıltıcı resimler vardı, beşinde ise lavabonun üzerinde ağızlarından sular fışkıran demirden antik koç kafaları. Bütün lavabolar ve küvetler ve duşlar antik mermerdendi, yerler ise küçük mermer mozaiklerle döşenmişti. Büyük banyonun küvetinin üzerindeki bir girintiye bir TV monte edilmişti. Her odada bir müzik seti vardı. Evde ayrıca on iki tane Frank Llyod Wright imzalı ayaklı şamdan, on dön adet Josef Hefferman imzalı iskemle, silme videokaset dolu iki duvar, bir duvarda tümü cam vitrinler içinde korunan binlerce CD. Girişte Eric Schmidt imzalı bir avize, altında Atomic Ironworks'den çelik, ren

geyiği biçiminde şapka askılığı, adını hiç duymadığım bir heykeltıraşın eseri. Mutfağa bitişik bir odada bir 19, Yüzyıl Rus yemek masası duruyordu, fakat iskemleleri yoktu. Bütün duvarlarda Cindy Sherman'ın hortlak gibi fotoğrafları asılıydı. Bir spor odası vardı, içine girilebilen dolaplar, beş video, ceviz ve cam karışık Noguchi yemek masası, Marc Schafferd hol masası ve faks makinesi. Büyük yatak odasında XVI. Louis stili pencere önü sırasının yanında top biçiminde budanmış bir süs ağacı. Mermer şöminelerden birinin üzerinde bir Eric Fischl tablosu asılıydı. Bir tenis kortu vardı. Siyah zeminli havuzun hemen yanı başındaki küçük konuk evinde iki sauna ve bir jakuzi bulunuyordu. Şurada burada da taş sütunlar.

Orada bulunduğumuz haftalar içinde işleri yoluna sokmaya çalıştım, gerçekten. Evelyn'le bisiklete bindik, jogging yaptık, tenis oynadık. Fransa'nın güneyine ya da İskoçya ya gitme planları kurduk; Almanya'da arabayla gezinip henüz el değmemiş opera binalarını keşfetmekten söz ettik. Rüzgar sörfü yaptık. Sadece romantik şeylerden söz ettik: Long Island'ın doğusundaki ışıktan, Virginia'nın avlaklarında ekim ayında tepelerin üzerinden yükselen mehtaptan. Büyük mermer küvetlerde birlikte yıkandık. Yatakta kahvaltı ettik, Melior kahvedanlıktan Hermes fincanlara ithal kahvemizi doldurduktan sonra kaşmir battaniyelerin altında birbirimize iyice sokulduk. Onu taze çiçeklerle uyandırdım. O Manhattan'a haftalık yüz bakımım yaptırmaya giderken, Louis Vuitton çantasına küçük notlar koydum. Ona küçük, siyah bir yavru chow armağan ettim, adını NutraSweet koydu, diyet trüfl çikolatalarıyla besledi. Ona yüksek sesle Doktor Jivago'dan ve Silahlara Veda'dan (en sevdiğim Hemingway) uzun pasajlar okudum. Price'ın koleksiyonunda olmayan videokasetler buldum, çoğunlukla 1930'ların komedileri, bunları evdeki bir sürü video player'lardan birinde seyrettik, favorimiz Roma Tatiliydi, iki kere seyrettik. Frank Sinatra'yı (sadece 1950'ler dönemini) ve Nat King Cole'un After Midnight'ını dinledik, Tim'de CD kayıt aleti vardı. Ona pahalı iç çamaşırları aldım, kimi zaman giydi bunları.

Gece geç saatte okyanusta çıplak denize girdikten sonra, tir tir titreyerek eve döner, büyük Ralph Lauren havlulara sarınır, omlet,

üzerine biraz zeytinyağı gezdirilmiş makarna, trüfl ve porcini mantarları hazırladık; pişmiş armut suflesi, karanfilli meyve salataları, biberli somonlu ızgara polenta, elma ve ahududu sorbesi, mascarpone, soğutulmuş domates çorbası, kuşkonmaz ve nane yedik, limonata ya da şampanya ya da yıllanmış Château Margeaux şarabı içtik. Ama çok geçmeden, birlikte ağırlık kaldırmaktan, havuzda boylu boyunca yüzüp dönmekten vazgeçtik, Evelyn, NutraSweet'in yemediği diyet trüfl çikolatalarıma beslenmeye ve almadığı kilolardan yakınmaya başladı. Bazı geceler deniz kenarında bir aşağı bir yukarı gezinirken, kumu kazıp yengeç yavruları çıkarırken, avuç avuç kum yerken bulurdum kendimi- bu gece yansı olurdu, gökyüzü öylesine berrak olurdu ki, bütün güneş sistemini ve onun aydınlattığı kumu görebilirdim, sanki ay yüzeyinin kumu gibi uzar giderdi. Hattâ bir sabah sahile vurmuş bir denizanasını sürükleyerek eve getirdim, henüz şafak sökmeden, Evelyn uyurken, mikrorodalga fırında pişirdim, yiyemediğim parçaları chow'a verdim.

Evelyn'in kerpiç bardak altlıkları üzerine yerleştirdiği ve içlerine sıkıştırılmış kağıttan, jalapeno karıştırıcılarla ahududu kasisi karıştırdığı, kesme kaktüs desenli kokteyl kadehlerinden önce burbon, sonra şampanya yudumlarken, bir yere uzanır, Allsop Racer kayak sopasıyla birilerini öldürmenin hayalini kurar ya da bakışlarım şöminelerden birinin üzerindeki antika rüzgârgülüne dalar gider, şaşkın şaşkın acaba bununla birini yaralayabilir miyim diye düşünürdüm, sonra Evelyn odada olsun ya da olmasın, aslında Dick Loudon'ın Stratford Inn'inde yer ayırtmalıydık diye şikayet ederdim. Çok geçmeden Evelyn kaplıcalardan, estetik ameliyattan söz etmeye başladı, sonra bir masör tuttu: Yolun aşağısındaki bir yerde ünlü bir yayıncıyla birlikte yaşayan ve benimle açık açık cilveleşen bir ibne. Hampton'da kaldığımız son hafta Evelyn üç kere kente indi, bir kere manikür, pedikür ve yüz bakımı, ikincisinde Stephanie Herman'da tek kişilik training için, en son da astroloğuyla buluşmak için.

“Neden helikopterle gidiyorsun?” diye fısıldadım.

“Ne yapayım istiyorsun?” diye tiz bir çığlık attı, ağzına bir diyet trüfl daha attı. “Volvo mu kiralayayım?”

O gittiğinde girişteki avlunun kenarlarına dizilmiş duran pişmiş topraktan küplere kusardım -su t kusmuş olmak için- ya da ürkünç

masörle kente iner, türlü türlü jiletler alırdım. Geceleri, Evelyn'in başının üzerine Jerry Kott imzalı, yalancı beton ve alüminyum tel karışımı bir şamdan oturturdum, aklığı Halcion'lardan öylesine kaymış olurdu ki, şamdanı eliyle itip devirmezdi bile, ben de o soluk alıp verirken şamdanın kalkıp inişine bakar gülerdim, fakat çok geçmeden bu manzara beni üzmeye başladı, şamdanı Evelyn'in başının üzerine oturtmaktan vazgeçtim.

Hiçbir şey beni yatıştıramadı. Çok geçmeden her şey yavanlaştı; bir gün doğuşu daha, kahramanların hayatları, aşık olmak, savaş, insanların birbirleri hakkında yaptıkları keşifler. Tek sıkıcı bulmadığım şey, açıktır ki, Tim Price'ın kaç para kazandığıydı, ama o da bu denli aşikar olmasıyla sıktı. İçimde, hırs ve belki tiksinti dışında açık seçik, tanımlanabilir bir duygu yoktu. Bütün insan özelliklerine -et, kan, ten, saç- sahiptim, ama insanlıktan çıkmışlığım o kadar yoğundu, o kadar derinlere kök salmıştı ki, normal merhamet hissi duyma kabiliyetim tamamen silinmiş, ağır ağır, amaçlı bir kazınıp silinmenin kurbanı olmuştu. Sadece gerçeklik taklidi yapıyordum, kaba hatlarıyla bir insan taklidi, işleyen, aklımın sadece uzak, karanlık bir köşesiydi. Korkunç bir şeyler oluyordu ve ben bunların neden olduğunu anlayamıyordum -nedenine parmak basamıyordum. Beni yatıştıran tek ses bir bardak J&B'ye atılan buzun tatmin edici sesiydi. Eninde sonunda chow'u suda boğdum, Evelyn de yokluğunu hissetmedi zaten; fark etmedi bile yokluğunu, Evelyn'in Bergdorf Goodman's süveterlerinden birine sarıp derin dondurucuya attığımda bile. Hampton'dan ayrılmak zorunda kaldık, çünkü kendimi, tanyeri ağarmadan önceki saatlerde yatağımızın başucunda, elimde sıkıca tuttuğum bir buz çekici, Evelyn'in gözlerini açmasını beklerken bulmaya başladım. Bir sabah kahvaltıda önerimi kabul etti, ve işçi bayramından önceki pazar, helikopterle Manhattan'a döndük.

Kızlar

"Şey, diye düşünmüştüm, somonlu ve naneli pinto fasulyesi gerçekten, gerçekten şey olmalı... yani, hani biliyorsun-" Elizabeth daireme girerken tek, zarif bir hareketle saten süet karışımı topuklu Maud Frizon ayakkabılarının ikisini birden fırlatıp çıkarıyor ve kendisini divanın üzerine atıyor; "-güzel olmalı diye, ama Pat-rick,

tanrım, ne kadar paha-lıydılar, ve de-” şıllıklaşıp tırnaklarını çıkarıyor, “-nouvelle cuisine'in taklidiydiler saaa-dece!”

“Hayal mi gördüm, yoksa masaların üzerinde akvaryum balıkları mı vardı?” diye soruyorum, Brooks Brothers pantolon askılarımı çıkarırken, bir yandan da buzdolabında bir şişe Sauvignon Blanc aranıyorum. “Neyse, bence çok in.”

Christie uzun, geniş divanın üzerine, tembel tembel gerinen Elizabeth'in uzağına oturmuş.

“İn mi, Patrick,” diye sesleniyor. “Donald Trump yiyor orada.”

Şişeyi buluyorum, tezgahın üzerine kovuyorum ve bir tirbuşon bulmadan önce, ona şişenin üzerinden boş boş bakıyorum. “Evet? Bu alaycı bir yorum mu oluyor?”

“Tahmin et!” diye haykırıyor Christie'yi yerinden sıçratacak kadar tiz bir sesle.

“Şimdi nerede çalışıyorsun Elizabeth?” diye soruyorum, çekmeceleri kapatarak. “Polo'nun toptan yerinde falan mı?”

Elizabeth bunu duyunca gülmekten katılıyor ve ben Acacia'yı açarken havalı havalı, “Çalışmaya ihtiyacım yok, Bateman,” diyor, bir sessizlik oluyor, ardından, bıkkın bir sesle, “Herkesten fazla sen bilmelisin bunun ne demek olduğunu Mr. Wall Street,” diyor. Gucci pudriyerinde dudak boyasını kontrol ediyor; tahmin edilebileceği gibi, kusursuz.

Konuyu değiştiriyorum, soruyorum: “O yeri kim seçti?” Kızlara şarap koyuyorum, sonra da kendime az sulu, buzlu bir J&B hazırlıyorum. “Restoranı demek istiyorum.”

“Carson seçti. Ya da belki Robert.” Elizabeth omuzlarını silkiyor, pudriyerini şaklatarak kapattıktan sonra, ısrarla Christie'ye bakıyor, “Gerçekten tanıyor gibiyim seni. Dalton'a gittin mi?” diye soruyor.

Christie başını hayır anlamında sallıyor. Saat neredeyse sabahın üçü. Bir ectasy eziyor ve daha sonra Elizabeth'e vermeyi tasarladığım şarap kadehinde erimesini seyrediyorum. Bu sabahki Patty Winters Şovun konusu 'Üç yüz Kilodan Fazla Çekenler-Onlara Nasıl Yardımcı Olabiliriz?'^. Mutfağın ışıklarını yakıyorum, buzdolabında iki ecstasy daha buluyorum, ışıkları söndürüyorum.

Elizabeth zaman zaman Georges Marciano reklamlarında görünen yirmi iki yaşında taş gibi bir yavru ve Virginialı köklü bir bankacı aileden geliyor. Bu akşam onun iki arkadaşıyla yemek yedik. Yirmi yedi yaşında, finansör aleminde şaibeli bir kariyeri olan Robert Farrell ve Robert'ın çıktığı Carson Whitall. Robert'ın üzerinde Belvest'ten yünlü bir takım elbise, Charvet'den manşetli pamuklu gömlek, Hugo Boss'dan soyut desenli ipek-krep bir kravat var ve de yemek boyunca çıkarmamakta ısrar ettiği Ray-Ban güneş gözlükleri. Carson'ın üzerinde Yves Saint Laurent Rive Gauche bir takım, Harry Winston inci ve elmas küpeleriyle takım bir inci kolye. Flatiron bölgesindeki Albert Lioman'ın yeni lokantası Free Spin'de yemek yedik, sonra limuzinle Nell's'e gittik. Orada izin istedim ve öfkeden köpürmüş haldeki Elizabeth'e, geri döneceğim konusunda teminat vererek şoföre kasaplar mahallesine çekmesini söyledim, oradan Christie'yi topladım. Onu kapıları kilitli limuzinin arka koltuğunda bekletip Nell's'e girdim, Elizabeth, Carson ve Robert'la öndeki bölmelerden birinde bir içki içtim, bu gece fazlaca meşhur olmadığı için ortalık tenhaydı- kötüye işaret. Nihayet, saat iki buçukta, Carson sarhoş sarhoş aylık çiçekçi faturasıyla övünürken, Elizabeth ve ben çıktık. Elizabeth, Carson'ın W'nin son sayısında yazılı olduğunu söylediği bir şeye o kadar kızmıştı ki, Christie'nin varlığını sorgulamadı bile.

Nell's'e doğru yolculuğumuz sırasında, Christie son birlikte oluşumuzdan hâlâ altüst olduğunu ve bu gece konusunda da önemli kaygıları bulunduğunu, fakat önerdiğim paranın reddedilemeyecek kadar iyi olduğunu itiraf etti, ben de önceki gibi bir şey olmayacağına söz verdim. Hâlâ korkmasına rağmen, limuzinin arka koltuğunda yuvarladığı birkaç tek votka ile ona şimdiye kadar vermiş olduğum bin altı yüz doları aşkın para, sakinleştirici etkisi yaptı. Kaygılı havası şehvetimi kamçıladı ve ona nakit miktarı ilk uzattığımda -Hughlans bir gümüş para ataşıyla tutturulmuş altı adet banknot - tam bir seks kedisi gibi davrandı, fakat onu iterek limuzine soktuğumda, son olanlardan sonra cerrahi müdahaleye ya da bir avukata ihtiyacı olabileceğini söyledi, bu nedenle, ona bin dolarlık bir de çek yazdım, ama hiçbir zaman tahsil edilmeyeceğini bildiğim için, paniğe filan kapılmadım. Şu anda dairemde Elizabeth'i incelerken onun göğüs bölgesinin oldukça gelişmiş olduğunu görüyor ve ecstasy sinir

sistemine bindirdiğinde kızları önümde seks yapmaya ikna edebileceğimi umuyorum.

Elizabeth, Christie ye hiç Spicey adında bir götlek tanıyıp tanımadığını ya da Au Bar'a gidip gitmediğini soruyor. Christie hayır anlamında başını sallıyor. Christie'ye sanki Neptün'den gelmiş gibi bakan Elizabeth'e ecstasy doldurulmuş Sauvignon Blanc'ı uzatıyorum, Christie'ye ilk duyduğu tepki geçtikten sonra esniyor. “Neyse, Au Bar fecii zaten. Korkunç. Malcolm Forbes'un bir doğum gününe gitmiştim orada. Ay tanrım, lütfen yani.” Şarabı yuvarlıyor, suratını buruşturuyor. Kromajlı meşeden Sottsass iskemlelerden birine oturuyorum, camlı kahve masasının üzerindeki buz kovasının içinde duran şarap şişesini biraz daha soğuşun diye itiyorum. Elizabeth hemen şişeye atlayıp kadehini bir kere daha dolduruyor. Şişeyi oturma odasına getirmeden önce içine iki külah daha ecstasy boşalttım. Somurtkan Christie kendi temiz içkisini dikkatle yudumluyor ve yere bakmamaya çalışıyor; hâlâ korkmuş görünüyor, sessizliğe dayanamayarak Elizabeth'e benimle nerede tanıştığını soruyor.

“Aman tanrım.” Elizabeth yalancıktan utanç verici bir şey hatırlıyormuş gibi inildiyor. “Patrick'le şeyde, oh tanrım, 86, yok 87 yılında Kentucky Derby'sinde tanıştık, ve de...” Bana dönüyor. “O sıralar Alison bilmem kim denen o cahil karıyla... takılıyordun... Stoole mu?”

“Poole, yavrum,” diye sakince cevaplıyorum. “Poole.”

“Hu, adı öyleydi,” diyor, sonra gizlemediği bir alaycılıkla ekliyor, “Esaslı parça.”

“Ne demek istiyorsun?” diye soruyorum, gücenerek. “Gerçekten esaslı parçaydı.”

Elizabeth, Christie'ye dönüyor ve maalesef ki, “American Express kartı olan herkesinkini yalardı,” diyor, Christie'nin şaşırıp Elizabeth'in gözüne baka baka, “Ama biz kredi kartı almıyoruz,” demesinden korkuyorum. Bunun olmamasını sağlamak için, “Ha-siktir,” diye bağırıyorum, ama iyi niyetli bir sesle.

“Dinle.” Elizabeth, dedikodu veren ibneler gibi bileğini havada kıvırarak, Christie'ye dönüyor. “Bu kız bir solaryum salonunda

çalışıyordu ve de,” -aynı cümlede, ses tonunu değiştirmeden- “peki sen n'apıyorsun?”

Uzun bir sessizlik oluyor, Christie giderek daha kızarıp daha da ürkekleşiyor, “O... benim kuzenim,” diyorum.

Elizabeth ağır ağır intikal ediyor ve “Hin?” diyor.

Uzun bir sessizlik daha oluyor, “Fransız... dır,” diyorum.

Elizabeth kuşkuyla süzüyor beni -tamamen aklımı kaçırmışım gibi- ama sorgulamayı sürdürmek istemiyor, onun yerine “Telefonun nerede? Harley'i aramam lazım,” diyor.

Mutfağa gidip telsiz telefonu getiriyorum, antenini çıkarıyorum. Bir numara çeviriyor ve birinin cevap vermesini beklerken, gözlerini dikip Christie'ye bakıyor. “Yazları nerede geçiriyorsun?” diye soruyor. “Southampton'da mı?”

Christie bana, sonra gene dönüp Elizabeth'e bakıyor ve sakin bir sesle, “Hayır,” diyor.

“Aman tanrım" diye sızlanıyor, “telesekreteri çıktı!”

“Elizabeth.” Rolex'imi işaret ediyorum. “Saat sabahın üçü.”

“Allahın belası bir uyuşturucu satıcısı,” diyor, bıkkın. “Bunlar onların en yoğun olduğu saatler.”

“Bulunduğun yeri söyleme,” diye onu uyarıyorum.

“Neden söyleyeyim ki?” diye soruyor. Dalgın dalgın şarabına uzanıyor, bir dolu kadeh daha yuvarlayıp suratını buruşturuyor. “Bunun tadı garip.” Etikete bakıyor, omuzlarını silkiyor. “Harley? Benim. Servisine ihtiyacım var. Nasıl yorumlarsan yorumla. Ben şeydeyim-” Dönüp bana bakıyor.

“Marcus Halberstam'dasın,” diye fısıldıyorum.

“Kim?” Bana doğru eğilerek, muzırca gülümsüyor.

“Mar-cus Hal-ber-stam,” diye bir kere daha fısıldıyorum.

“Numarayı istiyorum, salak.” Eliyle beni kışkışlayarak, konuşmaya devam ediyor. “Neyse, Mark Hammerstein'dayım, seni daha sonra da deneyeceğim, yarın gece Canal Bar’dayım, kuaförümü üstüne salacağım. Bon voyage. Nasıl kapanıyor bu?” diye soruyor, fakat

gayet alışık bir biçimde anteni kapatıp 'off düğmesine basıyor, müzik kutusunun yanma çektiğim Schranger iskemlenin üzerine atıyor telefonu.

"Gördün mü?" Gülümsüyorum. "Becerdin."

Yirmi dakika sonra, Elizabeth divanın üzerinde kıvranmakta ve de onu Christie'yle önümde seks yapmaya zorluyorum. Gelişigüzel bir öneri olarak ortaya atılan bu fikir şu anda benim için hayati bir konu, ısrarlıyım. Christie dalmış, beyaz meşe parkedeki benim farkına varmadığım bir lekeye bakıyor, şarabına dokunmadı.

"Ama ben lezbiyen değilim ki," diye bir kere daha karşı çıkıyor Elizabeth, kıkırdayarak. "Kızlara takılmıyorum"

"Bu kesin bir hayır mı?" diye soruyorum.

"Bu işlere takılacağımı nereden çıkarıyorsun ki?" diye soruyor. Ecstasy yüzünden soru cilveli, üstelik de gerçekten ilgileniyor gibi. Ayağı kalçama sürtünüyor. Gidip divana oturuyorum, kızların arasındayım. Elizabeth'in baldırına masaj yapıyorum.

"E, Sarah Lawrence'e gittin sen bir kere," diyorum ona. "Hiç belli olmaz."

"Onlar Sarah Lawrence'li erkekler, Patriiick," diyor, kıkırdıyor, daha hızla sürtünüyor, sürtünme, ısı, her türlü şey oluşturuyor.

"Valla kusura bakma," diyerek pes ediyorum. "Wall Street'de külotlu çorap giyen heriflerle uğraştığım olmuyor pek." .

"Patrick, sen Patrick'e, pardon Harvard'a gittin, oh tanrım, öyle sarhoşum ki. Neyse dinle bak, yani dur-" Duruyor, derin bir nefes alıyor, kendini bi tuhaf hissetmekle ilgili garip bir takım laflar yuvarlıyor ağzında, sonra gözlerini kapatıp açarak soruyor "Kokainin var mı?"

Kadehine bakıyorum, eriyen ecstasy'nin şarabın rengini hafifçe değiştirdiğini fark ediyorum. Bakışlarımı izliyor ve sanki giderek artan huzursuzluğunu yatıştırabilecek bir çeşit iksirmiş gibi büyük bir yudum alıyor. Başını geriye yastıklardan birinin üzerine yaslıyor, iyice sarhoş. "Kokainin var mı?" diye soruyor. "Ya da Halcion. Bir Halcion alabilirim."

“Dinle bak, yalnızca... ikinizin... birbirinizi götürmesini seyretmek istiyorum,” diyorum masum masum. “Ne kötülüğü var? Hiçbir hastalık bulaşması ihtimali yok.”

“Patrick.” Gülüyor. “Sen delisin.”

“Hadi ama,” diye zorluyorum. “Christie'yi çekici bulmuyor musun?”

“Şehevi laflar istemez,” diyor, fakat ilaç etkisini gösteriyor, heyecanlandığını fakat heyecanlanmamda çalıştığını görebiliyorum. “Şehevi konuşmalar yapacak havada değilim.”

“Hadi ama,” diyorum. “Eminim tahrik olacaksın.”

“Bunu hep yapıyor mu?” diye soruyor Elizabeth, Christie ye.

Dönüp Christie'ye bakıyorum.

Christie aldırışsız, omuz silkiyor, bir CD'nin arkasına baktıktan sonra alıp müzik setinin yanına koyuyor.

“Bana hiçbir zaman kız götürmediğini mi söylemek istiyorsun?” diye soruyorum, siyah çorabına sonra da altındaki bacağına dokunuyorum.

“Ama ben lezbiyen değilim ki;' diye üsteliyor. “Hayır, hiç götürmedim.”

“Hiç mi?” diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak. “Eee, her şeyin bir ilki vardır...”

“Sen bir garip hissettiriyorsun bana kendimi,” diye inliyor Elizabeth, yüz çizgileri allak bullak oluyor.

“Hiç de değil,” diyorum, şaşaladım.

Elizabeth'le Christie yiyişiyorlar, ikisi de çıplak, yatağımın üzerindeler, odadaki bütün ışıklar açık, ben döşeğin yanındaki Louis Montoni iskemlede oturuyorum, onları çok yakından izliyorum, ara sıra pozisyon değiştiriyorum. Elizabeth'i sırtüstü yatırıp açık bacaklarını havaya dikiyorum, olabildiğince iki yana açıyorum, sonra Christie'nin başını aşağıya doğru itip ona Elizabeth'i yalatıyorum -emdirmiyorum, yalatıyorum, susamış bir köpek gibi-, bir yandan da klitorisini parmaklıyor, sonra öteki elinin iki parmağını onun açık, ıslak organına sokuyor, derken parmakların yerini dil alıyor. Sonra Christie'yi Elizabeth'in üstüne oturtuyorum, ona Elizabeth'in şişmiş,

kocaman memelerini yalatıp emdiriyorum, sonra ikisine öpüşmelerini söylüyorum, ısıra ısıra, Elizabeth demin küçük, pembe organını yalayan dili açlıkla ağzına alıyor, bir hayvan gibi, organlarını birbirine bastırarak birbirlerini düzmeye başlıyorlar, Elizabeth yüksek sesle inliyor, bacaklarını Christie'nin kalçalarına doluyor, öyle bir pozisyonda ki aynı anda hem ıslak ve iyice açılmış organını hem de kıçının tertemiz, pembe deliğini görebiliyorum.

Christie doğrulup dönüyor ve Elizabeth'in üzerinde oturmayı sürdürerek organını Elizabeth'in soluk soluğa kalmış suratına bastırıyor, ve çok geçmeden, ikisi filmlerdeki gibi, hayvanlar gibi, ateşli ateşli birbirlerinin organlarını yalamaya ve parmaklamaya koyuluyorlar. Yüzü kıpkırmızı olan, ve boyun kasları cinnet geçiren bir kadınınkiler gibi kabaran Elizabeth, başını Christie'nin önüne gömmeye çalışıyor, sonra Christie'nin kıçını iyice ayırıp genizden gelen sesler çıkararak deliğini yalamaya başlıyor. “Yeah,” diyorum tekdüze bir tonda. “Sok dilini orospunun kıçının deliğine.”

Bütün bunlar olup biterken, kemere bağlı kocaman beyaz bir dildoyu vazelinle yağlıyorum. Ayağa kalkıp, Christie'yi aklı fırtmış gibi şiltenin üzerinde kıvranan Elizabeth'den zorla ayırıyorum, kemeri Christie'nin beline takıyorum, sonra Elizabeth'i döndürüyorum, dört ayağı üzerine çömeltiyorum, Christie'ye belindeki kemerle onu düzdürtüyorum, bir yandan Christie'nin organını, sonra klitorisini, sonra da kıçının deliğini parmaklıyorum. Christie'ye dildoyu Elizabeth'in organından çıkartmıyorum, Elizabeth'i sırtüstü yatağa yatırıp Christie'ye onu misyoner pozisyonunda düzdürtüyorum. Elizabeth, Christie'yle dilini neredeyse boğazına kadar sokarak deliler gibi öpüşürken kendi klitorisini parmaklıyor, sonunda ister istemez başını geriye, yastığa atıyor, bacakları Christie'nin hızla gidip gelen kalçalarına dolanmış, yüzü gergin, dudak boyası Christie'nin vajinasından gelen sularla bütün yüzüne yayılmış, "Oh tanrım, geliyorum geliyorum gir bana geliyorum,” diye haykırıyor, çünkü ikisine de orgazm olduklarında bana bildirmelerini söyledim, hem de yüksek sesle bildirmelerini.

Sıra Christie'de, Elizabeth şevkle dildolu kemeri beline takıyor ve o Christie'yi düzerken, ben de Elizabeth'in kıç deliğini iyice açıp yalamaya başlıyorum, derken beni itip deliler gibi kendini

parmaklamaya başlıyor. Sonra Christie dildoyu yeniden takıyor ve Elizabeth'i arkadan düzüyor, Elizabeth bu arada klitorisini parmaklayarak inliyor ve yeniden orgazm oluyor. Dildoyu onun kıçından çıkardıktan sonra, yeniden beline takmadan önce yalatıyorum ona, Christie sırtüstü yatarken Elizabeth dildoyu kolaylıkla onun içine sokuyor. Bu sırada Christie'nin memelerini yalıyorum ve ikisi de kıpkırmızı olup iyice sertleşince-ye kadar meme uçlarını emiyorum. Sert kalsınlar diye ikisini de parmaklayıp duruyorum. Bütün bunlar olup biterken Christie'nin üzerinde, benim ona giydirdiğim, kalçalarına kadar çıkan süet Henri Bendel çizmeler var.

Elizabeth, çırılçıplak, kalkıp kaçıyor yatak odasından, şimdiden kan var üzerinde, zorlukla hareket ediyor ve karmakarışık, anlaşılmaz bir şeyler haykırıyor. Benim orgazmım uzadıkça uzuyor, geldiğinde çok güçlü oluyor ve dizlerim titriyor. Ben de çıplağım, ona “Orospu seni, orospunun tekisin sen,” diye bağırarak arkasından koşuyorum, akan kanların çoğu ayaklarından gelmekte olduğu için kayıp düşüyor, doğrulmayı beceriyor, sağ elimde sıkı sıkıya tutmakta olduğum iyice ıslak kasap bıçağıyla beceriksizce üzerine atılıyorum, ensesini yarıp bir şeyleri kesip koparıyorum, bir-iki damar. O kapıya doğru hamle ederek kaçmaya çalışırken ben bir kere daha saldırıyorum, apartman dairesini boylu boyunca geçen kan, oturma odasına kadar fışkırıyor, mutfağın buzlu camına ve meşe lambrilere sıçrıyor. İleriye doğru koşmaya çalışıyor, fakat atardamarını koparttım, kan her yere sıçramakta, bir an ikimizi de kör ediyor, işini bitirmek üzere son bir hamle yaparak üstüne atılıyorum. Bana bakmak üzere yüzünü dönüyor, yüz hatları acıdan kasılmış, karnına bir yumruk indiriyorum, yere yıkılıyor, yanına yere doğru kayıyorum. Onu beş ya da altı kere bıçakladıktan sonra -kan havaya fışkırıyor; kokusunu içime çekmek üzere eğiliyorum- kasları geriliyor, taş kesiliyor, can vermekte; gırtlağı koyu kırmızı bir kanla doluyor ve elleri bağlı olmadığı halde bağlıymış gibi kendini oradan oraya atıyor, onu tutmak zorunda kalıyorum. Ağzına dolan kan yanaklarından, çenesinden aşağı oluk oluk boşalıyor. Spazmlarla sarsılan vücudu kriz anındaki bir saralınınkine benziyor, başını yatırıyorum, kalkmış, üzerine kan sıvaşmış çükümü boğulmakta olan suratına sürtüyorum, sonunda çırpınması kesiliyor.

Yatak odama geri dönüş, Christie şiltenin üzerinde yatıyor, kalın bir iple yatağın ayaklarına bağlanmış, elleri başının üzerinde, ağzına geçen ayın Vanity Fair'inden yırtılmış sayfalar tıkılmış. Her iki göğsüne pile bağlanmış birer kablo çengellinmiş, göğüslerini yakarak kahverengiye dönüştürüyor. Le Relais kibritlerini çakıp çakıp karnına atmaktayım ve de cinnet geçiren ve belki de ecstasy'den çıldırmış durumdaki Elizabeth de bana yardım etmekteydi, ta ki ben dönüp Elizabeth'in meme uçlarından birini çiğnemeye başlayıncaya kadar, sonunda dayanamadım, meme ucunu ısırarak kopardım, yuttum. İlk defa fark ediyorum, Christie ne kadar da ufak tefek ve narin yapılıymış. Memelerini kerpetenle yoğuruyorum, sonra onları parçalamaya başlıyorum, olaylar çabuk gelişiyor, tıslama sesleri çıkarıyorum, derginin sayfalarını tükürüyor, elimi ısırmaya çalışıyor, öldüğünde gülüyorum, ölmeden önce ağlamaya başlıyor, sonra gözleri korkunç bir sanrıyla yuvalarında geriye kayıyor.

Sabaha, nedense, Christie'nin yara bere içindeki elleri birer futbol topu büyüklüğüne ulaşıncaya dek şişiyor, parmakları elinin geri kalanından ayırt edilemez halde, yanık cesedinden gelen koku beni irkiltiyor, Christie'nin memeleri yanarak patladıklarında fışkıran yanık yağla lekelenen jaluzileri açmak zorunda kalıyorum, sonra da pencereleri, odayı havalandırmak için. Gözleri ardına kadar açık ve üzerlerine bir perde inmiş, dudakları yok, kapkara, vajinasının yerinde de kara bir delik var (gerçi oraya bir şey yaptığımı hatırlamıyorum) ve yanmış kaburga kemiklerinin altından akciğerleri görünüyor. Elizabeth'in vücudunun geri kalanı ise oturma odasının bir köşesinde yığın halinde duruyor. Sağ kolu ve sağ bacağından parçalar yok. Bilekten kesilip koparılmış sol kolu, mutfaktaki adanın üzerinde, kendi kanından küçük bir gölün ortasında duruyor. Kafası mutfak masasının üzerinde ve kana bulanmış suratı -gözleri oyulup çıkarılmış ve deliklerin üzerine Alain Mikli marka gözlükler yerleştirilmiş olduğu halde- gene de somurtuyormuş gibi duruyor. Ona bakarken yorgunluktan bayılacağım neredeyse, dün gece uyumadım ve de bitkinim, ama gene de, saat birde Odeon'da Jem Davis ve Alana Burton'la öğle yemeğine randevum var. Bu benim için çok önemli, iptal etsem mi, etmesem mi karar vermeliyim.

İbneyle Karşılaşma

Güz: bir pazar günü öğleden sonra, saat dört sıraları. Barney's'deyim, kol düğmesi alıyorum. Mağazaya iki buçukta girmistim, Christie'nin cesediyle soğuk, gergin bir öğle üzeri kahvaltısından sonra, girişteki tezgaha koştum, bir satış görevlisine, “Bir kırbaca ihtiyacım var. Gerçekten,” dedim. Kol düğmelerine ilaveten, ağzı çifte fermuarlı ve vinileks astarlı, devekuşu derisinden bir seyahat çantası, eski gümüş, krokodil ve cam karışımı bir hap şişesi, antika bir diş fırçası kutusu ve üstü bağa taklidi bir tırnak fırçası satın aldım. Dün gece yemek mi? Splash'de. Hatırlanacak pek bir şey yok: Fazla sulu bir Bellini, sosunu içmiş bir arugula salatası, suratsız bir garson kız. Ardından eski bir Patty Winters Şov'u seyrettim, geçen ilkbahar iki eskort kızın kaçırılıp işkence edilerek öldürülmesi olayının videokaset olduğunu sandığım şeyin üzerine çekmişim galiba (konu 'Evcil Hayvanınız Nasıl Sinema Yıldızı Olabilir'di). Şu anda bir kemer satın almaktayım -kendime değil- ayrıca üç tane doksan dolarlık kravat, on mendil, dört yüz dolarlık bir bornoz, bir çift Ralph Lauren pijama, bütün bunları eve yollayacağım, mendiller dışında, onları da ismimin baş harflerini işletip P & P ye yollatacağım. Kadın ayakkabısı reyonunda biraz müessif bir olaya neden oldum ve utanç duyulacak bir biçimde, problemli bir satış elemanı tarafından kovuldum. Ünce belli belirsiz bir rahatsızlık duygusu, nedeninden pek emin değilim, ama giderek, gerçi şüpheliyim ama, takip edildiğim duygusu, sanki Barney's'de nereye gitsem peşimden birisi geliyor gibi.

Luis Carruthers, sanırım, tebdil gezmede. Üstünde jaguar desenli ipek bir ceket, geyik derisi eldivenler, fötr şapka, gözünde havacı tipi güneş gözlükleri var, bir sütunun ardına gizlenmiş, kravatları inceliyormuş gibi yaparken hiç çaktırmamaya çalışarak yan yan beni kesiyor. Eğilip bir şeyler imzalıyorum, galiba bir fatura ve Luis'nin varlığı bana şöyle bir an, bu kentle, Manhattan'la, işimle bağlantılı bir hayatın çok da iyi bir fikir olmadığını düşündürüyor, birden Luis'yi korkunç bir partide gözümün önüne getiriyorum, güzel, sek, bir roze şarap içmekte, bir kuyruklu piyanonun etrafına toplaşmış ibneler, müzikallerden parçalar, Luis'nin elinde kah bir çiçek, kah boynunun

etrafında tüylerden bir boa, kah Sefiloş'lardan bir şeyler çalan bir piyanist, canım ayol.

"Patrick? Sen misin?" Kararsız bir ses soruyor.

Küt, bir korku filmi karesi -zoom'la- Luis Carruthers, ansızın beni gafil avlayarak, yılan gibi sürünüp kedi gibi sıçrayarak- mümkünse böyle bir şey- sütunun arkasından beliriveriyor. Tezgahtar kıza gülümsüyorum ve bozum olarak onun yanından uzaklaşıp pantolon askılarıyla dolu bir vitrine doğru ilerliyorum, acil tarafından bir Xanax'a, bir Valium'a, bir Halcion'a, bir Frozfruit'e, ya da herhangi bir şeye, ihtiyacım var.

Ona bakmıyorum, bakamıyorum, ama bana yaklaştığını hissedebiliyorum. Sesi bunu doğruluyor.

"Patrick?.. Mer'aba?"

Gözlerimi kapatıyorum, bir elimi yüzüme doğru götürüp dişlerimin arasından mırıldanıyorum, "Ağzımı açtırma Luis."

"Patrick?" diyor, masum taklidi yaparak. "Ne demek istiyorsun?"

İğrenç bir sessizlik, sonra "Patrick... neden bana bakmıyorsun?"

"Seni görmezden geliyorum, Luis." Derin bir soluk alıyorum, yakası düğmeli bir Armani süveterin fiyat etiketini elleyerek kendimi sakinleştiriyorum. "Anlamıyor musun? Seni görmezden geliyorum."

"Patrick, öylesine konuşamaz mıyız?" diye soruyor, neredeyse ağlayacak. "Patrick- bak bana."

Derince bir soluk daha aldıktan sonra, iç geçirerek, "Konuşulacak hiçbir şey yok, hiçbir şey- diyorum.

"Böyle götüremeyeceğiz," diye sabırsızca sözümü kesiyor. "Ben böyle götüremeyeceğim."

Duyulur duyulmaz bir şeyler mırıldanıyorum. Onun yanından uzaklaşmaya başlıyorum. Pes etmiyor, arkamdan geliyor.

"Neyse," diyor, dükkanın öteki ucuna ulaştık, bir sıra ipek kravatı incelermiş gibi yapıyorum ama her şey bulanık, "eyalet dışına... tayin olduğumu duyunca sevineceksin."

Üzerimden bir ağırlık kalkıyor, gene de ona bakmamayı sürdürerek soruyorum, “Nereye?”

“Oh, başka bir şubeye,” diyor, dikkat çekecek derecede rahatladı, belki de tayini konusunda soru sorduğum için. “Arizona’ya.”

“Şa-hane,” diye mırıldanıyorum.

“Neden, bilmek ister misin?” diye soruyor.

“Hayır, istediğimi söyleyemem.”“

“Senin yüzünden,” diyor.

“Böyle konuşma,” diyorum yalvarır gibi.

“Senin yüzünden,” diyor yeniden.

“Sen var ya sen, hastasın" diyorum ona.

“Hastaysam senin yüzünden,” diyor gayet rahat bir sesle, tırnaklarını kontrol ediyor. “Senin yüzünden hastayım ve de iyileşmeyeceğim.”

“Bu saplantını adamakıllı çığırından çıkarttın. Adamakıllı,” diyorum, başka bir bölüme yöneliyorum.

“Fakat sen de bana karşı aynı duyguları besliyorsun, biliyorum,” diyor Luis, peşim sıra geliyor. “Bunu şuradan biliyorum...” Sesini alçaltıp omuz silkiyor. “Bazı hislerini itiraf etmeye yanaşmaman... o hislerin olmadığı anlamına gelmez.”

“Ne demeye çalışıyorsun sen?” diye tıslıyorum.

“Senin de benimle aynı duyguları paylaştığını bildiğimi...” Dramatik bir tavırla gözlüklerini savururcasına gözlerinden çıkarıyor, sanki bir şey kanıtladı.

“Pek doğru sayılmayacak... bir sonuca ulaşmışsın,” diyorum boğulurcasına. “Sen... besbelli aklını oynatmışsın.”

“Neden?” diye soruyor. “Seni sevmek yanlış mı Patrick?”

“Tanrım... sen... bilirsin...”

“Seni arzulamak! Seninle olmak istemek? Bu o kadar yanlış mı?”

Çaresizce, gözleriyle beni mıhlamak ister gibi baktığını görebiliyorum, duygusal bir yıkımın eşiğinde. Susuyor, uzun bir

sessizlik oluyor, söyleyecek bir şeyim yok. Sonunda tıslayarak karşılık veriyorum. “Durumu akılcı biçimde değerlendirme konusunda süregelen bu beceriksizliğinin nedeni nedir?” Susuyorum. “Hu?”

Başımı kazaklardan, kravatlardan, önümdeki her neyse ondan kaldırıyorum ve Luis'ye bakıyorum. O anda gülümsüyor, varlığını kabul ettiğim için mutlu, ama gülümsemesi çok geçmeden paramparça oluyor, ibne aklının karanlık köşe bucağında bir şeylerin farkına varıyor ve ağlamaya başlıyor. Arkasına saklanmak üzere sakin adımlarla bir sütunun yanına gidiyorum, arkamdan geliyor, sert bir hareketle omzumu kavrıyor, yüz yüze gelelim diye kendine doğru çeviriyor.

Ben Luis'ye “git buradan,” derken, Luis, “Oh tanrım, Patrick, “neden benden hoşlanmıyorsun?” diye hıçkırıyor, sonra maalesef, yere, ayaklarımın dibine devriliyor.

“Kalk ayağa,” diye mırıldanıyorum, olduğum yerden. “Ayağa

“Neden birlikte olamıyoruz?” diye hıçkırıyor, yeri yumruklayarak.

“Çünkü, ben... seni” -hiç kimsenin dinlemediğinden emin olmak için dükkanda çevreme bakmıyorum; dizime dokunmak üzere elini uzatıyor, itiyorum- “çekici... bulmuyorum,” diyorum yüksek sesle fısıldayarak. “Bunu gerçekten söyledim, inanamıyorum,” diye mırıldanıyorum kendi kendime, sonra içini temizlemek istercesine kafamı sallıyorum, işler öyle bir sarpa sarıyor ki, olup biteni kaydedemiyorum bile. Luis'ye “Beni yalnız bırak, lütfen,” diyorum ve yürüyüp gitmeye davranıyorum.

Bu ricayı kavramaktan yoksun olan Luis, ipek kumaştan Armani trençkotumun eteğine yapışıyor, hâlâ yerlerde sürünerek yalvarıyor. “Lütfen Patrick, lütfen bırakma beni.”

“Dinle bak.” Çömeliyorum, Luis'yi kavrayıp yerden kaldırmaya çalışıyorum. Ama bu abuk sabuk bir şeyler haykırmasına yol açıyor, haykırışı yükseliyor, yükseliyor, öyle bir kreşendoya ulaşıyor ki Barney's'in güvenlik görevlisinin dikkatini çekiyor, adam bize doğru gelmeye başlıyor.

“Gördün mü yaptığını,” diye fısıldıyorum çaresizlikle. “Kalk. Kalk”

“Her şey yolunda mı?” Güvenlik görevlisi, iri yan bir zenci, başını eğmiş bize bakmakta.

“Evet, teşekkür ederim,” diyorum, Luis'ye gözlerimden ateşler saçıyorum. “Her şey yolunda.”

“Haayııır.” Luis avaz avaz bağırıyor, hıçkırıklara boğulmuş vaziyette.

“Evet,” diye karşılık veriyorum, başımı kaldırıp görevliye bakarak.

“Emin misiniz?” diye soruyor nöbetçi.

Profesyonelce gülümseyerek, “Lütfen bize bir dakika müsaade edin. Başbaşa kalmamız lazım,” diyorum. “Haydi, haydi Luis. Kalk. Salya sümük haldesin.” Güvenlik görevlisine dönüp bir elimi havaya kaldırarak sadece dudaklarımı kıpırdatarak, “Bir dakika, lütfen,” diyorum.

Güvenlik görevlisi güvensizce başını sallıyor, istemeye istemeye yerine dönüyor.

Çömelip Luis'nin sarsılan omuzlarını kavrıyorum ve sesimi alçaltarak, sakince, mümkün olduğu kadar tehditkar bir sesle, sanki cezalandırılmak üzere olan bir çocukla konuşur gibi şunları söylüyorum: “Dinle beni, Luis. Ağlamayı kesmezsen, siktiğimin acıklı ibnesi, ben senin o siktiğimin gırtlağını keseceğim. Duyuyor musun beni?” Birkaç kere hafifçe suratına vuruyorum. “Daha açık konuşamam.”

“Oh, öldür beni bitsin,” diye mızıldanıyor, gözleri kapalı, başını ileri geri sallıyor, konuşması iyice abuk sabuklaşıyor; sonra salya sümük, “Sana sahip olamayacaksam, yaşamak istemiyorum. Ölmek istiyorum,” diyor.

Burada, Barney's'in ortalık yerinde, aklımı kaybetmek üzereyim, Luis'yi yakasından tutup kaldırıyorum, yüzünü iyice yüzüme yaklaştırıyorum, dişlerimin arasından haklıyorum. “Beni dinle, Luis. Dinliyor musun beni? Genellikle kimseyi uyarmam, Luis. Bu-yüzden-seni-uyardığım-için-dua-et.”

Aklı başından gitmiş, birtakım gurultular çıkarıyor, verdiği cevabı anlayamıyorum bile. Saçına yapışıyorum -jöleden kaskatı kesilmiş; kokusundan tanıyorum, Kaktüs, yeni bir marka- kafasını çekip

havaya kaldırıyorum, dişlerimi göstererek hırlıyorum, tükürür gibi konuşuyorum. “Dinle, ölmek mi istiyor-sun? Onu da yaparım, Luis. Yapmışlığım var, siker atarım seni, bağırsaklarını boşaltır, siktiğimin karnını yararım, bağırsaklarını siktiğimin ibne gırtlağından aşağı tıkarım, bağırsaklarınla boğulursun.”

Dinlemiyor. Hâlâ çömelmiş vaziyette, ona gözlerimi dikip bakıyorum, inanamayarak.

“Lütfen Patrick, lütfen. Dinle beni, her şeyi ayarladım. P & P'den ayrılıyorum, sen de ayrılabilirsin, ve, ve, Arizona'da hayatımızı yeniden kurabiliriz ve sonra da-”

“Kapa çeneni, Luis.” Onu sarsıyorum. “Oh, tanrım, yeter, kapa çeneni.”

Çarçabuk ayağa kalkıyorum, üzerimi silkeleyerek temizliyorum, tam feryat figan sona erdi, çekip gidebilirim diye düşünürken, Luis sağ ayak bileğime yapışıyor, suratına tekmeyi indirmeden önce, onu bileğime yapışmış halde altı adım kadar sürüklemek zorunda kalıyorum, bu arada çorap reyonunun yakınların-da dolanan bir çifte de 'ne yaparsınız gibilerinden gülümsüyorum. Luis yüzünü kaldırmış, yalvaran gözlerle bana bakıyor, sol yanağında küçük bir yarık belirmekte. Çift uzaklaşıyor.

“Seni seviyorum; diye viyaklıyor zavallıca. “Seni seviyorum.”

“İkna oldum, Luis,” diye bağırıyorum ona. “İkna ettin beni.

Artık ayağa kalk.”

Neyse ki, Luis'nin çıkardığı rezaletten dehşete düşen bir satış görevlisi araya girip onu ayağa kaldırıyor.

Bir-iki dakika sonra, Luis yeterince sakinleştikten sonra, ikimiz Barney's'in girişinde duruyoruz. Bir elinde bir mendil, gözleri sıkı sıkı yumulu, sol gözünün altında yavaş yavaş bir çürük beliriyor, kabarıyor. Kendine geldi gibi.

“Yani, hani, gerçekle yüzleşmeye, şeyin, kıçın sıkmalı, anlıyor musun,” diyorum ona.

Istıraplar içinde, döner kapıdan, yağmakta olan ılık yağmura bakıyor ve sonra hüzünlü hüzünlü iç geçirerek bana dönüyor. Sıra

sıra, sonsuz sıralar halinde dizilmiş kravatlara bakıyorum, sonra da tavana.

Hayvanat Bahçesinde Çocuk Öldürüyorum

Günler ipe dizilmiş gibi geçiyor. Geceleri yirmişer dakikalık fasılalarla uyuyabiliyorum. Hedefimi şaşmış gibiyim, her şey puslu görünüyor, öldürme arzum yüzeye çıkıyor, kayboluyor, yüzeye çıkıyor, yeniden gidiyor, Alex Goes To Camp'te sakin bir öğle yemeği sırasında uyanacak gibi oluyor, ıstakozlu kuzu sosisi salatası, üzerlerine yeşil limon gezdirilmiş sirkeli beyaz fasulye ve kaz ciğeri yemekteyim. Ayağımda rengi solmuş blue jean, Armani ceket, beyaz, yüz kırk dolarlık Comme des Garçons tişört. Mesajlarımı dinlemek üzere telefon açıyorum. Birkaç videokaseti iade ediyorum. Bir bankamatiğe uğruyorum. Dün gece, Jeanette bana, “Patrick, jiletlerini neden cüzdanında saklıyorsun?” diye sordu. Bu sabahki Patty Winters Şov, bir kutu sabuna âşık olan bir oğlan hakkındaydı.

İnsan içine çıkaracak inandırıcı bir yüz takınmayı başaramayınca, kendimi Central Park'taki hayvanat bahçesinde huzursuz huzursuz dolaşırken buluyorum. Kapıların yakınında uyuşturucu madde sancıları dolanıyor, geçen faytonlardan gelen tezek kokusu onların üzerlerinden aşarak hayvanat bahçesine, gökdelenlerin tepelerine, Beşinci Cadde'deki apartmanlara, Trump Plaza'ya, AT&T binasına yayılıyor, hayvanat bahçesini çevreleyen parkı çepeçevre sarıyor ve onun doğallıktan uzaklığını artırıyor. Erkekler tuvaletinde yerleri silen siyah bir temizlikçi, pisuarı kullandıktan sonra sifonu çekmem için ikaz ediyor. “Kendin yap, zenci,” diyorum, üzerime doğru gelecek gibi oluyor, fakat bir sustalının yanıp sönen pırıltısı onu vazgeçiliyor. Bütün danışma kulübeleri kapalıya benziyor. Bir kör bir pretzeli çiğniyor, yutuyor. İki sarhoş ibne, birbirlerini bir sıranın üzerinde teselli ediyorlar. Yakınlarda bir anne bebeğine meme veriyor, bu içimde çok korkunç bir şeyleri uyandırıyor.

Hayvanat bahçesi boş gibi, hayat belirtisi yok. Kutup ayısı kirli, uyuşturulmuş görünüşlü. Bir timsah, suyunun yüzeyi yağlı, derme çatma bir havuzda somurtuk somuttuk süzülüyor. Penguenler cam kafeslerinden hüzünlü hüzünlü dışarıyı seyrediyorlar. Tukanların

bıçak gibi keskin gagaları var. Foklar, karanlık suda halkalar oluşturarak, sersem sersem kayalardan atlıyorlar, kesik kesik sesler çıkarıyorlar. Hayvanat bahçesi bakıdan onları ölü balıklarla besliyor. Bulundukları havuzun etrafında bir izleyici kalabalığı, çoğunlukla yetişkinler, birkaçının yanında çocuk. Kafesin önündeki tabela uyarıyor: MADENİ PARA ÖLDÜREBİLİR. YUTULAN MADENİ PARA HAYVANLARİN MİDESİNE YERLEŞEBİLİR VE ÜLSERE, ÇEŞİTLİ ENFEKSİYONLARA VE ÖLÜME YOL AÇABİLİR. HAVUZA MADENİ PARA ATMAYINIZ. Peki ben ne yapıyorum? Bekçiler bakmazken havuza bir avuç bozuk para atıyorum. Foklar değil nefret ettiğim; beni rahatsız eden, seyircilerin onlardan bu kadar zevk alması. Kar baykuşunun tıpkı benimkilere benzeyen gözleri var, hele de iri iri açtığında. Orada durmuş, gözlüklerimi indirip gözlerimi gözlerine diktiğimde, benimle kuş arasında konuşulmayan bir şeyler gidip geliyor -biraz sonra yıldırım hızıyla başlayıp bitiverecek olayları ateşleyen garip bir gerilim, tuhaf bir baskı.

Penguen evinin serin loşluğu -Buz Adasının Kıyısı diye zevksiz bir isim yakıştırmışlar buraya hayvanat bahçeciler- dışarının nemiyle taban tabana zıt. Penguenler seyircilerin onları seyretmek üzere önüne toplaştıkları cam duvarların önünden tembel tembel suya süzülerek geçiyorlar. Kayaların üzerine tünemiş, yüzmeyen penguenler ise uykuda gibiler, gergin, yorgun ve bıkkın; çoğunlukla esniyorlar, kimi zaman gerinerek. Yalancı penguen sesi veriliyor, muhtemelen kasetten, birileri sesi iyice açmış, çünkü salon tıklım tıklım dolu. Penguenler şirin, herhalde. Craig McDermott'a benzeyen bir tane görüyorum.

Beş yaşlarında bir çocuk, şekerlemesini yiyip bitiriyor. Annesi ona kağıdını atıvermesini söylüyor, sonra başka bir kadınla konuşmaya devam ediyor, o kadının da yanında aynı yaşlarda bir çocuk var, bu üçü penguen havuzunun kirli mavisine dalmış bakıyorlar. Birinci çocuk salonun dibinde karanlık bir köşeye yerleştirilmiş çöp kutusuna doğru yürüyor, çöp kutusunun arkasında çömelmiş olarak ben durmaktayım. Ayak parmaklarının ucuna basarak yükseliyor, kağıdı dikkatle çöp kutusuna atıyor. Bir şey fısıldıyorum. Çocuk beni fark ediyor, yerinden kımıldamıyor, kalabalıktan uzakta, olduğu yerde

durmuş bana bakıyor, biraz korktu, ama son derece de ilgilendi. Ben de gözlerimi dikip ona bakıyorum.

"Kurabiye... ister misin?" diye soruyorum, elimi cebime atıyorum.

Küçük kafasını ağır ağır, bir aşağı bir yukarı sallıyor, ama o daha cevap veremeden, kurabiye isteyip istememesine olan ilgisizliğim dev bir öfke dalgası halinde kabarıyor, bıçağı cebimden çıkarıyorum ve hızla ensesine saplıyorum.

Şaşalıyor, çöp kutusuna bindiriyor, bebekler gibi gurultulu sesler çıkarıyor, gırtlağındaki yaradan fışkıran kan yüzünden bağıramıyor, çığlık atamıyor. Aslında çocuğun ölümünü seyretmek isterdim, ama onu çöp kutusunun arkasına ittiğim gibi rahat bir tavırla kalabalığa karışıyorum, güzel bir kızın omzuna sürtünüyorum, ve gülümseyerek bir dalış yapmak üzere olan bir penguene işaret ediyorum. Arkamda, dikkatli bakılacak olursa, çöp kutusunun gerisinde çocuğun bacaklarının havayı tekmelediği görülebilir. Gözlerim çocuğun annesinin üzerinde, bir süre sonra çocuğun yokluğunu fark ediyor ve kalabalığın içinde gözleriyle aranmaya koyuluyor. Kızın omzuna yeniden dokunuyorum, gülümsüyor ve özür diler gibi omuzlarını silkiyor, neden olduğunu bilmiyorum.

Anne çocuğu nihayet gördüğünde çığlık atmıyor, çünkü sadece ayaklarını görüyor ve onun şaka olsun diye kendisinden saklandığını sanıyor. Önce onu bulduğuna seviniyor ve çöp kutusuna doğru ilerleyerek, "Saklambaç mı oynuyorsun, canım?" diye şirinlik yapıyor. Ama olduğum yerden, yabancı, turist olduğunu çoktan anlamış bulunduğum güzel kızın arkasından annenin yüzündeki ifadenin korkuya çevrildiği anı tam tamına görebiliyorum, kadın çantasını omzuna atıp çöp kutusunu yana çekiyor, ortaya çıkan tamamen kana bulanmış bir surat, çocuk bu yüzden gözlerini açıp kapamakta zorluk çekmekte, eliyle boğazını kavramış, havayı tekmeleyen ayakları gücünü kaybetmiş artık. Anne tarif edemeyeceğim bir ses çıkarıyor, çığlığa dönüşen tiz bir şey.

Yere, çocuğun yanı başına düşüyor, bir-iki kişi dönüp bakıyorlar, demeye kalmadan kendimi "Ben doktorum, geriye çekilin, ben doktorum," diye haykırırken buluyorum, ve daha ilgili bir kalabalık etrafımızı sarmadan önce annenin yanına çöküyorum, onun kollarım,

sırtüstü yatmış boşu boşuna nefes almaya çalışan çocuktan çekip ayırıyorum, kan giderek cılızlaşan fışkırtılar halinde çocuğun gırtlağından çıkıp kandan sırılsıklam olmuş Polo tişörtüne dökülmekte. Çocuğun başını, üzerimi kana bulamamaya çalışarak, olanca saygıyla tuttuğum saniyeler içerisinde, birisi bir telefon ederse ya da ortada gerçek bir doktor varsa, çocuğun gerçekten de kurtarılabileceğini hayal meyal fark ediyorum. Ama bu olmuyor. Bunun yerine, salak salak tutuyorum çocuğun başını, bu sırada anne -çirkince, Yahudimsi, aşın kilolu, üzerindeki marka blue jean ve yaprak desenli, sevimsiz, siyah bir yün kazakla kendine stil yapmaya çalışmış birşeyleryapınbirşeyleryapın, birşeyleryapın diye çığlık atmakta, biz ikimiz gürültü patırtıyı, çevremizde çığlıklar atmaya başlayanları yok sayıyoruz, bütün dikkatimizi ölmekte olan çocuğun üzerinde yoğunlaştırmışız.

Önce yaptığımdan memnun olmakla birlikte, birden, hüzünlü bir çaresizlikle, bir çocuğun canını almanın ne kadar yararsız, ne kadar olağanüstü acısız olduğunu fark ediyor, sarsılıyorum. Şu önümdeki küçük, acıyla çarpılmış, kanlı şeyin, gerçek bir hikayesi, dişe dokunur bir geçmişi yok, gerçekten yitirilmiş bir şey yok. Olgunluk çağma gelmiş bir erkek ya da dişinin, gerçek bir hayat hikayesi olmaya başlamış, eşi, dostları, kariyeri olan birinin canını almanın çok daha kötü (ve daha zevkli) olduğunu, öyle birinin ölümünün acı çekme kapasiteleri sınırsız, çok daha fazla kişiyi üzebileceğini, belki daha çok sayıda hayatı mahvedebileceğim düşünüyorum, şu oğlanın anlamsız, zavallı ölümünün mahvettiğinden çok daha fazlasını. Otomatikman, içimde oğlanın histeri krizi içindeki annesini de bıçaklamak için neredeyse dayanılmaz bir arzu duyuyorum, ama bütün yapabildiğim suratına sence bir tokat atmak ve haykırarak yatışmasını söylemek. Bunun için kınayan bakışlarla karşılanmıyorum. Odaya giren ışığı algılıyorum belli belirsiz, bir yerlerde bir kapının açılışını, hayvanat bahçesi görevlilerinin, bir güvenlik görevlisinin, flaşla fotoğraf çeken birilerinin -turistlerden mi?- varlığını, arkamızdaki havuzda akıllarını oynatan, panik içinde kendilerini havuzun camlarına vuran penguenleri. Bir aynasız kenara itiyor beni, hekim olduğumu söylememe rağmen. Birileri oğlanı sürükleyerek dışarı çıkarıyor, yere uzatıp gömleğini soyuyor. Oğlan son bir soluk almaya çalışıyor, ölüyor. Anneyi zorla yatıştırıyorlar.

Bomboş hissediyorum kendimi, olduğum yerden çok uzaklardayım, polisin gelişi yerimden kıpırdamak için yeterli neden gibi gelmiyor bana, penguen evinin dışında, kalabalığın arasında, düzinelerce insanla birlikte durup bekliyorum, ağır ağır kalabalığa karışıp geriliyorum, sonunda, işte Beşinci Cadde'den aşağı doğru yürüyorum, ceketim ne kadar da az kan olmuş diye şaşıyorum, bir kitapçıya uğruyorum, bir kitap alıyorum, sonra Ellialtıncı Sokak'ın köşesinde Dove satan yerde durup bir Dove çikolatası alıyorum -hindistancevizli- ve gözümün önüne, güneşe doğru giderek genişleyen bir delik geliyor, ve nedense bu, ilk olarak kar baykuşunun gözlerini fark ettiğimde hissetmeye başladığım ve de oğlanın cesedi penguen evinden sürüklenerek çıkarılıp ben ellerim kan içinde, yakalanmadan, yürüyüp gittiğimde yinelenen gerilimi patlatıyor.

Kızlar

Geçtiğimiz bir-iki ay büroya seyrek uğradım desem yeridir. Şu aralar tek yapmak istediğim şey vücut çalışmak galiba, çoğunlukla ağırlık kaldırmak ve de denediğim yeni lokantalarda rezervasyon ayarlamak, sonra da bunları iptal etmek. Dairemi çürümüş meyve kokusu sarmış, gerçi kokunun asıl sebebi, Christie'nin kafasının içindekileri kazıyıp çıkararak antredeki bir konsolun üzerinde duran Marco cam kasenin içine koymuş olmam. Kafanın kendisi, içi boş ve gözleri oyulmuş bir halde oturma odasının bir köşesinde, piyanonun akında duruyor ve onu cadılar bayramında balkabağından oyulmuş maske niyetine kullanmayı düşünüyorum. Feci kokudan ötürü, bu gece planladığım küçük kaçamak için Paul Owen'ın apartman dairesini kullanmayı düşündüm. Gözetleme cihazı olup olmadığını öğrenmek için daireyi arattım; yoktu, hayal kırıklığı. Avukatım aracılığıyla görüştüğüm biri, özel dedektif Donald Kimball'ın Owen’in gerçekten Londra'da olduğunu duyduğunu, birilerinin onu iki kere Claridge's'in lobisinde, iki kişinin birer kere Savile Row'da bir terzide ve Chelsea'deki yeni, çok in bir lokantada gördüklerini bildirmiş. Kimball iki gece önce Londra'ya uçtu, daireyi gözetleyen yok demektir, Owen'dan çaldığım anahtarlar da hâlâ kapıyı açtığı için öğle yemeğinden sonra buraya alet edevat (bir havalı kompresör, bir şişe kezzap, bir çivi tabancası, bıçaklar, Bic çakmak) getirdim. Daha önceleri hiç başvurmadığım, şöhretli fakat biraz döküntü bir özel şirketten iki eskort kız kiralıyorum. Paralarını Owen'ın altın American Exprès kartıyla ödüyorum, sanıyorum Owen'ın Londra'da olduğunu düşündükleri için kartını izletmiyorlar, gerçi platin AmEx kartını izlemeye almışlar. Bugünkü Patty Winters Şov -matrak geçiyorlar, diye düşündüm- Prenses Di'nin güzellik sırları hakkındaydı.

Gece yansı. İkisi de çok genç, sarışın, koca memeli, taş gibi birer yavru olan iki kızla kısa bir konuşma yapıyorum, çünkü dağılmış, şirazesinden çıkmış benliğimi ayakta tutmakta epeyce zorlanıyorum.

“Bir sarayda yaşıyorsunuz, beyefendi,” diyor bebek sesiyle Torri, kızlardan biri, Owen'in gülünç dairesinden pek etkilendi. “Burası gerçek bir saray.”

Ona kızgın bir bakış fırlatıyorum. “O kadar da değil.”

Owen'in zengin barında içki hazırlarken, onlara Wall Street'de, Pierce & Pierce'da çalıştığımı söylüyorum. İkisi de pek ilgilenmiyor. Gene, bir sesin -kızlardan birinin- bunun bir ayakkabı dükkanı mı olduğunu sorduğunu duyuyorum. Tiffany, yalancı dana derisi levhanın altındaki siyah deri divana oturmuş üç ay öncesinin bir GQ'sunun sayfalarını karıştırıyor, kafası karışık bir hali var, sanki bir şeyleri, hattâ hiçbir şeyi anlayamıyormuş gibi. İçimden, duanı et kancık diyorum, sen duanı et, sonra kendi kendime şu iki kızın, benim için bozukluk sayılacak bir para karşılığında, önümde alçalmalarının ne kadar tahrik edici olduğunu itiraf ediyorum. Onlara bir içki daha doldurduktan sonra, Harvard'a gittiğimi de ekliyorum, sonra soruyorum, “Hiç duymuşluğunuz var mı?”

Torri, “Oraya gittiğini söyleyen işten tanıdığım biri vardı,” deyince şoke oluyorum, ilgisizce omuzlarını silkiyor.

“Müşteri mi?” diye soruyorum, ilgiyle.

“Şey-” diyor rahatsızca. “İşten tanıdığım biri diyelim.”

“Pezevenk miydi?” diye soruyorum- derken hikaye garipleşiyor.

“Valla,” -sözüne devam etmeden önce duralıyor- “işten tanıdığım biri diyelim, o kadar.” Bardağından bir yudum alıyor. “Harvard a gittim dedi, ama ben.,, inanmadım.” Tiffany'ye bakıyor, sonra gene bana dönüyor. Karşılıklı sessizliğimiz onu konuşmaya kışkırtıyor, ve duraklaya duraklaya devam ediyor. “Şeyi vardı adamın, maymunu... apartman dairesinde. Benim de gün boyu maymunu kollamam gerekiyordu... onun dairesinde. Bütün gün televizyon seyrederdim, çünkü adam dışarıdayken yapacak başka bir şey yoktu... ve de bir gözümle maymunu kollamaya çalışırdım. Fakat bu maymunda... bir gariplik vardı.” Durup derin bir nefes alıyor. “Maymunun televizyonda tek seyrettiği...” Yeniden susuyor, odayı bir kolaçan ediyor, sanki bu hikayeyi bize anlatmamalıymış gibi bir ifadeyle yüzünü kırıştırıyor; biz, benimle öbür orospu, bu sırra ortak edilmeli miyiz gibilerden. Ardından şoke edici bir şeyler gelecek, bir şeyler ortaya dökülecek, bir bağlantı belirecek diye yerimde doğruluyorum, “maymunun televizyonda tek seyrettiği... Oprah Winfrey Şov'du, bir tek bunu seyrederdi. Adamda kasetler, kasetler dolusu bu şovdan vardı ve

hepsini de maymunu için çekmişti-” Şuracıkta, Owen'in dairesinde aklını kaçırıverecekmiş gibi bakıyor bana, yalvaran gözlerle, ne yapmamı istiyor yani, hikayesini doğrulamamı filan mı? “...reklamlar aradan çıkartılmış olarak. Bir keresinde kanal değiştirmeyi denedim, videoyu kapatmayı... onun yerine bir pembe dizi falan seyredeyim istedim... fakat-” içkisini bitiriyor; gırtlağını temizliyor, gözlerini devirerek devam ediyor, hikaye sinirine dokunuyor belli ki, fakat cesaretle devam ediyor-”.. .maymun bana bağırmaya başladı, ve ancak Oprah yeniden görününce yatıştı.” Yutkunuyor, gırtlağını temizliyor, ağlayacakmış gibi oluyor fakat ağlamıyor, “işte anladın mı, allanın belası kanalı değiştirmeye kalktın mı, o p-pis maymun seni tırmalamaya kalkışırdı,” diye bağlıyor hikayeyi kederle, kollarıyla bedenini sarıyor, titremekte, kendini ısıtmaya çalışıyor, ama hiçbir işe yaramıyor.

Sessizlik. Buzul, buz sessizliği, mutlak. Tepemizde yanan ışık soğuk ve elektrik ışığı. Durduğum yerde Torri'ye, sonra öbür kıza, Tiffany'ye bakıyorum, o tırsmış vaziyette.

Nihayet kendi sözcüklerime takılıp tökezleyerek bir şeyler söylüyorum. “Namuslu... bir hayat... sürüp sürmediğin... beni... ilgilendirmiyor.”

Seks oluyor -hard porno bir montaj. Torri'nin kıllarını tıraş ettikten sonra, onu sırtüstü Paul'ün Japon yatağının üzerine yatırıyorum, bacaklarını iki yana açıyor, bir yandan da onu parmaklıyorum, yalıyorum, bazen de kıç deliğini yalıyorum. Sonra Tiffany benimkini ağzına alıyor -dili sıcak ve ıslak ve onu aletimin başının üzerinde gezdirip duruyor, hoşlanmıyorum-, ben de bu arada ona sen rezil bir orospusun, kancıksın diyorum. Kızlardan biri dil ata ata taşaklarımı yalarken, ben ötekini prezervatifle düzüyorum, o sırada gözlerim yatağın üzerindeki Angells ipek baskıya dalıp gidiyor ve de kan gölleri geliyor gözümün önüne, fışkıran, fışkıran kanlar. Oda, kızlardan birinin vajinasına girip çıkan aletimin zaman zaman çıkardığı kaygan sesler dışında tamamen sessiz. Tiffany ve ben sırayla Torri'nin kılsız önünü, sonra da arkasını yiyoruz. İkisi birden çığlıklar atarak, altmışdokuz pozisyonunda geliyorlar. Onlar yeterince ıslanınca bir dildo çıkarıyorum, ikisi bununla oynuyorlar. Torri bacaklarını iki yana açıyor ve klitorisini parmaklarken Tiffany onu

kocaman, yağlanmış dildoyla düzüyor, Torri Tiffany'ye 'daha hızlı daha hızlı' diyor, derken, nihayet, geliyor.

Yeniden ikisine birbirlerini yedirtiyorum, ama artık uyarılmamaya başlıyorum -tek düşünebildiğim kan ve onların kanlarının nasıl görüneceği, gerçi Torri işini biliyor, yiyişmeyi yani, ama bu beni kesmiyor, onu Tiffany'nin önünden itiyorum, pembeliği, ıslaklığı ısırmaya, yalamaya başlıyorum, bu arada Torri kıçını iki yana açıp Tiffany'nin yüzünün üzerine oturuyor, bir yandan da kendi klitorisini parmaklamakta. Tiffany iştahla onun ıslak ve pırıldayan önünü yalarken, Torri de aşağı uzanıp Tiffany'nin iri, sert memelerini sıkıyor. Sertçe ısırıyorum, dişlerimle Tiffany'nin organını kemiriyorum, kız geriliyor. “Gevşe,” diyorum, yatıştırıcı bir sesle. İnlemeye başlıyor, geri çekilmeye çalışıyor ve nihayet dişlerim etine geçtiğinde bir çığlık atıyor. Torri, Tiffany'nin geldiğini sanıyor ve kendi önünü daha da sen-çe Tiffany'nin ağzına itiyor, onun çığlıklarını boğuyor, fakat yüzüm kan içinde, ağzımdan et ve kıllar sarkarak başımı kaldırıp baktığımda -bir yandan da Tiffany'nin yırtık organından yatağa kanlar akarken,- Torri'nin yüzündeki ani dehşet ifadesini görebiliyorum. Her ikisini de geçici olarak kör etmek için Mace kullanıyorum, sonra çivi tabancasının kabzasıyla vurarak ikisini de bayıltıyorum.

Torri kendine geldiğinde yatağa bağlandığını görüyor, sırtüstü yatıyor ama yana doğru çevrilmiş, suratı kan içinde, çünkü tırnak makasıyla dudaklarını kestim. Tiffany yatağın öteki yanında Paul'ün altı adet pantolon askısıyla bağlanmış vaziyette, korkuyla inliyor, gerçeklik denen canavar karşısında tamamen felç olmuş durumda. Torri'ye yapacaklarımı seyretmesini istiyorum, bunu kaçınılmaz kılacak biçimde, doğrulup oturtmuşum yatağa onu. Her zaman olduğu gibi, bu kızların, ölümlerin görüntü kaydının yapıldığını anlamalarını istiyorum. Torri ve Tiffany için 9.5 mm. film alan, 15 mm 1/3.5'luk mercekli, pozometreli, kendinden nötralize edici yoğunluk filtresi olan ve ayak üzerine oturtulmuş Minox LX ultra minyatür fotoğraf makinesi kullanıyorum. Muhtemel çığlıkları bastırmak üzere yatağın baş tarafındaki yükseltide duran portatif CD player'a Traveling Wilburys'in bir CD'sini koyuyorum.

Torri'nin derisini azar azar yüzmekle başlıyorum işe, biftek bıçağıyla deriyi kesiyorum, bacaklarından ve göbeğinden parça parça etler

koparıyorum, bu arada o boşu boşuna çığlık atıyor, tiz, ince bir sesle merhamet dileniyor, sonuç itibarıyla cezasının öbürüne oranla çok daha hafif olacağını idrak edeceğini ummaktayım. Torri'ye Mace spreyi sıkmaya devam ediyorum, sonra parmaklanın tırnak makasıyla kesip koparmaya çalışıyorum, son olarak da göbeğine ve cinsel organına kezzap döküyorum, ama bunların hiçbiri onu öldürmenin yanından bile geçemiyor, bu yüzden gırtlaktan bıçaklamaya başvuruyorum, sonuç itibarıyla bıçağın ağzı saplayacak yeri kalmayan boynun içinde kemiğe rasgeliyor ve kırılıyor, vazgeçiyorum. Tiffany seyretmekteyken, Torri'nin kafasını testereyle kesip ayırmakla bitiriyorum olayı -oluk oluk kan duvarlara, hattâ tavana sıçrıyor-kafayı bir ganimet gibi havaya kaldırıp sertleşip mosmor kesilmiş aletimi çıkarıyorum, Torri'nin kafasını kucağıma indirip onun kanlar içindeki ağzına sokuyorum, geliyorum. Bu bir müddet eğlendiriyor beni, fakat dinlenmem gerekiyor, onun için kafayı Paul'ün meşe ve tik ağacı karışımı dolabının üzerine koyuyorum, bir koltuğa çöküyorum, çıplağım, tepeden tırnağa kan içindeyim, Owen'ın TV'sini seyrediyorum, biraz Corona içiyorum, yüksek sesle yakmıyorum, neden Owen'ın Cinemax sistemi yok diye.

Daha sonra -şimdi- Tiffany ye, “Seni salıvereceğim, şşşş...” diyorum, yüzünü okşuyorum onun, yüzü gözyaşı ve Mace'den sırılsıklam, ve de onun gerçekten de bir an için umut dolu bakışlarını kaldırıp bana bakması karşısında içim cız ediyor, akabinde geçen cuma günü Robert Prechter ve Robert Farrell'la bir içki içtiğim Palio's'dan aldığım yassı kibritten kopardığım yanık kibriti görüyor, kibriti gözlerine doğru indiriyorum, gözlerini içgüdüsel olarak kapıyor, kirpiklerini ve kaşlarını yakıyorum, nihayetinde Bic çakmağıma başvuruyorum, parmaklarımla göz-kapaklarının ikisinin de açık durmasını sağlayarak, gözbebekleri patlayıncaya kadar yakıyorum gözlerini. Hala bilinci yerindeyken onu çeviriyorum ve kıçını aralayıp içine bir dildo sokuyorum, çivi tabancasıyla çiviliyorum. Sonra korkudan bitap düşmüş bedenini yeniden yüzüstü döndürüyorum, ağzının etrafını kesiyorum ve elektrikli matkapla deliği genişletiyorum. Titriyor, karşı çıkıyor. Çarpık dili ve gevşek dişleriyle kırmızımsı kara bir tünel. Oluşturduğum delikten memnunum. Sonra ağzını mümkün olduğunca geniş açıp elimi ta derinlere gırtlağına kadar sokuyorum, dirseğime kadar giriyor -bu sırada başı denetim

dışı olarak sallanıyor, fakat kolumu ısıramıyor çünkü matkap dişlerini yerinden etti- oradaki damarları elektrik telleri gibi kavrıyorum, parmaklarımla gevşetiyorum ve iyice yakaladıktan sonra şiddetle çekip ağzından çıkarıyorum, boyun göçüyor, deri geriliyor ve yanlıyor ama çok az kan var. Boynun içindeki her şey, şahdamarı da dahil olmak üzere, ağzından sarkıyor ve bütün vücudu sırtüstü devrilmiş bir böcek gibi sarsılmaya başlıyor. Erimiş gözleri gözyaşları ve Mace spreyiyle karışarak yüzünden aşağı akıyor. Sonra vakit kaybetmemek için, ışıkları söndürüyorum ve ölmeden önce karanlıkta ellerimle onun karnını yarıp açıyorum. Orada neler yaptığımı bilemiyorum ama ıslak şakırtılı sesler çıkıyor ve ellerim bir şeyle kaplanıyor

Sonrası. Korku yok, aklım yerinde. Oyalanamayacağım çünkü bugün yapılacak işler var; videokasetleri geri götüreceğim, vücut çalışacağım, Jeanette'e söz verdim, onu Broadway'de yeni başlayan bir İngiliz müzikaline götüreceğim, bir yerde yemek için yer ayırtılacak. Her iki vücuttan geriye kalanlar soğudu, katılaştı bile. Tiffany'nin bedeni kısmen -galiba o, ikisini ayırt etmekte zorluk çekiyorum gerçi- içine göçtü, oraya mide denebilirse, midesinden dışarı fırlıyor kaburgaları, çoğu kırık, her iki memesini de bu kırık kaburgalar yarıp geçmiş. Bir kelle duvara çivilenmiş, CD player'ın çevresinde saçılmış ya da bir çeşit desen oluşturacak biçimde dizilmiş parmaklar. Gövdelerden birinin, yerde yatanın üzerine hacet giderilmiş ve dişlerimle vahşice ısırdığım yerleri diş izleriyle kaplı gibi. Cesetlerden birinin midesindeki kana elimi daldırıyorum ve yerlere kanlar damlatarak oturma odasındaki yalancı inek derisi levhanın üzerine GERİ DÖNDÜM yazıyorum ve altına korkutucu bir resim çiziyorum, şöyle bir şey...

Lağım Faresi

Aşağıdaki siparişleri ekim onasında getiriyorlar.

Pionner VSX-9300S radyo. Dijital delay'li entegre Dolby Pro-logic Surround Sound işlemcisi var, anı, fonksiyonları programlanabilen enfrarujlu uzaktan kumanda, herhangi bir başka markanınkine göre

154 daha fazla fonksiyonu var, front speaker'ların gücü 125 watt, arkalarında da 30 watt.

Akai GX-950B analog kaset deck, bas ayarını kendiniz yapabiliyorsunuz. Dolby düzeylerini de ayarlayabiliyorsunuz, kendinden kalibrelendirilmiş ses jeneratörü var, banttaki müziğin belirli bir kısmını, başına sonuna işaret koyup tek tuşa basarak silmenizi sağlayan bir edit sistemi var. Üç kafalı teyp bir kapalı sistem oluşturuyor, böylece müdahale minimuma iniyor, hışmı önleme mekanizması Dolby HX-pro ile takviye edilmiş, ön paneldeki her şeyi tam fonksiyonlu kablosuz bir uzaktan kumanda ile ayarlayabiliyorsunuz.

Sony'nin hem görüntü hem ses diskleri çalan MDP-700 CD player'ı -8'lik dijital ses disklerinden 30'luk video disklerine kadar her şeyi çalabiliyor. Kare dondurabilen, slow-motion yapabilen çok-hızlı audiovisuel lazeri var, üst üste dön sample mümkün, ikili motor sistemi disklerin dönüş hızında oynama olmamasını sağlıyor, disk koruma sistemi de CD'lerin yamulmasını önlüyor. Otomatik müzik arama sistemi, doksan dokuz parçayı seçip programlamanıza imkan veriyor, otomatik bölüm arama sistemi de video disklerden yetmiş dokuz parçaya kadar programlamayı sağlıyor. On tuşlu kumanda çarkı (kare kare arama için) ve hafızaya alma fasilitesi de dahil. Daha karmaşık bağlantılar için iki takım altın kaplama ses ve video fiş ve kabloları.

NEC'in yüksek performanslı bir DX-5000 video deck'i; özel dijital efektlerle dört dörtlük hi-fi bir arada. Dört kafalı VHS-HQ ünitesinde, yirmi bir gün için sekiz ayrı olayı programlayabiliyorsunuz. MTS dekoderi var, ayrıca 140 kablo kanalını alabiliyor. İlaveten, elli fonksiyonlu uzaktan kumandayla TV reklamlarını, zap, atıveriyorum dışarı.

CCD-V200 8 milimetre kameranın, yedi renkli bir Wipe, yazı girme cihazı, intervalli çekim yapmaya imkan veren bir edit düğmesi var; bununla, diyelim çürümekte olan bir cesedi ya da zehirlenmiş yatan, kasılmalar içindeki bir ufak köpeği 15 saniyelik dilimler halinde çekebilirim. Alet, dijital stereo ses de kaydediyor ve çalıyor, zoom objektifi 4 mumluk ışıkta bile çekim yapıyor ve altı değişik enstantane ayan var.

70 ekran yeni bir TV monitörü, Toshiba'nın CX-27881 MTS dekoderi içinde, CCD comb filleri var, programlanabilir kanal arayıcısı, super VHS bağlantısı, kanal başına yedi watt'lık güç, ayrıca on watt da ekstra bas hoparlörüne ayrılmış, düşük frekanslar için, alete Carver Sonic Halographing ses sistemi de koymuşlar, müthiş bir üç boyutlu stereo ses dinliyorsunuz.

Pioneer'ın kablosuz uzaktan kumandalı LD-ST pikap ve Sony MDP-700 çok-diskli disk player'ı. Sony'de dijital efektler ve universal kablosuz uzaktan programlama var (yatak odası için ayrı, oturma odası için ayrı), önceden doldurulan kartuşlarında bulunan, farklı formatlardaki bütün ses ve görüntü disklerini -8lik ve 12lik lazer diskleri, 12.75 cm video CDleri, 7.65 cm ve 12.75 cm CDler-çalabiliyor. Pioneer'ın LD-WI'i, iki plağı aynı anda içine alıp bütün yüzleri art arda çalıyor, plaktan plağa, yüzden yüze geçerken sadece birkaç saniyelik boşluk oluyor, yani arada kalkıp plak değiştirmek, çevirmek gerekmiyor. Dijital ses de verebiliyor, kablosuz uzaktan kumandası ve programlanabilir hafızası da var. Yamaha'nın CDV-1600 çok-diskli disk çalan, bütün formatlardaki diskleri çalabiliyor ve on beş parçaya kadar seçebildiğiniz bir karışık programlama imkanı veriyor, ayrıca kablosuz uzaktan kumandası var.

Sipariş ettiğim, yaklaşık 15.000 dolar tutamdaki bir çift Threshold monoblok kolon da teslim ediliyor. Yatak odası içinse, yeni televizyonlardan birini koyacağım ağartılmış meşeden bir dolap pazartesi günü geliyor. Salı günü 18. yüzyıl işi italyan bronzundan şasisi olan, şilteleri pamukla doldurulmuş sipariş üzerine yapılan kanepem ve yeni, boyalı tahtadan kaideleri üzerindeki mermer büstler geliyor. Yeni bir karyola başucu da (bej pirinç kabaralarla süslenmiş beyaz pamuklu kumaş kaplı) salı günü geliyor. Banyo için ısmarladığım yeni Frank Stella baskısı çarşamba günü geliyor, yanı sıra yeni Superdeluxe siyah süet bir koltuk. Onica'yı satıyorum, yerine yenisi geliyor; krom sarısı ve pastel renklerde çalışılmış dev bir ekolayzer portresi.

Park Avenue Sound Shop'tan gelen çocuklarla HDTV konusunu konuşuyoruz, henüz ellerinde yokmuş, tam o sırada siyah telsiz telefonlardan birisi çalıyor. Çocuklara bahşişlerini veriyor, sonra telefonu alıyorum. Hattın karşı ucunda avukatım Ronald var. Onu

dinliyorum, başımı sallıyorum, siparişleri getiren çocukları uğurluyorum. Sonra, “Fatura üç yüz dolarlık, Ronald.

Sadece kahve içmiştik,” diyorum. Uzun bir sessizlik oluyor, bu arada banyodan garip şlop-şorolop sesleri geldiğini duyuyorum. Dikkatli adımlarla, elimde telsiz telefon, banyoya doğru yürürken, Ronald'a diyorum ki, “Evet, ama... Bak... Ama ben... Ama sadece, birer espresso içmiştik.” Sonra kapıyı aralayıp banyoya bir göz atıyorum. Tuvaletin oturulacak yerine tünemiş iri, ıslak bir lağım faresi -herhalde- oradan tırmanıp çıkmış olmalı. Tuvaletin kenarına oturmuş silkinerek kurumaya çalışıyor, sonra ürkek bir şekilde yere atlıyor. Dev bir kemirgen, önce iki yana sallana sallana, sonra yer karolarının üzerinden koşarak banyonun öteki girişinden dışarıya, mutfağa doğru seğirtiyor. Onu, her nedense yerde, Zona çöp kutusunun yakınında dünün New York Times'ının üzerinde duran Le Madri'den alınma, kalmış pizza torbasının oraya kadar takip ediyorum. Kokuyu alan fare, bir köpek gibi, başını torbaya sokup öfkeyle iki yana sallıyor, pırasalı-keçi peynirli-trüflü pizzaya ulaşmaya çalışmakta, açlıktan viyaklama sesleri çıkarıyor. Bu arada, demin epeyce Halcion almış olduğum için, fareyi, etmem gerektiğini sandığım kadar, den etmiyorum.

Fareyi yakalamak için Amsterdam Caddesindeki bir nalburdan extra large bir fare kapanı alıyorum. Aynı zamanda geceyi de annemle babamın Carlyle'deki süitinde geçirmeye karar veriyorum. Evde sadece buzdolabındaki bir dilim Brie peyniri var ve çıkmadan önce bütün dilimi, yanında garni olarak güneşte kurutulmuş bir domates ve bir tutam dereotuyla birlikte yavaşça kapanın üzerine koyuyor, kapanı kuruyorum. Fakat ertesi sabah eve geldiğimde, farenin büyüklüğünden dolayı, kapanın fareyi öldürmediğini görüyorum. Fare olduğu yerde yatıyor sadece, sıkışmış, viyaklıyor, korkunç, yağlı görünüşlü, saydamımsı pembe, bir kurşunkalem uzunluğunda ve iki misli kalınlıkta kuyruğuyla yeri kırbaçlıyor, kuyruk beyaz meşe parke zemine her inişinde bir şaklama sesi çıkıyor. Bir faraş marifetiyle -faraşı bulmak için siktiğimin bir saatini harcıyorum- tam kapandan kurtulduğu an yaralı fareyi köşeye sıkıştırıyorum, mahluku paniklere gark ederek, kuyruğundan havaya kaldırıyorum -daha da keskin keskin viyaklıyor, bana tıslıyor, sivri, sarı fare dişlerini gösteriyor

bana- bir Bergdorf Goodman şapka kutusunun içine atıyorum. Fakat mahluk pençeleriyle tırmanarak dışarıya çıkıyor, onu küvette tutmak zorunda kalıyorum, küvetin üzerini bir tahta plakayla örtüyor, plakanın üzerine de ağır ağır yemek tarifi kitapları yerleştiriyorum. O halde bile kaçmasına ramak kalıyor, sonra mutfakta oturup bu hayvanla kızlara işkence etmenin çeşitli yollarını (epey bir varyasyon bulmam şaşırtıcı değil) düşünüyorum, bir liste çıkarıyorum, fareden bağımsız olarak iki memeyi de yarıp söndürmek ya da kızlarının başlarının etrafını dikenli telle sıkıca sarmak gibi buluşlar içeriyor bu liste.

Bir Başka Gece

McDermott'la ben hesapta bu gece 1500'de yemek yiyecektik. Bana akı buçuk sıralarında telefon ediyor, rezervasyonumuzdan kırk dakika önce (başka bir rezervasyon ayarlayamadı bize, ya altı sıraları ya da dokuz- dokuzdan sonra mutfak kapanıyor- lokanta Kaliforniya mutfağında uzman) dişlerimi iplikle temizleme meşguliyetinin tam ortasında olmakla birlikte, bütün telsiz telefonlanın banyoda, lavabonun kenarında duruyorlar ve ikinci çalışında doğru telefonu seçip açmayı başarıyorum. Şu anda üzerimde siyah Armani pantolon, beyaz Armani gömlek, kırmızılı siyahlı Armani kravat var. McDermott, Hamlin'in de bizimle birlikte gelmek istediğini bildiriyor. Açım. Bir sessizlik oluyor.

“Öyle mi?” diye soruyorum, kravatımı düzelterek. “Tamam.”

“Öyle mi?” diye içini çekiyor McDermott. “Hamlin, 1500'e gitmek istemiyor.”

“Neden ki?” Lavabonun musluğunu kapatıyorum. “Dün gece oradaymış.”

“Öyle mi... Peki McDermott, bana söylemeye çalıştığın nedir?”

“Başka bir yere gidiyoruz.”

“Nereye?” diye soruyorum temkinli bir sesle.

“Hamlin'in önerisi Alex Goes to Camp'ti,” diyor.

“Bekle. Plaxle gargara yapıyorum.” Anti-tartar formüllü gargara suyuyla ağzımı çalkalayıp aynada saçımın dökülüp dökülmediğine baktıktan sonra, Plax'i tükürüyorum. “Veto. Geçelim. Ben geçen akşam oradaydım.”

“Biliyorum. Ben de,” diyor McDermott. “Ayrıca, ucuz da. Peki, onun yerine nereye gidiyoruz?”

“Siktiğimin Hamlin'inin yedek yeri yok muymuş?” diye homurdanıyorum, sinirlendim.

“Şey, hayır.”

“Ara onu da, bir yer bulun,” diyorum, banyodan çıkarak. “Zagat'ımı bulamıyorum.”

“Hatta bekler misin, yoksa sonra mı arayayım?” diye soruyor.

“Sonra ara, küt herif.” Telefonları kapıyoruz.

Dakikalar geçiyor. Telefon çalıyor. Telesekreterden sesi dinleyip kim olduğunu öğrenme zahmetine katlanmıyorum. Gene McDermott.

“Eee?”

“Hamlin'in yedeği yok, ayrıca Luis Carruthers'ı da davet etmek istiyor, benim bilmek istediğim, bu Courtney'in de mi geleceği anlamına geliyor?”

“Luis gelemez” diyorum.

“Neden o?”

“Gelemez, o kadar.” Soruyorum, “Luis'nin gelmesini o neden istiyormuş?”

Bir sessizlik. “Bekle,” diyor McDermott. “Öteki hatta. Ona sorayım.”

“Kim?” Panikliyorum. “Luis mi?” “Hamlin.”

Beklerken mutfağa yöneliyorum, buzdolabına gidiyorum, bir şişe Perrier çıkarıyorum. Bir bardak aranmaktayım ki, bir çıt sesi duyuyorum.

“Dinle,” diyorum McDermott hatta geri döndüğünde. “Ne Luis'yi ne de Courtney'yi görmek istiyorum, o yüzden, yani, onları caydır falan. Cazibeni kullan. Akıllarını çel.”

“Hamlin'in Teksaslı bir müşteriyle yemek yemesi gerekiyormuş ve de-”

Sözünü kesiyorum. “Dinle, bunun Luis'yle hiçbir ilgisi yok. Bırak Hamlin o ibneyle baş başa yemeğe çıksın.”

“Hamlin, Carruthers'ın da gelmesini istiyor, çünkü güya Panasonic meselesiyle ilgileniyor, fakat Carruthers'ın konu hakkında çok daha fazla bilgisi var, Carruthers'ın gelmesini istemesinin nedeni bu işte,” diye açıklamada bulunuyor McDermott.

Bunları dinliyorum. “Luis gelecek olursa onu öldürürüm. Tanrı şahidim olsun ki öldürürüm. Gebertirim,”

“Vay vay, Bateman, gerçek bir hümanistmişsin sen yahu. Bilge bir kişi.”

“Hayır. Sadece..,” Aklım karışıyor, şaşalıyorum. “Sadece... sağduyuluyum.”

“Benim tek bilmek istediğim, Luis gelirse, bu Courtney'nin de geleceği anlamına gelir mi?” diye soruyor yeniden.

“Bırak Hamlin o- hastir, bilemiyorum.” Susuyorum. “Hamlin'e söyle, Teksaslı herifle tek başına yemek yesin.” Yeniden susuyorum, aklıma bir şey geliyor. “Dur bir dakika. Yani bu Hamlin'in... bizi davet ettiği anlamına mı geliyor? Yani parayı o mu çekecek, iş yemeği olduğuna göre?”

“Biliyor musun, bazen senin çok zeki olduğunu düşünüyorum Bateman,” diyor McDermott. “Başka zamanlarsa...”

“Hastir, neler söylüyorum ben yahu?” diye soruyorum kendi kendime yüksek sesle. “Seninle ben allahın cezası bir is yemeğine kendi başımıza da çıkabiliriz. Tanrım. Ben gelmiyorum. O kadar. Ben gelmiyorum.”

“Luis gelmese bile mi?” diye soruyor.

“Evet. Kesinlikle gelmiyorum.”

“Neden ki?” diye mızıldanıyor. “1500'de yer ayırttık.”

“Ben... ben... Cosby Ailesi'ni izleyeceğim.”

“Aman videoya çek be, ne göt herifsin.”

“Dur.” Bir şeyin daha farkına vardım. “Sence Hamlin'de,” -tedirginlikle susuyorum- “uyuşturucu olacak mı acaba... Teksaslı için?”

“Bateman'ın bu konudaki fikri nedir?” diye soruyor McDermott, kaşar orospu çocuğu.

“Hmmm. Düşünüyorum. Konuyu düşünüyorum.”

Kısa bir sessizlikten sonra McDermott, “Tik-tak, tik-tak,” diyor şarkı söyler gibi. “İlerleme yok mu? Tabii ki Hamlin'in üzerinde bir şeyler bulunacaktır.”

“Hamlin'i bul, bul onu... üçlü konuşalım,” diyorum ağzımdan tükürükler saçarak, bir yandan da Rolex'ime bakıyorum. “Acele et. Belki onu 1500'e ikna ederiz.”

“Oldu,” diyor McDermott. “Ayrılma.”

Dön çıtırtı oluyor, sonra Hamlin'in, “Bateman, takım elbisenin altına baklava desenli çorap giyilir mi?” diyen sesini duyuyorum. Espri yapmaya çalışıyor, oysa hiç de komik değil.

İçimden söylenerek gözlerimi kapıyorum, sabırsızca cevap veriyorum. “Pek giyilmez, Hamlin. Çok spor kaçar. İşadamı imajına ters düşer. Gündelik elbiselerle giyebilirsin. Tüvit, falan. Eee, Hamlin?”

“Bateman?” diyor. 'Teşekkür ederim.”

“Luis gelemez” diyorum ona. “Sense gelebilirsin.”

“Sorun yok,” diyor. “Teksaslı gelemiyor zaten.”

“Neden gelemiyor?” diye soruyorum.

“Haydinhepimizgidipgarıbulalımyeniyerlervarmışyiğenim. Hayat tarzı farklılığı,” diye açıklamada bulunuyor Hamlin. “Teksaslıyı pazartesiden önce görmeyeceğim. Hemen şunu da ilave edeyim, şık bir çalımla, program değişikliğimi izah eden gayet geçerli nedenler buldum: Hasta bir baba. Bir orman yangını. Bahaneler.”

“Peki, Luis'nin hakkından nasıl geleceksin?”

“Bu gece Teksaslıyla Luis yemek yiyor, bu da beni bir yığın dertten kurtarıyor, yiğenim. Ben onunla pazartesi günü Smith and

Wollensky'de görüşeceğim,” diyor Hamlin, kendinden pek hoşnut. “İşte böylece, gördüğün gibi işler tıkırında.”

“Durun bir dakika,” diyor McDermott, “Bütün bunlar Courtney'in gelmeyeceği anlamına mı geliyor?”

“1500'deki rezervasyonumuz iptal olmak üzere ya da oldu bile,” diye hatırlatıyorum. “Ayrıca Hamlin, sen oraya dün gece de gitmişsin, öyle mi?”

“Hu,” diyor. “Carpaccio'su şöyle böyle. Makul av eti. idare eder sorbeler. Ama gene de başka bir yere gidelim ve de şey, sonra da kusursuz birer vücut, şeyine, arayışına girelim. Beyler?”

“Bence makul,” diyorum, Hamlin'in bir kereliğine de olsa parlak bir fikri olması eğlendiriyor beni. “Peki ama Cindy ne diyecek buna?”

“Cindy, Plaza'daki hayır demeği davetine mi gidecekmiş ne, öyle bir şeyler.”

“Trump Plaza'daki demek istiyorsun,” diyorum dalgın dalgın, sonunda açtım Perrier şişesini.

“Haa, Trump Plaza'da,” diyor. “Kütüphanenin oradaki ağaçlarla ilgili bir şey. Ağaçlar için para mı toplanacakmış, yoksa fundalık gibi bir şeyler mi ne,” diyor, emin değil. “Bitki mi ne? Beni aşar.”

“Eee, nereye gideceğiz?” diye soruyor McDermott. “1500'ü kim iptal ediyor?” diye soruyorum. “Sen ediyorsun,” diyor McDermott. “Amaan, McDermott,” diye inliyorum. “Yapıver işte.” “Dur,” diyor Hamlin. “Önce nereye gideceğimize karar verelim.”

“Kabul edildi.” Parlamenter McDermott. “Bu şehrin Yukarı Batı ya da Yukarı Doğu yakasında olmayan her yere şiddetle itirazım var,” diyorum. “Bellini?” diye öneriyor Hamlin.

“N'ayır. Orada puro içemiyorum,” diyoruz McDermott'la ben aynı anda.

“Onu geçiyoruz bir kalem,” diyor Hamlin. “Gandango?” önerisinde bulunuyor.

“Mümkün, mümkün,” diye mırıldanıyorum, aklımda evirip çevirirken. “Trump orada yer.”

“Zeus Bar?” diye soruyor biri.

“Rezervasyon yaptırın,” diyor öteki.

“Durun,” diyorum onlara, “düşünüyorum.”

“Bate-man...” Hamlin'in sesinde bir uyarı var.

“Düşünüyorum,” diyorum.

“Bateman...”

“Dur. Dur biraz daha düşüneyim.”

“Bunlarla uğraşamayacak kadar sinir ettiniz beni yani,” diyor McDermott.

“Neden bu bok püsürü unutup iki Japon dövmüyoruz ki,” diyor Hamlin.

'Sonra da gelsin kusursuz vücut arayışı.”

“Fena fikir değil aslında.” Omuz silkiyorum. “Fena olmaz.”

“Peki sen ne yapmak istiyorsun Bateman?” diye soruyor McDermott.

Düşünüyorum, binlerce kilometre ötelerdeyim, diyorum ki, “Benim istediğim...”

“Evet?..” İkisi de heyecanla cevabımı bekliyorlar.

“Benim istediğim... büyük, ağır bir tuğlayla bir kadın suratını tanınmayacak hale getirmek..

“Ondan başka,” diye sabırsızca inliyor Hamlin.

“Tamam, güzel,” diyorum, çekip çıkarıyorum kendimi. “Zeus Bar.”

“Emin misin? Tamam mı? Zeus Bar, ha?” diye bağlıyor Hamlin, bağladığını umuyor.

“Beyler. Ben artık bütün bunlarla başa çıkamaz hale geldim,” diyor McDermott. “Zeus Bar. Nokta.”

“Bekleyin,” diyor Hamlin. “Arayıp rezervasyon yaptırayım.” Hattı kapatıyor, McDermott'la beni baş başa bırakıyor. Birimizden biri bir laf etmeden önce epey bir vakit geçiyor.

Nihayet, “Biliyor musun,” diyorum, “orada rezervasyon yaptırmak imkansız gibi bir şey.”

“Belki de M.K.'ya gitsek daha iyi olacak. Teksaslı oraya gitmeyi tercih edebilir,” diyor Craig.

“Ama, McDermott Temaslının gelmeyeceğini söyledi,” diyerek dikkatini çekiyorum.

“Zaten M.K.'ya gidemem,” diyor, beni dinlediği yok, niye gidemeyeceğini de söylemiyor.

“Duymak dahi istemiyorum.”

İki dakika daha Hamlin'i bekliyoruz.

“Hangi cehennemde bu?” diye soruyorum, sonra telefonun beklemesi devreye giriyor.

McDermott da duyuyor tıkırtısını. “Açacak mısın?”

“Düşünüyorum.” Yeniden tikim. Homurdanarak McDermott'a beklemesini söylüyorum. Jeanette telefonda. Sesi yorgun ve hüzünlü çıkıyor. Öteki hatta geri dönmek istemediğim için dün gece ne yaptığını soruyorum.

“Hani, güya buluşacaktık, ondan sonra mı?” diye soruyor.

Duralıyorum, emin olamadım. “Hıı, evet.”

“Palladium'da bulduk kendimizi, bomboştu, insanları bedavaya içeri bırakıyorlardı.” İç geçiriyor. “Dön-beş kişi ancak görmüşüzdür.”

“Özür dilerim,” diyorum. “Geri vermem gereken bazı videokasetler vardı...” Sonra, onun sessiz kalışına tepki olarak, “Biliyor musun, aslında seninle buluşabilirdik, ama-”

“Duymak istemiyorum,” diyor içini çekerek, sözümü yanda kesiyor. “Bu gece ne yapıyorsun?”

Ne cevap vereceğimi bilemeden susuyorum, sonunda itiraf ediyorum. “Saat dokuzda Zeus Bar. McDermott. Hamlin.” Sonra, hayır diyeceğini umarak, “Bize katılmak ister miydin?”

“Bilmiyorum,” diye içini çekiyor. Sesinde en ufak bir yumuşaklık olmaksızın soruyor. “Sen katılmamı istiyor musun?”

“ille de dokunaklı olmak zorunda mısın?” diye karşılık veriyorum.

Telefonu suratıma kapıyor. Öteki hatta geçiyorum. “Bateman, Bateman, Bateman, Bateman,” diye vızıldanmakta Hamlin.

“Buradayım. Kapa siktiğim çeneni,”

“Hâlâ sürüncemelerde miyiz?” diye soruyor McDermott. “Bırak sürüncemeleri oynamayı.”

“Golf oynamayı tercih ettiğime karar verdim,” diyorum. “Uzun zamandır golf oynamadım.”

“Sikmişim golfunu Bateman,” diyor Hamlin. “Kaktüs'de saat dokuzda rezervasyonumuz var.”

“Ve de, hımmm, dur bakayım... yirmi dakika önce 1500'de iptal etmemiz gereken bir başka rezervasyon, Bateman,” diyor McDermott.

“Hastir, Craig. Hemen iptal et onları,” diyorum bıkkın bir sesle. “Aman tanrım, nefret ederim golften,” diyor Hamlin, titreyerek.

“Sen iptal et,” diyor McDermott, gülüyor.

“Hangi isme bu rezervasyonlar?” diyorum. Gülmüyorum, sesim yükselmekte.

Bir sessizlik oluyor, sonra McDermott usulca “Carruthers,” diyor.

Hamlin'le ben bir kahkaha patlatıyoruz. “Hakkaten mi?” diyorum.

“Zeus Bar olmadı,” diyor Hamlin. “O yüzden Kaktüs olacak.”

“In,” diyorum dalgın dalgın. “Herhalde.”

“Neşelen,” diyor Hamlin kahkahasını zor zapt ederek.

Telefonun beklemesi yeniden çalıyor ve açayım mı açmayayım mı daha karar veremeden, Hamlin benim yerime karar veriyor. “Ee, beyler, siz Kaktüs'e gitmek istemiyorsanız-”

“Dur, telefonum çaldı,” diyorum. “Dur hele.”

Jeanette, iki gözü iki çeşme. “Elinden gelemeyen ne?” diye soruyor, hıçkırıklar içinde. “Elinden gelemeyen ne, söyle bana?”

“Yavrucuğum. Jeanette.” Yatıştırmaya çalışıyorum. “Dinle, lütfen. Saat onda Zeus Bar'da olacağız. Tamam mı?”

“Patrick, lütfen,” diye yalvarıyor. “Ben iyiyim. Sadece seninle konuşmak ve-”

“Seni dokuzda, onda göreceğim, her neyse,” diyorum. “Kapatmam gerekiyor. Öbür hatta Hamlin ve McDermott var.”

“Tamam.” Burnunu çekiyor, derlenip toplanıyor, boğazını temizliyor. “Seni orada görürüm. Gerçekten, kusura bak-”

Öbür hatta geçiyorum. Bir tek McDermott kaldı.

“Hamlin nerede?”

“Kapattı,” diyor McDermott. “Bizimle dokuzda buluşacak.” “Harika,” diye mırıldanıyorum. “Kendimi sağlam hissettim.” “Kimdi o?” “Jeanette,” diyorum.

Hafif bir tık sesi duyuyorum, sonra bir tane daha.

“Bu seninki miydi, benimki mi?” diye soruyor McDermott.

“Seninki,” diyorum. “Galiba.”

“Bekle,”

Bekliyorum, sabırsız adımlarla mutfağı arşınlayarak. McDermott tıklayarak geri dönüyor. ' .

“Van Patten telefonda,” diyor. “Üçlü konuşalım.” Dört tık-tık-tık-tık daha.

“Hey, Bateman,” diye haykırıyor Van Patten. “Ahbap.” “Mr. Manhattan,” diyorum. “Varlığınızı onaylıyorum.” “Hey, frak kuşağı takmanın doğru yolu nedir?” diye soruyor. “Buna iki kere cevap vermiş bulunuyorum bugün,” diye uyarıyorum.

İkisi Van Patten'ın saat dokuzda Kaktüs'de olup olamayacağına dair konuşmaya başlıyorlar, telsiz telefondan gelen seslere konsantre olmayı bıraktım, onun yerine giderek artan bir ilgiyle, yeni satın aldığım, cam kafesindeki sıçanın -tuvaletten çıkan canavar hâlâ duruyor- asit dolu gövdesini mutfak masasının üzerinde duran kafesinde sürüyüşünü seyrediyorum, bu sabah içine zehir koyduğum Evian suyunun durduğu suluktan içmeye de devam ediyor. Sahne bana çok acınası geliyor, ya da tersi, yeterince acınası değil. Karar veremiyorum. Bir hat bekleme sesi beni cinnetimden çekip çıkarıyor ve McDermott'la Van Patten’a lütfen beklemelerini söylüyorum.

Tıklıyorum, bir aradan sonra, “Burası Patrick Bateman'ın evi. Lütfen biip sesinden sonra-”

“Aman tanrım, Patrick, büyü artık lütfen,” diye homurdanıyor Evelyn. “Bırak artık bunları. Neden hâlâ böyle yapmakta ısrar ediyorsun? Gerçekten başarabileceğini filan mı sanıyorsun?”

“Neyi?” diye soruyorum masumca. “Kendimi korumayı mı?”

“Bana işkence etmeyi,” diyor küskün küskün.

“Canım,” diyorum.

“Evet?” diyor burnunu çekerek.

“İşkence nedir bilmiyorsun sen. Ne söylediğini bilmiyorsun,” diyorum. “Gerçekten, ne dediğini bilmiyorsun.”

“Konuşmak istemiyorum bu konuda,” diyor. “Kapandı. Şimdi, bu akşam yemeğine bir planın var mı?” Sesi tatlılaşıyor. “TDK'da yemek yesek diyordum, aa- hani, dokuz gibi?”

“Bu gece kendi başıma Harvardlılar Kulübü'nde yemek yiyeceğim,” diyorum.

“Aman saçmalama,” diyor Evelyn. “Bu gece Hamlin ve McDermott'la Kaktüs'de yemek yiyeceksin, biliyorum.”

“Sen bunu nereden biliyorsun?” diye soruyorum, yalanımı yakaladıysa yakaladı. “Hem zaten Zeus Bar'da, Kaktüs'de değil.”

“Demin Cindy'yle konuştum da oradan biliyorum,” diyor.

“Cindy ağaç mı, bitki mi, bir şey dikmeyecek miydi- 'bir fundalık dik; kampanyası mı ne,” diyorum.

“Ay, hayır, hayır, hayır,” diyor Evelyn. “O gelecek hafta. Sen de mi katılmak istiyorsun?”

“Ayrılma,” diyorum.

Craig'le Van Patten'a dönüyorum.

“Bateman?” diyor Van Patten. “Ne cehenneme gittin?”

“Kaktüs'de yemek yiyeceğimizi Cindy nereden biliyor, ne münasebet?” diye şarlıyorum.

“Hamlin mi söylemiş?” diye tahmin yürütüyor McDermott. “Bilmem. Neden?”

“Çünkü şu anda Evelyn de biliyor,” diyorum.

“Siktiğimin Wolfgang Puck'ı bu allanın belası şehirde ne zaman bir lokanta açacak?” diye soruyor Van Patten bize.

“Van Patten altılık Foster kasalarından üçüncüsünü yanladı mı, yoksa henüz birincisine mi çalışmakta?” diye soruyorum McDermott'a.

“Sorduğun soru esas itibariyle,” diye söze giriyor McDermott, “kadınları bulaştırmak mıyız bulaştırmamak mıyız? Tamam mı?”

“Göz açıp kapayıncaya kadar her şey bambaşka hale geliyor,” diye uyarıyorum. “Tek diyeceğim bu.”

“Evelyn'i davet etsen mi acaba?” diye soruyor McDermott. “Bilmek istediğin bu mu?”

“Hayır, etmemeliyiz” diyorum üstüne basa basa.

“Eee, yani, ben Elizabeth'i getirmek istiyordum,” diyor Van Patten çekingen bir sesle (belki de yalandan çekingen).

“Hayır,” diyorum. “Kadın yok.”

“Elizabeth'in nesi varmış?” diye soruyor Van Patten.

“Hu ya?” diye üsteliyor McDermott.

“O bir budala. Hayır, zeki. Bilemiyorum. Onu çağırma,” diyorum.

Bir suskunluktan sonra Van Patten’ın, “Garip işler dönmeye başladığını seziyorum,” dediğini duyuyorum.

“E, Elizabeth olmazsa Sylvia Josephs'e ne dersin?” diye öneriyor McDermott.

“I-ııh, çok yaşlı, düzülmez,” diyor Van Patten.

“Aman tanrım,” diyor McDermott. “Yirmi üç yaşında.”

“Yirmi sekiz” diye düzeltiyorum.

“Gerçekten mi?” diye soruyor McDermott, kaygılı bir sesle. “Evet,” diyorum. “Gerçekten.” McDermott'a “Yaa,” demek kalıyor.

“Hastiir, unuttum gitti diyorum, elimi alnıma vurarak. “Jeanette'i davet etmiştim.”

“Bak işte, ıhm, şey, -şeytmeye itirazım olmayan bir yavru, davet etmeye” diyor Van Patten yavşak bir sesle.

“Jeanette gibi güzel, genç bir yavru sana nasıl katlanıyor?” diye soruyor McDermott. “Sana niye katlanıyor, Bateman?”

“Onu kaşmirlere sarıyorum. Bol bol kaşmire,” diye mırıldanıyorum, sonra, “Açayım da söyleyeyim, gelmesin,” diyorum.

“Bir şeyi unutmuyor musun?” diye soruyor bana McDermott.

“Neyi?” Dalmışım.

“Hani, yani, Evelyn öteki hatta beklemiyor mu?”

“Hastir,” diye bağırıyorum. “Ayrılmayın.”

“Bütün bunlarla niçin zamanımı kaybediyorum,” diye McDermott’ın iç çektiğini duyuyorum.

“Evelyn'i de getir,” diye bağırıyor Van Patten. “O da yavrudur! Söyle bizi saat dokuz buçukta Zeus Bar'da bulsun!”

“Tamam, tamam,” diye bağırıyorum öteki hatta geçmeden önce.”

“Bu yaptığın hiç hoşuma gitmiyor Patrick,” demekte Evelyn. “Bizimle saat dokuz buçukta Zeus Barda buluşmaya ne dersin?” önerisinde bulunuyorum.

“Stash'le Vanden'ı da getirebilir miyim?” diye cıvıldıyor. “O dövmeli kız mı hani?” diye cıvıldıyorum ben de. “Hayır.” İç geçiriyor. “Dövmesi yok.” “Geç, geç.”

“Ah Pat-rick,” diye mızıldanıyor.

“Bak, senin davet edilmen bile büyük şans, ona göre...”

Cümlemi tamamlamıyorum.

Sessizlik, kendimi hiç de kötü hissetmiyorum.

“Hadi, orada bize katıl yeter,” diyorum. “Üzgünüm.”

“Ay, tamam,” diyor, kaderine razı oldu. “Dokuz buçuk mu?”

Gene öteki hatta geçiyorum, Van Patten’le McDermott'ın mavi bir takım elbiseyi bahriyeli blazer'ı gibi kullanmanın doğru olup olmadığı yolundaki tartışmalarını yanda kesiyorum.

“Alo?” diye araya giriyorum. “Kapayın çenenizi. Herkes bütün dikkatini bana vermiş durumda mı?”

“Evet, evet, evet.” Van Patten iç geçiriyor, sıkıldı.

“Evelyn'i bizimle yemeğe gelmekten vazgeçirmek için Cindy'yi arayacağım,” diye bildiriyorum.

“Evelyn'i ne demeye davet ettin ki zaten?” diye soruyor birisi.

“Şaka ediyorduk, salah,” diye ekliyor öbürü.

“Hımm, güzel soru,” diyorum kekeleyerek. “Hmm, ay-ayrıl-ma.”

Numarasını Rolodex'imden bulup Cindy'nin numarasını tuşluyorum. Kimin telefon ettiğini ekrandan gördükten sonra cevap veriyor.

“Merhaba, Patrick,” diyor.

“Cindy,” diyorum. “Bana bir iyilik yap.”

“Hamlin sizinle yemeğe gelmiyor,” diyor. “Tekrar aramaya çalıştı, ama hepimizin hatları doluydu. Beklemeniz yok mu hiçbirinizin?”

“Tabii ki var beklememiz,” diyorum. “Ne sandın bizi, barbar mı?”

“Hamlin gelmiyor,” diyor yeniden, dümdüz bir sesle. “Onun yerine ne yapacakmış?” diye soruyorum. “Çizmelerini mi yağlayacakmış?”

“Benimle çıkıyor, Mr. Bateman?”

“Fakat peki ama senin şu, şey, fundalık diken hayır cemiyetine ne oldu?” diyorum. • “Hamlin gününü karıştırmış,” diyor. “Canımın içi,” diye başlıyorum. “Evet?" diyor.

“Canımın içi, çıkacağın herif götün teki,” diyorum en tatlı sesimle.

“Teşekkürler Patrick. Eksik olma.”

“Canımın içi,” diye uyarıyorum, “New York'un en büyük dallamasıyla çıkıyorsun.”

“Söyle, söyle, sanki bilmiyorum.” Esniyor.

“Canımın içi, dal dal dallamanın tekiyle çıkıyorsun.”

“Hamlin'in altı televizyonu ve yedi tane videosu olduğunu biliyor muydun?”

“Ona aldığım o kürek makinesini hiç kullanıyor muymuş?” Gerçekten merak ediyorum.

“Kullanılmıyor,” diyor. “El bile sürmemiş.”

“Canımın içi, o dallamanın teki.”

“Bana canımın içi demekten vazgeçer misin lütfen,” diyor kızgın bir sesle.

“Dinle, bu gece için planlarınız nedir?” diye soruyorum. “Çok... yıpratıcı olmamak şanıyla?”

“Nedir istediğin, Patrick?” diye iç geçiriyor.

“Sadece barış, sevgi, dostluk, anlayış,” diyorum duygularımı gizleyerek.

“Ne-istiyorsun-sen?” diye tekrarlıyor. “Neden ikiniz bizimle gelmiyorsunuz?” “Başka planlarımız var.”

“Hamlin allahın cezası yerleri ayırttı yahu,” diye bağırıyorum, sabrım taşarak.

“İyi ya, siz çocuklar gidersiniz.”

“Peki sen neden gelmiyorsun?" diye soruyorum sırnaşarak.

“Dallamayı Juanita's falan gibi bir yerlerde ek.”

“Sanıyorum yemeğe katılamayacağım” diyor. “Çocuklar'dan benim adıma özür dile.”

“Ama Kaktüs'e gidiyoruz, ıhmm, şey, Zeus Bar'a,” diyorum, kafam karıştı, düzeltiyorum, “hayır, Kaktüs'e.”

“Gerçekten oraya mı gidiyorsunuz?” diye soruyor.

“Neden?”

“Sağduyu sahibi insanların dediğine bakılırsa, orası yemek yemek için in' bir yer olmaktan çıktı,” diyor. “Ama Hamlin ayımı siktiğimin yerlerini î” “Demek orada yer ayımı ha?” diye soruyor, afalladı. “Yüzyıllar önce!” diye bağırıyorum. “Dinle,” diyor, “ben giyineceğim.” “Bu işten hiç memnun kalmadım,” diyorum.

“Takma kafana,” diyor, telefonu kapıyor. Öbür hatta geri dönüyorum.

“Bateman, biliyorum, imkansız gibi geliyor,” diyor McDermott. “Ama işler giderek Arap saçma dönüyor.”

“Meksika yemeği sevmem ben,” diye bildiriyor Van Patten.

“Dur yahu, Meksika yemeği yemeyeceğiz ki, yiyecek miyiz?” diyorum. “Aklım mı karıştı ne? Zeus Bar'a gitmiyor muyuz?”

“Hayır, moron,” diye tükürüyor adeta McDermott. “Zeus'da yer ayırtamadık. Kaktüs. Saat dokuzda Kaktüs.”

“Ama Meksika yemeği istemiyorum ben,” diyor Van Patten.

“Ama Van Patten, yerleri sen ayırttın,” diye kükrüyor McDermott.

“Beri de istemiyorum,” diyorum birden. “Neden Meksika?”

“Meksika, bildiğiniz Meksika değil bu,” diyor McDermott, bıkkın. “Nouvelle Meksika mutfağı denen bir şey, tapa falan, güney tarzı şeyler. Onun gibi bir şey. Ayrılmayın. Öteki hatta biri var.”

Van Patten'la beni hatta bırakarak ayrılıyor. “Bateman,” diye iç geçiriyor Van Patten, “hevesim hızla kaçıyor.”

“Neden bahsediyorsun sen?” Aslında Jeanette ile Evelyn'e nerede randevu verdiğimi düşünmekteyim.

“Rezervasyonu değiştirelim,” diye öneriyor.

Düşünüyorum, sonra şüpheli şüpheli soruyorum, “Neresi yapalım?”

“1969,” diyor, beni kışkırtmak için. “Hıı? 1969?” “Oraya gitmeyi isterim; diye itirafta bulunuyorum. ' “Ne yapalım o zaman?” diye soruyor. Düşünüyorum. “Rezervasyon yaptır. Hemen.” “Tamam. Üç mü? Beş mi? Kaç kişi?” “Beş ya da altı, sanıyorum.” “Tamam. Ayrılma.”

O hattan çıktığı an, McDermott geri geliyor. “Van Patten nerede?” diye soruyor.

“Şeye... işemeye gitti,” diyorum. “Neden Kaktüs'e gitmek istemiyorsun?” “Çünkü varoluşsal bir paniğin pençesindeyim.” Yalan söylüyorum.

“Bunun geçerli bir mazeret olduğunu sanıyorsun sen, öyle mi,” diyor McDermott. “Ben öyle düşünmüyorum.” “Alo?” Van Patten geri geliyor. “Bateman?” “Eee?” diyorum. “McDermott da geldi.” “N'ayır. N'olmuyor, José.” “Hastir.”

“Neler oluyor?” diye soruyor McDermott. “Ee, millet, margarita içmek istiyor muyuz?” diye soruyor Van Patten. “Yoksa istemiyor

muyuz?”

“Ben bir margarita içebilirim,” diyor McDermott.

“Bateman?” diye soruyor Van Patten.

“Ben şişelerce bira isterdim, ama mümkünse Meksika birası olmasın” diyorum.

“Hastiiir,” diyor McDermott. “Benim hatta bekleyen biri var. Ayrılmayın.” Hattan çıkıyor.

Yanılmıyorsam saat sekiz otuz.

Bir saat sonra. Hâlâ tanışıyoruz. Kaktüs'deki rezervasyonu iptal ettik, belki de birisi yeniden yapmıştır. Aklım karıştı, Zeus Barda var olmayan masayı iptal ediyorum. Jeanette evinden çıkmış ve evden ulaşılamıyor ve hangi lokantaya gitmekte olduğunu bilemiyorum, Evelyn'e de bizimle hangisinde buluşmasını söylediğimi unuttum. İki büyük kadeh Absolut'u devirmiş bulunan Van Patten dedektif Kimball'ı ve onunla neler konuştuğumuzu soruyor, aslında tek hatırladığım, insanların çatlakların içine düşüp kayboldukları gibisinden bir şey.

“Sen konuştun mu onunla?” diye soruyorum.

“Hu, hu.”

“Owen'a ne olmuş, söyledi mi?”

“Sır olmuş. Sır. Poff,” diyor. Buzdolabını açtığını duyuyorum. “Kaza yok. Hiçbir şey yok. Yetkililerin elinde tek bir ipucu yok, sıfır.”

“Hıı,” diyorum. “Bu olay beni fena allak bullak etti.”

“Valla, Owen şeydi... ne biliyim,” diyor. Bir bira kutusunun açıldığını duyuyorum.

“Başka neler anlattın ona, Van Patten?” diye soruyorum.

“Canım hep aynı şeyler,” diye iç geçiriyor. “San ve kestane rengi kravatlar taktığını. Öğle yemeklerini 21'de yediğini. Gerçekte hakemlik yapmadığını -Thimble öyle olduğunu sanıyordu- fakat şirket birleştirdiğini söyledim. Bildiğimiz şeyler.” Onun omuz silktiğini neredeyse duyabiliyorum.

“Başka?” diye soruyorum.

“Dur bakayım. Pantolon askısı takmadığını. Kemere düşkündür. Kokaini bırakmadığını, sevimli, zararsız bir biracı olduğunu. “Senin bildiklerin, Bateman.”

“Moronun tekiydi,” diyorum. “Şu anda da Londra'da.”

“Yarabbim,” diyor ağzının içinde geveleyerek. “Siktiğimin genel kifayet seviyesi hakikaten düşmede.”

McDermott yeniden dönüyor. “Tamam. Şimdi nereye?”

“Saat kaç?” diye soruyor Van Patten.

“Dokuz buçuk,” diye cevap veriyoruz ikimiz birden.

“Dur, 1969'a ne oldu?” diye soruyorum Van Patten'a.

“Nedir bu 1969 meselesi allah aşkına?” McDermott konudan bihaber.

“Hatırlamıyorum,” diyorum.

“O konu kapandı. Rezervasyonumuz yok,” diye uyarıyor beni Van Patten.

“Yeniden 1500'e gidemez miyiz?” diye soruyorum.

“1500 artık kapandı,” diye bağırıyor McDermott. “Mutfak kapandı. Lokanta kapandı. Bitti. Kaktüs'e gitmemiz lazım.”

Suskunluk.

“Alo? Alo? Millet, orada mısınız?” diye kükrüyor, sükunetini kaybetti.

“Ne enerji, ne coşku, aman aman,” diyor Van Patten. Gülüyorum.

“Bunun komik olduğunu sanıyorsanız-” diye uyarıyor McDermott.

“Öyle mi, ne? Ne yaparsın yani?” diye soruyorum.

“Millet, şimdi, valla, şöyle, gece yansından önce orada bir masa ayırtma konusunda başarısızlığa uğrayacağımızdan korktuğumu itiraf etmek istiyorum sadece,”

“1500 konusunda emin misin?” diye soruyorum. “Bana oldukça garip geldi.”

“Sorman bile abesle iştigal!” diye çığlık atıyor McDermott. “Niye, diye sorabilirsin ancak. Çünkü-kapalılar-da-ondan! Çün-kü-kapalılar-

ve-rezervasyon-almayı-kestiler-de-ondan! Anlıyor-musun-dediğimi?”

“Hey, dur heyecanlanma yavrum,” diyor Van Patten soğukkanlılıkla. “Biz de Kaktüs'e gideriz.”

“Oh, hayır, orası için olan rezervasyonumuz on beş dakika öncesine kadardı,” diyor McDermott.

“Ama ben onu iptal ettim, ettiğimi sanıyordum,” diyorum, bir Xanax daha alarak.

“Ben yenilettim,” diyor McDermott.

“Sen olmasan ne yapardık bilmem,” diyorum tekdüze bir sesle.

“Onda orada olabilirim,” diyor McDermott.

“Ben de banka otomatıma uğradıktan sonra, onu çeyrek geçe orada olabilirim,” diyor Van Patten soğukkanlılıkla, dakikaları hesaplayarak.

“Hiçbirinizin aklına gelmedi mi Evelyn'le Jeanette'in bizi Zeus Bar'da bekledikleri, üstelik orada rezervasyonumuz da yok? Hiçbirinizin aklından dahi geçmedi değil mi?” diye soruyorum, geçtiğinden kuşkuluyum.

“Ama Zeus Bar kapalı ve de ayrıca yaptırmış bile olmadığımız bir rezervasyonu iptal etmiş durumdayız,” diyor McDermott, sükunetini korumaya çalışarak.

“Ama sanıyorum Jeanette ile Evelyn'e bizimle orada buluşmalarını söylemiştim,” diyorum, bu olasılık karşısında dehşete düşerek, parmaklarımı dudaklarıma dokunduruyorum.

Bir sessizlik oluyor, sonra McDermott soruyor. “Başına bela mı almak istiyorsun? Aranıyor musun ne?”

“Bekleme hattım,” diyorum. “Aman tanrım. Saat kaç? Bekleme haltım.”

“Kesin kızlardan biridir,” diyor Van Patten kötücül bir neşeyle.

“Ayrılmayın,” diye gaklıyorum.

“İyi şanslar,” dediğini duyuyorum Van Patten’ın ben hattı değiştirmeden önce.

“Alo?” diyorum yumuşak başlı bir sesle. “Aradığınız numara-”

“Benim; diye bağırıyor Evelyn, geri plandaki gürültü neredeyse sesini boğmakta.

“Ah, selam,” diyorum gelişigüzel. “Neler oluyor?”

“Patrick, senin evde ne işin var?”

“Sen neredesin?” diye soruyorum en iyi huylu sesimle.

“Ben-Kak-tüs-te-yim,” diye tıslıyor.

“Orada ne yapıyorsun?” diye soruyorum.

“Seninle burada buluşmamı söyledin ya, onu yapıyorum,” diyor. “Rezervasyonlarınızı konfirme ettirdim.”

“Aman tanrım, çok özür dilerim,” diyorum. “Sana söylemeyi unuttum.”

“Bana-söylemeyi-unuttuğun- ne?”

“Bizim oraya-” yutkunuyorum, “gitmediğimizi.” Gözlerimi yumuyorum.

“Bu-Jeanette-denen-karı-kim?” diye tıslıyor sakin bir sesle. “Eee, yaa siz orada eğlenmiyor musunuz?” diye soruyorum, sorusunu duymazdan gelerek. “Hayır, eğ-len-mi-yo-ruz.”

“Neden eğlenmiyorsunuz?” diye soruyorum. “Az sonra... orada olacağız.”

“Çünkü yaptıklarınız biraz, valla, yani... yersiz mi kaçtı, ne?” diye haykırıyor.

“Dinle, seni hemen arayacağım.” Telefonunu not edermiş numarasına yatıyorum.

“Aramayacaksın,” diyor Evelyn, sesi gergin ve alçak.

“Neden ki? Telefoncuların grevi bitti,” diye şaka yapıyorum, sözde.

“Çünkü-Jeanette-arkamda-ve-telefonu-kullanmak-istiyor-da-ondan,” diyor Evelyn.

Çok uzun bir süre susuyorum.

“Pat-rick?”

“Evelyn. Oluruna bırak. Şu anda çıkıyorum. Hepimiz çok geçmeden orada olacağız. Söz veriyorum.” “Aman tanrım-” Öbür hatta geçiyorum.

“Hey millet, hey millet, birimiz her şeyi berbat etti. Ben ettim. Siz ettiniz. Bilmiyorum,” diyorum kesin bir panik halinde.

“Ne oldu ki?” diyor içlerinden biri.

“Jeanette ile Evelyn Kaktüs'deler.”

“Aman tanrım.” Van Patten kahkahadan kırılıyor.

“Biliyorsunuz millet, bir kızın vajinasına arka arkaya kurşun boru gömmek hiç de zorlamaz benim olanaklarımı,” diyorum Van Patten'la McDermott'a; acımasızlığımın derecesini gayet açık biçimde anlayıp şoke olmalarına yorduğum -ama yaralıyorum- bir sessizliğin ardından ekliyorum: “Ama merhametle.”

“Biliyoruz, biliyoruz senin kurşun borunu, Bateman,” diyor McDermott. “Şişinmeyi bırak.”

“Bu bize malafatının büyük olduğunu falan mı anlatmak istiyor?” diye soruyor Van Patten, Craig”e.

“Valla, emin değilim,” diyor McDermott. “Bize söylemek istediğin bu mu, Bateman?”

Cevap vermeden önce duralıyorum. “Şey... aslında, hayır, tam değil.” Bekleme hattım çalıyor.

“Güzel, kıskandım, kayıtlara geçilsin,” diye espri yapıyor McDermott.

“Şimdi, nereye gidiyoruz? Allah aşkına, saat kaç?”

“Fark etmez. Aklım çoktan durmuş vaziyette.” O kadar açım ki, kahvaltılık bir müsli kutusundan yulaf-kepek yemekteyim. Bekleme hattım yeniden çalıyor.

“Belki keyif verici bir şeyler bulabiliriz.”

“Hamlin'i arayın.”

“Aman canım, bu şehirde herhangi bir kenefe girip de cebine iki gram koymadan çıkmak mümkün mü, den etmeyin.” “Bell South'un

cep telefonu satışından haberi olan var mı?” “Patty Winters Şov'da yarın Spuds McKenzie var.”

Bir Kız

Bir çarşamba gecesi. Başka bir kız. M.K.'da tanıştığım ve işkence ederek öldürmeyi planladığım, benim için adsız kalan bir kız, oturma odamda kanepenin üzerinde oturuyor. Bir şişe şampanya, Cristal, yarılanmış, cam sehpanın üzerinde duruyor. Çeşitli düğmelere basarak şarkılar seçiyorum, Wurlitzer'i canlandıran şarkılar. Sonunda soruyor, “Nedir odadaki... bu koku?” diye. Onun duyamayacağı bir sesle cevap veriyorum, “Ölü bir... sıçan,” sonra pencereleri açıyorum, terasa açılan raylı kapılan, gerçi serin bir gece, güz ortası ve o da çok ince giyinmiş; fakat bir kadeh Cristal daha alıyor ve bu onu yeterince ısıtıyor ki, bana hayatımı nasıl kazandığımı sorma gücünü kendinde buluyor. Ona Harvard'a gittiğimi, sonra, oranın iş idaresi bölümünden mezun olduktan sonra, Wall Street’te çalışmaya başladığımı anlatıyorum, Pierce & Pierce'da. O ya anlamayarak ya da şaka olsun diye, “O da neresi?” diye sorunca yutkunuyor ve arkam ona dönük olarak, yeni Onica'mı düzeltirken zar zor, “Bir... ayakkabıcı,” deme gücünü buluyorum kendimde. Gelir gelmez ilaç dolabımda bulduğum bir çizgi kokaini çektim, Cristal de kokainin etkisini yumuşatıyor şimdi, ama pek hafifçe. Bu sabahki Patty Winters Şov insanları ölülerle konuşturan bir makine hakkındaydı. Kızın üzerinde yünlü bir etek-ceket, ipek jorjet bir bluz, Stephen Dweck'den kehribar ve fildişi küpeler, ipekli jakardan küçük bir cepken var, hepsi... nereden? Charivari'den, öyle sanıyorum.

Yatak odası. Çıplak, bütün vücudu yağlanmış, çükümü emiyor, onun üzerinde ayakta durmuşum, sonra çükümü sağlı sollu suratına vuruyorum, ellerimle saçından kavrayıp, ona “siktiğimin orospusu, kancık,” diyorum, bu onu daha da tahrik ediyor ve uslu uslu beni emerken, klitorisini parmaklamaya başlıyor ve taşaklarımı yalarken de bana “Hoşlanıyor musun?” diye soruyor, “ev-vet, ev-vet,” diye cevap veriyorum nefesim sıklaşarak. Memeleri dik ve büyük ve sert, her ikisinin de uçları iyice sertleşmiş, ben sertçe ağzına verirken boğulur gibi oluyor, bense aşağıya doğru uzanıp onları sıkıyorum ve de daha sonra, kıçına bir dildo sokup kayışla bağladıktan sonra, onu

düzerken memelerini tırnaklıyorum, ta ki o bana durmamı söyleyene kadar. Akşamın erken saatlerinde Jeanette ile Yukarı Doğu Yakasında, Central Park yakınlarında yeni bir Kuzey İtalya lokantasında yemek yiyordum. Akşamın erken saatlerinde Edward Sexton'ın elinden çıkma bir takım vardı üzerimde ve ailemin Newport'daki evi hakkında hüzünlü düşünceler geçiyordu aklımdan. Gecenin erken saatlerinde Jeanette'i evine bıraktıktan sonra M.K'ya uğradım, hayır için düzenlenmiş bir gece vardı, Dan Quayle ile ilgili bir şeydi, onu ben bile sevmem. Şu anda düzmekte olduğum kız M.K'da, yukarıda Amerikan bilardosu oynamak için sıra beklediğim kanepede otururken, beni ayartma niyetiyle yanıma geldi, taş gibi. "Oh, tanrım," demekte şimdi. Tahrik oluyor, tokatlıyorum onu, sonra hafif bir yumruk indiriyorum ağzına, sonra öpüyorum, dudaklarını ısırarak. Korku, dehşet alıyor kızı, şaşalıyor. Kayış kopuyor ve kız beni itip kurtulmaya çalışırken dildo kayarak çıkıyor kıçından. Öte yana yuvarlanıyor, kaçmasına izin vermiş gibi yapıyorum, sonra o elbiselerini toparlar ve mırıldanarak benim nasıl da 'siktiğimin manyak bir orospu çocuğu' olduğumu söylerken üzerine sıçrıyorum, çakal gibi, kelimenin tam anlamıyla ağzım köpürerek. Bir çığlık atıyor, özür dileyerek, isterik hıçkırıklar içinde, kendisini incitmemem için bana yalvararak, gözyaşları içinde, memelerini örterek, utanç içinde şimdi. Fakat hıçkırıkları bile beni tahrik etmeye yetmiyor. Suratını Mace'lerken biraz zevk alıyorum, kafasını dört ya da beş kez duvara vururken daha azını, sonunda bilincini kaybediyor, duvarda üzerine saç yapışmış küçük bir leke bırakıyor. O yere yığıldıktan sonra banyoya yollanıyorum ve geçen gece Nell's'den ya da Au Bar'dan aldığım vasat kokainden bir çizgi daha çekiyorum. Bir telefonun çaldığını duyabiliyorum, bir telesekreterin mesajı aldığını. Bir aynanın üzerine iki büklüm eğilmişim, mesaja boşveriyorum, ekranda kimden geldiğini görmeye zahmet bile etmiyorum.

Daha sonra, tahmin edilebileceği gibi, bağlı olarak yerde yatıyor, çıplak, sırtüstü, elleriyle ayaklarının uçlarına metal ağırlıklar asılı, bunlar da yerdeki tahtalara diktiğim direk gibi şeylere bağlı. Eller çivi dolu, bacakları mümkün olan en geniş biçimde iki yana açılmış. Kıçının altına bir yastık sürmüşüm ve açık organını baştan aşağı peynirle, Brie'yle sıvamışım, hattâ birazını da vajinasına tıkamışım. Belli belirsiz kendine gelip de üzerinde ayakta duran beni

gördüğünde, benim insanlıktan tamamen yoksun oluşumun onu, akıl fırttırtan bir dehşetle doldurduğunu görüyorum. Vücudunu yeni Toshiba televizyonun önüne yerleştirdim, video kayıt cihazında eski bir bant var, ekranda ise son videoya aldığım kız. Ekranda, üzerimde Joseph Abboud bir takım elbise, Paul Stuart bir kravat, J. Crew ayakkabılar, İtalyan birinden bir yelek, yere, bir cesedin yanı başına çömelmiş kızın beynini yemekteyim, hapur hupur götürüyorum, pembe, parça parça tombul etin üzerine Grey Poupon sürmekteyim.

“Görebiliyor musun?” diye soruyorum, ama televizyondaki var olmayan kıza değil. “Şunu görüyor musun? Seyrediyor musun?” diye fısıldıyorum.

Elektrikli matkabı onun üzerinde kullanmaya çalışmaktayım, zorla ağzının içine sokarak, ama bilinci yeterince yerinde, dişlerini kapayacak, onları kenetleyecek gücü var ve matkap dişlerini kolaycacık delip geçse de olay beni enterese etmiyor, bu yüzden ağzından kan sızan kafasını tutup kaldırıyorum, onu videonun geri kalanını seyretmeye zorluyorum ve o ekranda mümkün olan her deliğinden kanlar sızan kıza bakarken, ne olursa olsun, bütün bunların kendi başına da geleceğini anlamış olduğunu umuyorum. Sonunun şurada, apartman dairemin zemininde yatmak olacağını, elleri direklere çivilenmiş olarak, önüne kırık cam parçaları ve peynir tıkıştırılmış olarak, kafatası çatlamış ve mosmor olmuş bir halde, herhangi başka bir seçim yapmış da olsa öyle olacağını: M.K.'ya değil de Nell's'e ya da Indochine'a ya da Mars'a ya da Au Bara gitmiş de olsa, benimle taksiye binip Batı Yakası'nın yukarısına gelmemiş de olsa, bütün bunların gene de olacağını. Benim onu nasıl olsa bulacağımı. Hayat böyledir işte. Zahmet edip kamerayla uğraşmamaya karar veriyorum bu gece.

Elimdeki içi boş plastik tüplerden birini vajinasına sokmaya çalışıyorum, vajinanın dudaklarından birini zorlamaya çalışarak, zeytinyağıyla yağlanmış olsa dahi tam girmiyor. Bu sırada Frankie Vallie, müzik kutusunda 'Beteri Var Beterin'i söylüyor, ben de tüpü kancığın amcığına sokmaya çalışırken dudaklarımı sözlere uydurarak eşlik ediyorum. Dudaklarının dışına kezzap dökmekte buluyorum çareyi, böylece et yağlanmış tüpü içine alacak kadar

genişler diye, gerçekten de çok sürmüyor, kolayca giriyor. "Umarım canın yanıyordur," diyorum.

Mutfaktan oturma odasına taşırken sıçan kendini cam kafesin duvarına vuruyor. Geçen hafta ona oynasın diye satın aldığım ve şu anda kafesin bir köşesinde ölüsü duran, çürümekte olan öteki sıçandan geri kalanları yemeyi reddetti. (Son beş gündür özellikle aç kalmasını sağladım.) Cam kafesi kızın yanı başına, yere koyuyorum ve belki de peynirin kokusundan ötürü sıçan fıttıracak gibi oluyor, önce kafesin içinde daireler çiziyor, sızlanıyor, sonra açlıktan zayıf düşmüş bedenini kafesin kenarından aşırıyor. Sıçanı dürtmem bile gerekmiyor, öyle ki, kullanmak üzere yanımda getirdiğim bükülmüş tel askı elimde kalıyor ve henüz kızın bilinci yerindeyken, hayvana bir enerji geliyor, hiç zorluk çekmeden tüpe hızla dalıyor, gövdesi yan yarıya tüpün içinde kayboluyor, derken dakika geçmeden, tümüyle -yerken iki yana sallanan sıçan vücuduyla- içeri girip kayboluyor, kuyruk hariç, tüpü hızla çekip çıkarıyorum kızdan, kemirgeni içeride bırakıyorum. Çok geçmeden kuyruk bile kayboluyor. Kızın çıkardığı sesler, genel itibarıyla, anlaşılmaz şeyler.

Bunun da karakteristik biçimde yararsız, anlamsız bir ölüm olacağını çoktan kestirebiliyorum ama ne de olsa dehşete alıştım. Damıtılmış bir şey bu, anık beni sarsmayı, ırgalamayı başaramasa bile. Üzüntü duymuyorum ve bunu kendime ispat etmek için de sıçanın kızın içine alt tarafa girdiğini gördükten bir ya da iki dakika sonra kızın bilincinin hâlâ yerinde olduğundan, başını acıyla iki yana salladığından, gözlerinin dehşet ve şaşkınlıktan iri iri açıldığından emin olarak, elektrikli testere marifetiyle saniyeler zarfında onu ikiye biçiyorum. Vızlayan dişler deri ve kas ve sinir ve kemik dinlemeden, öyle hızla yarıp geçiyor ki, kız bacaklarını -kalçaları aslında, parçalanmış vajinasından geri kalanlar- vücudundan ayırdığımı ve onları, içlerinden fışkıran kanlarla, neredeyse bir ganimet gibi havaya kaldırdığımı görecek kadar bir süre canlı bile kalıyor. Gözleri bir dakika açık kalıyor, umarsız ve gözbebekleri kayık, sonra kapanıyorlar ve sonunda, ölmeden önce, öylesine, anlamsızca burnundan içeri doğru bir bıçak sokup bıçağı alnının derisinden dışarı çıkana kadar ittiriyorum, sonra çenesinin kemiğini kırıp kesip atıyorum. Sadece ağzının yansı var, onu da düzüyorum bir, iki,

derken üç kere. Hâlâ nefes alıp almadığına aldırmadan gözlerini oyuyorum, sonuna doğru parmaklarımı kullanarak. Sıçanın kafası çıkıyor önce dışarı -bir şekilde ters dönmüş karın boşluğunda- baştan aşağı mor bir kana batmış (elektrikli testere kuyruğunun da yansını götürmüş, onu da fark ediyorum), ta ki ayağımın altında parçalayıp öldürmek hissi gelinceye kadar ona biraz daha Brie peyniri veriyorum, sonunda da öldürüyorum. Daha sonra, kızın femür kemiğiyle çene kemiği fırında pişmekte, tutam tutam edep yeri kıllarını kristal bir Steuben küllüğe dolduruyorum, tutuşturunca hemen yanıveriyorlar.

Gene Yeni Bir Lokantada

Sınırlı bir süre için, az çok neşeli ve sosyal olmayı başarıyorum, bu yüzden de Evelyn'in kasımın ilk haftasında Luke'da verdiği yemek davetini kabul ediyorum. Burası yeni, süper şık bir Çin lokantası, ayrıca garip ama, Kreol yemekleri de yapıyor. İyi bir masamız var (Wintergreen'in adına ayırttım- kolay elde edilmiş bir zafer) ve de kendimi duruma hakim, sakin hissediyorum, karşımda oturan Evelyn, Pierre'de mi ne gördüğünü sandığı, lobide kendiliğinden yuvarlanıp duran ya da öyle bir şeyler yapan çok büyük bir Faberge yumurtasından bahisle çene çalıp dursa da... Büronun Cadılar Bayramı partisi geçen hafta Royalton'daydı ve ben seri cinayetler işleyen katil kılığında gittim, sırtıma üzerinde SAPİK KATİL yazılı bir pankart asılı (o .gün daha önce MATKAPLI KATİL kelimelerini oluşturacak biçimde yan yana dizdiğim insanlı sandviçlerden çok daha az ürkütücü bu) ve bu iki kelimenin akma da kanla 'Ev-vet, bendeniz' yazdım, takım elbisem de baştan aşağı kana bulanmıştı, bir kısmı yalancı kan, ama çoğu gerçek. Bir avucumda Victoria Bellin saçından bir tutam, ceketime iliştirdiğim çiçeğin (küçük beyaz bir gül) yanında eti eriyip dökülünceye kadar kaynattığım bir parmak kemiği. Kostümüm bu kadar alengirli olmasına karşın, gene de yarışmada birinciliği kazanmayı Craig McDermott becerdi. Ivan Boesky kılığında gelmişti, bunu adil bulmadım, çünkü herkes pekala biliyordu ki, ben geçen yıl Michael Milken kılgındaydım. Bu sabahki Patty Winters Şovda konu, evde kendi kendine kürtaj yapmak için gerekli araç-gereç üzerineydi.

Yerimize oturtulduktan beş dakika sonrasına kadar her şey yolunda, sonra, ısmarladığım içkiler masaya konur konmaz, elim hemen onlardan birine uzanıyor, fakat Evelyn, ağzını her açışında tepeden tırnağa ürperdiğimi hissediyorum. Saul Steinberg'in de bu gece burada yemek yediğini görüyorum, ama Evelyn'e bundan hiç bahsetmeyeceğim.

“Şerefe!” diye girişiyorum.

“Oh? Neyin şerefine?” diye mırıldanıyor ilgisizce, boynunu uzatıp, çiğ, çok az ışıklandırılmış, çok beyaz salonda gezdiriyor gözlerini.

“Özgürlüğün?” diyorum bıkkın bir sesle.

Ama o dinlemiyor, çünkü hepsi Garrick Anderson'dan üç düğmeli yünlü balıksırtı ceket, yünlü yelek, geniş yakalı pamuklu Oxford gömlek giymiş, ipek kravat takmış, ayaklarında süet ayakkabılar olan İngiliz herifin teki masamıza doğru geliyor -Evelyn'in bir keresinde Au Bar'da ettiğimiz bir kavganın ardından parmağıyla işaret ederek 'şahane' dediği, benimse 'cücenin teki' olarak nitelediğim bir herif- Evelyn le açıkça cilveleşiyor, Evelyn'in benim bu herifi kıskandığımı düşünmesi canımı sıkıyorsa da, herif Evelyn'e hâlâ 'Birinci Cadde'deki o sanat galerisinde çalışıp çalışmadığını sorunca, apaçık bombok olup surat asan Evelyn hayır diyerek onu düzelttiğinde, ve de bir-iki laf daha konuştuktan sonra, herif çekip gittiğinde son gülen ben oluyorum. Evelyn burnunu çekiyor, menüsünü açıyor ve bana hiç bakmadan, hemen bambaşka bir konudan bahsetmeye koyuluyor.

“Her yerde karşıma çıkan şu tişörtler de neyin nesi allah aşkına?” diye soruyor. “Şehrin her yanında sıvama bunlardan var sanki. Anladın değil mi neden bahsettiğimi? Silkience Ölümdür. İnsanların saç bakım sorunları mı var? Nedir bu? Benim bilmediğim bir şeyler mi oluyor. Neler oluyor?”

“Bu söylediklerinle hiç alakası yok. O lafın doğrusu, Science Ölümdür.” İç çekiyorum, gözlerimi kapıyorum. “Aman tanrım, senden başka bilimle saç bakım ürününü karıştıran yoktur herhalde,” diyorum, ipe sapa gelmez şeyler söylediğimin farkındayım.

Bir baş hareketiyle bardaki birini selamlıyorum, yaşlıca biri, yüzü gölgede, sadece uzaktan uzağa tanıdığım biri aslında, fakat

şampanya kadehini bana doğru kaldırmayı ve bana bir gülümsemeyle karşılık vermeyi ihmal etmiyor, bu da içime su serpiyor.

“Kim o?” diye sorduğunu duyuyorum Evelyn'in. “Bir arkadaşım,” diyorum. “Tanıyamadım,” diyor. “P & P'den mi?” “Boşver.” İç geçiriyorum.

“Kim, Patrick?” diye soruyor, adamın isminden çok, benim isteksizliğimle ilgili.

“Neden soruyorsun?” diye karşılık veriyorum.

“Kim o?” diye soruyor. “Söyle bana.”

“Bir dostum,” diyorum, dişlerimi gıcırdatarak.

“Kim o Patrick?” diye soruyor, sonra, gözleri birer çizgi halinde kısılmış. “Benim Noel partimde yok muydu o?”

“Hayır, yoklu,” diyorum, parmaklarımla masanın üzerinde davul çalarak.

“Michael J. Fox... değil mi o?” diye soruyor, gözleri hâlâ birer çizgi. “Oyuncu?”

“Pek sayılmaz,” diyorum, sonra, artık burama geliyor. “Aman be, adı George Levanter ve de hayır, Başarımın Sırrı'nda oynayan o değildi!”

“A ne ilginç.” Evelyn çoktan menüsüne gömülmüş bile. “Neyse, neden bahsediyorduk?”

Hatırlamaya çalışarak, “Şampuanlar mıydı? Yoksa belli bir marka mı?” İç geçiriyorum. “Bilmiyorum. O sırada sen cüceyle konuşuyordun.”

“Ian, cüce filan değil, Patrick,” diyor.

“Alışılmadık ölçüde kısa ama, Evelyn,” diye karşılık veriyorum. “Onun yılbaşı partinde bulunmadığından emin misin,” -sonra sesimi alçaltarak- “ordövr tepsisi gezdirenlerden biri olarak?”

“Ian'a cüce deyip duramazsın,” diyor, peçetesini kucağının üzerinde sıvazlayarak. “Buna katlanamam,” diye fısıldıyor, yüzüme bakmadan.

Kıs kıs gülmekten kendimi alamıyorum.

“Hiç de komik değil, Patrick,” diyor.

“Konuşmanızı berbat eden sendin,” diyorum.

“Gururumun okşanmasını mı bekliyordun yani?” diyor alaycı bir sesle, tükürür gibi.

“Bak yavrum, bu rastlantıyı olabildiğince normalmiş gibi göstermeye çalışıyorum, sen de ııı, kendi ayağına dolaştırma istersen.”

“Sus, yeter,” diyor, beni yok sayarak. “A, bak, Robert Farrell,” Ona el salladıktan sonra, usturuplu biçimde bana parmağıyla işaret ederek gösteriyor, hakikaten de Robert Farrell, herkesin sevgilisi, salonun kuzeye bakan köşesinde pencere kenarında bir masada oturuyor, ki bu da beni içten içe deli ediyor. “Çok yakışıklı,” diyor Evelyn hayranlıkla. Sadece beni Roben'ın yanında oturan yirmilik, taş gibi yavruyu süzerken gördüğü için, dediklerini kaydettiğimden emin olmak için de iğneleyici bir kıkırdamayla ekliyor, “Umarım seni kıskandırmıyorumdur.”

“Yakışıklı,” diye itiraf ediyorum. “Salağımsı bir hali var, ama yakışıklı.”

“Hainlik etme. Çok yakışıklı,” diyor ve ekliyor: “Neden sen de saçını onun gibi kestirmiyorsun?”

Bu cümleden önce, Evelyn'e ancak öylesine dikkat eden bir robottum, ama şimdi panikledim, “Nesi varmış saçımın?” diye soruyorum. Birkaç saniye içinde öfkem katlanıyor. “Nesi varmış yahu saçımın?” Elimle hafifçe saçıma dokunuyorum.

“Hiç,” diyor, ne kadar bozulduğumu fark etti. “Sadece bir öneriydi,” sonra yüzümün kıpkırmızı olduğunu görünce ekliyor, “saçın gerçekten... gerçekten harika.” Gülümsemeye çalışıyor, fakat ancak endişeli görünmeyi başarıyor.

Bir yudum -yarım bardak- J&B beni o kadar yatıştırıyor ki, dönüp Farrell’a bakarak, “Asıl beni dehşetlere salan onun göbeği,” diyorum.

Evelyn de Farrell'ı inceliyor. “Aa, göbeği yok ama.”

“Peki o ne öyle? O göbek değil mi?” diyorum. “İyice bir bak.”

“Oturuşundan dolayı öyle görünüyor,” diyor, pes etti. “Aman, sen de.”

“O bir göbek, Evelyn,” diyorum üstüne basarak.

“Oh, çılgınsın sen.” Eliyle kışkışlıyor beni. “Cinnet geçirmektesin.”

“Evelyn, adam daha otuzunda yok.”

“Ne olmuş? Herkes ağırlık kaldırmıyor ki senin gibi,” diyor, kızdı, yeniden menüye gömülüyor.

“Ağırlık kaldırmıyorum ben.” İç geçiriyorum.

“Aman iyi, git burnuna bir tane yumruk indir o zaman, seni sert erkek,” diyor, beni elinin tersiyle silip atarak. “Umurumda değil.”

“Kışkırtma beni,” diye uyarıyorum onu, sonra dönüp Farrell'a bakarak mırıldanıyorum, “Nasıl da bir sürüngen.”

“Oh, tanrım Patrick. Bu kadar hınç duyman gerekmiyor,” diyor Evelyn kızgınlıkla, gözlerini dikmiş hâlâ menüsüne bakmakta. “Düşmanca davranışının hiçbir temeli yok. Senin gerçekten bir derdin olmalı.”

“Takım elbisesine bak,” diye parmağımla işaret ediyorum, kendimi tutamayarak. “Şu giydiği şeye bak.”

“Oh, ne olmuş yani, Patrick.” Bir sayfa çeviriyor, üzerinde hiçbir şey yazılı olmadığını görünce, demin incelemekte olduğu sayfaya dönüyor.

“Bu üzerindeki takımın insanlarda tiksinti uyandıracağı hiç aklına gelmedi mi acaba?” diye soruyorum.

“Patrick, sen cinnet geçiliyorsun hakikaten,” diyor, başını sallıyor, şu anda şarap listesini gözden geçirmekte.

“Kahretsin Evelyn. Ne demek 'geçirmektesin'?” diyorum. “Ben bizzat cinnetim, ta kendisi.”

“Bu konuda bu kadar militan olman gerekiyor mu?” diye soruyor.

“Bilmem.” Omuz silkiyorum.

“Her neyse, sana Melanie ile Taylor'a olanları anlatacaktım, şeey...” Bir şey dikkatini çekiyor ve aynı cümlede, içini çekerek ekliyor, “...göğüslerime bakmayı kes Patrick. Bana bak, göğüslerime değil. Şimdi, her neyse, Taylor Grassgreen ile Melanie şeytmişler... Melanie'yi biliyorsun, Sweet Briar'da okuyan. Hani babası Dallas'taki bütün o bankaların sahibi olan? Taylor da Cornell’e gitmişti. Her

neyse, Cornell'lılar Kulübünde buluşmak üzere sözleşmişler, saat yedide de Mondrian'da yer ayırtmışlar, oğlanın üzerinde...” Duruyor, yeniden toparlıyor. “Hayır. Le Cygne. Le Cygne'e gidiyorlarmış ve de Taylor’ın üzerinde...” Yeniden susuyor. “Oh, tanrım, Mondrian tabii ki. Saat yedide Mondrian, ve de oğlanın üzerinde Piero Dimitri bir takım varmış. Melanie alışverişe çıkmışmış. Sanıyorum Bergdorfs'a gitmiş, emin değilim ama -her neyse, oh evet... Bergdorfs olmalı, çünkü geçen gün büroda boynundaki eşarp oradandı, işte her neyse, iki gündür aerobik dersine gitmiyormuş ve de soyulmuşlar şeylerden birinde-'

“Garson?” diye sesleniyorum geçip giden birine. “Bir içki daha? J&B?” Bardağımı gösteriyorum, bir buyruktan çok bir soru olmasına sinirleniyorum bunun.

“Neler olup bittiğini öğrenmek istemiyor musun?” diye soruyor Evelyn, keyfi kaçtı.

“Nefesimi tutmuş vaziyetteyim.” İç geçiriyorum, hiç mi hiç ilgilenmiyorum, “an atıyorum.”

“Her neyse, çok eğlenceli bir şey olmuş,” diye başlıyor.

Bana söylediklerini emiyorum, diye düşünüyorum. Cinsellikten çok uzak oluşu dikkatimi çekiyor ve bu ilk defa olarak üstüme üstüme geliyor. Eskiden beni Evelyn'e çeken buydu. Şimdi bunun eksikliği keyfimi kaçırıyor, sinsice buluyorum, bana tarifsiz bir ürküntü veriyor. Son seansımızda -dün, yani- son iki aydır gittiğim psikiyatr, “Evelyn'le sen hangi doğum kontrol yöntemini uyguluyorsunuz?” diye sordu. Cevap vermeden önce bir iç geçirdim, gözlerim önce pencereden görülen gökdelene, sonra üzeri camlı Turchin kahve sehpasının üzerindeki resme, Onica değil başka bir ressamın yaptığı dev boyutlarda bir grafik ekolayzır tablosuna takıldı kaldı. “O bilir.” Evelyn'in tercih ettiği cinsel faaliyeti sorduğunda ise, ona gayet ciddi olarak, “duhulden men,” cevabını verdim. Restorandakiler olmasa, masanın üzerinde duran yeşim taşından pilav çubuklarını alıp Evelyn'in gözlerinin ta dibine kadar sokacağımı ve sonra da onları oralarından kırıvereceğimi hayal meyal bilerek başımı sallıyor, dinlermiş gibi yapıyorum. Ama çoktan o durumu atlattım, çubuk

olayına girmiyorum. Onun yerine bir şişe Chassagne Montrachet ısmarlıyorum.

“Eğlenceli değil mi ama?” diye soruyor Evelyn.

Onunla birlikte laf olsun diye gülüyorum, sesler gırtlağımdan hor görü yüklü olarak çıkıyor, onu onaylıyorum. “Çok matrak.” Ansızın, pat diye söylüyorum. Bakışlarım bardaki kadınları tarıyor sırayla. Düzmek istediğim var mı aralarında? Olabilir. Son taburenin üzerinde kir yudumlayan uzun bacaklı taş gibi yavru mu mesela? Belki. Evelyn kum üzümlü gumbo salade ile ograten turp, fındık, taze yeşillik ve andiv salatası arasında ızdıraplar çekiyor ve ben birden Clonopin pompalanmış gibi oluyorum, pek etkili olmadığı için bugün artık kullanılmayan bir spazm çözücü Clonopin.

“Aman tanrım, siktiğimin yumurtalı rulo köftesinin dilimi yirmi dolar ha?” diye mırıldanıyorum, menüyü incelerken.

“Üstünde moo shu kreması var, hafifçe de kızartılmış,” diyor Evelyn.

“Siktiğimin yumurtalı köftesi yaa,” diye karşı çıkıyorum. Evelyn buna, “Öyle kültürlüsün ki, Patrick,” diye cevap veriyor.

“Hayır.” Omuz silkiyorum. “Sadece sağduyulu.” “Biraz Beluga için her şeyimi verebilirim,” diyor. “Ya sen canım?”

“Hayır,” diyorum.

“Neden hayırmış?” diye soruyor, somurtarak.

"Çünkü bir konserve kutusundan çıkan ve de İran'dan gelen herhangi bir şeyi yemek istemiyorum.” İç çekiyorum.

Kibirli kibirli burnunu havaya dikiyor ve yeniden menüye bakıyor. “Mu fu jambalaya gerçekten birinci sınıf,” dediğini duyuyorum.

Dakikalar art arda tık-tıklayarak geçiyor. Yemek geliyor. Tipik, tabak koskocaman, beyaz porselen; ortada iki adet zencefilli karartılmış sarıkuyruk saşimi, yanında küçük küçük noktalar halinde wasabi'ler, bunun etrafında minnacık bir miktar hijiki, ve de tabağın ortasında en tepeye de tek başına bir yavru karides oturtulmuş; ondan bile daha küçük bir diğer karides ise, altta kıvrılmış yatmakta, bütün bunlar şaşırtıyor beni, çünkü burasını esas itibarıyla Çin lokantası sanıyordum. Uzun bir süre tabağa bakakalıyorum ve garsonun

birinden su istediğimde adam onun yerine biberlik getiriyor ve ısrarla masamızın etrafından ayrılmayarak beş dakikalık aralarla “biraz biber, acaba?” ya da “daha biber?” diye sorup duruyor, ve de budala herif başka bir bölmeye geçer geçmez, o bölmeyi işgal edenlerin iki elleriyle tabaklarının üzerini örttüklerini göz ucuyla görüyorum ve de elimle işaret ederek şefi çağırıyor ve “Biberlikli garsona masamızın yakınlarında dolaşmamasını söyler misiniz lütfen? Biber istemiyoruz. Biber gerektiren herhangi bir şey söylemedik. No biber. Söyleyin ona yok olsun,” diyorum.

“Elbette çok özür dilerim.” Başgarson eğilerek selam veriyor.

Mahcup olan Evelyn, “Bu kadar abartılı kibar davranmak zorunda mısın?” diye soruyor.

Çatalımı masaya koyuyorum, gözlerimi yumuyorum. “Sen de durmadan benim dengemi bozmak zorunda mısın?”

Derin bir nefes alıyor. “Sadece normal bir şekilde sohbet edelim. Soruşturma olmasın. Tamam mı?”

“Ne hakkında?” diye hırlıyorum.

“Dinle,” diyor. “Genç Cumhuriyetçi Partililer eğlentisi Otel Pla...” Bir şey hatırlamak istermiş gibi susuyor, sonra devam ediyor, “Trump Plaza'da olacak gelecek perşembe.” Ona katılamayacağımı söylemek istiyorum, ne olur o gün başka planları olsun diye tanrıya dualar ediyorum, oysaki iki hafta önce, sarhoş ve iyice kokainliyken Mortimer's'da ya da Au Barda ben davet etmiştim onu oraya, hay aksi. “Gidiyor muyuz?”

Biraz duraladıktan sonra, “Sanırım,” diyorum somurtarak.

Tatlı için özel bir şey ayarladım. Bu sabah Craig McDermott, Alex Baxter ve Charles Kennedy ile birlikte Kulüp 21'de kahvaltı ettiğimiz sırada, tuvaletçi görmeden, koku yapmasınlar diye pisuarlara konan tabletlerden birini arakladım. Evde üzerini ' ucuz çikolatalı şurupla kapladım, dondurdum, sonra boş bir Godiva çikolatası kutusuna yerleştirdim, ipek kurdeleyle bağladım; tuvalete gitmek üzere izin istiyorum, oysa onun yerine kutumu almak üzere vestiyere uğradıktan sonra mutfağa yollanıyor, garsonumuzdan, bunu 'kutusu içinde” masamıza servis yapmasını ve orada oturan hanıma Mr.

Bateman'ın gelmeden önce telefon ederek bunu onun için özel olarak ısmarlattığını söylemesini istiyorum. Hattâ ona kutunun kapağını açtığında üzerine çiçek miçek bir şeyler koymasını da söylüyorum, eline bir ellilik sıkıştırıyorum. Üzerinden yeterince vakit geçtikten, tabaklarımız alınıp götürüldükten sonra, sürprizi alıp masamıza getiriyor, ne türlü numaralar çekmiş olduğunu görünce etkileniyorum; kutunun üzerine gümüş kubbe şeklinde bir ağırlık bile koymuş, Evelyn onu kaldırırken zevkten kuş cıvıltısı gibi sesler çıkarıyor, Voilâ diyor, garsonun, su bardağının (boş olmasını sağlamayı ihmal etmedim) yanına koyduğu kaşığa atlıyor ve bana dönerek, “Patrick, ne tat-lııı,” diyor ve garson masanın benim bulunduğum tarafına da bir kaşık yerleştirmeye çalıştığında gülümseyerek ona dönüp elimle çekilebilirsin işareti yapıyorum.

“Sen yemiyor musun?” diye soruyor Evelyn, kaygılı bir sesle. Elinde kaşık, çikolataya batırılmış pisuar tabletinin üzerinde havada durmuş bekliyor sabırsızca. “Godiva'ya bayılırım.”

“Aç değilim,” diyorum. “Yemek... tıkadı.”

Eğiliyor, kahverengi oval tableti kokluyor, burnuna garip bir koku geldiğinde (dezenfektan herhalde), biraz keyifsiz bir sesle soruyor, “Emin... misin?”

“Hayır, canımın içi,” diyorum. “Senin yemeni istiyorum. Azıcık bir şey zaten.”

İlk lokmayı alıyor, uslu uslu çiğniyor, hemen ve apaçık bir iğrenti geliyor suratına, sonra yutuyor. Bir titreme geçiriyor, suratını buruşturuyor, fakat zar zor bir lokma daha alırken gülümsemeye çalışıyor.

“Nasıl tadı?” diyorum, sonra zorluyorum onu. “Yesene. Zehir filan koymadım içine.”

Hoşnutsuzluktan çarpılmış suratında bet beniz atıyor, boğuluyormuş gibi oluyor.

“Ne var?” diye soruyorum, sırıtarak. “Nedir?”

“O kadar...” Suratı şu anda upuzun, ızdıraplar içinde yamulmuş bir maske, titriyor, öksürerek, “...naneli ki.” Gene de hoşuna gidermiş gibi gülümsemeye çalışıyorsa da, bu mümkün olmaktan çıkıyor artık.

Benim bardağımdaki suya uzanıp bir yudumda dikiyor, ağzından o tadı silip atmak için çırpınmakta. Sonra, ne kadar kaygılı baktığımı görünce, gülümsemeye çalışıyor, bu defa özür dilercesine, “Yalnızca o kadar” -yeniden omuzları sarsılıyor- “o kadar... naneli ki.”

Gözüme bir pisuar tableti yiyen büyük, kara bir karınca gibi görünüyor -orijinal Christian Lacroix giymiş kara bir karınca- neredeyse güleceğim, fakat aynı zamanda onun gevşemesini de istiyorum. Pisuar tabletini yeme konusunda fikrini değiştirsin istemiyorum. Ama daha fazlasını yiyemiyor ve sadece iki lokma aldıktan sonra, iyice doyduğunu bahane ederek pislen-mis tabağı itiyor ve o anda kendimi bir garip hissetmeye başlı-' yorum. O şeyi yemesini ağzım açık seyrettim, ama olay aynı zamanda beni üzüyor da ve Evelyn'in benim ve sayısız başkalarının üzerine işediğimiz bir şeyi yemesini seyretmek ne kadar tatmin edici olsa da, sonuçta bunun ona verdiği nahoş duygunun benim hesabıma yazıldığını düşünmekten kendimi alamıyorum- fos çıkan bir tatmin, ona üç saat katlanabilmek için uydurduğum nafile bir bahane. Çenem kasılmaya, gevşemeye, kasılmaya, gevşemeye koyuluyor elimde olmadan. Bir yerlerde müzik çalmakta, ama ben duyamıyorum. Evelyn garsona, tarazlı bir sesle, sokağın köşesindeki Kore şarküterisinden kendisine mide bulantısına iyi gelecek bir kutu şeker alıp alamayacağını soruyor.

Sonrası çok basit, yemek kriz noktasına gelip dayanıyor. Evelyn, “Birbirimize kesin olarak bağlanmamızı istiyorum,” diyor.

Akşam zaten yeterince tepetaklak gitti, onun için bu dediği herhangi bir şeyi berbat etmiyor ya da beni hazırlıksız yakalamıyor. Fakat içinde bulunduğumuz durumun akıl mantık almaz hali beni boğmakta, su bardağımı geriye, Evelyn'e doğru itiyorum ve garsondan yansı yenmiş pisuar tabletini alıp götürmesini istiyorum. Erimekte olan tatlı alınıp götürüldüğü an bu geceki dayanma gücüm de tükeniyor. İlk olarak fark ediyorum ki, şu son iki yıldır beni hayranlıkla değil, daha çok açgözlülüğe benzer bir ifadeyle süzüyor. Sonunda biri ona bir su bardağıyla bir şişe Evian getiriyor, bunları ısmarladığını duymamıştım.

“Bana kalırsa, Evelyn, şeyttik...” diye başlıyorum, sonra yeniden, “...şeyttik, uzaklaştık.”

“Neden? Ne oldu?” Bir çifte el sallamakta -Lawrence Montgomery ve Geena Webster, sanırım- salonun öteki ucundan

Geena (mı?) bileğinde bilezik olan elini kaldırıyor. Evelyn başını sallayarak karşılık veriyor.

“Benim... yoğun biçimde cinai davranışlarda bulunma... gereksinimim sanırım ki, ıhmm, önüne geçilebilecek gibi değil,” diyorum, her bir sözcüğü tartarak. “Ama... çıkmaza girmiş... gereksinimlerimi... ifade etmemin başka yolu yok.” Bu itirafın beni ne kadar duygusallaştırdığını fark ederek şaşırıyorum, yoruluyorum; başım dönüyor sanki. Her zamanki gibi Evelyn söylediklerimin özünü anlamıyor. Ve acaba ondan tamamen kurtulmam ne kadar zaman alacak diye kendi kendime soruyorum.

“Konuşmamız lazım,” diyorum usulca.

Boş su bardağını masanın üzerine koyuyor ve gözlerini dikip bana bakıyor. “Patrick, gene göğüslerime neden silikon koydurtmam gerektiğinden başlayacaksan, ben kalkıp gidiyorum” diye uyarıyor.

Düşünüyorum, sonra diyorum ki, “Bitti, Evelyn. Her şey bitti. ““Alıngansın, alıngan,” diyor, garsona daha fazla su getirmesi için işaret ediyor.

“Ciddiyim,” diyorum sakin bin sesle. “Bitti siktiğimin ilişkisi. Bittik. Şaka yapmıyorum.”

Bana bakıyor ve belki de birilerinin onlara anlatmak istediğim şeyi anladığını düşünüyorum, fakat o diyor ki: “Bu konuyu bırakalım, olur mu? Konuyu açtığım için özür dilerim. Şimdi, kahve içiyor muyuz?” Yeniden garsona el ediyor.

“Kafeinsiz bir espresso istiyorum,” diyor Evelyn. “Patrick?”

“Porto.” İç geçiriyorum. “Hangi marka olursa olsun.”

“Şişeyi görmek ister miyd-” diye lafa giriyor garson.

“En pahalısından olsun,” diye sözünü kesiyorum. “Oh, eve-et, bir de siyah bira.”

“Bak, bak,” diye mırıldanıyor Evelyn garson çekip gittikten sonra.

“Hâlâ gidiyor musun kafa doktoruna?” diye soruyorum.

“Patrick,” sesinde bir uyarı. “Kime dedin?"

“Affedersin.” iç geçiriyorum. “Psikiyatrına.”

“Hayır.” El çantasını açıyor, bir şeyler arıyor.

“Neden ki?” diyorum kaygılı bir sesle.

“Neden olduğunu söyledim sana,” diyor başından savarcasına.

“Ama ben hatırlamıyorum,” diyorum, taklidini yaparak.

“Bir seansın sonunda bana kendisiyle birlikte üç misafirini o gece Nell's'e sokup sokamayacağımı sormuştu.” Pudriyerinin aynasında ağzını gözden geçiriyor, dudaklarını. “Neden sönüyorsun?”

“Çünkü sanıyorum birini görmen gerekiyor,” diye söze giriyorum, duraksayarak, samimiyetle. “Sanırım duygusal açıdan dengesizsin.”

“Evinde duvarda Albay Oliver North'un posteri olan sensin, dengesiz diye bana mı diyorsun?” diye soruyor, el çantasında başka bir şey aranarak.

“Evet. Dengesizsin, Evelyn,” diyorum.

“Abanı. Abartıyorsun,” diyor, çantayı tarayarak, bana bakmadan. iç geçiriyorum, sonra en ciddi sesimle devam ediyorum, “Konunun üstüne gitmeyeceğim, fakat-”

“Ne kadar beklenmedik bir davranış senin için,” diyor.

“Evelyn. Bunun bitmesi lazım,” diyerek iç geçiriyorum, peçetemle konuşmaktayım. “Ben yirmi yedi yaşındayım. Birine bağlanarak ayağıma bir taş bağlamak istemiyorum.”

“Canikom?” diyor.

“Beni öyle çağırma,” diye şarlıyorum. “Nasıl? Canikom diye mi?” diye soruyor. “Evet,” diye hırlıyorum yeniden.

“Peki sana nasıl hitap etmemi istiyorsun?” diye soruyor, te

pesi atarak. “Sayın Üst Düzey Yönetici Bey diye mi?” Kıkırdamasını bastırıyor. “Oh tanrım.”

“Hayır, hakikaten Patrick. Sana nasıl hitap etmemi istiyorsun?”

Kral, diye düşünüyorum. Kral, Evelyn. Bana Kral diye hitap etmeni istiyorum. Ama bunu söylemiyorum. “Evelyn, bana herhangi bir

isimle hitap etmeni istemiyorum. Artık birbirimizi görmememiz gerektiğini düşünüyorum.”

“Ama senin dostların benim de dostlarım. Benim dostlarım senin de dostların. Beceremeyiz bence,” diyor ve sonra ağzımın üzerindeki bir noktaya gözlerini dikip bakarak, “Dudağının üzerinde minnacık bir leke var. Peçeteni kullan,” diyor.

Öfkeyle, elimin tersiyle siliyorum lekeyi. “Dinle, biliyorum senin dostların benim de dostlarım, ve de tersi. Bunu düşündüm.” Bir aradan sonra, derin bir soluk alarak, “al, hepsi senin olsun,” diyorum.

Nihayet bana bakıyor, şaşkın mırıldanıyor, “Gerçekten ciddisin, değil mi?”

“Evet,” diyorum, “öyle.”

“Peki... bize ne olacak? Geçmiş günlerimize?” diye soruyor boş boş.

“Geçmiş gerçek değil. Sadece bir rüya,” diyorum. “Geçmişten söz etme.”

Gözleri kuşkudan birer çizgi haline geliyor. “Bana karşı bir şeyin mi var, Patrick?” Sonra yüzündeki sert ifade anında değişip beklentiye dönüşüyor, belki de umut.

“Evelyn,” diye iç geçiriyorum. “Bağışla beni. Sen sadece... benim için... delicesine... önemli değilsin.”

Saniye sektirmeden, “Peki kim önemli? Sence kim Partrick? Kimi istiyorsun?" Öfke dolu bir sessizlikten sonra soruyor, “Cher mi?”

“Ne Cher'i?” diye karşılık veriyorum, aklım karıştı. "Cher? Neden bahsediyorsun sen? Bırak allesen. Bitirmek istiyorum. Düzenli olarak seks yapmaya ihtiyacım var. Kafamı dinlemek istiyorum.”

Birkaç saniye içinde gözü dönüyor, tüm vücudunu kaplayan histeriye engel olamayacak hale geliyor. Bundan sandığım kadar da zevk almıyorum. “Peki geçmişe ne olacak? Geçmişimize?” diye soruyor yeniden, boşuna.

“Kes şundan bahsetmeyi” diyorum, öne doğru eğilerek.

“Neden-mis?”

“Çünkü gerçekten paylaştığımız bir geçmiş yok da ondan,” diyorum, sesimin yükselmesine engel olmaya çalışarak.

Kendi kendine yatışıyor ve ben orada değilmişim gibi, yeniden el çantasına açarak, söyleniyor, “Patolojik vaka. Davranışın patolojik vaka.”

“O da ne demek?” diye soruyorum, hakarete uğradığımı hissederek.

“İğrenç. Patolojik vakasın.” Çantasından bir Laura Ashley ilaç kutusu çıkarıyor ve çıt diye açıyor.

“Patolojik ne?” diye soruyorum, gülümsemeye çalışıyorum.

“Boşver.” Kutudan bilmediğim bir hap alıyor, yutmak için de benim suyumdan içiyor.

“Ben, patolojik ha? Sen ha, bana patolojik vaka olduğumu söylüyorsun ha?” diye soruyorum.

“Dünyaya farklı bakıyoruz, Patrick.” Burnunu çekiyor.

“Tanrıya şükür,” diyorum, domuzuna.

“İnsan değilsin sen,” diyor, sanırım ağlamamaya çalışarak.

“Ben,” -duralıyorum, kendimi savunmaya çalışmak üzere-”irtibat halindeyim... insanlıkla.”

“Hayır, hayır, hayır.” Başını sallıyor.

“Biliyorum, davranışlarım... tutarsız bazen,” diyorum, arayı bulmaya çalışarak.

Birden, umarsızca, masanın karşısından elimi kapıyor, kendine doğru çekiyor. “Ne yapmamı istiyorsun? İstediğin nedir?”

“Ah Evelyn,” diye inliyorum, elimi geri çekiyorum, en sonunda ona ulaşabildiğim için şoktayım.

Ağlıyor. “Ne yapmamı istiyorsun, Patrick? Söyle bana. Lütfen,” diye başlıyor.

“Şeytsen... tanrım, bilemiyorum. Erotik iç çamaşırı giysen?” diye kafadan atıyorum. “Oh, tanrım, Evelyn. Bilmiyorum. Hiç. Hiçbir şey yapamazsın.”

“Lütfen, ne yapabilirim?” diye usul usul hıçkırıyor.

“Daha seyrek gülümsesen? Otomobiller konusunda daha bilgili olsan? Adımı daha seyrek söylesen? Duymak istediklerin bunlar mı?” diye soruyorum. “Hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Bira bile içmiyorsun,” diye söyleniyorum sonra.

“Ama sen de bira içmiyorsun.”

“O fark etmez. Ayrıca, daha demin ısmarladım. Gördün mü!” “Oh Patrick.”

“Gerçekten benim için bir şey yapmak istiyorsan, şurada olay çıkarmaktan vazgeçebilirsin mesela” diyorum, rahatsız rahatsız çevreme bakmıyorum.

Garson kafeinsiz espressoyu, portoyu ve siyah birayı masaya koyar koymaz “Garson?” diyor, “bana bir... neydi... neydi?” Gözyaşları içinde, şaşkın ve paniklemiş bir halde dönüp bana bakıyor. “Bir Corona? Senin içtiğin o mu Patrick? Corona mı?”

“Oh, tanrım. Boşver. Lütfen, onun kusuruna bakmayın,” diyorum garsona ve o çekilir çekilmez de, “Evet. Corona. Fakat siktiğimin Çinli-Kreol bistrosunda bulunuyoruz ve...”

“Oh, tanrım, Patrick,” diyor hıçkırıklar içinde, burnunu ona doğru fırlattığım mendile siliyor. “Öyle iğrençsin ki. İnsan... değilsin sen.”

“Hayır, ben...” Gene lafın gerisini getiremiyorum.

"Sen... şey... değilsin-” Duruyor, cümlesini bitiremeyerek yüzünü siliyor.

“Ne değilim ben?” diye soruyorum ilgiyle.

“Senin...” -burnunu çekiyor, bana doğru bakıyor, omuzları sarsılıyor- “sen.. .kafayı üşütmüşsün. Sen...” -boğulur gibi oluyor- İflah olmazsın.”

“Pekala da olurum,” diyorum, kendimi savunarak. “Pekala da iflah olurum.”

“Sen bir gulyabanisin,” diye hıçkırıyor.

“Hayır, hayır,” diyorum, şaşkın, ona bakarak. “Gulyabani sensin”

“Oh, tanrım,” diye inliyor, yanımızdaki masadakiler dönüp bakıyorlar, sonra gene önlerine dönüyorlar. “Buna inanamıyorum.”

“Şu anda gidiyorum,” diyorum yatışıma bir sesle. “Durumu değerlendirdim, gidiyorum.”

“Gitme,” diyerek elime yapışmaya çalışıyor. “Gitme.” “Gidiyorum, Evelyn.”

“Nereye gidiyorsun?” Birden dikkat çekecek kadar kendine hakim görünüyor. Pek az olduklarını şu anda birden fark etmiş bulunduğum gözyaşlarının makyajını bozmaması için elinden gelen özem gösterdi. “Söyle bana Patrick, nereye gidiyorsun?”

Masanın üzerine bir puro koyuyorum. Bu konuda bir yorum yapamayacak kadar altüst. “Gidiyorum, o kadar,” demekle yetiniyorum.

"Ama nereye?” diye soruyor, gözleri gene yaşlarla dolarak. “Nereye gidiyorsun?”

Lokantada bize belli bir yakınlıktaki herkes, bizden yana bakmamaya özen gösteriyor.

“Nereye gidiyorsun?” diye soruyor yeniden.

Tek kelime söylemiyorum, kendi özel dehlizlerime kaybolup gittiğim için, aklımda başka şeyler var: hisse senedi arzları, Çalışanları Hissedar Yapma Planları, Borçlanarak Şirket Satın Almalar, Halka Arzlar, finansman, refinansman, borç senetleri, sekiz binler, bonolar, Gayrisafi Milli Hasılalar, Uluslararası Para Fonu, üst düzey yöneticiler için süper düper cihazlar, milyarderler, Kenkichi Nakajima, sonsuzluk, Sonsuzluk, lüks bir arabanın ne kadar hız yapması gerektiği, şirket kurtarma operasyonları, kelepir bonolar, The Economist aboneliğimi yenilemeli miyim yenilememek miyim, on dört yaşımın Noel arifesi, hizmetçilerimizden birinin nasıl ırzına geçtiğim, birinin hayatına gıpta etmek, insan kırık kafatasıyla yaşayabilir mi, havaalanlarında bekleşmek, bir çığlığı bastırmak, kredi kartları ve birinin pasaportu ve de La Cöte Basque lokantasından üzerine kan sıçramış bir kutu kibrit, yüzey yüzey yüzey, bir Rolls bir Rolls'tür bir Rolls'tür. Evelyn için ilişkimiz sarı ve mavi, fakat benim için çoğunluğu karartılmış, bombalanmış gri bir yer, kafamdaki film

kareleri sonsuz taş görüntüleri ve de fondaki ses tamamen yabancı dilde, yeni görüntülerin üzerinde düşüp kaçan ses; paramatiklerden boşalan kan, kıç deliklerinden doğuran kadınlar, dondurulmuş ya da paramparça edilmiş (hangisi?) ceninler, nükleer savaş başlıkları, milyarlarca dolar, dünyanın tümden yok olması, ölesiye dayak yiyen biri, başka biri ölüyor, bazen kansız, çoğu zaman silahla, cinayetler, komalar, televizyondaki komediler gibi oynanıp geçen hayat, boş bir tuval, şekil değiştirip pembe dizi haline gelen. Kendimi şiddetle hasar görmüş hissetme kabiliyetimi gözler önüne sermekten başka işe yaramayan bir tecrit hücresi. Merkezinde ben varım, sezon dışı, ve de hiç kimse bana kimlik sormuyor. Birden Evelyn'in iskeletini gözümün önüne getiriyorum, çarpılmış ve un ufak olmuş, bu beni yersiz bir neşeyle dolduruyor. Onun sorusunu cevaplandırmam uzun zaman alıyor -Nereye gidiyorsun?- ama bir yudum portodan sonra, ardından da siyah bira, toparlanıyorum ve aynı zamanda bu sorunun cevabını kendi kendime de merak ederek: Aslında bir robot olmuş olsam, gerçekten fark eder mi ki?

Ve ona “Libya'ya,” diyorum. Manalı bir sessizlikten sonra, “Pago Pago'ya. Pago Pago demek istemiştim,” sonra da ekliyorum, “Bu infialin, dolayısıyla bu yemeğin parasını ben ödemiyorum.”

Kızı Pişirip Yemeyi Deniyorum

Şafak. Aylardan Kasım. Uyuyamadığım için, üzerimde hâlâ takım elbise, Japon yatağının üzerinde kıvranarak, sanki biri kafamın üstünde, kafamın içinde bir şenlik ateşi yakılmış gibi, sürekli, gözümü kapattırmayan, yakıcı bir ağrı- tamamen çaresizim. Bu açgözlü ağrının gücünü dindirecek ne uyuşturucu ne yiyecek ne de içki var; bütün kaslarım tutulmuş, bütün sinirlerim alev alev yanıyor. Dalmane'im kalmadığı için saat başı Sominex alıyorum, fakat hiçbir şey doğru dürüst işe yaramıyor ve çok geçmeden Sominex kutusu bile boşalıyor. Yatak odamın köşesine, yere eşyalar atılmış: Edward Susan Bennis Allen'dan bir çift kadın ayakkabısı, baş ve işaret parmakları olmayan bir el, Vanity Fair'in üzerine birilerinin kanı sıçramış son sayısı, baştan aşağı kanla lekeli bir smokin kuşağı ve de mutfaktan yatak odasına doğru kaynamakta olan taze kan kokusu geliyor, yataktan kalkıp düşe kalka oturma odasına gidiyorum,

duvarlar soluk alıp veriyor, çürüme kokusu her şeyi boğuyor. Dumanın, hiç değilse kokunun bir kısmını örteceğini umut ederek bir puro yakıyorum.

Kızın memeleri kesilip atılmış, mavimsi ve havası kaçmış balon gibi bir görünüşleri var, uçları sinir bozacak bir kahverengilikte. Wurlitzer müzik kutusunun üzerinde Pottery Barn'dan aldığım porselen tabakta, kurumuş kapkara kanın içinde, nazlı nazlı uzanmış yatıyorlar, bunu ne ara yaptığımı hatırlamıyorum gerçi. Aynı zamanda yüz derisiyle kasların çoğunu da soyup, kesip attığım için, baş şu anda üzerinden uzun, yele gibi sarı saçlar dökülen bir kurukafayı andırıyor, kurukafanın devamında soğumuş cesedin tamamı var; gözler açık, saplarından göz çukurlarına bağlı gözbebekleri dışarı sarkmakta. Göğsün büyük kısmı boyundan farksız, ikisi de kıyma haline gelmiş, karın II Marlibro'daki patlıcanlı ve keçi peynirli lazanyayı ya da bir tür köpek mamasını hatırlatıyor, hakim renkler kırmızı, beyaz ve kahverengi. Bağırsaklarından bir kısmı bir duvara sıvanmış, ötekiler uzun mavi yılanlar, mutasyona uğramış solucanlar gibi gelişigüzel camlı sehpanın üzerine atılmış. Vücudundaki deri parçaları gri mavi, mutfak folyosu rengi. Vajinası hastalıklı bir hayvan gibi kokan kahverengi, şurubumsu bir sıvı salgılamış, sanki o sıçan tekrar içeri sokulmuş da hazmedilmiş falan gibi.

Bunu izleyen on beş dakikayı, büyük kısmı halen gövdeye bağlı bulunan mavimsi bir bağırsağı çeke çeke çıkarıp kusacak gibi olana kadar ağzıma doluşturmakla geçiriyorum, bağırsak ağzıma ıslak ıslak geliyor, içinde kötü kokulu ezme gibi bir şey var. Bir saat didindikten sonra omurgasını çekip çıkarıyorum ve bu şeyi temizlemeden, pelür kağıdına sarıp değişik bir isimle Federal Expressle Leona Helmsley e yollamak istiyorum. Bu kızın kanını içmek istiyorum şampanyaymış gibi, yüzümü midesinden geriye ne kaldıysa onun içine gömüyorum, hapur hupur yerken kmk bir kaburgaya çarpıp çenemi bereliyorum. Dev televizyon ekranı odalardan birinde, önce Patty Winters Şov bangır bangır, bugünün konusu İnsancıl Sağım evleri, sonra bir talih oyunu, Çarkıfelek, her yeni bir harf açıldığında seyircilerden gelen alkış elektrik hışırtısı gibi. Hâlâ boynumda olan kravatı kan içinde kalmış elimle gevşetiyorum,

derin bir nefes alıyorum. Bu benim gerçekliğim. Bunun dışındaki her şey bir zamanlar gördüğüm bir sinema filmi.

Mutfakta kızın etinden rulo köfte yapmaya çalışıyorum fakat hiç sonuç alamayıp moralim bozulunca, onun yerine öğleden sonrayı etini duvarlara sıvamakla, vücudundan kopardığım deri parçalarını çiğnemekle geçiriyorum, sonra da geçen hafta kaydettiğim CBS'in komedi dizisi Murphy Brown'ı seyrediyorum. Bundan ve büyük bir bardak J&B'den sonra yeniden mutfağa geri dönüyorum. Mikrodalga fırındaki kafa tamamen kapkara ve kel ve onu fırının üzerine, alüminyum folyo bir kabın içine oturtuyorum. Vücudun geri kalan kısmını bir çöp torbasına dolduruyorum, -iyice Ben-Gay'lanmış kaslarım ölüyle kolayca başa çıkmamı sağlıyor- geriye bir şeyler kaldıysa onunla da sosisimsi bir şeyler yaparım diyorum.

Sette Richard Marx'ın bir CD'si çalmakta, soğanlı açma ve baharat dolu bir Zabar torbası mutfak masasının üzerinde bekleyedursun, ben avucumda kemik, yağ ve etten köfteler yapıyorum, ve de ara sıra yaptıklarımın bazılarının ne kadar eleştirilecek şeyler olduğu aklıma gelip gelip gidiyorsa da, kendi kendime bu şeyin, bu kızın, bu etin bir hiç olduğunu, bok olduğunu hatırlatmam yetiyor ve o zaman, yanı sıra aldığım Xanax'la birlikte (artık yarım saatte bir alıyorum) bu düşünce bir anlığına yatıştırıyor beni ve sonra kendi kendime, çocukken sık sık seyrettiğim bir televizyon programının müziğini mırıldanıyorum -Jetgiller mi? Şirinler mi? Şarkıyı, ezgiyi, hattâ hangi tondan söylendiğini dahi hatırlıyorum da, programı hatırlayamıyorum. Pilli Bebek miydi? Uzay yolu mu? Bu sorulara ünlem oluşturan diğer başka somlar, 'hiç hapis yatacak mıyım?' ya da 'bu kız temiz kalpli miydi?' kadar birbirinden farklı sorular. Etle kanın kokusu etrafa öylesine bir bulut halinde yayılıyor ki, göz gözü görmüyor. Derken meşum zevkim tavsıyor ve bütün bu olup bitenlerde bir avuntu bulamayarak kendime ağlıyorum, bağıra bağıra ağlıyorum, hıçkırıklar içinde “Ben sadece sevilmek istiyorum,” diyorum, dünyaya lanetler yağdırıyorum ve de bana öğretilen her şeye: ilkelere, seçkinliklere, seçimlere, ahlak derslerine, uzlaşmalara, bilgiye, birlik olmaya, dua etmeye- hepsi yanlıştı, hiçbirinin kendi başına bir amacı yoktu. Hepsinin dönüp geldiği şu: öl ya da uy. Kendi bomboş suratımı gözümün önüne getiriyorum, bedeninden ayrılmış sesi, ağzından

çıkan: Bunlar korkunç zamanlar. İnsan etinden sosiste kurtlar kıvıl kıvıl şimdiden, ağzımın kenarından akan salya dökülüyor üzerlerine ve hâlâ bilmiyorum onları doğru dürüst pişiriyor muyum pişiremiyor muyum, çünkü hüngür hüngür ağlıyorum ve zaten şimdiye kadar hiçbir şey pişirmiş değilim.

Jimnastik Salonuna Uzi Götürüyorum

Aysız bir gece, Xclusive'deki soyunma odasının çıplaklığında, iki saat vücut çalıştıktan sonra, kendimi iyi hissetmekteyim. Dolabımdaki silah bana yedi yüz dolara mal olan bir Uzi, gerçi Bottega Veneta evrak çantamda da çoğu avcının pek rağbet ettiği bir Ruger Mini (469 dolar) var ama, o silahın tipini beğenmiyorum; Uzi'de daha erkekçe bir yan var, beni tahrik eden dramatik bir yan, kulağımda walkman'im, bacaklarımda iki yüz dolarlık siyah Lycra bisikletçi şortumla oturmuşum, Valium da yavaş yavaş etkisini göstermeye başlıyor, gözlerimi soyunma odasının karanlığına dikip bakıyorum, elim karıncalanıyor. Dün gece Üniversite Meydanı'nda, Gristede’nin arkasında, kaldığı yurdun yakınlarında New York Üniversitesi öğrencilerinden bir kızın tecavüze uğrayıp öldürülmesi olayı, zamanlama her ne kadar uygunsuz, katilin nefsine söz geçiremeyişi ne kadar alışılmamış da olsa, oldukça tatmin ediciydi ve fikrimi değiştirdiğim için üzülsem de, bu gece derin ve düşünceli bir havadayım, o yüzden benim için düzenin bir simgesi olan silahı yeniden dolabıma koyuyorum, başka bir zaman kullanılmak üzere. Geri verilecek videokasetler var, bir paramatikten para çekilecek, 150 Wooster'da beni epey uğraştıran bir yemek rezervasyonum var.

Takip, Manhattan

Salı gecesi, Bouley'de. No Man's Land'de, oldukça özelliksiz, karambollu bir yemek. Yemekten sonra masaya, “Baksanıza millet, tam bir cehennem hayan yaşıyorum,” diyorsam da benimle hiç mi hiç ilgilenmiyorlar, orada hazır bulunanlar (Richard Perry, Edward Lampen, John Constable, Craig McDermott, Jim Kramer, Lucas Tanner) beni tamamen duymazdan geliyorlar, aktiflerin plasmanını, gelecek on yılda prim yapmaya aday hisseleri, yavruları, gayrimenkul

konusunu, altını, neden şu anda uzun vadeli bonoların çok riskli olduğunu, geniş yakalan, portföyleri, gücün nasıl etkin biçimde kullanılabileceğini, yeni egzersizleri, Stolichnaya Cristall'i, çok önemli kişileri etkilemenin en iyi yollarını, her daim uyanıklık mevzuunu, hayatın zevkli anlarını tartışmaya devam ediyorlar, burada Bouley de, bütün bir kurbanlar ordusunun bir araya geldiği bu salonda kendime hakim olamıyor gibiyim, son günlerde onlar her yerde dikkatimi çeker oldular- iş toplantılarında, gece kulüplerinde, yoldan geçen taksilerde ve asansörlerde, paramatiklerdeki kuyruklarda, porno filmlerde, David's kurabiyecisinde ve CNN'de, her yerde, hepsinin ortak bir yanı var: Av bunlar, ve de yemek sırasında neredeyse eklem yerlerim çözülüp ayrılıyorum, sıkıntıdan baş dönmesi gibi bir şey geliyor üzerime, tatlıdan evvel izin isteyip kalkmak zorunda bırakıyor beni. Bunun üzerine tuvalete yollanıyorum. Bir çizgi kokain çekiyorum, iç cebindeki 357 kalibrelik magnum silahı az çok gizleyebilen yünlü Armani paltomu gardıroptan alıyorum, bir silahlık kuşanıyorum, dışarıdayım, fakat bu sabahki Patty Winters Şov’da doğum yaptığı sırada kızını ateşe veren bir babayla yapılmış röportaj vardı, akşam yemeğinde hepimiz köpek balığı yedik...

...Tribeca'da dışarısı sisli, gökyüzü yağdı yağacak, burada lokantalar boş, gece yarısından sonra sokaklar üzüntülü, gerçekdışı, insan yaşadığına dair tek iz Duane Sokağı’nın köşesinde, eskiden DuPlex olan yerdeki kapı girintisinde saksafon çalan biri, DuPlex geçen ay kapanan, terk edilmiş bir bistro oldu sonradan, genç bir çocuk, sakallı, beyaz bereli, çok güzel fakat klişe bir üslupla saksafon solo çalıyor, ayaklarının dibinde açık bir şemsiye içinde bir dolar, ıslak, biraz da bozukluk, kendime hakim olamayarak ona yanaşıyorum, müziği dinliyorum, çaldığı Sefiller'den bir şey, beni fark ediyor, başını sallıyor ve gözlerini kaparken -sazını kaldırıyor, tahminimce müziğin tutku dolu olduğunu sandığı bir anında başını geriye atıyor- tek, kesintisiz bir hareketle 357'iik magnumu kılıfından çıkarıyor, çevredekileri ayaklandırmamak niyetiyle, silaha bir susturucu takıyorum, soğuk bir sonbahar rüzgârı sokağı boylu boyunca kat ediyor, bizi sarıp sarmalıyor, saksafonun ucu hâlâ ağzında, ben duruyorum sonra başımı sallayarak devam etmesini işaret ediyorum, yarım yamalak devam ediyor, silahı suratına doğru

kaldırıyorum ve bir notanın ortasında tetiği çekiyorum, fakat susturucu çalışmıyor ve aynı anda başının arkasında kocaman, kızıl renkli bir daire beliriyor, silahın ortalığı inleten sesi kuÎaklarımı sağır ediyor, dondu kaldı, gözleri hâlâ canlı, önce dizlerinin sonra saksafonun üzerine düşüyor, şarjörü çıkartıp yerine dolusunu takıyorum, sonra kötü bir şey oluyor...

...bütün bunları yaparken arkamdan gelmekte olan devriye arabasını fark edemediğim için -ne yapıyorlar? Tanrı bilir, yanlış park eden arabalara ceza falan mı kesmekteler?- magnumun sesi yankılanıp söndükten sonra, devriye arabasının canavar düdüğü geceyi yırtıyor, kalbim çarpmaya başlıyor, yerde çırpınmakta olan gövdenin yanından ayrılıp ağır ağır yürüyorum, hiçbir şey olmamış gibi ilk önce, sanki masummuşum gibi, sonra bir koşu kopanyorum, uçarcasına, aynasız otosu çığlıklar atarak arkamdan geliyor, bir aynasız hoparlörden bağırıyor, “Dur, olduğun yerde kal, dur, silahı yere bırak,” diye ama bir işe yaramıyor, onları duymazdan gelerek Broadwayden bir sol yapıyorum, aşağıya Belediye Sarayı parkına doğru koşmaktayım, içerlek bir avluya sığmıyorum, devriye arabası peşimden geliyor, fakat avlunun girişi daraldığı için mavi kıvılcım yağmurları yağdırarak iki duvarın arasına sıkışıyor, avlunun öteki ucundan can havliyle Church Sokağı’na fırlıyorum, bir taksi durdurup ön koltuğa atlıyorum, şoför neye uğradığını şaşıran genç bir İranlı, ona “buradan son sürat uzaklaş, arabayı sür yani,” diyorum silahı suratına doğru sallıyorum fakat panikliyor ve kırık dökük bir İngilizceyle “vurma beni, lütfen öldürme beni,” diyor ellerini havaya kaldırarak, “hastiir,” diye söyleniyorum, “sür” diye haykırıyorum yeniden, fakat o dehşet içinde, “ah vurma beni arkadaşım, vurma,” diyor, sabırsızca “siktir git,” diye söyleniyorum ve silahı suratına doğru kaldırarak tetiği çekiyorum, kurşun kanlar fışkırtarak yarıyor kafasını, kafa koyu kırmızı bir karpuz gibi ikiye yarılarak ön cama iniyor, üzerinden aşıp kapıyı açıyorum, cesedi dışarı atıyorum, çarparak kapıyı kapıyorum, sürüyorum...

...kalbimi şiddetle çarptıran bir adrenalin taşkınlığı içinde, ancak birkaç sokak yol alabiliyorum, kısmen panik, büyük ölçüde de ön camı örten kan, beyin ve kafa parçaları yüzünden, Franklin'de -Franklin'de mi?- ve Greenwich'de başka bir arabayla çarpışmaktan

kıl payı sıyırıyorum, taksinin direksiyonunu sert bir hareketle sağa kırıyorum, park etmiş bir limuzine yandan bindiriyorum, sonra geri vitese takıyorum, lastikleri öttürerek sokak aşağı dönüyorum, silecekleri çalıştırıyorum, geç olmakla birlikte, cama sıçrayan kanın iç taraf olduğunu fark ediyorum, eldivenli elimle onu silmeye davranıyorum, Greenwich'den aşağı körlemesine son hız giderken kontrolümü kaybediyorum, araba Japon müşterilerle gittiğim Lotus Çiçeği adında bir karaoke lokantasının yanındaki Kore şarküterisine dalıyor, taksi camdan bir duvarı tuzla buz ederek meyve tezgâhlarının üzerinden geçiyor, kasadakinin gövdesi tok bir sesle kaputa bindiriyor, Patrick geri vitese takmaya çalışıyor, fakat hiçbir şey olmuyor, iki yana sallanarak taksiden dışarı çıkıyor, taksiye dayanıyor, sinirleri mahveden bir sessizlik izliyor, “iyi gidiyor, Bateman,” diye mırıldanıyor, topallaya topallaya dükkândan çıkarken, kaputun üzerindeki gövde ızdıraplar içinde inlemekte, Patrick’in hiçbir fikri yok sokağın karşısından kendisine doğru koşarak gelen aynasızın nereden çıktığına dair, telsizine haykırarak bir şeyler söylemekte, Patrick'in bilincini kaybettiğini düşünüyor, fakat Patrick, polis daha 'elindeki silahı almak üzere hamle yapamadan, öne doğru fırlayarak onu şaşırtıyor, aynasızı bir vuruşta yaya kaldırımının üzerine deviriyor...

... Lotus Çiçegi'nden dışarı çıkanların da durmuş seyrettikleri yerdekiler, dilleri tutulmuş gibi araba enkazına bakmaktalar, iki adam yaya kaldırımının üzerinde alt alta üst üste dövüşürlerken aynasıza yardıma gelen hiç kimse yok, aynasız Patrick'in üzerine çıkmış, magnumu onun elinden söküp almaya çalışmaktan nefes nefese, Patrick'e gücü tükenmiş gibi geliyor, sanki damarlarından kan yerine gazyağı akıyor, rüzgâr artıyor, ısı düşüyor, yağmur yağmaya başlıyor, ama onlar yumuşak hareketlerle sokağın ilerlerine doğru kaymaya devam ediyorlar, Patrick fonda bir müzik çalmalı diye düşünüp duruyor, yüzüne şeytani bir sımış konduruyor, kalbi güm güm atmakta, silahı oldukça kolaylıkla aynasızın suratına çevirmeyi başarıyor, silahı tutan iki çift el fakat tetiği Patrick'in parmağı çekiyor, kurşun aynasızı başından yaralamakla birlikte gene de onu öldüremiyor, fakat memurun parmaklarının gevşemesinden de yararlanarak, onun direncini kıran Patrick silahı onun suratına boşaltıyor, kurşunun çıktığı yerde pembemsi bir sis kalıyor, bir süre

gitmiyor, o esnada yaya kaldırımının üzerindeki insanlardan bazdan çığlık atıyor, kıpırdamıyor, saklanıyor, geriye restorana koşuyorlar, bu arada Patrick'in izini kaybettirdiğini sandığı polis arabası kırmızı ışıkları yanıp sönerek şarküteriye doğru gelmekte, tam Patrick'in kaldırımın kenarından yuvarlanıp güm diye sokağa düştüğü yerde acı bir fren sesiyle duruyor, Patrick aynı anda magnumunu yeniden dolduruyor, köşenin arkasına gizleniyor, geçip gittiğini sandığı dehşet onu tekrar yutuyor, düşünüyor: yakalanma şansımı artırmak için ne yaptığımı bilmiyorum, bir saksafoncuyu mu vurdum? Bir saksafoncu mu? Aynı zamanda herhalde mim sanatçısıydı da! O yüzden mi bütün bunlar? Yakın mesafedeki öteki arabaların da üzerine doğru geldiğini duyuyor, sokakların dehlizlerinde kayıp, aynasızlar şimdi, tam burada, uyarma zahmetinde bulunmadan, düpedüz ateş açıyorlar, Patrick onların ateşini bel hizasından açtığı ateşle karşılıyor, devriye arabasının açık kapısının arkasındaki iki aynasız şöyle bir görüyor, silahların alevi filmdekiler gibi çıkıyor, bu Patrick'in bir tür gerçek silahlı mücadeleye girmiş olduğunu fark etmesine yol açıyor, kurşunlardan korunmaya çalıştığını, rüyanın tuzla buz olmak üzere olduğunu, dikkatli nişan almadığını, sadece körü körüne polis ateşine karşılık verdiğini, orada yatıp kaldığını düşündürüyor, tam o sırada serseri bir kurşun, kartuştaki altıncı, polis arabasının benzin deposuna isabet ediyor, araba havaya uçmadan evvel farlar kararıyor, karanlığın içine doğru giderek büyüyen bir ateş topu fırlıyor, yukarısında-ki bir sokak lambası sarı-yeşil kıvılcımlar saçarak beklenmedik biçimde patlıyor, hem ölü hem canlı polislerin bedenlerini yalayıp yutan alevler, Lotus Çiçegi'nin bütün camları aşağı iniyor, Patrick’in kulakları sağır...

...Wall Street yönünde koşarken, hâlâ Tribeca'da, sokak lambalarının en parlak olduğu yerlerden kaçınıyor, tökezleye tökezleye kat ettiği sokağın tümünde zenginlerin oturduğunu fark ediyor, derken hızla dizi dizi Porsche'lerin yanından geçiyor, kapılarını açmaya çalışırken bir sıra arabanın alarmını çalıştırıyor, çalmak isteyeceği araba kara bir Range Rover (düz direksiyon, şasi üzerine oturtulmuş, uçaklarda kullanılan alüminyumdan karoseri, enjeksiyonlu V-8 dizel motor), fakat ondan bulamıyor ve hayal kırıklığına uğrasa da, içine düştüğü karmaşanın girdabından, şehrin kendisinden, buz gibi bir gökyüzünden ılık ılık yağan yağmurdan,

Battery Park'da, Wall Street'te, nerede olursa olsun gökdelenlerin oluşturdukları labirentin geçitlerinden süzülüp yayılan sisten, bütün bunların oluşturduğu kaleydeskop görüntülerini andıran lekelerden sarhoş vaziyette, bir setin üzerinden atlıyor, hayır takla atıyor, sonra deli gibi koşmaya başlıyor, son hız koşuyor, beyni ölümcül bir paniğe fiziksel dışavurumuna kilitlenmiş durumda, altüst, kâh ıssız bir otoyolda bir otomobilin onu izlediğini düşünüyor, kâh gecenin onu kabul ettiğini, başka bir yerden bir silah sesi duyuluyor, fakat o tam anlamıyla algılamıyor, çünkü Patrick'in zihni kısa devre yapıyor, hedefini unutuyor, ta ki bir serap gibi işyerinin, Pierce & Pierce'ın olduğu bina görününceye kadar, binadaki ışıklar birer birer sönüyor, kat kat, sanki binanın içinden bir karanlık yükseliyormuş gibi, yüz adım, hadi iki adım daha koşuyor, merdivenlere sinip saklanıyor, aşağıya, nereye? Duyulan ilk kez korku ve şaşkınlıktan dumura uğramış gibi ve şaşkınlıktan dili tutulmuş halde çalıştığı bina olduğunu sandığı binanın lobisine dalıyor, fakat hayır, bir aksilik var anlaşılan, nedir? Taşındınız (taşınmanın kendisi bir kâbustu gerçi, ama Patrick'in daha iyi bir ofisi var şimdi, hem de Barney's'le Godiva'nın yeni mağazalarının girişe bitişik olmaları zahmete değdi) ve de binaları karıştırdı, ancak asansörle çıkarken...

...kapılar, her ikisi de kilitli, orada lobideki dev Julian Schnabel tablosunu fark ediyor ve anlıyor ki hasiktiir yanlış bina, yıldırım gibi geriye dönüyor, deli gibi döner kapılara doğru hamle ediyor, fakat demin Patrick'in dikkatini çekmeye çalışmış olan gece bekçisi şimdi tam kendini lobiden dışan atmaya çalışırken içeri girmesi için ona el ediyor, “Feneri nerede söndürdünüz, Mr. Smith? İmza atmayı unuttunuz;” ve de ümitsizliğe kapılan ve onu tekrar içeriye, allah bilir nerenin lobisine geri yollayan camlı döner kapılardan bir kere, bir kere daha savrulan Patrick ona ateş ediyor, kurşun bekçinin boynuna isabet ediyor, onu gerisingeri savuruyor, oluk gibi fışkıran kan bir an havada asılı kaldıktan sonra bekçinin çarpılmış, yamulmuş suratından aşağıya doğru süzülmeye başlıyor, Patrick'in şu anda varlığını fark ettiği siyah kapıcı lobinin köşesinden olup bitenleri seyretmekte, elinde yer bezi, ayaklarının dibinde kova var, ellerini havaya kaldırıyor ve de Patrick onu tam iki kaşının ortasından vuruyor, bir kan seli bütün yüzünü kaplıyor, başının arkası dön bir yana saçılarak patlıyor, kurşun arkadaki duvardan bir mermer

parçası koparıp götürüyor, patlamanın şiddeti onu duvara yapıştırıyor, Patrick fırlıyor, sokağın karşı yakasına geçiyor, yeni ofisinin ışıklarına doğru koşmaya başlıyor, içeri girdiğinde...

...Gus'a başıyla selam veriyor, bizim gece bekçimiz, imzasını atıyor, asansöre yöneliyor, yukarıya, daha yukarıya, kendi katının karanlığına doğru ve sükûnet nihayet geri geliyor, yeni büromun aşinalığında nihayet emniyetteyim, titreyen ellerle telsiz telefonu kaldırmayı başarıyor, Rolodex'ime göz gezdiriyorum, bitkinim, gözler Harold Carnes'in numarasını buluyor, yedi rakamlı telefon numarasını ağır ağır tuşluyorum, derin derin, düzenli nefes alıyorum, şu ana kadar bana özel olan cinnetimi, artık herkesin gözü önüne sermeye karar veriyorum, fakat Harold yerinde değil, Londra'ya iş gezisi, mesaj bırakıyorum, her şeyi itiraf ediyorum, hiçbir şeyi atlamıyorum, otuz, kırk, yüz cinayet, ben telefonda Harold'ın telesekreterine konuşurken projektörlü bir helikopter beliriyor, nehrin üzerinde alçak uçuşa geçiyor, arkasında gökyüzünü çatal çatal yaran yıldırımlar, demin bulunduğum binaya doğru yol almakta, karşısındaki binanın çatısına inişe geçmek için alçalıyor, bina çoktan polis arabalarıyla iki ambulans tarafından sarılmış. Helikopterden bir SWAT timi dışarı atlıyor, yarım düzine silahlı adam çatıdan binaya açılan girişe doluşuyor, işaret ışıkları sanki her yerde, ben bütün bunları elimde telefon, masamın yanına çömelmiş olarak izliyorum, neden olduğunu bilmeden hıçkırmaktayım, Harold'ın telesekreterine, “Kızı bir otoparkta bıraktım... bir Dunkin’ Donuts'ın yakınlarına... kentin merkezinde bir yere...” diyorum, nihayet, on dakika kadar böyle devam ettikten sonra, “ıhh, şey, ben oldukça hasta biriyim,” diye son veriyorum sözlerime, sonra telefonu kapıyorum, ama yeniden arıyorum ve bitmez tükenmez bir bip sesinden sonra, bir mesaj daha bırakıyorum: “Dinle, gene Bateman, eğer yarın geri döneceksen, ben bu gece Da Umbeno'da olacağım, işte, ona göre ha, etrafına bakın yani,” ve de güneş, tutuşmuş bir gezegen, ağır ağır Manhattan üzerinde yükseliyor, bir gün daha doğuyor, ve çok geçmeden gece öyle bir hızla gündüz oluyor ki, sanki her şey bir çeşit göz yanılması...

Huey Lewis And The News

Huey Lewis and The News’in San Fransisco'dan çıkıp ülke çapında müzik sahnesinde yer almaları bundan on yıl önce, Chrysalis etiketiyle yayınlanan ve kendi isimlerini taşıyan rockpop albümleri ile olmuşsa da, ticari ve sanatsal açıdan kendilerinden bekleneni vermeleri, 1983'te listeleri altüst eden hitleri Sports'la gerçekleşti. Kökleri belli olmakla birlikte (blues, Memphis soul, country) Huey Lewis and the News'de 70'ler sonu / 80'ler başının New Wave modasına kapılanmakta biraz fazla istekliydiler ve albüm -gene de dört dörtlük bir ilk albüm olmakla birlikte- biraz fazla çiğ, çok punk'tır. Bunun örnekleri ilk şarkı Some of My Lies Are True (Sooner or Later)'daki davullar, Don't Make Me Do It'deki sahte el çırpmalar ve Taking A Walk'da-ki orgdur. Biraz zorlama da olsa, zıpçıktı 'kız-oğlanı-istiyor’ tipi şarkı sözleri ve Lewis'in grubun şarkıcısı olarak bütün şarkılara kattığı enerji taze bir soluktu. Chris Hayes gibi büyük bir solo gitariste (vokallere de katılıyordu) sahip olmaları da az avantaj değildi. Hayes'in soloları, rock müziğin en özgün emprovize soloları arasındadır. Ne var ki, klavyeci Sean Hopper, orgu biraz mekanik çalmaya fazlaca kararlı gibidir (gerçi albümün B yüzündeki piyanosu giderek iyileşir) ve de Bill Gibson’ın davulları etkili olamayacak kadar pes tondadır. Kulakta kalan şarkıların birçoğunda özlem, pişmanlık ve korkunun (Stop Trying sadece bir örnektir) ipuçları varsa da, şarkı sözleri de ancak çok sonraları olgunlaşacaktır.

Çocuklar San Fransisco çıkışlı oldukları için Güney Kaliforniyalı meslektaşları Beach Boys'la benzerlikler taşısalar da (şahane armoniler, sofistike şarkı söyleme tarzları, güzel melodiler-hattâ ilk albümlerinin kapağında bir sörf tahtasıyla poz vermişlerdi), o zamanların Los Angeles'ının (iyi ki artık tarih olan) 'punk rock’ ortamının karamsarlık ve nihilizminden de pay kapmışlardı. Öfkeli Gençlik dediniz mi- Huey’i Who Cares'de, Stop Trying'de, Don't Even Tell Me That You Love Me'de, Trouble in Paradise’da (isimleri şarkıları zaten ele veriyor) dinleyeceksiniz. Huey notalarına hınçlı bir müzik kazazedesi gibi sarılmakta ve çoğu kere grubun sound'u Clash, Billy Joel ya da Blondie'nin öfkesine ulaşmaktadır. Huey'i her şeyden evvel Elvis Costello'ya borçlu olduğumuzu kimse unutmamalıdır. Lewis'te de Costello'ya mal edilen alaycılık bulunmakla birlikte, Huey'ninki daha alaycı, daha sinik bir mizah

duygusudur. Elvis entel sözcük oyunlarının müziğin keyfini çıkarmak kadar önemli olduğunu sanabilir, ama merak ediyorum, acaba Huey'nin kendisinden çok daha fazla plak satması konusunda ne diyecektir?

İkinci albümleri, Workin’ For A Livin' ve Do You Believe In Love gibi iki yarı yarıya hit içeren Picture This'de, olaylar Huey'le arkadaşlarının lehine gelişti, bunun video klibin çıkışına denk düşmesi de (bu iki şarkı için de birer video klip yapıldı) kuşkusuz satışları artırdı. Hâlâ New Wave tuzaklı tınılar taşıyan sound, köken olarak bir önceki albümden daha rock'ti, bunun, albümün miksajını Bob Clearmountain’ın yapması ya da Huey Lewis’le the News'in prodüksiyonun dizginlerini ele almalarıyla ilgisi olabilir. Şarkı sözleri daha sofistike bir hal almıştı ve grup usul usul diğer türleri kurcalamaktan korkmuyordu- reggae (Tell Her a Little Lie) ve balad (Hope You Love Me Like You Say ve Is it Me?) gibi. Fakat bütün o pop a yaslanan göz alıcılıklarına karşın grubun sound'u da, kendisi de, neyse ki, daha az isyankâr, daha az öfkeli (Workin’ For A Livin'in işçi sınıfı öfkesi ilk albümden kalma gibidir) bir görünümdeydiler. Genç nihilist pozlarında caka satmak yerine, kişisel ilişkilere daha çok yer veriyor gibidirler -albümdeki on şarkıdan dördünün adında 'aşk’ kelimesi geçer- ve albümün yumuşak, 'keyifler yerinde' havası şaşırtıcı, dinleyeni alıp götüren bir değişikliktir.

Grup üyeleri ilk albümdekinden daha iyi çalmaktadır ve Tower of Power nefesli seksiyonu albüme daha samimi, sıcak bir sound vermektedir. Albüm art arda gelen ve arka arkaya on ikiden vuran Workin' for A Livin' ve Do You Believe In Love ile zirveye ulaşır, bu ikincisi albümün en iyi şarkısıdır ve burada şarkıcı özet olarak 'tanışmak için binlerini ararken1 rastladığı kıza, 'asta inanıp inanmadığını' sorar. Şarkının, sorunu hiçbir zaman açıklığa kavuşturmaması (kızın ne dediğini hiçbir zaman duymayız) şarkıya, grubun ilk çıkışında rastlanmayan bir çokanlamlılık kazandırır. Gene Do You Believe in Love'da Johnny Colla’nın Nefis bir saksafon solosu yer almaktadır. (Herif Clarence Clemons'a istediğini bol bol veriyor.) Colla, bu aşamada solo gitarda Chris Hayes ya da klavyede Stan Hopper gibi grubun vazgeçilmez elemanlarından biri olmuştur (hatta İs it Mendeki saksafon solosu daha güçlüdür). Özellikle de,

ilahlaştırdığımız kişilere neler olduğunu, sonlarının ne olduğunu anlatan dokunaklı The Only One'da (bu şarkıda Bili Gibson'ın davulları 'olmazsa olmaz'dır) Huey'nin sesi daha araştırıcı, daha az tarazlı, fakat daha yalvaran bir sestir. Albüm bu güçlü şarkıyla bitmeliyken Buzz Buzz Buzz adlı, olsa da olur olmasa da bir blues parçasıyla sona erer ki, şarkı kendisinden önce gelenlere oranla biraz saçma sapan olsa da, şakacı havasıyla eğlendirmekte, ayrıca burada da Tower of Power'ın nefeslileri kusursuz bir performans göstermektedirler.

Grubun üçüncü albümü ve kusursuz başyapıtı Sports'da (Chrysalis) böyle hatalar yapılmamıştır. Her şarkı büyük bir hit olma potansiyeli taşımakta olup birçokları da hit olmuştur. Albüm, grubu bir rock'n'roll ikonu haline getirmiştir. Kötü çocuk imajı tamamıyla gitmiş, yerini yeni bir okul arkadaşı sevimliliği almıştır (hatta bir şarkıda yeri gelip de 'göt' demeleri gerektiğinde, o kelimenin yerine 'biip' sesi çıkarırlar). Albümün tümünde berrak, gevrek bir sound ve albümdeki şarkılara müthiş avantaj sağlayan toptan bir profesyonellik cilası görülmektedir. Albümü satmak için hazırlanan uçuk, özgün video klipler de (Heart and Soul, The Heart of Rock'n'Roll, If This is It, Bad Is Bad, I Want A New Drug) onları MTVde süper starlığa taşımıştır.

Prodüktörlüğünü grubun yaptığı Sports, belki de ileride grupla özdeşleşecek olan The Heart of Rock'n'Roll'la açılmaktadır, şarkı ABD genelinde, rock'n roll'a adanmış sevgi dolu bir ağıttır. Arkasından ilk büyük single hitleri Heart and Soul gelir, şarkı tam anlamıyla bir Lewis sarkısıdır (oysa Michael Champman ve Nicky Chinn gibi grupla alakası olmayan kişiler tarafından yazılmıştır) ve bu şarkı onları 1980'lerde ülkenin bir numaralı rock grubu konumuna getirmiştir. Şarkı sözleri önceliklerle pek aynı düzeyde değilse de, çoğunluk itibariyle işe yarar olmanın ötesinde olup, hepsinde, bir gecelik ilişkilerin ne büyük hata olduğu mesajı, çapkınca iletilmeye çalışılmaktadır (eski, haşarı Huey'nin katiyen vermeyeceği bir mesaj). Sadece Lewis'in eseri olan Bad Is Bad, grubun o güne kadar doldurduğu en bluesvari parça olup, parçada Mario Cippolina'nın bası parlamakta, fakat parçaya gerçek karakterini veren Huey'nin ağız armonikası soloları olmaktadır, I Want A New Drug, canavar gitar riffi (Chris Hayes'e ait) ile albümün en can alıcı parçasıdır-

sadece yazılmış yazılacak en büyük uyuşturucu aleyhtarı şarkı olmakla kalmayıp grubun nasıl olgunlaştığını, kötü çocuk imajından soyunduğunu ve daha yetişkin olmayı öğrendiğini anlatan özel bir mesaj taşımaktadır. Hayes'in buradaki solosu akıllara durgunluk verecek gibidir ve şarkıda bulunan, fakat kimin tarafından kullanıldığı kapakta yazılmayan davul makinesi sadece I Want A New Drug değil, albümün tümüne de öteki albümlerden daha istikrarlı bir eşlik kazandırmaktadır- tabii bu arada gruba Bili Gibson'ın memnuniyet verici katkısı da unutulmamalıdır.

Albümün geri kalanı aynı kusursuz biçimde kayar gider -ikinci yüz, grubun o güne kadarki en can alıcı mesajıyla açılır: Walking on a Thin Line -hiç kimse, Bruce Springsteen dahi, bir Vietnam gazisinin günümüz toplumundaki acılarından bu kadar yürek burkucu biçimde söz etmemiştir. Bu şarkı, dışarıdan kimseler tarafından yazılmakla birlikte, grup için yeni bir sosyal bilinçlilik belirtisidir ve grubun, blues geçmişi dışta tutulursa, bir kalbi olduğunu da kanıtlar. Gene Finally Found A Home'da da grup yeni kavuştuğu sofistike kimliği büyüme sürecine bir övgü düzmek yoluyla kanıtlar. Şarkı asi imajından soyunmakla ilgili olmakla birlikte, aynı zamanda grubun rock'n'roll'un tutku ve enerjisinde 'nasıl kendilerini buldukları'nı ele alır. Hattâ şarkı o kadar çok düzlemde etki yaratır ki, albümün kaldıramayacağı kadar karmaşık olduğu söylenebilir, fakat tempo hiçbir zaman düşmez ve gene içinde Sean Hopper'ın kulakta kalan klavyeleri olduğu için de çok dans edilebilir bir parçadır. If This İs İt albümdeki tek balad olmakla birlikte, hüzünlü değildir. Bir âşığın diğerine ilişkilerini sürdürüp sürdürmeyeceklerini sorarak yakarışıdır ve Huey'nin söyleyiş tarzı (belki de albümdeki en süper vokal çalışması) şarkıyı umutla doldurur. Bu şarkı da -albümün geri kalanı gibi- kız peşinde koşmak ya da kız hayalleri kurmak değil, ilişkilerle hesaplaşmak üzerinedir. Crack Me Up, albümde dinleyiciyi grubun New Wave günlerine döndüren tek şarkıdır, Çok önemli olmayan, içki karşıtı, uyuşturucu karşıtı, yetişkinleşmek yanlısı mesajıyla ciddi olsa da, eğlenceli bir şarkıdır.

Bütün itibariyle dikkat çekici bu albüme güzel bir final olmak üzere, grup Honkey Tonke Blues'u yorumlar (gene grup üyesi olmayan Hank Williams adında birinin yazdığı bir şarkı) ve çok farklı türde bir

şarkı olmakla birlikte, şarkının varlığını albümün geri kalanı boyunca da hissedersiniz. Bütün profesyonel cilasına ragmen, albümde bir 'honky tonk blues' bütünlüğü vardır. (Parantez: Bu süre boyunca Huey, Geleceğe Dönüş filmi için de ikisi de bir numara olan iki parça bestelemiştir, The Power of Love ve Back In Time, efsanevi bir kariyerin oluşmasında dipnot değil, nefis birer ekstra sayılmalıdır.) Sports'u beğenmeyenlere ne demeli, uzun vadede? Dokuz milyon insan yanılmış olamaz.

Fore! (Chrysalis; 1986) esas itibariyle Sports albümünün bir devamıdır, fakat çok daha profesyonel bir cilayla. Bu, çocukların büyüdüklerini, rockn'roll'u kabullendiklerini ispat etmelerini gerektirmeyen albümlerdir, çünkü Sports ile Fore! arasındaki üç yıllık geçiş döneminde zaten bunları kabul etmiş bulunmaktadırlar. (Hatta albümün kapağında üçü de takım elbiseler içindedirler.) Albüm ateş gibi bir parçayla açılır: Jacob's Ladder- parça esas itibariyle mücadele ve uzlaşmayı aşmak hakkındadır, belki de Hip To Be Square dışında albümün en iyi şarkısıdır. Bunu, ilişkilere ve evliliğe bir övgü olan hafif zarif Stuck with You izler. Denebilir ki, bundan önceki albümlerdeki şarkılarda konu daha çok kız peşinde koşmak ve de bunu yaparken kendi canını yakmak üzerineyken, bu albümdeki aşk şarkılarının çoğu süren ilişkiler üzerinedir. Fore!''da, şarkılar dizginleri ellerinde tutan (kızları tavlamışlardır), şimdi ise onlarla başa çıkmak durumunda olan erkekler hakkındadır. The News'ün bu yeni boyutu plağa ek bir itici güç katar, çocuklar daha kendilerinden memnun, daha tatmin olmuş, daha az aceleci gibidirler, bu da plağın o ana kadar doldurduktan en hoş, en zanaatkarca kotarılmış plak olmasına yol açar. Fakat aynı zamanda her Doing İt All For My Baby'ye karşılık (tekeşlilik ve doyuma erişmeye adanmış nefis bir parça) Whole gotta Lovin' gibi onalıgı yakıp geçen bir blues parçası da vardır ve birinci yüz (ya da CD'de ilk beş şarkı) başyapıtları Hip To Be Square ile biter (ne yazıktır ki grubun tek kötü video klibi de bu şarkı için yapılmıştır). Fore!'un kilit şarkısı topluma uyum sağlamaya adanmış öylesine cıvıl cıvıl bir övgüdür ve o denli akılda kalıcıdır ki, çoğu kişi büyük olasılıkla şarkının sözlerini dinlemez bile, ama Chris Hayes gitarını inletirken ve de arkada o nefis klavyeler varken -kimin umurunda? Ayrıca şarkı sadece uyum sağlamanın hazzı ve de trendlerin önemi üzerine de

değildir- grubun, kendisi hakkında şahsi bir mesajıdır, tam ne olduğundan pek emin değilsem de.

Fore!'un arka yüzü ilk yüzün gücünden yoksun olsa da, aslında oldukça karmaşık, mücevher gibi bir-iki parça vardır, I Know What I Like, Huey’nin altı yıl önce asla söyleyemeyeceği bir şarkı -tepeden inme bir özgürlük bildirisi- iken, ondan sonra gelen ve albümdeki yeri özenle seçilmiş Never Walk Alone bu şarkıyı tamamlar ve onu daha geniş fırça darbeleriyle yorumlar (bunda ayrıca çok güzel bir org solosu ve Hip To Be Square dışında Huey’nin en güçlü vokal çalışması vardır). Forest for the Trees, temposu yüksek, intihar karşıtı bir şarkıdır ve kulağa biraz klişe gibi gelse de, Huey'le grubunun klişelere yeni bir hayat aşılamakta ve onları tamamen kendilerinin kılmakta özgün bir başarıları vardır. Naturally, grubun tıfıl günlerini çağrıştırırken onların vokal yeteneklerini de öne çıkarır (kimler olduğunu bilmeseniz, CD player’ınızda çalanın Beach Boys olduğunu sanabilirsiniz), ve aslında öylesine bestelenivermiş, önemsenmemiş bir parça olmakla birlikte albümün son şarkısı Simple As That, kaderine razı olmayı değil, umudu çağrıştıran bir mavi yakalı baladıdır, ayakta kalma konusunu işleyen karmaşık mesajı (şarkının sözleri grubun üyelerinden biri tarafından yazılmamıştır) grubu global konuları ele aldıkları bir sonraki albümleri Small World’e bağlar. Fore!, Sports gibi bir başyapıt olmayabilir (hangi albüm olabilir ki?) fakat kendi çerçevesi içinde aynı derecede tatminkar ve yumuşaktır, 1986'nın daha bazı inceliklere ermiş Huey'i aynı derecede aktiftir.

Small World (Chrysalis; 1988) Huey Lewis and the News'un onaya çıkardıkları en iddialı, sanatsal açıdan en doyurucu albümdür. Öfkeli Genç Adam’ın yerini kesinkes son derece profesyonel bir müzisyen almıştır ve Huey yalnızca tek bir sazın ustasıysa da (ağız armonikası), armonikanın etkileyici, Dylan'vari tınıları Small World’e pek az sanatçının ulaşabildiği bir görkem kazandınr. Mantıksal bir geçiş olup grubun bir tema etrafında örülmüş İlk albümleridir- hattâ Huey gelmiş geçmiş en önemli konulardan birini kurcalar: global iletişimin önemi. Albümdeki on şarkıdan dördünün adında 'dünya' lafının geçmesi rastlantı değildir ve ilk kez olarak bir değil üç enstrümantal parça vardır.

CD, Lewis'le Hayes tarafından yazılmış Small World (Part One) ile nefis bir tarzda açılır, şarkıda uyumlu bir dünya mesajının yanı sıra, Hayes'in de şahane bir solosu vardır. Old Antone's'da grubun ülke içinde turnedeyken kaptıkları zydeco etkilerini görmek mümkündür ve bu, şarkıya tamamıyla kendine özgü bir Cajun tadı verir. Bruce Hornsby akordeonu mükemmel çalmakta ve sözler, dinleyende gerçek bir Bayou hissi uyandırmaktadır. Gene, CD'nin hit parçası Perfect World'de Tower of Power'ın nefeslileri olağan üstü biçimde kullanılmıştır. Bu, aynı zamanda albümdeki en iyi kayıttır (sözler grup üyesi olmayan Alex Call'a aittir) ve albümdeki temaları toparlamaktadır: dünyanın kusursuz olmayışını kabullenmek, ama gene de 'kusursuz bir' dünyada yaşama düşü kurmaya devam etmek. Şarkı hızlı bir pop parçası olmasına rağmen, etkisi gene de dokunaklı olup, grup tarafından burada da nefis bir performans sergilenmektedir. Gariptir ki bunu iki enstrümantal parça izler: garip Afrika etkileri taşıyan reggae dans parçası Bobo Tempo ve Small World'ün ikinci bölümü. Ama bu melodilerin sözsüz olmaları global iletişim mesajının kaybolduğu anlamına gelmemelidir, tematik tekrarları nedeniyle dolgu şarkılar gibi de görülmemelidirler; grup bunlarda doğaçlama yeteneklerini de gösterme fırsatını bulur.

İkinci yüz, son derece vurucu bir biçimde Walking With the Kid parçasıyla açılır, Huey'nin baba olmanın sorumluluklarından söz ettiği ilk şarkısı. Huey'nin sesi daha da olgunlaşmıştır ve biz, dinleyenler olarak, son dizeye kadar şarkıdaki 'Kid'in (bir arkadaşı olduğunu varsayarız) gerçekte onun oğlu olduğunu anlamasak da, Huey'nin sesindeki olgunluk bize bir ipucu verecektir, bir zamanlar Heart and Soul'u ya da Some of My Lies Are True'yu söylemiş olan adamın bunu söylüyor olmasına inanmak çok güçtür. Albümün iddialı baladı, World to Me bizi hülyalara gark eden bir incidir, ve aslında bir ilişkide birbirine destek olmayı konu edinse de, Çin'e, Alaska'ya, Tennessee'ye de anıştırmalar yaparak albümün Small World temasını sürdürür, ve de grup bu parçada gerçekten iyi çalmaktadır. Better Be True da baladımsı bir parça olmakla birlikte, dinleyeni hülyalara sürükleyen bir inci değildir ve sözleri bir ilişkide birbirine destek olmayı filan konu edinmeyip Çin'e ya da Alaska'ya da gönderme yapmamaktadır ve de grup bu parçada gerçekten iyi çalmaktadır.

Give Me The Keys (And I'll Drive You Crazy) keyifli bir blues/rock parçası olup arabayla başıboş gezinmeyi (başka ne olabilir ki?) konu edinir, albümün temalarını albümdeki öteki parçalardakinden çok daha şakacı bir biçimde bir araya getirir ve söz olarak biraz fakirce görünse de, yeni, 'ciddi' Lewis'in -'sanatçı' Huey'nin- o zıpçıktı mizah duygusunu kaybetmediğini kanıtlar. Albüm Slammin’le sona erer, sözsüz bir parçadır ve bir sürü nefesli vardır ve dürüstçe söylemek gerekirse, sesini iyice açarsanız, dinleyene korkunç, siktirici bir baş ağrısından başka bir şey vermeyen bir parçadır, hattâ biraz mide bile bulandırabilir, gerçi belki plakta ya da kasette farklı olabilir, orasını bilemem. Her neyse, bende günlerce süren zalimce hislere yol açtı. Ayrıca bu parçayla çok iyi dans edemezsiniz.

Small World yüz kadar kişinin (bütün ekstra müzisyenleri, davul teknisyenlerini, muhasebecileri, avukatları da sayarsanız -hepsine teşekkür var) eseri olmakla birlikte bu, CD'nin topluluk ruhu temasına bir ilave olup plakta kalabalık etmez, plağı ancak daha zevkli bir olay haline getirir. Bu ve bundan önceki dört CD'yle birlikte, Huey Lewis and the News, eğer dünya gerçekten küçükse, bu çocukların W’li yıllarda, bu ya da başka bir kıtadaki en iyi Amerikalı müzik grubu olduklarını kanıtlamaktadır- ve de Huey Lewis'in şarkıcı, müzisyen ve şarkı sözü yazarı olarak aşılamayacağını.

Courtney'yle Yatakta

Courtney’in yatağındayım. Luis Atlanta'da. Courtney ürperiyor, bana yaslanıyor, gevşiyor. Ondan ayrılıp sırtüstü uzanıyorum, sert ve kürk kaplı bir şey batıyor sırtıma. Elimi sokup altımdan alıyorum, göz yuvalarına mavi değerli taşlar doldurulmuş bir kara kedi, bir ara Noel alışverişlerim sırasında F.A.O. Schwarz da görmüştüm bunu galiba. Ne diyeceğimi bilemiyorum, onun için, “Tiffany lambaları... yeniden moda oluyor galiba,” diye kekeliyorum. Suratını karanlıkta hayal meyal seçebiliyorum, ama acıyla alçak sesle inleyişini, bir ilaç şişesinin kapağının 'çık' diye açılışını, gövdesinin yatakta yer degiştirişini duyuyorum. Kediyi yere bırakıyorum, kalkıp bir duş alıyorum. Bu sabahki Patty Winters Şovda konu Güzel Teenager Lezbiyen-ler'di, o kadar erotik geldi ki, evde kalmam, bir toplantıyı kaçırmam ve iki kere otuzbir çekmem gerekti. Günün geri kalanını

canım sıkılarak ve de ne yapacağımı bilemeden boş boş Sothebys'de gezinerek geçirdim. Geçen gece Jeanette ile Şezlonglarda yemek yedik, yorgun görünüyordu, az yemek ısmarladı. Doksan dolarlık bir pizzayı ikimiz yedik. Saçımı kuruladıktan sonra, üzerime Ralph Lauren bir bornoz geçiriyorum ve yatak odasına geri dönüyorum, giyinmeye başlıyorum. Courtney sigara içiyor ve David Letterman'la Geceyarısı'nı seyrediyor, televizyonun sesi kısık.

“Şükran Gününden önce arayacak mısın beni?” diye soruyor.

“Belki.” Gömleğimin önünü ilikliyorum, buraya neden kalkıp geldim diye soruyorum kendi kendime.

“Ne yapıyorsun?” diye soruyor, tane tane.

Cevabım tahmin edilebileceği gibi, mesafeli. “River Cafe'de yemek. Sonra Au Bar, belki.”

“Güzel,” diye mırıldanıyor.

“Ya seninle... Luis?” diye soruyorum.

“Tad and Maura'larda yemek yiyecektik,” diyor iç geçirerek. “Ama artık yemeyeceğiz sanıyorum.”

“Neden?” Yeleğimi üzerime geçiriyorum, siyah kaşmir Polo, düşünüyorum; gerçekten ilgilendim.

“Oh, bilirsin Luis'nin Japonlar hakkındaki duygularını,” diye başlıyor söze, gözler kaymış bile.

Devam etmeyince kızıyorum, üsteliyorum. “Çok açıklayıcı oldu. Devam et.”

“Luis geçen pazar Tad and Maura'da bir Akita'ları var diye Trivial Pursuit oynamayı reddetti.” Sigarasından bir nefes çekiyor.

“Ee, yani...” Duruyorum. “Ne oldu?”

“Benim evimde oynadık.”

“Hiç sigara içtiğini bilmezdim,” diyorum.

Hüzünlü hüzünlü, ama salakça gülümsüyor. “Hiç dikkat etmedin ki.”

“Tamam, utandığımı itiraf ediyorum, ama sadece biraz.” Tik ağacından Sottsass yazı masasının üzerinde asılı duran Marlian

aynanın önüne gidiyorum, şal deseni Armani kravatımın düğümü eğri mi değil mi, kontrol etmek için.

“Dinle, Patrick,” diyor, çaba harcayarak. “Konuşabilir miyiz?”

“Şahane görünüyorsun.” İç geçiriyorum, başımı çevirip ona havadan bir öpücük yolluyorum. “Söylenecek bir şey yok. Luis'yle evleneceksin. Gelecek hafta hem de.”

“Ne özel bir olay,” diyor alaylı, ama umarsız olmayan bir sesle.

“Dudaklarımı oku bak,” diyorum, aynaya geri dönerek. “Şa-ha-ne gö-rü-nü-yor-sun.”

“Patrick?”

“Evet, Courtney?” .

“Seni Şükran Günü'nden önce göremezsem...” Duruyor, ne diyeceğini bilemiyor. “Kutlu olsun?” ' •

İfadesiz bir sesle cevap vermeden önce bir an ona bakıyorum. “Seninki de.”

Doldurulmuş kara kediyi yerden alıyor, başını okşuyor. Koridora çıkıp, mutfağa doğru yöneliyorum.

“Patrick?” diye sesleniyor yumuşak bir sesle yatak odasından.

Duruyorum fakat arkama dönmüyorum. “Evet?” “Hiç.”

Smith & Wollensky

Hanover Caddesi'ndeki Harry's'de, Craig McDermott'la birlikteyim. Ağzında puro, Stoli Cristal Martini içiyor, bana ceket cebinde mendil taşımanın kurallarının neler olduğunu soruyor. Ona cevap verirken ben de aynısından içiyorum. Daha yeni, salı günü Londra'dan dönen Harold Carnes'ı bekliyoruz, yarım saat gecikti. Sinirliyim, sabırsızım ve McDermott a Todd'u ya da en azından kesinlikle kokaini olan Hamlin'i de davet etmemiz gerektiğini söylediğimde, omuz silkiyor ve de belki Carnes'ı

Delmonico's'da bulabileceğimizi söylüyor. Ama Carnes'ı Delmonico'da bulamıyoruz, bu yüzden birimizden birinin yaptırdığı bir saat sekiz rezervasyonu için Smith & Wollensky'ye yollanıyoruz.

McDermott'ın üzerinde Cerrutti 1881'den altı düğmeli kruvaze takım elbise, Bostan'dan Louis imzalı gömlek, Dunhill ipek kravat. Benim üzerimde Ermenegildo Zegna'dan altı düğmeli kruvaze takım elbise, Luciano Barbera'dan çizgili, pamuklu gömlek, Armani ipek kravat, Ralph Lauren'dan süet ayakkabılar, E.G. Smith'den çoraplar. Kadınlar tarafından Irzlarına Geçilen Erkekler bu sabahki Patty Winters Şovun konusu. Garip bir şekilde boş olan Smith & Wollensky'deki bir bölmede oturmuşuz, Vakumluyum, iyi kalite bir kadeh kırmızı şarap içiyor, bir taraftan da geçenlerde bir kızın ırzına geçen, geçerken de dişleriyle kulaklarını koparan St. Alban's, Washingtonlu bir kuzenimi düşünüp hayretler ediyorum, patates mücver ısmarlamamış olmaktan dolayı pis bir tatmin duyuyorum bir taraftan da, sonra sonra kardeşimle benim bir zamanlar birlikte ata bindiğimizi, tenis oynadığımızı düşünüyorum -bunlar belleğimi dağlamakta, fakat McDermott, yemekler masaya geldiğinde benim patates mücver ısmarlamadığımı görüyor ve bu düşüncelerimi yanda kesiyor.

“Neler oluyor? Smith & Wollensky'de patates mücver ısmarlamadan yemek yiyemezsin,” diye yakınıyor.

Gözlerimi gözlerinden kaçırıyorum ve ceketimin cebinde sakladığım puroya dokunuyorum.

“Tanrım, Bateman, sen kudurmuş bir manyaksın. P & P'de çok fazla çalıştın sen,” diye söyleniyor. “Nerede siktiğimin patates mücverleri?”

Bir şey demiyorum. McDermott'a şu anda hayatımın çok kâbuslu bir noktasında olduğumu ve de duvarların çok parlak, neredeyse gözleri sızlatacak bir beyaza boyanmış olduğunu ve de floresan ışıklarının altında nabız gibi artıklarını ve de parıl parıl parladıklarını nasıl söyleyebilirim ki. Frank Sinatra bir yerlerden Witchcraft söylüyor. Gözlerimi dikmiş duvarlara bakıyor, şarkının sözlerini dinliyorum, birden susadım, fakat garsonumuz sadece Japonlardan müteşekkil bir masadan sipariş almakta, ve de bizimkinin arkasındaki bölmede, üzerinde Polo bir şeyler olan biri, ya George MacGowan ya da Taylor Preston, beni kuşkulu kuşkulu süzmekte, McDermott ise donmuş gibi bir ifadeyle gözlerini dikmiş bifteğime bakmakta ve de Japon işadamlarından birinin elinde bir abaküs, bir diğeri 'teriyaki' sözcüğünü hecelemeye çalışıyor, bir diğeri ağzıyla şarkının sözlerini

sessizce tekrarlıyor ya da söylüyor ve de masadakiler kahkahalar atıyor, garip, bütün bütüne de yabancı olmayan bir ses, bir çift pirinç çubuğunu havaya kaldırıyor, başını kendinden emin bir biçimde sallayarak Sinatra'yı taklit ediyor. Ağzı açılıyor, ağzından çıkan şu: “that sry comehide stale... that clazy whitchclaft...”

Televizyonda Bir Şey

Geçen hafta Broadway prömiyeri yapılan yeni bir İngiliz müzikaline, oradan da Doğu Yakasının yukarısındaki Malcolm Forbes'un yeni lokantası Progress'de yemeğe gitmek için Jeanette'le buluşmak üzere giyinirken, videoda bu sabahki Patty Winters Şov'u seyrediyorum, iki bölümlü. Birinci bölüm Gun's n' Roses grubunun solisti Axl Rose hakkında bir belgesel. Patty onun bir röportajcıya şunları dediğini aktarıyor: “Strese girdim mi, şiddet hisleriyle doluyorum ve de acısını kendimden çıkarıyorum. Kendime jilet attığım çok oldu, ama sonra baktım ki, jilet yarası bir müzik seti olmamasından daha çok acıtıyor insanın canım... Gidip birilerinin suratını dağıtmaktansa, kendi müzik setime bir tekme indirmeyi tercih ederim. Fıttırdım mı ya da keyfim kaçtı mı ya da duygulanma hakim olamadım mı, gidip piyano çalıyorum.” İkinci bölüm, seri cinayetler işleyen katil Ted Bundy'nin çeşitli mahkemelerinden biri sırasında nişanlısına yazmış olduğu mektuplarla ilgili. Patty okuyor, “Sevgili Carole,” bu arada Bundy'nin kendisine haksızlık yapılmış denecek kadar aşağı doğru basık bir kafa fotoğrafı, infazdan bir-iki hafta öncesinden, ekrandan geçip gidiyor, “lütfen mahkemede Janet'la aynı sırada oturma. Ben sana doğru baktığımda, o hâlâ oturduğu yerden beni önündeki istiridyeyi gözleyen fıttırık bir martı gibi süzmekle meşgul... O an sıcak sosu üzerime gezdirişini bile hissedebiliyorum...”

Bir şey olsun diye bekliyorum. Bir saate yakın yatak odamda oturuyorum. Hiçbir şey olmuyor. Kalkıyorum, M.K.'da ya da Au Bar'da geç saatlere kadar sürmüş bir cumartesi gününden arta-kalmış, dolapta duran kokaini -çok az bir şey- çekiyorum, Jeanette'la buluşmadan önce Orso'da bir içki içiyorum, onu önceden aramış, söz konusu müzikale iki biletim olduğunu söylemiştim, 'gelirim'den başka bir şey söylemedi, ben de ona sekize on kala tiyatronun önünde

buluşmamızı söyledim, telefonu kapattı. Orso'nun barında tek başıma otururken aklıma geliyor, ekranın altında çıkan numaralardan birini arayacaktım, ama sonra ne söyleyeceğimi bilmediğimi fark ediyorum, sonra Patty'nin okuduğu kelimelerden sekizi aklıma geliyor: “O an sıcak sosu üzerime gezdirişini bile hissedebiliyorum...”

Jeanette'la ben müzikalden sonra Progress'de otururken bu sözler nedense yeniden aklıma geliyor, geç saat, lokanta kalabalık. Kartal karpaçyosu denen bir şey ısmarlıyorum, keçi peynirli andiv ve çikolatayla kaplanmış badem, mahi-mahi, içinde çiğ tavuk olan garip bir gaspacho, siyah bira. Şu anda tabağımda yenebilecek tek bir şey yok, olanların da tadı alçı gibi. Jeanette’ın üzerinde yünlü kumaştan smokin ceketi, ipek şifon bir şal, yünlü kumaştan bir smokin pantolonu, hepsi Armani, antika altın ve elmaslı küpeler, Givenchy çoraplar, kaba deriden ayakkabılar. İç geçiriyor ve lokantanın sigara içilmeyen bölümünde oturmamıza rağmen, sigara yakma tehdidinde bulunuyor. Jeanette'ın davranışı derinden kaygılandırıyor beni, kafama karanlık düşüncelerin üşüşüp yayılmasına yol açıyor. Şampanya kirler içiyor, fakat fazla kaçıyor ve altıncısını ısmarladığında çok fazla içtiğini düşünüp düşünmediğini soruyorum. Bana bakıyor ve “Üşüyorum, susadım ve istediğim her bir boku ısmarlayabilirim" diyor.

Diyorum ki, “O zaman bir Evian ya da San Pellegrino ısmarlasana be kadın.”

Sandstone

Annemle, onun artık daimi sakini olduğu Sandstone'daki özel odasında oturuyoruz. Ağır uyuşturucu altında, gözünde güneş gözlükleri, saçını elleyip duruyor, ben de ellerime bakıp duruyorum, kesinlikle eminim titrediklerinden. Noel için ne dilediğimi sorarken gülümsemeye çalışıyor. Başımı kaldırıp ona bakmanın ne kadar çaba gerektirdiğini fark ettiğimde şaşırmıyorum. Ceketi yakasız, çift düğmeli gabardin takım var üzerimde, Gian Marco Venturi’den, burnu değişik deriden bağcıklı Armani ayakkabılar, polo kravat, çorapların nereden olduğundan emin değilim. Nisan ortalarına yaklaşıyoruz.

“Hiçbir şey,” diyorum, gülümseyerek temin ediyorum onu.

Bir suskunluk oluyor. “Sen ne istiyorsun?” diye sorarak bölüyorum sessizliği.

Uzun süre hiçbir şey demiyor, tekrar ellerime bakıyorum, tımaklarımın altındaki kurumuş kana, Suki adlı bir kızın galiba. Annem yorgun bir hareketle dudaklarını yalıyor ve “Bilmiyorum. İyi bir Noel geçirmek istiyorum o kadar,” diyor.

Bir şey söylemiyorum. Son bir saati annemin hastanedeki odasında bulunması için ısrar ettiğim aynada saçıma bakmakla geçirdim.

“Mutsuz görünüyorsun" diyor birden.

“Değilim,” diyorum kısa bir iç çekişiyle.

“Mutsuz görünüyorsun,” diyor, daha alçak sesle bu kez. Saçına dokunuyor yeniden, göz alıcı bir beyazlıkta.

“Ee, sen de öyle,” diyorum ağır ağır, başka bir şey demeyeceğini umut ederek.

Başka bir şey demiyor. Pencerenin yanında bir iskemlede oturuyorum, parmaklıkların gerisinde, dışarıda hava kararıyor, güneşin önünden bir bulut geçiyor, çok geçmeden çayırlar yeniden yeşile dönüyor. Annem üstünde Bergdorfs'dan bir sabahlık, ayaklarında ona geçen Noel'de aldığım Norma Kamali terliklerle yatağının üzerinde oturuyor.

“Parti nasıldı?” diye soruyor.

“Fena değil,” diyorum.

“Kaç kişi vardı?”

“Kırk. Beş yüz.” Omuz silkiyorum. “Emin değilim.” Yeniden dudaklarını yalıyor, saçını bir kere daha elliyor. “Saat kaçta terk ettin?”

“Bilmiyorum,” diye cevap veriyorum uzun bir aradan sonra. “Bir? İki?” diye soruyor.

“Bir olsa gerek,” diyorum, neredeyse lafı ağzından alarak.

“Oh.” Tekrar duruyor, güneş gözlüklerini düzeltiyor, ona Bloomingdale's'den aldığım siyah Ray-Banleri, iki yüz dolar verdim.

“Çok iyi değildi,” diyorum, ona bakıyorum. “Neden?” diye soruyor, merakla.

“Değildi işte,” diyorum, dönüp elime bakıyorum yeniden, başparmağımın tırnağının altındaki kurumuş kan kalıntılarına, babamın fotoğrafına: çok gençken çekilmiş, annemin yatağının yanındaki sehpanın üzerinde, Sean'la benim, ikimiz de onlu yaşlanmadayken çekilmiş bir fotoğrafımızın yanı başında duruyor, üzerlerimizde smokinler, ikimiz de gülümsemiyoruz. Fotoğrafta babamın üzerinde altı düğmeli kruvaze, siyah bir spor ceket, beyaz geniş yakalı pamuklu gömlek, kravat, cebindeki mendil, ayakkabılar, hepsi Brooks Brothers'dan. Babasının Connecticut'daki arazisinde bulunan hayal ürünü hayvan heykellerinden birinin yanı başında ayakta duruyor, uzun zaman öncesi, gözlerinde tuhaf bir şey var.

İş İçin En İyi Kent

Ve yağmurlu bir salı sabahı, Xclusive'de ağırlık çalıştıktan sonra, Paul Owen’ın Doğu Yakası'nın yukarısındaki katına uğruyorum. Yüz altmış bir tane gün geçti orada iki eskort kızla geçirdiğim geceden bu yana. Kentin dön gazetesinden hiçbirinde, bulunan cesetlerle ilgili bir haber çıkmadı, ne de yerel haberlerde geçti; bir söylentinin izine dahi rastlanmadı. İnsanlara yıktığım kızlara, iş arkadaşlarıma- yemeklerde, Pierce & Pierce'ın koridorlarında, Paul Owen’ın apartmanında bulunan iki katledilmiş fahişe cesedinden haberleri olup olmadığını soracak kadar ileri gittim. Ama filmlerde olduğu gibi, hiç kimse bir şey duymamış, hiç kimsenin neden bahsettiğim hakkında en ufak bir fikri yok. Den edilecek başka şeyler var: Giderek daha anan oranlarda bağırsak söktürücü ve speed'lerle Manhattan'daki kokainin kesiliyor olması, 1990'larda Asya kıtasının durumu, PR'da saat sekize rezervasyon yaptırmanın hemen hemen imkânsız olması, Tony McLanus'un Özgürlük Adası'ndaki yeni lokantası, crack. İşte buradan da yola çıkarak farz ediyorum ki, yani, ceset falan bulunmadı. Ne bileyim, Kimball da Londra'ya taşınmış olabilir.

Nedenini bulup çıkaramıyorsam da, taksiden dışarıya ayak atarken bina farklı görünüyor gözüme. Onu öldürdüğüm gece Owen'dan

aldığım anahtarlar hâlâ cebimde, giriş kapısını açmak için şu anda çıkarıyorum, fakat açmıyorlar. Onun yerine, altı ay önce burada olmayan üniformalı bir kapıcı, geciktiği için özür dileyerek kapıyı açıyor. Yağmurda ayakta duruyorum, şaşkın bir halde, beni içeri buyur ederken yoğun bir İrlandalı aksanıyla soruyor, "Ee, giriyo musunuz, girmiyo musunuz- sırsıklam olacaksınız.” Lobiye giriyorum, şemsiyem koltuğumun altında, kokuyla baş edebilmek için yanımda getirdiğim cerrah maskesini cebime tıkıştırıyorum. Elimde bir walkman, ne yapsam, ne desem.

“Ee, size nasıl yardımcı olabilirim, beyefendi?”

Duraksıyorum -uzun, rahatsız bir ara- sonra sadece, "On dört A,” diyorum.

Defterine bakmadan önce beni baştan aşağı bir süzüyor, sonra sırıtıyor, bir not düşüyor. “Ah, tabii. Şu anda Mrs. Wolfe orada, yukarıda.”

“Mrs. ...Wolfe mu?” Zorla gülümsemeye çalışıyorum.

“Evet. Emlakçı hanım,” diyor, başını kaldırıp bana bakarak. “Randevunuz vardı, değil mi?”

Başka bir yenilik de asansörcü, yukarı doğru çıkarken, gözlerini yere dikip bakıyor. O geceki, bütün o haftaki adımlarımı hatırlamaya çalışıyorum, yararsız, ama biliyorum ki, o iki kızı öldürdükten sonra bir daha bu eve gelmedim. Owen'in dairesinin değeri ne acaba? Dönüp dönüp aklımı zorlayan sona bu, sonunda aklıma yerleşip sızım sızım sızlamaya başlayıncaya kadar. Bu sabahki Patty Winters Şov, beyinlerinin yansı alınmış kişiler üzerineydi. Göğsüm buz gibi.

Asansörün kapıları açılıyor. Dışarı çıkıyorum, dikkatle, arkamdan kapıların kapanışını izliyorum, sonra koridordan aşağıya, Owen'in dairesine doğru yürüyorum. İçeriden sesler geliyor. Duvara yaslanıyorum, iç geçiriyorum, anahtarlar elimde, biliyorum ki kilitler değiştirilmiş. Tir tir titreyerek loafer'larıma bakıyorum, siyah ve A. Testoni marka, ne yapmam gerektiğini düşünürken, dairenin kapısı açılıyor, beni bu bir anlık kendine acıma duygusundan çekip alıyor. Orta yaşlı bir kadın emlakçı dışarı çıkıyor, gülümsüyor, ajandasına bakarak “Saat on bir, müşterim misiniz?” diye soruyor. “Hayır,” diyorum.

“Özür dilerim,” diyor ve koridordan aşağıya doğru yürürken, köşeyi dönüp gözden kaybolmadan önce dönüp bana bakıyor, yüzünde garip bir ifadeyle. Daireye bakıyorum. Otuzlarına yaklaşmış bir çift oturma odasının ortasında ayakta durmaktalar, birbirleriyle konuşuyorlar. Kızın üzerinde bir yünlü ceket, ipek bir bluz, yünlü flanel pantolon, Armani, yaldızlı küpeler, eldivenler, elinde bir şişe Evian suyu tutuyor. Erkeğin üzerinde spor bir tüvit ceket, kaşmir süveter yelek, pamuklu Chambray gömlek, kravat, hepsi Paul Stuart, Agnes B. pamuklu trençkot kolunun üzerine atılmış. Geride daire pırıl pırıl uzanıyor. Yeni jaluziler, yalancı inek derisi levha gitmiş; gene de, mobilyalar, duvar panosu, üzeri camlı kahve sehpası, Tonet iskemleler, siyah deri divan, hepsi yerli yerinde duruyor gibi gözüküyor; dev ekranlı televizyon açık, sesi kısık, bir lekenin ceketin birinden kalkıp gelip kameraya konuştuğu bir reklam oynuyor, ama bu bana Christie'nin memelerine, kızlardan birinin kellesine yaptıklarım unutturamıyor, burun gitmişti, iki kulak da ısırılarak koparılmıştı, çene ve yanak etlerini ısırarak kopardığım yerlerden dişler görünüyordu, apartman kan revan içinde kalmıştı, ceset kokusu, benim kendi kendimi ikaz edişim, dur- “Size yardımcı olabilir miyim?” Emlakçı Mrs. Wolfe –diye tahmin yürütüyorum- araya giriyor. Çok kemikli ince bir yüzü var, burun büyük, insanı sinirlendirecek derecede sahici, bol rujlu dudaklar, süt mavisi gözler. Yünlü buklet bir ceket giymiş, ipekli bluz, ayakkabılar, küpeler, bilezik, nereden alınmış? Bilmiyorum. Belki kırkından genç.

Hâlâ duvara yaslanmış durmaktayım, çifti seyrediyorum, oturma odasından çıkıp arka tarafa, yatak odasına gidiyorlar. Cam vazolara yerleştirilmiş demet demet çiçeğin, düzinelercesinin, dairenin dört bir yanını doldurduğunu görüyorum, koridorda durduğum yerden kokularını da alabiliyorum. Mrs, Wolfe neye gözlerimi dikip baktığımı anlamak için dönüp arkasına bakıyor, sonra gene bana dönüyor. “Şeyi arıyordum... Paul Owen oturmuyor mu burada?” diye soruyorum.

Uzun bir sessizlik oluyor, sonra cevap veriyor. “Hayır. Oturmuyor.”

Uzun bir sessizlik daha. “Yani, hani... emin misiniz?” diyorum, cılız bir sesle, “An...anlayamıyorum,” diyorum.

Bir şeylerin ayırdına varıyor, yüz kasları geriliyor. Gözleri ki-siliyor, fakat kapanmıyor. Nemli avucumda sıkı sıkıya kavradığım cenah maskesini fark etti, sesli sesli derin bir soluk alıyor, gözlerini ondan ayırmıyor. Şu anda olup bitenler kesinlikle içimi açmıyor. Televizyonda, bir reklam filminde, adamın biri bir kızarmış ekmeği havaya kaldırıp karısına “Hey, haklısın... bu margarinin tadı gerçekten de bok gibi,” diyor. Karısı gülümsüyor.

Times'daki ilanı mı gördünüz?” diye soruyor emlakçı kadın

“Hayır... yani, evet. Evet, gördüm. Times'daki ilanı.” Duralı-yorum, biraz güç topluyorum, güllerden gelen ağır koku, tiksinç bir şeyleri maskeliyor. “Fakat... burası hâlâ... Paul Owen'in değil mi?” diye soruyorum, elimden geldiğince üste akmaya çalışarak.

Uzun bir sessizlik oluyor, sonra, Times'da ilan yoktu.” diyor.

Sonsuz saniyeler boyu birbirimize bakıyoruz. Benim bir şey söylemek üzere olduğumu sezdiğinden eminim. Bu bakışı ben birinin yüzünde daha gördüm. Bir kulüpte miydi? Bir kurbanın yüz ifadesi miydi? Yakınlarda bir sinema perdesine mi yansımıştı? Yoksa bir aynada mı görmüştüm? Yeniden konuşacak gücü kendimde bulmam bana bir saat gibi gelen bir süre alıyor. “Ama bunlar... onun” -duruyorum, yüreğim duruyor, yeniden atmaya başlıyor- “mobilyaları.” Şemsiyemi düşürüyorum, çabucak eğilip yerden alıyorum.

“Bence anık gitseniz iyi olur,” diyor.

“Bence... neler olduğunu bilmek istiyorum.” Midem bulanıyor, göğsüm ve sırtımdan birden bir ter boşanıyor sanki, sırılsıklamım.

“Sorun çıkarmayın,” diyor.

Bütün sınırlar, eğer varsa tabii, birden sökülüp takılabilir parçalar gibi görünüyorlar gözüme, sökülmüşler, yanı sıra kaderimin ağlarını ören diğer başka sınırlar varsa eğer, onlar gün boyu peşimi bırakmayacaklar gibi de bir duygu. Bu... bir... oyun... değil, diye haykırmak istiyorum, fakat nefesim bana ait değil, onun bunu fark ettiğini sanmıyorum gerçi. Yüzümü ondan öteye çeviriyorum. Dinlenmeye ihtiyacım var. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Şaşkınım, uzanıp bir an Mrs. Wolfe'un kolunu tutmak istiyorum, doğrulmak için, fakat elim havada kalakalıyor, onun yerine göğsüme götürüyorum,

ama elimi hissedemiyorum, kravatımı gevşetirken bile; tir tir titreyerek orada kalakalıyor, dur-duramıyorum da. Kıpkırmızı kesiliyorum, dilim tutuluyor.

“Gitmenizi öneririm,” diyor.

Koridorda yüz yüze, ayakta duruyoruz.

“Sorun çıkarmayın,” diyor yeniden, sakin bir sesle.

Bir-iki saniye daha orada ayakta duruyorum, sonunda geri geri gidiyorum, güvence verme anlamında bir jestle ellerimi havaya kaldırıyorum.

“Bir daha gelmeyin,” diyor.

“Gelmeyeceğim,” diyorum. “Merak etmeyin.”

Çift eşikte beliriyor. Mrs. Wolfe, ben asansörün kapısına gidip asansörcüyü çağırma düğmesine basıncaya kadar arkamdan bakıyor. Asansörde, güllerin kokusu iç bayıltıcı.

Ağırlık Çalışması

Serbest ağırlıklar ve Nautilus aleti stres giderir. Vücudum egzersize cevap veriyor. Gömleğimi çıkarıp Xclusive'in soyunma odasındaki lavaboların üzerindeki aynalarda kendimi seyrediyorum. Kol kaslarım gerginlikten yanıyor, karın kaslarım olabildiğince sert, göğsüm çelik gibi, kol kaslarım granit sertliğinde, gözlerim buz kadar beyaz. Xclusive'deki soyunma odamda geçen hafta saldırdığım çeşitli kadınlardan kesip çıkardığım üç vajina duruyor, ikisini yıkayıp temizledim, birini temizlemedim. Birine bir toka tutturdum, en favorim olana da mavi bir Hermes kurdela bağladım.

1980'lerin Sonu

Kan kokusu zorla rüyalarıma giriyor, rüyalarımsa, çoğunlukla korkunç: Bir transatlantikteyim, gemide yangın çıkıyor, Hawaii'de volkanik patlamalara tanık oluyorum, Salomon'daki dışarıya bilgi sızdıran casuslar çok kanlı biçimlerde ölüyorlar, James Robinson bana kötü bir şeyler yapıyor, kendimi yeniden yatılı okulda buluyorum, sonra Harvard'da, ölüler canlıların arasında dolaşıyor. Rüyalar sonu gelmez bir araba kazası ve felaket filmi makarası,

elektrikli sandalyeler, feci intiharlar, şırıngalar ve öldürülmüş tavşan kızlar, uçan daireler, mermer jakuziler, pembe pembe tane biberler. Terden sırılsıklam uyandığımda bir yerlerden gelen ve gün boyu sürüp giden inşaat gürültülerini bastırmak için geniş ekranlı televizyonumu açmak zorunda kalıyorum. Bir ay önce Elvis Presleyin ölüm yıldönümüydü. Futbol maçları geçip gidiyor ekrandan, televizyonun sesi kapalı. Tele-sekreterin bir kere, sonra bir kere daha tık ettiğini duyuyorum, sesi kısık. Bütün bir yaz boyunca Madonna bizlere haykırıyor, “Life is a mystery, everyone must stand alone...” (Hayat bir sırdır, herkes tek başınadır.)

Brunch'a gitmek için sekreterim Jean'le buluşmak üzere Broadway'den aşağı doğru yürürken, Tower Records'un önünde anket yapan bir üniversite öğrencisi, hayatımda duyduğum en acıklı şarkının ne olduğunu soruyor. Yürüyüp geçerken, ona, Beatles'in You Can't Always Gel What You Want (İstediğini Her zaman Elde Edemezsin) diye cevap veriyorum. O zaman duyduğum en neşeli şarkının ne olduğunu soruyor, buna da, “Bruce Springsteen'in Brilliant Disguise (Şahane Tedbil-i Kıyafet) diye cevap veriyorum. Başıyla onaylıyor, not alıyor, Lincoln Center’ın önünden yürüyüp geçiyorum. Kaza olmuş. Kaldırımın yanına bir ambulans park etmiş. Kaldırımda bir kan gölünün içinde bağırsaklar yatıyor. Bir Kore manavından çok sert bir elma alıyorum, tam şu anda, Central Park'ın Altmışdokuzuncu Sokak girişinde durmuş bekleyen Jean'le buluşmaya giderken dişliyorum. Serin, güneşli bir eylül günü. Gökyüzüne baktığımızda Jean bir ada, bir köpek yavrusu, Alaska, bir lale görüyor. Ona söylemiyorum fakat, ben Gucci bir cüzdan, bir balta, ikiye kesilmiş bir kadın, gökyüzüne yayılmış, kentin, Manhattan'ın üzerine şıpır şıpır damlayan geniş, fokur fokur, beyaz bir kan gölü görüyorum.

Batı Yakası'nın yukarısında, Nowheres adında bir kafede oturup hangi filme gideceğimizi tartışıyoruz, müzelerde görmemiz gereken sergiler var mı, belki de küçük bir yürüyüş yaparız, o hayvanat bahçesi önerisini getiriyor, salak salak kafa sallıyorum. Jean iyi görünüyor, vücut çalışmış gibi, Matsuda lame ceket ve kadife şort giymiş. Televizyona çıktığımı hayal ediyorum, yeni bir ürünün reklamına -buz makinesi? Güneş kremi? Şekersiz çiklet?- Sıçramak

montajla ilerliyorum, bir plajda yürümekteyim, film siyah-beyaz, mahsustan üzerine çizikler atılmış, 1960 ortalarından garip bir pop müzik filme eşlik ediyor, ekolu, küçük bir müzik kutusundan geliyormuş gibi. Kah kameraya bakıyorum, kah elimde ürünü tutuyorum -yeni bir saç köpüğü? Tenis pabuçları?- Kah saçım rüzgarda uçuşmakta, gündüz, derken gece, derken gene gündüz ve sonra gece.

"Ben buzlu bir sütlü kahve alacağım, kafeinli olmasın," diyor Jean garsona.

"Ben de bir kahve alacağım, kafası olmasın," diyorum dalgınlıkla, sonra ne dediğimin farkına varıyorum. "Yani... kafeinli olmasın." Jean'e dönüp bakıyorum kaygıyla, ama o bana sadece boş boş gülümsemekle yetiniyor. Masada aramızda bir Sunday Times. Bu gece yiyeceğimiz yemek için planlar yapıyoruz, hani belki yersek. Taylor Prestonda benzeyen biri yanımızdan geçiyor, bana el ediyor. Ray-Ban'lerimi indiriyorum, ben de ona karşılık veriyorum. Bir bisikletli pedal sallıyor. Bir komiden su istiyorum. Su yerine garson geliyor, sonra da içinde iki top sorbe olan bir çanak, çilantro-limon ve votka-turunç, Jean'in bunları ısmarladığını duymamıştım.

"Bir ısırık ister misin?" diye soruyor.

"Rejimdeyim," diyorum. "Ama gene de sağ ol."

"Kilo vermen gerekmiyor," diyor, cidden şaşırarak. "Matrak geçiyorsun değil mi? Harika görünüyorsun. Çok formundasın."

"İnsan her zaman daha zayıf olabilir," diye söyleniyorum, gözlerimi dikmiş sokaktaki trafiğe bakarken, bir şey dikkatimi dağıtıyor-ne? Bilmiyorum. "Daha iyi... görünebilir."

"Şey, istersen yemeğe çıkmasak," diyor, endişeli bir sesle. "İradeni zayıflatmak istemem."

"Hayır. Fark etmez," diyorum. "Ben... Kendimi denetlemekte çok başarılı değilim zaten."

"Patrick, ciddiyim. Ne dersen onu yaparım," diyor. "Yemeğe gitmek istemiyorsan, gitmeyiz. Yani, bak-"

"Tamam, tamam," diye susturuyorum onu. Beynimde bir şey çat ediyor. "Çok üstüne düşme onun..." Duralıyorum, sonra

düzeltiyorum. “Yani... benim. Tamam mı?”

“Sadece senin ne yapmak istediğini bilmek istiyorum,” diyor.

“Muradıma erip ebediyen mutlu yaşamak, tamam mı?” diyorum alayla. “Benim istediğim bu.” Başımı öte yana döndürmeden önce, belki yarım dakika kadar dik dik bakıyorum ona. Bu onu susturuyor. Bir süre sonra bir bira ısmarlıyor. Dışarısı, sokak, fırın gibi sıcak.

“Hadi, gülümse,” diye üsteliyor bir süre sonra. “Böyle hüzünlü olman için bir sebep yok.”

“Biliyorum,” diye iç geçiriyorum, pes ederek. “Ama... gülümsemek... zor iş. Bugünlerde. En azından bana zor geliyor. Alışık değilim, galiba. Bilemiyorum.”

“insanlar... işte... bunun için birbirlerine... ihtiyaç duyarlar...” diyor yumuşak bir sesle, benimle göz göze gelmeye çalışıyor, bir yandan da pek pahalı olmayan sorbeyi kaşıklıyor.

“Bazıları duymaz.” Gerginlikle gırtlağımı temizliyorum. “Ya da, belki, yerine başka bir şey bulurlar... uyum sağlarlar.” Uzun bir sessizlikten sonra, “İnsan her şeye alışabilir, değil mi?” diyorum, “Alışkanlık insanları çok değiştirir.”

Gene uzun bir sessizlik. Aklı karıştı ”Bilmem. Herhalde.... ama gene de... yani, kötülüklere oranla... daha çok iyiliklerin korunması... gerekmiyor mu... bu dünyada” diyor, ekliyor, “yani, öyle değil mi?” Şaşaladı, ağzından bu cümlenin çıkmasına inanamıyormuş gibi. Yoldan geçen bir taksiden bir müzik gümbürtüsü, Madonna gene, “Life is a mystery, every one must stand alone...” Yanımdaki masadan gelen kahkahalarla irkilerek o tarafa dönüyorum ve birinin şu itirafta bulunduğunu duyuyorum: “Bazen işte giydiklerinizle farkı fark etmelerini sağlarsınız.”

“Hiçbir zaman birilerini mutlu etmek istemedin mi?” diye soruyor Jean.

“Ne?” diye soruyorum, dikkatimi ona vermeye çalışarak. “Jean?”

Mahcup mahcup, dediğini tekrarlıyor. “Hiç birilerini mutlu etmek istemedin mi?”

Gözlerimi dikip bakıyorum ona, soğuk, uzak bir korku dalgası bir şeyleri sırılsıklam ederek yalayıp geçiyor içimi. Yeniden gırtlağımı temizliyorum ve çok anlamlı olmasına çalışarak, “Geçen gece Sugar Reef deydim... şu Doğu Yakası'nın aşağısındaki Karayipler Barı... biliyorsun-” diyorum.

“Kiminle birlikteydin?” diye araya giriyor.

“Jeanette'le Evan McGlinn.”

“Oh.” Başıyla onaylıyor, içten içe rahatladı, bana inanıyor.

“Her neyse...” İç geçiriyorum, devam ediyorum, “erkekler tuvaletinde bir herif... tam böyle... Wall Street tipi bir herif... tek düğmeli, viskon, yünlü ve naylon karışımı bir takım giymiş... Luciano Soprani... pamuklu bir gömlek... Gitman Brothers... Ermenegildo Zegna ipek kravat, ve de yani, tanıdım herifi, simsar, Eldridge adı... Harry's'de ve de Au Bar'da ve de DuPlex'de ve Alex Goes to Camp'de gördüm... bütün o yerlerde... fakat... arkasından içeri girdiğimde... baktım bir şeyler yazıyor... önünde durduğu pisuarın duvarına.” Susuyorum, biramdan büyük bir yudum alıyorum. “Benim geldiğimi görünce... yazmayı bıraktı... Mont Blanc dolmakalemini cebine soktu... pantolonunun fermuarını çekti... Mer'aba, Henderson, dedi bana... aynada saçma baktı, öksürdü... sanki sinirliymiş falan gibi... ve çıktı.” Yeniden susuyorum, bir yudum daha. “Her neyse... pisuara gittim şeytmek için... kullanmak için... eğilip, baktım, ne yazmış diye.” İçimden bir titreme yükseliyor, alnımı peçeteyle ağır ağır siliyorum.

“Ne yazmış?” diye soruyor Jean dikkatle.

Gözlerimi yumuyorum, üç kelime dökülüyor ağzımdan, bu dudaklardan. “Bütün... Yuppie'leri... Öldürün.”

Jean bir şey demiyor.

Ardından gelen rahatsız edici suskunluğu bozmak üzere, aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum, o da, “Ted Bundy'nin ilk sahip olduğu köpeğin, bir İskoç çoban köpeği, adının da Lassie olduğunu biliyor muydun?; Suskunluk. “Bunu duymuş muydun?”

Jean aklını karıştıran oymuş gibi önündeki tabağa bakıyor, sonra başını kaldırıp bana. “Kimdir... Ted Bundy?”

“Boşver,” diyorum iç çekerek.

“Dinle, Patrick. Bir konuyu konuşmamız gerekiyor,” diyor. “Ya da en azından benim bir konu hakkında konuşmam gerekiyor.”

.. .eskiden doğa ve toprak, yaşam ve suyun olduğu yerde, bitimsiz bir çöl gördüm, bir tür kratere benzeyen, öylesine uzak ki mantıktan ve ışıktan ve ruhtan, zihin onu herhangi bir bilinç düzeyinde kavrayamaz ve algılamaya yaklaşsan bile zihnin gerisin geriye kaçar, içine alamaz onu. Öyle açık ve gerçek ve yaşamsal bir manzara idi ki benim için, el değmemişi iğinde neredeyse soyuttu. Benim anlayabildiğim buydu, benim hayatımı yaşama biçimim, çevresinde hareketlerimi ördüğüm şey, elle tutulur, gözle görünür olanla hesaplaşma biçimimdi. Benim gerçekliğimin çevresinde dönendiği coğrafya: benim aklıma gelmezdi, hiç, insanlar iyi midir, insan kendini değiştirebilir mi, insan bir duygudan ya da bir bakıştan ya da bir jestten haz duyarsa dünya daha iyi mi olur, ya da başka birinin aşkını ya da iyiliğini kabul ederse. Hiçbir şey olumlayıcı değildi, 'ruh cömertliği' lafı hiçbir şeyi açıklamıyordu, bir klişeydi, kötü bir şakaydı. Seks aritmetiktir. Bireysellik mesele değil artık. Zeki olmak neye yarar ki? Aklı tanımla. Arzu-anlamsız. Zeka hiçbir şeyi iyi edemez. Adalet öldü. Korku, yakınmak, masumiyet, ilgi, suç, ziyan, başarısızlık, keder artık hiç kimsenin gerçekten hissetmediği şeyler, duygulardı. Düşünmek yararsız, dünya anlamsız. Kötülük dünyanın tek sürekliliği. Tanrı yaşamıyor. Aşka güvenilmez. Yüzey, yüzey, yüzey insanın anlam bulabildiği tek şey yüzey. Benim gözümde uygarlık buydu, devasa ve tırtıklı bir bıçak ağzı gibi.. .

“...bilmiyorum konuştuğunun kim olduğunu... fark etmez. Fark eden şu ki, sen çok güçlü, fakat... çok tatlıydın ve sanıyorum o an anladım...” Kaşığını masanın üzerine bırakıyor, ama ben onu izlemiyorum. Broadway'den geçen taksilere bakıyorum, ama onlar yumağın çözülüp açılmasına mani olamıyorlar, çünkü Jean şunları söylüyor: “Birçok kişi, bana öyle geliyor ki...” Duruyor, kararsızca devam ediyor, “hayatla bağlarını koparmışlar, ve de ben onlardan biri olmak istemiyorum.” Garson servisini alıp götürdükten sonra, ekliyor, “Örselenmek... istemiyorum.”

Başımı sallayarak onaylıyorum -galiba.

“Yalnız olmanın ne demek olduğunu anladım sanıyorum ve de... sanıyorum sana âşığım.” Bu son bölümü çarçabuk söylüyor, ağzından zorla çıkıyor adeta.

Neredeyse bu her şeyi berbat edecekmiş duygusuyla. Evian'ını yudumlayan Jean'e dönüyorum, ve sonra, hiç düşünmeden, gülümseyerek, “Ben başka birini seviyorum.” diyorum.

Sanki bu film birden hızlanmış gibi anında bir kahkaha atıyor, hemen yüzünü öte yana çeviriyor, indiriyor, utandı. “Şey, ben, özür dilerim... hay alları.”

“Ama...” diye ekliyorum sakin bir sesle, “bu seni korkutmamak...”

Yeniden başını kaldırıp bakıyor, bir umut dalgası vuruyor yüzüne.

“Bu konuda bir şeyler yapılabilir,” diyorum. Sonra bunu neden söylediğimi bilmediğim için, cümlemi değiştiriyorum, ona kafadan, “Belki de yapılamaz. Bilmiyorum. Seninle birlikte olmak için epey vaktimi harcadım, yani hiç ilgilenmiyor da sayılmam.”

Dili tutulmuş gibi başını sallıyor.

“Sevecenliği hiçbir zaman... tutkuyla... karıştırmamalısın,” diye uyarıyorum onu. “İyi... olmaz. Bu senin başına... eee, den açabilir.”

Bir şey söylemiyor, birden güpegündüz görülen bir düş gibi ondaki hüznü sezebiliyorum, düpedüz, öylece. “Ne demeye çalışıyorsun?” diyor usulca, kızararak.

“Hiç. Sana... sadece... görünüşün aldatabileceğim... söylemek istedim.”

Gözlerini dikip kalın bir tomar halinde masanın üzerine konulmuş Times’a bakıyor. Bir esinti gazetenin ucunu hafifçe kıpırdatıyor. “Neden... söylüyorsun bana bunu?”

Nazikçe, neredeyse eline dokunarak, ama son anda kendime mani olarak, ona, “Sadece gelecekteki bazı yanlış bağlanmalardan kaçınmak istiyorum.” Taş gibi bir yavru yürüyerek geçiyor yanımızdan. Kaybediyorum, sonra gene dönüp Jean'e bakıyorum. “Oh, hadi, öyle bakma bana. Utanılacak bir şey yok bunda “

“Utanmadım,” diyor aldırmamış gibi yapmaya çalışarak. “Sadece bu itirafta bulunarak seni hayal kırıklığına uğratıp uğratmadığımı merak

ediyorum.”

Hiçbir şeyden umudum olmadığına göre, hiçbir şeyden hayal kırıklığına da uğramayacağımı nasıl bilebilir ki?

“Benim hakkımda pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?" diye soruyorum onu iğneleyerek.

“Yetirince biliyorum,” diyor önce, ama sonra başını sallıyor. “Oh, bırakalım bu konuyu. Yanlış yaptım. Özür dilerim.” Sonra gene fikir değiştiriyor. “Daha fazlasını bilmek istiyorum,” diyor, ciddi bir sesle.

“Emin misin?” diye soruyorum, hemen değil.

“Patrick,” diyor. “Sensiz hayatımın çok daha... boş olacağını... biliyorum.”

Bunu da dinliyorum, düşünceli düşünceli başımı sallıyorum.

“Ve ben bu...” Duruyor, umarsız, “bu duygular yokmuş gibi yapamam değil mi?”

“'Şşşş...”

...bir Patrick Bateman fikri var, bir çeşit soyutlama, ama gerçek ben yokum, sadece bir varlık, hayali, ve soğuk bakıştanım gizlesem de ve el sıkışırken siz elinizi sıkan eti hissetseniz de ve belki yaşam tarzlarımızın bile benzer olduğunu düşünseniz de: Ben burada değilim, o kadar. Herhangi bir düzeyde bir şey anlatabilmem mümkün değil. Ben kendim bir mamul, bir sapkınlık, bir yanılgıyım. Ben temas noktaları olmayan bir insanoğluyum. Kişiliğim kabataslak ve oluşmamış, kalpsizliğim oldukça derinlere gidiyor ve de ısrarlı. Vicdanım, acıma hissim, umutlarım, eğer var idiyse, çok zaman önce (muhtemelen Harvard'da) kaybolup gittiler. Ancak aşılacak başka engel yok. Beni deliliğe, denetim dışında, kötülüğe, acımasızlığa, mutlak bir kayıtsızlıkla giriştiğim bütün bu şiddete bağlayan ne varsa, hepsi şu anda arkamda duruyor. Ama hâlâ, tek, iç karartıcı bir gerçeğe tutunu-yorum: Hiç kimse hiçbir mazeretin arkasına sığınamaz, hiçbir şey bağışlanmaz. Gene de suç bulunamaz bana. Her insani davranış modelinin bir geçerliliği olduğu farz ediliyor. Kötülük olunan bir şey midir? Yoksa yapılan bir şey mi? İçimdeki sızı sürekli ve keskin, ve hiç kimse için daha iyi bir dünya dilemiyorum. Hattâ kendi acımı başkalarına da yüklemek istemiyorum. Hiç kimse

kaçamasın istiyorum. Ama bunu itiraf ettikten -ki defalarca ettim, hemen hemen her eylemin ardından- ve gerçeklerle yüz yüze geldikten sonra bile, arınma olmuyor. Kendimle ilgili daha derin bir bilgi edinmiyorum, bunları anlatışımdan çıkartılabilecek yeni bir anlam. Bütün bunları size anlatmam için hiçbir neden yoktu. Bu itirafın hiçbir anlamı yoktu.,.

Jean'e soruyorum, diyorum ki: "Dünyada benim gibi kaç kişi var?"

Duruyor, dikkatle cevap veriyor, "Kimse... olduğunu sanmıyorum." Atmasyon.

"Soruyu yeniden sora- Hey, dur, saçım nasıl görünüyor?" diye soruyorum, kendi kendimin sözünü keserek.

"İn, iyi."

"Tamam. Soruyu yeniden sorayım." Onun siyah birasından bir yudum daha alıyorum. "Tamam. Sen beni neden beğeniyorsun?" diye soruyorum.

"Neden mi?" diye soruyla cevap veriyor.

"Evet," diyorum. "Neden?"

"Eee..." Polo gömleğime bira damladı. Bana peçetesini uzatıyor. İçime dokunan yerinde bir hareket. "Sen... başkalarıyla ilgilisin," diyor el yordamıyla. "Bu çok ender rastlanan bir şey..." -yeniden susuyor- "...Nasıl söyleyeyim, hedonist bir dünyada. Bu... Patrick, utandırıyorsun beni." Başını sallıyor, gözlerini kapıyor.

"Devam et," diye üsteliyorum. "Lütfen. Bilmek istiyorum."

"Ne tatlısın." Gözlerini deviriyor. "Tatlı olmak... çok seksi... bilmem. Ama esrarlı... olmak da öyle." Sessizlik, ardından bir iç çekiş. "Ve de... düşüncelisin." Bir şeyin farkına varıyor, artık korkmadan, dosdoğru bana bakıyor. "Ayrıca çekingen erkekleri romantik bulurum."

"Dünyada benim gibi kaç kişi var?" diye soruyorum yeniden. -Gerçekten öyle mi görünüyorum?"

"Patrick," diyor, "yalan söyler miyim?"

"Hayır, tabii söylemezsin... ama bana kalırsa..." düşünceli düşünceli iç çekme sırası bende. "Bana kalırsa... hani ne derler bilirsin... iki kar

tanesi bile birbirine benzemezmiş.”

Başını sallıyor.

“İşte, bunun doğru olmadığını düşünüyorum. Birbirine benzeyen bir sürü kar tanesi vardır... birbirine benzeyen bir sürü de insan.”

Yeniden başını sallıyor ama görüyorum ki, oldukça aklı karıştı.

“Görünüşler aldatıcı olabilir,” diye itirafta bulunuyorum dikkatle.

“Hayır,” diyor, başını sallayarak, ilk kez kendinden emin. “Olduklarını sanmıyorum. Hayır, değiller.”

“Bazen, Jean,” diye izaha girişiyorum, “görünüşle-senin gördüğünle-gerçeği-görmediğini-ayıran çizgiler, eee, bulunabilir.”

“Doğru değil,” diye direniyor. “Kesinlikle doğru değil.”

“Gerçekten mi?” diye soruyorum, gülümseyerek.

“Eskiden öyle düşünmezdim,” diyor. “Belki on yıl önce düşünmezdim. Ama şimdi öyle düşünüyorum.”

“Ne demek istiyorsun?” diye soruyorum, ilgilendim. “Düşünmezdim, demekle?”

Bir gerçeklik seli. Bunun hayatımın çok önemli bir noktası olduğu yolunda garip bir duyguya kapılıyorum, sonra ansızın, herhalde vahiy yerine geçen bir şey iniyor. Ona sunabileceğim değerli bir şey yok. Jean'i tutukluğunu yenmiş olarak ilk görüşüm bu; daha güçlü, daha az denetlenebilir gözüküyor, beni yeni ve tanımadığım bir ülkeye götürmek istermiş gibi -tamamıyla farklı bir dünyanın korkulu belirsizliği. Hayatıma önemli bir değişiklik getirmek istediğini sezebiliyorum -gözleri bana bunu söylüyor ve onlarda gerçeği görsem de, bir gün, çok yakında bir gün, onun da cinnetimin ritmine hapsolacağını biliyorum. Tek yapmam gereken bu konuda çenemi tutmak, konuyu açmamak -ama beni acizleştiriyor, sanki benim kim olduğuma karar veren oymuş gibi ve ben de inatçılığıma, dediğim delikliğime rağmen bir korku hissediyorum, içimde bir şeyler düğümleniyor, daha kendime dur diyemeden gözlerim kamaşmış gibi oluyor, aşkı kabullenme yeteneğim olabileceğini görmek içime dokunuyor, karşılığını verebilmekten yoksun da olsam. Onun, şu anda, Nowheres'de bile, gözlerimin gerisinde kararan bulutların

yükseldiğini görüp görmediğini soruyorum kendi kendime. Her zaman hissettiğim soğukluk üzerimden gitse bile uyuşukluk gitmiyor ve belki de hiç gitmeyecek. Bu ilişki belki de hiçbir yere varmayacak... hiçbir şeyi değiştirmedi. Onun temiz, çaya benzeyen kokusu burnuma gelir gibi oluyor...

"Sanırım... kendime... yarattığım dünyaya... bir çekidüzen vermenin... zamanı geldi," diyorum boğulur gibi, gözyaşları içinde, kendimi ona itiraflarda bulunurken yakalıyorum, "Yarım gram kokain... buldum... dolabımda dün... gece." Ellerimi birbirinin içine kenetlemişim, kocaman beyaz bir yumruk olmuşlar, eklem yerlerim bembeyaz.

"Ne yaptın peki onu?" diye soruyor. Bir elimi masanın üzerine koyuyorum. Uzanıp elimi alıyor. "Çöpe attım. Hepsini çöpe attım. Çekmek istedim; diyorum durarak, "ama çöpe attım."

Elimi iyice sıkıyor. "Patrick?" diye soruyor, bileğime gelip kavrayıncaya kadar okşuyor elimi. Yeniden ona bakacak cesareti bulduğumda, gerçekte ne kadar kullanışsız, sıkıcı, sadece dıştan güzel olduğunu fark ediyorum ve neden onunla noktalamayayım her şeyi sorusu görüş alanıma giriyor süzülerek. Bir cevap:

Tanıdığım bütün diğer kızlardan daha iyi bir vücudu var. Bir tane daha: Ne fark eder ki. Karşımda oturuyor, somurtuk ama umutlu, karaktersiz, gözyaşlarına boğulmaya hazır. Ben de onun elini sıkıyorum, duygulandım, hayır, kötülük konusundaki cehaleti içime dokundu. Geçmesi gereken bir sınav daha var.

"Evrak çantan var mı?" diye soruyorum, yutkunarak.

"Hayır," diyor. "Yok."

"Evelyn evrak çantası taşır," diyorum, öylesine.

"Sahi mi?.." diye soruyor Jean.

"Peki Filofax'ın da mı yok?"

"Küçük bir tane var," diye itirafta bulunuyor.

"Marka mı?" diye soruyorum, kuşkuyla.

"Hayır."

Bir iç çekiyorum, küçük, sert elini avucumun içine alıyorum.

...ve de Sudan'ın güneyindeki çöllere sıcaklık havasız dalgalar halinde yayıldığında, binlerce, binlerce erkek, kadın, çocuk çalılıklarla kaplı uçsuz bucaksız arazide yiyecek aranarak dolanır dururlar. Perişan ve aç, arkalarında avurtları çökmüş ölü bedenlerden bir iz bırakarak, yedikleri ot ve yaprak ve... nilüferlerdir, düşe kalka köyden köye giderler, yavaş yavaş, ağır ağır ölürler; o sefil çölde külrengi bir sabah, havada kum tanecikleri uçuşmakta, suratı kara bir aya benzeyen bir çocuk kumlarda yatar, gırtlağını tırnaklamakta, havaya yükselen kum kuleleri, hiç kimse güneşi göremez, çocuk kumla kaplıdır, neredeyse ölüdür, göz bile kırpıştırmamakta, minnettar (dur ve bir anlığına birilerinin bir şey için minnettar olduğu bir dünyayı hayal et,) oradan sıra sıra geçmekte olan bir deri bir kemik insanların hiçbiri dikkat bile etmez onlara, acıdan gözleri kamaşmış gibidir (hayır, dikkat eden bin vardır, oğlanın ızdırabını fark eden ve gülümseyen, sanki bir sır tutarmış gibi), oğlan çatlak, kabuk tutmuş dudaklarını sessizce açar, uzaklarda bir yerde bir okul otobüsü vardır ve de başka bir yerde, bunun da yukarısında, uzayda, bir ruh yükselir havaya, bir kapı açılır, sorar “Neden?” diye -ölüler için bir ev, bir sonsuzluk, bir boşlukta asılı durur, zaman ağır aksak geçer, sevgi ve hüzün oğlanın içinden hızla akıp giderler... “Tamam.”

Bir yerlerde bir telefon çaldığını hayal meyal fark ediyorum. Columbus'daki kafede, sayısız çoklukta, yüzlerce insan, belki binlercesi geçtiler masamızın yanından benim sessizliğim sırasında. “Patrick,” diyor Jean. Bebek arabalı birisi köşede duruyor ve bir Dove çikolatası alıyor. Bebek Jean e ve bana gözlerini dikip bakıyor. Biz de bakışma karşılık veriyoruz. Gerçekten garip ve ben o anda içimden bir şeyler yükseldiğini hissediyorum. Sanki bir şeyden uzaklaşıyorken aynı zamanda da ona doğru gidiyormuşum gibi, her şey mümkün.

Aspen

Noel'den dört gün önce, öğleden sonra saat iki buçuk. Beşinci Cadde'nin yakınlarında benzerlerinden farksız kahverengi kumtaşından bir binanın önüne park edilmiş kuzgun karası bir limuzindeyim, Fame dergisinin yeni sayısından Donald Trump'la ilgili

bir yazıyı okumaya çalışıyorum. Jeanette onunla içeri girmemi istiyor, fakat ben "Boşver," diyorum. Dün gece II Marlibro'da onu bunu yapmayı düşünmeye dahi ikna etmek için zorlamam gerektiğinden, bir gözünde dün geceden kalma morluk; daha sonra dairemde daha ikna edici bir tanışma yaptıktan sonra, boyun eğdi. Jeanette'in ikilemi benim suç anlayışımın dışında ve de yemekte, ona hissetmediğim suçluluğu hisse-diyormuş gibi yapmanın bana oldukça zor geldiğini söyledim, gerçekten de öyle. Batı Yakasının yukarısındaki evimden buraya gelene kadar bütün yol boyunca hıçkıra hıçkıra ağladı durdu. Ondan gelen tek açık, tanımlanabilir duygu umarsızlık. Araba yolculuğunun büyük bir bölümünde onu görmezden gelmeyi her ne kadar başarıyorsam da, sonuçta ona şöyle söylemek zorunda kalıyorum: "Dinle, zaten bu sabah iki Xanax almış vaziyetteyim, yani, benim sinirlerimi bozabilmen mümkün değil." Şu anda, limuzinden buz tutmuş yaya kaldırımına inerken, "En iyi çözüm bu," diyorum, sonra teselli mahiyetinde ekliyorum, "Olayı bu kadar ciddiye alma." Şoför, adını unuttum, onu kahverengi kumtaşı binaya sokarken, son bir kere bana dönüp pişmanlık dolu bir bakış yolluyor. İç geçirip elimle kışkışlıyorum onu. Üzerinde geçen geceki elbiseleri, leopar desenli, pamuklu pelüş palto, içinde yünlü-krep karışımı tek parça bir elbise, Bili Blass. Bu sabahki Patty Winters Şovda Koca Ayakla röportaj yaptılar ve adamı şaşılacak derecede konuşkan ve sevimli buldum, bu da beni şok etti. Absolut votkamı içtiğim bardak Fin malı. Jeanette'e oranla çok daha bronzlaşmış vaziyetteyim.

Şoför binadan çıkıyor, başparmağımı havaya kaldırarak bana işaret çakıyor, sonra limuzini dikkatle yaya kaldırımının kenarından kaldırıyor ve son sürat, doksan dakika sonra beni Aspen'e götürecek olan uçağın kalktığı JFK havaalanına yollanıyoruz. Ocakta geri döndüğümde, Jeanette ülke dışında olacak. Puromu yeniden yakıyorum, bir küllük arıyorum. Bu sokağın köşesinde bir kilise var. Kimin umurunda? Sanırım, aldırttığım beşinci çocuk bu, kürtajını bizzat gerçekleştirmediğim çocukların ise üçüncüsü (gereksiz bir istatistik, biliyorum). Limuzinin dışında sert bir rüzgar, yağmur damlaları soğuk, karartılmış pencerelere ritmik dalgalar halinde vuruyor, Jeanette'in ameliyat odasındaki ağlamasını taklit eder gibiler, anesteziden sarhoş gibidir, geçmişinden kalma bir anı

gelmiştir aklına, dünyada her şeyin yolunda olduğu bir an. Histerik bir kahkahayla kıkırdamaktan zor alıyorum kendimi.

Havaalanında şoföre Jeanette'i almadan önce F.A.O. Schwarz'a uğrayıp şunları alması için direktif veriyorum: Bir oyuncak bebek, bir çıngırak, bir diş kaşıma yuvarlağı, Gund'dan oyuncak bir kutup ayısı, bunların hepsi arka koltuğa koyulacak, paketlenmemiş olarak. Jeanette'in keyfi kaçmaz- önünde bütün bir hayat var (yani eğer, yolu benimkiyle çakışmazsa). Kaldı ki, kızın en sevdiği film Pretty in Pink. Sting'i 'cool' buluyor, bu yüzden de başına gelenleri hiç hak etmemiş sayılmaz, insan onu düşünüp kendini kötü hissetmemeli. Masumlara göre zamanlar değil bu zamanlar.

Sevgililer Günü

Salı sabahı. Oturma odamdaki yazı masasının yanında durmuş, telefonla avukatımla görüşüyorum, bir yandan da Patty Winters Şovu, hizmetçinin yeri cilalayışını, duvarlardan kan lekelerini temizleyişini, kanı emmiş gazete kâğıtlarını tek kelime etmeden toplayışını seyrediyorum. Belli belirsiz, aklıma onun da bok dolu bir dünyada yitip gittiği, tamamıyla boğulduğu geliyor, bu da bir biçimde bugün öğleden sonra piyano akortçu-sunun uğrayacağını, onu içeri alması için kapıcıya not bırakmam gerektiğini aklıma getiriyor. Yamaha'yı hiç çaldığım yok; sadece kızlardan biri piyanonun üzerine düşünce bir-iki teli (sonradan kullandım da onları) dışarı fırladı, koptu mu, ne oldularsa. Patty Winters ekranda sekiz ya da dokuz yaşlarında bir çocuğa soruyor, “fakat bu dediğin grup seks değil mi?” Mikro-dalga fırının saati çalıyor. Bir sufle yemek istedim de.

İnkar etmenin yaran yok; kötü bir hafta geçirdim. Kendi sidiğimi içmeye başladım. Durup dururken alakasız şeylere gülüyorum. Bazen şikenin altında uyuyorum. Dişlerim sızlayıncaya, ağzıma kan tadı gelinceye kadar diş ipiyle dişlerimi temizliyorum. Dün gece 1500'de Reed Goodrich ve Jason Rust'la akşam yemeği yemeden önce, geçen hafta öldürdüğüm kızlardan birinin annesine, Federal Express postayla, kurumuş, kahverengiye dönmüş bir kalp olabileceği düşünülebilecek bir şeyi yollamaya çalışırken az kaldı yakalanıyordum. Evelyn'e ise, işyeri aracılığıyla, içi sinek dolu küçük

bir kutuyu başarıyla Federal Express'ledim, yanı sıra da Jean'in daktilo ettiği küçük bir not: onun bir daha hiç ama hiç suratını görmek istemediğimi ve de, aslında ihtiyacı yok ama, siktir olup diyete girmesini söyleyen. Fakat aynı zamanda, Sevgililer Günü'nü kutlamak üzere sokaktaki adamın şirin bulacağı şeyler de yaptım, Jean'e aldığım ve bu sabah evine yollattığım şeyler gibi: Bendel's'dan Castellini pamuklu mendiller, Jenny B. Goode'dan hasır bir iskemle, Barney s'den tafta bir masa örtüsü, Macy's'den som gümüşten bir tuvalet masası takımı, Conran's'dan beyaz çamdan bir bilmem ne, Bergdorfs'dan Edward dönemi işi dokuz karat altından 'kafes' bilezik, ve yüzlerce ve yüzlerce beyaz ve pembe gül.

Büro. Madonna şarkılarının sözleri araya girip duruyor, kafamda patlıyorlar, bıktırıcı, aşina biçimlerde kendilerini konunun içine sokuyorlar, gözlerimi dikmiş boşluğa bakıyorum, önümde uzayıp giden günü unutmaya çalıştıkça tembel tembel ışıyıp sönüyor gözlerim, derken içimi tarifsiz bir sıkıntıyla dolduran iki kelime, Madonna'nın şarkılarını bölüyor -ıssız çiftlikevi, sürekli, tekrar tekrar dönüp geliyor. Geçen yıl bütün bir yıl görmemeye çalıştığım biri, hakkımda makale yazmak isteyen Fortune dergisinden gıcık bir herif bu sabah yeniden aramış, ben de adamı arayıp bir söyleşi ayarlamak durumunda kalıyorum. Craig McDermott bir tür faks cinneti geçiriyor, telefonlanma cevap vermiyor, onun yerine sadece faksla irtibat kurmayı yeğliyor. Bu sabahki Post, geçtiğimiz mart bir yattan kaybolan üç kişinin cesetlerinin, doğranmış ve şişmiş ve buz tutmuş olarak East River'da ortaya çıktığını yazıyor; etrafta litrelik Evian şişelerini zehirleyen bir manyak cirit atıyor, şimdiden on yedi ölü; bir zombi lafıdır gidiyor, halk bu havaya kaptırmış, giderek artan gelişigüzellik, uçsuz bucaksız anlaşmazlık uçurumları.

Ve de âdet yerini bulsun diye, Tim Price yeniden ortaya çıkıyor, ya da ortaya çıktığından oldukça emin olduğumu söyleyebilirim. Masama oturmuş takvimden geçmiş günleri silerken ve de Why it Works to Be A Jerk adlı, büro idaresi üzerine yeni bir bestseller okurken, Jean telefonu çaldırıp Tim Price’ın beni görmek istediğini söylüyor. Korkuyla, “Gönder... içeri,” diyorum. Price havalı havalı giriyor içeri, üzerinde Canali Milano'dan yünlü bir takım elbise, Ike Behar pamuklu gömlek, Bili Blass ipek kravat, Brooks Brothers'dan

burnu değişik renkte bağcıklı ayakkabılar. Telefondaymış numarası yapıyorum. Karşıma, üzeri camlı Plazzetti masanın öte yanma oturuyor. Alnında küçük bir leke var, ya da ben öyle olduğunu sanıyorum. Bunun dışında dikkati çekecek kadar formda görünüyor. Şuna benzer bir konuşma geçiyor aramızda ama aslı daha kısa:

“Price,” diyorum, elini sıkarak. “Nerelerdeydin?”

“Ah, şöyle bir dolaştım geldim.” Gülümsüyor. “Ama, bak, döndüm işte.”

“Acayipsin.” Omuz silkiyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. “Nasıl... nasıldı?”

“Şaşırtıcı... idi.” O da omuz silkiyor. “Şey... sinir bozucu.”

“Sanırım, Aspen'de gördüm seni,” diye mırıldanıyorum.

“Bak, sen nasılsın Bateman?” diye soruyor.

“Ben iyiyim,” diyorum ona, yutkunarak. “Yaşıyoruz...işte.”

“Ya Evelyn?” diye soruyor. “O nasıl?”

“Şey, ayrıldık.” Gülümsüyorum.

“Çok yazık.” Bunu iyice bir sindiriyor, sonra bir şey hatırlıyor. “Courtney?” “Luis'yle evlendi.” “Grassgreen?” “Hayır, Carruthers.”

Bunu da sindiriyor. “Numarası var mı sende?”

Ona numarayı yazarken, “Hani yani, sanki ebediyen çekip gittin, Tim. Olay nedir?” diyorum, yeniden alnındaki lekeyi fark ediyorum, gerçi başka birisine o leke orada mı değil mi diye sorsam, o adamın (ya da kadının) lekenin orada olmadığını söyleyeceği duygusu var içimde.

Ayağa kalkıyor, kartı alıyor. “Dönmüştüm. Sen beni kaçırdın herhalde, izimi kaybettin. Şirket değiştirmemden ötürü.” Duralıyor, iğnelemek amacıyla, “Robinson için çalışıyorum. Onun sağ koluyum, biliyor musun.”

“Badem?” Badem ikram ediyorum, onun kendini beğenmişliği karşısında uğradığım hoşnutsuzluğu gizlemek üzere boşuna bir çaba.

Sırtımı sıvazlıyor. “Tam çatlaksın sen, Bateman. Bir hayvansın. Su katılmamış hayvan.”

“Katılmadığımı söyleyemem.” Cılız bir kahkaha atıyorum, onu kapıya kadar geçiriyorum. O giderken, Tim Price'ın dünyasında neler olduğunu hem merak ediyorum hem etmiyorum, aslında çoğumuzun da dünyası: parlak fikirler, geyik muhabbeti, genç adam dünyaya atılır, genç adam dünyayı götürür.

Beşinci Cadde'deki Berduş

Central Park'dan geliyorum, orada, çocukların hayvanat bahçesinin civarında, McCaffrey veledini öldürdüğüm yerin çok yakınında, köpeklere Ursula'nın beyninden parçalar attım. Öğleden sonra saat dön sıralarında Beşinci Caddemden aşağı doğru yürüyorum, sokaktaki herkeste hüzünlü bir surat var, hava çürük kokuyor, soğuk kaldırımlarda cesetler yatıyor, kilometrelerce, kilometrelerce, bazıları kıpırdıyor, çoğu kıpırdamıyor. Tarih batmakta ve ancak çok az sayıda kişi, hayal meyal de olsa, işlerin kötüye gittiğinin farkında görünüyor. Uçaklar şehrin üzerinden alçaktan uçuyor, güneşin önünden geçiyorlar. Beşinci Cadde'den yukarı doğru rüzgarlar esiyor, sonra Elliyedinci Sokak’tan aşağı doğru sapıyorlar. Güvercin sürüleri ağır çekimde havalanıyor ve gökyüzüne karşı patlıyor. Yanan kestanelerin kokusu karbonmonoksit dumanlarına karışıyor. Ufuk çizgisinin daha yakınlarında değiştiğini fark ediyorum. Başımı kaldırıp hayranlıkla Trump Tower'a bakıyorum, yüksek, akşamüzeri güneşinde gururla parlıyor. Önünde kendini zeki sanan yeniyetme iki zenci bul karayı al parayı oyunuyla turist yolmaya çalışıyor. Gidip onları ortadan kaldırmak içgüdüsüne karşı mücadele vermek zorunda kalıyorum.

Geçen baharlardan birinde kör ettiğim bir berduş Ellibeşinci Sokak'ın köşesinin yakınlarında partal bir battaniyenin üzerine bağdaş kurmuş. Yakınına gelince, dilencinin üzerinde yara izleri olan yüzünü, sonra da elinde tuttuğu yazıyı görebiliyorum. VİETNAM GAZİSİ. VİETNAM'DA KÖR OLDUM. LÜTFEN YARDİM EDİN. AÇ VE EVSİZİZ. Biz? Sonra beni hemen kuşkuyla süzmeye başlayan köpeği fark ediyorum, ben efendisine yaklaşınca hırlayarak ayağa

kalkıyor, sonra ben serserinin yanına gelip durduğumda, deli gibi kuyruk sallayarak havlamaya başlıyor nihayet. Diz çöküyorum, bir elimi dövecekmiş gibi havaya kaldırıyorum. Köpek pençeleri iki yana açık geriliyor.

Boş kahve kupasına bir dolar alacakmış gibi yaparak cüzdanımı çıkarıyorum, fakat sonra düşünüyorum da: Numara yapma zahmetine niye katlanmalı ki? Hiç kimsenin seyrettiği yok,

hele onun hiç. Doları geri alıp ona doğru eğiliyorum. Varlığımı fark ediyor ve kupayı sallamayı kesiyor. Gözündeki güneş gözlükleri suratında açtığım yaraları biraz olsun gizleyemiyor. Burnu canktan öylesine yamulmuş ki insan öyle bir burunla nasıl nefes alır, hayret.

“Sen hiçbir zaman Vietnam'da bulunmadın,” diye fısıldıyorum kulağına.

Bir sessizlik oluyor, bu sessizlik esnasında o pantolonuna işiyor, köpek ağlar gibi sesler çıkarıyor, sonra “N'olursun... canımı yakma,” diye gaklıyor.

“Vaktimi neden boşa harcayayım ki?” diye mırıldanıyorum midem bulanarak.

Serseriden uzaklaşıyorum, onun yerine sigara içen bir küçük kız dikkatimi çekiyor, Trump Tower'ın dışında bozukluk dilenmekte. “Hoşt!” diyorum. “Hoşt!” diye karşılık veriyor. Bu sabahki Patty Winters Şov'da, çok küçük bir iskemleye oturtulan Cheerio marka bir tahıllı bisküvi bir saate yakın konu edildi. Bugün öğleden sonra, gümüş tilki ve vizon giymiş bir kadın Stanhope'un önünde gözü dönmüş bir kürk karşıtı eylemci tarafından yüzünden bıçaklandı. Şu anda, sokağın karşısındaki kör serseriye bakmayı sürdürerek bir Dove çikolata alıyorum, hindistan cevizli, içinden bir kemik parçası çıkıyor.

Yeni Kulüp

Yukarı Doğu Yakası'nda, eskiden Petty's'in olduğu mekanda açılan World's End adında yine bir kulübün açılış partisinde Harold Carnes'a rastgeliyorum. Bir bölmede Nina Goodrich ve Jean'le birlikteyim, Harold ise barda ayakta durmuş şampanya içmekte.

Telesekreterine bıraktığım mesaj konusunda onunla yüzleşebilecek kadar sarhoşum nihayet. Yanımdakilerden izin isteyip barın öteki yanına yollanıyorum, Carnes'la konuyu tartışmadan önce güç kazanmak için bir Martini içmem gerektiğini fark ediyorum (çok dengesiz bir hafta geçirdim -pazartesi günü Alf seyrederken ağlar buldum kendimi). Tedirgin, yaklaşıyorum. Harold'ın üzerinde Gleves & Hawkes'dan yünlü bir takım elbise, kendinden kabartma desenli ipek kravat, pamuklu gömlek, Paul Stuart ayakkabılar; hatırladığımdan daha şişman duruyor. “Kabul etmek lazım,” diyor Truman Drake'e, “90lı yılların sonunda Japonlar bu ülkenin büyük bir kısmının sahibi olacaklar.”

Harold'ın, oh tanrım, o pek hafif İngiliz aksanıyla hâlâ eskiden beri vazgeçemediği alışkanlıklarıyla çevresindekilere yeni bilgiler saçmakta olduğunu görüp ferahlayarak, “Kes sesini, Carnes, olmayacaklar işte,” deyiverme yırtıklığını kendimde buluyorum. Carnes oldukça irkilerek ve de ağzı koca kafasında bir gülümseme oluşturacak biçimde büzülerek bana doğru dönerken ben Stoli Martini'mi dipliyorum. Arkamızda biri şunları söylüyor, “Ama bak Gekko'nun başına neler geldi.”

Truman Drake, Harold'ın sırtını sıvazlıyor ve bana “Ötekilerden daha, ıhmm, şey... münasip bir pantolon askısı eni var mıdır?” diye soruyor. Kızıyor, kalabalığa doğru itiyorum onu, o da gözden kayboluyor.

“Evet, Harold,” diyorum, “mesajımı aldın mı?” Carnes önce şaşırmış görünüyor, ama sonra nihayet, bir sigara yakarken gülüyor. “Tanrım, Davis. Evet, ne gır-gırdı. 0 sendin, değil mi?”

“Evet, tabii.” Gözlerimi kırpıştırıyorum, kendi kendime deme yahu diyorum, suratıma suratıma üflediği dumanı elimle uzaklaştırıyorum.

“Bateman'ın Owen'i ve eskort kızları öldürüşü ha?” Kıs kıs gülmeye devam ediyor. “Ah, müthişti, harikaydı. Gerçekten 'ho-oş,' Groucho Club'da dedikleri gibi. Gerçekten hooş.” Sonra, mutsuz bir yüzle, ekliyor, “oldukça uzun bir mesajdı, değil mi?”

Salak salak gülümsüyorum, sonra, “Tam olarak ne demek istiyorsun Harold?” diyorum. Gizliden gizliye, içimden bu şişko orospu çocuğunun siktiğimin Groucho Club'a girmesinin mümkün

olmadığını, girmiş olsa bile, bunu böyle dile getirmesinin kulübe kabulü gerçeğini ortadan kaldırdığını düşünüyorum.

“Eee, bıraktığın mesajı tabii.” Caraes etrafına bakınmaya, çeşitli kişilerle, kuş beyinli yavrulara el etmeye başladı bile. “Ha bu arada, Davis, Cynthia nasıl?” Geçen bir garsondan bir kadeh şampanya alıyor. “Onunla hâlâ görüşüyorsun, ha?”

“Dur bi dakka, Harold. Nedemekistiyossunsen?” diye tekrarlıyorum üstüne basa basa.

Çoktan sıkıldı bile, ne aldırış ettiği var ne de dinlediği, izin istiyor ve “Hiç. Seni görmek güzeldi. Aman tanrım, şu Edward Towers mı?” diyor.

Kafamı kaldırıp dönüp bakıyorum, sonra Harold'a dönüyorum. “Hayır,” diyorum. “Carnes? Belde.”

“Davis,” diyor iç geçirerek, sanki bir çocuğa sabırla bir şey izah ediyormuş gibi, “hiç kimseyi eleştirecek adam değilim, yaptığın şaka gerçekten iyiydi. Ama, hadi be adam, önemli bir yanlışın var; Bateman öyle müthiş bir kıç yalayıcıdır, öyle burnu boktan çıkmayan bir şakşakçıdır ki, şakan tam yerini bulmadı doğrusu. Yoksa gerçekten iyiydi. Şimdi, hadi, McDermott ya da Preston'la 150 Wooster'da ya da başka bir yerlerde yemek yiyelim. Nüktedaansın, çok.” Çekip gitmeye davranıyor.

“Nükte-daan? Nükte-daan ha? Nüktedaan mı dedin Carnes?” Gözlerim faltaşı gibi açıldı, hiçbir uyarıcı almamış olmama rağmen, elektrik verilmiş tel gibiyim. “Neden bahsediyorsun sen? Bateman neymiş?”

“Yahu, aman tanrım. Öyle olmasa Evelyn Richards onu sepetler miydi? Yani, hakkaten. Eskort kızları tavlayamıyordu bile, bırak şeyi... kıza ne yapmış demiştin sen?” Harold hâlâ dalgın dalgın çevresine bakınmakta, başka bir çifte el sallıyor, şampanya kadehini havaya kaldırarak, “A, evet, lokma lokma doğradı.'“ Yeniden gülmeye başlıyor, gerçi bu kez daha kibarca. “Şimdi, izninle, lütfen.”

“Bekle. Dur,” diye bağırıyorum,- başımı kaldırıp dosdoğru Carnes'ın suratına bakıyorum, kesinkes dinlemesini sağlamak için. “Anlamıyorsun bence. Bu dediklerimin hiçbirini anlamıyorsun

gerçekten. Ben öldürdüm Owen'ı. Ben yaptım, Carnes. Ben gövdesinden ayırdım Owen'ın siktiğimin kellesini. Ben işkence ettim düzinelerle kıza. Makinene bıraktığım o mesajın tümü doğruydu; Sıfırı tükettim, sakin de değilim anık, işlerin bu hale gelişi neden içimi ferahlatmıyor, merak ediyorum.

“Kusura bakma,” diyor, benim patlamamı görmezden gelmeye çalışarak. “Gerçekten, gitmem gerek”

“Hayır!” diye haykırıyorum. “Bak, Carnes. Dinle beni. Çok, çok dikkatle dinle. Ben-Paul-Owen'ı-öldürdüm-hem-de-zevkle. Daha açık nasıl söyleyeyim?” Gerginlikten konuşurken boğulur gibi oluyorum.

“Ama bu kesinlikle mümkün değil,” diyor, bana sürtünüp geçerken. “Ayrıca bu konuşma eğlenceli olmaktan çıktı artık.”

“Olması gerekmiyordu zaten, hem de hiç!” diye kükrüyorum, sonra, “Neden mümkün değilmiş?”

“Değil de ondan,” diyor, beni endişeli bakışlarla süzerek.

“Neden değil?” diye bağırıyorum yeniden müziği bastırmaya çalışarak, aslında gerekmese de, “Seni budala orospu çocuğu.”

Sanki ikimiz de suyun altındaymışız gibi gözlerini dikip bakıyor bana, sonra kulübün gürültüsünü bastırarak, gayet net bir şekilde, “Çünkü... ben... Paul Owen'la... Londra'da... iki kere... yemek... yedim... daha on gün önce; diye bağırıyor karşılık olarak.

Birbirimize bir dakika kadar gözlerimizi dikip baktıktan sonra, ona cevap verecek cesareti nihayet buluyorum kendimde, ama sesimde herhangi bir otoriteden eser yok, ve de ona sadece “Hayır, ye... yemedin,” derken kendim de söylediğime inanıp inanmadığımdan emin değilim. Soru gibi çıkıyor ağzımdan, cevap gibi değil.

“Bak, Donaldson,” diyor Carnes, elimi tutup kolundan iterek, “Simdi, müsaadenle.”

“Oh, müsaade senin,” diye sırıtıyorum. Sonra oturduğumuz bölmeye dönüyorum, John Edmonton'la Peter Beavers da gelmişler, Jean'i alıp eve, bana götürmeden önce yatışmak için bir Halcion alıyorum.

Jean'in üzerinde Oscar de la Renta'dan bir elbise var. Nina Goodrich ise Matsuda'nın payetli bir giysisini giymişti ve Jean aşağıda kadınlar tuvaletinde olduğu halde bana telefon numarasını vermeyi reddetti.

Taksi Şoförü

Bu hayat müsveddesinin bir kırık dökük sahnesini daha yaşıyorum çarşamba günü, anladığım kadarıyla birinin hatası sonucu, ama kimin bilmiyorum, Regency'de Eddie Lambert'la ve doğru dürüst bir iş bulmadan önce benim torbacım olan Peter Russell'la bomba gibi bir kahvaltı ettikten sonra, kent merkezine, Wall Street'e doğru giden bir takside trafikte sıkışmış kalmışım. Russell'ın üzerinde Redaelli'den yünlü bir spor ceket, Hacken'dan pamuklu bir gömlek, Richel ipek kravat, Krizia Uomo'dan pilili yünlü pantolon, ayaklarında deri Cole-Haan ayakkabılar vardı. Bu sabahki Patty Winters Şov crack karşılığında vücutlarını satan liseli kızlarla ilgiliydi ve onu seyredeceğim diye az kaldı Lambert ve Russell'la olan randevumu iptal ediyordum. Russell ben lobide telefonla konuşurken siparişimi verdi. Ne yazık ki, yağ ve sodyum oranı yüksek bir kahvaltıydı ve daha ben ne olduğunu anlayamadan, otlu börekler, yanında Madeira kremasına yatırılmış salam, ızgara sosisler ve ekşi kremalı, kahveli kek masamıza getirildi, garsondan bir fincan kafeinsiz bitki çayı, dilimlenmiş mangoyla yanında böğürtlen ve bir şişe Evian suyu istemek durumunda kaldım. Regency'nin pencerelerinden içeri süzülen sabahın erken saatlerinin ışığında garsonumuzun Lambert'ın dumanı tüten yumurtalarının üzerine zarif hareketlerle kara yer mantarlarını soyuşunu seyrettim. Hayran oldum, kendimi kaybettim ve benim mango dilimlerimin üzerine de kara yer mantarlarından soyulup konmasını talep etlim. Kahvaltı sırasında pek bir şey olmadı. Bir telefon konuşması daha yapmak zorunda kaldım ve de masamıza döndüğümde tabağımdan bir mango diliminin eksildiğini gördüm, fakat kimseyi suçlamadım. Aklımda başka meseleler vardı: Amerika'nın okullarına nasıl yardım edilmeli, güven boşluğu, yazı takımları, yeni olasılıklarla dolu bir dönem ve bu dönemin bana neler getirebileceği, Broadway'de birkaç gün önce açılışı yapılan Üç Kuruşluk Opera'da Sting'i seyretmek için bilet

bulmak, daha çoğunu almanın ve de daha azını hatırlamanın yollan...

Takside, üzerimde Ferré, Studio 000.1 kruvaze yakalı kaşmir ve yünlü bir palto var, pantolonu pilili yünlü takım elbise De Rigueur, Schoenemann'dan, Givenchy Gentleman ipek kravat, çoraplarım Interwoven, ayakkabılarım Armani, gözümde Ray-Ban güneş gözlüklerimle Wall Street Journal'ı okuyorum, kulağımda içinde Bix Beiderbecke çalan bir walkman. Journal'ı bırakıyorum, Post'u alıyorum, sadece 'Sayfa Altı'ya göz atmak için. Yedi ile Otuzdördüncü sokakların kesiştiği yerdeki trafik ışıklarında, benimkinin yanında duran takside, galiba, üzerinde Ralph Lauren bir takım elbiseyle Kevin Gladwin oturuyor. Güneş gözlüklerimi indiriyorum. Kevin başını Money dergisinin yeni sayısından kaldırıyor ve tam taksisi trafikte yoluna devam etmeden önce garip bir biçimde beni fark ediyor. İçinde bulunduğum taksi birden trafikten kurtuluyor ve Yirmiyedinci Sokak'tan sağa dönüyor, aşağıya Wall Street'e inen Batı Yakası Otoyoluma sapıyor. Gazeteyi indiriyorum. Müziğe ve havaya konsantre oluyorum, ne kadar da serin mevsime göre, taksi şoförünün dikiz aynasından beni gözetlediğinin farkına varıyorum. Şüpheli, aç bir ifade yüzünün hatlarını değiştirip duruyor -tıkanmış gözenek, içine doğru dönmüş kıllarla dolu bir kütle. İç geçiriyorum, hazırım buna, onu yok saymaya çalışıyorum. Bir arabanın kaputunu aç, sana onu tasarımlayanların kim olduğunu söylesin- cümlesi, zihnime işkence eden çeşitli cümlelerden yalnızca birisi.

Ama şoför pleksiglas ayırıcı bölmeyi tıklatıyor, bana eliyle işaret ediyor. Walkman! kulaklarımdan çıkarırken bütün kapıları kilitlediğini fark ediyorum- sesi kapattığım andaysa kilitlerin şimşek hızıyla indiğini, çıkardıktan kof tıkırtıyı duyuyorum. Taksi otoyolun en sağ şeridinde yapması gerekenden çok daha büyük bir hızla uçmakta. “Evet?” diye soruyorum kızarak. “Ne var?”

“Hey, ben seni bir yerden tanımıyor muyum?” diye soruyor ağır, hemen hemen anlaşılmaz bir aksanla, New Jerseyli de olabilir, Akdenizli de.

“Hayır.” Walkman'i yeniden kulağıma takmaya davranıyorum.

“Tanıdık geliyorsun,” diyor. “Adın ne?”

“Hayır gelmiyorum, sen de bana gelmiyorsun,” diyorum, sonra “Chris Hagen,” diye ekliyorum.

“Hadi, hadi.” Sanki terslik varmış gibi gülümsemekte. “Kim olduğunu biliyorum.”

“Filmlerdeyim. Oyuncuyum ben,” diyorum ona. “Mankenim.” “I-ıh, öylesi değil,” diyor acımasız bir sesle.

“Valla,” -eğiliyorum, adını okuyorum- “Abdullah, M.K. Kulübe üyeliğin var mı?”

Cevap vermiyor. Post'u yeniden açıyorum, valinin ananas kılığında bir fotoğrafı çıkıyor karşıma, kapıyorum ve walkman'imdeki kaseti başa sarıyorum. Kendi kendime saymaya başlıyorum -bir, iki, üç, dört- bakışlarım taksimetreye dikiliyor. Neden bu sabah yanıma silah almadım ki? Çünkü lazım olacağını düşünmedim de ondan. Üzerimdeki tek silah dün geceden kalma, kullanılmış bir bıçak.

“Hayır,” diyor yeniden. “Senin yüzünü bir yerde gördüm.”

Sonunda bıkıyorum, rastgele olmasına çalıştığım bir sesle soruyorum, “Gördün demek? Öyle mi? İlginç. Sen gözlerini yoldan ayırma yeter, Abdullah.”

O, dikiz aynasından gözlerini dikmiş bana bakmaya devam ederken uzun, ürkütücü bir sessizlik oluyor, acımasız gülümseme siliniyor. Yüzü bomboş. Diyor ki, “Biliyorum. Arkadaş, senin kim olduğunu biliyorum ben.” Bunu söylerken başını sallıyor, ağzı sımsıkı gerili. Demin haberleri veren düğme kapatıldı şimdi.

Binalar grili-kırmızılı lekeler halinde yanımızdan geçiyor, taksi başka taksilerin yanından geçiyor, gökyüzü maviden mora, mordan siyaha, siyahtan gene maviye dönüyor. Başka trafik ışıklarında -ok gibi fırlayıp geçiyor kırmızıdan- Batı Yakası Otoyolu'nun karşı yakasında eskiden Mars'ın olduğu yere açılan yeni bir D'Agostino's'un önünden geçiyoruz, gözlerim yaşlarla doluyor, çünkü iyi tanıdığım bir yerdi ve alışveriş merkezine karşı nostaljik hislerle doluyorum, gerçi ben hayatta durup buradan alışveriş etmem, çünkü hemen hemen her şeyim var ve de az kaldı şoförün sözünü kesip kenara çekmesini, beni orada indirmesini söyleyeceğim, onluğun -hayır, yirmiliğin- üstü de ;ende kalsın diyeceğim ama yerimden kıpırdayamıyorum, çünkü

çok hızlı gidiyor ve araya aklıma gelen bir şey giriyor, akla hayale sığmaz, saçma bir şey, onun şöyle söylediğini duyduğumu sanmak gibi, belki. “Sen, Solly'yi öldüren adam.” Yüzü kararlı bir ifadeye kilitlenmiş vaziyette. Her şey gibi, bunu izleyen olaylar da çok hızlı gelişiyor, ama bana daha çok bir dayanıklılık testi gibi geliyor.

Yutkunuyorum, güneş gözlüklerimi indiriyorum ve “Kimdir, sorabilir miyim bu Sally?” diye sormadan önce yavaşlamasını söylüyorum.

“Ahbap, bir 'Aranıyor' afişinde suratını gördüm senin,” diyor gözünü bile kırpmadan.

“Sanırım ben burada inmek isteyeceğim,” demeyi başarıyorum çatallı bir sesle.

“Sen osun, di mi?” Bir zehirli yılan türüymüşüm gibi bakmakta bana.

Başka bir taksi, ışığı yanan, boş, bizimkinin yanından geçiyor salma salına, en az seksenle gidiyor. Bir şey demiyorum, sadece başımı sallıyorum. “Ben senin...” -yutkunuyorum, titreye titreye, deri kaplı ajandamı açıyorum, Bottega Veneta evrak çantamdan Mont Blanc bir dolmakalem çıkarıyorum,- “...plaka numaranı alacağım.”

“Sen Solly'yi öldürdün,” diyor, beni bir yerden kesinkes tanıyor, yeniden inkar edecek olduğumda kabaca sözümü kesiyor, homurdanarak, “Orrospu çocuğu seni,” diyor.

Kent merkezinde, dokların oralarda birden direksiyonu kırıp otoyoldan çıkıyor, arabayı son hız ıssız bir otoparkın dibine doğru sürüyor, o an birden ayıyorum, paslı bir alüminyum korkuluğu alaşağı ederek suya doğru sürerken şimdi, şu anda aklıma geliyor ki, tek yapmam gereken walkman'imi kulaklarıma takmak, böylece taksi şoförünün sesini kesmek, ama ellerim çarpılmış, felç olmuşum, ellerim sıkmaktan birer yumruk haline gelmiş, yalnızca akli dengesinin yerinde olmadığı açıkça belli olan şoförün bildiği bir hedefe doğru tangır tungur giden taksinin içinde tutsak durumdayım. Camlar yarıya kadar açık ve serin sabah havasının kafamın derisinin üzerindeki köpüğü kuruttuğunu hissedebiliyorum. Çıplak, birden ufacık hissediyorum kendimi. Ağzımda madeni bir tat, sonra daha da kötüleşiyor. Gözümün önünde: kış günü bir yol. Ama aklımda tek bir avutucu düşünce var: zenginim- milyonların aksine.

“Sen, yanlış teşhis ettin beni,” diyorum.

Taksiyi durduruyor ve arka koltuğa doğru dönüyor. Markasını tanımadığım bir silah var elinde. Gözlerimi dikmiş ona bakıyorum, yüzümdeki şakacı ifade başka bir şeye dönüşüyor.

“Saatin. Rolex'in,” diyor yalnızca.

Dinliyorum, sessizce, koltuğumda kıvranarak.

Tekrar ediyor; “Saat.”

“Bu eşek şakası filan mı?” diye soruyorum.

“Çık dışarı,” diyor tükürür gibi. “Siktir çık arabadan.”

Şoförün başından öteye, ön camdan dışarıya, karanlık, dalgalı suyun üzerinde alçaktan uçan martılara dalıyor gözlerim, kapıyı açıyorum, dikkatle arabadan dışarı çıkıyorum, ani hareket yok. Soğuk bir gün. Nefesim buharlaşıyor, rüzgar alıp kaldırıyor onu, havada çevirip döndürüyor.

“Saat, bok çuvalı seni,” diyor, pencereden eğilerek, silah başıma dayalı.

“Dinle, ne yaptığını sanıyorsun ya da ele geçirmek istediğin nedir ya da ne yapabileceğini sanıyorsun, bilmiyorum. Benim hiçbir yerde parmak izim yok, cinayet sırasında nerede olduğumu kanıtlayabil-”

“Kes sesini,” diye homurdanıyor Abdullah, sözümü keserek. “Kapa şu siktiğimin çeneni.”

“Masumum,” diye bağırıyorum, kesinkes inanarak.

“Saat” Silahı havada sallıyor.

Rolex'imin kopçasını açıyorum, bileğimden kaydırıp çıkararak ona uzatıyorum.

“Cüzdan.” Silahıyla işaret ediyor. “Sadece nakit.”

Çaresiz, yeni ceylan derisi cüzdanımı çıkarıyor ve çabucak, donmuş hissetmeyen parmaklarımla ona nakit parayı veriyorum, o bomba kahvaltıdan önce bir paramatikte duramadığım için yalnızca üç yüz dolar kadar bir şey. Solly, diye tahmin yürütüyorum, geçen sonbahar takip sahnesi sırasında öldürdüğüm taksi şoförü, ama o

herif Ermeni idi. Herhalde bir tane daha öldürmüş olacağım, o olayı hatırlamıyorum.

“Ne yapacaksın?” diye soruyorum. “Ödül filan gibi bir şey yok mu?”

“Hayır. Ödül yok,” diye söyleniyor, bir eliyle banknotları saymakta, öteki elinde hâlâ bana doğru tuttuğu silah var.

“Nereden biliyorsun seni yakalattırıp ehliyetini iptal ettirmeyeceğimi?” diye soruyorum, şu an cebimde bulduğum ve sanki kan ve saç dolu bir kaba batırılıp çıkarılmış gibi görünen bir bıçağı ona doğru uzatarak.

“Suçlusun da ondan,” diyor, sonra da, “Çek şunu üzerimden,” silahı kanla lekeli bıçağa doğru sallayarak.

“Hadii yaa,” diye söyleniyorum öfkeli öfkeli.

“Gözlükler.” Gene silahla işaret ederek gösteriyor.

“Suçlu olduğumu nereden biliyorsun?” Bu soruya sabırlı sabırlı sorduğuma inanamıyorum.

“Baksana şu halinle, göt,” diyor. “Gözlükler.”

“Bunlar pahalı,” diye itiraz edecek oluyorum, sonra hatamı fark ederek iç geçiriyorum. “Ucuz demek istedim. Çok ucuz bunlar. Sırf... para yetmiyor mu sana?”

“Gözlükler. Hemen ver onları,” diye homurdanıyor.

Wayfarer'ları çıkarıyorum ve ona uzatıyorum. Son zamanlarda öldürdüğüm bütün taksi şoförlerinin Amerikalı olmadıklarından çok eminim ama, belki de gerçekten bir Solly öldürdüm. Muhtemelen ölürdüm. Muhtemelen üzerinde benim yüzüm olan bir 'Aranıyor’ afişi var, şeyde... nerde, taksi şeyinde- bütün taksilerin toplaştıkları yerde? Ne derler oraya? Şoför güneş gözlüğünü takıyor, dikiz aynasında kendine bakıyor. Sonra çıkarı-yor onu. Katlıyor ve ceket cebine koyuyor.

“Ölmüşşün sen anık.” Ona zalimce sırıtıyorum.

“Sen de bok çuvalı yuppie'nin tekisin,” diyor.

“Ölmüşşün sen anık, Abdullah,” diye tekrarlıyorum, şakam yok. “Sözüme inan.”

“Ööle mi? Sen de bok çuvalı yuppie'nin tekisin. Hangisi daha kötü?”

Taksinin moturunu çalıştırıyor ve geri geri uzaklaşıyor benden.

Otoyola doğru yürürken duruyorum, boğulur gibi yükselen bir hıçkırmayı zor bastırıyorum, boğazım düğümleniyor. “Ben sadece...” Ufuk çizgisine gözümü dikerek, bebekçe konuşarak mırıldanıyorum, “oyunu sürdürmek istiyorum.” Olduğum yerde donmuş gibi dururken, ıssız bir otobüs durağına yapıştırılmış bir Üç Kuruşluk Opera afişinin arkasından yaşlı bir kadın çıkıyor, evsiz, dilenmekte, bir bacağı üzerinde hoplaya hoplaya geliyor, yüzü birer böceği andıran yaralarla kaplı, soğuktan kızarmış, titreyen elini uzatıyor. “Oh, lütfen çekip gider misiniz?” diyorum iç geçirerek. O ise bana, senin tıraşın gelmiş diyor.

Harry's

Bir cuma akşamı. Bizden bir grup işten erken çıktık, kendimizi Harry's'de bulduk. Grup, Tim Price, Craig McDermott, ben ve şu sıralar, adı galiba Plum olan -soyadı yok, sadece adı vartam bir yavruyla çıkan Preston Goodrich'den oluşuyor. Kız aktris/manken, hepimiz bunun müthiş in bir şey olduğu duygusundayız gibi geliyor bana. Yemek için nerede yer aymayım diye tartışmaktayız: Flamingo East, Oyster Bar, 220, Counterlife, Michael's, SpagoEast, Le Cirque. Robert Farrell da burada, önünde, masanın üzerinde bir Lotus Quotrek, portatif hisse senedi kotasyon aygıtı, düğmelerine bastıkça en son mallar ekrandan hızla geçip gidiyor. Ne giymiş millet? McDermott'ın üzerinde kaşmir bir spor ceket, yünlü kumaştan pantolon, ipek kravat, Hermes'den. Farrell kaşmir bir yelek giymiş, deri ayakkabılar, yünlü kumaştan binici pantolonu, Garrick Anderson'dan. Benim üzerimde Armani bir yünlü takım elbise var, Allen-Edmonds ayakkabılar, Brooks Brothers cep mendili. Başka birinin üzerinde Anderson and Sheppard'da dikilmiş bir takım elbise. Todd Lauder'a benzeyen biri, hattâ belki o, başparmağını havaya dikerek odanın öteki köşesine selamlar gönderiyor vs. vs.

' Rutin sorular yöneltiliyor bana, bunların arasında: Cep mendili taşımakla beyaz smokin giymek için aynı kurallar mı geçerlidir? Timberlandlerle benzerleri arasında herhangi bir fark var mıdır?

Japon yatağım çoktan dümdüz oldu ve üzerinde uyuması çok rahatsız- ne yapabilirim? Satın almadan önce compact disc'lerin kaliteli olup olmadığını nereden anlar insan? Hangi kravat bağlama şeklinde, düğüm Windsor düğümünden daha iridir? Süveterlerin yumuşaklığı nasıl korunur? Tüyü hafif kırkılmış deri palto alırken nelere dikkat etmeli. Ben, tabii, başka şeyleri düşünmekteyim, kendi kendime kendi sorularımı sormaktayım: Ben bir fitness manyağı mıyım? İnsan ve topluma uyum birbiriyle çelişir mi? Cindy Crawford'ia çıkabilir miyim? Terazi burcundan olmak bir anlama gelir mi, eğer öyleyse, bu kanıtlanabilir mi? Bugün Sarah'nın vajinasından süzdüğüm kanı onun Chase Manhattan'daki bürosuna, şirket birleştirme departmanına fakslama fikri sabitiyle yaşadım ve de bu sabah vücut çalışmadım, çünkü kızın birinin omurlarından bir kolye yapmıştım ve evde kalıp banyomdaki beyaz mermer küvette bir hayvan gibi hırlayıp inleyerek otuzbir çekerken kolyeyi boynumda taşımak istedim. Sonra beş lezbiyen ve on vibratörle ilgili bir film seyrettim. En sevdiğim grup: Talking Heads-. İçki: J&B ya da buzlu Absolut. TV Şovu: David Letterman'la Geceyarısından Sonra. Hafif içecek: Diet Pepsi. Su: Evian. Spor: Beysbol.

Sohbet sallana yuvarlana kendi akışını izliyor -gerçekten bir yapı ya da konu ya da iç mantık ya da duygu izlediği yok; tabii, kendi gizli, işbirliğini andıran tonu dışında. Sadece kelimeler, ve bir filmde gibiyiz, ama perdeye kötü aktarılmış bir film, çünkü olaylar birbirinin üstüne biniyor. Dikkatimi vermekte biraz güçlük çekiyorum, çünkü paramatiğim benimle konuşmaya başladı, hattâ bazen ekranda garip mesajlar görünüyor, yeşil harflerle, 'Sotheby's'de Feci Bir Olay Çıkar,' ya da 'Başkanı Öldür,' ya da 'Beni Sokak Kedisiyle Besle,' gibi ve de geçen pazartesi altı sokak boyunca peşimden gelen park bankı ödümü bokuma karıştırdı, o da konuştu benimle. Çözülme -üstüne gitmemeye çalışıyorum. Gene de ilk aklıma gelen ve konuşmaya katabileceğim soru kaygılı bir, 'bir yerde yer ayırtılmayacaksa hiçbir yere gitmiyorum, şu halde yer ayırtıldı mı, ayırtılmadı mı?' oluyor. Hepimizin siyah bira içtiğini fark ediyorum. Bunu fark eden tek kişi ben miyim? Ayrıca yalancı bağa çerçeveli, camları numarasız gözlükler takmış durumdayım.

Harry's'deki televizyon ekranında artık akşamüzerleri yayınlanan Patty Winters Şov var. Bugünün konusu, Ekonomik Başarı Eşittir Mutluluk mu? Bu akşamüzeri Harry's'deki cevap kesin bir “El-bette" kükreyişi, bunu bir bagırış çağırış izliyor, çocuklar hep birlikte neşeli tavırlarla şamata yapıyorlar. Şimdi ekranda Başkan Bush'un yılın başlarındaki yemin töreni, ardından sabık başkan Reagan'ın bir konuşması, bu arada Patty zar zor duyulan bir yorum yapıyor. Çok geçmeden, sözleri duymamamıza, duyamamamıza rağmen, bıktırıcı bir 'yalan söylüyor mu, söylemiyor mu' tanışmasıdır başlıyor, ilk ve aslında tek itirazcı olan Price, gerçekte bence başka bir şeye canı sıkıldığı halde, fırsat bu fırsat, öfkesini bu konuya yöneltiyor, gayet şaşkın bir surat takınarak, “Nasıl böyle yalan söyleyebiliyor? Nasıl böyle sıçabiliyor tepemize?” diye soruyor.

“Öf yahu,” diye inliyorum. “Ne sıçması? Evet, nerede yer ayırttık? Yani bakın, aç olduğumdan falan değil, ama bir yerlerde yer ayırtalım istiyorum. 220'ye ne dersiniz?” Aklıma geliyor: m

“McDermott, yeni Zagat'da kaç yıldız vermişler oraya?”

“Kesin gitmem,” diye atılıyor Farrell, daha Craig cevap veremeden. “Orada geçen sefer çektiğim kokaya öyle bir bağırsak söktürücü karıştırmışlardı ki, M.K.'da sıçmak zorunda kaldım.”

“Ya, yaa, hayat bir orospudur, düz düz kudur.”

“Gecenin dip noktası,” diye mırıldanıyor Farrell.

“Geçen sefer oraya Kyria ile gitmedin mi?” diye soruyor Goodrich. “Asıl dip nokta o değil mi?”

“Bekleme hatlımda yakaladı beni. Ne yapabilirdim?” diye omuz silkiyor Farrell. “Özür dilerim.”

“Kapa çeneni, McDermott,” diyor Farrell, Craig'in pantolon askılarını şaklatarak. “Dilencilerle çıkmak ha!”

“Bir şeyi unutuyorsun Farrell,” diyor Preston. “McDermott un kendisi dilenci.”

“Courtney nasıl?” diye soruyor Farrell, sırıtarak.

“Hayır de, yeter,” diyor biri, gülüşmeler.

Price yüzünü televizyon ekranından öteye çeviriyor, sonra Craig'e bakıyor, hoşnutsuzluğunu gizlemek İçin TVye doğru elini sallayarak bana, “İnanmıyorum. Öyle... normal., görünüyor ki. Öyle... dışında gibi her şeyin. Öyle... zararsız.”

“Kafasız karı, kafasız,” diyor birileri. “Geç, geç.”

“Tamamıyla zararsız olduğu doğru, seni gerzek. Tamamıyla zararsız idi. Tıpkı senin tamamıyla zararsız olduğun gibi. Ama gene de bütün o haltları o karıştırdı, sense bizi 150ye sokmayı bile beceremedin, işte, o yüzden, ne diyebilirim ki?” McDermott omuz silkiyor.

“Birinin, herhangi bilinin kesinlikle bunca boka bulanıp da gene de böyle görünmesini aklım almıyor, o kadar,” diyor Price, Craig'i yok sayarak, gözlerini de Farrell'dan kaçırıyor. Bir puro çıkarıyor ve onu üzgün üzgün inceliyor. Bana hâlâ Price’ın alnında bir leke varmış gibi geliyor.

“Arkasında Nancy vardı diye mi?” diye atıyor Farrell, Quotrek'inden başını kaldırarak. “Nancy mi yaptı yani?”

“Bu konuda nasıl böyle sikindirik cool havalar takınabiliyorsun?” Price'a gerçekten tekinsiz bir şeyler olmuş, belli, sesi ne diyeceğini bilemezmiş gibi çıkıyor. Dedikodulara bakılırsa rehabilitasyondaymış.

“Bazı kişiler anadan dogma cool oluyor, korkarım.” Farrell omuz silkiyor, gülümsüyor.

Bu cevaba gülüyorum, çünkü Farrell’ın cool olmadığı o kadar apaçık ki, Price bana azarlayan bir bakış yolluyor ve de, “Ya sen Bateman, senin bu sikindirik zıpırlığının sebebi ne?”

Ben de omuz silkiyorum. “Ben sadece mutlu bir grup adamıyım.” Sonra, erkek kardeşimi hatırlayıp onu alıntılayarak ekliyorum, “Sallan yuvarlan.”

“O! olabildiğini olabildiğince,” diye ekliyor biri.

“Aman, birader.” Price konuyu kapatmamaya kararlı. “Bak,” diye söze giriyor, durumun mantıklı bir açıklamasını yapmaya çalışarak. “Zararsız bir herif gibi görünmek istiyor. Ama içten içe...” Duruyor. İlgim uyanıyor, çakıp sönüyor bir an. “Ama içten içe...” Price cümlesini bitiremiyor, kendisine gerekli olan son kelimeyi

ekleyemiyor: fark etmez. Onun adına hem hayal kırıklığına uğradım hem de ferahladım.

İçten içe mi? Evet, içten içe mi?” diye soruyor Craig, sıkıldı. İster inan ister inanma, biz seni dinliyoruz. Devam et.” .

“Bateman,” diyor Price, bir parça pes ederek. “Hadisene. Sen ne düşünüyorsun?”

Başımı kaldırıyorum, gülümsüyorum, bir şey söylemiyorum. Bir yerlerde -TV'de?- ulusal marşımız çalıyor. Neden? Bilmiyorum. Bir reklam anonsudur belki. Yarın, Patty Winters Şov’da, Nell's'in Kapıcıları: Şimdi Ne Yapıyorlar? konusu var. İç geçiriyorum, omuz silkiyorum, falan.

“Bu, mmm, oldukça iyi bir cevap,” diyor Price, sonra ekliyor, “Sen gerçek bir çatlaksın.”

“Bu... şeyden beri aldığım en değerli enformasyon” -parasını sigortanın ödediği yeni altın Rolex'ime bakıyorum-”Hepimizin siyah bira içmemizi McDermott önerdi, değil mi? Aman yahu, canım nasıl da bir Skoç istiyor.”

McDermott abartılı bir sırıtışla başını kaldırıp bakıyor ve, “gonca gibi. Uzun boyun. Güzel,” diyor mırıldanır gibi bir sesle.

“Çok medeni.” Goodrich baş sallayarak onaylıyor.

Nigel Morrison denen süper klas İngiliz herif masamıza uğruyor, Paul Smith ceketinin yakasında bir çiçek. Fakat uzun kalamayacak, çünkü Delmonico's'da diğer İngiliz arkadaşları Ian ve Lucy'yle buluşmak zorunda. Çekip gitmesinin üzerinden saniye geçmeden, arkasından birilerinin küçümseyici bir yorumda bulunduğunu duyuyorum, “Nigel mı? Kazın teki, halis kaz ezmesi.”

Bir başkası: “Mağara adamlarının bizden daha çok lifli besin aldıklarını biliyor muydunuz?”

“Fisher hesabı kimin elinde?”

“Siktir et onu. Şu Shepard işi ne iş? Shepard hesabı?”

“David Monrowe mu? Tam fosladı.”

“Aman be birader.”

“Aman yaa-huuu.”

“... zayıf ve zalim...”

“Benim ne çıkarım olacak bundan?”

“Shepard'ın oyunu mu, Shepard hesabı mı?”

“Ucuz müzik seti olan zengin insanlar.” “Hayır, içki kaldırabilen kızlar.” “...tam hafif sıklet...” “Ateş mi istiyorsun? Ne güzel kibritler.” “Benim ne çıkarım olacak bundan?” “Yaa, yaa, yaa, yaa, yaa, yaa, yaa.”

Biri, ben galiba, “İade etmem gereken bazı videokasetler var,” diyor.

Birileri çoktan Minolta bir cep telefonu çıkardı ve araba çağırdı, derken, ben etrafa pek de kulak vermeden Marcus Halberstam'a şaşılacak kadar benzeyen birisinin hesap ödemesini seyrederken, birileri, öylesine, kelalaka, “Neden?” diye soruyor ve de soğukkanlılığımla ve de sinirlerime hakim olmakla ve de her zaman kendi dalgama takılmakla gurur duymakla beraber, bunu yakalıyorum, fark ediyorum: neden mi? Kurulmuş gibi, öyle durup dururken, sebepsiz yere, sırf ağzımı açmış bulunduğum için, sözcükler ağzımdan dökülü dökülüvererek cevaplıyorum, özet geçiyorum budalalar için: “Valla, olmamak olmaktan daha iyi, biliyorum ama, yirmi yedi yaşındayım canına yandığımın, ve de, ııı, New York'un bir barında ya da gece kulübünde hayat bize kendini böyle gösterir, belki de herhangi bir yerde, bu yüzyılın sonunda ve de insanlar, yani, işte, ben böyle davranırız ve de Patrick olmanın anlamı benim için budur, sanıyorum, işte onun için, valla, yaa işte, mı...” Ve de ardından bir iç çekiş, ve hafif bir omuz silkiş ve bir iç çekiş daha ve Harrys'in kırmızı kadife perdelerle örtülmüş kapılarından birinin üzerinde bir levha var ve levhanın üzerinde perdenin rengiyle bir örnek harflerle şu yazılı: BURADAN ÇIKILMAZ.